

Lưu Luyến Ngàn Năm

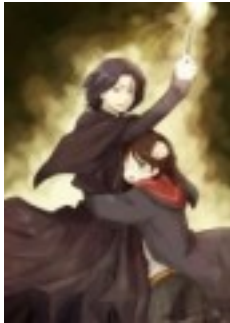
Contents

Lưu Luyến Ngàn Năm	3
1. Chương 1: Nhật Được	3
2. Chương 2: Tách Linh Hồn	6
3. Chương 3: Linh Hồn Hỗn Loạn	9
4. Chương 4: Dàn Xếp	12
5. Chương 5: Anh Trai	15
6. Chương 6: Lời Tiên Đoán Mới	19
7. Chương 7: Cộng Hưởng	22
8. Chương 8: Thịnh Cầu	25
9. Chương 9: Bận Rộn	30
10. Chương 10: Lao Động Và Thù Lao	34
11. Chương 11: Hogsmeade Bị Tấn Công	37
12. Chương 12: Hỗn Loạn Ngàn Năm Sau – Biệt Thự Potter	40
13. Chương 13: Ông Nội Adopher	43
14. Chương 14: Kế Hoạch	46
15. Chương 15: Cha Con Black – Tuyên Cáo Thân Phận	49
16. Chương 16: Đình Trệ Chương Trình Học Pháp Thuật Hắc Ám	53
17. Chương 17: Học Không Tốt Lễ Nghi	56
18. Chương 18: Harry Bị Bắt Cóc	59
19. Chương 19: Chạy Trốn Thất Bại	62
20. Chương 20: Kế Hoạch Thất Bại	66
21. Chương 21: Cường Ép Tẩy Tủy	70
22. Chương 22: Di Chứng	72
23. Chương 23: Cái Tên Bị Che Khuất	76
24. Chương 24: Lòng Rối Loạn	79
25. Chương 25: Điem Báo Ngã Rẽ Lịch Sử	82
26. Chương 26: Thần Chú Quên Đi Thất Bại	85
27. Chương 27: Từ Chối Lời Mời	89
28. Chương 28: Nếu Yêu, Xin Hãy Yêu Sâu Sắc	92
29. Chương 29: Quà Sinh Nhật	95
30. Chương 30: Pháp Lực Nổi Liền	99
31. Chương 31: Cha?	102
32. Chương 32: Gryffindor ‘gièm Pha’	106
33. Chương 33: Nhắc Nhở	109
34. Chương 34: Tính Toán Của Gia Tộc Black	112
35. Chương 35: Ellis Black	115
36. Chương 36: Godric Lừa Dối	118
37. Chương 37: Roxanne Thông Minh	121
38. Chương 38: Chán Ghét	124
39. Chương 39: Khóc	127
40. Chương 40: Giải Khúc Mắc	130
41. Chương 41: Thư Máu	133

42. Chương 42: Rời Đi	136
43. Chương 43: Roxanne Châm Chọc	139
44. Chương 44: Trước Khi Đi	142
45. Chương 45: Vũ Khí	145
46. Chương 46: Oan Khuất Được Rửa Sạch	147
47. Chương 47: Bệnh Sởi	150
48. Chương 48: Tập Kích	153
49. Chương 49: Va Chạm Ký Ức	157
50. Chương 50: Salazar Che Chở	160
51. Chương 51: Harry Dại Ra	163
52. Chương 52: Quyết Định Của Snape	166
53. Chương 53: Dắt Tay	169
54. Chương 54: Huyết Thống	172
55. Chương 55: Hồi Phục Bức Họa	176
56. Chương 56: Khôi Phục Ký Ức Mang Đến Nghi Hoặc	179
57. Chương 57: Quá Khứ	182
58. Chương 58: Chiến Trường	185
59. Chương 59: Thiếu Nợ	188
60. Chương 60: Trừng Phạt	191
61. Chương 61: Malfoy	194
62. Chương 62: Thiếu Niên Du Lịch Trở Về	197
63. Chương 63: Hôn Lễ Sóng Ngầm Mãnh Liệt – 1	200
64. Chương 64: Hôn Lễ Sóng Ngầm Mãnh Liệt – 2	203
65. Chương 65: Món Quà Tốt Nhất	207
66. Chương 66: Vận Chuyển Thời Gian	210
67. Chương 67: Helena Đến Chết	213
68. Chương 68: Chỗ Tối	216
69. Chương 69: Hufflepuff Kiên Cường	219
70. Chương 70: Trận Tấn Công Kỳ Quái	222
71. Chương 71: Gian Nan Chờ Đợi	225
72. Chương 72: Bị Thương	228
73. Chương 73: Lời Nguyên Sunstode	231
74. Chương 74: Dạy Thay	234
75. Chương 75: Khế Ước Hicks	237
76. Chương 76: Cầu Xin	240
77. Chương 77: Trở Về	243
78. Chương 78: Giấc Mộng Ngàn Năm	247
79. Chương 79: Phế Vật	250
80. Chương 80: Hù Dọa Mây Đỏ	254
81. Chương 81: Bối Rối	257
82. Chương 82: Phòng	262
83. Chương 83: Trên Đoàn Tàu	267
84. Chương 84: Nói Năng Lộn Xộn	270
85. Chương 85: Thay Hiệu Trưởng	273
86. Chương 86: Cải Cách	277
87. Chương 87: Ngày Thơ	281
88. Chương 88: Sắp Đến Ngày Mai	284
89. Chương 89: Bữa Sáng	287
90. Chương 90: Lời Chúc Phúc Tạm Thời	290
91. Chương 91: Thiếu Niên	293
92. Chương 92: Không Thể Tin Được	296
93. Chương 93: Đêm Hai Nhà Không Ngủ	298
94. Chương 94: Pháp Lực Không Thể Đo Lường	302
95. Chương 95: Nghi Hoặc Của Ron	306

96. Chương 96: Ron Tới Chơi	310
97. Chương 97: Cậu Chỉ Là Cần Ủng Hộ Thôi	313
98. Chương 98: Bước Nhảy	316
99. Chương 99: Sinh Ra	319
100. Chương 100: Chính Văn Hoàn	322

Lưu Luyến Ngàn Năm

Giới thiệu

Editor: Dương Minh Yên Thể loại: đam mỹ, HP đồng nhân, xuyên về quá khứ, sinh tử văn, thanh thủy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-luyen-ngan-nam>

1. Chương 1: Nhật Được

Ngàn năm trước, trường Hogwarts.

“Nghe nói lớp độc dược lại xảy ra sự cố nổ vạc sao?” Slytherin mặc áo chùng màu xanh thẫm đứng ở cửa hầm, giọng nói luôn luôn lạnh băng lúc này mang theo hơi thở ấm áp, anh nhìn người đang bận rộn trong hầm, dò hỏi.

“Ừ.” Godric Gryffindor hơi mệt mỏi ngồi trên ghế, “Vào đi, Salazar, đừng đứng ở cửa thế.”

Salazar nghe theo đi vào, vốn định đi tới cạnh Godric ngồi xuống, anh tinh mắt thấy được tay áo cậu ấy thả xuống, nơi đó lưu lại dấu vết của độc dược, mà Salazar nhận ra, đó dùng để chữa khỏi miệng vết thương.

“Bị thương sao?” Anh khẽ khàng nhú mào, kéo ống tay áo Godric lên.

Bàn tay trắng nõn vì độc dược mà trở nên hơi xanh tím, chắc Godric đã trực tiếp rót độc dược lên cầm máu, bây giờ độc dược đó cùng máu đông lại với nhau.

“Sao lại thế này?” Sau khi Salazar xác nhận Godric không có việc gì, lại giúp cậu ấy kéo tay áo xuống.

“Ừm... Những đứa trẻ kia không thể né được độc dược bị văng ra khi vạc nổ mạnh được.” Godric khẽ nói.

Không cần phải nói, Salazar liền biết người này lại thay bọn nhỏ chặn độc dược rồi.

“Nếu không, hủy bỏ đi lớp độc dược của năm nhất và năm thứ hai được không?” Salazar nghĩ nghĩ, đề nghị.

Bọn nhóc được họ tuyển nhận vào trong Hogwarts, rất nhiều nhóc vốn ở giới Muggle. Thời gian ở Muggle tụi nhỏ căn bản không biết ‘phù thủy’ là gì, thậm chí người nhà của bọn nhỏ đều coi con mình là ác ma, tìm mọi cách rút ra pháp lực trong cơ thể để con mình trở nên ‘bình thường’. Điều này làm cho khi những đứa nhỏ này nhập học vốn hẳn là đã gần ổn định pháp lực lúc này lại còn chưa dịu lại. Pháp lực trong cơ thể bọn nhóc dễ dàng thay đổi theo cảm xúc của mình. Còn một ít, vì hoảng sợ trong một thời gian dài đáng kể, rất khó vận dụng pháp lực của mình, bình thường thì dường như không khác gì với Squib cả.

Vì thế để những đứa nhỏ này học tập độc được, nhất định sẽ rất khó khăn. Không chế không tốt pháp lực vận chuyển, vậy sẽ không thể điều chế ra được độc được dù đơn giản nhất, thậm chí còn khiến vạc nổ mạnh. Nói như vậy, chỉ có chờ tới năm thứ hai thì pháp lực của chúng mới có thể gần như ổn định.

Mà một số phù thủy khác, Salazar cố ý tuyền vào, không, thậm chí chúng không phải là phù thủy. Chúng lai giữa phù thủy và sinh vật pháp thuật. Có thể nói, những đứa nhỏ này là chủng tộc hắc ám.

Thuộc tính pháp lực những đứa nhỏ này thiên về pháp thuật hắc ám, ở lĩnh vực này thì thuận buồm xuôi gió, còn ở phương diện độc được thì chúng liền có vẻ hơi vụng về.

Vì thuộc tính pháp lực thiên về pháp thuật hắc ám, làm cho tụi nhỏ không thể điều chế được rất nhiều độc được. Hơn nữa những đứa nhỏ này phần lớn đều không có kiên nhẫn, làm cho chúng không thể luôn luôn bình tĩnh chăm chú điều chế độc được vốn cần chúng phải cẩn thận xử lý. Nói vậy, chỉ có thể chờ đến năm thứ hai hoặc là năm thứ ba, những đứa nhỏ này mới có thể dần dần trở nên kiên nhẫn.

Cho nên, đó là lý do năm nhất năm hai thường xuyên xảy ra sự kiện vạc nổ mạnh.

Mà, Godric lại không thể trơ mắt nhìn đứa nhỏ bị thương được, khi vạc nổ mạnh, anh sẽ đẩy đứa nhỏ ra đầu tiên, cũng dẫn tới anh thường xuyên bị thương.

Mọi người trong Hogwarts, đối với vị giáo sư này luôn bị thương cũng đã không còn hoảng sợ như thấy chuyện quái dị nữa.

“Không,” Godric lắc đầu, “Bọn nhỏ cần phải học căn bản độc được lúc còn nhỏ là quan trọng nhất, không phải vì chúng có thể vượt qua cuộc thi sau này, mà là... Salazar, anh cũng biết, xung đột giữa phù thủy và Muggle đã càng ngày càng nghiêm trọng, rất nhiều phù thủy thường xuyên vì đánh nhau với Muggle mà bị thương. Hơn nữa còn rất có thể vì bại lộ thân phận mà không tìm thấy bác sĩ, cho nên, bọn chúng chỉ có thể tự mình cứu mình.”

Có một số đứa nhỏ không có ba mẹ, nếu bị phát hiện là phù thủy thì cho dù có thể tránh né nhóm người lớn đuổi giết – nặng thì bị hỏa thiêu, nhẹ thì đoán rằng bị đánh gần như hấp hối – nhưng cũng khó tránh khỏi vì bại lộ thân phận khiến mình bị những đứa nhỏ khác kỳ thị. Bọn nhỏ Muggle này thậm chí sẽ ném đá với những người chúng không thích chẳng hạn. Cho nên Godric hi vọng những đứa nhỏ này sớm ngày học được làm sao để điều chế được độc được.

Học điều chế độc được, sẽ có thêm một tầng bảo đảm với sự sống sót của những đứa nhỏ này.

“Được rồi, mình không khuyên được cậu.” Salazar thở dài, “VẬY. có gì mình có thể giúp sao?”

“Chờ cậu câu này suốt đấy.” Godric nở nụ cười, lấy ra một tấm da dê, “Mình cần một ít nguyên liệu, cậu giúp mình vào Rừng Cấm tìm xem nhé?”

Không chỉ vì anh bị thương không đi được, cũng vì anh là một bạch phù thủy thật sự không thích hợp lang thang khắp nơi tràn ngập sinh vật hắc ám như vậy. Không chỉ làm cho nhóm sinh vật Rừng Cấm khẩn trương lo lắng, còn có thể tạo cho mình cảm giác không thoải mái, cho nên mỗi lần thế này, anh đều tìm Salazar đi cùng mình cả.

“Cậu tự chăm sóc chính mình cho tốt.” Salazar cầm lấy tấm da dê Godric đưa cho, gật gật đầu tính là đồng ý.

“Yên tâm yên tâm, mình ngủ trưa ngay giờ đây.” Salazar lo lắng mình sẽ mang theo cánh tay bị thương đi điều chế độc được cho nên mới mở miệng yêu cầu mình ‘tự chăm sóc mình’, Godric phát phát tay, ý bảo mình sẽ cẩn thận.

Salazar mang theo tấm da dê ra khỏi hầm, đi về phía cửa. Trên đường đi chạm phải vài đứa học trò chào hỏi với mình, anh gật đầu một cái, xem như đáp lại. Biết tính cách giáo sư pháp thuật hắc ám lạnh nhạt, chúng cũng không để ý.

[Cậu chủ, người muốn đi đâu?] Ngay khi Salazar muốn vào Rừng Cấm, một tiếng hơi khàn khàn vang lên phía sau anh.

Salazar quay đầu lại, thấy được một con rắn đang bò về phía mình.

[Đi tới Rừng Cấm tìm nguyên liệu độc được, mày đi không?] Anh tự xoa xoa đầu rắn cứng.

Con rắn này nở ra vào năm Hogwarts xây dựng, có thể nói cùng lớn dần với Hogwarts. Mười năm qua, vốn là con rắn nhỏ chỉ dài như ngón tay anh giờ đã gần được hai thước, Herpo thích nhất bò đi dạo trong Hogwarts, dọa một học trò mới chẳng hạn.

[Giúp Godric kia tìm sao?] Herpo phun phì phì liếm tay Salazar. Herpo nhận thức đều thông qua mùi, nhớ rõ tên Godric chẳng qua là vì người này xuất hiện quá nhiều lần bên cạnh cậu chủ mình. Cậu chủ vốn thờ ơ lại thích nói chuyện phiếm cùng đối phương, nó không muốn nhớ đối phương cũng khó.

[Ừ.]

[Để tôi dẫn đường!] Herpo nói.

[Được.]

Nguyên liệu độc được Godric muốn tìm cũng không khó tìm kiếm, thoáng sâu trong Rừng Cấm một ít đường như khắp nơi đều có, Salazar chỉ dùng nửa tiếng đã lấy xong số lượng Godric yêu cầu, đang định trở về thì Herpo kéo anh lại.

[Sal, trong Rừng Cấm không ổn.] Nó nói.

[Không ổn sao?] Salazar nhú mày.

[Dao động pháp thuật kỳ quái.] Herpo cảm ứng pháp thuật dao động cao hơn gấp đôi phạm vi người thường, [Nhanh tới xem sao?]

[Được.]

Ở chỗ sâu trong Rừng Cấm nảy sinh ra dao động pháp thuật không bình thường. Rừng Cấm ở ngay cạnh Hogwarts, nếu Rừng Cấm xảy ra chuyện gì thì Hogwarts không phải sẽ xui xẻo theo sao?

Căn cứ vào tâm lý phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, Salazar quyết đoán đi xem một cái. Nhưng không ngờ, Herpo lại có thể dẫn anh tới ở chỗ sâu trong rừng Cấm mà ngay cả anh cũng chưa tới vài lần. Chỗ này có thể gặp sinh vật pháp thuật nguy hiểm bất cứ lúc nào mà!

[Cậu chủ, xem kìa, có người.]

Tiếng của Herpo kéo sự chú ý của Salazar trở về, anh nhìn về phía trước, phát hiện cách đó không xa xuất hiện một luồng sáng trắng, mà bên trong loáng thoáng hiện ra một hình người. Salazar đi lên trước, nhìn luồng sáng ảm áp kia. Anh dùng một thần chú dò xét, chờ khi thần chú anh đánh vào luồng sáng kia thì luồng sáng biến mất.

Anh thấy được một người. Một người đàn ông mặc áo chùng màu đen, mái tóc đầy dầu. Anh ta đang hôn mê, nhưng trong lòng ôm chặt lấy một người. Đó là một cậu bé, tóc của cậu bé ấy làm Salazar liên tưởng tới Potter Nhà Gryffindor tuy thành tích tốt nhất nhưng cũng nghịch ngợm nhất kia, cái tên nhóc đó cũng là một mái tóc nâu vàng lộn xộn, mà áo chùng của thiếu niên...

Con người Salazar hiện lên một tia sáng lợi hại. Anh nhận ra đồ án trên cổ áo chùng của đứa bé này. Đó là đồ án của Nhà Gryffindor, một con sư tử oai hùng.

[Herpo, giúp mang bọn họ về.] Salazar nói, [Có lẽ họ cần sự giúp đỡ của chúng ta.]

[Vâng, thưa cậu chủ,] Thân thể Herpo chỉ hơn một thước một ít nhưng nó có thể mượn thần chú của Salazar biến lớn. Khi Salazar đem người đàn ông kia – Salazar phải dùng sức rất lớn mới có thể khiến người đàn ông đó buông tay, người đàn ông luôn ôm cậu bé này, dường như đang phòng ngừa cậu nhóc bị thương tổn – đặt lên sau lưng nó, nó nhanh chóng bò về Hogwarts.

Để lại Salazar tại chỗ ôm lấy cậu bé kia. Nhưng một giây sau, anh bị vết sẹo trên cái trán của đứa bé ấy thu hút ánh mắt. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm lên vết sẹo này, thiếu niên co rúm lại một chút, đầu lại càng chôn sâu hơn vào trong ngực anh.

Đáy mắt Salazar thoáng hiện lên một tia lửa giận. Đây là vết sẹo mà pháp thuật hắc ám cực đoan mới có thể lưu lại, gần như phải nói là lời nguyền.

Ai lại có thể nhẫn tâm như vậy, lưu lại vết thương này trên người một đứa bé chứ?

Ở thời kỳ phù thủy và Muggle xung đột càng gay gắt này thì từng phù thủy nhỏ có thể nói là hy vọng của các phù thủy. Mỗi phù thủy bảo vệ những đứa nhỏ cũng không kịp, sao lại có thể sử dụng pháp thuật hắc ám với một phù thủy nhỏ như này đây?

Pháp thuật hắc ám như vậy gần như có thể giết chết một đứa trẻ!

Rốt cuộc là ai! Tốt nhất đừng để anh tìm được kẻ đó! Salazar tức giận nghĩ. Sau đó, anh rất cẩn thận ôm chặt đứa bé này, đi về hướng Hogwarts,

Anh nhìn ra được tình huống đứa bé này thật không tốt tí nào, anh chỉ ôm thôi đã cảm giác được đứa bé này nhẹ đến mức đáng sợ, thảo nào người đàn ông vừa nãy lại lấy một tư thế bảo vệ ôm đứa bé này, chắc là lo lắng thằng bé sẽ bị thương tổn từ bên ngoài rồi.

Vì thế, người nào đó còn chưa tỉnh, lại nhờ một động tác bản năng của một người, chiếm được cảm tình tốt từ xa tổ.

2. Chương 2: Tách Linh Hồn

“Godric, nghe nói Salazar tức giận, chuyện gì vậy?” Cửa hầm bị đẩy ra, Rowena đi đến.

“Rowena, cậu tới đúng lúc lắm, ngày hôm nay trong lúc Salazar giúp mình đi tìm nguyên liệu độc dược ở trong Rừng Cấm đã nhặt được hai người. Đứa bé nhỏ tuổi hơn bị ếm pháp thuật hắc ám làm Salazar nổi giận.” Godric vừa chọn nguyên liệu độc dược vừa nói, “Trước mắt đứa bé ấy và một người khác đều cần độc dược, tay của mình bị thương không làm hết được, Rowena, cậu tới giúp mình một chút được không?”

Salazar là phù thủy hắc ám, pháp thuật của anh dùng cho pháp thuật hắc ám còn có thể, nhưng lại không sử dụng được ở khía cạnh độc dược. Đường nhiên, pháp lực của anh dùng để điều chế thuốc độc là tốt nhất, nhưng trước mắt bọn họ lại không cần thuốc độc.

“Salazar đâu?” Rowena cầm lấy nguyên liệu độc dược Godric đưa tới hỏi.

“Cùng Helga ở trong kiểm tra đứa bé kia, mình tin tưởng sắc mặt của hai người họ không thể nào tốt được. Có vẻ tình huống của thằng bé cũng không lạc quan lắm.” Godric nói, “Còn người lớn kia thì thật ra không có gì, người đó để mình chăm sóc là tốt rồi, cậu điều chế Dược ổn định linh hồn đi.” Độc dược ở phòng của anh rất nhiều nhưng Dược ổn định linh hồn cao cấp lại không chuẩn bị, trước mắt cần phải có Rowena giúp đỡ.

Rowena đang chuẩn bị đi điều chế độc dược dừng chân lại, nhíu mày rất sâu, “Dược ổn định linh hồn?”

Godric gật gù đầu, “Dường như linh hồn của thằng bé bị thương, chúng ta cần phải có Dược ổn định linh hồn cao cấp mới có thể nắm chắc chữa trị linh hồn cho thằng bé.”

“Chết tiệt, ai lại đáng giận như vậy, lại có thể ra tay với một đứa bé, đừng để mình tìm được kẻ đó!” Rốt cuộc Rowena hiểu được vì sao Salazar lại tức giận rồi.

Lại có phù thủy phát rồ đến nỗi ra tay lên linh hồn của phù thủy nhỏ, thật sự kẻ đó nên bị nguyên rửa!

Nhìn thấy Rowena chuẩn bị độc dược, lúc sau, Godric đi vào phòng ngủ.

Đây vốn là phòng của anh hiện tại lại trở thành phòng bệnh tạm thời, mà phòng dành cho khách của anh thì ‘vị khách’ kia đang ngủ.

“Salazar, thế nào rồi?” Godric nhìn thấy Salazar còn đang dùng đũa phép kiểm tra thân thể đứa nhỏ, hơi ngạc nhiên hỏi, “Tình huống rất tệ sao?” Anh đi tìm độc dược đã lâu rồi, sao vẫn còn đang kiểm tra thế này?

“Còn tệ hơn.” Salazar dường như không muốn mở miệng, có vẻ anh đang cố gắng đè nén cảm xúc của mình, cho nên Helga nghiêng rằng nghiêng lợi trả lời vấn đề của Godric, “Dinh dưỡng không đầy đủ, thân thể nhiều vết thương, khung xương dầy thì chậm chạp, linh hồn bị thương tổn. Thậm chí chúng mình còn phát hiện trên tay thẳng bé có vết thương tạo thành do pháp thuật hắc ám nữa.” Rowena nhìn tay phải Harry, chỉ thấy trên đó có mấy từ đơn ‘Tôi không thể nói dối’ vô cùng rõ ràng, nhưng vì tiếng Anh hiện đại và tiếng Anh cổ khác nhau quá lớn, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể hiểu rõ từ ‘tôi’ mà thôi.

Nhưng bọn họ không hề để ý đến nốt trên tay Harry là câu gì, hay là ký hiệu gì, bọn họ chỉ để ý miệng vết thương trên tay Harry xem ra vừa mới khép lại, thậm chí làn da chung quanh còn hơi sưng đỏ.

“Đứa bé này ít nhất cũng mười ba mười bốn tuổi, thời gian cú đi gửi thư chẳng lẽ bỏ sót thẳng bé sao? Bên trong Hogwarts hẳn chưa từng gặp qua cậu bé này.” Nhưng điều này sao lại có thể, hệ thống mà bốn người họ nghiên cứu tìm kiếm đứa nhỏ có pháp thuật là hoàn thiện nhất, cho dù Squib cũng sẽ được hiện lên trong danh sách, nhưng đứa bé này ít nhất mười bốn tuổi, hệ thống pháp thuật Hogwarts sao lại không thể kiểm tra đứa bé này được chứ?

“Trang phục đứa bé mặc rất giống với đồng phục Hogwarts.” Helga kéo cổ áo của đứa nhỏ, sư tử in trên đó giống hệt với biểu tượng Nhà Gryffindor hiện nay.

“Quái lạ...” Rốt cuộc đứa bé này đến từ đâu?

“Linh hồn không trọn vẹn trong cơ thể thẳng bé chắc là tiến vào cơ thể từ nhỏ, hiện tại nếu bắt ép nó ra thì sẽ hại chết đứa bé này.” Salazar cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lời anh nói ra cũng nặng nề. Godric biết Salazar đang đè nén tức giận, cũng đau lòng với phù thủy nhỏ có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, “Nhưng thẳng bé bị thương không rõ tình hình, dường như đang tiếp tục kích thích mảnh linh hồn trong cơ thể thẳng bé thức tỉnh. Nếu mình tách nó ra trước thời gian này thì linh hồn đứa bé này rất có thể bị mảnh linh hồn kia cắn nuốt... Mình có thể cảm giác được, tuy mảnh linh hồn kia kém pháp lực chính thể của đứa bé này, nhưng thẳng nhỏ hiện tại rất suy yếu, cho nên rất nguy hiểm.”

“Muốn ép tách linh hồn kia ra sao?” Helga nhìn thấy đứa nhỏ mặc dù đang hôn mê nhưng rõ ràng rất khó chịu, hơi đau lòng lau đi mồ hôi trên trán đứa nhỏ.

“Ừ, nhưng mà...”

[Shhh...] Herpo rúc vào trên cổ tay Salazar đột nhiên lên tiếng.

[Làm sao vậy?] Salazar nâng cổ tay mình lên, nhìn thấy Herpo dường như bị vây trong trạng thái cảnh giác.

Herpo bò xuống từ trên cổ tay Salazar, sau đó khôi phục bộ dáng vốn có, rồi leo đến bên cạnh thiếu niên trên giường, [Linh hồn trên trán thẳng bé đang thức tỉnh.]

Vì lời nói của Herpo, ba người đều nhìn trán Harry, chỉ thấy vết sẹo tia chớp trên trán thiếu niên trên giường đang trở nên sưng đỏ, Salazar rất miễn cưỡng phát hiện hơi thở pháp lực chỉ thuộc về phù thủy hắc ám đang truyền ra từ vết sẹo của thiếu niên.

[Chủ nhân, hơi thở pháp lực này khá giống với ngài.] Herpo phun phì phì, nó dùng lưỡi liếm qua trán thiếu niên, [Tuy rằng rất loãng, nhưng đúng là hơi thở pháp lực của ngài.]

[Của ta?] Salazar có chút không dám tin tưởng đến gần bên giường, anh dùng ngón trỏ chạm vào trán thiếu niên. Vết thương sưng đỏ kia chứa pháp lực rất lớn, có thể cắn nuốt cậu bé này, đó là hơi thở pháp thuật hắc ám, hoàn toàn là pháp thuật hắc ám. Hơn nữa khiến Salazar giật mình là thật sự ở trong pháp lực tuần hoàn anh tìm được hơi thở tương tự với pháp lực mình.

“Làm sao vậy?” Nghe không hiểu xà ngữ, nhưng nhìn thấy sắc mặt Salazar không đúng, Godric còn vẫn nghĩ đã xảy ra chuyện gì, anh vội vàng đi đến cạnh Salazar thân thiết nhìn anh, “Không thoải mái sao?”

Salazar lắc lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, rồi anh nói ra điều mình và Herpo phát hiện.

“Chuyện gì đây?” Helga không thể tin được hỏi, “Pháp lực của thẳng bé này tương tự với Salazar?”

“Là mảnh linh hồn trong cơ thể thẳng bé, thậm chí mình còn nhận thấy nó e ngại máu mình.” Salazar nhíu mày vì hiện tượng quái dị, nhưng lập tức anh lại khôi phục bình thường, “Nhưng nếu là vậy, thì lấy mảnh

linh hồn trong cơ thể thằng bé bản thân mình nắm chắc 90%.”

“Salazar, cậu muốn dùng máu mình thay mảnh linh hồn này?” Hai người ở chung nhiều năm, Godric sớm hiểu rõ Salazar, thậm chí chỉ cần một câu nói của anh, Godric đã có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng Salazar rồi.

“Ừ, nếu hơi thở pháp lực linh hồn này tương tự với mình lại còn e ngại máu mình nữa, vậy dùng máu mình thay thế mảnh linh hồn này thì không thể tốt hơn.” Ép buộc tách linh hồn này ra sẽ tạo ra thương tổn nhất định cho linh hồn của đứa bé, nếu nặng thì thậm chí đứa bé này sẽ biến thành người điên, cho nên anh muốn dùng máu mình thay thế linh hồn kia. Đầu tiên giải quyết việc của đứa bé này rồi chậm rãi rút máu mình ra, vậy có thể chữa khỏi hoàn toàn linh hồn cho đứa bé này rồi.

“Mình không nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn cả, nhưng Salazar à, nếu cậu đã quyết định làm vậy thì tất cả phải nghe theo mình, mình cũng không muốn cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Godric biết Salazar rất muốn cứu đứa bé này, nếu Salazar đã quyết định thì dù anh và Helga phản đối cũng không có tác dụng gì. Một khi như vậy, thì mình chỉ có thể hỗ trợ trông nom, không để cái tên không biết ra tay nặng nhẹ thế này cứu đứa bé xong rồi làm mình bị thương.

Salazar gật gù, anh biết bạn tốt đang lo lắng cho mình nên tránh để cho người kia đứng lông lên thì chính anh chỉ có thể đồng ý ý kiến của bạn thì tốt hơn.

Godric để Salazar nghĩ ra biện pháp dự đoán trạng thái của đứa nhỏ trên giường trước rồi anh đi Rowena bên kia.

Không lâu sau anh và Rowena cầm mấy bình độc được đi vào.

“Trước tiên cho thằng bé uống hết Dược ổn định linh hồn đã, chờ một lúc rồi chúng ta sẽ lấy mảnh linh hồn kia ra rồi cho thằng bé uống thêm một bình. Mình nghĩ đứa bé này cần uống Dược ổn định linh hồn một tuần để đảm bảo chắc chắn một tuần tiếp theo sẽ không có sự cố nào.” Rowena đặt độc dược ở bên cạnh theo thứ tự, lấy một bình trong đó đưa cho Helga, vì tay của Godric bị thương nên chuyện cho uống độc dược chỉ có thể giao cho Helga.

Salazar và Godric cùng nhau thảo luận tình huống, Helga nhẹ nhàng cho thằng bé uống Dược ổn định linh hồn.

Lúc sau, bọn họ khóa lại pháp lực trong cơ thể thiếu niên, bốn người cùng nhau niệm chú, ép linh hồn trong trán thiếu niên ra ngoài.

“A...” Sự đau đớn vì ép linh hồn ra ngoài làm thiếu niên lập tức mở to hai mắt, đôi con ngươi đỏ như máu làm bốn người ở đây lắp bắp hoảng sợ.

Ngoài bộ tộc Slytherin thì trong phù thủy không có người nào lại có đôi mắt đỏ như máu này cả!

[Herpo, cuốn lấy thằng bé.] Thấy thiếu niên bắt đầu co rút, dường như muốn lăn xuống giường, Salazar nhân cơ hội ra lệnh rắn cứng của mình.

Herpo nghe lời Salazar, lập tức bò qua cuốn lại thiếu niên đau đớn kêu to kia.

Salazar phân tâm ếm cho Herpo một thần chú biến lớn để nó có thể cuốn chặt thiếu niên rồi anh chặn kết nối pháp thuật của mình đi tới bên cạnh thiếu niên. Dùng đũa phép mở ra vết sẹo, thần chú Godric nhanh chóng chuyển qua vết sẹo, lập tức bọn họ nghe thấy được tiếng thét chói tai đầy đau đớn truyền ra từ trong đó. Cùng lúc, giọng của thiếu niên càng thêm khổ sở, cho dù Herpo cuốn chặt lấy thằng bé nhưng thằng bé đang uốn cong người trên giường.

Salazar cắt cổ tay mình, để máu mình chảy vào trong vết sẹo, anh chậm rãi nhớ kỹ thần chú để máu của mình chảy vào, hơn nữa ép linh hồn trong vết sẹo này ra ngoài.

Mắt thường có thể thấy được có một thứ gì đó màu đen nhảy ra từ trong vết sẹo của thiếu niên, bị thần chú Godric quăng tới đánh nát. Rowena và Helga cùng thay đổi thần chú, bắt đầu sử dụng thần chú chữa trị. Godric ngừng lại nhảy tới bên cạnh Salazar, chờ Salazar cảm thấy mình đã đưa đủ máu vào trong, anh nhanh chóng cầm tay Salazar, bắt đầu trị liệu.

Salazar dùng tay trái đốt vết sẹo của thiếu niên, thay đổi một câu thần chú khác.

Chờ Godric chữa khỏi miệng vết thương của anh hơn nữa xác định vết sẹo không lưu lại thì anh cũng niệm xong thần chú, thiếu niên dần dần bình tĩnh lại, bọn họ thấy trong nháy mắt, đôi mắt của thiếu niên này dần dần chuyển sang màu xanh biếc.

Sau khi Rowena và Helga dừng lại, Rowena tiếp tục lấy ra một lọ Dược ổn định linh hồn đút cho thiếu niên trên giường.

“Mảnh linh hồn vừa này không nên tiêu hủy, chúng ta có thể lấy để tìm ra kẻ đã thương tổn đứa bé này.” Godric hơi chán nản.

“Không sao, sau khi hồi lại đứa bé này cũng vậy thôi.” Salazar nói, “Nhưng trong cơ thể đứa bé này có máu mình, chỉ sợ trước khi mình đưa hết máu ra thì pháp lực đứa bé này ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi máu mình.”

“Chờ thằng bé tỉnh, chúng ta kiểm tra thằng bé một lần nữa.”

Bốn người coi chừng trước giường thằng bé, không bao lâu, rốt cuộc thằng bé mở mắt.

Đôi mắt xanh biếc kia mờ mịt nhìn bốn phía, ở sâu trong đôi mắt có một tia đỏ, khi cậu nhìn thấy bốn người ngồi bên cạnh, rốt cuộc dừng quay đầu.

3. Chương 3: Linh Hồn Hỗn Loạn

Đứa nhỏ dùng ánh mắt hoang mang nhìn mọi thứ chung quanh, đến khi thấy bốn người thì rõ ràng hơi có người lại.

“Nhóc à, con có khỏe không?” Helga hiền lành hỏi.

Đứa nhỏ nháy mắt mấy cái nhìn cô, nhóc há miệng thở dốc dường như muốn nói gì, nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng không phát ra được từ nào cả.

Lòng Helga thấy bất an, cô tiến lên muốn kiểm tra cho đứa nhỏ nhưng lại bị cậu nhóc hoảng sợ né tránh.

Sau đó, đứa nhỏ phát hiện Salazar đứng bên cạnh, nhóc nhanh chóng xuống giường, chân trần chạy tới bên Salazar. Salazar tiếp được đứa nhỏ còn chưa đứng vững này.

“Sao vậy, đứa nhỏ?” Anh cố gắng để giọng nói của mình có vẻ hiền hòa một ít.

Đứa nhỏ ngẩng đầu, bắt lực rồi lại ỷ lại nhìn anh. Chuyện gì vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn đúng thật là Salazar không hiểu rõ.

[Xem ra, dường như đứa bé này coi cậu chủ thành cha nhóc ấy rồi.] Herpo lại đây, triền đến cổ tay cậu chủ của mình.

[Cha?] Salazar hơi khó hiểu hỏi.

[Chắc là hậu quả do vừa dung hợp máu, máu của ngài tiến vào cơ thể nhóc ấy thay thế vị trí của mảnh linh hồn kia, điều này làm cho nhóc có một loại cảm giác với ngài. Khi e ngại mọi thứ xung quanh, nhóc sẽ theo bản năng tìm cậu chủ giúp đỡ.] Herpo nói ra suy đoán của mình.

Lúc này, đứa nhỏ ngẩng đầu, nhút nhát gọi, [Ba ba.]

Không chỉ mình Salazar, ngay cả những người khác đều khựng lại.

Đứa bé này nói xà ngữ ư?

“Vì dung hợp máu Salazar nên cũng dung hợp năng lực này sao?” Rowena hết sức ngạc nhiên nhìn Harry, “Salazar, nhóc ấy nói gì?”

Salazar và đứa bé mắt to tròng mắt nhỏ, không nói gì.

“Này, Salazar, làm sao thế?” Godric đẩy Salazar.

[Ba ba...] Vì ánh mắt lạnh lùng của Salazar, đứa nhỏ bắt đầu hơi giận dữ, đôi mắt xanh biếc ươn ướt.

“Salazar?” Godric quái lạ nhìn nhìn hai người kia.

Salazar hít một hơi, tay đặt trên đầu đứa nhỏ, khẽ an ủi, [Ngoan, không sao cả.] Anh nói, [Nói cho ba biết, con nhớ rõ mình đã đến Rừng Cấm thế nào sao?]

[Harry không nhớ rõ.] Harry lắc lắc đầu, vẻ mặt khó xử, [Ba ba, việc đó rất quan trọng sao?]

[Không nhớ rõ cũng không sao, con nằm xuống trước để dì Rowena kiểm tra thân thể một chút, đợi tí nữa ba ba mang con đi ăn một ít gì nhé.] Salazar cố gắng để giọng nói mình nhẹ nhàng nhất, bình thường cho dù đối mặt với bọn nhỏ anh yêu thích cũng chưa từng vậy, nhưng rất rõ ràng đứa bé này hiện tại không thể bị hoảng sợ được.

Harry nghe lời trở lại trên giường mình, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn Salazar, cái loại ánh mắt hiền hòa này làm ba người khác đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Rowena, kiểm tra trước đi.” Salazar không nói gì, anh chỉ ý bảo Rowena kiểm tra tình huống của Harry trước.

Rowena lên tiếng trả lời, cầm lấy đứa phép ếm thần chú kiểm tra đo lường lên trên người thằng bé.

“Pháp lực thằng bé rất hỗn loạn, chắc là nguyên nhân sau khi dung hợp máu Salazar rồi pháp lực tuần hoàn tự động điều chỉnh cùng nhịp điệu. Mình vừa mới thí nghiệm một chút phản ứng linh hồn, phát hiện linh hồn hiện tại của nhóc rất yếu, chắc là sau khi ép Trường Sinh Linh Giá ra ngoài lại muốn thích ứng máu Salazar dẫn đến linh hồn trở nên vô cùng suy yếu. Dù sao thì mảnh Trường Sinh Linh Giá kia đã ‘ở’ trong cơ thể nhóc ấy nhiều năm như vậy, lập tức ép ra ngoài khẳng định sẽ có tình huống không ổn nhất định, thế nào, nhóc ấy...” Rowena hơi do dự nhìn Salazar.

Salazar bất đắc dĩ gật gật đầu, “Chắc là linh hồn hỗn loạn ảnh hưởng tới não, nhóc hoàn toàn quên mình đến Rừng Cấm bằng cách nào. Hơn nữa từ cuộc nói chuyện vừa rồi với nhóc mình đoán tích cách của nhóc cũng bị đè nén, có thể nói nhóc hiện tại chính là một đứa trẻ,” Anh nhìn thoáng qua thiếu niên nằm cứng đờ không động đậy trên giường, “Herpo cho rằng vì dung hợp máu mình nên nhóc có một loại cảm giác thân thiết với mình. Trong hoàn cảnh lạ lẫm thằng bé sẽ theo bản năng coi mình trở thành bề trên che chở, hiện tại nhóc đã coi mình là cha rồi.”

“Cha?” Mặt Godric vặn vẹo một trận, “Thật sự là... Salazar, con của cậu sẽ ghen tị mất.”

“Cho dù thế nào thì sắp xếp tốt cho nhóc này trước rồi nói sau, cái người cùng đến với nhóc ấy đã tỉnh chưa?” Salazar không muốn nhiều lời với chuyện này, hỏi.

“Chắc là giúp đứa bé này thừa nhận phần lớn va chạm hay tấn công cho nên anh ta tỉnh lại muộn một chút. Trên thực tế, nếu không phải chúng ta tách Trường Sinh Linh Giá trong cơ thể đứa bé này làm nhóc đau tỉnh thì chỉ sợ thằng bé cũng không tỉnh lại sớm thế này.”

“Vì sao đứa bé này chỉ biết nói xà ngữ chứ không nói tiếng Anh?” Helga rất khó hiểu với chuyện này.

“Ai biết được, cho dù thế nào thì trước cứ để cho thằng nhỏ ăn chút gì đã.” Rowena nâng Harry dậy, đứa bé này gây đến mức làm cô đau lòng.

Harry nhìn phía Salazar, sau khi được Salazar gật đầu mới theo động tác của Rowena đứng lên, sau đó đi tới bên cạnh Salazar.

[Chúng ta đi ăn một cái gì trước đã, được không nào?] Salazar cúi người xuống, khẽ hỏi.

Harry gật gật đầu, trên thực tế tình huống hiện tại là... chỉ cần Salazar nói thì cậu cũng không phản đối gì.

Vì thế, bốn người dắt theo một đứa nhỏ tới lễ đường, còn người trong một căn phòng khác thì để gia đình chăm sóc.

Khi Snape mở to mắt, nhìn căn phòng xa lạ trước mắt hơi hoang mang, sau đó anh ngồi bật dậy, “Chết tiệt, Potter!”

Tên nhóc kia...

Sau đó, Snape nghe một tiếng ‘Ba’, anh phản xạ muốn rút đũa phép của mình ra, lại ngạc nhiên phát hiện đũa phép mình đặt trong túi ẩn không thấy đâu nữa.

“Thưa ngài, ngài có chỗ nào không thoải mái không ạ?” Gia tinh ngàn năm trước, nói tóm lại không có sự điên cuồng như ngàn năm sau, nó rất lễ phép cúi đầu chào Snape một cái, hỏi tình huống Snape.

Snape cảnh giác nhìn nó, anh hơi hơi nheo mắt lại che dấu sự ngạc nhiên trong lòng. Tiếng Anh cổ? Gia tinh này lại nói tiếng Anh cổ? Chuyện gì vậy?

“Thưa ngài?” Gia tinh không thấy anh trả lời, hỏi lại một câu.

Snape chậm chậm nói, “Đây... Là nơi nào?”

Tiếng Anh cổ đơn giản anh cũng có thể nói được, vì trước kia khi học cổ ngữ Rune cũng có tiếp xúc qua tiếng Anh cổ, giao tiếp đơn giản thì không có vấn đề gì. Đương nhiên, anh cũng không nói được lưu loát, nên anh nói hơi chậm rãi, nhằn từng tiếng, cố gắng biểu đạt rõ ý tứ của bản thân.

“Nơi đây là phòng dành cho khách của cậu chủ.” Gia tinh trả lời.

Vì nó dùng tốc độ bình thường, không chậm rãi như tốc độ của Snape, nên Snape cũng chỉ nghe rõ được từ ‘cậu chủ’ và ‘phòng dành cho khách’.

Vậy, bọn họ bị tóm, hay là được cứu đây?

“Một người khác nữa đâu?” Vì có rất nhiều từ nhất thời không nhớ ra được, nên Snape lựa chọn từ ngữ đơn giản nhất cố gắng biểu đạt cụ thể tỉ mỉ ý tứ của mình.

“Cậu chủ mang khách đi dùng cơm.” Gia tinh trả lời.

Đại khái cũng hiểu ý của gia tinh, Snape thả lỏng một nửa lòng mình. Nếu chủ nhân nơi này mang theo Potter đi dùng cơm, vậy Potter hẳn là tạm thời không có nguy hiểm gì.

“Thưa ngài, ngài có cần gì không ạ?” Gia tinh hỏi thăm.

“Nếu có thể, xin cho ta gặp cậu chủ của người.” Snape cân nhắc mở miệng.

Severus ở trong phòng một mình, ở đầu giường anh tìm được đũa phép của mình, sau đó đánh giá mọi thứ chung quanh. Không biết vì sao, anh lại luôn luôn có một cảm giác quen thuộc với căn phòng này. Nhưng trong nhất thời anh lại không biết là gì. Vì không quen thuộc hoàn cảnh chung quanh nên Snape không đi ra khỏi phòng, anh kiên nhẫn chờ đợi.

Ước chừng mười phút, cửa được mở ra, vài người đi vào. Đầu tiên Snape vừa thấy ánh mắt họ lập tức vì áp suất pháp thuật khổng lồ trên người họ mà cảnh giác. Ngoại trừ Dumbledore và Chúa tể Hắc ám thì anh chưa từng thấy áp suất khổng lồ thế này trên người ai cả.

Snape lắc lắc đầu, rồi anh chậm rãi nói, “Cảm ơn các vị đã cứu tôi, xin hỏi nơi này là ở đâu?”

“Hogwarts.” Rowena nói, “Sao hai người lại xuất hiện trong Rừng Cấm?” Vì thấy tốc độ nói của Snape chậm hơn người bình thường cho nên cô cũng giảm tốc độ nói của mình.

“Hogwarts?” Snape ngạc nhiên lặp lại, “Tôi chưa gặp qua các vị.” Anh nhíu mày.

Anh đã làm giáo sư nhiều năm ở Hogwarts rồi, căn bản chưa thấy vài người trước mắt này, nhưng nhìn bộ dáng bọn họ, dường như ở trong này không bị ngăn cản, nhưng nếu anh không để ý tới mình hiểu lầm thì từ trong miệng người phụ nữ này đúng là Hogwarts.

Rowena nhíu mày, “Chúng tôi cũng chưa từng thấy qua anh, vì sao trong lời của anh lại lộ ra ý tứ anh đã ở trong này rất lâu rồi?”

Trong lời của Rowena có rất nhiều từ Snape cũng chưa nghe hiểu, trong lúc nhất thời anh im lặng, không biết nên trả lời thế nào. Sau đó, anh thấy được một cái đầu rồi bù ló ra đằng sau người đàn ông mặc áo chùng màu xanh lục.

Nhìn thấy đầu sở khiến mình gặp phải tình huống bây giờ, nhất thời Snape đen mặt, anh gầm nhẹ, “Potter!” Đầu nhỏ kia rụt lại.

“Chết tiệt, trò đang làm gì!” Severus hơi khó thở, anh bước đi qua bắt được đứa nhỏ kia.

Chỉ thấy đứa nhỏ như bị hoảng sợ quơ tay chân, lớn tiếng nói, [Không, không, con không làm gì hết, đừng đánh con.]

Tiếng tê tê lạnh băng truyền ra từ miệng đứa nhỏ, Snape chợt luống cuống.

Harry trốn phía sau Salazar, thoát nhìn còn đang phát run.

[Không sao cả, anh ta sẽ không đánh con, ngoan nào.] Trước đó vất vả lắm mới trấn an được cảm xúc của đứa nhỏ này, hiện tại lại bị người đàn ông này phá hỏng, Salazar không khỏi cho Snape một ánh mắt lạnh nhạt cảnh cáo.

Tiếng tê tê giống hệt làm Snape cảm thấy đầu óc mình có khả năng bị đóng băng.

Sau Chúa tể Hắc ám và Kẻ Được Chọn, lại thêm một Xà Khẩu nữa?

“Các vị là ai?” Snape cảnh giác hỏi.

“Vậy thì anh là ai?” Godric ở bên cạnh hỏi.

“Severus Snape, giáo sư Hogwarts.”

Bốn người nhìn nhau, sau đó, Rowena khẽ nói, “Hogwarts xây dựng được mười năm, tôi xác định chúng tôi cũng không mời anh trở thành giáo sư trường học.”

Hogwarts xây dựng được mười năm?

Xây dựng được mười năm!

Snape ngạc nhiên nhìn bọn họ, bỗng nhiên anh có một loại xúc động ân cần thăm hỏi Merlin.

4. Chương 4: Dàn Xếp

“Trường được xây dựng mười năm...” Snape lặp lại lời của Rowena, “Tôi nghĩ, chúng ta cần phải tự giới thiệu về mình một chút.”

Trường được xây dựng mười năm và được xây dựng ngàn năm chính là một thời gian vô cùng cách xa.

Ngàn năm trước... ngàn năm trước!

Ôi Merlin ơi! Anh lại đi tới ngàn năm trước!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao sau khi bị sức mạnh kia làm hôn mê thì vừa tỉnh lại tất cả mọi thứ đều thay đổi rồi? Rowena nhú nhú mày, cô xem ba bạn tốt của mình, nhóm bạn tốt gật gật đầu rồi cô mới ý bảo Snape tiếp tục.

“Tôi và trò ấy,” Anh chỉ Harry, người sau vốn đang ló đầu tìm hiểu lại vì anh nhìn chăm chú rụt trở về, “Vì một sự cố nên tới đây, chúng tôi tới từ thế giới một ngàn năm sau.”

Nghe vậy, bốn người trước mặt anh nhú mày.

“Ngàn năm sau?” Salazar khẽ hỏi.

“Ừm, Harry Potter chạy tới Rừng Cấm,” Anh nói, “Chờ đến khi tôi đuổi theo thì không biết trò ấy đã khởi động cái thứ gì đó trong Rừng Cấm, một pháp lực mạnh mẽ hút chúng tôi vào trong, rồi chúng tôi liền mất đi ý thức.” Snape chậm rãi mà muốn biểu đạt rõ ý tứ của mình, may mắn trước kia anh học tiếng Anh đủ để nói xong cuộc nói chuyện này, cho dù anh nói gian nan mà nghe cũng khổ sở.

“Rừng Cấm không phải là một nơi an toàn gì, nhóc này thật sự là nghịch ngợm.” Helga nhìn Harry vẫn đi theo Salazar bám lấy quần áo anh không tha, khẽ cười nói.

“Gryffindor luôn luôn như thế.” Snape nói.

“Gryffindor?” Godric chỉ chỉ chính mình, “Học trò Nhà tôi?”

“Rất rõ ràng cũng chỉ có học trò Gryffindor mới có thể có tinh thần mạo hiểm nhiều đến thế, ở chỗ sâu trong Rừng Cấm cơ mà.” Rowena ở bên cạnh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Godric.

Godric giật giật miệng, không nói gì.

Snape nhìn bọn họ tương tác, cảm thấy lòng mình đã cho ra kết luận với thân phận bọn họ rồi.

“Thưa ngài.” Snape nhìn Slytherin, ngăn chặn đáy lòng nổi sóng, “Có thể xin hỏi một chút, trò ấy bị sao vậy?”

‘Trò ấy’ đương nhiên là chỉ tên nhóc lui sau Salazar không chịu lộ ra.

“Nói đến nhóc,” Nhắc tới tình huống Harry, sắc mặt bốn nhà sáng lập đều hơi khó coi, “Trán tên nhóc này lại bị người ta đưa vào một mảnh linh hồn, nếu qua vài năm nữa thôi thì nhóc ấy rất có thể bị Trường Sinh Linh Giá cắn nuốt, nơi đó các anh đối xử với phù thủy nhỏ như vậy sao?”

Snape không nghe hiểu được toàn bộ câu, nhưng ‘trong đầu có một Trường Sinh Linh Giá’ anh nghe hiểu, về phần không hiểu, anh chỉ cần động não một chút là có thể cho ra kết luận.

Trong đầu Harry Potter lại có một mảnh linh hồn?

Snape không ngốc, từ vết sẹo trên trán Harry và Trường Sinh Linh Giá mà Salazar nói, anh rất dễ dàng liên tưởng được mảnh linh hồn kia rốt cuộc là của ai.

Chết tiệt! Chúa tể Hắc ám lại tách linh hồn của mình!

“Anh không biết?” Godric rất ngạc nhiên với phản ứng của anh, “Trong cơ thể một người có dao động linh hồn khác biệt, không phải rất dễ để phát hiện sao?”

Hay là nói, nhóm phù thủy ngàn năm sau, năng lực đã bắt đầu giảm đi rồi?

Snape im lặng không nói, không trả lời.

Harry còn nắm quần áo của Salazar không buông.

Salazar vươn tay kéo cậu tới trước người, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cậu nói, “Chúng tôi đã giúp lấy Trường Sinh Linh Giá ra cho nhóc ấy, nhưng vì một số nguyên nhân, cho nên tôi đã rót máu mình vào trán thằng bé. Hiện tại vì linh hồn hỗn loạn nên lý trí nhóc dần dần thay đổi, giờ đây nhóc ấy không khác gì với trẻ con cả.”

Snape cảm thấy gương mặt mình bắt đầu méo mó.

“Đừng ép đứa bé này, thoát nhìn nhóc ấy trải qua không tốt chút nào.” Rowena đau lòng nhìn Harry, Harry còn hơi sợ hãi, cậu không ngừng trốn vào trong ngực Salazar.

[Tốt lắm, tốt lắm, tên nhóc kia.] Salazar rất kiên nhẫn với trẻ con, hướng chỉ hiện tại nhóc con này còn coi mình trở thành cha rồi ỷ lại nữa, [Không ai sẽ làm con bị thương, đừng lo lắng.]

Snape nhìn tình huống trước mặt, cảm thấy mình đang đau răng.

Xà tổ đang dùng xà ngữ nói chuyện với Potter? Tuy ánh mắt xà tổ thân thiết nhưng cái tiếng tê tê lạnh lẽo kia thật sự khiến anh không thể tưởng tượng nổi tới nội dung.

Nhất là nhìn người kế thừa, đoán về sau sẽ kế nhiệm Dumbledore thành lãnh tụ Hội Phượng Hoàng – đừng tưởng rằng anh không biết, qua nhiều năm như vậy lão ong mật huấn luyện Potter chính là vì về sau kế thừa vị trí kia – khi sư tử làm nũng với xà hổ, Snape cảm thấy mình thật sự rất có xúc động ân cần thăm hỏi Merlin.

“Mặc kệ thế nào, trước khi tìm được phương pháp trở về, hai người hãy ở lại chỗ này đã.” Gấp gáp cũng không phải là cách, hiện nay còn không biết vì sao hai người này được đưa đến thời không này kìa, Godric phát phát tay ra kết luận, “Tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho hai người, nhưng Harry bé nhỏ...” Anh do dự nhìn thoáng qua Harry ngoan ngoãn, thấy nhóc còn đang cầm quần áo Salazar, thở dài, “Salazar, xem ra Harry cần phải tạm thời ở chỗ của cậu rồi.” Hiện tại Harry đều rất cảnh giác với mọi thứ chung quanh, căn bản không thể rời khỏi Salazar.

Salazar gật gật đầu, không có ý kiến.

Vì thế, Snape và Harry tạm thời ở trong Hogwarts.

Giờ đúng là lúc Hogwarts mới khai giảng không được bao lâu, nên bốn người đều rất bận.

Ngay từ đầu Salazar còn lo lắng khi mình không ở thì Harry sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng rất nhanh anh liền ngạc nhiên Harry rất ngoan. Mỗi ngày trước khi ra ngoài anh chỉ cần nói với Harry một tiếng, Harry sẽ ngoan ngoãn đi làm, sau đó một mình đứng trong căn phòng nhỏ mặc kệ mọi thứ, cho tới khi Salazar trở về mới có thể ra khỏi phòng.

Dựa theo lời Snape nói trước đó, Harry chắc chắn phải là một đứa nhỏ rất nghịch ngợm, hơn nữa Harry vốn thuộc về Nhà Gryffindor, theo lý mà nói thì cũng không thể nào yên tĩnh như vậy. Cho đến sau đó, bọn họ mới đại khái cho ra kết luận – hiện tại Harry cũng chính là mang tính cách của trẻ con, rất nhiều thói quen hành động sẽ trở về khi còn bé.

Snape thông qua mấy lớp mình tự dạy Bế quan Bí thuật cho Harry, từ trong trí nhớ của Harry nhìn được nội dung, chung chung kết luận. Thời thơ ấu của Harry tràn ngập đe dọa, đánh lộn và trách mắng. Đây là điều Snape rất không ngờ.

Anh đã từng cho rằng dù Petunia Evans có ghét phù thủy cỡ nào nhưng dù gì thì Harry cũng là con trai của Lily, cho dù không được vô cùng cưng chiều nhưng cũng sẽ không đối xử với Harry như vậy, nhưng anh vẫn đoán sai. Anh đã từng vì chút ký ức này đi tìm Dumbledore, nhưng Dumbledore lại tỏ vẻ đó là nơi tốt nhất nên đi sau khi Voldemort biến mất, mà may mắn sau khi Harry tiến vào trường học vẫn luôn rất ‘hoạt bát’, có vẻ cũng không chịu nhiều ảnh hưởng.

Vì thế, anh không hỏi lại gì nữa, vì ngay cả anh cũng cho rằng, Harry Potter kế thừa tính cách của tên ba chết tiệt, tự đại kiêu ngạo, xúc động, thô lỗ.

Nhưng Dumbledore đã đoán sai.

Anh cũng sai!

Snape nhìn Harry yên lặng đọc sách, đôi mắt tối lại.

Tất cả mọi người đều đoán sai.

Thoạt nhìn Kẻ Được Chọn hoạt bát nhiệt tình, thoạt nhìn giống hệt cái tên ba đáng ghét kia thật ra đã bị ảnh hưởng sâu sắc quãng ngày đó, nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ với mọi thứ chung quanh khi ‘trở lại’ thời thơ ấu thì sẽ biết.

Thằng bé sợ hãi tất cả mọi thứ chung quanh, ngoại trừ khi ngài Slytherin ở đây thì gần như thằng bé đều tự giam mình trong căn phòng nhỏ, kéo màn xuống, đóng chặt cửa, muốn chế tạo hoàn cảnh ở trong tử chén ngày trước, dường như chỉ có thế mới có thể làm cho thằng bé có cảm giác an toàn, cho dù ngài Slytherin nghĩ mọi biện pháp cũng không thể giúp thằng bé bỏ được thói quen này.

“Thưa thầy?” Ngay trong lúc Snape ngơ ngẩn, giọng nói rất cẩn thận của Harry vang lên.

“Chuyện gì?” Anh thu hồi tinh thần, cố gắng đừng để giọng của mình lộ ra sự lạnh lùng – phải biết khiến một Snape từ bỏ châm chọc một Potter đến tột cùng có bao nhiêu khó khăn – ngài Slytherin không hy vọng

thái độ của anh kích thích Potter.

Anh nên may mắn chính là Potter còn chưa quên tiếng Anh nói thế nào, mấy ngày trước khi mình tóm lấy thằng bé thốt ra xà ngữ là theo bản năng. Vì khi đó ngài Slytherin ngay bên cạnh thằng bé, cho nên thằng bé mới theo bản năng sử dụng ngôn ngữ mà ngài Slytherin có thể nghe hiểu.

“Con còn chưa rõ.” Harry buồn rầu nói.

Snape nhìn cậu nửa ngày, sau đó thở dài, “Lấy sách đến đây.”

Cho dù đã qua một tuần, anh vẫn không tin tưởng chính mình lại có thể thật sự đồng ý ngài Slytherin dạy Potter sử dụng tiếng Anh cổ!

Ngài Slytherin cho rằng Potter không nên mãi ngồi buồn rầu trong phòng, nhưng đứa bé này lại không biết tiếng Anh cổ, cho dù ra ngoài cũng không thể giao tiếp với bọn nhỏ nơi này, cho nên ngài để Snape đi dạy Harry.

“Anh đã là giáo sư của nhóc ấy, vậy tôi cảm thấy giao Harry cho anh dạy đỡ là lựa chọn tốt nhất.”

Từ chỗ nào mà ngài nhìn được đó là lựa chọn tốt nhất?

Nhìn bóng dáng ngài Slytherin sau khi nói xong đã rời đi, Snape nói trong lòng.

Phải biết toàn bộ Hogwarts cũng biết quan hệ cứng nhắc giữa Snape và Potter, mà hiện tại ngài Slytherin lại để mình đi dạy đỡ tên nhóc này học tập tiếng Anh cổ?

Nếu ở trong này anh trừ điểm Gryffindor thì hệ thống điểm trường học sẽ có phản ứng không nhỉ – giáo sư còn chưa biết thời không này chưa có hệ thống điểm nhỉ.

Nhưng, cho dù thế nào, nếu xà tổ đã lên tiếng thì Snape có không muốn tới đâu cũng chỉ có thể mỗi ngày sau trưa tới dạy đỡ tên nhóc con này học tiếng Anh cổ – Merlin biết bản thân anh gần đây cũng đang học tập cái này, dù sao chỉ với những cái đó thì cũng không đủ để anh giao tiếp bình thường với người bên ngoài.

Nhưng không ngờ anh lại đối mặt với một Harry Potter hoàn toàn mới.

Đúng vậy, hoàn toàn mới.

Sau khi bỏ đi xúc động Potter hiện lành y như một con mèo nhỏ – Snape run lên một chút vì mình lại có thể so sánh thế này – có đôi khi ngôn ngữ Snape rõ ràng không tốt thằng nhóc co rúm lại một chút rồi buồn thiu cúi đầu không nói gì, làm Snape đã quen sau khi mình dùng lời lẽ lạnh nhạt châm chọc đối phương, đối phương sẽ tức giận phản bác lại cảm giác thật sự mình không quen với một Potter như vậy.

Giống như một con sư tử bị mài răng nanh và móng vuốt, Potter hiện tại, khiến Snape thấy thế nào cũng đều cảm thấy không vừa mắt, nhưng đối phương lễ phép đến ngay cả lời châm chọc anh cũng không phun ra được khỏi miệng.

“Nhớ kỹ chỗ này.” Anh gạch dưới vài trọng điểm rồi viết thêm một số chú thích cho Harry.

Tiếng Anh cổ và tiếng Anh hiện đại rất khác biệt, nhưng chỉ cần cẩn thận so sánh đối chiếu có thể phát hiện quy luật thay đổi phát âm rồi học giỏi tiếng Anh cổ. Bản thân Snape dùng là phương thức này, mà hiện tại anh không thể không dùng phương pháp này dạy Harry, vì Harry không thể mãi ở trong đây mà không giao tiếp với bất cứ kẻ nào.

Ít nhất muốn cho thằng bé chỉ trong thời gian ngắn ngủi học được cách nói chuyện đơn giản với người khác.

Snape nhìn đứa nhỏ nghiêm túc đọc sách kia, nói trong lòng.

5. Chương 5: Anh Trai

Đây là lần đầu tiên Snape kiến thức được năng lực học tập của Harry.

Chỉ chưa tới một tuần mà tên nhóc này đã phân biệt được tiếng Anh cổ và tiếng Anh hiện đại, mà lại học được đối thoại đơn giản trong thời gian ngắn nhất. Đương nhiên, đi quá sâu vào đề tài cộng với tốc độ nói quá nhanh vẫn sẽ làm Harry mờ mịt nhìn đối phương, nhưng ít ra tên nhóc này đã học được đối thoại đơn giản và chào hỏi ân cần. Theo lời của ngài Slytherin thì đã đủ để ra ngoài kết bạn rồi.

Chết tiệt, rõ ràng tên nhóc này có năng lực học tập tốt như vậy, sao lại biến độc được thành hồng bét ở mỗi lớp độc được thế kia!

Đôi mắt xanh lục của cái tên nhóc này đang chớp mắt nhìn anh, trong mắt tràn đầy khát vọng với thế giới bên ngoài. Cho dù mắt trí nhớ cũng không thể ngăn cản được bản tính của tên nhóc này, một tên ngốc lúc nào cũng luôn luôn mong muốn chơi đùa!

“Well.” Snape khô khốc nói, “Nếu trò kiên trì, chỉ mong sau khi ra ngoài trò sẽ không bị trở thành lạc loài.” Coi như ngầm đồng ý ý tưởng ra ngoài của Harry.

Snape đứng lên, anh cần phải về hầm, vì không lâu anh mới phát hiện sư tổ lại là một bậc thầy độc được cao cấp, bản ngài ấy ghi chép lại có rất nhiều ý tưởng cải cách độc được. Nhưng khiến Snape ngạc nhiên là những bản ghi chép này lại không hề lưu truyền tới ngày nay, hơn nữa trong đó còn nhắc tới rất nhiều ý tưởng sáng tạo mà thời đại anh cũng không ngừng tìm kiếm

Tùy tiện lấy ra một trong những ý tưởng độc được đó thôi cũng đủ để làm thế giới phải thay đổi, nhưng trong trí nhớ của Snape, anh tin chắc ý tưởng sáng tạo của sư tổ chưa từng xuất hiện dù chỉ là một cái.

Anh đã không còn suy nghĩ vì sao một Gryffindor lại có thành công đến vậy trên lĩnh vực độc được, hiện tại anh chỉ muốn đọc xong những ghi chép đó, vì đối với một bậc thầy độc được hiện tại mà nói thì đám sách trên giá kia không thể nghi ngờ đó là một loại hấp dẫn chết người!

“...” Snape vốn xoay người bước đi lại quay người lại, nhìn tay Harry vẫn kéo áo chùng mình không bỏ ra, kiên nhẫn hạ cái gân xanh trên trán mình, “Potter, trò lại có chuyện gì?”

“...” Tên nhóc quỷ kia không nói gì, chỉ là vẻ mặt mong chờ nhìn anh.

Snape trừng mắt nhìn cậu một lúc lâu, rất lâu sau, mới hiểu ý của cậu, “Trò đây là muốn ta cùng trò ra ngoài lãng phí thời gian?”

Harry trừng đôi mắt trong sáng nhìn anh, “Severus đi cùng con được không?”

Tuy Snape lại một lần nữa nhấn mạnh muốn Harry gọi anh là ‘giáo sư’, nhưng vì Harry không hiểu rõ ý nghĩa từ ‘giáo sư’, nên cậu kiên trì muốn hét tên Snape. Mặc Snape luôn ép buộc đe dọa, tên nhóc này vẫn không quan tâm, hơn nữa xà tổ cũng không hề để ý tới chuyện này, cho nên cũng làm cho tên nhóc này không hề sợ hãi – đương nhiên, hiện nay tên nhóc này cũng không cho là mình không sợ hãi, cậu chỉ cảm thấy gọi Snape như vậy sẽ thân thiết hơn một ít, tuy người này luôn mắng cậu, nhưng anh cũng không có ác ý không phải sao?

Hơn nữa ngoài ba ba và Herpo thì cũng chỉ có anh có thể nghe hiểu lời mình nói – Harry còn chưa phân biệt được xà ngữ và tiếng Anh, cho dù cậu đã phân biệt được tiếng Anh cổ và tiếng Anh hiện đại.

“Trò Potter, là cái gì khiến trò cho rằng ta có thời gian để trò đi lãng phí hả?” Snape kéo áo chùng mình lại, lạnh lùng nói.

Harry thất vọng cúi đầu, không nói lời nào.

Snape nhìn tên nhóc giống như mất đi sức sống, hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài.

Harry nhắc chân lên chạy ra ngoài, nhưng cậu vẫn không theo kịp bước chân Snape một lòng muốn về hầm đọc sách, không lâu lắm thì lạc mất – cậu không nhớ nổi Snape đang ở đâu, vì mỗi lần đến đều là đối phương tới bên này của cậu.

Vì thế, Harry càng thêm buồn bã ỉu xiu đi tới mảnh cỏ bên hồ cách đó không xa, ngồi xuống dựa vào một thân cây, không ngừng giẫm giẫm cỏ mềm mại bên cạnh mình.

Khi có người tới gần, Harry mệt mỏi ngẩng đầu.

Là vài học trò nam mặc áo chùng màu xanh lục, nhưng Harry không biết.

Chỉ là trong đó có một người có cùng một đôi mắt màu đỏ với ba ba ‘mình’, rất xinh đẹp, Harry cảm thấy thoạt nhìn anh ấy rất thân thiết.

“Học trò mới năm nay sao?” Học trò nam mắt đỏ kia hỏi người phía sau mình.

“Chưa từng thấy qua trên bữa tiệc khai giảng.” Có người trả lời anh, “Hơn nữa dao động pháp lực của thằng bé rất ổn định, không giống học trò mới.”

Harry hơi nghi hoặc nhìn đối phương, đối với câu họ nói, cậu cảm thấy mình không hiểu rõ lắm.

“Em ở Nhà nào?” Đối phương ngồi xuống, hiền hòa hỏi cậu.

“...” Harry nghĩ nghĩ, rồi trả lời, “Gryffindor.” Severus vẫn nói cậu là ‘sản xuất từ Gryffindor’.

“Gryffindor?” Đối phương hơi ngạc nhiên, “Em là học trò mới năm nay sao?”

Harry lắc đầu, “Em năm thứ năm.” Severus nói.

“Làm sao có thể, nhiều nhất em chỉ mới mười ba tuổi.” Người nào đó sau đối phương không thể tin nói, “Hơn nữa tụi anh cũng chưa từng gặp em.” Nếu người kia thật sự là học trò năm trên, làm sao họ có thể chưa thấy qua chứ, “Dyers, chúng ta có cần tìm giáo sư hay không?” Trong trường học xuất hiện một đứa nhỏ một cách khó hiểu, cũng không phải là chuyện tốt lành gì, vì Hogwarts đã được trang bị rất nhiều pháp thuật bảo vệ, nếu không được cho phép hay được mời tới thì cho dù là phù thủy trưởng thành cũng không thể vào được.

“Đi tìm giáo sư Gryffindor.” Nếu đứa bé này nói mình là Gryffindor, vậy tìm giáo sư Gryffindor là tốt nhất. Dyers nói.

Nhưng mà, đúng lúc đó, ống tay áo Dyers giật giật, một con rắn nhỏ lộ đầu ra từ cổ tay anh.

[Herpo?] Harry bất ngờ kêu con rắn nhỏ kia, trong khoảng thời gian này tới nay, cậu đã khá thân quen với Herpo rồi, dù sao thì ngoài ba ba và Severus thì cũng chỉ có Herpo có thể nghe hiểu được lời mình nói.

Rồi, người nào đó vốn đã bước ra nửa bước liền cứng đờ duy trì bước chân của mình, quay đầu không thể tin được nhìn Harry.

Dyers nhướn mày, hơi ngạc nhiên với ngôn ngữ Harry thốt ra.

[Ừ?] Herpo cũng rất ngạc nhiên vì Harry xuất hiện, [Harry, sao nhóc lại chạy tới đây?]

[Ba ba cho phép tôi đi ra.] Harry chọc chọc con rắn nhỏ đi tới trước mặt mình, [Còn cậu thì sao, bị ba ba ném ra rồi hả?]

[Ôi, cậu chủ nói ngài cần chuyên tâm phê chữa bài tập của bọn nhỏ, không cho tôi lắc lư bên cạnh.] Herpo hơi bất đắc dĩ oán giận với Harry, [Cho nên tôi bỏ chạy đến chỗ cậu chủ nhỏ rồi tới đây.]

[Cậu chủ nhỏ?] Harry ngẩng đầu nhìn Dyers, đối phương nhẹ nhàng nhún mày.

Dyers kéo đuôi Herpo, xách con rắn tới trước mặt mình, [Herpo,] Tiếng anh phát ra còn khàn khàn và lạnh lẽo hơn cả Harry, càng nghe càng làm cho người ta rợn tóc gáy, [Em ấy nói ‘ba ba’ là chuyện gì vậy?]

[Ôi, cậu chủ nhỏ, cậu chủ mấy ngày trước chưa nói cho cậu biết sao, ngài ấy nhận nuôi một đứa nhỏ. Nói cách khác, đúng vậy, cậu có em trai, không phải cậu vẫn luôn mong điều này hay sao?] Herpo lấy lòng cọ tay Dyers.

[Em trai?] Anh buông lỏng đuôi Herpo ra, mặc Herpo bò xuống, rồi trở về trước mặt Harry, treo lên một nụ cười hiền lành như cũ, [Dyers Slytherin, có vinh hạnh được biết tên của em sao?]

[Harry Potter.] Harry dùng xà ngữ trả lời.

Potter?

Gia tộc Potter?

Nhưng, người gia tộc Potter nói được xà ngữ sao?

Người gia tộc Potter lại cần cha đi nhận nuôi sao?

Ở trên là đông đảo các vấn đề trong đầu Dyers, nhưng cuối cùng, anh vẫn đề nén mấy vấn đề này.

“Dyers, sao vậy?” Phía sau anh có người hỏi.

“Ha hã, không cần phải tìm giáo sư, đứa bé này là con nuôi của cha mình.” Dyers khẽ cười nói.

“Con nuôi?” Mấy ngày trước, những lời giáo sư Gryffindor nói trên bàn cơm là thật hả?

Giáo sư Slytherin thật sự có một đứa con nuôi, không phải là nói đùa?

“Dyers...” Họ muốn nói lại thôi nhìn Dyers chân chính có dòng máu Slytherin, vốn giáo sư Slytherin đã ít chú ý tới Dyers, hiện tại lại chen thêm một đứa con nuôi, vậy Dyers cậu ấy...

“Cha làm gì đều có đạo lý của mình,” Dyers kéo Harry đứng lên, “Harry, em dùng cơm trưa chưa, cùng anh trai tới lễ đường ăn chứ?”

“Anh trai?” Harry chớp chớp mắt, hơi khó hiểu nhìn anh, “Anh là anh trai?”

Dyers nhìn Harry một lúc lâu, bỗng nhiên anh nở nụ cười.

Đó là lần đầu tiên anh cười thư thái đến vậy trong rất nhiều năm qua, “Đúng vậy, anh trai, Harry phải gọi là anh trai nè.”

Có lẽ, anh hiểu ý của cha.

Ánh mắt đứa bé này tràn ngập sự thuần khiết. Trong cái thế giới hỗn loạn nơi đây, đứa nhỏ mười một mười hai tuổi cũng sớm đã có thể độc lập rồi. Nhất là khi quan hệ giữa phù thủy và Muggle vô cùng ác liệt như hôm nay, đứa nhỏ ở gia đình phù thủy đã sớm cảm thấy phép tham gia bảo vệ gia đình, đã rất ít thấy có đứa nhỏ mười mấy tuổi lại còn có đôi mắt xinh đẹp trong sáng như vậy.

Mà cha của anh.

Ai có thể nghĩ tới, Salazar Slytherin, lãnh tụ của phù thủy hắc ám, trên tay dính đầy máu tươi của vô số người, thành công trên lĩnh vực pháp thuật hắc ám không ai sánh bằng, phù thủy mà mọi người vừa e ngại vừa kính sợ sẽ thích người và động vật đơn thuần chứ?

Đó cũng là nguyên nhân mà cha anh lại cùng nhóm bạn tốt đồng thời thành lập Hogwarts. Trước khi cầm vũ khí, cha muốn giữ lại một phần đơn thuần kia của bọn nhỏ, cho dù trong thời loạn nơi đây, ý nghĩ này rất khó có thể đạt được.

Mà đứa bé này, nhóc có một đôi mắt xinh đẹp, quan trọng hơn là đôi mắt này là sự hồn nhiên khác với đứa nhỏ cùng tuổi.

Đây là đứa nhỏ làm người ta vừa gặp đã cảm thấy rất thoải mái, dường như nhóc có một loại tương tác, có thể làm cho người ta phải thích nhóc ấy.

Cho nên, Dyers muốn giống như cha mình, nhét đứa bé này vào đôi cánh của mình, bảo vệ một phần hồn nhiên kia.

Cho nên, đúng vậy, anh là anh trai.

Đối với Harry hiện tại mà nói, không phân biệt người nào tốt người nào xấu, chỉ có người quen thuộc và người xa lạ mà thôi.

Mà lúc Harry biết được người trước mắt này có thể nói cùng ngôn ngữ với Herpo mà còn khi nói chuyện với mình cũng sẽ không giống như dì Helga nói những từ mình chưa hiểu hết, Dyers đã được Harry coi thành ‘người quen’.

Mà Harry thời kỳ này, đối với ‘người quen’, luôn luôn không đề phòng gì.

Vì thế cậu đặt tay mình lên trên bàn tay Dyers vươn tới, đứng lên, “Đi chơi với anh trai.” Cậu nói.

Rồi, khi Harry khôi phục ký ức, mỗi lúc nhớ tới hình ảnh này, cậu đều vô cùng cảm ơn Merlin.

Sau khi bị anh họ Dudley dùng phương thức thô bạo lau sạch đi cái suy nghĩ muốn có anh trai, lúc Dyers xuất hiện, khiến sự chờ mong từ khi còn bé vẫn luôn muốn có thể có một người anh trai đứng ra bảo vệ khi mình bị bắt nạt đã được hoàn thành.

6. Chương 6: Lời Tiên Đoán Mới

Khi Dyers dẫn Harry tới lễ đường, chỉ trong hai ba giây lễ đường ngừng lại một cách quỷ dị.

“Xem ra Dyers và Harry ở cạnh nhau rất khá nha.” Trên dãy giáo sư, Rowena nhìn Dyers để Harry ngồi cạnh mình, cười khẽ nói.

Salazar nhìn Dyers sắp xếp vị trí cho Harry, gật gật đầu.

Thủ tịch Slytherin cạnh tranh rất kịch liệt, Dyers dựa vào năng lực của bản thân mình để ngồi lên, Salazar cũng không tham gia vào. Ở thời đại này thủ tịch Slytherin phải gánh trách nhiệm trên lưng mình nhiều hơn so với thời đại kia của Harry, đó không chỉ là tượng trưng cho vinh quang mà còn là trách nhiệm trói buộc lên người. Dyers sắp xếp Harry ở cạnh mình, không thể nghi ngờ là đang tuyên bố với toàn trường mình bảo vệ đứa bé này. Cho dù hiện tại không có vài người biết thân phận của Harry đi nữa.

“Dyers, có thể nói cho chúng mình biết cậu bé dễ thương bên cạnh cậu là ai chẳng?” Một người có quan hệ tương đối tốt với Dyers ngày thường cười khẽ hỏi. Quan hệ giữa anh và Dyers quả thật thân thiết hơn với người khác, cho nên rất nhiều thời điểm mọi người không dám tiếp cận vị thủ tịch không có quá nhiều biểu tình này để tìm hiểu tin tức thì đều do anh hỏi thủ tịch chuyện mà mọi người muốn biết.

“Các cậu có thể gọi thẳng bé là Harry, còn dòng họ...” Anh nhìn ba mình ngồi trên dãy bàn giáo sư, khi được ba gật đầu khẽ một cái mới công bố thân phận của Harry, “Con nuôi của ba mình, em trai của mình, Harry Slytherin.” Về dòng họ ‘Potter’ kia của Harry vẫn tạm thời không công bố thì tốt hơn, dù sao thì hiện tại bên Gryffindor đó cũng có một Potter rồi. Hiện tại tranh đấu nội bộ gia tộc Potter đang rất căng thẳng, cho nên vẫn không cần phải công bố thân phận của Harry, để tránh một số người đánh chú ý tới cậu nhóc.

“Cái gì? Con nuôi của giáo sư Slytherin?” Tin tức này khiến rất nhiều người phải sửng sốt cả nửa ngày, nhóm Slytherin còn chưa phản ứng gì, ngược lại nhóm Gryffindor bên cạnh họ kêu lên, “Không phải chủ nhiệm chúng ta gạt người sao?”

Tuy Godric kiêm cả chức hiệu trưởng nhưng bọn họ vẫn cảm thấy gọi là ‘chủ nhiệm’ thì thân mật hơn.

“Hi hi, nhóm nhóc con,” Godric không đồng ý kêu lên ở chỗ ngồi của mình, “Cái gì gọi là thầy lừa các trò hử, thầy có lừa các trò đâu chứ.”

“Ôi, thôi đi, chủ nhiệm, thầy là kẻ tái phạm.”

Có người nói thầm như vậy, nhưng ánh mắt của người đó vẫn nhìn chằm chằm bên dãy bàn Slytherin kia. Cái đứa nhóc được giáo sư Slytherin nhận là con nuôi ấy, sẽ là người thế nào chứ?

Đương nhiên, không chỉ là Gryffindor, bên Slytherin rõ ràng cũng cảm thấy tò mò với Harry. Khi Harry ngồi ở vị trí chủ dãy nhìn trước mặt mình, đang không xác định mình muốn ăn gì, cảm giác rõ ánh mắt đánh giá từ chung quanh.

Cảm giác này rất kỳ lạ. Cậu không quen người khác đánh giá mình, nhưng rồi lại cảm thấy chính mình đã quen với việc người khác nhìn và soi xét cậu. Vì thế Harry im lặng không lên tiếng ăn đồ ăn của mình, ung dung bình tĩnh. Và bởi vậy hành động của Harry lại chiếm được cảm tình của nhóm Slytherin.

Đứa trẻ thoạt nhìn tuổi còn rất nhỏ – tất cả mọi người không cho rằng Harry đã mười lăm tuổi rồi – nhưng cũng rất thông dong bình tĩnh, rất có tác phong của Slytherin – đương nhiên, ít hôm sau khi bọn họ chứng kiến được một mặt Gryffindor của Harry thì sẽ hối hận về ý tưởng hiện tại ngay thôi.

“Hửm, không vui khi thấy Harry hòa nhập với tập thể này sao?”

Trên dãy bàn giáo sư, Godric nhìn Salazar hỏi, cho dù bạn tốt nhìn qua có vẻ không đổi nhưng anh biết bạn tốt của mình khẳng định có tâm sự.

“Không phải chuyện này.” Salazar buông đĩa ăn trong tay xuống, “Mình nghĩ, hiện tại công bố sự tồn tại của Harry, không biết là bảo vệ nhóc hay là hại nhóc nữa.”

“À,” Godric khẽ nở nụ cười, “Sarah, rất ít khi có thể thấy cậu do dự thế này.”

Anh gọi là ‘Sarah’ chính là nhắc nhở Salazar bọn họ là bạn thân thiết, nếu là bạn thân, có cái gì không thể nói ra chứ.

“Mình lo những kẻ điên đó sẽ có ý với Harry.” Giống như Dyers lo lắng khi cho thân phận ‘Potter’ ra ánh sáng sẽ làm tầm mắt của người Potter đặt hết lên Harry vậy, Salazar cũng đang lo lắng sau khi công bố thân phận ‘con nuôi’ của Harry sẽ làm bộ tộc Slytherin chú ý. Đó là bộ tộc phù thủy hắc ám, thủ đoạn của người bên trong không phải là thứ mà gia tộc bạch phù thủy có thể so sánh được. Bị gia tộc Slytherin chú ý sẽ càng tệ hơn là bị gia tộc Potter chú ý.

“Những kẻ đó lại đang rục rịch sao?” Godric bưng ly lên, không cho người khác thấy khóe miệng nhếch nụ cười lạnh của anh.

Đó là một nụ cười lạnh như băng, làm người ta phải rợn tóc gáy.

Cho dù rất nhiều học trò biết hiệu trưởng bọn họ không phải tùy tiện như ở bên ngoài, nhưng cũng chưa từng có người nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Godric như vậy.

Đó là sự độc ác, tàn nhẫn, quyết liệt của phù thủy hắc ám.

“Đừng nhúng tay.” Salazar nhìn anh một cái, bắt được khóe miệng cười lạnh đến nhanh đi cũng nhanh của anh, “Lãnh tụ phù thủy Hắc ám và bạch phù thủy đánh nhau, sẽ làm Giáo Hội thừa nước đục thả câu.”

Thời đại này, không chỉ có mâu thuẫn giữa Muggle và phù thủy, mà càng là mâu thuẫn giữa phù thủy và phù thủy. Nếu mâu thuẫn phù thủy hắc ám và bạch phù thủy diễn ra liên hồi, phù thủy sẽ gặp phải Giáo Hội Muggle dẫn tới bị thương, đến lúc đó, chính là một hồi tai nạn với giới phù thủy.

“Chuyện của nhà Slytherin đúng là mình không nên nhúng tay.” Godric chống cằm, một tia tính kế xuất hiện trong mắt anh, “Vậy cậu nói xem, nếu họ xuống tay với học trò Hogwarts, thì mình có lý do gì để không ra tay chứ?”

“Ý cậu là...” Salazar hơi kinh ngạc nhìn anh.

“Harry còn chưa trưởng thành, trở thành học trò Hogwarts thì sẽ không có ai dị nghị đúng không nào?”

Cứ như vậy, Harry không chỉ được vài người lớn bọn họ bảo vệ, trở thành học trò của Hogwarts, còn có thể được Hogwarts bảo vệ. Ít nhất thì trong trường Hogwarts, không có bất luận kẻ nào có thể mang Harry đi. Hơn nữa quan trọng nhất là, nhóm phù thủy cực kỳ để ý phù thủy nhỏ, cho nên lúc trước khi Hogwarts thành lập, các gia tộc lớn đều muốn cho họ ký kết khế ước, quyết không để tranh đấu gia tộc lan tràn tới trên người đứa nhỏ. Khi bọn nhỏ còn đang học ở Hogwarts thì Hogwarts cam đoan bọn nhỏ không bị nhóm Muggle hãm hại, mà gia tộc của họ thì cam đoan bọn nhỏ sẽ không bị hãm hại bởi tranh đấu nội bộ hay với các gia tộc khác.

Harry trở thành học trò Hogwarts, không chỉ có được khế ước bảo vệ của Hogwarts cũng nhận được khế ước bảo vệ của các gia tộc. Nếu gia tộc Slytherin thật sự định ra tay với Harry, gia tộc khác cũng không bàng quan đứng nhìn.

“Vài ngày gần đây mình đang làm chuyện này, cậu yên tâm đi Sarah, Harry sẽ không sao đâu.”

Anh nhìn xuống dưới, vừa lúc thấy Harry đang cười rạng rỡ.

Đó là nụ cười cho dù giờ đến ngay cả nhóm Gryffindor cũng không sáng lạn bằng, còn bao hàm nét hồn nhiên nào đó. Ở thời đại này, trên mặt đứa nhỏ mười lăm tuổi còn có thể xuất hiện nụ cười như vậy, thật sự khiến người khác cười nhạo. Vì chính mình không có, nên cười nhạo những gì người khác có được.

Bọn họ cũng không biết trước kia Harry là người như thế nào, nhưng ít nhất, hy vọng nhóc ấy có thể giữ vững được nét hồn nhiên này khi mất trí nhớ là được rồi. Cho dù bọn họ đều biết, thời gian Harry mất trí nhớ sẽ không vượt quá một năm, máu Salazar mang theo cả pháp thuật của bản thân, chữa trị linh hồn bị thương trong cơ thể Harry cũng không cần lâu lắm.

Giới phù thủy ngàn năm sau.

Kể Được Chọn đã biến mất một tuần rồi, Bộ Pháp thuật đè ép chuyện này xuống dưới, cụ Dumbledore cũng sử dụng lực lượng của Hội Phượng Hoàng, bọn họ phải mau chóng tìm được Harry, nếu không Harry sẽ rất nguy hiểm.

Bữa tối, dãy bàn giáo sư, Umbridge đang lớn tiếng quát mắng Harry, cố gắng hạ thấp Harry vì cái hành vi ‘không tôn trọng giáo viên, không coi ai vào mắt’, mọi người im lặng dùng cơm. Trong khoảng thời gian này tới nay, rất nhiều chính sách của Umbridge đã khiến rất nhiều người khó chịu, nhất là học trò Gryffindor luôn luôn thích náo nhiệt, bọn họ đã không còn chịu nổi cái bầu không khí nặng nề trong sân trường. Hiện tại ngay cả Slytherin cũng càng thêm nặng nề vì rất nhiều chính sách của Umbridge, cũng không cùng đối nghịch với họ nữa. Có lẽ vì chủ nhiệm họ biến mất nên không còn ai che chở bọn họ chăng? Ai biết được, nhóm Gryffindor chỉ biết là, bọn họ chán ghét cái loại không khí trầm lắng này trong vườn trường!

Trelawney ngồi ở góc, hôm nay được dịp hiếm khi bà xuất hiện ở đây, nhưng vẫn thích ngồi ở trong góc tạo cảm giác thần bí. Đột nhiên, cả người bà run lên, đĩa ăn trên tay rơi xuống. Tiếng đĩa ăn chạm bàn bị chìm trong tiếng ồn của Umbridge, nhưng cụ Dumbledore lại chú ý tới. Cụ nhìn bộ dáng của Umbridge, dường như nghĩ tới điều gì, cụ ếch cho mình một thần chú ảo ảnh, đi đến cạnh Trelawney, thì triển thần chú tĩnh âm quanh hai người.

Ngay sau đó, giọng nói khàn khàn của Trelawney vang lên bên tai cụ.

“Quý đạo lịch sử lại một lần nữa thay đổi. Đứa nhỏ bị Chúa tể Hắc ám đánh dấu sẽ lại nhận một dấu hiệu khác. Khi ngôi sao này trở về trong luồng sáng của mình, thằng bé sẽ sáng tạo một thế giới mới...”

Cụ Dumbledore hoảng sợ nghe xong đoạn lời nói này, sau đó khi Trelawney còn chưa phục hồi tinh thần trở về trên chỗ ngồi của mình. Trong lòng cụ nổi sóng ngầm dữ dội thể nào cũng chỉ có mình cụ biết mà thôi.

Đứa nhỏ bị Chúa tể Hắc ám đánh dấu sẽ lại nhận một dấu hiệu khác...

Lời nói của Trelawney còn quanh quẩn bên tai, cụ thật không ngờ, Trelawney nhậm chức giáo sư Hogwarts nhiều năm như vậy không đưa ra lời tiên đoán nào mà sau khi Harry vào Hogwarts lại đưa ra hai lời tiên đoán. Một cái là liên quan tới việc Voldemort sống lại, còn một cái khác thì sao?

Đứa nhỏ bị Chúa tể Hắc ám đánh dấu sẽ lại nhận một dấu hiệu khác.

Harry?

Lúc này đây, sẽ là ai đánh dấu Harry chứ?

Rừng Cẩm.

Nhóm nhân mã cùng tụ lại một chỗ, nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời cao.

Rất nhiều người thích nhìn bầu trời đầy sao, cảm thấy như vậy rất đẹp, nhưng với nhân mã mà nói, họ nhìn quỹ đạo vận hành của sao trời và các chấm nhỏ để lấy ra tin tức.

“Thay đổi.” Có một người nhìn không trung một lúc lâu sau, khẽ nói, “Ngôi sao định mệnh dường như càng sáng hơn.”

“Có liên quan tới dao động tại chỗ sâu trong Rừng Cẩm ngày hôm trước sao?” Có người hỏi.

“Bên trong đã yên lặng rất nhiều năm, mấy ngày hôm trước có người đi vào bắt đầu nổi lên dao động pháp lực.”

“Là tương lai thay đổi sao?”

“Tôi cảm thấy rất có thể.”

7. Chương 7: Cộng Hưởng

Harry đơn thuần rất nhanh được chào đón bởi toàn thể giáo sư và học trò ở Hogwarts, mỗi người đều rất thích đứa nhỏ rất thoải mái khi ở cạnh này. Khi chắc chắn Harry sẽ ở lại Hogwarts, để Harry sớm hòa nhập với tập thể, mỗi ngày Dyers đều mang theo Harry tới lễ đường ăn cơm.

Snape biết chuyện này, cho dù thời gian đó anh đều trải qua trong hầm. Nhưng cái tên nhóc con khó chơi này lại ‘thích’ chia sẻ niềm vui với anh. ‘Chia sẻ’ chết tiệt, tên nhóc con này không thể chạy tới ổ sư tử nổi điên mà không tìm anh sao, để anh xem sách yên tĩnh một chút không được hả?

Merlin biết muốn đọc hiểu tiếng Anh cổ là một chuyện vô cùng gian nan, mà sư tổ lại tùy tính viết lên trên bản ghi chép, nghĩ gì thì viết nấy, mà chỗ người ghi chú làm chữ nghĩa trên quyển sách hỗn loạn lên. Đôi khi thậm chí anh đọc được nội dung sư tổ phê bình chú giải rồi biến thành rối tinh rối mù. Mà tên nhóc con này từ đó tới nay làm phiền anh, anh càng không thể đọc được sách...

Giống như hiện tại:

“Sev Sev.” Cái tên nhóc kia kéo áo chùng anh muốn đòi lực chú ý.

Snape không thể nhìn được nữa, quay đầu lại trừng nhóc một cái.

“Sev.” Quỷ nhỏ mắt xanh dường như bị mắt anh dọa, chột bắt an nhìn anh.

Anh cũng không phải muốn ăn tên nhóc đó, cái vẻ mặt thảm thiết này là xảy ra chuyện gì! Snape nổi gân xanh nghĩ.

“Cậu Potter, là chuyện trọng đại gì khiến cho cậu nhất định phải quấy rầy giáo sư đáng thương của cậu, tốt nhất cậu cho ta một lý do.” Anh lạnh lùng nói.

“Sev, nhìn này!” Harry tự động bỏ qua giọng điệu lạnh như băng của Snape, chỉ cần đồng ý nói chuyện với mình cậu đã rất vui rồi, vì thế cậu đưa đồ vật khoe ở trước mặt anh.

Đó là một cây chổi bay, một cây chổi bay lên trời vô cùng đơn giản. Nhưng cái chổi này lại thành công khiến Harry vui vẻ cả ngày, cũng thành công làm Snape nhìn chằm chằm.

Merlin biết, tên quỷ nhỏ này mỗi lần cười chổi chính là bắt đầu một chuỗi tai nạn, ngàn năm sau một đám ngu ngốc thích đuổi theo vài quả bóng thì không nói làm gì, vì sao ngàn năm trước cũng vẫn vậy?

“Anh Dyers cho con đây.” Harry cười nói, “Khi bọn họ bay trên trời, chơi rất vui nha.”

Lúc này tốc độ chổi bay vẫn rất chậm, chúng nó chỉ thuần túy chơi Quidditch, trừ cái đó ra cũng không làm gì khác. Tuy rằng có thể coi chổi như rác rưởi, nhưng vì bọn nhỏ sau khi học xong có thể có một số việc gia tăng vui vẻ, cho nên cái môn thể thao mới sinh ra này mới có thể truyền thừa. Đương nhiên, lúc này mọi người cũng không biết, cái mà bọn họ coi như một trò chơi để giải trí lại là trở thành một trận đấu điên cuồng của nhóm phù thủy vào ngàn năm sau.

Chổi bay lúc này không chú trọng vào tốc độ, dù sao thì thời kỳ này những quả bóng chuyên dụng cho Quidditch cũng bay không nhanh, ngược lại chú trọng về công nghệ hơn.

Dyers đưa cho Harry là một loại chổi màu vàng, thoạt nhìn cũng rất quý tộc.

Sau đó Harry còn chưa bay thử đã nghĩ tới Snape, vội vàng muốn anh nhìn xem.

Tên quỷ nhỏ này ngoại trừ chơi sẽ làm cái quái gì chứ!

Snape nhìn cây chổi trong tay Harry, dường như muốn trừng cho nó thủng một lỗ vậy. Vì sao cho dù ở niên đại nào, anh cũng không thể thoát khỏi cái loại đồ vật chổi bay tệ hại thể này hả?

“Sev?” Harry nhìn Severus không nói lời nào, vì thế cậu kéo kéo áo chùng Snape.

“Trò...” Severus dường như còn muốn nói điều gì, nhưng đột nhiên, toàn Hogwarts rung động.

Harry giật mình vút chổi trong tay đi, ôm cổ Snape.

“Chết tiệt, chuyện gì vậy.” Trong nhất thời, cũng không kịp so đo hành vi của Harry, anh ôm cổ Harry, không để cậu té ngã trên mặt đất rung động.

Chuyện gì đang xảy ra?

Ngay sau đó, Hogwarts không chấn động nữa, nhưng một luồng pháp lực khổng lồ nổi lên từ mặt đất, bao phủ toàn bộ Hogwarts.

[Ở yên đây, không được đi ra ngoài.] Herpo luôn ngủ trên cổ tay Harry bò xuống dưới, khôi phục bộ dáng nguyên bản, dặn dò một câu với Harry rồi đi ra.

“Herpo bảo chúng ta ở đây đừng đi ra ngoài.” Harry nói trong ngực Snape.

“Ngoan ngoan ở yên.” Trước khi không rõ tình hình, Snape quả thật không dám đưa Harry ra ngoài.

“Nhưng...”

“... Ba... của trò...” Được rồi, khi nói ra những lời này quả thật khiến anh cảm thấy rất gian nan, “Ngài ấy ở bên kia, không có việc gì.”

Hogwarts đột nhiên chấn động cùng với pháp thuật dao động, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

“Ừm...” Khi luồng pháp thuật kia dao động càng lúc càng lớn, Harry đột nhiên che trán mình, chính xác mà nói, là bịt chặt vết sẹo của mình, tay kia thì néo chặt tay Snape, không lâu sau thì móng tay gần như xuyên qua áo chùng đâm vào tay anh.

“Potter.” Snape giật mình, đỡ cậu.

“Sev, đau...” Harry hai mắt nhắm lệ mơ màng nhìn Snape, vết sẹo trên trán cậu dần dần sưng lên.

“Đây là...” Snape hoảng sợ nhìn trán Harry.

Đây vốn là nơi đặt linh hồn của Chúa tể Hắc ám, nhưng theo lý mà nói thì mảnh linh hồn kia hẳn đã mất rồi mới đúng chứ.

“Đau...” Dần dần, trên người Harry nổi lên một luồng pháp lực dao động không thuộc về cậu. Dường như cộng hưởng cùng cái gì, luồng pháp lực kia áp pháp lực của Harry, kế tiếp, không khách sáo thổi toàn thân Harry.

“Hơi thở pháp thuật hắc ám!” Snape hoảng sợ nhìn thay đổi trên người Harry, sau đó nhét Harry vào trên ghế salon, mở tủ độc dược của Godric ra, hiện tại với tình huống này, anh đã không cần được sự tổ cho phép nữa.

Thuần thực tìm một loạt các độc dược cần thiết, anh mở nắp bình, xác nhận một chút rồi đến cạnh Harry cho cậu uống.

Nhưng Harry phun hết những độc dược đó ra.

Hiện tại căn bản cậu không nuốt được bất kỳ đồ vật nào.

Những độc dược đút vào bị Harry phun ra toàn bộ, mà pháp lực của cậu hình như vì bị pháp lực không thuộc về mình kia trấn áp bắt đầu ẩn ẩn có dấu hiệu bạo động.

“Chết tiệt, Potter!”

Đột nhiên, Harry cầm tay Snape, mở mắt, trong đôi mắt kia, không có sự thuần khiết vào khoảng thời gian gần đây, ẩn ẩn hiện lên màu đỏ, bên trong lộ ra một chút dữ tợn, vẻ mặt như vậy, làm Snape ôm cậu hoảng sợ suýt nữa thì bỏ tay ra.

Snape ngậm miệng lại, hơi kinh hoảng nhìn Harry.

Màu đỏ này, cực kỳ giống vị kia.

Ngay khi pháp lực Harry sắp biến mất, cửa hầm được mở ra.

“Nhóc ấy thế nào rồi.” Trên mặt còn chưa kịp rút đi phần lạnh như băng, Salazar có hơi vội vàng đi tới, Dyers vẻ mặt vội vàng đi theo sau.

“Pháp lực bạo động.” Snape trả lời đơn giản, “Ngài biết trò ấy đã xảy ra chuyện?”

“Ừ,” Salazar vươn tay đón Harry, ôm đứa bé này vào trong ngực, anh không dùng đũa phép – trên thực tế, tại Hogwarts không có người nào từng thấy anh đã dùng đũa phép – trực tiếp niệm thần chú gì đó, rất nhanh, Harry đã bị bao phủ bởi luồng sáng màu lam, “Vừa nãy là pháp lực cộng hưởng.”

Anh đặt tay lên trên vết sẹo vốn đã nhạt màu giờ đang sưng lên của Harry, Harry co rúm lại một chút, dường như vẫn cảm thấy đau.

“Là tôi sơ sót.” Anh hít một hơi, “Tôi chỉ nghĩ đến nhỏ máu mình vào trong cơ thể Harry để chữa trị linh hồn bị thương, nhưng không nghĩ máu của tôi sẽ làm Harry và tôi sinh ra một ít liên hệ. Khi tôi dùng pháp thuật hắc ám thì bên này Harry sẽ nhận được cảm ứng. Trên người Harry lực tương tác giữa hai nguyên tố pháp lực hắc bạch cân bằng nhau, nhưng nếu máu của tôi cộng hưởng với pháp lực thì sẽ làm bộ phận thân cận bạch pháp thuật trong cơ thể Harry bị áp chế. Một khi cân bằng bị đánh vỡ, thân thể Harry sẽ không chịu nổi vì không lập tức quen được.”

“Cho nên vừa nãy là vì máu của ngài trong cơ thể trò ấy và pháp lực của ngài cộng hưởng dẫn đến nguyên tố pháp lực gần pháp thuật hắc ám kia đột nhiên gia tăng khiến pháp lực bạo động?” Snape nhíu mày, “Nhưng, vừa nãy...”

“Giáo Hội Muggle tới gây rắc rối, có người tiết lộ địa chỉ của Hogwarts, tuy rằng chúng tôi đã dùng thần chú bảo vệ, nhưng bọn họ cũng tìm được biện pháp phá giải. Chấn động vừa nãy của Hogwarts chính là cảnh cáo, rồi trận pháp tầng hầm khởi động để bảo vệ Hogwarts nhiều hơn. Chúng tôi vừa mới ra ngoài để giải quyết chuyện này, nhưng khi tôi vừa dùng pháp thuật đã cảm giác được Harry không ổn, Gody bọn họ còn đang xử lý.” Anh xác định Muggle cũng không nhiều liên yểm tâm giao cho bạn tốt còn mình thì đi xem Harry thế nào.

“Giáo Hội Muggle...” Snape giật mình nhìn bọn họ.

“Để ‘tiêu diệt’ ác ma.” Dyers cười nhạt nói, “Bọn họ chiêu mộ phù thủy Muggle đến để tiêu diệt phù thủy, nói tới thật sự là buồn cười.”

Thế giới này cũng không an toàn, Snape biết, nhưng không ngờ ngay cả Hogwarts cũng bị tấn công.

“Không có việc gì, bọn họ không phá nổi phòng ngự nơi này.” Salazar giống như đang an ủi con cháu, tuy rằng lúc này thoát nhìn anh còn trẻ hơn cả Snape, “Hiện tại, để tôi kiểm tra cho Harry một chút, tôi cảm giác nhóc ấy gần như cần phải điều trị một lần cho tốt.”

Xà tổ nổi tiếng về pháp thuật hắc ám cũng tinh thông pháp thuật trị liệu, anh niệm vài câu thần chú rồi nghiêm túc nhìn các loại luồng sáng phản ứng từ trên người Harry, xác định tình huống của cậu.

Sau đó, anh nhỏ vài giọt máu của mình trên vết sẹo của Harry, niệm thần chú để máu thấm vào trán Harry.

“Trong lúc này phải chăm sóc đứa bé này thật tốt, thằng bé rất suy yếu.” Không chỉ là linh hồn mà còn là trên thân thể.

Xuyên qua thời không mang tới tác dụng thương tổn trên thân thể và pháp lực, khi xóa sạch mảnh linh hồn kia thì tác dụng này xảy ra trên linh hồn của Harry. Harry hiện tại, quả thực là rất suy yếu, nếu không cậu cũng sẽ không vì linh hồn hỗn loạn xuất hiện ký ức mơ hồ.

“Ngài yên tâm.” Snape sẽ không hỏi vì sao xà tổ lại giao tên nhóc con này cho mình, vì dù gì thế nào đi nữa, chuyện ‘xà tổ chăm sóc trẻ con’ vẫn là chuyện làm người ta phải run rẩy khóe miệng.

Đương nhiên, Salazar không phải không tốt khi kết giao với trẻ con, chỉ là anh cho rằng nếu trước khi tới đây, Snape là giáo sư của Harry thì hẳn định sẽ rất rõ ràng nhiều thói quen sinh hoạt của Harry. Nếu chăm sóc chắc chắn sẽ tốt hơn mình, nên mới giao Harry cho Severus.

8. Chương 8: Tỉnh Cầu

Tuy rằng Sarah đã nói trước người Giáo Hội tới rất ít cho nên không cần lo lắng, chỉ cần chờ Harry vượt qua lúc này thì tốt rồi. Nhưng đợi tới ngày hôm sau, tất cả mọi người đều hiểu được chuyện này không đơn giản như vậy.

Ngày hôm sau, một chút âm ỉ từ bên ngoài Hogwarts truyền vào trong trường, cho dù có thần chú mạnh mẽ ngăn trở không cho ai biết tình huống bên ngoài, nhưng những bạn học năng lực mạnh hơn một ít vẫn có thể cảm nhận được thay đổi của Hogwarts cùng với pháp lực kia cuộn cuộn không ngừng mở rộng. Hogwarts đang bảo vệ bọn họ, mà có thể khiến Hogwarts mở ra pháp lực mạnh mẽ như vậy, có vẻ cũng chỉ có Giáo Hội mà thôi.

Đúng vậy, đúng là Giáo Hội đang giở trò.

Giáo Hội cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, người mà họ phái tới ngày đầu tiên không trở về thì bọn họ càng xác định Hogwarts đã giấu mình trong một khu trống. Cho nên mỗi ngày họ đều phái người đến tấn công, số người không nhiều lắm nhưng năng lực cũng không thấp.

Tuy tin tưởng trận pháp phòng ngự của Hogwarts chắc chắn nhưng Salazar bọn họ cũng không vì vậy mà xem nhẹ, bọn họ cần phải xử lý toàn bộ những người mà Giáo Hội phái tới trước khi bị đám người đó phá hỏng trận pháp Hogwarts.

Đương nhiên, tình huống hiện tại như vậy làm bọn nhỏ năm bảy đi ra cùng ứng phó là chuyện không thể tốt hơn. Một năm nữa họ cũng đã bước trên cái xã hội đen tối này, đến lúc đó họ không thể nào tiếp tục dựa dẫm vào giáo sư bảo vệ, mà phải tự mình bảo vệ mình.

Nhưng bốn nhà sáng lập cũng không làm như vậy, cho dù họ biết nếu làm thế thì họ sẽ nhẹ nhàng hơn.

Salazar bọn họ luyện tiếu để bọn nhỏ phản kích, cho dù việc này chính là đối tượng thực tiễn rất tốt, nhưng bọn họ lại luyện tiếu bọn nhỏ bị thương, cho dù một chút thương tổn cũng không được.

Bầu không khí gần đây của Hogwarts rất nặng nề, ngay cả Harry đầu óc đang đơn thuần cũng có thể cảm nhận được.

Lúc này Harry đi trên hành lang Hogwarts, nhìn cảnh tượng các học trò vội vàng xung quanh, trên mặt có một chút lo lắng. Đi sau cậu là Snape sắc mặt luôn luôn không thể nào tốt được.

Đây là lần đầu tiên Snape xuất hiện ở bên ngoài khi đi vào thế giới này, không chỉ vì anh không thích ở cạnh người khác, cũng không chỉ vì rất nhiều bản độc được đơn lẻ của Godric khiến anh mê muội, nhiều hơn là chướng ngại ngôn ngữ của bản thân anh.

Cho dù khi tới đây anh có thể miễn cưỡng nghe hiểu người nơi này nói gì, nhưng bản thân anh không biết làm sao lưu loát biểu đạt ý của mình.

Cái từ ‘Chướng ngại giao tiếp’ này xuất hiện trong đầu anh, chưa được một lúc đã bị anh tống ra ngoài. Nhưng cũng vì ý thức được vậy cho nên anh vẫn luôn ở hầm học bỏ tức tiếng Anh cổ cho mình. Sau khi anh có thể hiểu được ý tứ của đối phương dù đối phương nói rất nhanh mà chính mình phải lưu loát biểu đạt được ý mình thì mới có thể ra khỏi cửa.

Anh cũng không cho phép mình nói lắp bắp, quả thực không Slytherin chút nào.

“Sev... Bọn họ đều rất kỳ lạ đúng không?” Harry kéo kéo tay áo Snape, hơi lo lắng nhìn đối phương.

Snape rất muốn rút áo chùng mình ra nhưng nghĩ đến trước đó xà tổ đã cảnh cáo mình, nói là đứa nhỏ này cần phải chú ý đối xử, không thể để đứa nhỏ này hoảng sợ lần nào nữa, nếu không linh hồn sẽ hỗn loạn hơn nữa bị hoảng sợ khó tránh khỏi không dẫn tới pháp lực bạo động.

Vì thế anh thở dài, miễn cưỡng đè nén ý lạnh trong giọng nói của mình, trả lời, “Không có việc gì, đừng lo lắng quá nhiều.”

“Nhưng...”

“Trò lo lắng cũng không có tác dụng, không phải sao?” Snape nói, “...Ba ba và anh trai của trò sẽ xử lý tốt.” Được rồi, dù lâu như vậy, xà tổ trở thành ba ba của Potter cũng vẫn là một chuyện khó có thể tin được, cho nên Snape nói rất gian nan.

“Ba ba sẽ làm vậy sao?”

“Đương nhiên.” Snape đáp.

“Harry?” Giọng nói hơi ngạc nhiên vang lên, Dyers không biết đang có chuyện gì, “Sao em lại đi ra?” Em trai của anh không phải ở chỗ ba ba, nghĩ ngợi cho tốt mà không nên đi lung tung sao? Vì sao lại chạy trốn tới hành lang này vậy?

“Anh trai!” Nhìn thấy anh trai nhà mình Harry rất vui vẻ chạy lên, ngôn ngữ trong miệng cũng nhanh chóng thay đổi, “Vì sao sắc mặt mọi người đều khó coi như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ?” Harry hỏi.

“Ngoan.” Dyers vỗ nhẹ tóc Harry, “Harry không phải quan tâm chuyện này.” Đứa bé này chỉ cần được bảo vệ thì tốt rồi, máu tanh bên ngoài không thích hợp để thằng bé biết được. Cho dù trong thế giới này, bảo vệ một đứa nhỏ không thể nghi ngờ là hại thằng bé nhưng lòng bọn họ muốn làm như vậy.

“Sev cũng nói thế,” Harry nghiêng đầu, “Nhưng Harry rất muốn giúp anh trai nha, tất cả mọi người đều đối xử tốt với Harry như vậy, nhưng Harry lại không giúp được gì hết.”

Phía sau cậu Snape hừ lạnh một tiếng. Tên nhóc con này cũng chỉ bây giờ mới có thể hiểu được uống nước nhớ nguồn, khi đầu không bị hồng sao lại có thể hiểu lẽ phép như vậy được.

“Harry là một đứa bé ngoan.” Dyers vui mừng bế đứa bé này lên, sức nặng của Harry khiến anh nhíu mày, nhẹ như vậy thật sự không người nào tưởng tượng được đứa bé này chỉ nhỏ hơn anh có một tuổi, “Harry chỉ cần chăm sóc tốt chính mình, đừng để chúng ta lo lắng chính là giúp đỡ lớn nhất, cũng đừng để ba ba lo lắng thì tốt rồi?”

“Là thế sao ạ?” Harry chớp mắt hỏi.

“Không tin em hỏi giáo sư đi?” Dyers chỉ chỉ Snape phía sau Harry.

Harry quay đầu nhìn đối phương.

Snape nhẹ nhàng gật đầu, tên nhóc này chỉ cần đừng đi rước thêm rắc rối là trợ giúp lớn nhất. Người kia luôn là vật thể thu hút rắc rối, cho dù người kia không tự đi tìm thì rắc rối cũng tới tìm, cho nên chỉ cần người kia chăm sóc chính mình cho tốt đừng đặt rắc rối lên người, như vậy có thể nói sẽ ít đi rất nhiều sự cố.

“Hôm nay sao giáo sư lại đi ra?” Đối với Snape, Dyers biết người này là giáo sư của Harry, mà còn cực kỳ thích đọc được, nhưng lại không quá biết cách cũng không thích ở cạnh người khác, anh ta thường xuyên đứng trong hầm, chỉ có khi giúp Harry học bổ túc mới có thể rời khỏi hầm.

“Ngài ấy sợ thằng nhóc xảy ra chuyện gì để tôi luôn luôn nhìn thằng nhóc.” Snape giải thích đơn giản.

Vì Salazar lo lắng Harry sẽ bị ảnh hưởng vì mình thường thường bắt đắ dĩ sử dụng pháp thuật hắc ám, cho nên anh yêu cầu Snape luôn luôn phải trông coi Harry. Vì gần đây số người Giáo Hội phái tới càng ngày càng nhiều, vài người họ có đôi khi không thể không tự mình ra trận. Mà nếu Salazar ra trận đương nhiên sẽ dùng pháp thuật hắc ám mình thuận tay nhất, cho nên anh lo lắng Harry chịu ảnh hưởng sẽ xảy ra chuyện gì.

Godric đã nghiên cứu điều chế độc được chuyên vào tình huống của Harry, hy vọng trước khi Harry chữa trị xong linh hồn có thể dùng độc được ngăn cách liên hệ với Salazar, không chỉ vì một khi cộng hưởng sẽ thương tổn rất lớn tới Harry, hơn nữa khi chiến đấu Salazar vì bận tâm tới Harry, sẽ theo bản năng đè nén một phần pháp lực của mình. Theo tình huống Giáo Hội gần đây càng ngày càng kiêu ngạo, cũng không phải chuyện tốt gì với Salazar.

Quan trọng nhất là bên Slytherin kia, có người nghe nói Salazar nhận một đứa con nuôi, đã bắt đầu rục rịch.

Năm đó, trước mặt toàn bộ người trong tộc Salazar tự tay bỏ đi quyền kế thừa bộ tộc Slytherin của Dyers con anh nên Dyers mới có thể bình an lớn lên – đúng vậy, bình an. So với các đứa nhỏ lớn lên ở các thế gia pháp thuật hắc ám khác thì phương thức Dyers trưởng thành có thể xem như yên bình – vì Dyers không uy hiếp đến lợi ích của họ, vì thủ đoạn mạnh mẽ trong tộc của Salazar nên bọn họ đều không tìm Dyers ra tay.

Nhưng hiện tại, Salazar có con nuôi liền không giống nữa.

Trong cái thế giới hỗn loạn nơi đây, vì cam đoan kế thừa của gia tộc cũng có người đưa máu của mình vào trong cơ thể con nuôi lấy mục đích tẩy tủy. Đương nhiên, đây đối với người bị thi thuật mà nói là một loại thương tổn, khi tẩy tủy thì đau đớn khó có thể chịu được. Cho nên phương pháp tẩy tủy loại này bị nhét vào trong phạm vi pháp thuật hắc ám, mà còn có thể nói là pháp thuật hắc ám đỉnh cao.

Nhưng nếu Salazar muốn con nuôi mình kế thừa gia tộc Slytherin thì cũng không phải là không thể, chỉ cần Salazar tiến hành tẩy tủy cho con nuôi mình. Vừa nghĩ tới tình huống như vậy, bộ tộc Slytherin đã bắt đầu không nhịn được. Cho nên, Salazar chú ý tới động thái của gia tộc, cũng đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

“Harry thoát nhìn có vẻ rất tin tưởng giáo sư.” Dyers thấy Harry nhìn về phía Snape, nhẹ nhàng mỉm cười nói.

“Có lẽ.” Anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, vì sao trước kia cái người có thể như nước với lửa cùng chính mình sau khi mất trí nhớ có thể tin tưởng hoàn toàn vào mình như vậy.

Có lẽ, chờ người kia khôi phục trí nhớ, khi nhớ lại sự tin tưởng này sẽ cảm thấy rất khó có thể tin được ấy chứ. Một Potter tin tưởng Snape, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy là một chuyện rất buồn cười.

“Mọi người ở trong này hết ư?” Lúc này, Rowena đi tới phía bọn họ, “Vốn dĩ còn định đi tìm Harry, hiện tại thoát nhìn cũng không cần nữa rồi?”

“Chào dì.” Harry nghe thấy có người tìm mình, liền ló đầu ra từ trong ngực Dyers, “Dì tìm con có việc sao?”

“Đúng vậy, Harry của dì, dì muốn nói với con là, thủ tục nhập học của con đã làm tốt rồi. Bắt đầu từ ngày mai con có thể đi học cùng mọi người.” Rowena cười đi tới, nhẹ nhàng nhéo mũi Harry, “Cục cưng của dì, có vui khi nghe thấy tin này không nào?”

“Con có thể đi học?” Mắt Harry nhất thời sáng lên, “Giống như anh trai Dyers sao ạ?”

“Dì nghĩ là đúng vậy, nhưng hai người không ở cùng một năm học. Dì nghe Severus nói trước khi tới đây con là học trò năm thứ năm, cho nên con chỉ có thể bắt đầu đến trường từ năm thứ năm thôi, mà anh Dyers của con hiện tại chính là học trò năm thứ sáu nha.”

Thật ra ở niên đại này, thời gian nhóm phù thủy nhập học sớm hơn, nhưng cũng vì quá sớm nên pháp lực của họ vẫn chưa ổn định. Có một số đứa nhỏ do Muggle sinh ra còn chưa học được khống chế pháp lực của mình, thậm chí còn e ngại pháp lực trong cơ thể. Cho nên thời kỳ này Hogwarts một phần học trò đều phải học hai năm, nói cách khác, những đứa nhỏ năm nhất cần phải học hai năm, năm thứ hai cũng như vậy, chỉ đến sau năm ba mới có thể từng năm lên lớp mà thôi.

Cho nên dù phù thủy nơi này nhập học sớm hơn nhưng tuổi họ tốt nghiệp với niên đại kia của Harry cũng như nhau.

“Yên tâm đi Harry, con cũng sẽ thích các bạn học của con, bọn họ cũng thân thiết giống như Dyers vậy.” Rowena cam đoan mãi, “Đứa nhỏ bên trong Slytherin tuy không được tự nhiên một chút nhưng chỉ cần con phân tích họ từ một góc độ khác thì sẽ biết thật ra họ là một đám nhỏ rất tốt để ở chung.”

Sau khi Snape nghe được lời của Rowena, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Đúng rồi, sao anh lại có thể quên, ‘ba ba’ hiện tại của thằng nhóc này là ngài Slytherin. Đứa nhỏ kế thừa xà ngữ và có máu của ngài Slytherin sao lại có thể đi nơi khác ngoài Nhà Slytherin chứ. Nhưng, nhét một sư tử vào hang rắn, thật sự không sao?

Anh nhìn hai người ở bên cạnh trò chuyện với nhau thật vui, cuối cùng vẫn không nói lo lắng của mình ra khỏi miệng.

Chuyện Harry đi học tiến vào Nhà Slytherin cứ như vậy định ra, cho dù cậu không sống trong phòng ngủ mà trực tiếp ở tạm bên Salazar.

Snape đã dọn tới đây, sau khi xà tổ tỏ vẻ với sư tử rằng anh cần có một người luôn có thể chăm sóc Harry linh hồn bị thương bởi cộng hưởng bất cứ lúc nào khi mình sử dụng pháp thuật hắc ám, vì bạn tốt, sư tử nhét mấy bản độc được đơn lẻ vào ngực Snape rồi đuổi người ra ngoài, để anh sang ở bên Salazar.

Đối với hành động của sư tử Snape cũng không biết làm thế nào cuối cùng cũng chỉ có thể đi vào bên này làm bạn với Harry, thậm chí khi xà tổ không có ở đây bắt đầu chịu trách nhiệm chăm sóc Harry.

Không thể không thừa nhận Harry mất đi ký ức thay đổi rất nhiều, cậu ngoan ngoãn, hiểu chuyện, khiến người thấy mà muốn che chở tận đáy lòng. Tuy anh đã từng không hiểu vì sao người mất đi ký ức lại có thể thay đổi tính cách nhiều như vậy, nhưng cuối cùng anh vẫn không có được bất kỳ đáp án nào.

“Sev, con đi học.” Đây là ngày đầu tiên Harry đi học ở thế giới này, anh đặc biệt dậy từ sớm, cho dù không cần chuẩn bị gì nhưng vẫn không ngăn cản được đứa bé này vui vẻ.

“Ừ.” Snape gần như phát ra tiếng từ trong lỗ mũi.

Harry cũng mặc kệ, nếu Sev đã trả lời cậu, như vậy cậu liền đi tới lễ đường thôi – cậu đã nhớ hết đường trong lâu đài Hogwarts rồi. Cho dù mất trí nhớ cũng không thể xóa đi sự thân thiết cùng với dự vọng mãnh liệt thăm dò Hogwarts của Harry.

Khi Dyers đi vào lễ đường đã thấy Harry ngồi ở chỗ mà mình luôn luôn sắp xếp, vì Harry không ở trong phòng ngủ cho nên cậu không cần phải như bọn họ phải có thủ tịch dẫn dắt mới có thể cùng xuất hiện trên lễ đường. Khi Dyers đến, chỉ có một mình Harry ngồi trên bàn cơm, có vẻ hơi nhàm chán.

“Hôm nay Harry tới sớm vậy?” Dyers ngồi xuống cạnh Harry, cũng vậy một đám rắn nhỏ sau mình, sau khi ngồi xuống cười khê hỏi Harry.

“Có chút hưng phấn.” Harry gãi gãi đầu của mình, “Có thể đi lên lớp giống như anh trai.”

“Vậy à,” Dyers hiền hòa cười, “Vậy thì Harry cố gắng học tập nhé.”

“Dạ!” Harry gật mạnh đầu.

Dyers chăm sóc Harry dùng cơm, phân tâm liếc dây giáo sư một cái, ba ba nhà mình và hiệu trưởng cũng không ở đây. Nhớ tới hôm qua ba ba nói với mình, Dyers nheo hai mắt lại.

“Tuy trước kia vì ba mà họ không dám động con, nhưng ai cũng không biết nếu thật sự những người đó muốn ra tay sẽ trở thành dạng nào. Dyers, trước khi ba xử lý xong bọn họ, chăm sóc tốt chính mình.”

Trước sau như vậy, giọng nói lạnh lùng, dường như không thân thiết cũng không nóng vội gì, cho nên mới tạo thành hiểu lầm dù là bạn tốt cũng cho rằng ba ba không quan tâm tới mình. Nhưng cũng chỉ có bản thân mới biết, ba ba rất để ý tới mình.

Trước khi anh còn chưa hiểu chuyện ba đã loại bỏ quyền kế thừa gia tộc Slytherin của mình, không phải vì bảo vệ tốt chính mình sao? Ngồi trên vị trí kia không nhất định là chuyện tốt, ngồi ở đó có rất nhiều bất đắc dĩ, nếu không phải thực lực bản thân ba ba đủ mạnh, chỉ sợ ba ba cũng sẽ trở thành con rối của những vị trưởng lão đó rồi. Bởi vì biết vị trí kia gian khổ thế nào, vì muốn mình có thể đi con đường riêng của bản thân, ba ba đã bỏ đi quyền kế thừa của mình trước sự chứng kiến của người trong tộc. Chỉ có như thế, những người trong gia tộc mới không đánh chủ ý lên trên mình. Cũng chỉ có như thế, mấy năm nay mình mới có thể sống thoải mái tới vậy, ít nhất thì cũng thoải mái hơn rất nhiều đứa trẻ trong tộc.

Rất nhiều người cho rằng ba ba không quan tâm tới mình, bỏ mặc mình, nhưng họ không biết là, ba ba tôn trọng quyết định của mình ở phạm vi lớn nhất, đối với việc mình muốn học, mình muốn làm, ba ba cũng đều cho qua. Slytherin quan tâm và cưng chiều, ba ba của anh đã phát huy đến tối đa. Nếu không phải trong gia tộc di động quá lớn, lớn đến nỗi cần phải cảnh giác thì anh tin tưởng ba ba thà không muốn cho anh biết chuyện này, hy vọng anh vẫn luôn có thể tự do đến khi tốt nghiệp.

Mấy năm nay, người tuổi trẻ trong gia tộc hoặc vì sự cố, hoặc vì đối đầu mà chết đi. Dưới tình huống người có khả năng dần dần giảm xuống, người bị loại bỏ quyền kế thừa như anh lại thu hút tầm mắt của người trong tộc. Nếu người trẻ tuổi trong tộc, nhất là cháu của các vị trưởng lão cứ tiếp tục chết như vậy, khó cam đoan rằng tộc trưởng sẽ không để con mình kế thừa Slytherin.

Đây là ý tưởng của đám người ngu xuẩn đó, nhưng Dyers biết ba ba của anh thà để Slytherin biến mất trong tay người, cũng sẽ không để anh ngồi chịu tội trên vị trí đó. Buồn cười chính là những người đó còn đang lo lắng anh có khả năng chặt đứt con đường của bọn họ, thật sự là buồn cười.

Xem ra những người đó đã không còn nhìn được nữa, nhất là trong tình huống anh chưa chết mà ba ba lại có thêm một đứa con nuôi.

Dyers nhìn về phía Harry, cậu nhóc đang dùng lễ nghi không tính là hoàn mỹ cùng ăn với mình, nhìn ra được cho dù lễ nghi bàn ăn của nhóc không được tốt lắm, nhưng nhóc đang cố gắng lớn nhất làm cho tốt.

Một đứa trẻ chọc người ta phải yêu thương.

“Còn Harry nữa, hiện tại nhóc ấy mất đi trí nhớ, tuy pháp thuật của nhóc vẫn còn nhưng nếu nhóc gặp phải tình huống bất ngờ, không thể tự mình ứng phó được. Vì thế, con cần phải chăm sóc nhóc ấy cho tốt, Dyers, nhóc ấy là em trai của con.”

Con biết, ba ba. Dyers nói tận đáy lòng. Đứa nhỏ khiến người ta muốn che chở tận sâu trong tim, con sẽ bảo vệ tốt em ấy.

Cùng lúc đó, xà tổ và sư tổ biến mất, đi tới chỗ của xà tổ.

“Severus.” Vừa vào cửa, đúng lúc thấy Snape đang đọc sách, Salazar gõ mặt bàn thu hút lực chú ý của anh, “Làm phiền anh một chút, chỉ mong anh có thể có mấy phút rảnh rỗi cho chúng tôi mượn một lúc.”

“Đương nhiên.” Snape khép sách lại, hơi mất tự nhiên, cảm giác ở chung phòng với hai vị tổ tông không tốt chút nào, nhất là tuy rằng họ là tổ tông nhưng có vẻ họ hiển nhiên còn trẻ hơn anh mấy tuổi, “Ngài có chuyện gì không?”

“Không phải Sarah, là tôi muốn xin anh giúp một việc.” Godric nhìn qua hơi mệt mỏi, anh không còn sức sống dĩ vãng, thậm chí anh còn không để ý hình tượng dựa vào vai Salazar, coi Salazar thành cái sô pha hình người.

Đương nhiên, đây là thói quen đã được nuôi từ khi họ mạo hiểm khắp nơi, khi mệt mỏi phải dựa vào vai của đối phương nghỉ ngơi một chút. Trong những năm tháng đi xung quanh mạo hiểm, họ đã quen dựa dẫm vào nhau. Không ai có thể nghĩ đến một phù thủy hắc ám và một bạch phù thủy lại có thể trở thành bạn bè sống chết, mà ngay cả đương sự cũng hiểu là khó có thể tin.

Nhưng họ lại hưởng thụ sự thân thiết này.

Tuy rằng sự thân thiết này khiến Snape cảm giác cực kỳ không quen.

Vì không để lực chú ý của mình tiếp tục đặt ở đây, không nên bối rối việc này, anh nhẹ ho khan vài tiếng muốn thu hút sự chú ý của hai vị tổ tông, hỏi, “Xin hỏi, có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?”

“Ừ..” Godric dường như nhẹ nhàng hít vào, “Tôi nghĩ mời anh tiếp nhận chức vị giáo sư độc được của trường.”

9. Chương 9: Bận Rộn

“Cái gì?” Nghe được lời của đối phương, Snape có hơi không thể tin mà nhìn lại, anh nghi ngờ mình có phải nghe lầm hay không.

“À, anh không nghe lầm đâu, Severus.” Godric có chút bất đắc dĩ nói, “Tôi nghĩ muốn mời anh tiếp nhận chức vị giáo sư độc được học của trường, nếu anh đồng ý.”

“Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?” Nghĩ nghĩ, anh không đáp ứng cũng chưa từ chối, Snape hỏi, “Tôi nhớ rõ ngài là giáo sư độc được học của ngôi trường này.” Tuy chức vụ chủ yếu của đối phương là hiệu trưởng trường nhưng đồng thời người ấy cũng kiêm chức giáo sư độc được, Snape xem qua bút ký của người này, anh không hề nghi ngờ năng lực độc được của đối phương ở trên mình. Ở trước mặt người ấy, thân phận bậc thầy độc được của anh cũng chỉ có thể chê cười mà thôi.

“A, đúng vậy, đúng vậy, là tôi,” Godric nói, “Nhưng thời gian tiếp theo, chỉ sợ tôi không thể lên lớp dạy bọn nhỏ được. Tôi cần phải đi xử lý chuyện của Giáo Hội, có những lúc không thể xuất hiện ở Hogwarts, nhưng chương trình học của bọn nhỏ lại không thể dừng, cho nên tôi cần phải tìm một người giảng dạy bọn nhỏ. Mà Severus, không thể nghi ngờ anh chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Giáo Hội bọn họ lần này dường như không tìm được Hogwarts sẽ không bỏ qua, cho dù chúng tôi tin tưởng sức mạnh của kẻ ước, tin tưởng phòng ngự của Hogwarts nhưng đối với một chuyện chúng tôi không thể không phòng những thứ chưa xảy ra. Nghe nói họ đã chiêu được vài phù thủy hắc ám phục vụ cho họ, chúng tôi cũng không biết khi họ ở cạnh nhau sẽ dùng phương pháp gì phá hủy trận pháp phòng ngự Hogwarts nữa. Cho nên thời gian tiếp theo, Godric sẽ phải lấy thân phận thủ lĩnh bạch phù thủy tuyên chiến với Giáo Hội, tất cả mọi người chúng tôi sẽ rất bận.” Salazar thần nhiên giải thích.

“Tôi nghĩ rất lâu, cảm thấy anh là người tốt nhất. Độc được của Nana tuy rằng cũng rất xuất sắc nhưng chính lớp của cô ấy cũng không thể dừng, hơn nữa cô ấy còn phải giúp tôi làm việc cho nên không thể dạy thay. Mà Salazar, tuy người kia rất tinh thông lý thuyết nhưng vì bản thân cậu ấy rất gần với nguyên tố hắc ám cho nên cậu ấy căn bản không thể tự mình điều chế độc được, vì thế cậu ấy không được. Mà Helga, trên lĩnh vực độc được cũng không quá tinh thông. Còn anh thì khác, chính anh cũng đã nói khi ở Hogwarts anh là một vị giáo sư độc được, anh còn ở Hogwarts rất lâu, như vậy anh dạy độc được nhất định có một đoạn thời gian. Tuy chương trình học độc được bên này cùng bên kia của các anh có hơi khác nhưng nếu anh thật sự đã dạy lớp này chắc là có thể theo thay đổi của sách giáo khoa mà thay đổi cách thức anh dạy học, cho nên điều này cũng không gây trở ngại anh dạy học không phải sao? Hơn nữa nếu anh đồng ý với tôi, vậy mọi thứ trong hầm anh đều có thể sử dụng.” Godric hứa hẹn.

“Kể cả phòng thí nghiệm?” Snape hơi động lòng hỏi. Anh đã tới đây lâu như vậy, xuất phát từ tôn kính với sư tổ, xuất phát từ tôn kính với góc cá nhân của bậc thầy độc được, anh chưa từng đề cập qua về việc muốn sử dụng phòng thí nghiệm với đối phương. Nhiều nhất anh chỉ đọc sách và xem nguyên liệu đối phương đặt trong kho dự trữ mà thôi.

Muốn một bậc thầy độc được nhiệt tình yêu thương độc được mà phải rời đi độc được lâu như vậy, thật sự là một loại dày vò.

Godric gật gật đầu, “Thậm chí bao gồm cả những nguyên liệu tôi cất chứa trong đó, hơn nữa tôi sẽ viết ra độc được mà Harry cần giao cho anh, về sau anh liền phụ trách độc được cho thằng bé.”

“Đáng giá sao?” Vì tên nhóc con đó, giao ra quyền sử dụng nguyên liệu của mình, là một bậc thầy độc được, anh tự nhiên biết được tầm quan trọng của độc được đối với một bậc thầy độc được rồi.

“Vì những bọn nhỏ dễ thương thì có gì đáng giá hay không chứ?” Godric cười nói, cho dù hiện tại anh rất mệt nhưng chỉ cần nhắc tới họ bảo vệ những đứa trẻ đó, anh vẫn cười rất sáng lạn, “Không có gì vui vẻ hơn so được việc nhìn chúng trưởng thành, nhìn chúng đạt được tri thức cả, anh biết không?”

Snape im lặng, không trả lời.

Đối với anh mà nói, độc được có lực hấp dẫn hơn một đám nhóc con kia nhiều, cho nên anh không thể hiểu được hành động của sư tổ.

Nhưng Snape không ngừng nghĩ, có lẽ đúng là vì ý nghĩ ‘đứa trẻ còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì’ của sư tổ như vậy, mới sinh ra Hogwarts, mới có Nhà Gryffindor tồn tại không phải sao?

“Những điều đó, Severus, đáp án của anh là?” Nhìn Snape dường như chìm vào trong ký ức bản thân, Godric khẽ hỏi, anh không muốn ép buộc người đàn ông này, nhưng anh thật sự hy vọng anh ta có thể đồng ý.

“Đương nhiên, tôi không có bất kỳ lý do nào từ chối không phải sao?” Vì những nguyên liệu độc được đó, và vì quyền sử dụng với gian độc được nữa.

Vì thế, giáo sư mới của Hogwarts đã được quyết định.

Đột nhiên thay đổi giáo sư cũng không khiến các học trò xôn xao quá lớn, dù trong lâu đài bọn họ được bảo vệ rất tốt, không thấy tình hình chiến đấu bên ngoài. Nhưng họ đều hiểu được tình huống gần đây, dù không có một vị giáo sư nào muốn thảo luận việc này với họ nhưng họ đương nhiên có nơi phát ra các tin tức nhỏ của mình. Đối với việc quý ngài đó tiếp nhận chức vụ vốn của hiệu trưởng, họ rất rõ Hogwarts sắp sửa phản kích Giáo Hội.

Bọn nhỏ Hogwarts là vảy ngược của hiệu trưởng, bất cứ kẻ nào hay việc nào uy hiếp bọn nhỏ đều sẽ bị hiệu trưởng diệt trừ không nương tay. Bọn họ vẫn luôn biết chuyện này, nên tuy rằng họ luôn cảm thấy đau đầu với rất nhiều hành vi của hiệu trưởng luôn không đứng đắn, điên cuồng hơn cả trẻ con nhưng cũng không thể ngăn cản sự kính yêu của họ với hiệu trưởng. Giống như sư tử đực che chở sư tử con của mình, chỉ cần có nguy hiểm tới gần sẽ lộ ra răng nanh sắc bén, cắn hết tất cả những người không biết tốt xấu.

Harry ngồi trên chỗ của mình, hơi ngáy người nhìn người ngồi trên dãy bàn giáo sư.

Sev trở thành giáo sư? Muốn dạy mình sao? Harry nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cứ thế cong lên khoe miệng.

Sau khi Snape đồng ý tiếp nhận chức vụ giáo sư độc được học, Godric liền rời khỏi trường trở về gia tộc Gryffindor. Anh cần phải dùng chính gia tộc mình đi liên hệ càng nhiều gia tộc cùng đứng lên chống cự đối phó Giáo Hội. Anh tin tưởng, vì phù thủy nhỏ, những gia tộc này sẽ đưa ra một phần lực của chính mình. Vì trong những gia tộc này, hoặc nhiều hoặc ít đều có đứa trẻ đang học ở Hogwarts, hơn nữa có ít nhất một nửa đều là người thừa kế nội bộ trong gia tộc này.

Trong lúc Godric rời đi, Harry và Snape bắt đầu cuộc sống mới ở Hogwarts – đến trường và dạy học.

Harry mất đi những ký ức liên quan tới trước kia, cậu đều có vẻ tò mò với tất cả những gì của giới pháp thuật. Sách giáo khoa năm thứ năm thời kỳ này rất khác ở thời kỳ kia của cậu, cho dù tri thức học tập của bốn năm trước đều mơ hồ nhưng cũng không gây trở ngại với dự vọng học tập của đứa trẻ như mới sinh ra này.

Dyers phát hiện, em trai của anh quả thực là một thiên tài! Tuy vẫn còn chưa hiểu rõ hết với tri thức trên lớp, nhưng đối với việc vận dụng thần chú đứa bé này lại chuẩn xác đến dọa người. Thường thường chỉ cần sau khi đứa bé này biết thần chú là có thể chuẩn xác thi triển mà còn có thể để hiệu quả của nó kéo dài một đoạn thời gian ngắn.

Có lẽ vì đứa nhỏ đã từng học qua trước kia cho nên dù hiện tại đứa bé này không có ký ức dĩ vãng nhưng thân thể và pháp lực của nó đều nhớ kỹ cảm giác khi niệm thần chú chẳng. Cơ thể Harry khi Harry sử dụng thần chú sẽ dựa theo tình huống dĩ vãng điều động pháp lực trong thân thể để đạt tới hiệu quả trước kia?

Nếu vậy, nói cách khác em trai trước kia của anh là một phù thủy rất giỏi đúng không? Dyers cảm thấy chính mình hẳn nên kiêu ngạo vì có một người em trai như vậy không phải sao?

Mặc Dyers nghĩ như thế nào, đúng là Harry đang nhanh chóng hấp thu mọi thứ của giới pháp thuật, dù là bất cứ chuyện gì cũng không từ bỏ. Trình độ nghiêm túc này nếu Ron ở đây tuyệt đối sẽ ngạc nhiên mà nói cậu nó thấy được một ‘Hermione Granger’ thứ hai.

Khi Snape lên lớp Harry học, anh chú ý tới Harry sinh động khác hẳn lúc trước. Trong quá khứ trên lớp học của anh, người kia nếu không tận lực thu nhỏ sự tồn tại của mình chính là tận lực biến mất trước mặt mình, sau đó thì sao? Giờ là tình huống nào? Người kia không chỉ tích cực trả lời các loại vấn đề của anh, còn khẩn cấp muốn thử đi làm độc được.

Một Potter, đi làm độc dược? Được rồi, có lẽ anh cần phải theo dõi kỹ để tránh tên nhóc con này tự làm vạc mình nổ! Nhưng hiển nhiên, anh lo lắng thừa hơi!

Nhìn bài tập tên nhóc này đưa lên trước, ánh mắt anh hung ác trừng bình độc dược kia, giống như bình độc dược kia có mối thù sâu đậm tận xương với mình vậy. Chất lượng bình độc dược này không được tốt lắm, nhưng đối với người mới làm lần đầu tiên thì độc dược kia đã có đủ tư cách được cộng điểm. Năm đó con đỡ đầu anh khi mới học độc dược này cũng không làm tốt như cái này được. Nhìn độc dược trước mắt làm còn tốt hơn trước kia mà nhóc con này đưa tới trước mặt, anh liền có loại xúc động muốn bóp chết tên ngu ngốc này.

Đã có năng lực làm độc dược tốt như vậy, vì sao lúc trước còn muốn điều chế độc dược thành những cái khó coi mà được hiệu căn bản là không dính tí gì với độc dược cần phải điều chế ban đầu chứ? Tên nhóc này lại luôn luôn lãng phí nguyên liệu độc dược trong năm năm, thật sự khiến Snape không thể không tức giận.

Tốt lắm, để anh chờ, chờ anh trở lại trường học thì anh muốn trừ sạch toàn bộ đá quý Nhà Gryffindor, dù hiệu trưởng ra mặt ngăn cản cũng không có tác dụng! Cho nên nói, Harry à, độc dược học của cậu không tốt là lý do giáo sư trừ điểm, cho dù độc dược học của cậu dần dần tốt hơn cũng có thể khiến giáo sư tìm được lý do trừ điểm mà.

Ngày vẫn còn tiếp tục, Godric đã không xuất hiện ở trường một tuần rồi, dù các học trò lo lắng tình huống của vị hiệu trưởng này của họ nhưng họ lại là đứa trẻ, không làm được gì, cho nên chỉ có thể sau khi tan học đến hỏi bạn tốt nhất của hiệu trưởng – dù họ luôn luôn buồn bực vì sao hiệu trưởng đôi khi đầu óc thiếu dây thần kinh lại có thể tìm được một người bạn tốt là giáo sư Slytherin hoàn mỹ như vậy – đến hỏi tình huống hiệu trưởng tiện biểu đạt luôn một chút lo lắng của mình và nguyện vọng hiệu trưởng sớm trở về.

Mà công việc của Salazar cũng bắt đầu lu bù lên, đương nhiên, anh không cần phải chu du giữa các gia tộc như Godric, nhưng anh lại phải đối phó với người còn khó hơn là vài vị quý tộc lớn cộng lại.

Đó chính là người trong tộc của anh, bộ tộc Slytherin.

Chưa đối đầu với phù thủy hắc ám thì vĩnh viễn không biết thủ đoạn của phù thủy hắc ám đến tột cùng làm người ta sợ hãi bao nhiêu, Salazar Slytherin, vị tộc trưởng trẻ tuổi nhất cũng mạnh nhất của gia tộc Slytherin, sau khi người trong tộc từ từ uy hiếp con trai và con nuôi của mình, bắt đầu phun nọc độc của mình, bóp chết toàn bộ những cái nguy hiểm đó.

Anh sẽ không để cho Dyers và Harry xuất hiện sự cố dù là một chút, những đám phế vật dám can đảm có suy nghĩ động vào hai con anh, cũng đến lúc anh đi sửa chữa rồi.

Cũng vì thời gian gần đây ngoại trừ lên lớp thì cũng không gặp Salazar đâu nên bên này ngược lại trở thành mảnh trời nhỏ của Harry và Snape. Vì thế, Harry bắt đầu từ từ gia nhập vào cuộc sống của Snape.

Nói thí dụ như:

“Potter, đưa cà phê cho ta.” Snape nhìn người trước mặt vẻ mặt kiên định cầm cà phê của mình, nhú mày nói. Khó được ngày thứ bảy nghỉ ngơi, anh không muốn ra ngoài tới lễ đường dùng cơm, đã muốn uống một cốc cà phê ở trong này rồi đọc sách, nào biết được tên nhóc này đột nhiên toát ra đoạt cà phê với mình.

Harry kiên định lắc đầu, “Không, buổi sáng Sev không thể uống cà phê đặc như vậy, thầy cần bữa sáng dinh dưỡng và phong phú cơ.”

“Đây không cần trò lo, Potter.”

“Con cứ muốn lo, ai khiến Sev không chú ý sức khỏe của mình chứ.” Harry quật cường nhìn Severus, “Sev không được uống cà phê, đi ăn chút bữa sáng được không?”

Tên nhóc con kia dùng đôi mắt chứa đầy nước mắt nhìn anh, rất có tư thế chỉ cần anh không đồng ý thì tên nhóc này liền khóc cho anh coi.

Vì thế người nào đó chạm phải đôi mắt màu lục của tên nhóc này liền mềm lòng cuối cùng vẫn không vươn tay ra muốn cà phê nữa, mà lại đi ăn bữa sáng.

Lại nói thí dụ như:

“Sev.” Severus vừa mới ra khỏi cửa phòng thí nghiệm, đã thấy Harry đứng chờ anh ở trước cửa.

Anh hơi đau đầu, “Lại xảy ra chuyện gì, trò làm sao vậy?”

“Thầy bỏ lỡ cơm trưa,” Tên nhóc con kia trách cứ nhìn anh, “Hôm nay giữa trưa con gõ cửa thế nào thầy cũng không để ý tới con.”

Đó là vì anh ếm một tá thần chú lên trên cửa, trong đó có cả thần chú tĩnh âm.

“Sev không yêu thân thể của mình,” Harry đỏ mắt nhìn anh, “Con đọc từ sách có nói, một phù thủy nếu hàng năm luôn chìm trong điều chế độc được luôn quên dùng cơm thì phù thủy đó sẽ suy sụp rất nhanh, có phải Sev cũng sẽ vậy hay không?”

Sách, lại là sách! Khi nào thì tên nhóc con này trở thành cô nàng biết n thứ vậy hả? Mở miệng lúc nào cũng là ‘con đọc từ trên sách’?

Hôm nào nhất định anh phải tìm một quyển sách xử lý độc được cùng với quá trình điều chế độc được quan trọng thế nào đưa cho tên nhóc con này, để nhóc con hiểu được tầm quan trọng của điều chế độc được mới được.

Ôi, điều đó để hôm nào rồi tính, hiện tại điều anh cần làm là nhanh chóng tắm rửa một cái đồi quần áo mới rồi đi ăn bữa tối đáng chết – nếu anh không muốn tên nhóc ngu ngốc kia tiếp tục dâng nước trong đôi mắt kia, thì anh nhất định phải làm vậy.

Vì thế, khi ngay cả bản thân Snape cũng không chú ý, anh càng ngày càng dung túng với rất nhiều hành vi của Harry. Dù hiện tại anh vẫn kiên trì cho rằng anh sở dĩ dễ dàng tha thứ đủ loại hành vi chết tiệt của tên nhóc con này chẳng qua vì gợi ý mà xà tổ đã từng nói với mình.

Mà trong thời không ngàn năm sau:

Người nào đó đã sống lại ngồi trên ghế chủ vị, nghe tới tờ truyền tình báo, nheo lại đôi mắt có hơi đỏ sẫm, “Ý mi là, Harry Potter mất tích?”

“Dạ, nghe nói là ngay tại đó chống đối nhân viên Bộ Pháp thuật phái đi rồi biến mất trong Rừng Cấm.” Một Tử thần Thực tử khẽ trả lời, “Rất nhiều người bắt đầu nghi ngờ, có phải Bộ Pháp thuật đã làm gì đó hay không, dù sao thì họ vẫn luôn muốn chửi bới hủy diệt Kẻ Được Chọn.”

“Harry Potter chỉ có thể do ta giết chết!” Người điên cuồng kia cho Tử thần Thực tử nọ một cái Crucio, khi tiếng thét đau đớn vang lên gọi lên một nụ cười thỏa mãn, đau đớn của người khác luôn luôn là niềm vui của hắn.

“Tất cả chúng bay đi tìm cho ta, nhất định phải tìm được Harry Potter!” Hắn ra lệnh với đám Tử thần Thực tử phía dưới, “Harry Potter chỉ có thể tự tay ta chấm dứt, những người khác đều không được!”

“Dạ!”

“Thưa chủ nhân.” Một Tử thần Thực tử đội mũ trùm đi ra từ trong đội ngũ, “Bây tôi nhận được một tin tức cụ thể hơn là, Kẻ Được Chọn cùng biến mất với Severus Snape.”

“À?” Âm cuối thoáng nhấn mạnh, “Severus Snape?”

“Dạ, vì Kẻ Được Chọn xúc động chạy vào Rừng Cấm, Dumbledore để anh ta đuổi theo nó, không ngờ hai người đều biến mất trong Rừng Cấm. Bây tôi nghĩ, có phải tìm được Severus là có thể tìm được Harry Potter hay không?”

“Mi nói đúng, chỉ cần ta tìm được Severus...”

Nụ cười vốn dần dần mở rộng lại đột nhiên đọng lại, “Khế ước mất đi hiệu lực, có chuyện gì?”

Người ở chỗ này đều lắp bắp kinh hãi.

Khế ước trong Dấu hiệu Hắc ám... lại mất đi hiệu lực? Đây là chuyện gì vậy?

“Tìm, tìm cho ta, tìm chúng đưa tới trước mặt ta, ta muốn tự tay chấm dứt chúng!” Trong biệt thự cũ nát, truyền ra tiếng gào giận dữ điên cuồng của Voldemort, quanh quẩn trong không khí, mãi không tán đi...

10. Chương 10: Lao Động Và Thù Lao

Khi bắt đầu, Snape còn lo lắng Harry đi học nửa chừng ở năm thứ năm sẽ không quen, dù sao thì anh cũng xem qua sách vở thời đại này, rất nhiều nội dung bên trong lớn hơn nhiều so với nội dung truyền lại ở thời bọn họ, tri thức cần truyền thụ ở thời của họ thì quá mức nhẹ nhàng với thời đại này.

Sách giáo khoa năm dưới thì hoàn hảo, dù sao cũng là học trò năm dưới, đến từ nhiều nơi khác nhau, mà rất nhiều học trò đều sợ hãi khi đã trải qua sức mạnh Muggle đối với phù thủy, tiến thêm một bước sẽ làm hại chúng.

Cho nên rất nhiều người trong những học trò này e ngại pháp thuật, thậm chí còn e ngại chính mình.

Vì thế khi những học trò này ở năm dưới, các giáo sư không thể không dành nhiều thời gian hơn để dạy chúng đối mặt với sức mạnh của mình, nhưng cũng vì thế mà thực lực của chúng mới càng thêm vững chắc. Nhất là học trò trong Nhà Slytherin, hầu hết chúng đều sinh ra ở các gia đình pháp thuật, đã trải qua học vỡ lòng thời nhỏ, mỗi cấp học hai năm, đủ để trụ cột chúng càng cứng cổ hơn, đợi đến năm thứ tư bắt đầu nhảy vọt trong học tập, chúng hoàn toàn không có áp lực gì.

Bắt đầu từ năm thứ tư, nội dung chúng học tập gần như là một bước nhảy trực tiếp, cách một trời một vực với nội dung học tập trước đó. Snape ban đầu còn lo lắng Harry không có khả năng thích ứng điều này, nhưng nửa tháng sau, anh phát hiện hoàn toàn không có chuyện như vậy.

Phải thừa nhận rằng, người kia cực kỳ mơ hồ với nội dung nhất định trên sách vở, hơn nữa người này không có bất cứ ký ức nào với quá khứ, cho nên lúc ấy Snape cho rằng nếu để đứa nhỏ này bắt đầu học tập từ năm thứ năm thì nhất định biểu hiện người kia cũng sẽ tệ giống hệt như trên lớp đọc được của anh.

Nhưng rất rõ ràng, anh sai.

Một tuần đầu tiên, biểu hiện Harry quả thật giống suy nghĩ của anh, tệ đến mức người khác phải nhíu mày.

Nhưng một tuần sau, Snape phát hiện tình huống này đang từng bước được cải thiện.

Harry chính là quên nhưng rất nhiều pháp thuật và kiến thức pháp thuật dù sao cậu cũng từng học qua, mà còn học cũng không tồi – kể cả Snape rất không muốn thừa nhận điều này nhưng không thể phủ nhận thành tích của Harry tại Hogwarts cũng không kém.

Mặc dù quên nhưng Harry chỉ cần người khác hướng dẫn một chút thì rất nhiều bản năng sẽ trở lại.

Nói thí dụ như thần chú đơn giản, thần chú trôi nổi, thần chú trói chặt gì đó, tuy rằng Harry đọc không hiểu chữ trên sách nhưng cũng không trở ngại cậu đọc thần chú, dù sao thần chú không hạn chế như tiếng Anh cổ đại và hiện đại.

Hơn nữa hiện tại Harry đều tò mò về mọi thứ, đối với sự vật mới mẻ đều muốn học tập, cho nên đương nhiên giáo sư dạy gì thì cậu học đó.

Tất nhiên, khi giáo sư giảng bài người kia không nhất định hiểu được giáo sư đang nói gì, nhưng vấn đề là ngay cạnh cậu hiện tại có một anh trai cưng chiều cậu hết mực.

Dyers đương nhiên không phiền khi giúp em trai mình, dù sao thì trong thế giới hỗn loạn nơi đây, năng lực giỏi hơn một chút thì cũng tốt hơn.

Vì thế liền tạo thành, tuy rằng bản thân Dyers cũng rất bận, nhưng mỗi ngày, trong phòng sinh hoạt chung Nhà Slytherin vẫn có thể nghe được tiếng anh nhẹ nhàng giải thích vấn đề cho Harry.

Hơn nữa những người khác vì thích Harry, đối với câu hỏi của cậu cũng sẽ kiên nhẫn trả lời, nên trong vòng một tháng Harry tiến bộ đặc biệt nhanh.

Quan trọng nhất là, Harry sau khi mất trí nhớ cũng không tiếp xúc với pháp thuật hắc ám.

Đã từng vì cái chết của Cedric mà Harry có sự sợ hãi nhất định với pháp thuật hắc ám, hiện tại được anh trai của cậu giảng về pháp thuật hắc ám ngược lại cảm thấy bắt đầu hứng thú, mỗi ngày đều ghé vào trên bàn trong phòng sinh hoạt chung nhìn học trò Slytherin từng bước từng bước thi triển pháp thuật hắc ám nho nhỏ, cái vẻ mặt đơn thuần mang theo khát vọng vô cùng, muốn tự tay thử một lần những pháp thuật đó khiến Snape lần đầu tiên vô cùng nhớ tới Harry Potter xúc động, tự đại, thiếu bị ăn đánh kia.

Cái tên đều tò mò với bất cứ chuyện gì, làm sao có thể là họ Potter mà không phải họ Granger!

Người biết n thứ của Hogwarts chỉ cần một là đủ rồi, không cần có thêm một người nữa.

“Sev?” Tiếng của tên nhóc con kéo lại suy nghĩ đi vào cõi thần tiên của anh, “Thầy làm sao vậy?”

“Đây không phải là chuyện mà trò Potter nên quản.” Snape nhìn Harry nói, “Sao, hôm nay không đi tìm anh trai trò.”

“Anh trai đang đi học.” Harry nghiêng đầu. “Sev không phải lên lớp.”

Cho nên, anh là chỗ mà khi tên nhóc này nhầm chán đi tìm trò tiêu khiển sao?

Trong nhất thời, Snape không biết mình nên tức giận hay nên cười nữa.

“Sev không vui hả?” Tên nhóc này dù mất trí ngược lại nhạy cảm hơn, “Vì sao chứ?”

“Không có.” Snape phủ nhận, “Trò Potter tìm giáo sư không có không gian riêng của trò làm gì?”

“Sev, con làm cho thầy đồ ngọt đó.” Harry cười nói.

Snape đợi cậu một lúc, khô khốc hỏi, “Trò muốn hỏi gì?”

Không biết ai dạy người kia, nếu muốn gì thì phải dùng lao động để đổi, mỗi lần người kia hỏi vấn đề mình không hiểu trên sách giáo khoa đều sẽ tự mình làm cái gì đó trước tiên. Đương nhiên, người này thường xuyên đi làm một ít đồ ngọt, chờ sau khi người khác ăn mới đưa ra câu hỏi của mình.

Khi mới bắt đầu không có ai để ý chuyện này, chỉ nghĩ là Harry nhiệt huyết dâng trào mới muốn làm vậy, nhưng dần dần, tất cả mọi người đều phát hiện vấn đề này, đồ ngọt của Harry vĩnh viễn đưa ra trước vấn đề.

Cảm thấy hoang mang Dyers thuận miệng hỏi một câu, kết quả Harry lại cho ra kết luận có liên quan tới ‘lao động và thù lao’.

Cũng là lúc đó anh mới phát hiện sự giáo dục khi Harry còn bé đã xảy ra vấn đề.

Là cái gì khiến người kia cho rằng họ để ý những việc đó, có thời gian chiếm công tác của gia đình thì không bằng nhồi các thứ khác vào cái đầu đầy rơm rạ kia.

Chẳng lẽ người này không biết chuyện giáo sư trả lời câu hỏi của học trò là việc hiển nhiên, chẳng lẽ nhóc ấy không biết giữa bạn học giúp nhau trả lời một số vấn đề là chuyện rất bình thường, nhất là khi cậu được hoan nghênh ở Hogwarts như vậy. Chẳng lẽ cậu nhóc không biết, nếu Dyers Slytherin đã coi nhóc là em trai thì là anh trai giúp em trai không phải là chuyện rất bình thường sao? Là cái gì khiến người kia cho rằng được người khác giúp đỡ thì mình phải trả giá chút gì đó?

Chết tiệt!

Không cần nghĩ cũng biết là ai dạy dỗ tính cách người kia, cho dù anh cũng không biết cụ thể Harry đã trải qua ở nhà kia như thế nào.

Đúng vậy, anh không cần phải biết rõ chuyện này chỉ vì một tên nhóc con nhà Potter, anh chỉ cần biết tên nhóc con này còn sống là tốt rồi, còn việc thằng bé sống thế nào thì cũng chẳng liên quan tới anh. Năm đó anh đã nghĩ, chính là đợi khi tên nhóc con này vào Hogwarts thì cam đoan thằng nhóc có thể sống sót, còn trước khi tiến vào Hogwarts thì tên nhóc này sao lại sống thì cũng chẳng liên quan tới anh.

Nhưng nhìn xem cái nhà kia cho họ cái bất ngờ gì đây.

Đứa nhỏ mang theo vết sẹo cũ, mà còn có loại suy nghĩ ‘làm chuyện gì cho mình đều cần phải trả giá hay lao động mới có thể đạt được’ khiến cho người nghe liền buồn cười kia.

Thật sự là... khiến người ta phải nổi giận.

“Trò Potter,” Snape chịu đựng cái trán nổi gân xanh, “Ta nghĩ, trò không phải gia tinh cũng chẳng phải người hầu gì, thậm chí ta nghĩ ta vẫn là giáo sư của trò, nếu vậy, vì cái gì mà trò cảm thấy đối với học trò của mình ta tiến hành phụ đạo sẽ cần học trò của mình trả giá ít... lao động?”

“Nhưng mà...” Harry rút đầu, “Có người nói với con muốn được cái gì thì không thể không làm chút gì được.”

Lời gốc vốn là, “Oắt con, còn không mau đi... Chúng tao nhận nuôi mày cũng không phải để mày hưởng phúc, mày không biết cảm ơn thì còn chưa tính, nhưng không được ăn không ngồi rồi trong cái nhà này.”

Đương nhiên, Harry cũng không nhớ rõ ai đã nói những lời này với mình, nhưng ý tứ mà lời nói muốn biểu đạt lại bị cậu hiện nay mất trí nhớ nhớ kỹ còn luôn luôn muốn đi chấp hành.

Mà ngay cả ngài Slytherin đều phải nhú mày vì biểu hiện của Harry.

Đây quả thực là ngoan ngoãn đến quên cả bản thân.

“Nghe này, đồ ngốc,” Snape bắt đầu dĩ thử dài, mấy ngày nay đều theo thói quen nói nhẹ nhàng với Harry, nên dù hiện tại ngài Ravenclaw tuyên bố người kia đã khôi phục tốt đẹp thì anh vẫn không làm mặt lạnh với nhóc được. Vì vậy tên nhóc con rõ ràng đã quen việc anh ăn nói nhỏ nhẹ – Snape run rẩy với từ ngữ này – một khi chính mình thay đổi sang giọng điệu khác thì người kia sẽ lộ ra cái vẻ mặt thật cẩn thận không biết mình đã làm sai cái gì hoảng sợ nhìn anh.

Cho nên, Snape chỉ có thể dùng cái giọng điệu vô cùng hiền hòa mà trước kia tuyệt đối sẽ không nghĩ đối xử với một Potter để nói chuyện, “Dù là ai nói cho trò những cái đó, hiện tại trò chỉ cần nghe lời giáo sư là tốt rồi, những gì giáo sư dạy trò mới nên nhớ, trò hiểu chưa?”

Rất hiển nhiên tên nhóc con này không biết, vì hiện tại tên nhóc con này vẫn mê man nhìn anh.

Snape thử dài, kéo cậu tới cạnh mình, anh đã đắc tội Merlin kiểu gì mới có thể bị trừng phạt dạy dỗ một đứa bé kiến thức cơ bản nhất đây?

“Trò có biết giáo sư phải làm gì không? Chính là dạy các trò kiến thức, giúp đỡ các trò khi các trò gặp khó khăn, cho nên khi trò gặp phải vấn đề không hiểu thì không cần phải dùng lao động đổi lấy tri thức, trò chỉ cần dừng cảm hỏi là được, hiểu chưa?” Nếu tất cả mọi người đều không hiểu giống người kia, cần phải trả giá gì đó mới có thể được đáp án thì như vậy gia tinh Hogwarts sẽ đập đầu hết mất.

“Vậy, về sau con đọc không hiểu nội dung trên sách thì có thể hỏi Sev sao?” Harry hai mắt tỏa sáng.

Snape áp chế khóe miệng run rẩy của mình, “Trò không phải luôn luôn làm vậy sao?” Có lẽ chính mình hiểu được ý của thằng bé – con có thể hỏi thầy mà không cần cái gì sao?

Haizzz, khi nào thì anh lại hiểu Potter như vậy, quá khủng bố.

“Thật tốt quá.” Harry cười nói, “Về sau con cũng không cần buồn rầu mình đọc sách không hiểu nữa.”

Rất tốt, xem ra anh lại tìm cho mình phiền phức rồi.

Snape thầm mắng mình dưới đáy lòng, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Harry, cuối cùng vẫn không nói gì.

Ngài Slytherin nói đúng, tên nhóc con này cũng chỉ khi mất trí nhớ mới có thể cười vô tư như vậy.

11. Chương 11: Hogsmeade Bị Tấn Công

Hơn hai tháng sau khi Harry và Snape đi vào thế giới này, cuộc sống của họ rất cuộc bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Snape đã đọc xong sách giáo khoa độc được bảy năm học rồi kết hợp những thứ mình muốn dạy những tên nhóc con ở trường học tạm đưa ra kế hoạch học tập của mình, cố gắng bảo đảm chỉ thay đổi một ít kiến thức muốn dạy so với sách giáo khoa. Đương nhiên, thời kỳ này thì cuộc thi của phù thủy không phải do Bộ Pháp thuật ra đề, Hogwarts thành lập thì Bộ Pháp thuật vẫn chưa thấy bóng dáng, cho nên anh cũng không lo lắng cuộc thi năm thứ năm và năm thứ bảy.

Cuộc thi tốt nghiệp Hogwarts là do bốn nhà sáng lập ra đề, vì thế anh thay đổi lớp độc được, khi thi cuối kỳ sẽ được ngài Gryffindor suy xét mà còn tiến thêm một bước cải tiến đề thi – đương nhiên, dựa theo trình độ bận rộn của ngài Gryffindor thì anh dự tính người ra đề thi kỳ này sẽ là anh.

Cho nên đồng thời khi vừa dạy Snape cũng bắt đầu suy xét đề thi các năm, dựa theo cách ở chung với ngài Gryffindor thì người này nhất định là loại người nghĩ gì thì làm vậy, ít nhất, khi ở trường học ngài ấy không phải là trưởng tộc tâm cơ thâm trầm kia.

Vì phòng ngừa đến lúc gần thi đối phương cho anh một câu, “Nha nha, Severus, nếu kỳ này đều do anh dạy bọn nhỏ, vậy đề thi kỳ này do anh đưa ra không phải tốt lắm sao, anh cũng khá rõ bọn nhỏ học tới trình độ nào mà đúng không?”

Cho nên, anh vẫn chuẩn bị chu đáo thì tốt hơn.

Mà tương tự, Harry cũng đã quen đi học, phải nói cậu đã học ở Hogwarts năm năm, sau khi tới đây cũng chỉ nghe giảng một tháng, rồi nghỉ ngơi không phải tốt lắm sao.

Đương nhiên, học tập tiếng Anh cổ gì đó, vẫn tốn một phần công sức của anh, nhưng hiện tại với chuyện gì cũng cảm thấy chơi rất tốt, Harry đều cảm thấy tò mò mà nói đây căn bản không phải là nan đề.

Khi Hermione giám sát họ học tập đã từng nói Ron và Harry cũng không ngốc, nhưng chỉ là lười trên việc học mà thôi, chỉ cần Harry và Ron hạ quyết tâm muốn học tập thì đuổi kịp Hermione tuyệt đối không là vấn đề.

Cho nên Snape kinh ngạc phát hiện, Harry không hề có trụ cột gì về tiếng Anh cổ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhanh chóng nắm giữ cách đọc và viết, thậm chí chỉ cần cho cậu thêm chút thời gian thì cậu hoàn toàn có thể dung nạp thời đại này.

Khi một đứa nhỏ được khắp nơi cưng chiều liền đặt biệt dễ dàng nuôi ra một chút tính tình nhỏ, hiện tại Harry tâm trí tiếp cận trẻ con cũng không ngoại lệ.

Đến từ sự cưng chiều của Salazar và Dyers khiến Harry càng thích làm nũng, ban đầu những hành vi đó đã bị Dyers và Snape đảo ngược, nhưng đôi khi, đối với người khác quan tâm vô điều kiện vẫn hơi hoảng sợ dường như không thể tin được mình có thể được quan tâm đến vậy, nhưng vì Salazar dung túng, cậu cũng bắt đầu tiếp nhận vô điều kiện rồi.

Về phần tính tình nhỏ của Harry thì... đứa bé này dù gì cũng là Gryffindor, tuy rằng có lẽ cậu cũng không bốc đồng như Snape cho là vậy, nhưng gì thì gì cũng không thể hy vọng xa vời cậu sẽ yên tĩnh lại.

Hơn hai tháng sau, đối với việc đi học cả ngày và huấn luyện sau tan học, Harry nói chung không chịu nổi, sẽ nhàm chán.

Đương nhiên, phương thức biểu đạt của cậu không phải duỗi thắt lưng một cái lớn tiếng gào, mà dùng ánh mắt vô cùng phiền muộn nhìn nhìn Snape, lại nhìn nhìn bên ngoài, rồi mới thở dài.

Đúng vậy, đi theo Slytherin lâu, người kia bắt đầu học được phương thức trả thù.

Sư tử bắt đầu phủ thêm da rắn?

Thật tốt!

Snape giật giật khóe miệng nhìn con rắn giả trang u buồn, thật sự không biết nên nói gì.

“Harry chán sao?” Ngược lại, Dyers ở một bên nhìn xem chân thành, anh sờ sờ đầu Harry, “Giáo sư Snape, bình thường Harry ở trong trường ngoại trừ đi học thì sẽ làm gì?” Từ khi Snape bắt đầu dạy độc dược, Dyers dù ở ngoài cũng gọi anh như vậy.

Snape nghĩ nghĩ, chuyện mỗi ngày phải làm ở Hogwarts thật sự rất ít, tên nhóc này thường xuyên làm nhiều nhất là “Hoặc đấu Quidditch hoặc huấn luyện Quidditch,” Snape đen mặt nói, “Trò ấy thích nhất là thể thao chết tiệt này.” Tóm lại chính là không thoát khỏi liên quan tới Quidditch.

Chính xác mà nói, Harry thích bay lượn, cậu thích cái cảm giác mà bay lượn cho mình, cái loại kích thích và tự do là cảm giác cậu thích nhất, nhưng ngoại trừ Hermione và Ron thì không ai biết chuyện này cả, tất cả mọi người đều cho rằng cậu thích Quidditch.

Dyers có hơi mất tự nhiên chớp mắt mấy cái, anh có thể nói là đồng ý với lời của giáo sư Snape sao?

Cho dù ba anh thường xuyên bị giáo sư Gryffindor kéo đi chơi loại thể thao này, dù ba anh chơi rất tốt, nhưng ai nói chỉ cần ba chơi giỏi thì con cũng chơi giỏi chứ hả?

Anh Dyers không phải không thích loại thể thao này sao?

“E hèm,” Anh ho nhẹ một tiếng, “Có lẽ giáo sư thầy có thể mang theo Harry ra ngoài đi dạo, Harry cần phải tăng thêm một ít đồ vật sinh hoạt mình thích.”

Harry bọn họ tới rất đột nhiên, quần áo gì đó đều do ba chuẩn bị, cũng không biết được Harry có thích không, nếu mà chán thì để cậu nhóc đi ra ngoài mua ít đồ vật nhân tiện hít thở không khí không phải tốt lắm sao?

“Người của Giáo Hội mấy ngày trước đã lui lại, thoát nhìn chắc là giáo sư Gryffindor phản kích, hai người đi Hogsmeade hẳn là không có việc gì, làng ấy rất an toàn.”

Ngàn năm sau sở dĩ bọn nhỏ khi cuối tuần tới Hogsmeade vì Hogsmeade là ngôi làng toàn là phù thủy, mà ngàn năm trước, nó thay thế cho Hẻm Xéo, trở thành nơi buôn bán tập trung của nhóm phù thủy.

Niên đại này, Hogsmeade là nơi tập trung phù thủy che dấu tốt nhất ngoài Hogwarts.

Harry nghe vậy, chờ mong nhìn Snape.

Ánh mắt Snape lóe lóe, không mở miệng, khẽ hừ một tiếng, không phản đối, vì thế cam chịu đáp ứng Harry.

Harry hoan hô một tiếng, ôm cổ Snape.

“Nhóc con, mau buông tay cho ta!” Một câu nói kia chỉ dùng tiếng Anh hiện đại, cho nên Dyers không hiểu.

Harry không bỏ tay, mà về mặt chờ mong nhìn anh, “Sev Sev, khi nào thì chúng ta đi ra ngoài?” Harry không phải muốn ra ngoài mua đồ, cậu chỉ là muốn đi ra ngoài xem thôi, đương nhiên, có Snape đi cùng là một chuyện khiến Harry vui vẻ.

“Buổi chiều ta không có lớp.” Anh xác định thời gian, sau đó không nhìn lại ánh mắt đã tràn ngập ý cười mười phần, kéo cậu xuống, bước đi, như vậy... thấy thế nào cũng khiến người ta cảm thấy có hơi chật vật.

Dyers cười khê đứng lên, mà tiếng cười khê này lại làm Snape đi càng nhanh.

Chết tiệt, anh đã bắt đầu phát hiện không được bình thường. Trong khoảng thời gian này, mỗi lần tên nhóc kia dùng ánh mắt đó nhìn mình, đáy lòng anh mạnh mẽ xuất hiện một loại tình cảm không dính tí nào tới ‘áy náy’. Dường như, trong lúc ở cạnh nhau này, khi tên nhóc con thăm dò ý mình mà dùng ánh mắt đó, sự áy náy ngay từ đầu của mình đã biến thành không biết làm thế nào lúc hiện giờ.

Mình không phải, đã càng ngày càng dung túng cậu nhóc đó chứ?

Buổi chiều, Snape mang theo Harry đi tới Hogsmeade trước, quả thật Harry phải cần thêm chút quần áo, gần đây tuyết đã bắt đầu rơi, Harry cần một ít quần áo giữ ấm. Dù sao cũng không thể thường xuyên dùng thần chú giữ ấm được.

Harry vui vẻ cũng không phải được mua đồ mới mà cậu càng ngạc nhiên vì phong cảnh mới mẻ và tập tính của mọi người.

Hành động Snape rất nhanh, anh tuyệt đối không cho phép Harry lãng phí thời gian của mình, cho nên rất nhiều đồ vật đều do anh mua giúp Harry, vô cùng nhanh chóng.

Harry chỉ là nhìn những thứ mới mẻ chung quanh, hoàn toàn không hề để bụng chuyện Snape mua giúp đồ cho cậu.

Hơn một tiếng sau, Snape bắt lấy Harry, quyết định chạy lấy người.

Nhưng vận may của Kẻ Được Chọn nói thật không phải tốt, tai nạn gần như cũng đi cùng cậu tới ngàn năm trước, cho dù những tai nạn này lắng đọng tới gần hai tháng nhưng cũng không có nghĩa là chúng biến mất.

Hogsmeade vốn là một làng nhỏ rất an toàn, nhưng an toàn không có nghĩa là nó không bị Giáo Hội tìm thấy, dù sao nơi này mỗi ngày đều có phù thủy ra ra vào vào, cho nên phòng ngự ở đây cũng không thể nghiêm mật như Hogwarts, và vì thế cũng không phải không có khả năng bị tìm được.

Trong thời gian ngắn Giáo Hội luôn luôn phát động tấn công ở Hogwarts, cho dù vì Godric ra tay làm họ không thể không lui lại nhưng Giáo Hội giáo hoạt không thể không để lại vài người ở chung quanh.

Mục đích của họ chính là muốn nhìn chăm chú những phù thủy đi ra từ Hogwarts.

Vì thế vốn tưởng rằng người của Giáo Hội đã lui lại mà Snape dẫn Harry ra ngoài giải sầu cộng thêm mua đồ tự nhiên trở thành mục tiêu của những người âm thầm đó.

Tuy Snape có thể cảnh giác người và vật chung quanh, nhưng vì anh không quen thuộc thủ đoạn của đám người ngàn năm trước khi theo dõi cho nên lần này anh coi như tính sai.

Hai người vừa mới đi ra từ làng nhỏ, Snape đang muốn dẫn Harry độn thổ đến cửa trường Hogwarts, lại ngay một giây đó cảm nhận được không ổn.

Chết tiệt.

Snape rút đũa phép bản thân sau đó kéo Harry ra phía sau mình.

“Sev?” Harry không rõ nên kéo áo chùng Snape.

“Đừng lên tiếng, ngoan ngoãn đợi.” Snape không muốn dọa Harry nhưng anh biết hiện tại người mình đang căng thẳng chính mình không thể có giọng điệu tốt được, dù anh đã cố gắng nhẹ giọng.

Có người đi ra từ một cây cột lớn, họ khoác áo chùng đen, mang theo mũ trùm đầu khiến người ta không thấy rõ bộ dáng của họ.

Snape chỉ nhìn thoáng qua đã biết vì sao họ làm như vậy.

Trên mặt áo chùng đen đó đều là ma văn.

Thoạt nhìn phải là tác dụng của ma văn đó, che dấu pháp lực của họ, áo chùng màu đen làm Snape không thể phân biệt được ma văn của họ nhưng Snape đoán sở dĩ anh không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương chắc chắn là do tác dụng của những ma văn này.

Quả nhiên, ở niên đại này, anh không nên phớt lờ.

Đối phương dường như niệm một câu gì đó, Snape chợt cảm thấy trái tim mình gần như nảy lên trên cổ họng, anh kéo Harry trốn sang một bên.

Một thân chú đánh vào nơi họ vừa mới đứng, khiến cổ dưới lòng bàn chân họ mất đi sức sống.

Pháp thuật hắc ám cao cấp!

Snape nhất thời liền đoán được dưới đáy lòng, anh nhớ tới hành vi của Giáo Hội, đáy lòng hừ lạnh.

Rõ ràng nói phù thủy là độc ác nhất, nhưng xem chúng làm gì đây, không phải chúng tìm phù thủy giúp chúng sao!

Làm sao bây giờ.

Snape giữ chặt Harry ở phía sau mình.

Potter không thể có việc, chính mình còn phải đưa nhóc con này trở về ngàn năm sau, anh không để nhóc này chết được!

“Buông tay chịu trôi đi, chủ nhân vĩ đại sẽ tha thứ tội nghiệt của các ngươi.” Phù thủy vừa mới rút đũa phép ra khẽ nói, “Đừng đối nghịch cùng chủ nhân, nếu không các ngươi sẽ không được cứu chuộc.”

Snape hừ lạnh một tiếng, không nói gì, mà giờ đũa phép mình lên cao.

Anh tưởng anh biết rõ đối phương muốn làm gì.

Mỗi một học trò Hogwarts đều quan trọng, nếu có học trò gặp chuyện không may, như vậy bốn nhà sáng lập sẽ không mặc kệ. Mà hiện tại, chính là lúc ngài Godric dẫn theo phù thủy giới pháp thuật tạo áp lực với Giáo Hội, nếu có học trò rơi vào tay bọn chúng, vậy hành động lần này của ngài Gryffindor nhất định sẽ thất bại.

Cho nên anh và Harry không thể có chuyện được.

Dù là vì chiến tranh Hogwarts, hay là vì tên nhóc con này.

12. Chương 12: Hỗn Loạn Ngàn Năm Sau – Biệt Thự Potter

Thời gian ngàn năm sau rõ ràng chậm hơn nơi Harry đang sống, bên kia đã tới tháng một mà bên này lại mới tới gần Halloween.

Có người ôm tâm lý may mắn nói, “Trước kia mỗi khi Halloween Kẻ Được Chọn ở đây đều xảy ra một ít chuyện, năm nay chắc là không có gì rồi.”

Nhưng hiển nhiên, thần may mắn cũng không chiếu cố bọn họ, dù Kẻ Được Chọn không ở nhưng sóng gió Hogwarts dường như sẽ không vì vậy mà dừng lại.

Đương nhiên, nói cho cùng, trận sóng gió này còn có quan hệ dây mơ rễ má với Kẻ Được Chọn kia.

Nguyên nhân gây ra mọi chuyện, chính là tuyên ngôn muốn chuyển trường mà Harry nói ra tại lễ đường ngày đó. Từ sau khi Harry nói rằng mình sẽ chuyển trường mà còn rời khỏi lễ đường, họ đã không còn gặp qua Harry, mà còn không có nhận được bất cứ tin tức nào liên quan tới Harry nữa.

Ngay cả hai người bạn tốt của Harry cũng nói năng cẩn thận về hành tung của cậu – đừng nói họ không biết Harry rốt cuộc ở đâu, dù có biết, khi hiệu trưởng đã ám chỉ, họ cũng không thể nói – mọi người nhất trí cho rằng Harry đã thành công chuyển trường, còn giáo sư độc được của họ biến mất cũng không phải là chuyện mọi người quan tâm.

Trọng điểm ở chỗ, Harry chuyển trường.

Vì thế, bắt đầu có người không kiềm chế nổi nữa.

Tại lần thứ n bị Umbridge phạt dùng máu mình viết ‘Tôi không thể nói dối’, học trò Gryffindor bắt đầu không chịu nổi.

Cho nên, có một học trò nằm dưới, trước khi Halloween đến gửi về nhà một bức thư, trên đó than thở khóc lóc thuyết minh cậu nhóc ở Hogwarts đau khổ bao nhiêu, cùng với việc mu bàn tay mình đau đớn thế nào khi dùng bút viết, còn kèm theo ảnh chụp mu bàn tay mình – đó là cậu chụp không bao lâu khi ra khỏi văn phòng Umbridge, máu còn không ngừng chảy ra – mà còn ương bướng yêu cầu chính mình muốn chuyển trường.

Vì thế, chuyện các giáo sư trong trường, nhất là nhân viên Bộ Pháp thuật ngược đãi học trò liên truyền ra từ miệng người phụ nữ này, vì rất không khéo khi cô nhận được thư lại đang nói chuyện phiếm cùng các phù thủy khác.

Chuyện cứ thế truyền ra, không bao lâu, chuyện giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới nhậm chức của Hogwarts tiến hành xử phạt học trò bằng thể xác còn sử dụng đạo cụ pháp thuật hắc ám gần như truyền toàn giới pháp thuật.

Sáng Halloween, một đoàn cú bay về phía Hogwarts.

Thư chúng nó mang tới gần như đều đập trên đầu mũ Umbridge. Trong những lá thư này, nhiều hơn là Thư Sấm, mà còn là Thư Sấm dẫn theo lời nguyên, năm thứ tư Hermione đã nhận được đài ngộ này, hiện tại dường như chuyển sang đầu mũ Umbridge.

“Làm sao mũ dám, làm sao mũ dám đối xử với con ta như vậy, pháp thuật hắc ám, đây là tố chất của một nhân viên Bộ Pháp thuật sao hả?” Trong bức Thư Sấm màu đỏ kia truyền ra một tiếng gào điên cuồng của một người mẹ vì lo lắng cho con mình, mắng xong mũ Umbridge, phong thư tự động chuyển về phía cụ Dumbledore, “Hiệu trưởng, cụ hãy đưa ra một lời giải thích hợp lý cho một người mẹ, vì sao con tôi sẽ phải chịu đối xử như vậy trong học kỳ này. Tôi xem ảnh chụp thẳng bé gửi về, vết thương đứa nhỏ kia toàn là máu, toàn là máu đỏ! Nếu cụ không thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, tôi sẽ dẫn con tôi chuyển trường, rời khỏi cái ngôi trường chết tiệt này!”

Chỗ nào cũng có Thư Sấm, cùng ngày Umbridge đã bị những bức thư đó bao phủ, tiếng gào mắng của mũ ta cũng bị tất cả đám thư gần như hét lên đồng thời nhấn chìm. Mọi người đều chê cười nhìn mũ, không có bất kỳ giáo sư nào đồng ý ra giúp đỡ.

Mà cùng ngày, Bộ Pháp thuật cũng nhận được rất nhiều Thư Sấm, những người mẹ yêu quý con mình không thể nào chấp nhận được sự thật con của họ bị một nhân viên Bộ Pháp thuật dùng pháp thuật hắc ám trừng phạt trong học kỳ này. Những đứa con mà họ nâng trong lòng bàn tay còn không kịp, hiện tại lại bị kẻ khác đối xử như vậy, làm sao họ có thể không tức giận được chứ.

“Đó còn là một đứa nhỏ chưa trưởng thành, mà dù có nói dối đi nữa thì vì sao nhất định phải dùng phương pháp đó để trừng phạt học trò, đó là pháp thuật hắc ám, pháp thuật hắc ám đấy! Rốt cuộc ông làm bộ trưởng kiểu gì, sao lại phải một nhân viên như vậy tới Hogwarts, nếu con tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với ông.”

Quả thật, những phù thủy bình thường không có lực ảnh hưởng như các quý tộc nhưng khi họ đoàn kết lại cùng một chỗ, họ cũng trở thành sự tồn tại khiến người ta sợ hãi, nhất là những bà mẹ tức giận vì con mình, khi họ bùng nổ thì cũng đủ làm Fudge xuống đài.

Giữa trưa Halloween, một đám cha mẹ của học trò gửi thư yêu cầu tiến vào Hogwarts thăm con mình, bảo đảm con mình không sao.

“Không ai có thể ngăn cản chúng tôi gặp con mình.” Nhóm cha mẹ tức giận tận trời nói.

Cuối cùng, cụ Dumbledore mở cửa Hogwarts, thời gian chỉ có một tiếng.

Nhưng chỉ một tiếng này, cũng đủ để nhóm cha mẹ tức giận tột đỉnh.

Bị thương phần lớn là học trò Gryffindor. Bọn nhỏ đó phần lớn là xúc động mà thẳng thắn, hơn nữa họ đều kính yêu cụ Dumbledore hơn bất kỳ Nhà nào khác, nhất là Nhà này còn có một Kẻ Được Chọn, cho nên họ cũng trở thành cái gai trong mắt Umbridge. Umbridge luôn có thể tìm đủ loại sai lầm để tiến hành ‘cắm tọc’, mà nội dung cắm tọc của mũ, làm nhóm Gryffindor vẫn luôn ngán Snape lại bắt đầu nhớ mong cắm tọc trong hầm.

Dù sao những cắm tọc đó cùng lắm chỉ là giao tiếp cùng với mấy sinh vật ghê tởm, nhưng mũ Umbridge lại khiến họ giao tiếp với máu của chính mình.

“Nhìn những vết máu khắc trên tấm da dê, lại nhìn vết thương mình bị nứt ra, vẫn có loại cảm giác máu mình đang rời khỏi cơ thể, vì những miệng vết thương đó không phải chỉ dùng thần chú trị liệu đơn giản là hết được.” Một học trò Ravenclaw nói.

Học trò Ravenclaw rất thích đọc sách, bọn nhỏ không chỉ giới hạn nội dung trong sách mà còn đọc những cuốn khác mà mình yêu thích, nhưng rất nhiều sách đều đã bị Umbridge cấm tiệt, đây chính là nguyên nhân mà xếp sau Gryffindor, họ trở thành Nhà bị cấm tọc nhiều nhất,

Mà ‘lệnh giáo dục’ mà Umbridge dán trên bảng thông báo càng khiến dân tình phẫn nộ.

“Chính vậy mà Harry bị ép đi khỏi,” Ron châm ngòi nói, “‘Giáo sư’ Umbridge mỗi ngày chộp cậu ấy tới cấm túc, ngày đó cậu ấy đi, vết thương thậm chí còn chưa khép lại.”

Vì thế, thành quả mà Bộ Pháp thuật dùng cả một kỳ nghỉ hè chửi bới thanh danh của Harry, chỉ vì những lời nói này của Ron mà hoàn toàn dập tắt.

Haizzz, đứa nhỏ đáng thương, mỗi ngày đều bị đối xử tàn nhẫn như vậy, người lớn còn không chịu nổi, huống chi là trẻ con!

Gần như mọi người đều đang đồng tình với Kẻ Được Chọn bị đối xử tàn nhẫn mà ‘rời khỏi nước Anh’, ôi không, Kẻ Được Chọn rời khỏi nước Anh!

“Mụ khiến chúng tôi mất đi Kẻ Được Chọn!”

Vì thế, mọi chuyện càng không thể cứu vãn, ‘Nhật báo Tiên tri’ đã từng cố gắng áp chế chuyện này không tuyên truyền ra ngoài, Umbridge bị các bậc cha mẹ tức giận tha ra khỏi Hogwarts, dù mụ kêu gào thế nào cũng không có tác dụng gì cả, vì mụ đã khiến rất nhiều người tức giận rồi.

Mà vị trí bộ trưởng của Fudge... trừ khi Merlin phù hộ ông ta, nếu không chúng ta có thể mặc niệm cho ông ta mà thôi.

Mà náo động ngàn năm sau đó, Harry ở ngàn năm trước không biết gì, cậu chỉ biết là cậu ngủ một giấc cực đau đớn – đúng vậy, đau đớn, đầu của cậu luôn luôn nhói đau, đau đến mức cậu muốn đập trán mình vào đầu đó nhưng hiển nhiên có người ngăn động tác của cậu, ôm cậu thật chặt không cho cậu nhúc nhích.

Sau khi tỉnh lại, bên người cậu không có ai.

“Đây là đâu?” Nơi này không phải phòng ba ba chuẩn bị cho cậu.

Cửa mở ra, Snape vẽ mặt mệt mỏi đi đến, trong tay còn cầm một bình độc dược.

Harry vẽ mặt đau khổ cầm lấy, cậu vẫn không thích uống độc dược chút nào, nhưng nếu cậu không uống, mỗi lần Sev sẽ mắng cậu lại lạnh mặt nữa, đây cũng không phải điều mà Harry mong muốn.

Vì thế, cậu chấp nhận mà nuốt những độc dược đó vào trong miệng mình.

Snape nhìn động tác của Harry, chậm rãi thở ra một hơi, cõi lòng vẫn ghen trên cổ họng lúc này mới thả lỏng xuống.

Chỉ có anh mới biết, khi người Giáo Hội bắt đầu dùng pháp thuật hắc ám phạm vi lớn, dẫn đến nguyên tố pháp thuật hắc ám trong cơ thể Harry sinh ra kết nối pháp lực làm trán Harry đau đớn không thôi, thậm chí vết sẹo vốn đã nhạt dần lại bắt đầu hiện lên mà còn sưng đỏ, lòng Snape hoảng sợ cỡ nào.

Vì lo lắng nên trình độ mà anh phát huy thất thường lại còn bị thương, nhưng Harry đã mê man run rẩy sau lưng anh, anh không thể nào bình tĩnh lại được.

Nếu không có người hỗ trợ, như vậy chỉ sợ anh không thể cam đoan mình có thể đưa Harry thoát thân.

“Sev, rất đáng.” Uống xong độc dược Harry thè lưỡi, ủy khuất nhìn Snape.

Snape ôm cậu vào lòng mình, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra socola, đưa cho Harry.

Harry vui vẻ cầm lấy.

Snape nhẹ nhàng xoa trán giúp cậu, khẽ hỏi, “Đầu còn đau không?”

Khi Harry hôn mê vô thức dùng tay mình cào trán, làm Snape xem mà hoảng sợ, anh không thể không ôm lấy Harry bắt tay cậu phòng ngừa cậu tự hại mình.

“Không đau.” Harry lắc đầu, “Sev lo lắng?”

“Lần sau đau đầu không được dùng sức đập trán mình, được không?”

Harry lắc lắc đầu, không thừa nhận đó là hành động của mình.

“Chúng ta đang ở chỗ nào vậy?” Harry nhìn nhìn bốn phía, “Nơi này là Hogwarts sao?”

“Không, vì sợ cạnh Hogwarts còn có mai phục nên chúng ta chưa trở về.” Ngoại trừ người sáng lập, không ai có thể đột nhập vào Hogwarts, nên Snape không dám đột nhập tới cửa lâu đài, chỉ sợ có mai phục.

“Vậy nơi này là?” Harry chớp mắt mấy cái nhìn Snape.

Snape dừng một chút, vẻ mặt của anh có hơi kỳ lạ, dường như đang kìm nén cái gì đó, nhưng không đợi Harry cẩn thận tìm hiểu thì anh đã khôi phục lạnh nhạt thường ngày, anh nhẹ giọng nói cho Harry, “Nơi này là biệt thự Potter.”

13. Chương 13: Ông Nội Adopher

Biệt thự Potter, đúng vậy, nơi này chính là biệt thự Potter, là nơi mà Dyers và Salazar luôn luôn tránh cho Harry tiếp xúc cũng như tiến vào.

Nhưng có lẽ là Merlin muốn cho Harry chưa từng về nhà lần nào về một chuyến vào ngàn năm trước chăng?

Ai biết được. Tóm lại, tình hình lúc đó, Snape không thể không nhận lời mời của Adopher dẫn theo Harry đi vào biệt thự Potter được.

Lúc ấy, trong khi đang phản kích lại Giáo Hội, Harry đột nhiên kêu lớn lên.

Tình huống đó giống hệt lúc ngài Slytherin dùng pháp thuật hắc ám, dù gần đây Snape vẫn luôn mang theo độc dược cho Harry bên mình nhưng cũng không thể cho Harry uống được, nhất là khi phía trước còn có người của Giáo Hội nữa, Snape cũng không có khả năng lộ lưng mình ra.

Tuy rằng Snape cảm thấy không ổn, không thể nào hiểu được Harry lại xảy ra chuyện đằng sau mình, nhưng khi đó việc anh muốn làm nhất chính là nhanh chóng đưa Harry đi.

Nhưng dẫn theo Harry không ngừng thét chói tai, căn bản anh tiến thoái lưỡng nan.

Khi đó, nếu không có Adopher xuất hiện, vậy Snape không thể nào tưởng tượng được hậu quả của họ, nhất là khi pháp lực Harry bắt đầu có dấu hiệu bạo động.

“Xem ra chỉ thị của lời tiên đoán không sai.” Adopher giúp anh giải quyết người của Giáo Hội rồi đi tới cạnh bọn họ, anh ta nhìn Harry trong ngực Snape, hơi hơi cau mày.

Lời tiên đoán, lại là lời tiên đoán.

Snape có loại xúc động muốn chửi bậy.

Vì lời tiên đoán rất cuộc anh phải chịu bao rắc rối, hiện giờ, ngàn năm trước lại có một lời tiên đoán không biết nguyên do gì còn muốn kéo cả Harry vào sao?

“Thưa ngài.” Snape ôm Harry thật chặt, đề phòng nhìn đối phương, đặc thù của gia tộc Potter rất rõ, tự nhiên anh đoán được người này là ai, nhưng anh không thể đánh giá được người tốt hay xấu, “Xin hỏi ngài có việc gì sao?”

“Người trẻ tuổi không phải khẩn trương,” Adopher cười cười đầy thiện ý, “Tôi chỉ tới đây theo chỉ thị của Jaries thôi. Người trẻ tuổi, xem ra nhóc kia không chịu nổi pháp lực hỗn loạn trong thời gian dài, nếu không chê thì tôi muốn mời hai người đến biệt thự Potter nghỉ ngơi tạm thời một lúc. Đương nhiên, tôi sẽ phái Jaries đi báo tin với ngài Slytherin.”

Xem ra, người tới đã rất rõ thân phận của Harry, vì anh tin chắc Harry được bảo vệ rất tốt ở Hogwarts, cho dù có truyền ra ngài Slytherin nhận một đứa con nuôi nhưng thân phận của Harry cũng không có bị lộ.

“Quanh Hogwarts còn có người của Giáo Hội, anh xác định đứa bé này có thể nhận tác động của đột nhập sao?” Adopher nhẹ nhàng nói.

Snape ôm Harry thật chặt, quả thật hiện tại Harry không thể chịu đựng độn thổ được, tình huống hiện tại của cậu còn nặng hơn lúc trước. Giờ cậu đã không còn sức để nói, giống như một con cá mất nước há miệng để thở, tay nắm áo chùng Snape cũng dần dần mất sức, hiện tại cậu toàn dựa vào Snape ôm mới có thể không ngã sấp xuống dưới.

“Dù thế nào thì tôi cũng không thể nào hại đời sau của bộ tộc chúng tôi được đúng không?” Adopher nhẹ nhàng nói một câu với Snape, cuối cùng lại nói thêm, “Dù không phải ở niên đại này.”

Được rồi, xem ra đối phương cực kỳ rõ chi tiết về Harry.

Vì thế, Snape chỉ có thể đi theo đối phương đỡ Harry đã hôn mê tới biệt thự Potter.

“Gần đây biệt thự Potter cũng không an bình, những chi thứ đều có ý với áo tàng hình, ngài Slytherin không muốn làm Harry liên lụy vào thì tôi có thể hiểu được, nhưng dù gì cũng là con cháu của gia tộc Potter, vẫn khiến người ta cảm thấy hơi tức giận,” Adopher nhìn Harry đã ngủ say, cười hiền hòa nói một câu gây shock, “Để anh ta lo lắng, cho rằng chúng tôi trả thù đi.”

“...”

Người gia tộc Potter quả nhiên đều sợ thiên hạ không loạn, dù là già hay trẻ, dù là trước kia hay là hiện tại.

“Thưa ngài,” Sau khi Snape xác định được Harry không sao mới xoay đầu nhìn người trung niên kia, “Xin lỗi, nhưng làm sao ngài biết thân thế của Harry.”

“Áo tàng hình là một thứ rất tốt, nó có sức mạnh thần bí, đương nhiên, phượng hoàng gia tộc chúng tôi cũng thế.” Adopher cười nói, “Từ ngàn xưa tới nay, Jaries đều niết bàn trên áo tàng hình, mà sau khi nó sống lại, những cái tro tàn do niết bàn sẽ được áo tàng hình hấp thụ, đưa ra một cái chỉ thị, mà chỉ thị đó, có thể dẫn một nhà Potter chúng tôi vượt qua nguy hiểm.”

“Theo tôi được biết, phượng hoàng niết bàn đều không cố định thời gian.” Ít nhất thì con phượng hoàng của Albus kia cũng không niết bàn định kỳ, “Nhưng ít nhất là năm năm.”

“Đúng thế, cho nên sau khi áo tàng hình hấp thụ tro niết bàn của phượng hoàng thì những tro tàn đó sẽ chuyển hóa thành tinh phần rơi vào trong trận pháp đặc biệt. Khi chúng tôi cần chỉ dẫn thì những tinh phần đó mới có thể xuất hiện chỉ thị, chỉ thị này có thể biểu thị chuyện xảy ra gần đây cũng có thể là về sau này. Mà chuyện liên quan tới Harry, quả thật là từ mười năm trước, khi Hogwarts vừa mới thành lập đã xuất hiện, chúng tôi luôn luôn chờ đợi ngày này, chào đón đứa nhỏ gia tộc Potter đến từ tương lai, nhưng không ngờ ngài Slytherin phát hiện ra Harry trước.” Adopher hơi bực mình, rõ ràng bộ tộc Slytherin của anh ta còn loạn hơn nhiều so với bộ tộc Potter, nhưng đứa nhỏ gia tộc mình lại vẫn rơi vào tay người khác, thật sự không cam lòng.

“...”

Snape tự động bỏ qua giọng điệu oán giận của Adopher, nghĩ tới lời nói của Adopher.

Thoạt nhìn, dường như chuyện Harry tới đây đã được định trước, ngày đó Harry xúc động chạy vào Rừng Cấm lại còn vào chỗ sâu trong Rừng Cấm là vì có một sức mạnh đang chỉ dẫn cậu sao?

Anh nhớ rõ khi anh và Harry cùng bị kéo vào lốc xoáy kia, anh cảm giác rõ được một luồng sức mạnh nào đó.

Dường như vì số phận đang dẫn dắt họ vậy.

Vậy thì, vì sao họ sẽ đến thế giới này, là vì cần họ thúc đẩy sự phát triển của lịch sử đã biết ở ngàn năm sau sao?

“Tuy biệt thự Potter có chút không an toàn, nhưng bảo vệ Harry thì vẫn có thể. Mấy ngày nay hai người liên tạm thời an tâm ở đây, tôi sẽ viết thư cho ngài Slytherin.” Snape không biết Adopher nói gì trước đó nhưng khi anh kịp phản ứng thì Adopher đã hạ kết luận, “A, cũng không thể khiến Salazar Slytherin luôn chiếm mãi đời sau đáng yêu của tôi được.”

Đến cuối cùng lại trở nên không đứng đắn là sao vậy?

Snape đen mặt nhìn về mặt người nào đó vừa lòng thế nào khi thấy Harry, không biết nên nói gì.

Ban đêm, Snape nhận được thư của Salazar.

Chữ viết xinh đẹp ngay ngắn trên thư báo cho Snape, Salazar đã biết về tình huống của Harry, mà còn đồng ý để Harry tạm thời ở lại biệt thự Potter. Còn về Snape, có thể chọn ở lại biệt thự Potter hay lên lớp ở Hogwarts, nếu Snape chọn ở lại biệt thự Potter thì anh sẽ tuyên bố tạm dừng lớp độc dược.

Mà tình huống của Harry, Salazar tỏ vẻ rất xấu, rất có thể là vì Harry đã hấp thụ máu của Salazar rồi.

Trước đó biện pháp tổ hợp giữa pháp thuật hắc ám cực đoan cùng bạch pháp thuật, đưa máu mình vào trong cơ thể Harry mà Salazar giúp Harry xử lý Trường Sinh Linh Giá chính là một thủ đoạn ‘tẩy tủy’. Vốn Salazar đã tính nếu Harry tốt lên sẽ lấy máu mình ra nhưng hiện tại thoát nhìn thì pháp lực trong cơ thể Harry dường như đã bắt đầu tiếp nhận máu Salazar.

Trên thư Salazar biểu đạt nỗi lo lắng, anh cho rằng nguyên tố pháp lực giữa hắc và bạch trong cơ thể Harry vốn là cân bằng, nhưng Salazar lại hoàn toàn không có bất cứ thân cận gì với bạch pháp thuật, một khi Harry hấp thụ máu Salazar, vậy sự cân bằng nguyên tố pháp lực trong cơ thể Harry sẽ bị đánh vỡ, cho nên mới khiến Harry miễn cưỡng với nguyên tố pháp thuật hắc ám chung quanh, làm pháp lực hỗn loạn thậm chí bạo động.

“Để Harry nghỉ ngơi cho tốt, chờ sau khi nhóc ấy trở về tôi nghĩ chúng ta cần huấn luyện đưa bé này một ít, ít nhất để nguyên tố pháp lực trong cơ thể nhóc ấy cân bằng.” Salazar mỉm cười lộ ra tin tức này cho Snape.

Thoạt nhìn, cho dù mất trí nhớ thì đứa bé này cũng sống không yên ổn.

Sau khi Snape đọc xong thư, nhìn Harry một cái, rồi trả lời thư, báo cho Salazar anh phải ở lại đây.

Nếu anh không ở lại đây xem thì ai biết tên nhóc này sẽ lại gây rắc rối gì trên người nữa?

Harry tỉnh lại đã là tối ngày hôm sau.

“Biệt thự Potter là đâu?” Harry chớp mắt nhìn Snape.

“...Không cần phải biết đây là đâu, gần đây chúng ta ở trong này làm khách, trò phải ngoan ngoãn.” Snape đưa độc dược cho Harry, để Harry uống xuống.

Harry không có ý kiến gì uống hết độc dược Snape đưa tới, sau đó đau khổ nhìn Snape, vẻ mặt kia sao lại giống ‘Sao thầy lại dùng được đẳng đến vậy để ngược đãi con’, làm Snape không khỏi nhìn sang nơi khác, rồi đưa cho Harry một miếng socola.

Harry vui sướng cầm lấy.

“Harry bé nhỏ của chúng ta tỉnh rồi sao?” Adopher đẩy cửa ra tiến vào, mỉm cười nhìn Harry, hoàn toàn không hề cơ trí hiền hòa như khi Snape thấy anh ta ngày nào đó.

“Cháu chào ngài, ngài là?” Harry cầm socola đang cắn dở, chớp mắt nhìn Adopher.

“Adopher, Adopher Potter, Harry bé nhỏ, con phải gọi ông là ông nội.” Adopher chờ mong nhìn Harry.

Snape ở bên cạnh run rẩy khóe miệng.

Người trước mắt này thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, con anh ta thậm chí còn đang học tại Hogwarts, nhưng hiện tại anh ta lại khẩn cấp muốn trở thành ông nội của Harry, chẳng lẽ anh ta muốn nhanh chóng trở thành cụ già như vậy sao?

“Ông nội?” Harry giật mình nhìn anh ta, “Ngài tuyệt đối không giống ông nội, ngài giống bác hơn.”

“Hahaha,” Adopher cười lớn sờ sờ đầu Harry, “Nhưng Harry bé nhỏ à, nếu con gọi ông là ông nội thì ông sẽ vui hơn nhiều.”

Harry xin giúp đỡ nhìn Snape, sau khi Snape gật đầu cậu mới gọi một tiếng, “Ông nội.”

Adopher nhìn Harry, đáy mắt tràn đầy ý cười hiền hòa.

14. Chương 14: Kế Hoạch

“Ba à.” Dyers muốn nói lại thôi nhìn Salazar.

“Con muốn hỏi vì sao ba lại để Harry tạm thời ở biệt thự Potter?” Salazar ngẩng đầu lên khỏi văn kiện, vẫy vẫy tay với Dyers, ý bảo Dyers ngồi xuống bên cạnh mình, Dyers do dự một chút, ngồi bên cạnh Salazar.

“Hình như ba đã có quyết định của mình rồi.” Dyers nhìn Salazar, anh chú ý tới ba ấn huy hiệu gia tộc lên trên văn kiện.

Xem ra là tin tức từ trong gia tộc rồi.

“Từ tin tức ba nhận được thì rất có thể Harry đã hấp thụ máu của ba.” Salazar hơi hơi cau mày, “Dyers, con có biết điều đó nghĩa là gì không?”

Dyers có chút không dám tin mở to hai mắt mình, tay vốn muốn rót trà cho mình lại vì run rẩy mà không thể tiếp tục được nữa.

“Ý ba là, tẩy tủy?” Tẩy tủy một cách vô thức, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại được. Tẩy tủy là một chuyện cực kỳ đau đớn, dù sao muốn dung hợp máu mình với máu người khác thậm chí còn phải hòa quyền pháp lực của mình với pháp lực trong máu người kia nữa, nói thì dễ mà làm thì khó. Chỉ có khi pháp lực và máu của hai người vô cùng phù hợp thì tẩy tủy mới có thể tự động xảy ra. Nhưng anh không ngờ tình huống đó lại xuất hiện ở trên người Harry và cha mình. Nguyên tố pháp lực của cha là hoàn toàn thuộc về hắc ám, nhưng nguyên tố pháp lực trên người Harry lại cân bằng giữa hắc và bạch, Harry giờ đây lại xảy ra hiện tượng tẩy tủy!

“Ừ, nếu tẩy tủy thật sự thành công, Dyers, con có biết sẽ xảy ra hậu quả gì không?” Ngón trỏ Salazar nhẹ nhàng gõ mặt bàn, khẽ hỏi.

“Hậu quả... Harry có được máu của ba, không, thậm chí là máu của Slytherin, khi đó...” Dyers hoảng sợ vì chuyện mình nghĩ tới. Có được dòng máu của cha, vậy cũng đồng nghĩa với nửa Slytherin, như thế... gia phả Slytherin sẽ thừa nhận Harry...

“Trong tộc có tin tức lại đây, bên cạnh tên con đã xuất hiện dấu vết mờ nhạt, mà lại liên tiếp từ tên của ba, bây giờ còn chưa có ai phát hiện, một khi Harry thật sự hoàn thành tẩy tủy thì tên của Harry rất có thể sẽ xuất hiện bên trong gia phả.”

Cho nên, rất có thể, nhanh chóng sẽ có người ra tay với Harry.

“Nhưng, gia tộc Potter bên kia...” Xem ra ba muốn tạm thời để Harry đi tránh nạn, nhưng mà, “Vẫn không thể an toàn hơn Hogwarts ả.”

Người khác không biết, nhưng anh vẫn rất rõ, Hogwarts thành lập rồi cuộc đã phí bao nhiêu tâm huyết của cha bọn họ. Khi anh còn bé, khi còn đi theo sau ba, dù buổi tối tỉnh giấc cũng có thể nhìn thấy ba và chú Godric thức trắng đêm không ngủ thảo luận về chuyện liên quan đến trận pháp phòng ngự. Cho nên anh biết, Hogwarts bảo vệ phù thủy nhỏ rồi cuộc đã bỏ trí bao nhiêu cơ quan và trận pháp. Phòng ngự Hogwarts không hề kém với lâu đài Slytherin thậm chí còn cao hơn ấy chứ.

Biệt thự Potter cũng không an toàn, chiếc áo tàng hình dẫn tới rất nhiều người mơ ước, nhất là cái chi tộc kia. Cái gọi là chi tộc Potter, thành viên cũng không chảy dòng máu của gia tộc Potter, nhiều năm qua gia tộc Potter đều là con một nối dòng, chi tộc của họ thật ra là hệ tộc nhà gái gả vào gia tộc Potter rồi thoát khỏi gia tộc chính mà tạo nên. Nhưng không ngờ thành viên mở rộng dần, một số người bên trong bắt đầu có ý với áo tàng hình.

Vì thế Dyers nói biệt thự Potter cũng không an toàn.

“Gần đây ba không có nhiều thời gian, Harry cần phải nhanh chóng học pháp thuật hắc ám, mà con vẫn không thể giúp đỡ Harry, chỉ có Adopher mới có thể trợ giúp.” Salazar nói, “Cho nên Harry cần tạm thời ở bên kia, đương nhiên, nếu con lo lắng cho thằng bé thì con cũng có thể thỉnh thoảng đi gặp thằng bé.”

Dyers không hỏi vì sao dạo này ba không rảnh, anh vẫn cảm thấy đêm nay ba có chút không yên lòng, cho nên khi nghe thấy những lời này của ba, anh liền lấy lý do rời khỏi.

Mà khi Dyers đi rồi, Salazar vào phòng mình, nếu Dyers còn ở sẽ phát hiện ra Salazar đi nhanh hơn trước rất nhiều.

Đẩy cửa phòng ra, một mùi máu tươi thoang thoảng truyền tới, Salazar khép cửa phòng lại, đi tới giường mình.

Nơi đó đã có một người sắc mặt tái nhợt nằm trên giường anh.

Là Godric Gryffindor biến mất đã lâu.

“Dyers đi rồi à?” Cho dù Salazar đi đường không có tiếng bước chân nhưng Godric vẫn mở mắt ngay khi anh vừa mới tới gần.

“Ừ.” Salazar ngồi cạnh anh, “Cậu cảm giác thế nào?”

“Chỉ sợ nửa đêm mình còn phải uống một lần độc dược nữa.” Godric le lưỡi.

“Ừ.” Salazar vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt.

“Được rồi được rồi, đừng giận mà, lần này không tra ra trong gia tộc có người nào có quan hệ với Giáo Hội là sơ sót của mình, mình sẽ ngăn không cho tình huống này xảy ra.” Dù vẻ mặt đối phương không hề thay đổi nhưng Godric vẫn nhận ra cảm xúc của đối phương, anh vươn tay kéo kéo tay áo đối phương, “Đừng giận nữa.”

Anh nhìn tay Godric vươn ra kéo tay áo mình, trên tay có vài vết sẹo, lưu lại khi Godric bị đánh lén, dù dùng độc dược cũng không thể hoàn hảo ngay lập tức. Anh nhìn bàn tay đối phương nhợt nhạt vì mất máu, cuối cùng hít một hơi, “Không giận.”

Anh chỉ là...

Hôm nay người này đầy máu xuất hiện trong phòng làm việc của anh, đúng là đã dọa anh.

“Vây ngủ cùng mình một lát, giống như trước kia ý.” Hồi trước đi mạo hiểm cũng giống thế này, khi mệt mỏi cứ thế dựa vào nhau mà ngủ. cho tới bây giờ họ đều giao sau lưng mình cho đối phương, bọn họ là người bạn tin tưởng nhất của đối phương.

Salazar gật gật đầu, chỉ cởi áo ngoài nằm xuống ngay bên người Godric, nửa đêm anh còn phải dậy đánh thức Godric, để cậu ấy uống độc dược nữa. Hôm nay Godric đã bị thương rất nghiêm trọng, dù đã xử lý qua miệng vết thương nhưng khi tới gần cậu, mùi máu tươi vẫn rất rõ, chỉ là, dù mùi máu tươi có gay mũi thế nào thì Salazar vẫn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hòn đá trong lòng từ sau khi Godric rời khỏi vẫn khó hiểu đè nặng, giờ phút này rốt cuộc cũng thả xuống.

...

Biệt thự Potter.

“Pháp thuật hắc ám?” Ban đêm cũng không nhất định mọi người đều phải im lặng, ít nhất vào giờ phút này, trong biệt thự Potter, Adopher và Snape đang thảo luận chuyện về Harry.

“Nếu chúng ta không đoán sai thì thân thể Harry đã tự phát tẩy tủy, điều này dẫn đến cân bằng pháp lực thân thể thăng bé bắt đầu bị phá vỡ, làm thân thể thăng bé rất nhạy cảm với pháp thuật hắc ám. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì rất bất lợi cho thăng bé, cho nên chúng ta cần phải bắt đầu dạy Harry học tập pháp thuật hắc ám.” Adopher uống một ngụm trà, trầm tư nói, “Hơn nữa, anh có biết ý nghĩa khi tẩy tủy là thế nào không?”

“Ý là trên người Harry sẽ có hai dòng máu.”

Không chỉ là Potter, mà còn là Slytherin.

“Còn có nghĩa là, tên Harry sẽ xuất hiện trên gia phả Slytherin.”

“Việc này...”

“Năm đó vì bảo vệ Dyers, Salazar Slytherin đã từng hủy bỏ quyền kế thừa của Dyers trước mặt người trong tộc, mà một khi Harry xuất hiện trên gia phả, vậy thằng bé sẽ làm người trong Slytherin chú ý. Vì khi đó, thằng bé có khả năng trở thành người kế thừa gia tộc Slytherin nhất, chỉ cần thằng bé tẩy tủy thành công thì không ai không thể công nhận thằng bé được.”

Mà rất nhiều người trong Slytherin đều sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

“Harry cần phải tự bảo vệ mình, Severus.” Adopher nghiêm túc nhìn anh, “Không phải tôi muốn đả kích anh, mà tôi phải nói là, niên đại này không hòa bình như nơi của các anh, nếu không có một ít pháp thuật tấn công thì sẽ khó sống tiếp được. Mà bị người bộ tộc Slytherin nhìn chăm chăm, nếu không có pháp thuật hắc ám thì anh căn bản không có khả năng sống sót, Salazar Slytherin cũng không thể bảo vệ thằng bé mãi được.”

Nếu tự bảo vệ mình thì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân.

Im lặng một lúc, Snape nói, “Tôi hiểu rồi.”

Hơn nữa, học tập pháp thuật hắc ám cũng có chỗ tốt nhất định với Harry, ở ngàn năm sau, vì ‘hòa bình’, pháp thuật hắc ám gần như bị cấm, có rất nhiều thứ Harry không thể học được. Nhưng nếu thật sự chống lại Chúa tể Hắc ám thì Snape không hề trông cậy Harry chỉ dùng bạch pháp thuật đối kháng, dù là Dumbledore được gọi là bạch phù thủy vĩ đại nhất thế kỷ này cũng không thể nói mình sẽ không sử dụng pháp thuật hắc ám được.

“Tôi đã viết thư gửi Salazar Slytherin, trong lúc này thì Harry sẽ ở đây, cho đến khi thằng bé nắm giữ được bước đầu pháp thuật hắc ám mới thôi.”

“Vậy cần tôi làm những gì?”

“Giúp đỡ Harry.”

Snape nhún mày, tỏ vẻ không hiểu ý của Adopher.

“Pháp thuật hắc ám mang theo sự hấp dẫn và tà ác, một khi không chống được lực hấp dẫn thì rất có thể bị mê hoặc đầu óc. Nhất là Harry hiện tại, thằng bé căn bản không rõ được thiện và ác, một khi chúng ta không nắm giữ tốt thì rất có thể Harry sẽ chìm sâu vào trong pháp thuật hắc ám, hậu quả này khó có thể tưởng tượng nổi.”

Đây là một nước cờ cực kỳ nguy hiểm, khi một người gần như chưa phân biệt được thiện và ác mà lại đi dạy người đó học pháp thuật hắc ám, làm vậy dẫn đến tỷ lệ người này từ nay về sau chỉ biết pháp thuật hắc ám cao tới 80%.

Nhưng tình huống Harry hiện tại khiến bọn họ không thể không đi nước cờ hiểm này.

“Tôi hiểu rồi.” Snape im lặng một lúc lâu rồi mới nói.

“Mặt khác, chuyện Harry ở đây thì ngoại trừ vợ của tôi và gia đình cũng không có nhiều người biết.” Adopher nói, “Càng ít người biết thì thằng bé càng an toàn. Mà tôi nói với bên ngoài là tôi mời một bậc thầy độc dược tới xem bệnh cho vợ tôi, chuyện thân thể cô ấy không được khỏe thì mọi người đều biết cả. Đợi lát nữa tôi sẽ nói một ít tình huống của cô ấy cho anh biết, để tránh nếu có một số người cố ý tiếp xúc với anh.”

Snape gật gù đầu, tỏ vẻ đồng ý Adopher sắp xếp.

Không ai có thể thương tổn tên nhóc kia được, không ai.

15. Chương 15: Cha Con Black – Tuyên Cáo Thân Phận

Adopher và Snape lập ra một kế hoạch chi tiết về nội dung học tập gần đây cho Harry, bắt đầu từ ngày hôm sau khi Harry khởi hành, kế hoạch này đã được tiến hành.

Nên may mắn Harry cảm thấy vô cùng mới mẻ với các tri thức mới, cũng không bài xích quá nhiều với nội dung mà Snape cho cậu học tập, mà vì hiểu học cho nên tiến độ của cậu cực kỳ nhanh, khiến kế hoạch vốn đã được sắp xếp phải đẩy lên trước.

Đối với Harry hiện tại mà nói, không có gì khác biệt giữa pháp thuật hắc ám và bạch pháp thuật cả, chỉ cần Snape yêu cầu cậu học thì cậu sẽ cố gắng học tập. Giống như là quyền luyện, lại giống như tin tưởng, Harry cực kỳ thân thiết với Snape, đây là chuyện sẽ không bao giờ xảy ra trước khi cậu mất trí nhớ.

Tin tức Harry ở lại biệt thự này được mọi người giấu kín, dù có lúc vài người tới ‘làm khách’ gặp phải Snape, nhưng họ không thể gặp được Harry. Dù vậy, họ cũng không thể bảo vệ Harry mãi được, vì họ không có khả năng đặt Harry lên đầu mình, Snape cũng không thể luôn luôn để mắt tới Harry, anh cũng cần có thời gian đi làm độc dược cho Harry nữa – Salazar đã tới một lần, làm kiểm tra cho Harry, họ đã có thể xác định được thân thể Harry đúng là đang tự phát tẩy tủy, vậy cũng có nghĩa là chuyện này không thể dừng lại được.

Sau khi Salazar rời đi chưa được nửa tiếng thì thư của Godric bay tới. Trên thư gửi Snape viết rõ tất cả những điều cần chú ý với tình huống của Harry lúc này, mà còn liệt kê những độc dược Harry phải uống vào từng thời kỳ khác nhau, lại còn cảnh cáo Snape, Harry phải uống độc dược đúng giờ, nếu không sẽ vì pháp lực thân thể hỗn loạn mà ảnh hưởng tiến độ học tập của cậu. Một khi tẩy tủy bắt đầu thì quá trình phải vô cùng cẩn thận. Một người tiến hành tẩy tủy chỉ là chuyện trong một ngày, nhưng nếu cơ thể tự phát tẩy tủy thì không ai có thể đoán được quá trình của nó.

Ngày đó, Harry ngồi một mình nhàm chán, chạy tới vườn hoa nhỏ. Cậu thích vườn hoa của biệt thự Potter, hoa cỏ nơi này vì pháp thuật đặc biệt, dù hiện tại đã có tuyết rơi nhưng chúng vẫn còn đang nở rộ. Đường nhiên, dù sao cũng là trái với quy luật phát triển tự nhiên, cho nên những hoa này khô héo cũng rất nhanh, nói chung thì gia tinh chỉ biết cách một thời gian mới cho pháp thuật vào trong thực vật, để vườn hoa không quá mức đơn điệu.

Từ khi Adopher phát hiện Harry đặc biệt thích tới vườn hoa chơi thì liền dặn gia tinh phải đúng giờ ếm pháp thuật lên thực vật trong vườn, ít nhất không thể để chúng khô héo toàn bộ, dù sao cũng phải giữ lại một khoảng nhỏ cho Harry thưởng thức đúng không?

Jaries đi theo Harry, nhóc con này niết bàn khi Harry ở lại, sau khi sống lại nó rất thích đi bên cạnh Harry, dường như chỉ cần Harry không phải học tập thì nó sẽ ở cạnh cậu, giống như là đã tính chuẩn thời gian vậy.

Tuy Harry có đôi khi rất nhiều lời, nhưng ở một số thời điểm, cậu quả thực là một người an tĩnh.

Khi mùa đông bắt đầu, lúc tám nắng sau trưa, Harry có thể nhìn những đóa hoa nở rộ này, thích ý mà... ngơ ngẩn. Cho nên, khi có người đứng sau cậu, cậu mới không kịp phản ứng ngay.

“Theo tôi được biết thì ngoại trừ Berste đang học năm thứ bảy ở Hogwarts thì gia tộc Potter cũng không có đứa nhỏ nào khác,” Một giọng nói hơi ngạo mạn rót cuộc làm Harry bừng tỉnh, “Vậy thì, cậu là ai?”

Harry mờ mịt ngẩng đầu nhìn thiếu niên xuất hiện trước mặt mình, nhất thời không nghĩ ra được người kia xuất hiện bên mình lúc nào.

“Hửm,” Đối phương nâng nâng cằm, dường như tỏ vẻ khinh thường với phản ứng của Harry, “Miệng của cậu đã mất đi tác dụng vốn có khiến cậu không thể trả lời câu hỏi của người khác sao?”

Rõ ràng là một đứa nhỏ chẳng lớn hơn mình mấy lại dùng thái độ ngạo mạn giọng điệu cũng ngạo mạn không kém, thật sự khiến người ta không thích nổi.

Giống như... giống như...

A? Giống như ai đó?

Harry cúi đầu chớp chớp mắt, cẩn thận nhớ lại bóng dáng nháy mắt xuất hiện trong đầu mình. Mái tóc bạch kim, cái cằm hất cao, ánh mắt lam xám ngạo mạn, còn lại thì không nhớ gì nữa. Nhưng, Harry cảm thấy, nếu đặt gương mặt của người trước mắt này vào gương mặt mơ hồ trong trí nhớ kia, chắc là không quá khác, vì cũng khiến Harry không thích.

“Chẳng lẽ còn là một người câm sao?” Thấy Harry hồi lâu không trả lời, đối phương khoanh hai tay, khinh thường nhìn cậu.

Harry nhìn cậu ta. Harry thừa nhận người này rất xinh đẹp, một học trò nam để mái tóc dài ngang lưng cũng không làm người ta cảm thấy mất tự nhiên, da tay cậu ta rất trắng, hơn nữa có gương mặt đẹp trai, nhưng dáng điệu cậu ta lại rất ngứa mắt, giọng điệu hạ thấp cậu gì đó, đúng là khiến Harry không ưa nổi.

Mà nếu không ưa, đương nhiên Harry cũng không để ý đến cậu ta, vì thế cậu đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Thời gian này, chắc Sev đã chuẩn bị ra rồi.

“Này,” Người nào đó kéo cậu lại, “Tôi đã nói cậu có thể đi rồi hay chưa.”

“Cậu nói hay không có liên quan gì đến tôi.” Harry vẻ mặt kỳ lạ nhìn cậu ta, “Nơi này cũng không phải nhà cậu.”

“Cậu...” Đối phương tức đến khó thở, rồi lại không thể phản bác, hiển nhiên là có rất ít người dám nói chuyện với cậu ta như vậy, trong nhất thời, vì quá tức giận, trực tiếp kéo Harry lại.

“Cậu làm gì.” Harry cảm tức nhìn cậu ta.

“Nếu không phải người câm, vì sao muốn giả bị câm hả.” Người nọ trừng cậu, dùng giọng điệu ngạo mạn hỏi.

“Ai nói tôi giả vờ, tôi chỉ không muốn nói chuyện thôi.” Harry hừ vài tiếng.

“Tôi cảm thấy khó có thể tin với cái lễ phép tồi tệ của cậu.” Đối phương nhìn cậu, “Biệt thự Potter sao lại để người như cậu tiến vào hả.”

“Tôi cũng kỳ quái tại sao ông nội lại để cho loại người như cậu tiến vào đó.” Ngạo mạn vô lễ, không coi ai ra gì, thật sự làm người ta không thích.

“Cái gì gọi là ‘loại người như cậu’... Từ từ, cậu vừa mới nói gì, ông nội?”

Gia tộc Potter, ngoài Berste thì còn có đứa nhỏ khác? Gia tộc chính thống cùng chi tộc mấy năm nay vì áo tàng hình mà quan hệ cứng ngắc, chắc sẽ không cho một đứa nhỏ khi không có người lớn dẫn vào mới đúng chứ.

“Cậu là...” Cậu ta ghé sát vào Harry, dường như muốn biết thân phận của cậu.

Nhưng Harry đột nhiên nhảy dựng lên, hung hăng đập cậu ta một cái, rồi thừa dịp cậu ta buông tay vì đau đón mang theo Jaries chạy.

“Chết tiệt.” Cậu ta mắng một tiếng, đuổi theo Harry.

Mà lúc này, bên trong phòng khách.

“Vây, hợp tác vui vẻ.” Adopher vươn tay, nói với người đối diện.

“Chống lại Giáo Hội cũng không có gì tổn thất với gia tộc Black chúng tôi, hành vi mấy năm nay hành động của bọn họ đã càng ngày càng kêu ngạo rồi.” Tộc trưởng gia tộc Black, Cygnus Black lịch sự cởi bao tay của mình, nắm bàn tay vươn ra của Adopher, “Hợp tác vui vẻ.”

Tượng trưng cầm tay của đối phương, họ vừa mới buông ra đã thấy Snape bưng một ly độc được đi xuống từ cầu thang.

“Severus... Anh xong việc rồi?” Adopher thân thiết chào hỏi Snape, nhưng trong lòng lại âm thầm hoảng sợ khi thấy độc được trên tay Snape.

Độc được kia là dành cho Harry, hiện tại cũng đến lúc Harry nên uống được rồi, nhưng Snape lại bưng nó xuống lầu, vậy chứng minh Harry cũng không ở trên lầu. Đứa bé này chắc vì không có ai chơi cùng nên chạy tới vườn hoa chẳng. Nhưng ngay cả Adopher cũng không ngờ hôm nay sẽ nhận được thiệp viếng thăm của gia tộc Black, nhất thời quên bảo Harry phải ở trên lầu rồi. Xem ra, chuyện Harry ở đây cũng đến lúc lộ ra, vừa nãy cậu chủ nhỏ gia tộc Black chính là chạy tới vườn hoa kia, hy vọng không có xung đột gì xảy ra.

“Vị này chính là?” Cygnus nhìn Snape, hơi hơi nheo mắt lại.

“Khách của tôi, tình huống vợ tôi anh cũng biết đấy, Severus có thành tựu rất lớn trên lĩnh vực độc được.” Adopher nói.

“A?” Người này...

Cygnus tính toán trong lòng có nên tra tin tức người này hay không.

Đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên được mở ra, một bóng dáng nhỏ gầy chạy vội vào, phi thẳng tới Snape.

“Trò lại xảy ra chuyện gì?” Snape buộc lòng phải lui về sau một bước để giảm lực Harry lập tức lao vào lòng anh, đồng thời cầm chắc độc được.

“Có người xấu.” Harry rầu rĩ nói trong lòng anh.

“Hử?” Snape trong lúc nhất thời không nghe rõ cậu nói gì.

“Sev à, có người xấu đó.” Harry lặp lại, không chịu chui ra khỏi ngực Severus.

“Ba à.” Lúc này, người đuổi theo Harry cũng tới.

“Arcturus.” Cygnus nhìn con trai trưởng của mình đi vào, đã mở miệng, “Có phải con vừa làm phiền cậu chủ này không?”

Nhìn Harry còn đang ở trong ngực Snape, lửa giận lớn của Arcturus chợt lóe, “Con trai chỉ muốn chào hỏi với cậu ta, nhưng, dường như cậu chủ nhỏ này cũng không quen cách thức giao tiếp của chúng ta.”

Không quen phương thức giao tiếp quý tộc, thật ra cũng đang giễu cợt Harry học tập lễ nghi không đến nơi đến chốn, hay nói rõ là cậu thô lỗ.

“Cậu ta nói con là người câm.” Harry ở trong ngực Snape đáp lại.

“Nếu ngay giây đầu tiên cậu trả lời tôi mà không phải ngơ ngác ở đó học làm quỷ khổng lồ thì tôi cũng không cho rằng cậu là người câm.” Arcturus hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

“Được rồi được rồi, ba nghĩ hai con đều có chút hiểu lầm, trẻ con mà, quen biết một chút cũng không sao đúng không nào?” Cygnus dùng gậy chống của mình gõ mặt đất, hiền hòa nói, “Đây là con trai trưởng của tôi, Arcturus Black, Adopher, không giới thiệu cậu bạn nhỏ của anh sao?”

Adopher nhìn nhì Harry, anh không xem nhẹ tia sáng khi Cygnus nhìn Harry kia. Nghĩ nghĩ, anh quyết định giới thiệu Harry như vậy, anh nói, “Đây là Harry Slytherin, là con nuôi của ngài Slytherin, vì một số nguyên nhân nên tạm thời ở lại biệt thự Potter. Harry là một đứa trẻ hướng nội, bình thường cũng không thích nói chuyện, nếu có chỗ nào sai sót thì còn mong cậu chủ nhỏ Arcturus đừng trách móc gì.”

“Slytherin...” Cha con hai người quả nhiên khiếp sợ, Cygnus càng ngơ ngác thì ào ào nói, “Chẳng lẽ tin đồn gần đây... tộc trưởng Slytherin nhận nuôi một đứa nhỏ, là thật?”

Xem ra, chuyện này thật sự đã truyền ra ngoài.

Adopher vô cùng may mắn vì mình vừa nói lời giới thiệu thân phận của Harry.

Gia tộc Black hiện nay có địa vị gần bằng với bộ tộc Slytherin trong thế gia pháp thuật hắc ám, có thể làm họ kiêng kỵ cũng chỉ có gia tộc Slytherin. Huống hồ tộc trưởng Slytherin thủ đoạn tàn nhẫn thế nào là chuyện mọi người đều biết, mười năm trước vì trả thù cho con trai bảy tuổi bị bắt cóc năm ấy mà có thể hủy diệt cả một thế gia pháp thuật. Hiện nay, nếu có ai có ý nghĩ động chạm vào Harry thì còn phải bận tâm vào thủ đoạn của tộc trưởng này trước đã.

Cho nên Adopher mới lựa chọn nói ra thân phận của Harry mà ngày sau sẽ công bố trong giới pháp thuật. Dù sao với hai cha con không phải đèn hết dầu này, người lớn thì hô mưa gọi gió trong gia tộc, một gia tộc lớn vậy cũng bị anh ta biến thành không nghe được bất kỳ tiếng xì xào nào, có thể nghĩ được thủ đoạn của anh ta rồi. Mà người nhỏ, từ nhỏ chính là sự tồn tại làm người ta chú ý nhất trong ba anh em, mà từ khi Hogwarts thành lập là phù thủy duy nhất không đến trường. Arcturus năm nay mười bảy tuổi, vốn là học năm thứ bảy ở Hogwarts nhưng từ năm thứ nhất cậu ta nhập học, cũng chỉ khi tới kỳ thi cậu ta mới tiến vào Hogwarts. Cho dù không nhập học nhưng thành tích cũng không hề bị giảm sút, nếu nhắc con trai trưởng Black không hề có năng lực gì thì chỉ sợ cũng chẳng ai thêm tin tưởng không phải sao?

Tuy không biết vừa này cậu ta và Harry đã xảy ra chuyện gì không thoải mái, dù Cygnus ra mặt tỏ vẻ nguyên ý hòa giải nhưng ai biết cái tên quỷ kế đa đoan này có thể làm những gì sau lưng hay không chứ? Harry có một tầng thân phận 'Slytherin' này, gì thì gì cũng khiến bọn người kia kiêng kị một chút. Nhưng như thế thì thời gian Harry ở lại đây cũng không dài nữa.

Sau khi hai cha con trở về, tin tức Harry ở đây đoán chừng sẽ 'vô ý' mà tiết lộ ra ngoài, đến lúc đó, chắc chắn sẽ có không ít người đến 'viếng thăm' thành viên mới của gia tộc Slytherin này rồi. Bây giờ là thời kỳ giới phù thủy đồng lòng chống lại Giáo Hội, gia tộc Potter đứng đầu về bạch phù thủy, không thể nào đi đầu gây chuyện với nhóm phù thủy hắc ám được. Cho nên chỉ có thể mau chóng để Harry học những thứ cần học rồi trở về Hogwarts thôi.

Mà ngay khi tộc trưởng hai nhà tính toán kế hoạch của mình thì Salazar đã về lâu đài Slytherin.

Lúc này anh chấp tay sau lưng đứng trước gia phả gia tộc, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm một nơi, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Trên gia phả gia tộc, dưới cái tên Salazar Slytherin, bên cạnh tên Dyers đã có xuất hiện một cái đường viền vàng rõ ràng, mà trên đó, có một cái tên mờ nhạt.

Herpo bò lại đây, biến nhỏ lại bò lên trên theo áo chùng anh, cho đến khi đầu tới gần vai anh, [Tên của Harry xuất hiện rồi?]

[Đúng thế.] Salazar có chút thở dài mà nói, [Máu của Harry và máu ta dung hợp rất nhanh, hiện tại, cho dù tẩy tủy chưa hoàn thành thì gia phả cũng đã bắt đầu thừa nhận sự tồn tại của thằng bé.]

Tên bên cạnh Dyers, đã càng ngày càng rõ ràng.

[Muốn thoát khỏi sao? Hiện tại còn kịp, chỉ cần thu máu lại.] Thừa dịp tẩy tủy còn chưa thành công.

[Herpo,] Giọng nói vốn lạnh nhạt lại có thêm chút tức giận, nhiều hơn là ý lạnh, Salazar vươn tay gõ đầu Herpo, [Harry là cậu chủ nhỏ của mày, hiểu chưa?]

Herpo giật giật thân mình, [Chỉ cần là ý của ngài.]

Herpo biết, chủ nhân nói như vậy, không thể nghi ngờ là đang tuyên bố thân phận cậu chủ nhỏ, chính thức tuyên bố.

Phía sau có người đến gần, Salazar lại chấp tay.

"Thưa tộc trưởng, các trưởng lão đã đến đủ rồi ạ." Người tới cung kính nói.

"Đi xuống." Salazar đơn giản nói một tiếng.

Người tới im lặng lui xuống, Salazar nhìn thoáng qua gia phả, mặt trên, tên bên cạnh Dyers tuy rằng vẫn mờ nhạt nhưng hình dáng đơn giản đã hiện ra.

Harry James Potter Slytherin.

Salazar bình tĩnh phát tay, niệm một thần chú, giấu chữ 'Potter' kia đi.

Dòng họ ở giữa này tạm thời không thể để người ngoài biết, nếu không sẽ gây rắc rối cho Harry.

Sau đó, anh xoay người đi tới phòng họp của gia tộc, nơi đó, bảy vị trưởng lão đã đến đủ.

“Các ông muốn biết điều gì,” Salazar vừa vào đã mở miệng, “Có liên quan tới con nuôi của ta, ta có thể khẳng định suy đoán của các ông.”

Các trưởng lão vốn khuôn mặt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng có nhè nhẹ dao động, có người mở miệng nhưng không biết nên hỏi những gì.

“Những gì Dyers có, ta không hy vọng Harry không có.” Nói như vậy, cũng đồng nghĩa thừa nhận địa vị Harry ngang với con ruột mình.

Mà Salazar Slytherin có thể làm đến mức nào vì con trai mình, ở đây không người nào không biết.

Năm đó cái nơi bị Salazar dùng pháp thuật hắc ám hủy diệt, vì nguyên tố pháp thuật hắc ám lưu lại mà đến nay vẫn không có một ngọn cỏ nào.

16. Chương 16: Đình Trệ Chương Trình Học Pháp Thuật Hắc Ám

Một tuần sau, Harry trở lại Hogwarts.

Đương nhiên, cậu nhận được hoan nghênh nhiệt liệt từ học trò Nhà Slytherin. Nhưng Harry chú ý thấy, khi rất nhiều bạn học nhìn cậu, đáy mắt như có thêm điều gì đó. Harry không nhận ra đó là gì, dù cậu đều cảm thấy không thích với ánh mắt của người khác, nhưng cậu ngạc nhiên mình lại quen với những ánh mắt đánh giá như thế này.

Harry nói phiền não của mình cho Snape, sau khi nghe xong, trong nhất thời Snape không biết nên nói gì. Anh nhìn Harry vẫn còn chôn đầu trong ngực mình không chịu lên, mấy ngày nay tới giờ, Harry càng thích làm như vậy, mà Snape cũng càng ngày càng quen để Harry ở trong lòng mình tìm một tư thế thoải mái chứ không phải cứng nhắc đẩy cậu ra – vươn tay khẽ vuốt tóc Harry, nhẹ giọng nói, “Ngoan, đừng nghĩ nữa.”

Làm sao anh nói cho Harry chứ? Nói cho Harry rằng trước kia cậu cũng trải qua một cuộc sống bị người khác nhìn chằm chằm vào mình sao? Ôi, thôi đi, anh vẫn để cho nhóc con này một ít ngày an ổn, không phải miễn man suy nghĩ.

Ngài Slytherin đã công bố thân phận của Harry ra ngoài, nghe nói giới phù thủy cũng gợn sóng mới, sau khi Dyers không có quyền kế thừa thì gia tộc Slytherin hiện tại người thừa kế có hy vọng nhất cũng chỉ có thể là con nuôi của tộc trưởng, cũng chính là Harry.

Tuy gia tộc Slytherin không cần dòng máu trực hệ mới có thể kế thừa, dòng máu chỉ thứ nếu có năng lực thì cũng có thể kế thừa gia tộc khổng lồ này, nhưng tộc trưởng đương nhiệm quý con trai mình là chuyện mọi người đều biết. Ai có thể cam đoan, nếu anh muốn Harry kế thừa gia tộc Slytherin thì anh sẽ không diệt trừ hết mọi chướng ngại mà giúp Harry chứ? Mà hiện tại, tất cả mọi người đều nhìn ra, anh trai Harry cũng vô cùng quý cậu, dù có người muốn gây trở ngại ở giữa nhưng vẫn không thấy được phương pháp khả thi nào.

Toàn bộ trường học, những đứa nhỏ sinh ra trong thế gia đều đang quan sát, nhìn phát triển sau này, xem có thể lấy được tin tức nào không, mà những đứa trẻ của một số gia tộc nhỏ phụ thuộc vào gia tộc Slytherin cũng đã bắt đầu ngó ý với Harry. Đương nhiên, Harry cũng không hiểu được ám chỉ của đối phương, ngược lại cảm thấy đó là một phiền não, vì thế cậu lại nói những cái phiền não này cho Snape, mà Snape lại tìm Dyers nói chuyện này. Sau đó, không còn ai vây quanh Harry làm phiền nữa, rất nhiều chướng ngại cũng bị Snape và Dyers loại bớt, để Harry cứ bình thường lên lớp bình thường học tập, vô cùng nhàn nhã.

Harry học pháp thuật hắc ám rất nhanh, ngay cả Dyers cũng không thể không ngạc nhiên vì tốc độ học tập của cậu. Đương nhiên, Harry cũng không phải thiên tài, không phải vừa dạy đã hiểu ngay, có đôi khi cậu cũng sẽ băn khoăn một vấn đề trong vài ngày, sau đó đi tìm Snape, sau khi được đáp án thì giật mình hiểu ra. Nhưng cậu lại có thể suy một ra ba, nói vậy, chỉ cần một vấn đề phải biết, cậu có thể thăm dò được rất nhiều lý luận.

Salazar rất hài lòng với tiến độ học tập của Harry, dù Harry học pháp thuật hắc ám bắt đầu chậm hơn nhưng cũng may pháp lực bản thân Harry đầy đủ hơn so với bạn cùng lứa, hơn nữa Harry lại chăm chỉ học tập, cho nên cần cù bù trừ thời gian, Harry đều có tiến bộ thần tốc về lý thuyết cũng như thực tiễn pháp thuật hắc ám.

Tháng tư này thì Harry sẽ đạt tới yêu cầu của Salazar, cho nên Salazar bảo Snape cho thêm lớp thực tiễn trong giáo dục hàng ngày của Harry.

“Thực tiễn pháp thuật hắc ám?” Snape hơi ngạc nhiên nhìn người sáng lập xuất hiện lần đầu tiên trước mặt mình trong tháng này, một tháng trước vì chuyện của Harry mà vội vàng, Salazar gần như cũng rất ít xuất hiện tại Hogwarts, chương trình học của anh vẫn do Rowena dạy thay. Bốn người sáng lập hiện tại cũng chỉ có hai người đứng trong Hogwarts, mà hai người ở lại thì ngoài giờ lên lớp cũng rất bận, “Thời gian này để Harry tiến hành thực tiễn, thật sự không có vấn đề gì sao?”

Qua tuần đầu tháng tư, Snape gặp được Salazar mà gần một tháng chưa thấy mặt, đối phương vì khảo hạch Harry mới bớt thời gian trở về. Khi Harry hoàn thành giai đoạn thứ nhất của khảo hạch thì anh lộ ra một nụ cười hiền hòa hiếm thấy, sờ sờ đầu Harry, đưa cho Harry một hộp kẹo coi như cổ vũ rồi đuổi Harry ra ngoài chơi, rồi mới nói với Snape ý định tiếp theo.

“Phần lý luận Harry đã hiểu rồi, cũng nhớ kỹ những lý thuyết pháp thuật hắc ám đơn giản,” Cho dù anh vừa mới hỏi vài câu vượt qua nội dung giới hạn, Harry cũng chỉ hơi do dự rồi bắt đầu trả lời anh. Xem ra trong khoảng thời gian này Harry học rất tốt, cho nên Salazar rất yên tâm tiến vào quá trình kế tiếp, “Nhưng phần thực tiễn của Harry lại gần như dừng lại không tiến lên, anh đã nói niên đại kia của các anh có lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, hẳn cũng có trợ giúp khi Harry học tập pháp thuật hắc ám. Bắt đầu từ tuần sau, đưa thực tiễn pháp thuật vào trong, phần lý luận thì có thể cho Harry bắt đầu tiếp xúc với pháp thuật hắc ám cao cấp, phương diện luyện kim thuật cũng phải bắt đầu học tập rồi.”

Ở niên đại này, bậc thầy luyện kim rất nhiều, Salazar không cần Harry phải am hiểu thuật luyện kim, nhưng ít nhất cũng phải hiểu biết về phương diện này, cũng không thể để khi người ta dùng vật phẩm luyện kim đến hại thì cậu không biết tự cứu mình thế nào.

“Còn mấy chuyện giữa Harry và con trai trưởng Black...” Salazar dừng một chút, “Chăm sóc Harry cho tốt, vào tháng năm, đối phương sẽ tới đây trước một tháng để chuẩn bị cuộc thi, tôi không biết cậu ta có thể làm cái gì ở sau lưng. Người gia tộc Black nếu muốn làm gì thì anh tuyệt đối khó có thể tóm được chứng cứ, cho nên tốt nhất phải chuẩn bị tốt trước khi mọi chuyện xảy ra.”

“Ngài...” Snape hơi chần chừ, “Kỳ thi vẫn không thể về trường học sao?”

“Trong gia tộc có bảy vị trưởng lão, mà năm vị có đứa nhỏ xuất sắc, bọn họ sợ Harry sẽ trở thành người thừa kế của tôi, vốn tàn sát lẫn nhau cũng đủ loạn, giờ Harry xuất hiện lại làm họ đoàn kết với nhau,” Định hủy diệt quyền kế thừa của Harry, hay là hủy diệt Harry trước rồi mới mở lại nội đấu của họ, còn nghĩ rằng Salazar không biết, “Chuyện trong tộc rất nhiều, Harry và Dyers còn phải nhờ anh trông chừng nhiều một chút.”

Anh không chỉ giải quyết chuyện của gia tộc, còn cả vết thương của người kia nữa. Tất cả mọi người đều cho rằng lúc này Salazar đều ở trong gia tộc Slytherin, nhưng không ai biết, kỳ thật lúc này từ sáng tới tối anh đều trở về Hogwarts. Vì Godric còn đang trong phòng anh.

Một lần nữa, bốn ngày trước, Godric lại bị thương, Salazar không biết làm sao cậu ấy bị thương chỉ biết một ngày anh đang xử lý công vụ thì cảm thấy thần chú cảnh giới anh thiết lập trong phòng đột nhiên dao động. Sau khi anh chạy về trường nhìn thấy Godric vừa thở dốc vừa xử lý vết thương của mình.

Salazar cũng đại khái hiểu được có chuyện gì, những năm gần đây bên bạch phù thủy nội loạn không ngừng, mấy ngày nay lại tra ra mối quan hệ giữa các thế gia khác nhau với Giáo Hội, dẫn tới hiện tại bên bạch phù thủy cực kỳ náo động, mà trong gia tộc Gryffindor cũng xuất hiện thay đổi.

Mấy ngày nay Godric vừa xử lý chuyện gia tộc, vừa phải ổn định thế gia bạch phù thủy, còn bận hơn cả Salazar.

Còn việc vì sao chỉ trong năm ngày anh bị thương nặng hai lần thì Salazar không hỏi, chỉ cần Godric còn trong phòng anh, dù muộn thế nào anh cũng trở về kiểm tra miệng vết thương của Godric.

Hành động của Godric vẫn luôn giữ bí mật, cho nên tất cả mọi người cho rằng hiệu trưởng nhà mình đã biến mất gần nửa năm, nhưng không phải, thật ra Godric hầu như đều ở trong phòng Salazar.

“Tôi hiểu rồi.” Snape nhìn Salazar nói.

“Mặt khác, cuộc thi độc được kỳ này, đề thi phải nhờ anh ra rồi.”

Quả nhiên!

Snape hơi đen mặt nghĩ, quả nhiên anh đoán đúng, anh nên may mắn vì anh đã chuẩn bị tốt rồi sao?

Vài ngày sau, chương trình học của Harry thay đổi lớn, giảm bớt một giờ dạy lý thuyết, mà thêm một giờ dạy thao tác thực tiễn.

Nhưng, Harry trước vẫn luôn học rất tốt, ở giai đoạn thứ hai lại bắt đầu chùng chất vấn đề, không ngừng phá hỏng kế hoạch vốn đã đặt ra. Harry dường như không bài xích học tập pháp thuật hắc ám, nhưng lại có một loại sợ hãi khó hiểu khi tự mình sử dụng pháp thuật hắc ám. Chứng cứ chính là, pháp thuật hắc ám loại nhỏ thì có thể ếm ra, dù hiệu quả khiến người ta phải nhúu mày nhưng với những pháp thuật hắc ám phạm vi thoáng lớn hơn một chút thì quả thật Harry ngay cả nhớ thần chú cũng đọc run rẩy.

Nửa tháng sau, Harry học tập lý thuyết cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề. Đối với pháp thuật hắc ám cao cấp thì Harry dường như không chịu nổi miêu tả cũng như chú thích của chúng.

“Nôn...” Ngày đó, vừa mới bắt đầu lên lớp, Harry vừa mới mở ra sách giáo khoa pháp thuật hắc ám cao cấp kia thì lại bị hình ảnh miêu tả trên đó kích thích, làm cho cậu nôn một trận.

“Không cần học, Harry không cần học thứ này.” Harry bỏ nhào vào ngực Snape, hơi run rẩy nói.

“Được rồi.” Snape cũng không bắt ép, anh biết Harry chắc là xuất hiện ngoài ý muốn trên phương diện này, hiện tại ép Harry học tập pháp thuật hắc ám cao cấp cũng không có tác dụng, nếu ép quá thì có thể sẽ tạo thành bài xích vĩnh viễn về pháp thuật hắc ám mất, cho nên Snape đành phải tạm thời an ủi Harry, để cậu bình tĩnh lại.

Chờ khi Harry bình tĩnh lại, Snape cho cậu uống một bình nước thuốc vô mộng, sau đó viết một bức thư, nói tình huống của Harry rồi gửi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Salazar và Godric ‘biến mất nhiều ngày’ đi đến.

“Harry không có việc gì chứ?” Godric vừa tiến tới vừa hỏi.

“Không sao, chỉ là, dường như trò ấy bắt đầu cảm thấy bài xích với những chương trình học này, thực tiễn pháp thuật hắc ám cũng không tiếp tục tiến hành được.” Snape nhìn Harry đang ngủ trên ghế salon, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện trong giọng nói của mình có chút lo lắng, “Thưa ngài, ngài có biện pháp gì sao?”

Godric kiểm tra Harry trong chốc lát, nhúu mày, “Kiểm tra không có vấn đề gì, pháp lực thân thể Harry vẫn rất linh hoạt, hẳn là không xảy ra chuyện không dùng được thần chú mới đúng, dù là pháp thuật hắc ám trung cấp thì tình huống hiện tại của Harry cũng có thể sử dụng.”

“Nhưng, ngay cả niệm chú trò ấy cũng không niệm tốt, dường như không muốn niệm ra.” Snape cũng nhúu mày theo, “Dường như trò ấy đang bài xích pháp thuật hắc ám.”

“Nhưng khi dạy lý thuyết thăng bé vẫn học rất tốt.” Salazar trầm ngâm nói.

“Đúng vậy, nhưng khi chúng ta tiến hành đến pháp thuật hắc ám cấp cao hơn, dù thế nào Harry cũng không muốn học, hôm nay thấy hình ảnh trong sách, thậm chí khiến trò ấy không hề phản ứng tốt chút nào.”

“Severus,” Godric đột nhiên nghĩ tới điều gì, “Trước kia Harry có từng bị pháp thuật hắc ám dọa không?”

“Dọa?” Snape không hiểu ý của anh.

“Ừm, nói thế nào nhỉ, sử dụng pháp thuật hắc ám ngay trước mặt Harry, tạo ra hiệu quả làm người ta phải hoảng sợ gì đó, Harry đã từng trải qua cái này chưa?”

Cậu bé vàng được Dumbledore bảo vệ tốt đến vậy, làm sao có thể bị... Khoan đã!

“Năm trước, có người sử dụng Lời nguyên Chết chóc ngay trước mặt trò ấy, giết một người bên cạnh trò ấy. Tôi nhớ rõ sau đó tâm trạng của trò ấy rất không ổn định, chỉ là sau một kỳ nghỉ hè trò ấy đã khôi phục, cho nên tôi không biết đây có được coi là một loại kích thích hay không.”

Khi Chúa tể Hắc ám sống lại, nghe nói Cedric bị một cái Avada Kedavra trực tiếp giết chết ngay khi hai người đều chưa kịp phản ứng. Nghỉ hè năm đó, Dumbledore còn nói với anh, cụ lo cho Harry.

Nhưng sau khai giảng xảy ra đủ thứ chuyện, hơn nữa Umbridge làm loạn trường học, nên bản thân anh cũng không để ý tới tình huống của Harry.

Chẳng lẽ, thật sự là Lời nguyên Chết chóc kia đã lưu lại bóng ma tâm lý sao?

Dường như biết Snape nghĩ gì, Godric gật gù, “Tôi đoán chính là như vậy, vì có mâu thuẫn với pháp thuật hắc ám, dù Harry mất trí nhớ nhưng trong tiềm thức thằng bé không muốn sử dụng pháp thuật hắc ám, nên mới tạo thành thằng bé học tập trì trệ không tiến triển, mà thằng bé bài xích học tập lý thuyết, chắc là có liên quan với tính cách hiện tại của thằng bé.”

Harry mất trí nhớ, vẫn cảm thấy thế giới này tốt đẹp, cậu không hề có ý thức nguy hiểm nào, đối với mọi chuyện của hắc ám, đơn giản phải nói là cậu khó có thể tiếp thụ. Hơn nữa trong tiềm thức bài xích pháp thuật hắc ám dẫn đến Harry trì trệ trên phương diện học tập lý thuyết và thực hành pháp thuật hắc ám.

17. Chương 17: Học Không Tốt Lễ Nghi

Đương nhiên, dù Harry có bài xích pháp thuật hắc ám thế nào thì chương trình học của cậu vẫn phải tiếp tục. Nhưng Salazar cảm thấy với tình huống hiện tại, không cần kích thích Harry thì tốt hơn, cho nên anh để Snape tạm thời củng cố tri thức Harry đã học được gần đây.

Dù sao ở giai đoạn học tập trước, có thể nói là Harry hấp thụ quá nhanh, nếu lĩnh vực pháp thuật hắc ám cậu dừng lại không tiến triển thì còn không bằng để cậu củng cố những gì đã học được, rồi chậm rãi dần dặt cậu vào lĩnh vực cao hơn.

Sau khi làm ra quyết định này, Salazar quyết đoán nói cho Snape giảm thời gian Harry học tập pháp thuật hắc ám.

Vậy, thời gian dư ra sẽ làm gì?

Salazar ném một tấm da dê, trên đó viết kế hoạch học tập mới của Harry. Mà trọng điểm lớn nhất chính là lễ nghi của Harry.

Để một sư tử đi học lễ nghi? Snape nhìn tấm da dê trước mắt, anh có một loại xúc động kiểm tra ánh mắt của mình.

“Thưa ngài.” Snape hơi do dự nhìn Salazar.

“Học tập lễ nghi, không phải hủy tính cách hiện tại của thằng bé.” Salazar nói, “Chỉ là, cuối cùng Harry sẽ phải lộ diện trước người gia tộc Slytherin, đừng để thằng bé bị người khác chỉ trích, vậy thì thằng bé phải học cái này.”

“Nhưng...”

“Nghĩ về Godric, anh sẽ biết thôi.”

Snape im lặng, nghĩ tới người tùy tiện kia. Không hề nghi ngờ người đàn ông kia rất sáng sủa, anh ta tựa như một đứa trẻ không trưởng thành, so với Salazar cao quý, Rowena trang nhã, Helga hiền hòa thì người

đàn ông kia quả thực chính là lạc loài. Anh ta có thể thoải mái cười to, có thể lè lưỡi trêu đùa, có thể bỏ đi hình tượng cãi nhau âm ỉ cùng bọn nhỏ, đối mặt với ba người kia thì anh ta càng thả lỏng bản thân.

Nhưng, Snape cũng gặp qua một mặt khác của người đàn ông kia. Bình tĩnh, lạnh lùng, thanh cao, làm việc quyết đoán, thủ đoạn độc ác.

Đột nhiên anh hiểu được ý của Salazar. Học tập mấy thứ này cũng không có nghĩa là muốn Harry bỏ tính cách hiện tại, Salazar cũng không muốn hủy đi thói quen hành động của Harry, chỉ là học thêm một ít đối với Harry thì có ích mà không có hại.

Snape không đáp lại, anh biết Salazar sẽ không hại Harry. Nhưng, thoát nhìn, muốn cho Harry học tập thứ này chính là một thử thách gian nan.

“Potter, ta nói không được nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi đi.” Chỉ một cái lễ nghi ăn cơm đơn giản cũng có thể khiến Snape nổi gân xanh. Tuy rằng Harry trên bàn cơm quả thực rất ngoan, nhưng cũng không có nghĩa đây là lễ nghi hoàn mỹ. Tư thế dựa bé này không đúng, cách đặt tay không đúng, cái gì cũng không đúng, duy nhất đúng chỉ là trên bàn cơm cậu sẽ không nói chuyện lung tung.

Muốn dạy Harry lễ nghi quý tộc, quả thực còn khó khăn hơn cả việc để cậu học tập pháp thuật hắc ám cao cấp. Dù có Dyers đến giúp đỡ thì vẫn bị Harry làm cho bất đắc dĩ.

“Con không thích học thứ này.” Harry đáng thương nhìn Snape, hy vọng có thể nhờ điều này mà thoát khỏi chương trình học làm cậu khó chịu. Không biết tại sao, tuy Harry học tập lễ nghi còn khó hơn cả pháp thuật hắc ám nhưng Snape phụ trách dạy cậu lại không hề buồn bực. Hiển nhiên, trong mắt anh, nếu Harry có thể nhanh chóng học được đám lễ nghi này như học pháp thuật hắc ám ấy thì mới gọi là không bình thường. Nếu là một con sư tử, vậy nên có đặc điểm mà sư tử có. Sư tử Gryffindor không học được lễ nghi, chẳng phải là một việc rất bình thường sao?

Vì thế tâm tình Snape vô cùng vui vẻ. Phải biết sư tử nên như thế này, đúng không? Cho nên khi Harry bĩu môi oán giận chương trình học này, anh sẽ vuốt đầu Harry, dùng giọng nói mà anh cho rằng nhẹ nhàng nhất an ủi Harry, “Ng ngoan nào, từ từ sẽ có thể học giỏi, trò cũng không thể để ba ba trò thất vọng, đúng không?”

Sư tử nhỏ đáng thương vì không để ba ba mình thất vọng, dưới Snape an ủi gật gật đầu.

“Con sẽ cố gắng.” Cậu thề son thề sắt nói.

Vì thế, mỗi khi Harry cảm thấy phiền chán muốn từ bỏ với lễ nghi rắc rối, Snape sẽ lôi Salazar ra để ‘khuyên bảo’ Harry.

Rồi sau đó, Harry khôi phục ký ức mỗi khi nhớ được đoạn ngày này, đều sẽ không ngừng tố khổ với Hermione, “Anh ấy có chỗ nào là không muốn ba ba thất vọng với mình chứ, rõ ràng anh ấy muốn tiếp tục cười trên nỗi đau của người khác mà nhìn mình tiếp tục khổ sở trong việc học tập lễ nghi thì có.”

Mà mỗi lúc như thế này, Hermione sẽ vô tội nhìn sách giáo khoa của mình, không nói gì. Harry, ai bảo khi cậu mất trí nhớ lại tin tưởng giáo sư Snape như vậy, ai bảo cậu khi mất trí nhớ lại dễ lừa như thế chứ?

Vì thế, trong khi Harry học tập lễ nghi, ngày trôi tới tháng năm. Mà Arcturs cũng tới Hogwarts.

Cậu ta là học trò duy nhất không đến trường từ khi Hogwarts thành lập tới nay, không ai biết ba cậu ta đã nói gì với hiệu trưởng, dù sao thì cuối cùng hiệu trưởng cũng đồng ý Arcturus miễn học, chỉ trở lại Hogwarts vào trước một tháng khi kỳ thi bắt đầu.

Trong phòng ngủ Slytherin, có một phòng ngủ chuyên dụng cho cậu ta, ngay ở bên cạnh Harry – từ sau khi Harry trở về từ biệt thự Potter, cậu không thể ở lại Salazar bên kia nữa, cậu đã phải một mình dọn tới phòng ngủ Slytherin bên này.

Có lẽ ba cậu ta đã dẫn cậu ta cái gì đó, cho nên khi cậu ta thấy Harry cũng không nói gì, chỉ lạnh nhạt chào hỏi. Đường nhiên, sự chán ghét dưới đáy mắt cậu ta vẫn không thể nào giấu nổi.

Harry không thích người này, nói không rõ là vì sao, dù người này lễ nghi bên ngoài làm rất tốt, mà cũng rất lễ phép với người khác. Nhưng sự cao ngạo trong đáy mắt người nọ vẫn không che đi được. Cho nên

Harry không thích người này.

Cậu đã từng nói cảm giác của mình cho Snape, nhưng Snape chỉ im lặng một lúc rồi về mặt phức tạp nhìn cậu. Ai có thể ngờ, Harry sẽ đối địch với Black vào ngàn năm trước như thế này chứ? Rõ ràng, vào ngàn năm sau, tình cảm giữa cậu và người cuối cùng của gia tộc Black thân thiết như vậy. Thật sự là châm chọc không phải sao?

“Sev?” Không được Snape trả lời Harry kéo áo chùng anh.

Snape dường như là thờ dài, cuối cùng nói cho Harry, “Đừng quá thân thiết với cậu ta.”

Dù sao, hiện tại quan hệ giữa Harry và người kia cũng không có gì, hơn nữa trước đó Harry và cậu ta lại mâu thuẫn, người gia tộc Black đều kiêu ngạo, biết Arcturus tuy rằng kiêng kỵ gia tộc Slytherin không dám làm gì bên ngoài, nhưng sau lưng thì sao? Cho nên tốt nhất Harry vẫn không cần quá thân thiết với người kia là được.

“Ba à, để Black tới gần Harry, thật sự được không ạ?” Đối với việc Harry và Arcturus ở gần nhau như vậy, Dyers cũng lo lắng, vì thế anh chạy tới hỏi ba mình.

“Vì thế, con cần phải nhìn cậu ta.” Salazar trả lời con trai mình, “Người gia tộc Black làm việc đều điên cuồng, dù là già hay trẻ, gần đây con cũng cần phải chú ý tới hướng đi trong Nhà.”

“Ý của ba là?”

“Dạo này Giáo Hội đang giết hại phù thủy xung quanh, nếu tin tức truyền vào thì đoán chừng bọn nhỏ sẽ xao động bất an.”

Nhóm Muggle dù sao phần lớn vẫn sợ hãi với pháp thuật, gần đây Giáo Hội đang đẩy mạnh hoạt động, nắm giữ lòng người, dẫn đến phù thủy Muggle gặp nạn. Sắp tới, giới pháp thuật và giới Muggle cũng không thể nào bình tĩnh được.

...

Thế giới ngàn năm sau.

Cuối cùng Umbridge bị những bậc cha mẹ tức giận ném ra khỏi Hogwarts, mà các bậc cha mẹ còn uy hiếp, chỉ cần Umbridge trở lại Hogwarts thì họ sẽ để bọn nhỏ chuyển trường.

Mà ngay cả các quý tộc cũng bị kinh động bởi chuyện này. Bọn họ hiếm khi lại đồng ý với nhóm phù thủy máu lai, liền kết lại viết thư kháng nghị, kháng nghị quý bà này bước vào Hogwarts lần thứ hai. Dù sao, đối với một giáo sư dùng pháp thuật hắc ám trừng phạt đứa trẻ, họ tuyệt đối không yên lòng để mụ ở lại trường. Bọn họ còn ‘đề nghị’ bộ trưởng hãy suy xét kỹ việc mụ có còn phù hợp tiếp tục nhậm chức ở Bộ Pháp thuật hay không. Một nhân viên sử dụng pháp thuật hắc ám trừng phạt phù thủy nhỏ, thật sự là làm Bộ Pháp thuật mất mặt không phải sao?

Hơn nữa, vì chuyện Kẻ Được Chọn ‘rời khỏi nước Anh’ truyền ra ngoài, rất nhiều phù thủy bắt đầu không an lòng. Giống như là một tác dụng tâm lý, họ vẫn luôn biết chỉ có Kẻ Được Chọn mới có thể đánh bại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, dù rất nhiều người tin tưởng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã chết nhưng tin tức mất đi Harry đối với họ mà nói cũng là một chuyện vô cùng đáng sợ. Giống như viên thuốc trong tay mình không biết mất đi đâu mà bệnh tim của mình sẽ tái phát bất cứ lúc nào, tất cả mọi người đều tìm Kẻ Được Chọn, lúc này, đã không còn nhiều người để ý ngôn luận ‘Kẻ Được Chọn bị điên’ mà Bộ Pháp thuật tuyên truyền nữa rồi. Cuối cùng, Kẻ Được Chọn đã đánh bại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng đã đi vào lòng người hơn Bộ Pháp thuật không đạt được thành tựu gì trong nhiều năm gần đây.

“Hừ, hiện tại họ mới hối hận.” Bữa sáng, Hermione bỏ báo xuống, lạnh lùng hừ nói, “Trước không phải còn tuyên truyền Harry là kẻ điên sao, hiện tại lại đi tìm kẻ điên này làm gì nữa.”

Dãy bàn Gryffindor cũng cách gần dãy bàn Hufflepuff, rất nhiều bạn học đều cúi đầu giả vờ không nghe thấy Hermione nói. Bọn họ, đều là những đứa trẻ bị ảnh hưởng bởi ngôn luận của Bộ Pháp thuật.

“Nói thật, Harry rời đi cũng tốt, ít nhất không còn ai sẽ luôn chỉ trích cậu ấy không phải sao?” Ron hát đệm nói, “Nghe nói gần đây Harry rất vui vẻ đúng không?”

“Đâu chỉ vui vẻ thôi, ‘Cuối cùng cũng không có người nào chỉ vào vết sẹo của mình rồi bàn tán nữa, Hermione thân mến, cậu không thể tưởng tượng mình đã vui thế nào đâu.’, cả cái giọng điệu kia nữa kìa.” Hermione càng nói, sắc mặt rất nhiều người bên cạnh lại càng xấu hổ, “Harry cần cuộc sống thế này, đúng không?” Cô nhắc túi sách của mình lên, kéo Ron đi ra ngoài.

Trong lễ đường là một sự im lặng tức thờ.

“Hô... Hermione, chúng ta làm vậy có được không? Harry rõ ràng chưa gửi bức thư nào.” Đi trên đường tới lớp, Ron gãi gãi tóc, nói với Hermione.

“Có gì không tốt chứ,” Hermione bĩu môi, “Chỉ là xây dựng cho Harry một hoàn cảnh mới mà thôi, mình hy vọng sau khi cậu ấy trở về, không còn phải bị chỉ trích như thế nữa.”

“Ừ, được, nếu cậu đã nói vậy.”

Ron lầu bầu rồi đuổi kịp bước chân của Hermione.

Tuy rằng cậu không biết Harry ở đâu, nhưng cậu và Hermione vẫn tin chắc rằng, Harry rồi sẽ trở về, mà, cậu và Hermione, hy vọng khi Harry trở về sẽ có một hoàn cảnh mới đón chào cậu ấy.

18. Chương 18: Harry Bị Bắt Cóc

Salazar vẫn luôn biết, mình tự nhiên xuất hiện một đứa con nuôi, trước mắt lại là người có khả năng kế thừa Slytherin nhất, tình huống Harry thật ra tương đối nguy hiểm.

Anh đã làm khá nhiều chuẩn bị, đương nhiên, cũng để Severus chuẩn bị rất nhiều, nhưng ai cũng không ngờ, Harry vẫn xảy ra sự cố trong Hogwarts.

Harry mất tích không ai dự đoán được, quả thực giống y như là đột nhiên biến mất. Mà thậm chí, trước khi cậu biến mất, cậu vừa mới đi ra từ phòng học độc được không lâu.

Harry và Dyers vì khác tuổi, khi đi học tách ra cho nên dù bình thường Dyers chăm sóc Harry thế nào cũng không thể luôn luôn ở cạnh Harry được, mà Harry mất tích ngay khi đi ra khỏi phòng độc được tới lễ đường.

Mới bắt đầu, cũng không ai cho rằng Harry mất tích. Dù sao mỗi lần Harry không làm được độc được hoàn hảo sẽ bị Severus phê bình, tâm trạng không tốt, cho nên thỉnh thoảng giận dữ không ăn gì cũng không quái lạ. Gì thì gì Harry còn biết phòng bếp Hogwarts là ở đâu, cho nên khi Snape không phát hiện Harry ở đây bàn cũng không để ý. Tính tình tên nhóc kia khi cãi nhau quả thực làm người ta không kiên nhẫn nổi.

Nhưng đến trưa, bọn họ liền nhận ra không bình thường.

“Harry không đi học sao?” Snape giật mình hỏi. Sau buổi trưa Harry hẳn phải đi học lớp cổ ngữ Rune, nhưng hiện tại giáo sư cổ ngữ Rune lại vào bên này lo lắng Harry có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, ốm hay là thế nào, lại không lên lớp.

“Cả một buổi chiều không thấy người, các bạn học cũng không nêu được lý do, cho nên tới đây hỏi.” Giáo sư cổ ngữ cau mày nhìn Snape, “Thầy cũng không phát hiện trò ấy đâu?”

Vì ngài Slytherin đã dặn dò phải chăm sóc Harry cho tốt, hơn nữa bản thân Harry cũng dễ thương cho nên giáo sư trưởng học cũng chăm sóc vị học trò đáng yêu này hơn các bạn khác. Nếu bình thường, có người dám không lên lớp mà không có lý do, như vậy giáo sư sẽ trực tiếp cấm túc, không có khả năng giống như bây giờ đi ân cần hỏi thăm tình huống thế này.

Cũng vì thế mà họ mới nhanh chóng phát hiện ra Harry mất tích. Tìm hết phòng ngủ và những nơi mà Harry có thể đi, thuận tiện hỏi thêm vài vị Slytherin thường chơi với Harry, nhưng đáp án đều làm người ta thất vọng.

“Tôi đi hỏi Dyers một chút.” Buổi chiều Dyers không có lớp, nếu Harry không ở cạnh Dyers thì xong rồi. “Thầy cứ đi lên lớp trước đi.” Anh cũng không quên vị giáo sư này chốc nữa còn phải lên lớp dạy bọn nhỏ Ravenclaw.

Snape tìm được Dyers ở thư viện, khi đó Dyers đang làm bài tập, trên bàn là sách đang mở ra, hơn nữa, cũng chỉ có một mình Dyers ngồi đó. Snape cảm thấy trái tim mình vẫn treo nửa vơi ở cuống họng, vô cùng khó chịu, ngay cả sau khi đến cạnh Dyers anh cũng không biết nên nói thế nào với đối phương.

“Giáo sư?” Vẫn là Dyers nhận ra anh đã tới, có hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Dyers.” Anh nuốt một ngụm nước miếng, ý muốn bản thân bình tĩnh lại, “Hôm nay trò có nhìn thấy Harry không?”

“Ngoại trừ gặp một lần khi dùng bữa sáng thì vì bận quá nên không gặp lần nào nữa.” Dyers nhú mày, “Giáo sư, làm sao vậy?”

Snape hít sâu một hơi, anh nói, “Không thấy Harry đâu, chúng ta không tìm thấy trò ấy ở phòng ngủ, hơn nữa bạn học của trò ấy cũng không biết trò ấy đi đâu.”

“Không thấy Harry đâu?” Dyers giật mình, bút lông trên tay rơi xuống, dây mực lên luận văn anh vừa mới viết xong, nhưng anh cũng không kịp xử lý cái này, “Chuyện khi nào ạ?”

“Buổi trưa trò ấy không đi ăn cơm, tôi cho rằng trò ấy còn đang dối lúc tôi phê bình trò ấy ở lớp độc dược, cho nên không để ý tới chuyện này, nhưng sau buổi trưa trò ấy không đi học lớp cổ ngữ.” Từ khi bắt đầu đi học, cho tới bây giờ Harry chưa từng đi trễ chứ đừng nói là không lên lớp, trên lớp cậu đã trở thành bé ngoan, vẫn là một bé ngoan chăm chỉ học tập, nhưng hôm nay lại không đi học, không ở phòng ngủ, cho nên họ đều đoán rất có thể đã xảy ra chuyện gì.

“Ba trò ở đây không?” Snape hỏi.

“Ba đã đi ra ngoài, hiện tại không liên lạc được với người.” Dyers đứng lên, “Chúng ta có thể tìm dì Rowena, dì đang ở trường.”

Bọn họ tới tìm Rowena vừa lúc cô thí nghiệm xong một độc dược.

“Hửm? Hai người tìm tôi hả?” Rowena đang bận rộn bớt thời gian mở cửa cho hai người.

“Dì à, Harry biến mất.” Trong giọng nói Dyers khó dè nén lo lắng.

“Harry biến mất?” Thả đồ vật xuống, Rowena hơi giật mình nhìn lại, “Chuyện gì vậy?”

“Giữa trưa Harry không tới lễ đường ăn cơm, tôi cho rằng trò ấy đang giận dữ, nhưng sau trưa trò ấy cũng không đi học lớp cổ ngữ, tôi đã tìm rất nhiều nơi mà trò ấy có thể đi nhưng không tìm được.” Snape có hơi suy sụp ngồi xuống. “Tôi lo lắng trò ấy sẽ xảy ra sự cố gì, thưa ngài, ngài có thể nghĩ ra cách nào không?”

“Đừng nóng vội, tôi đi liên lạc với Salazar, chắc cậu ấy có thể tới đây.” Rowena hiền lành nói, cô vỗ vỗ vai Snape, rót cho bọn họ mỗi người một chén trà nóng, rồi lấy ra một cái vòng, đưa pháp lực vào trong.

Cũng không lâu lắm thì Salazar trực tiếp độn thổ vào.

“Rowena, chuyện gấp gì thế?”

Rowena thở dài, “Salazar, rắc rối rồi, không tìm thấy Harry.”

“Cậu nói gì?” Salazar dừng một chút, “Cái gọi là không tìm thấy là có ý gì?”

“Chính là như cậu nghĩ, Harry biến mất trong Hogwarts, không ai biết nhóc ấy đi nơi nào, ngay hôm nay thôi.” Rowena nói, “Severus đã tìm khắp các nơi có thể nhưng vẫn không thấy Harry, cho nên chúng mình đoán hiện tại Harry biến mất.”

“Không có bất cứ dấu hiệu nào sao?” Salazar xoay người nhìn về phía Snape.

Snape nhận ra, đôi mắt Salazar vốn màu đen giờ phút này đã dần dần có tia màu đỏ, tựa như năm đó, màu đỏ trong mắt kẻ điên kia làm người ta hoảng sợ.

“Ba à, người bình tĩnh trước đã.” Dyers đứng lên, anh biết cái này có nghĩa gì, ba đang nổi giận. Ba như vậy anh chỉ thấy vào mười năm trước khi anh bị bắt cóc, khi đó, anh tận mắt nhìn thấy ba ôm anh, sau đó mang theo đôi mắt thể này, hủy diệt cả một gia tộc. Ba đã sớm coi Harry trở thành một đứa con trai khác của mình, mà Harry lại xảy ra sự cố trong Hogwarts, cũng không lạ khi ba sẽ tức giận đến thế, không phải sao?”

“Dyers nói đúng, Salazar à, đừng như vậy.” Rowena hiển nhiên cũng nhìn ra Salazar không thích hợp, nhưng khi cô khuyên bảo không khỏi nhúu mày, cảm xúc Salazar dao động dường như quá lớn.

“Mình biết, Rowena.” Salazar nhẹ nhàng nói, anh lịch sự ngồi trên ghế salon, nhưng màu đỏ dưới đáy mắt anh không hề tắt đi mà lại càng rõ ràng. “Mình không sao, chỉ là hết sức tức giận với người có gan làm vậy. Cậu biết đấy, không có sự đồng ý của chúng ta, Harry sẽ không rời khỏi Hogwarts, nhưng họ lại dám mang Harry từ Hogwarts ra ngoài, cái này có nghĩa là gì, có nghĩa là Hogwarts chúng ta lại càng phải tăng mạnh phòng hộ để bảo vệ nhóm phù thủy nhỏ?”

“Salazar à.” Rowena nhìn Salazar, muốn nói lại thôi.

“Chúng ta đi tìm Harry trước, về phần phòng ngự Hogwarts, chờ tìm Harry được thì nghiên cứu sau.” Salazar lắc đầu, “Có manh mối gì không?”

Snape biết những lời này là nói với mình, anh lo lắng nhưng ít ra còn có thể giữ bình tĩnh nên có, “Không có, thần chú truy tìm tôi đã từng ếm lên người Harry không có phản ứng, xem ra đối phương biết trên người Harry có cái gì, chúng làm rất chặt chẽ.”

Salazar nghe Snape nói xong, im lặng vài giây, rồi nhìn về phía Rowena, “Dùng huyết thống truy tìm thì sao?”

“Mình không chắc chắn, Salazar.” Rowena nói, “Tuy Harry ‘tẩy tủy’ dường như đã tiến hành đến giai đoạn cuối, nhưng mình không chắc chắn trước khi nó hoàn thành thì các cậu có thể dùng huyết thống truy tìm hay không. Dù sao rất có thể không nhận được phản ứng, hoặc là, nếu họ lấy một phần máu của Harry ra, vậy có thể làm truy tìm của cậu hỗn loạn.”

“Cộng thêm thần chú định vị, máu của mình tập trung trên trán Harry, nếu nhóc ấy dung hợp máu bản thân của mình qua trán thì sử dụng truy tìm và định vị thì có thể tìm được Harry.” Salazar nói, “Gọi Helen trở về, nếu tìm được Harry thì cậu đi theo mình một chuyến, Gody bên kia trước hết đừng báo cho cậu ấy, gần đây cậu ấy rất bận.”

“Ừ.”

“Nếu chúng dám ra tay với Harry, vậy, chắc chắn phải trả giá tất cả.” Salazar lấy ra cây đũa phép định mệnh của mình từ túi ẩn trong áo chùng. Salazar rất ít khi dùng đũa phép, anh đã quen với pháp thuật không đũa phép, mà, một khi anh mượn đũa phép để phụ trợ bản thân thì anh chính là một tồn tại mà ngay cả gia tộc Black cũng không dám chống lại.

...

Sau khi Harry tỉnh lại còn có chút mơ hồ. Đây là một gian phòng cũng không lớn, có một cửa sổ rất cao để duy trì không khí lưu chuyển, trên cửa phòng có pháp thuật dao động khiến Harry cảm thấy ghê tởm, nơi đó chắc đã bị ếm pháp thuật hắc ám.

Harry gãi đầu, cậu cảm thấy trước tiên cậu nên nghĩ xem mình đã xảy ra chuyện gì đã. Cậu nhớ rõ sau khi học xong lớp độc dược rồi nổi giận dùng đũa rời khỏi phòng học, vì Sev còn nói cậu chưa làm tốt độc dược. Cũng vì cậu chỉ cho thêm bột oánh cánh nhiều hơn một chút, dẫn tới màu sắc độc dược thoáng nhạt hơn, Sev liền phê bình chính mình. Vì thế, Harry gần đây bị tất cả mọi người chiều hư tức giận, giữa trưa một mình chạy tới hồ Đen đi dạo.

Tấn công chỉ xảy ra trong nháy mắt, Harry cảm giác được có người tới gần, nhưng hồ này luôn luôn là một cảnh không tối, cho nên có thêm một hai vị học trò tới đây ngắm cảnh cũng chẳng là chuyện gì kỳ quái, cho nên khi cậu cảm giác được có người nhích lại gần mình, khi cảm thấy không ổn thì đã không còn kịp nữa.

Lần thứ hai tỉnh lại chính là đã bị giam ở chỗ này.

Đây là... bắt cóc sao? Harry chớp mắt mấy cái nhìn mọi thứ chung quanh, nghĩ trong lòng.

Ngoài cửa truyền tới tiếng động, Harry chạy về vị trí cũ nằm xuống nhắm mắt lại.

“Trưởng lão nói, người ở bên trong không xảy ra chuyện gì.” Cậu nghe thấy có người nói như vậy.

“Ta biết.” Tiếng người khác không kiên nhẫn vang lên, “Cũng sẽ không làm gì nó.”

Cửa được mở ra, có người nào đi tới. Người tới chậm rãi tới gần Harry, dường như đang đánh giá cậu.

“Quá giống, thật giống cô ấy.” Người kia nói như vậy, sau đó chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa hai má Harry.

Vì người xa lạ chạm vào, Harry giật mình mở mắt, mà còn có ý nghiêng đầu né khỏi đụng chạm của đối phương.

“Tĩnh rồi hả, nhóc con?” Đối phương cười cười, đáy mắt ngạc nhiên với màu mắt xanh lục tinh thuần như nước của Harry.

Harry không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm người trước mắt. Khi bắt đầu học tập lễ nghi mất kính của cậu đã bị anh trai tháo xuống từ khi anh cho mình uống Dược cận thị – giáo sư tự mình điều chế – nhưng Harry đã quen khi nhìn chằm chằm người khác phải mở to mắt, đây là thói quen khi cậu còn đeo kính, dường như làm vậy có thể thấy đối phương rõ hơn một chút.

Bộ dạng đối phương rất đẹp, Harry vẫn cảm thấy người trước mắt khá giống ai, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Dù không nghĩ ra người trước mắt là ai, nhưng Harry vẫn cảm giác được nguy hiểm, đáy mắt đối phương xuất hiện một tia mê man, nhưng tay gã lại chậm rãi di động trên cổ Harry, gã nhẹ nhàng than bên tai cậu, “Nhóc và cô ấy, rất giống nhau...”

Da thịt bị người khác chậm rãi ma xát làm Harry nhảy dựng lên, nhưng đối phương lại nhanh tay cho cậu một thân chú trói buộc, sau đó đối phương chậm rãi hôn cổ cậu, “Nhóc xinh đẹp giống hệt Lisa, cực kỳ xinh đẹp...”

19. Chương 19: Chạy Trốn Thất Bại

Thật ra Harry vốn rất thích động tác vuốt ve đầu khi an ủi cậu của anh trai và cả Sev nữa, nhưng động tác hiện tại của người này lại làm cậu cực kỳ chán ghét. Mồi gã hôn lên cổ làm Harry ghét sự đụng chạm này. Mà hậu quả khiến Harry chán ghét, chính là Harry phản kích.

Kes đánh giá thấp năng lực của Harry, vì Harry thoát nhìn nhỏ xinh như vậy cho nên gã hạ thần chú tùy tâm, cũng vì thế mới làm cậu phản kích thành công. Kes bị đánh lui hơi giật mình nhìn Harry, đáy mắt hiện lên một tia độc ác. Gã lạnh lùng nở nụ cười, “Người gia tộc Slytherin mà không hiểu pháp thuật hắc ám vậy mà cũng thẹn với dòng họ Slytherin này, tên nhóc kia.”

Harry chậm rãi lùi về sau, đưa phép cậu không ở trên người, sử dụng pháp thuật không đưa phép đối với cậu mà nói là chuyện rất có tính khiêu chiến. Hơn nữa phản kích vừa này cũng dùng không tiếng động không đưa phép đã làm cho cậu lập tức tiêu hao rất nhiều pháp lực. Nếu muốn tiếp tục dùng pháp thuật không đưa phép, vậy cậu phải cẩn thận một chút, lợi dụng tốt mỗi một ít pháp lực, cậu cần phải chống được tới khi Sev cứu cậu mới thôi. Đúng vậy, Harry tin chắc Sev của cậu sẽ đến, ba ba của cậu cũng sẽ đến. Nhưng trước đó...

Harry cảnh giác nhìn đối phương, cậu lặng lẽ di chuyển về phía cửa, nhưng nhìn bề ngoài, cậu chỉ vì sợ hãi mà khiếp đảm lùi về sau mà thôi. Kes khinh thường nở nụ cười, tên nhóc này cho rằng có thể chạy trốn từ trong tay mình sao?

Sự thật chứng minh, dù điều xấu vẫn luôn đuổi theo Kẻ Được Chọn nhưng Kẻ Được Chọn lại có biện pháp đối phó điều xấu, Kes coi khinh lại một lần nữa cho Harry một cơ hội, phải biết, năm thứ tư kia Harry đã từng trốn khỏi tay Voldemort, cũng có một phần là vì bản thân Voldemort phớt lờ.

Ngay khi Kes dần dần tới gần Harry thì Harry đột nhiên niệm cái gì đó. Đó là thần chú mạnh nhất mà Harry giờ phút này có thể điều động pháp lực tập trung lại mà thành. Nếu là quá khứ, Harry tuyệt đối bài xích pháp thuật hắc ám, nhưng đến thời điểm mấu chốt, cậu cũng chẳng còn cách nào, cậu chỉ dùng pháp thuật hắc ám để chạy trốn. Ai cũng không ngờ, Harry vô cùng bài xích pháp thuật hắc ám giai đoạn trước lại vì sự cố lần này mà đánh vỡ bài xích với pháp thuật hắc ám.

“Mày... Ừm...” Không ai có thể nghĩ tới, đứa trẻ nhỏ gầy như vậy lại có năng lực mạnh mẽ có thể sử dụng pháp thuật hắc ám, lại còn là pháp thuật hắc ám gần như cao cấp nữa chứ.

Pháp thuật này vốn chỉ coi như trung cấp, vì pháp lực cần khi sử dụng nó cũng không quá nhiều, nhưng thương tổn nó tạo thành lại rất lớn, cho nên nghiêm khắc mà nói nó đã gần tới pháp thuật hắc ám cao cấp rồi.

Ai có thể nghĩ tới, đứa trẻ nhỏ gầy như vậy lại có sức bật lớn đến thế. Một cú kia đánh xuống, làm thương tổn pháp thuật hắc ám lên gấp mấy lần.

“Cậu chủ...” Nghe được tiếng động trong cánh cửa, thủ vệ ngoài cửa đẩy cửa tiến vào, nhưng chưa đợi họ nhìn rõ chuyện gì đã bị Harry tránh ở cửa hung hăng đụng phải, sau đó Harry cầm đũa phép Kes chạy thoát ra ngoài.

“Chết tiệt.” Kes đoạt lấy đũa phép của thủ vệ, bắt đầu chữa trị cho mình, sau đó anh ta phóng ra một tín hiệu, gọi một đám thị vệ. “Tên nhóc kia chạy thoát, ngăn nó cho ta.”

Trước khi trưởng lão và tộc trưởng trở về, gã phải bắt tên nhóc này lại, sau đó... Kes lau vết máu nơi khoe miệng, dùng Scourgify cho cái áo chùng nhiễm máu của mình, sau cũng không xử lý miệng vết thương, liền đi theo ra ngoài.

Harry một mình chạy ra khỏi nơi tối mù, mới biết mình không hiểu đường ở đây, mà sau khi cậu ra khỏi chỗ kia đã thấy xung quanh có rất nhiều thông đạo, giống như là mê cung.

Mê cung!

Harry chợt nghĩ tới điều gì, nhưng suy nghĩ chợt lóe kia cậu không bắt được, nhưng gì thì gì cậu cũng nhớ được thần chú mơ hồ kia.

“Point me.” Cậu đặt đũa phép trong lòng bàn tay mình, tuy cậu cảm thấy xa lạ với thần chú này nhưng cậu thành công, ít nhất thì cậu sẽ không vì không phân biệt được rõ phương hướng mà chạy lung tung.

Vừa mới phân được phương hướng, phía sau liền truyền tới tiếng nói, Harry nghĩ nghĩ, chạy về phía bên phải. Cậu chỉ nắm đũa phép, dù đây không phải cây thuộc về cậu nhưng dưới tình huống như thế, có còn hơn không không phải sao?

Nhưng, dần dần, Harry cảm thấy mình chọn sai đường. Vì theo bước chân của cậu, thông đạo con đường này đã càng ngày càng ít, đến cuối cũng chỉ còn lại một cái. Nếu có người ngăn lại cậu từ đằng trước vậy cậu sẽ gặp nguy hiểm liền.

Harry hơi hơi thở dốc. May mắn cho tới nay huấn luyện Quidditch đã rèn thể lực Harry, mà Harry lại chạy ngay khi vừa bị bắt cóc, nếu cậu bị đói ba bốn ngày thì cậu có còn sức lực gì không cũng khó có thể nói.

“Mau, ở trước.” Mặt sau truyền tới tiếng gầm nhẹ làm Harry không dám dừng lại, cậu cần phải tiếp tục, cậu phải thoát đi tầm mắt những người này, sau đó tìm một chỗ trốn đi, chống đỡ đến khi ba ba và Sev đến.

Chỉ là tầng hầm ngầm này lớn như vậy, có thể nghĩ được mặt trên khổng lồ cỡ nào, một mình cậu không thể rời khỏi nơi này, ba ba và Sev nhất định sẽ tìm được cậu, nhất định sẽ. Harry không ngừng chạy, con đường càng ngày càng rộng, cậu dường như đi ra khỏi tầng hầm rồi.

Nhưng...

Harry lén vào trong bụi cỏ, né vài cô gái xách giỏ vui vẻ cười nói. Sau đó cậu chạy theo một con đường nhỏ vắng lặng.

Nơi này có vẻ rất ít người tới, bụi cỏ tượng trưng chăm sóc tới độ cao nhất định, sau đó đường mòn dưới chân Harry từ có cỏ nhỏ ở khe đá, thoát nhìn, nơi này dường như không có bao nhiêu người sẽ đến. Nếu tiếp tục đi nơi này, tới tận cuối thì cũng rất tốt. Harry nghĩ trong lòng, cậu không dám chạy quá nhanh, cậu cần phải chú ý iếng động chung quanh, dù sao ở nơi xa lạ này, ai cũng không biết sẽ gặp phải cái gì. Mà Harry cũng không dám dùng thần chú. Cây đũa phép này dù sao cũng không phải của cậu, sử dụng có rất nhiều cảm xúc không hợp, nếu có thể không cần thì cố gắng không dùng tốt hơn.

Càng đi tiếp, con đường cũng dần dần trở nên rộng hơn, nhưng làm Harry thất vọng là nơi này cũng không có lối ra, ở đó có một ngôi nhà rất lớn, mà cửa vào thậm chí còn cao như cây cổ thụ bên cạnh Harry vậy.

Harry nghĩ nghĩ, chậm rãi lại gần. Nghĩ tới người phía sau còn đang đuổi theo cậu, cậu thà đối mặt với thứ không biết sau cánh cửa kia.

Harry đẩy cửa ra.

“Cậu chủ.” Có người đứng trước mặt Kes, “Nó chạy về phía cấm địa.”

“Cấm địa?” Kes nhìn con đường nhỏ vắng lặng, nhíu mày.

“Dạ, thưa cậu chủ nhỏ, nếu tộc trưởng trở về...” Cấm địa trong tộc luôn luôn không được tiến vào, mở ra hai năm một lần, còn bên trong có cái gì thì chỉ có bản thân tộc trưởng biết mà thôi.

“Vây vây lại.” Bản thân gã cũng không dám đi đụng vào cấm kỵ này, thủ đoạn độc ác của tộc trưởng gã cũng biết, tên nào không mở to mắt phạm vào cấm kỵ, tộc trưởng tuyệt đối sẽ hạ sát thủ trong nháy mắt.

Kes dẫn người đứng ở cửa cấm địa, cái cấm địa này chỉ có một cửa vào, đương nhiên không ngoại trừ bên trong sẽ có thông đạo dưới lòng đất. Nhưng gã không nghĩ một tên nhóc con có thể đi vào trung tâm cấm địa tìm được thông đạo dưới đất đâu, trừ khi vận may của tên nhóc này cực kỳ cao.

Nhưng vận may của Harry chẳng bao giờ tốt cả, phải biết lần đầu tiên cậu có thể trốn ra đã là một chuyện khó có được, chạy đến cái nơi gọi là cấm địa này, đoán chừng cậu đã sử dụng hết vận may ngày hôm nay rồi ý chứ.

Sau khi Harry tiến vào trong cửa, đập vào mắt chính là một mảnh xanh lục xinh đẹp. Nơi này im lặng đến đáng sợ, nhưng đối với Harry mà nói thì đây là chuyện tốt nhất, chỉ cần nơi này không có người, cậu có thể tìm chỗ ẩn núp ở trong này. Nếu người bên ngoài tiến vào, cậu có thể tạm thời lợi dụng hoàn cảnh này trốn đi, nơi này thật ra cũng rất lớn, có thể tạm thời trốn được cũng tốt lắm rồi.

Nhưng, khi Harry đi lên trước, không biết qua bao lâu thì nhìn thấy cuối đường có một trận pháp khổng lồ. Trong trận pháp dường như có đặt cái gì đó, được trận pháp biến ảo thành phòng ngự bảo vệ. Harry nhìn thứ đặt trong trận pháp, cậu có thể cảm giác được một pháp lực khổng lồ dần dần phát ra, dường như đang cảnh cáo Harry không được tới gần nơi này.

Harry dừng bước, có hơi sợ hãi lùi về sau. Cậu không có ý muốn trong này cho những thứ gì, cậu chỉ muốn chống được tới khi Sev đến mà thôi. Harry chậm rãi lui về sau, ý muốn né tránh tập trung trận pháp. Đúng vậy, cậu có thể cảm giác được, trận pháp nơi này bài xích người ngoài tiếp cận, mà còn có ý đuổi họ đi. Đây là một cảm giác rất xấu.

Harry hít sâu một hơi, vừa lùi về sau vừa chậm rãi giơ lên đũa phép, cậu cần phải ứng phó chuyện xảy ra bất cứ lúc nào, cho dù hiện tại năng lực... tự hồi của Harry không tốt như trước kia – đương nhiên, năng lực tự hồi trước kia của Harry cũng chẳng thấy tốt hơn chút nào – nhưng gần lợi tránh hại Harry vẫn có thể hiểu được.

Harry dần dần lùi lại tới chỗ rẽ, cậu đang lo lắng mình có nên lùi lại tới bên kia cánh cửa hay không, nhưng nếu người xấu tiến vào thì làm thế nào bây giờ? Ngay khi Harry do dự thì trận pháp cách cậu có hơi xa đột nhiên phát ra luồng sáng chói mắt, thẳng tắp bao phủ Harry.

“Aaaaa!”

Harry bị luồng sáng bao phủ đau đớn kêu lên, đó là một loại đau đớn tựa như bị hàng vạn cây kim đâm vào cơ thể, hung hăng châm thủng toàn bộ nội tạng của mình. Sau đó, đau đớn này còn dẫn theo đau đớn tận sâu trong linh hồn, dường như có cái gì đó đang xé rách linh hồn cậu, muốn ép bức linh hồn cậu nát vụn. Đó là một loại đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời, dù là Crucio cũng không thể nào bằng được cảm giác linh hồn đang bị thiêu cháy. Trong đau đớn như vậy Harry cảm giác máu mình tăng tốc di chuyển, cuối cùng phun ra từ cổ họng. Sau đó cậu cảm giác được một luồng sức mạnh đánh vào mỗi góc ngách trong cơ thể cậu, rồi cậu nghe được tiếng mở cửa.

Có người đứng trước mặt cậu, nhẹ nhàng xách cậu lên. Cậu mở to mắt, nhìn thấy người xấu trước đó đã làm động tác mình chán ghét. Khóe miệng người nọ nở nụ cười làm người ta ghê tởm, gã vươn tay cầm lấy đũa phép mà Harry tuy rằng bị pháp thuật nào đó đánh trúng nhưng vẫn cầm chặt.

“Tên nhóc kia, cấm địa cũng không dễ dàng đi vào như thế.” Kes nhìn Harry cả người đầy máu, cười trên nỗi đau người khác nói, xem ra mình không đi vào là đúng, nếu mình đi vào, chưa nói tới tộc trưởng sau khi trở về sẽ xử phạt chính mình, chỉ với phòng hộ bên trong, có lẽ mình cũng sẽ rơi vào tình cảnh như người kia.

“Mày xem ra sắp không ổn rồi, tên nhóc kia.” Gã mang Harry trở về, “Tuy rằng trưởng lão đã nói không nên làm hại mày, nhưng mày đã muốn chết chạy tới cấm địa, nghĩ đến dù mày xảy ra chuyện gì nhưng chắc cũng sẽ không có ai nói liên quan tới ta đâu nhỉ? Dù sao thì dám can đảm xâm nhập cấm địa thì tộc trưởng sẽ không lưu tình giải quyết.”

Nhưng gã cũng không đưa Harry tới tầng hầm giam giữ trước đó, gã mang Harry tới một căn phòng... xa hoa, đúng, chính là một căn phòng xa hoa, còn không thêm nhẹ nhàng ném Harry lên một cái giường lớn.

“Ừm...” Những vết thương do pháp thuật trước đó tạo thành vẫn còn đau đớn, đừng nói đối phương cho mình thần chú trói buộc mà dù có dùng, Harry căn bản cũng không thể trốn được.

“Dù sao cũng chết, trước khi mày chết, để ta ném hương vị của mày thế nào, có phải giống với Lisa hay không...” Gã không lưu tình xé rách áo chùng nhiễm máu trên người Harry, đối với miệng vết thương còn không ngừng chảy máu trên người cậu, gã chỉ đơn giản chữa trị những vết thương tương đối nặng – dù sao gã biết, Harry bị thương thật ra là ở bên trong, những vết thương ở bên ngoài này dù có chữa trị hay không thì thần chú phòng ngự hay trận pháp thiết lập trong cấm địa sẽ không để cho người ta đơn giản chạy trốn trừng phạt như thế được.

“Dừng lại.” Harry chán ghét có người làm gì đó trên người cậu, dù cậu không rõ động tác của Kes thế nào, nhưng cậu ghét đối phương chạm lên người cậu, hôn lên người cậu, đối với Harry hiện tại chỉ cần nhúc nhích thôi đã như bị kim đâm đau đớn không thôi mà nói, thậm chí cũng chẳng có sức lực vươn tay đẩy đối phương ra.

“Tên nhóc kia, đợi lát nữa ta sẽ cho mày cầu xin ta tiếp tục.” Đối phương hôn cổ cậu, mùi máu tươi nồng đậm trên người Harry kích thích ngọn lửa dục vọng trong mắt gã, gã chậm rãi xoa thân thể Harry không ngừng run rẩy, cảm nhận làn da non mềm trong tay.

Đó là một loại tra tấn với Harry, thân thể và linh hồn cùng kêu gào đau đớn, lúc này bất cứ tiếp xúc nào từ bên ngoài đều có thể khiến cậu muốn hét chói tai. Làn da bị Kes chạm vào, găm, cắn đau đến mức Harry gần như muốn xé rách tất cả những chỗ đó.

Khi hai tay Kes xé tung lớp vải cuối cùng dưới hạ thân Harry, không biết là vì miệng vết thương quá đau hay là chán ghét đụng chạm của đối phương, khi Kes ác ý nắm chặt bộ vị của cậu, Harry rốt cuộc không nhịn được nữa, đau khóc thành tiếng, “Sev... Sev...”

Thầy ở nơi nào, Sev...

20. Chương 20: Kế Hoạch Thất Bại

Pháp thuật huyết thống là một pháp thuật kỳ diệu, nó có thể là bạch pháp thuật, vì nó dùng để làm thí nghiệm dòng máu, dùng máu mình làm thuốc dẫn, cứu người thân bị thương nặng, cũng có thể dùng máu mình để xác nhận đối phương có phải là... người thân của mình hay không. Ở thời đại của Harry, pháp thuật huyết thống như vậy càng được sử dụng thường xuyên trong quý tộc. Đó là chỗ dựa để đoán xem đứa nhỏ đó có... thuộc gia tộc hay không, chỉ dùng với con riêng.

Nhưng đồng thời nó cũng là một loại pháp thuật hắc ám.

Đúng vậy, pháp thuật hắc ám.

Nhất là quan hệ huyết thống, càng có thể mở rộng uy lực pháp thuật hắc ám này tới cực hạn. Đó là một loại khống chế với huyết thống, chỉ có bậc trên mới có thể thống trị người dưới của mình, ví như, vì dòng máu con trai là do người cha cho, vì thế người cha có thể tiến hành thống trị. Dù là muốn hút cạn máu hay khống chế lý trí con trai, chỉ cần pháp thuật hắc ám hoàn thành thì kể cả con trai chạy trốn tới đâu người cha cũng có thể dùng truy tung dòng máu mà tìm được đối phương.

Mà, chỉ cần pháp thuật người cha đủ mạnh, mở ra pháp thuật hắc ám như vậy, thậm chí người cha đó không cần trả giá quá nhiều, cũng không cần sợ bị phản lại. Đương nhiên, cái gọi là ‘đủ mạnh’, ở thời đại này thật ra không có bao nhiêu người có thể đạt tới tiêu chuẩn, nhưng Salazar vừa nãy chính là một người trong số ít đó.

Mười năm trước, khi Dyers mất tích, Salazar cũng dùng pháp thuật huyết thống tìm được cậu ấy.

Mười năm sau, Salazar lại vì con trai mình, sử dụng pháp thuật này, không cần pháp thuật định vị, vì có lẽ đối phương căn bản không thể tưởng được anh sẽ dùng thần chú loại này, chỉ vì một đứa con nuôi. Nhưng hậu quả so với mười năm trước càng làm cho anh không đề nén được tức giận trong lòng.

“Salazar...” Rowena muốn nói lại thôi nhìn Salazar.

Salazar cầm đĩa phép của mình, nhìn vị trí biểu hiện trong trận pháp, thật lâu sau, anh khẽ nói, “Đi thôi.” Dù là ai, cũng không có lý do gì có thể ra tay với Harry.

“Tộc trưởng không có ở đây, thưa ngài Slytherin.” Thị vệ canh gác ngăn bước Salazar lại, “Ngài ấy đã ra ngoài không lâu trước đó.”

“Ta biết cậu ấy không ở đây,” Salazar nhìn thị vệ trước mặt, thản nhiên nói, “Nếu cậu ấy ở đây thì các người còn ai dám động tới Harry chứ.”

Thị vệ nhìn nhau, họ không rõ Salazar đang nói gì, “Thưa ngài Slytherin, chúng tôi không hiểu ngài đang nói gì, nhưng chúng tôi cũng không nhận được thiệp viếng thăm của ngài, nếu ngài muốn đi vào thì xin ngài đợi, chúng tôi cần phải thông báo cho trưởng lão.”

“Muốn giấu con ta kỹ đi?” Salazar lạnh lùng nói, “Tránh ra.”

“Thưa ngài, ngài...”

Salazar đã nhẫn nại đến cực hạn, nếu không phải nể mặt chủ nhân lâu đài thì anh sẽ không đứng ở đây lắng nghe với đối phương lâu như vậy, anh trực tiếp đã xông vào rồi.

“Severus, thầy có thể truy tung tới vị trí của Harry sao?” Salazar hỏi.

“Đúng vậy, thưa ngài.” Severus sốt ruột trả lời, “Mời.”

Salazar và Rowena đi sau Snape, bên cạnh họ là hộ vệ lâu đài, Herpo biến thành nguyên hình bảo vệ xung quanh họ. Người chỗ này đều quen Salazar, đều biết năng lực và thủ đoạn của Salazar, cho nên họ tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể có người âm thầm rời đi, thông báo trưởng lão mới rời khỏi không lâu.

Nếu không biết tộc trưởng đi đâu, vậy cũng chỉ có thể để trưởng lão tới xử lý chuyện này.

Vì kiêng kỵ Salazar và Herpo, cho nên họ không ai dám động, Salazar bọn họ cứ thế thuận lợi đi tới một căn phòng độc lập. Mà trong phòng truyền ra tiếng Harry kêu đau không hề dè dặt và tiếng cậu gọi, “Sev... Sev... Cứu con, cứu con.” Không có ai hiểu được lời nói của Harry dùng tiếng Anh hiện đại này nhưng Snape lại nghe rõ. Nghĩ tới chuyện Harry có thể gặp phải, anh gần như đá văng cửa.

Cảnh tượng bên trong khiến Snape tức đỏ mắt. Harry trần như nhộng bị đặt dưới thân một người trẻ tuổi, trên người tùy chỗ có thể thấy được vết máu, mà còn rất nhiều miệng vết thương không biết do cái gì tạo ra còn đang âm ỉ chảy máu. Thanh niên đã chen vào giữa hai chân cậu, thậm chí tay đã không ngừng đụng chạm dưới thân Harry.

Mà Harry, vẻ mặt đã gần như trống rỗng.

Cậu không ngừng chảy nước mắt, sau đó không ngừng gọi cái tên khắc sâu trong óc cậu, tên là, Severus.

“Không phải đã nói không có chuyện gì thì không được làm phiền ta sao?” Kes nghe thấy tiếng đá cửa, cũng không quay đầu lại mà lều bều.

Trong nháy mắt, áp lực pháp thuật khổng lồ của Salazar mở ra, mà còn tập trung lên người Kes. Dù là thiên phú dị bẩm trong thế hệ cùng tuổi, cho dù là người nổi bật trong thế hệ, nhưng gặp phải Salazar, Kes không có phần thắng nào, huống chi trước đó gã không hề có phòng bị. Bị áp lực pháp thuật Salazar đánh trúng, cái loại đau đớn tận trung tâm pháp lực làm gã phun ra một búng máu.

Máu vốn phun lên Harry bị thần chú Snape chặn lại, Snape đi nhanh lên, kéo cái áo hỗn độn của Kes, vứt người sang một bên, sau đó cởi áo choàng của mình bao chặt Harry không một mảnh vải. Harry run rẩy hết râm lên.

“Harry, đừng sợ, ta ở đây, ta ở đây.” Snape ôm lấy Harry, nhẹ nhàng nói bên tai Harry, “Đừng sợ, không ai có thể làm hại trò, không ai có thể làm hại trò.”

“Đau quá, đau quá...” Harry không ngừng thét chói tai, muốn thoát khỏi cái ôm và áo choàng của Snape, đau đớn khi tiếp xúc da thịt và quần áo bao phủ cậu, nhưng trước đó cậu đã dùng hết sức lực để thét lên rồi.

Cho nên lúc này cậu chỉ có thể khóc nức nở. “Sev... Cứu con... Cứu con...”

Rốt cuộc nhận ra Harry không thích hợp Snape nhẹ nhàng đặt Harry xuống, “Thưa ngài, Harry không thích hợp.” Anh nói với Rowena.

Nhận thấy quả thật Harry không ổn, Rowena và Salazar cũng không tiếp tục tìm người này tính sổ, mà đi thẳng tới cạnh Harry. Rowena và Salazar gần như đồng thời ếm thần chú lên người Harry, kiểm tra tình huống của Harry. Nhưng tin tức thần chú đưa ra hiển nhiên không lạc quan.

“Chết tiệt, là lời nguyền Trevanth.” Rowena khẽ nói.

“Haha, tên nhóc này xông vào vùng cấm tộc tôi, xứng đáng bị nguyên rủa.” Kes bị đánh sang một góc cười phá lên, gã vốn bị Salazar dùng áp lực pháp thuật biến thành gần như bị bạo động trung tâm pháp lực, nhưng hiện tại lại không sợ chết tiếp tục nói, “Không ai có thể thoát khỏi lời nguyền này, không một người nào.”

“Không một người nào?” Salazar cho gã một ánh mắt miệt thị, anh chậm rãi đi tới cạnh gã, một chân đặt lên trên lồng ngực gã, “Nếu thật không có ai giải trừ được lời nguyền này, vậy, trước hết ta sẽ cho mi chôn cùng với Harry, hửm?”

“Tôi là tộc trưởng tiếp theo của Gryffindor, ông không thể làm thế với tôi.” Kes kêu la dưới chân Salazar, “Tộc trưởng hiện tại không ở đây, tôi chính là người có quyền lực lớn nhất trong tộc, chỉ cần tôi ra lệnh thì các người đều phải ở đây.”

“Mi có thể thử xem.” Salazar chậm rãi giơ đũa phép lên.

“Thưa ngài.” Vào đúng thời điểm máu chót, Snape ngăn Salazar, “Cứ để gã chết đi như vậy, rất lợi cho gã.” Anh nhìn người dưới chân Salazar lạnh lùng nói, “Harry bị thương thế nào, hẳn là phải bù đắp trăm lần lên kẻ này thế ấy.”

“A?” Salazar chậm rãi gọi lên khoe miệng, anh lui về sau một bước, để chân mình rời khỏi ngực Kes, “Severus, thầy có ý kiến gì sao?”

“Thưa ngài, gần đây tôi đang nghiên cứu một ít độc dược, mà tính độc và tính ăn mòn của độc dược này quá lớn, không thể thí nghiệm trên động vật, có lẽ ngài có thể tặng tôi một vật phẩm thí nghiệm chẳng?”

“A, đương nhiên, nếu thầy đã muốn.” Salazar gật gù đầu nói, “Tất nhiên thầy có thể có được vật phẩm thí nghiệm này, hơn nữa tôi còn cho phép thầy tiến hành đủ loại thực nghiệm, chỉ cần có ích với việc thầy nghiên cứu độc dược là được.”

“Rất cảm ơn ngài.” Snape nhìn chằm chằm Kes, màu đen trong mắt có cái gì đó chậm rãi hiện lên, “Tôi sẽ lợi dụng vật phẩm thí nghiệm này thật tốt.”

“Chúng ta không thể ở lại đây, Harry cần được chữa trị.” Về mặt Rowena khấn trương nhìn Harry, hiện tại Harry từ chối bất cứ đụng chạm nào, không chỉ là lời nguyện khiến cậu không thể chấp nhận sự đụng chạm, bản thân cậu cũng đang bài xích người khác đụng vào, có lẽ là có liên quan tới hành động của Kes trước đó. Khiến Rowena lo lắng là, thần trí Harry xuất hiện hỗn loạn.

“Harry rất không ổn, mình đoán thần trí nhóc hỗn loạn thêm lần nữa, vốn là quên một chuyện dẫn đến khôi phục bản tính vốn có, nhưng hiện tại nhóc ấy, có lẽ là... bị dọa.”

Hoặc là nói đau đớn cộng khuấy nhục khiến Harry trốn trong thế giới riêng mình. Harry, rất có thể, đã điên rồi.

Snape không nói gì đi qua, chậm rãi ôm lấy Harry.

“Không, đừng đụng vào tôi, bỏ tôi ra, xin anh...” Tiếng Harry khàn khàn vang lên, giọng của cậu gần như đã không nghe được, nhưng vẫn đang bài xích người khác đụng vào.

“Harry, ngoan, ta ở đây, ta sẽ không làm hại trò, trò phải tin tưởng ta...” Snape khẽ nỉ non bên tai Harry, vì hiện tại cả người Harry đều đang đau, dù Snape ôm cậu cũng cực kỳ đau đớn, nên Snape không dám vỗ sau lưng cậu an ủi, chỉ có thể khẽ nói những lời an ủi bên tai cậu, để Harry buông sự đề phòng, “Ta đang ở cạnh trò, trò biết, ta sẽ không làm hại trò, đúng không?”

“Sev... Sev...” Harry khóc la lên tên anh.

“Đúng rồi, ta là Sev, ta đang ở cạnh trò, Harry, bình tĩnh nào, chúng ta về nhà thôi.” Snape không phiền không chán nói những lời này bên tai Harry, lặp lại cho Harry rằng mình đang ở ngay cạnh cậu, chỉ cần Harry muốn nghe, anh có thể nói hết, để Harry yên lòng, “Ngủ một giấc, Harry, tỉnh ngủ thì chúng ta đã về tới nhà rồi.”

Snape khẽ an ủi Harry, cho đến khi cảm xúc Harry ổn định lại, dần dần an ổn nhắm mắt.

Salazar và Rowena đứng một bên, dù họ không thể hiểu đối thoại giữa Harry và Severus, nhưng họ nhìn ra được cảm xúc Harry đã từ từ ổn định lại.

“Chúng ta cần mau chóng trở về, Harry cần được chữa trị.” Dù là vì lời nguyện hay là vì cảm xúc bản thân, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Harry không chỉ không thể khôi phục ký ức mà hơn nữa còn hóa điên.

Rowena nhìn thiếu niên đang ngủ say trong ngực Snape, nhẹ nhàng hít một hơi. Thiếu niên khiến người khác yêu quý từ tận đáy lòng lại luôn xảy ra những sự cố làm họ không thể nào biết trước, mỗi một sự cố đều sẽ đưa tới sự đau xót khác nhau, làm người ta đau lòng mà bất đắc dĩ.

“Đi thôi.” Salazar khẽ nói.

Herpo vẫn duy trì hình thái vốn có, quần lấy Kes không thể nào nhúc nhích đuổi kịp Salazar. Nếu chủ nhân nói muốn sống, vậy nó không thể quần chết người này, cũng không để người này đi tìm chết.

Nhưng họ vừa mới ra khỏi phòng này đã bị người ngăn cản.

“Ngài Slytherin.” Một người trung niên mang theo một đám thị vệ đứng trước cửa, ngăn chặn đường đi của họ.

“Nể mặt Godric,” Salazar nhìn chung quanh những người này, lạnh lùng nói, “Ta không định dỡ xuống lâu đài này.”

“Thưa ngài Slytherin, chúng tôi chỉ làm việc theo lệnh, mong ngài đừng làm khó con tôi.” Người trung niên nhìn Kes bị Herpo quần đã hôn mê, sắc mặt nặng nề nói.

“Theo lệnh? Theo lệnh ai?” Rowena cười lạnh một tiếng, “Ông muốn nói ông làm theo lệnh Godric? Thật sự quá buồn cười. Nếu Godric muốn mời Harry đến làm khách căn bản sẽ không dùng loại thủ đoạn này, lại nói tiếp, ông căn bản không hiểu tộc trưởng mình bằng người ngoài chúng tôi.”

“Ông muốn tạo ra mâu thuẫn giữa Gryffindor và Slytherin, hoặc ông muốn mượn tay Slytherin hủy diệt Godric?” Con người màu đỏ của Salazar nhìn ông ta không chớp mắt, làm vị trưởng lão này có một loại cảm giác bị dă thú nhắm trúng, chỉ loại ánh mắt này thôi cũng đã đủ để ông run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mà người có được ánh mắt này, thậm chí còn chưa bằng một nửa tuổi của mình. Thảo nào người này có thể kết bạn với tộc trưởng, người này đủ mạnh, giống như tộc trưởng, là người nổi bật trong lứa mới.

“Kes dù sao cũng không phải con trai của Godric, kể cả hiện tại nó là người có hy vọng nhất trở thành tộc trưởng tiếp theo trong đám tuổi trẻ gia tộc Gryffindor đi nữa, nhưng Godric còn có một cô con gái, dù cô con gái này đã bị đuổi khỏi tộc từ rất sớm trước kia. Nhưng vì mấy năm nay các người cũng chưa thể tìm thấy cô bé, nên các người lo lắng chẳng qua đây chỉ là một phương pháp Godric bảo vệ cô bé, các người muốn lợi dụng Harry, khơi mào mâu thuẫn giữa Slytherin và Gryffindor. Mà vài ngày gần đây Godric không ở trong tộc, các người bắt cóc Harry đổ lỗi trên đầu cậu ấy, cho rằng Salazar dưới cơn nóng giận sẽ ra tay với Gryffindor, đến lúc đó sau khi Godric trở về dù không rõ nhưng vì bảo vệ Gryffindor không thể không đối đầu với Salazar. Dù kết cục ra sao thì Godric cũng sẽ bị thương nghiêm trọng ở mức độ nào đó, đến lúc ấy cũng chính là lúc các người ra tay.” Rowena nói tỉ mỉ kế hoạch của đối phương, mà sắc mặt của đối phương cũng càng ngày càng tái nhợt.

“Các người...” Ông ta dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

“Ông bàn tính rất tốt, dù sao người đã tận mắt thấy hành động của Salazar mười năm về trước, hiện giờ Salazar lại lớn tiếng tuyên bố mình có một đứa con nuôi mà còn xem ra cực kỳ coi trọng đứa con nuôi này, sẽ không hề nghi ngờ nếu con nuôi cậu ấy xảy ra cái gì, vậy Salazar sẽ ra tay, mà Godric là tộc trưởng cũng sẽ đánh trả, nhưng, ông vẫn tính sai.”

Ông ta đánh giá thấp tình bạn giữa Salazar và Godric.

Hoặc là nói...

Rowena nhìn Salazar đi mở đường đằng trước, cười lắc đầu.

Hoặc là nói người kia đánh giá thấp Salazar để ý Godric.

Không ai nhìn ra được tình cảm giữa hai người này dần dần biến chất, mà ngay cả đương sự cũng thế.

Ngoại trừ Rowena.

Cô biết, Salazar càng ngày càng để ý Godric, cũng càng ngày càng hiểu Godric.

Phần tình cảm biến chất này có thể ảnh hưởng tới lý trí của Salazar, cũng có thể ảnh hưởng tới thủ đoạn làm việc của anh.

Ngoại trừ Rowena, không có ai thấy phần này không thích hợp.

Đương nhiên, sau khi trở về, đoán chừng Godric sẽ xui xẻo vài ngày chẳng? Suy nghĩ không thể động vào Gryffindor, đoán chừng Salazar sẽ trút giận lên người Godric ấy nhỉ?

– Hết chương 20 –

21. Chương 21: Cường Ép Tẩy Tủy

Snape ôm Harry cả dọc đường trở lại Hogwarts, vì không biết Harry có chịu được áp lực do độn thổ mang tới hay không nên Severus không dám mang Harry độn thổ.

“Trời ạ, nhóc ấy xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa mới trở về, Helga thấy tình huống của Harry liền không nhịn được kêu lên, hoàn toàn mất đi bình tĩnh.

Lúc này toàn thân Harry đã đổ ỉng, mà hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, làn da bị áo chùng Snape ma sát càng nổi lên bọt nước đỏ như bị sôi, dù là đang ngủ cũng không thấy an ổn được bao nhiêu.

“Lời nguyện Trevanth sao?” Helga nhìn tình huống của Harry, lập tức phát hiện không ổn, “Harry xông vào vùng cấm Gryffindor?”

“Trò ấy suýt nữa bị cái tên chết tiệt kia xâm phạm.” Snape cắn răng nói, “Chắc là Harry muốn tìm chỗ trốn chờ chúng ta tới cứu trò ấy, nhưng lại không cẩn thận xông vào vùng cấm kia.”

Kết quả không chỉ không thể trốn an toàn trong đó, mà lại bị nguyên rửa, nếu họ không đuổi tới kịp thì chỉ sợ không chỉ vì Kes gây chuyện thì Harry cũng sẽ vì nguyên rửa mà đánh mất tính mạng. Nghĩ đến hành vi tên kia làm thần trí Harry càng mơ hồ hơn trước kia, Snape nhìn tên nào đó bị Herpo quấn chặt bên cạnh, đáy mắt hiện lên ý lạnh. Anh sẽ không để cho gã trải qua tốt lành, anh muốn tra tấn gã từng chút, cho đến giây phút Harry hoàn toàn khỏe lại mới có thể cho gã giải thoát.

Rowena theo sau họ, thấy hai người đều không có ý nói chuyện, liền tiến lên đơn giản kể lại chuyện đã xảy ra khi họ thấy Harry.

Helga luôn luôn hiền lành vỗ mạnh lên bàn, “Gryffindor chết tiệt!”

“Thưa ngài, đương nhiên Gryffindor đáng chết, nhưng chúng ta không thể để Harry chết trước họ được.” Khi nói chuyện Snape nhẹ nhàng đặt Harry lên salon, vì thân thể Harry tiếp xúc với áo chùng quá lâu làm làn da càng ửng đỏ, Snape chỉ có thể dùng thần chú trôi nổi để áo chùng thoáng nâng lên, rồi khỏi cơ thể Harry.

“Tình huống của nhóc ấy không lạc quan,” Rowena nhíu mày nói, “Harry cần nhanh chóng chữa trị, nhưng ngoài Godric thì không ai biết giải lời nguyện này cả.” Đây là lời nguyện chuyên dùng để bảo vệ bí mật bên trong vùng cấm của Gryffindor, tương truyền giữa các tộc trưởng, ngoài tộc trưởng thì không ai biết giải nó như thế nào.

“Chúng ta cần Godric nhanh chóng trở về.” Rowena nói.

“Mình đã thông báo cho cậu ấy rồi.” Salazar mím môi, dường như anh không nguyện ý nhắc tới Godric, nhưng Harry lại cần trị liệu, không còn cách nào nên anh cần cái tên kia nhanh chóng trở về.

Động tác của Godric vô cùng nhanh, gần như vừa nhận được tin tức của Salazar anh đã độn thổ trở lại, vì Hogwarts hoàn toàn mở ra với người sáng lập nên Godric thậm chí là đi thẳng tới cửa.

“Tộc trưởng...” Kes như nhìn thấy vị cứu tinh dịch qua về phía cậu, vì trước đó bị thần chú Salazar bắn trúng đau đớn kêu to làm cổ họng khàn khàn, lúc này nói chuyện có hơi đứt đoạn, “Cứu con, cứu con...”

“Nếu ta là mi,” Godric lạnh lùng nhìn kẻ vịn vẹo dưới chân mình, trong mắt anh lóe ra tia lạnh lẽo không thua gì phù thủy hắc ám, “Ta sẽ không làm cái hành vi ngu xuẩn mà ngay cả quỷ khổng lồ cũng xấu hổ ở sau lưng.” Anh nói xong đi qua đối phương tới chỗ Harry.

Salazar ở bên cạnh Harry chậm rãi lùi lại mấy bước, bình tĩnh nhìn Godric. Godric dừng một chút, liếc Salazar một cái. Đối phương vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, thái độ ngăn cách người ở ngoài dăm, giống hệt dĩ vãng. Nhưng Godric biết Salazar đang tức giận, mà đối tượng làm anh nổi giận lại là mình. Tốt rồi. Godric thở dài. Salazar không hủy gia tộc Gryffindor ngay giây tiếp theo tìm thấy Harry đã là tình huống tốt nhất rồi. Lập tức, Godric không nói gì nữa, mà tiến lên kiểm tra tình huống của Harry.

“May quá, thời gian trúng lời nguyện cũng không quá lâu.” Hơn nữa Severus chú ý tới tình huống hiện tại của Harry cho nên cũng không trực tiếp trùm áo chùng lên người Harry, bọt nước trên người nhóc rất ít, nếu lúc đó...

Có vài người không biết về lời nguyện Trevanth, vì làn da tiếp xúc với quần áo nổi lên bọt nước rồi sống chết lẫn lộn, hậu quả là khi bọt nước vỡ tung thì cũng là lúc da thịt bóc ra khỏi thân thể. Lời nguyện Trevanth không phải là lời nguyện ẩn núp, nó có thể làm cho người gặp nguyện rửa trở thành một khối xương dày đặc chỉ trong năm tiếng, tàn nhẫn nhất chính là, cho đến khi một miếng thịt cuối cùng bị bóc ra thì người ta mới có thể tắt thở. Đây là trừng phạt mà Gryffindor đưa ra với người tự tiện xông vào vùng cấm gia tộc, dù là trong tộc hay là ngoài tộc, trước khi được tộc trưởng cho phép, tiến vào vùng cấm mà còn bị nguyện rửa thì chỉ có chết.

Godric dùng đũa phép khê niệm thần chú lên Harry. Luồng sáng mờ bao phủ lên Harry, để đôi mày nhúu chặt của đứa trẻ đang ngủ say dần dần phẳng lặng, hô hấp vốn dồn dập cũng dần dần vững vàng, nhưng Godric dường như nhận ra cái gì đó, “A” một tiếng liền dừng lại chữa trị.

“Làm sao vậy?” Helga lo lắng hỏi.

“Không thể xóa hoàn toàn lời nguyện.” Godric nói, “Có cái gì đó đang có hiệu lực trong cơ thể Harry khi chữa trị.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Không chỉ Helga mà ngay cả Rowena cũng không ngờ sẽ có chuyện phát sinh, mà Salazar vừa mới đứng một bên nhìn động tác Godric cũng lại đây.

“Cẩn thận kiểm tra xem, sẽ thấy có chỗ không ổn.” Rowena lắc đầu, cô không tin chuyện này lại kỳ lạ như vậy.

Godric không biết niệm cái gì, cuối cùng, vẫn tra ra chỗ không ổn trong cơ thể Harry.

“Là pháp lực.” Godric nói. “Lúc ấy vì để cân bằng nguyên tố pháp lực trong cơ thể Harry chúng ta để nhóc ấy đi học tập pháp thuật hắc ám, ngược lại nguyên tố pháp lực của nhóc ấy trong một thời gian đã cực kỳ thân cận với pháp thuật hắc ám nhưng lời nguyện Trevanth lại cũng là pháp thuật hắc ám.” Nói cách khác thì pháp lực trong cơ thể Harry đang bảo vệ lời nguyện, không cho Godric xóa đi.

“Vậy hiện tại làm sao đây?” Không ngờ lúc ấy vì tốt cho Harry để nhóc đi học pháp thuật hắc ám đến nay lại trở thành gánh nặng của Harry, Rowena bực mình day trán.

“Biện pháp thì có nhưng sẽ rất đau đớn.” Godric nói hơi do dự, “Mình không chắc... có thể thành công hay không.”

“Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì Harry nhất định sẽ chết.” Helga nói, “Cho nên vẫn làm đi.”

Godric nhìn về phía Snape, đối phương mặt lạnh lùng gật gật đầu. Sau đó, Godric đuổi họ ra ngoài. Godric nói, chuyện mình cần làm họ tuyệt đối sẽ không đành lòng cho Harry chịu đựng, cho nên thật sự đuổi họ ra ngoài.

Sự thật chứng minh Godric đúng, ở ngoài cửa nghe tiếng kêu cuồng loạn của Harry, Snape ba lần bốn lượt muốn vọt vào. Anh không hy vọng Harry chịu đau như vậy, vì sao, rõ ràng không có ký ức, rõ ràng cần phải sống yên bình, nhưng người kia vẫn phải chịu nhiều chuyện đến thế? Snape đâm một cái lên vách tường.

“Quan tâm sẽ bị loạn.” Rowena lắc đầu, “Severus, nếu không qua cửa này thì Harry cũng không thể tỉnh lại được.”

“Ai quan tâm trò ấy chứ?” Anh chỉ là không muốn khi trở về không mang theo Kẻ Được Chọn sẽ bị Dumbledore lải nhải thôi. Snape từ chối thừa nhận, sau khi Harry cuồng loạn gào lên, anh muốn vọt vào ngăn cản hành vi của ngài Gryffindor đến bao nhiêu, dù ngài ấy đang cứu Harry.

Người bên trong đang chịu đau đớn, người ở bên ngoài cũng chịu đựng dày vò không kém, Snape vẫn dựa vào tường không nhúc nhích, ba nhà sáng lập thì đứng ở trước cửa, chờ đợi kết quả.

Khi mặt trời lặn khuất sau dãy núi, cánh cửa rốt cuộc mở ra, Godric về mặt mỗi một đi ra ngoài.

“Nhóc ấy cần phải nghỉ ngơi, hai tuần sau sẽ không sao nữa.” Godric mặt tái nhợt nói, “Vào xem nhóc ấy đi, chuẩn bị cho nhóc một ít thức ăn, tốt nhất là ít canh, trong thời gian ngắn chỉ sợ nhóc ấy cần uống canh qua ngày.”

Nói xong, Godric có hơi lão đảo độn thổ rồi khỏi.

Snape vọt vào trước tiên. Harry yên tĩnh ngủ trên ghế salon mềm mại do Godric biến hình, trên trán cậu còn một ít mồ hôi, nhưng khi Snape thật cẩn thận xốc chân lên thì lại phát hiện trên người Harry khô mát, có vẻ Godric đã đơn giản xử lý qua giúp Harry rồi.

Rowena phóng vài thần chú lên người Harry rồi xác định Harry đã an toàn.

Sau đó cô nói, “Quả nhiên là phương pháp mạo hiểm.” Cũng chỉ có Godric mới có thể làm loại chuyện mạo hiểm như thế này.

“Thưa ngài, ý của ngài là?” Snape có hơi khó hiểu nên nhìn vào tia sáng phản ánh ra từ cơ thể Harry, hỏi.

“Godric ép Harry hoàn thành tẩy tủy.” Rowena nói, “Thầy biết không, tẩy tủy Harry tự phát bắt đầu, loại tình huống này đều phải đợi nó tự động hoàn thành, nhưng tiến trình này hiện tại lại bị Godric ép hoàn thành.”

Tuy Harry tẩy tủy đã tiến vào giai đoạn cuối, nếu không có sự cố gì thì chưa tới một tháng sẽ hoàn thành, nhưng hiện tại bị Godric ép, khiến Harry chịu không nổi. Giống như đập nát xương cốt mình rồi lấy xương người khác lấp vào, thảo nào Harry lại đau đớn như vậy.

“Quan trọng nhất là, Godric đã nhỏ máu mình vào.” Rowena nhìn luồng sáng trên người Harry, mang đầy tính học thuật nói, “Chắc là để cân bằng nguyên tố pháp lực trong cơ thể Harry.”

Mà có thể chống lại với máu Slytherin cũng chỉ có máu Gryffindor cường đại giống thế. Xem ra, từ hôm nay trở đi, tên đệm của Harry lại có thêm một dòng họ nữa rồi.

Harry James Potter Gryffindor Slytherin!

22. Chương 22: Di Chứng

Sau khi rời khỏi chỗ Salazar, Godric cũng không ra ngoài lần nữa, mà về căn hầm lâu rồi chưa trở lại.

Vừa mới trở lại, anh không hề có hình tượng ngả lên ghế salon, ngơ ngác nhìn cửa, cũng không có động tác nào.

Không biết qua bao lâu, anh kỳ quái nở nụ cười, có chút cam chịu mà nỉ non, “Không tới, đúng là không tới.” Anh không biết nên khóc hay nên cười, nhưng dù ở trước mặt Snape bọn họ anh vẫn chưa từng ngừng cười, lúc này lại chỉ biết tình trạng lúc này của anh không được bình thường biết bao nhiêu.

“Sarah giận rồi.” Anh cọ sô pha nói, khẽ nói với mình

Nếu như là Salazar, nhất định sẽ thấy mình không thích hợp. Ép tẩy tủy không chỉ làm người bị tẩy tủy bị đau đớn rất lớn, hơn nữa người giúp người đó cũng bị hao hết pháp lực trên người. Huống chi Godric vì tốt cho Harry, cống hiến lượng máu lớn của mình cho Harry, để Harry mau chóng hoàn thành tẩy tủy mà còn xóa lời nguyện. Cho nên dẫn tới hiện tại Godric không chỉ pháp lực trong cơ thể rất ít, lại còn thiếu máu nặng. Dù người khác không đoán ra nhưng Godric biết, chỉ cần là Salazar, vậy anh sẽ biết được tình trạng của mình đầu tiên, nhưng Salazar không tới.

Salazar rất giận. Mặc kệ anh rồi. Sự thật này khiến Godric cảm thấy lòng mình cực kỳ khó chịu, không thể nói rõ vì sao, tuy trước kia hai người họ cũng sẽ cãi nhau nhưng có thể làm hòa vài ngày sau. Chỉ là lý do họ cãi nhau tới giờ cũng không phải là vì người khác. Họ có thể cãi nhau chỉ vì một số việc nhỏ, ví dụ như Godric sẽ bị thương vì cứu đứa nhỏ ra khỏi nổ vạc, hay như Salazar sẽ đưa vài chủng tộc hắc ám vào trường. Rất nhiều, rất nhiều nhưng nguyên nhân làm họ tức giận cho tới bây giờ chỉ là vì đối phương mà không phải là vì ai. Tốt rồi, gia tộc Gryffindor là gia tộc của anh, cũng không gọi là ‘người khác’.

Nhưng, trong lòng anh... trong lòng anh...

Godric liên tục không xuất hiện trong Hogwarts một tuần. Đương nhiên, rất nhiều người cũng không biết anh trở lại, vì họ đã thật lâu rồi không thấy Godric. Nhưng vẫn không ai biết, gặp qua anh ngày đó, ngoài Snape cho rằng anh rời khỏi thì ba người khác đều biết anh còn đang ở Hogwarts.

“Sarah, không tới xem cậu ấy sao?” Hai ngày này Rowena giúp Salazar làm một thực nghiệm, cho nên họ thường xuyên đi cùng nhau, đương nhiên Rowena cũng thấy Salazar không thích hợp.

Vì không thể ra tay với gia tộc Gryffindor nên Sarah tính giận cá chém thớt Godric vài ngày, có lẽ vốn là vài ngày sau mọi thứ liền không sao nữa. Nhưng mấy ngày nay Godric trốn tránh lại khiến tâm trạng Salazar trở nên càng kém hơn.

Salazar cúi đầu đọc sách, không trả lời Rowena, rõ ràng anh không muốn nhắc tới người nào đó Rowena thấy bạn tốt như vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Godric cũng thật là, bình thường nếu Salazar không để ý thì chắc chắn cậu ấy sẽ mặt dày mày dạn sán lên. Nói vậy, chỉ cần Godric đồng ý thì Salazar tuyệt đối không giận quá ba ngày. Nhưng hiện tại đã duy trì liên tục một tuần rồi. Rowena bất đắc dĩ lắc đầu.

Hiện tại chuyện của hai người họ mình đã không thể quan tâm nữa, Salazar đang giận người gia tộc Gryffindor làm xằng bậy còn Godric cho tới giờ còn không có hành động nào – giao Kes cho Snape thì không tính – lần này sự kiện Harry bị bắt cóc sở dĩ có thể xảy ra chỉ một mình Kes thì tuyệt đối không làm ra nổi, nếu không có trưởng lão ủng hộ phía sau thì dù Kes bị gia tộc Gryffindor cho là người thừa kế tiếp theo cũng không có khả năng ra tay. Mà Godric, ai biết cậu ấy đang phát điên gì trốn tránh cả một tuần không xuất hiện trước mặt họ. Haiz, hiện tại lý do Salazar giận lại thêm một cái.

Rowena rửa sạch dụng cụ trên tay mình, rời khỏi phòng thí nghiệm. Mâu thuẫn hai người kia vẫn để tự hai người cởi bỏ thì tốt hơn, cô và Helga cũng không thích hợp nói gì – vì cô có dự cảm, nếu hai người kia có thể giải quyết chuyện này một cách hoàn mỹ thì tình cảm của họ sẽ tiến thêm một bước. Đương nhiên, quá trình này làm người ta lo lắng rồi.

Ngoài chuyện giữa Godric và Salazar làm cho người ta khó trách, bây giờ còn có một sự kiện khiến người ta lo lắng. thì phải là Harry. Harry đã tỉnh lại từ ngày thứ ba sau khi tẩy tử hoàn thành, nhưng tình huống lại không lạc quan. Harry từ chối bất cứ ai tới gần, dù là đến gần xem cậu còn phát sốt hay không. Ngoài Snape, chỉ cần có ai muốn tới gần cậu thì cậu sẽ cuồng loạn thét lên, có đôi khi, dù là Snape thì cậu cũng sẽ không tự giác lui lại, sau khi xác định được đối phương là ai cậu mới run sợ nhào qua Snape.

Lúc Harry vừa mới tỉnh, khi Snape và cô nói về tình huống của Harry cô còn tưởng rằng chỉ cần hai ngày nữa thì tốt rồi, cho nên khi đó cũng không để ý nhiều. Nhưng cho tới lúc cô tự đi nhìn Harry mới biết được chuyện nghiêm trọng thế nào.

Rowena đi vào văn phòng Snape – sau khi trở về từ biệt thự Potter, không chỉ Harry có phòng ngủ của mình mà Snape cũng có phòng làm việc riêng – liếc mắt một cái đã thấy Snape đang sửa bài tập, mà Harry thì đang ngủ cạnh anh.

“Harry thế nào rồi?” Rowena lo lắng nhìn Snape.

“Vẫn thế.” Snape cất sách bài tập, vì không muốn đánh thức Harry nên anh cũng không đứng dậy, “Thưa ngài, mời ngồi.”

Rowena theo lời ngồi xuống, thật ra, Rowena còn trẻ hơn so với Snape, ít nhất thì phụ nữ cũng biết bảo dưỡng, cho nên dù cô hơn Snape mấy tuổi cũng không kém Snape, ít ra thì so với Snape hàng năm đắm chìm trong thế giới độc được lại không chú ý tới hình tượng bên ngoài còn trẻ hơn nhiều, nhưng Snape vẫn quen sử dụng kính ngữ với cô. Dù Rowena bẹn họ ba lần bốn lượt sửa cho Snape để anh trực tiếp gọi tên của họ nhưng xuất phát từ lòng kính nể và tôn trọng với bốn nhà sáng lập nên Snape kiên trì cách gọi của mình.

“Độc được còn tác dụng không?”

“Vết thương của trò ấy đã không còn đáng ngại, chủ yếu là...” Chủ yếu là tên nhóc này chìm vào trong thế giới riêng của mình, không chịu đi ra.

Rowena lặng lẽ đi tới bên Harry, nhẹ nhàng sờ trán Harry, sau đó nhanh chóng rời đi. Giây tiếp theo, Harry liền tỉnh. Cậu gần như nhảy dựng lên.

Severus nhanh chóng bắt lấy cậu, kéo cậu vào lòng, “Không sao, không ai sẽ hại trò.” Những lời này mấy ngày qua anh đã nói thuận miệng, cũng vì giờ Harry rất miễn cảm.

Harry không cho phép ai ngoài anh chạm vào, dù là khi ngủ say, chỉ cần có người chạm vào thì cậu sẽ lập tức tỉnh lại. Lúc đầu, dù là Snape Harry cũng sẽ lập tức nhảy dựng lên, cho tới khi thấy rõ người trước mắt là Snape mới thả lỏng ngủ lại.

Loại tình huống này duy trì hai ngày, Harry mới cho phép mình bình tĩnh lại bên cạnh Snape, mà hiện tại lại càng phát triển thành phải có Snape ở cạnh cậu mới có thể ngủ được.

Đó cũng là nguyên nhân Rowena vừa chạm vào Harry đã nhanh chóng co lại.

Trong nháy mắt Harry cảm giác được hơi thở không thuộc về Snape, cậu lập tức bừng tỉnh.

Nếu Snape không an ủi nhanh chóng, chắc chắn cậu đã hét lên.

Snape an ủi, thân thể Harry vốn cứng còng dần dần thả lỏng, cậu ngo ngoáy đầu trong ngực Snape, chỉ chốc lát sau đã thấy được Rowena ngồi xa xa, sau đó, ánh mắt vốn bối rối lại cảnh giác, “Ồ...” Harry phát ra một đơn âm đơn giản, rõ ràng muốn biết người đối diện là ai.

“Giáo sư Ravenclaw, trò cũng có thể gọi là dì Rowena.” Snape khẽ nói cạnh cậu, tay phải theo thói quen vỗ lưng Harry, để Harry bình tĩnh lại, “Cô ấy sẽ không hại trò, đừng sợ.”

Rowena thấy vậy, ánh mắt tối lại, “Harry vẫn không thể nói?”

“Ừm, vẫn không khá hơn.” Khi Harry vừa mới tỉnh lại chỉ có thể phát ra đơn âm đơn giản, họ vốn tưởng vì trước đó Harry kêu gào rất lâu nên mới dẫn đến tạm thời Harry mất tiếng, nhưng sau đó họ mới phát hiện không phải là như vậy.

Harry mất tiếng. Không chỉ vì ngày đó hét to hỗn loạn làm thanh quản bị thương, cũng vì bản thân cậu không muốn mở miệng, giống như lý trí cậu lúc này cũng bị đè nén. Đúng thế, hiện tại Harry căn bản không có lý trí gì. Cậu như một con thú hoang bị thương, lúc nào cũng cảnh giác bất kỳ ai, lúc nào cũng phòng bị người khác. Không có lý trí, chỉ có thể nghe lời của Snape, thậm chí ngay cả Salazar chạm vào cậu cũng hoàn toàn cự tuyệt, hơn nữa pháp lực hiện tại của cậu rất hỗn loạn, nếu cậu cảm thấy nguy hiểm sẽ vô thức sử dụng pháp thuật. Tình huống pháp lực thân thể hỗn loạn theo bản năng sử dụng pháp thuật không đùa phép, hậu quả là tự pháp lực Harry xuất hiện bạo động.

Mấy ngày nay Snape chỉ có thể đem Harry cạnh mình, không cho cậu đi bất cứ nơi nào, may mắn bản thân Snape cũng không ưa thích náo nhiệt, mấy ngày nay cũng không ra ngoài cũng không làm anh mất tự nhiên.

Harry cảnh giác nhìn Rowena, thân thể co lại trong lòng Snape, rồi sợ hãi gật đầu với đối phương. Rowena thân mật cười cười với cậu, nhưng nụ cười hiền hòa này lại không làm Harry bỏ đi cảnh giác.

“Kes đâu?” Đối với hung thủ trực tiếp khiến Harry có tình huống hiện tại, Rowena không có bất cứ sắc mặt dễ nhìn.

“Không chết.” Snape lạnh lùng trả lời.

“Không chết thì tốt, cứ chết như vậy thì rất tiện nghi cho gã.” Đáy mắt Rowena hiện lên ý lạnh, “Tôi đến là muốn nói với thầy một tiếng, đừng cố kỵ gì gia tộc Gryffindor, bọn họ muốn nhờ hướng Godric cứu Kes, đây là chuyện không thể nào.”

Salazar mở miệng muốn người, Godric chưa bao giờ từ chối.

Nói tới Godric, Snape lại nhớ tới mấy ngày nay Salazar không thích hợp, vì thế anh có hơi kỳ lạ hỏi, “Thưa ngài, ngài Slytherin...” Mấy ngày nay tình huống của Salazar ngay cả học trò cũng nhận ra.

“Tên kia và Godric lại cãi nhau, trước kia cũng chưa thấy họ chiến tranh lâu tới vậy, lúc này đây lại kỳ quái.” Nói tới hai bạn tốt, Rowena cảm thấy buồn rầu, “Godric cũng thật là, tránh ở hăm lâu như vậy còn không ra, thảo nào lửa giận của Salazar lại lớn đến thế.”

“Hai ngài ấy, cãi nhau?”

“Chuyện thường xuyên.” Rowena không để bụng nói, “Hai người kia cãi nhau thì giống hết trẻ con, nhưng vài ngày đã tốt rồi, nhưng lúc này lại không biết vì sao, thời gian cũng khá lâu.”

Đối với tình huống không bình thường này, Rowena đương nhiên cũng lo lắng, nhưng biết rõ mình không quản được nên cũng không nói tiếp, chỉ là cho Snape một ít cảnh cáo. “Chuyện của hai người họ, thầy đừng quan tâm, ngày nào đó thầy có thể thấy họ trò chuyện vui vẻ ngay ấy mà.”

Nói xong, Rowena liền chào rời khỏi.

Cô vốn muốn Snape dừng để chuyện này trong lòng, nhưng Snape lại vì lời của cô mà nghĩ tới mặt khác. Chẳng lẽ, đây là điềm báo người sáng lập Slytherin trốn đi trên lịch sử Hogwarts sao?

Anh nhớ rõ lịch sử ghi lại là Slytherin và Gryffindor cãi nhau một trận rồi Slytherin trốn đi... Hai người là bạn tốt, làm sao có thể vì một lần cãi nhau mà lạnh được, có lẽ vì đã từng có khoảng cách nào đó, vậy thì, lần cãi nhau này, có thể là ngòi nổ hay không? Snape vừa không hề để ý vỗ lưng Harry, vừa nghĩ. Nếu đây thật sự là ngòi nổ thì anh có nên nhắc nhở ngài Ravenclaw một chút không nhỉ?

Nghĩ nghĩ, Snape cuối cùng vẫn quyết định không nói gì. Nếu thật sự đây là lịch sử vậy anh cũng không nên làm rối quỹ đạo này. Giống như một người sử dụng Xoay Thời Gian, không thể cho người khác thấy vậy. Vì không để phá hỏng những chuyện đã xảy ra.

Bọn họ xuyên qua ngàn năm, như sử dụng một cái Xoay Thời Gian khổng lồ. Nếu chuyện lịch sử ghi lại thật sự bắt đầu từ chỗ này thì nếu anh nhúng tay, ai biết chuyện này sẽ dẫn tới lịch sử giới phù thủy sau này xảy ra thay đổi gì chứ.

Snape nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định không nói gì, chuyện của hai nhà sáng lập cũng không phải là chuyện mình có thể nói không phải sao?

“A...” Harry ngẩng đầu nhìn Snape.

“Hửm?” Snape không yên lòng đáp lại.

Harry chỉ chỉ bên cạnh Snape, Snape nhìn lại theo ngón tay cậu, chỉ thấy một con cú đậu ở đây, nó kêu rất lâu, nhưng Snape vẫn không đáp lại.

Snape cúi thư trên chân con cú, nhìn Harry không hề chớp mắt nhìn chằm chằm con cú, vì thế anh khẽ hỏi, “Thích?”

Harry gật gật đầu. Nói cũng kỳ quái, Harry từ chối bất cứ ai chạm vào nhưng lại có cảm tình rất tốt với động vật nhỏ.

Snape nắm con cú mèo tới, đặt lên vai Harry. Con cú bị Snape thô lỗ nắm tới giây dựa, đợi tới sau khi được giải phóng như tị nạn mà nắm chặt vai Harry. Harry bị lực của con cú biến thành hoảng sợ, nhưng lập tức cậu can đảm vươn tay, nhẹ nhàng vuốt lưng con cú. Lực Harry làm con cú thấy thoải mái, con cú dùng đầu nhỏ cọ cọ lòng bàn tay cậu, làm Harry vẻ mặt ngạc nhiên.

“Trò có thể dứt cho nó ăn một ít gì đó.” Snape đưa ra một ít bánh mì cho Harry, “Hử?”

Harry cười nhận lấy, sau đó từng chút từng chút dứt cho con cú.

Nhìn Harry nghĩ cách để cho một con cú ăn bánh mì thật không thể nào hợp khẩu vị, Snape lại đặt một nửa tâm tư trên bức thư. Thư do Dyers gửi tới.

Cuộc thi cuối kỳ sắp tới, Dyers cũng dần dần bận, sau khi biết tình huống của Harry anh đã từng tới thăm một lần, nhưng dù là anh cũng bị bộ dáng của Harry làm sợ. Harry cự tuyệt mọi người tiếp xúc, ngay cả bản thân Dyers cũng không tiếp cận được, dẫn đến thời gian này người tới xem Harry thật sự rất ít. Ngoài Rowena cần căn cứ tình huống của Harry mà lập kế hoạch chữa trị mới nên thường xuyên tới thì vì không để Harry không không chế được những người khác rất ít tới đây. Mà cũng vì cuộc thi cuối kỳ mà Dyers không thể phân thân, nên chỉ có thể viết thư tới đây ân cần thăm hỏi.

Snape đơn giản nhìn nhìn, nội dung trên tấm da dê rất nhiều, nhưng bỏ qua thăm hỏi ân cần lễ phép thì những chữ khác thật ra cũng chỉ có thể nói thành mấy câu. Harry như vậy, có tốt hơn chút nào không, tình huống hiện tại cậu ấy không ổn phiền giáo sư thầy chăm sóc cậu ấy nhiều hơn một chút. ‘Lễ phép’ quý tộc có thể làm mấy câu như thế che kín cả mặt tấm da dê, vì họ cho rằng nếu nội dung thư quá ngắn sẽ có vẻ thất lễ.

Snape lấy ra một tấm da dê mới, nói rõ tình huống của Harry, rồi để con cú mang thư rời khỏi.

“Nó sẽ trở về.” Nhìn về mặt Harry tiếc nuối, Snape xoa đầu cậu, khẽ nói.

Harry quay đầu nhìn Snape, cuối cùng cái hiểu cái không gật gật đầu. Snape kéo đứa trẻ đại ra vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, không lâu sau Harry ngủ trong động tác mềm nhẹ này.

Snape nhìn mặt Harry ngủ, nhẹ nhàng nhú mày. Harry ngủ rất ngon, hô hấp cực đều đều, hiện tượng đang ngủ mà nhú mày thường xuyên vừa mới tỉnh lại mấy ngày nay cũng không còn xảy ra nữa.

Bình tĩnh không gọn sóng. Đây là Snape bình luận cho việc Harry ngủ. Chỉ là ngủ, trong khi ngủ say, không có bất cứ giấc mơ nào làm phiền cậu, nếu không có người đánh thức cậu thì cậu có thể vẫn bình tĩnh tiếp tục ngủ. Nhưng, vì có thể khiến Harry yên tĩnh ngủ như vậy, Snape cũng phải nhọc lòng.

Mấy ngày nay Harry vừa mới tỉnh lại đều là bừng tỉnh, tuy không thể nói chuyện nhưng Snape biết cậu mơ thấy gì, dù mình nhanh chóng dỗ cậu ngủ lại nhưng Harry cũng rất nhanh bị làm tỉnh.

Bất đắc dĩ, Snape đành phải tìm Rowena hỗ trợ. Dưới sự giúp đỡ của Rowena, anh thay đổi nước thuốc vô mộng. Dù sao anh biết rõ trong khoảng thời gian này Harry chắc chắn có thể uống nước thuốc vô mộng, nhưng uống nước thuốc vô mộng quá nhiều không chỉ có di chứng mà cũng không tốt cho bản thân, vì thế anh đành phải cải tiến nước thuốc vô mộng. May mắn chính là năng lực độc dược của Rowena không thấp hơn anh cho nên hiện tại cô giúp đỡ anh mới có thể cải tiến được nước thuốc vô mộng.

Nước thuốc vô mộng mới, một bình có thể duy trì liên tục một ngày, mà còn tự phát hiệu lực khi người ta ngủ say, còn giảm tác dụng phụ tới mức thấp nhất, nhưng đáng tiếc, nước thuốc vô mộng cải tiến cần rất nhiều nguyên liệu mà ngàn năm sau chưa ai gặp qua, dù có cũng là chủng loại quý hiếm.

23. Chương 23: Cái Tên Bị Che Khuất

Ngàn năm sau:

Vì Harry mất tích khiến Dumbledore sốt ruột tìm kiếm cậu, làm trong khoảng thời gian này hương vị ngọt ngào trong phòng hiệu trưởng phai nhạt không ít.

Lúc này phòng làm việc của hiệu trưởng không có người, chỉ có ánh nến đang chọt lóe chọt tối. Cửa sổ phòng làm việc đột nhiên mở ra, Fawkes đang ngủ bị bừng tỉnh, nó trừng mắt nhìn ngoài cửa sổ, dường như đang đề phòng cái gì đó.

Một tiếng nhạc du dương truyền đến, Fawkes giật giật cánh mình. Nó dường như muốn bay lên, nhưng cuối cùng vẫn không làm.

Tiếng nhạc du dương càng ngày càng gần, Fawkes cũng hé miệng kêu một tiếng, rồi nó cũng bắt đầu ‘hát’, dường như đang phụ họa khúc nhạc ngày càng gần kia.

Một luồng sáng đỏ chọt lóe ngoài cửa sổ, một con phượng hoàng nhỏ hơn nhiều so với Fawkes nhưng rực rỡ hơn nhiều bay vào, khúc nhạc dễ nghe vừa này là do nó hát.

Fawkes cũng bay lên, cùng đôi phương bay một vòng lại về tới vị trí của mình.

Con phượng hoàng xinh đẹp kia vờn một vòng trước bàn Dumbledore, luồng sáng vàng kim bao phủ toàn bộ mặt bàn, chờ luồng sáng tản đi, nó sung sướng kêu một tiếng rồi bay đi.

Fawkes ngậm nga một tiếng, dường như đang vui vẻ chào nó, sau đó lại vùi đầu dưới cánh mình tiếp tục giấc ngủ vừa rồi.

Cũng không lâu sau, lò sưởi bốc lên một ngọn lửa, Dumbledore xuất hiện ở trong.

Cụ vẻ mặt nặng nề đi ra, vỗ vỗ áo chùng của mình. Theo việc Umbridge bị nhóm cha mẹ tức giận vứt ra khỏi Hogwarts, tình huống Hogwarts cũng không nguy hiểm như trước kia, dù Floo vẫn bị theo dõi nhưng cụ đi về từ mạng floo công cộng ở Hẻm Xéo cũng không phải lo lắng bại lộ quảng trường Grimmauld.

Cụ vừa mới đi gặp Sirius.

‘Nhật báo Tiên tri’ cuối cùng vẫn đưa tin chuyện Harry mất tích, Sirius luôn luôn có cách tìm được báo chí từ nơi khác, cho nên đương nhiên anh thấy được chuyện Harry mất tích ở Anh.

Dumbledore lại cam đoan với Sirius rằng Harry không có bất cứ chuyện gì, tuy cụ cũng không biết vì sao Harry lại mất tích ở Rừng Cấm nhưng nếu Snape đi theo cậu thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tuy Snape cũng mất tích theo Harry làm Sirius nhảy dựng, lại tỏ vẻ mình không tin thiếu niên này khi là kẻ thù một mất một còn của James hiện là một tên đầy dẫy đang làm giáo sư thích gây rắc rối cho Harry. Anh tỏ vẻ chính mình lo lắng vốn Harry không có chuyện gì nhưng chính vì có Snape bên cạnh Harry nên Harry mới có khả năng xảy ra chuyện, nên cả ngày anh rống to muốn đi tìm Harry.

Đương nhiên, Dumbledore không thể để anh ra ngoài, nên cụ không thể không nghĩ chút biện pháp an ủi Sirius để anh kiên nhẫn chờ đợi.

Mà, thời gian Harry mất tích càng lâu thì kiên nhẫn của Sirius cũng càng ít.

Dumbledore có hơi mệt mỏi ngồi lên ghế, gần đây cụ vừa cần đi tìm Harry cũng cần chú ý động tĩnh của Voldemort, dường như Voldemort cũng biết Harry mất tích nên lực chú ý hẳn đặt bên Cục Thần Bí không nhiều như trước, xem ra hẳn cũng biết thứ kia cần được Harry lấy.

Đang suy xét chuyện tình gần đây khỏe mắt Dumbledpre thoáng thấy cái gì, cụ đột nhiên ngưng mắt lại.

“Đây là...” Cụ cau mày nhìn tấm da dê không biết khi nào bị mở ra, để nó ở trước mặt mình nhìn xem.

Đây là danh sách học trò cùng năm với Harry, không biết đã mở ra từ lúc nào.

Dumbledore nhìn tên trên đó, nhanh chóng cụ chú ý được cái tên không biết bị cái gì làm mờ đi.

Nó không giống như bị nước trôi qua làm mờ hồ, mà như bị cái gì che đi, dường như bị thần chú lẫn lộn làm người ta không thấy rõ tên mặt trên.

Dumbledore lật lật danh sách, kinh ngạc phát hiện tên bị che khuất đó là của Harry. Tên của Harry bị che đi, là ai có năng lực chạm vào danh sách học trò chứ?

Hơn nữa...

“Fawkes,” Cụ khẽ kêu Fawkes, “Có ai vừa mới tới sao?”

Fawkes mở to mắt, kêu một tiếng, rồi lại chôn đầu mình vào cánh không phản ứng, rõ ràng nó không muốn nói cho Dumbledore ai vừa tới.

Fawkes đang giúp người che tên của Harry? Dumbledore nhìn Fawkes, lại nhìn danh sách trên bàn, dần dần suy nghĩ sâu xa.

Danh sách học trò Hogwarts có thể đưa ra rất nhiều tin tức phản hồi cho lão nhân này, ít ra từ khi Harry biến mất tới nay, cụ vẫn luôn có thể từ danh sách này biết Harry không có chuyện gì, ít ra cũng không vì hiện tượng bất ngờ mà chết hay biến thành Squib, nhưng hiện tại tên này bị che khuất, như vậy họ làm sao có thể xác nhận Harry an toàn đây?

Nhìn cái tên bị mờ hồ, Dumbledore hít thật sâu.

Ngàn năm trước.

Cuộc thi cuối kỳ Hogwarts thuận lợi kết thúc, Harry nhập học là vì nhận được khế ước kia nên cậu không đi thi thử cuối kỳ cũng không sao, Salazar bọn họ có biện pháp để khế ước tiếp tục.

Một khoảng thời gian cuối cùng của kỳ học này Harry đều trải qua bên cạnh Snape, từ thời kỳ trước hoảng sợ không ổn định đến thời kỳ sau đó cũng không rời một tấc, dù là thời kỳ nào thì Snape đều bị cậu làm không dám đi lên lớp.

Giai đoạn trước là vì Harry cực sợ hãi hoàn cảnh chung quanh, chỉ cần tỉnh lại không thấy anh sẽ kích động không thôi, thường thường chờ Snape trở về thì trình độ nhẹ một chút là rụt đến một góc phòng run rẩy nức nở, trình độ nặng thì pháp lực bạo động. lúc này dù Snape trở lại cũng phải tốn một thời gian mới có thể khiến Harry nhận ra anh.

Tới giai đoạn sau, Harry gần như là không thể rời khỏi anh, dù là lúc đi ngủ tay cũng ôm chặt tay Snape không bỏ ra.

Cậu không thể chịu được Snape cách mình quá xa.

Trong lúc cảm xúc và cả lý trí Harry đều xảy ra vấn đề, Snape không dám rời khỏi cậu, may mắn chính là Godric ‘hết bạn’, đồng ý lên lớp lại nên đương nhiên Snape cũng vui vẻ thoải mái trả lại nhiệm vụ dạy học cho Godric.

Godric nhìn nhìn bài thi Snape đã chuẩn bị xong rồi hào phóng phũ tay, cuốn đi bài tập trên mặt bàn Snape sau đó tiêu sái rời đi.

Sau đó, Snape cũng rảnh rang hơn, cũng bắt đầu dốc lòng chăm sóc Harry Potter thoái hóa thành động vật. Có thể nói chỉ cần Snape ở cạnh Harry thì trên cơ bản cậu đều yên lặng, khi hai người cạnh nhau thì hầu hết là Snape cầm một quyển sách đọc được đọc còn Harry ở bên cạnh nghe.

Đương nhiên Harry không hiểu lắm Snape đọc những gì, nhưng cũng không gây khó khăn khi cậu thích nghe giọng nói của Snape. Giọng nói nhẹ nhàng, từ tính kia mỗi lúc đều có thể làm cảm xúc Harry yên ổn, chỉ cần Snape bắt đầu cầm sách đọc được đọc nội dung bên trong, Harry sẽ tới bên cạnh Snape, yên lặng nghe. Rồi sau một lát yên lặng ngẩn người hoặc dần dần ngủ.

Nói tiếp cũng buồn cười, lúc nhỏ Harry vẫn luôn vì mệt mỏi làm việc nhà, rồi vào tử bát đã ngã đầu liền ngủ, sách báo đọc trước khi ngủ gì đó hoàn toàn không làm cậu thoải mái hơn. Nhưng cho đến khi cậu mười lăm tuổi, lại tiếp xúc tới cái gọi là ‘câu chuyện’ trước khi ngủ. Nhất là câu chuyện trước khi ngủ khác hẳn với đứa trẻ bình thường. Có lẽ, cũng chỉ có Snape mới có thể đưa phương pháp đọc được trở thành câu chuyện trước khi ngủ mà đọc thôi.

Rồi, khi Harry khôi phục ký ức, mỗi khi nhớ tới chuyện này đề trêu chọc Snape đơn điệu, “Ngoại trừ đọc được, anh còn có thể đọc thứ khác cho em nghe sao?”

Mà mỗi lúc này, Snape chỉ thản nhiên liếc cậu một cái nói, “Không thích?”

Harry sẽ lập tức nhảy dựng lên, “Thích, ai nói em không thích, Sev, đọc một lần cho em nghe đi...”

Dù là trước hay sau khi mất trí nhớ, Harry đều thích giọng của Snape. Dù trước sau như một cậu không hiểu được Snape đọc cái gì.

Đợi sau khi cuộc thi cuối kỳ chấm dứt, Snape đã bắt đầu thử dẫn Harry ra ngoài. Dù đối mặt với thế giới bên ngoài vẫn hoảng sợ, dù Harry còn né sau anh nhìn người khác chào hỏi mình nhưng ít nhất cậu cũng đã không run rẩy như trước nữa.

Cuối kỳ cũng chính là lúc nóng nhất mùa hè, nhưng chiều tối vẫn se lạnh, mỗi khi đến lúc này, Snape sẽ dẫn Harry tới cạnh Rừng Cấm đi dạo để Harry thả lỏng một chút.

Khi gặp được một ít học trò vì thi xong khó được thả lỏng, Harry sẽ sợ hãi trốn sau Snape, rồi tò mò thăm dò ló ra. Các học trò biết tình huống hiện tại của Harry không hề tốt cho nên rất hiểu được Harry xa lạ, mỗi lúc đó, bọn họ sẽ thân thiết chào hỏi Harry rồi cũng không để ý Harry tránh né mà cười rời khỏi.

Cho tới sau khi nghỉ hè, Harry vẫn không thể nào lên tiếng, nếu không phải Rowena giúp Harry kiểm tra một lần sau khi cậu ngủ say, xác nhận Harry không phải bị hỏng dây thanh, về sau vẫn có thể nói chuyện,

Snape chỉ sợ cũng không bình tĩnh được như bây giờ.

Vài ngày sau, các học trò đều trở về nhà, Hogwarts luôn luôn ồn ào lúc này yên tĩnh lại, vì tình huống Harry không thích hợp để đi nơi khác cho nên Salazar tiếp tục sắp xếp cậu và Snape ở trong Hogwarts.

Đương nhiên, trước đó Adopher truyền tới tin tức, gia tộc Potter đã chinh lý xong, tháng tám hoan nghênh họ tới làm khách, đồng thời tỏ vẻ quan tâm tới tình huống của Harry, mà còn từng đề nghị muốn tới xem Harry.

Nhưng Snape từ chối. Anh trình bày tình huống của Harry lúc này, mà còn rất chân thành nói tình huống lúc này của Harry không tiện làm phiền.

Adopher cũng không ép buộc, chỉ là nói tới biệt thự Potter luôn luôn hoan nghênh Harry.

Trong khoảng thời gian này Snape vẫn luôn ở cạnh Harry, anh biết rõ tình huống đang dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng nếu muốn Harry mở miệng nói chuyện thì còn cần một ít thời gian.

Anh không hy vọng xa vờ Harry có thể tốt lên trong lúc này, anh chỉ cần đừng thêm rắc rối gì thì mới tốt.

24. Chương 24: Lòng Rối Loạn

Những ngày ở Hogwarts rất nhàn nhã, dù lúc này Hogwarts không còn náo nhiệt như trước kia, nhưng Harry lại không có vẻ nhàm chán, ít nhất một mình cậu cũng có thể chơi đùa rất vui vẻ, thỉnh thoảng vào lúc hoàng hôn sẽ kéo Severus đi dạo một vòng hồ Đen, đến tối cậu sẽ ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, nghe ‘câu chuyện trước khi ngủ’ không giống bình thường.

Severus luôn chờ cậu ngủ rồi mới đi điều chế độc dược, thuận tiện dùng người nào đó thử dược một lần, mỗi lần trước khi đi hầm ngâm anh đều ếm thần chú tinh âm đảm bảo không làm phiền Harry.

Đến trung tuần tháng bảy, tình huống Harry đã xuất hiện chuyển biến tốt đẹp, ít nhất mỗi lần Salazar tới thăm cậu sẽ không trốn sau Snape, mà còn chủ động tới gần Salazar. Dù sao giữa họ cũng có huyết thống, quan hệ cha con đã không thể lau đi sau khi tẩy tủy hoàn thành, vượt qua khiếp đảm ban đầu, Harry cũng không ngại Salazar và Dyers.

“Thằng bé có vẻ không tệ lắm.” Chiều tối nay, Salazar và Snape dẫn Harry và Dyers đến hồ Đen đi dạo, đối với một ít động vật nhỏ chạy ra từ Rừng Cấm, Harry biểu hiện thiện ý rất lớn, rất nhanh cậu dễ dàng chơi cùng đám động vật nhỏ này, mà Dyers vì nhìn cậu không cho cậu chạy lung tung, vẫn luôn theo cậu. Salazar nhìn cậu vui vẻ như thế, cảm giác Harry đúng là đang chuyển biến tốt đẹp, nên anh mới có thể nói ra như vậy.

“Ngoại trừ không thể nói chuyện thì mọi thứ đều tốt.” Snape nhìn bóng dáng Harry, nói với người đàn ông chỉ ngồi một cách tùy ý cũng lộ ra tao nhã.

“Đừng sốt ruột, chỉ cần tiếp tục thì sớm hay muộn Harry cũng sẽ tốt lên.”

“Đúng vậy.”

Trong thất thời không có ai nói chuyện, Snape đương nhiên cảm thấy cực kỳ khó tin khi mình và xà tổ ngồi dưới đất, trong chốc lát anh cũng không tìm thấy đề tài để nói, mà Salazar trước mặt anh, dùng mu bàn tay đỡ cằm, dường như đang suy nghĩ gì, có chút hơi hơi ngơ ngẩn, ngay cả Snape cũng thấy anh không yên lòng.

“Thưa ngài...” Snape mở miệng, Salazar lập tức nhìn mặt anh nhưng dù thế nào Snape cũng không thể hỏi tiếp.

Anh rất muốn hỏi về chuyện có liên quan tới sư tổ, vì cuối học kỳ, ngay cả học trò Hogwarts cũng cảm giác được giữa hai người không thích hợp, không khí giữa họ rất cứng nhắc, cũng không biết vì sao lại như vậy, không ít học trò đều tỏ vẻ lo lắng, nhưng hai người như đã hẹn trước, không chịu nói bất cứ cái gì. Snape

rất muốn hỏi một chút là bây giờ họ có còn ở trong chiến tranh lạnh hay không, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy tự trách mình không liên quan tới việc này.

Chiến tranh lạnh của hai người có liên quan gì tới anh đâu? Dù sau đó thật sự xà xỏ tức giận rời khỏi Hogwarts cũng không phải chuyện anh có thể ngăn cản. Vì sao anh phải quan tâm việc này chứ? Âm thầm trách cứ bản thân, Snape đối mặt với tầm mắt Salazar cũng chỉ có thể lắc đầu.

Anh luôn luôn không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, tuy không biết vì sao mình lại chợt xúc động muốn hỏi đối phương về chuyện đó. Có lẽ rất nhàm chán chẳng? Anh nghĩ.

Thật ra, anh chưa bao giờ nghĩ qua thì dù anh có muốn nghĩ giữ một khoảng cách với thế giới này như thế nào, dù anh có muốn xa lạ đối diện với mọi người thế giới này, nhưng vô tình, vì chuyện to chuyện nhỏ xảy ra với Harry, anh vẫn không thể không tiếp xúc với người thế giới này, hơn nữa lại hiểu biết sâu hơn.

Tình cảm luôn vô tình trả giá. Khi Snape còn chưa chú ý, anh đã bắt đầu để ý rất nhiều chuyện và người ở thế giới này, như anh vô tình, tình cảm anh đối xử với Harry đã biến chất vậy. Nhưng mọi thứ này anh vẫn chưa nhận ra. Cho nên lúc này anh mới cảm thấy mình có hơi khó hiểu.

Salazar dường như cảm thấy quái lạ với thái độ của Snape, anh muốn hỏi là sao nhưng trong nháy mắt khi anh mở miệng, Hogwarts phát ra cảnh báo. Dường như có người đang động vào kết giới Hogwarts thì phải.

Vì là nghỉ hè cho nên Hogwarts đã phong bế hoàn toàn, ngoài người sáng lập và hai người ở trong Hogwarts, bất kỳ ai muốn tiến vào Hogwarts đều trở thành kẻ thù của Hogwarts, do đó phát ra cảnh báo với người bên trong. Salazar đứng lên trong nháy mắt. Cửa lớn không cách xa so với hồ Đen, chỉ chốc lát sau anh đã tới đó. Mà Dyers cũng thấy không ổn, anh giữ chặt Harry còn muốn chạy lung tung, đưa cậu tới bên cạnh Snape.

Harry có hơi nghi hoặc nhìn Snape, Snape ôm cậu vào lòng, ý bảo cậu không được chạy lung tung. Harry cái hiểu cái không gật gật đầu, dựa vào Snape. Snape dẫn cậu và Dyers đi đến cửa lớn, đứng trong phạm vi Hogwarts bảo hộ nhìn hai người giằng co bên ngoài.

Là vị trưởng lão họ đã gặp qua ở gia tộc Gryffindor kia. Lúc này sắc mặt ông ta xanh mét nhìn Salazar, dường như muốn nói gì đó, khi Snape bọn họ đuổi tới thì vừa lúc nghe ông ta kêu, “Trả lại con cho tôi.”

Salazar lạnh lùng nhìn đối phương, không nói gì cũng không đáp lại.

“Salazar Slytherin, anh đừng có khinh người quá đáng, dù anh là bạn tốt của tộc trưởng cũng không có nghĩa là anh có thể mang theo con trai của tôi.”

“Nếu không phải ông muốn mang con trai tôi đi, nếu không phải hành vi con trai ông có thể sánh với quỷ khổng lồ muốn nhúng chàm con trai tôi, hôm nay cũng không xảy ra chuyện này, đó là gã tự làm tự chịu.” Salazar nhìn đối phương, trấn định nói.

Đối phương dường như không muốn nói nhiều, trực tiếp rút đũa phép mình ra ném một thần chú.

Salazar nhàn nhã tránh thoát thần chú kia, trên mặt dường như hơi hơi châm biếm, “Đây là gia tộc Gryffindor tự xưng là thế gia bạch phù thủy, khi bắt người cũng ngang ngược mà khi đánh người cũng ngang ngược sao?”

Sau Salazar, Dyers có chút đau đầu mà xoa xoa trán. Tốt rồi, ba ba đã giận tới cực điểm vì không thể tự tay hủy gia tộc Gryffindor, hơn nữa mấy ngày nay lại đang chiến tranh lạnh với chú Godric... đối phương xui xẻo lại đánh vào giờ phút này.

Bên kia, vị gọi là trưởng lão đã xanh mặt, ông ta không ngừng ném chú ngữ cho Salazar, bạch pháp thuật vẫn tạo ra thương tổn nhất định cho cơ thể Salazar, nên tuy Salazar nhìn có vẻ thoải mái nhưng vẫn cần thận trọng.

Đương nhiên, đối với dây dưa không dứt của ông ta, bản thân Slytherin cũng hết sức bất mãn, anh nhẹ nhàng nâng tay chuẩn bị niệm chú, cùng lúc đó, khóe miệng mang theo tia cười lạnh khinh thường nhìn đối phương, chính là nụ cười khinh thường này càng làm người ta nổi trận lôi đình.

“Salazar Slytherin, đừng tưởng rằng người là bạn tốt của tộc trưởng ta cũng không dám động vào người, đợi khi tộc trưởng ngênh thú tiểu thư nhà Black, Gryffindor chúng ta không cần giao hảo với Slytherin người, đến lúc đó có sự giúp đỡ của chúng ta, Black sẽ thay chân các người trở thành lãnh tụ mới của phù thủy hắc ám!”

Động tác Salazar lưu loát lại ngừng lại sau đoạn nói này, anh có chút ngậy người, dường như không thể tin được những gì mình vừa nghe, cũng là sau đó, thần chú đối phương phát ra đánh trúng cánh tay anh, nhất thời, máu tươi nhuộm đỏ áo chùng.

“Ba ba!” Dyers hoảng sợ kêu lên.

Salazar phát phát tay, ý bảo Dyers mình không có việc gì, mắt anh lóe ra lửa giận không thềm che giấu, nhưng nguyên nhân lửa giận này chỉ có mình anh biết. Thần chú căn bản không cần niệm đã khởi động, mắt Salazar không biết khi nào biến thành màu đỏ, làm người ta sợ hãi nhìn đối phương giẫy dụa trong thần chú của anh.

“Sarah.” Giọng Godric truyền đến từ đằng xa, Salazar dừng một chút, một thần chú đánh về hướng Godric chạy tới.

Godric không trốn, mặc thần chú Salazar đánh vào người mình. Xương bả vai bị thương, huyết chảy không ngừng. Sắc mặt Godric chợt tái nhợt, dường như anh muốn nói gì đó nhưng máu lại chảy xuống từ khoe miệng anh.

“Mang theo người của cậu út, đừng có xuất hiện trước mắt tôi.” Salazar lạnh lùng nhìn anh.

Godric nhìn Salazar vẻ mặt có chút sững sờ, trong trí nhớ, sau khi họ trở thành bạn tốt, Salazar đã không dùng ánh mắt xa lạ như vậy nhìn anh, cũng không dùng giọng điệu lạnh băng nói chuyện với anh. Salazar lạnh lùng nhìn anh một cái, mang theo một chút thất vọng rời khỏi.

“Chú Godric,” Sắc mặt Dyers không thể tốt được, ba bị thương làm anh đều tràn ngập địch ý với người Gryffindor, “Chú đã có đối tượng liên minh mới, vậy xin ngài về sau đừng làm phiền ba con nữa.”

“Cái gì đối tượng liên minh mới?” Godric nhú mày, “Sao chú lại không biết tin tức này?”

“Ngài trưởng lão chính mồm nói, sau khi ngài ngênh thú đại tiểu thư nhà Black, Gryffindor sẽ giúp gia tộc Black trở thành lãnh tụ mới của phù thủy hắc ám.”

“Dyers,” Godric có hơi bực mình cắt ngang, “Đây là vị trưởng lão này nói, không phải chú nói, con và Sarah lại nghe lời ông ta nói sao? Không nói tới gia tộc Gryffindor cho tới bây giờ cũng sẽ không có đám hỏi với gia tộc phù thủy hắc ám, chú lại đã tuyên bố không đón dâu từ tám năm trước rồi.”

Sắc mặt Dyers đổi đổi, không nói gì thêm.

Salazar trở lại văn phòng bỏ một thân nguy trang, mỗi một ngồi trên ghế salon, không xử lý miệng vết thương trên cánh tay mà cứ ngơ ngác ngồi. Anh không khống chế được, anh biết. Nếu là dĩ vãng, anh sẽ đi chứng thật tin tức này là giả, nhưng ngay vừa này, sau khi anh nghe được tin tức này, đáy lòng lại dâng lên lửa giận vì Godric phản bội. Nhưng anh rõ ràng nên biết, gia tộc Gryffindor chưa bao giờ có đám hỏi với gia tộc phù thủy hắc ám, mà Godric đã từng nói với anh sau khi phu nhân Gryffindor mất, “Này, Sarah, mình sẽ không cưới nữa, về sau hai chúng mình đi khắp thế giới, được không?”

Anh vẫn luôn nhớ rõ câu nói kia, cũng tin Godric sẽ nhớ rõ, hơn nữa chuyện ngênh thú vị tiểu thư nhà Black kia không phải do Godric tự nói với mình, rõ ràng là một vị trưởng lão trong lúc tức giận không suy nghĩ kỹ nói ra, nhưng lại có thể khiến những lời này ảnh hưởng tới anh, Salazar Slytherin anh, khi nào lại thất bại như vậy?

Vì sao lại thế?

Vì sao chứ?

Salazar lẳng lẳng nhìn trần nhà, trong nhất thời không biết làm sao mới tốt. Ở sâu trong đáy lòng dường như có đáp án gì sắp phun ra, nhưng anh lại hoảng sợ không muốn đối mặt, trong lòng có một giọng nói tự nói với mình, nếu tìm được đáp án kia thì chính mình rất có thể vạn kiếp bất phục. Buồn cười chính là,

Salazar Slytherin anh lại sẽ có ngày sợ hãi như này. Godric, đến tột cùng cậu đã hạ lời nguyền nào trên người mình, để mình không biết bắt đầu từ khi nào lại để ý cậu như vậy. Chỉ cần là đề cập đến chuyện của cậu, chỉ cần cậu sẽ chịu trách nhiệm lời nói trước kia của mình, mình lại trở nên yếu ớt như thế...

“A...” Tiếng nói khàn khàn vang lên bên lỗ tai anh, anh mãnh liệt lấy lại tinh thần, đã thấy Harry không biết khi nào đứng cạnh anh, đôi mắt mở to sáng ngời lo lắng nhìn anh.

“Ừ?” Salazar dường như muốn lộ một nụ cười đối mặt với đứa trẻ thuần khiết này, “Harry, sao lại chạy tới đây? Severus đâu rồi?”

Harry lắc lắc đầu, kéo kéo góc áo anh, lo lắng nhìn anh.

“Bé ngoan.” Salazar hiền hòa nói.

Mấy ngày nay Harry đã sớm khôi phục sự thân thiết với anh khi mới vào thế giới này, ngoài trừ không nói chuyện thì mọi thứ không khác lắm lúc ban đầu. Xem ra chắc là vừa nãy mình bị thương rồi khỏi làm đứa trẻ kia lo lắng rồi. Anh theo tay Harry thấy được trên vai mình có một vết máu tươi rất lớn, biết máu mình dọa Harry, anh dùng tay không bị thương vỗ về đầu Harry, khẽ an ủi, “Ba ba không sao, đừng lo lắng.”

Harry hình như lại càng nóng nảy, cậu vươn tay nhẹ nhàng lau ở khóe mắt Salazar. Một cảm giác lạnh lan tràn trên khóe mắt, Salazar nhìn thấy giọt nước trên ngón tay Harry, không thể tin mở to hai mắt.

Anh... khóc?

Anh vì chuyện của Godric mà... khóc?

Đã bao lâu rồi anh chưa khóc? Hoặc là nói, anh cũng không nhớ rõ sau khi lớn lên mình ít khi rơi nước mắt, mà hiện tại... Godric...

Nhìn Salazar lần thứ hai lưu lại nước mắt, Harry nhớ rõ kêu lên, nhưng Salazar như không nghe thấy cậu nói gì đắm chìm trong thế giới mình, Harry khóc lên.

“Ba ba, ba ba đừng khóc, Harry thổi thổi sẽ không đau nữa...” Cho rằng Salazar vì miệng vết thương đau mà rơi lệ, Harry sau khi không thể nào gọi chú ý của Salazar trở về, vì lo lắng và lại không biết phải làm gì, rốt cuộc đã mở miệng.

25. Chương 25: Điềm Báo Ngã Rẽ Lịch Sử

“Ba ba...” Nhìn Salazar không nói lời nào, Harry chính mình cũng bối rối, vì thời gian dài trầm mặc, làm cậu dù có thể mở miệng nói chuyện giọng nói cũng khàn khàn, Salazar nhìn thấy ánh mắt Harry lo lắng, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng xoa xoa tóc Harry.

“Ba ba không có việc gì.” Anh nghe thấy mình nói như vậy.

“Nhưng...” Harry chỉ chỉ cánh tay Salazar, máu trên đó đã nhiễm đỏ tay áo, khiến người nhìn vào đã thấy ghê người.

Harry rút đầu phép ra, chỉ vào cánh tay Salazar.

Mấy ngày nay Harry đã nói chính là tiến bộ lớn nhất, đoán chừng chính là thần chú không tiếng động của Harry.

Vì không thể nói chuyện, mà Snape lại không hy vọng tiến độ học tập của Harry giảm xuống, cho nên có đôi khi Harry ngoan ngoãn nghe Snape đọc sách đọc được, anh sẽ yêu cầu Harry đồng thời học tập pháp thuật không tiếng động.

Trong khoảng thời gian này, Harry nghe lời Snape nhất, cho nên anh yêu cầu Harry học những gì thì Harry sẽ học cái đó, mấy ngày nay tới giờ, Harry đã nắm giữ thần chú không tiếng động tốt hơn trước kia rất nhiều.

Lúc này, Harry nhìn vết máu trên người Salazar, phản ứng đầu tiên là muốn dùng thần chú chữa trị mình đã học để trị liệu miệng vết thương này, mà vì cậu vừa mở miệng nói chuyện giọng nói khàn khàn, nói chuyện đứt quãng, không thể nhớ kỹ thần chú dài dòng, nên lúc này thần chú không tiếng động là có tác dụng lớn nhất.

Tuy rằng rõ ràng hiệu quả không tốt, nhưng Harry cũng rất nghiêm túc nhìn cánh tay Salazar.

Salazar nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Harry, nhất thời cảm thấy vô cùng ảm áp.

Đứa bé này có thể làm cho người ta cảm thấy ảm áp, dù cậu vẫn cho rằng mình làm chưa đủ nhưng rất nhiều thời điểm, một hành động rất nhỏ của cậu cũng có thể tiến vào lòng. Đó cũng là nguyên nhân Salazar lại nhận Harry trở thành con nuôi của mình, đứa bé này thật sự khiến người ta không thể không yêu thương.

“Ba ba...” Harry ngẩng đầu lên muốn nói lại thôi nhìn anh.

“Ba ba không sao.” Salazar nhắc tay áo mình lên, khẽ khàng dùng một thần chú mê hoặc, “Nhìn đi.”

Harry ngạc nhiên nhìn cánh tay Salazar ‘hoàn hảo’, dường như cho rằng thần chú của mình có hiệu quả, trong lúc nhất thời, cậu mỉm cười thật tươi.

Nụ cười của đứa nhỏ này có thể lôi cuốn mỗi người. Salazar nhìn cậu, nghĩ trong lòng.

“Ba ba...” Harry nghiêng đầu, “Ba và chú cãi nhau?”

‘Chú’ trong miệng Harry đương nhiên là Godric, tuy Godric vẫn luôn muốn thừa dịp Harry trở nên càng đơn thuần hơn trước kia dụ dỗ Harry mở miệng gọi mình là anh, kiên quyết không thừa nhận mình đã đến tuổi làm chú, nhưng rõ ràng không thành công, dưới sự ‘dạy dỗ’ của Salazar và Snape, Harry vẫn gọi anh là chú.

“...” Salazar dừng một chút, sau đó có hơi mê man trả lời, “Đúng không...”

Là cãi nhau chẳng, hay là một mình anh đang làm mình làm mẩy?

“Vì sao lại cãi nhau ạ?” Harry nghiêng đầu, “Harry không thích ba ba không vui.”

“Hửm?” Salazar cười cười, “Con đứa nhỏ này, sao biết ba ba không vui?”

“Mất.” Harry chạm khoeo mắt Salazar, nghiêm túc nói, “Đôi mắt ba rất đau buồn.”

Đôi mắt...

Nghe Harry nói vậy, Salazar không biết nên nói gì.

Đều nói mắt là cửa sổ tâm hồn, ở mặt ngoài cười rất vui nhưng đau buồn nơi đáy mắt không lừa được người, Salazar cũng vậy. Dù thường ngày anh chỉ dùng lạnh lùng để che dấu tình cảm của mình, ngoại trừ bạn tốt của anh thật ra không ai có thể phát hiện tình cảm anh dao động, nhưng Harry lại phát hiện.

Đây là một đứa nhỏ cẩn thận mà nhạy cảm, có thể hiểu được cảm xúc người khác.

Hay là biểu hiện của anh quá mức rõ ràng?

Salazar kéo tay Harry cầm trong tay mình, nhất thời không biết nên trả lời đứa trẻ đơn thuần này thế nào, Salazar như ngơ ngẩn đi vào cõi thần tiên, sau đó anh vô thức nhìn khắp nơi, khi nhìn đến cửa đã thấy không biết khi nào thì Godric đã dựa ở cửa, chỉ là cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Salazar cảm thấy mình có chút cứng ngắc, anh không biết trong thời gian ngắn ngủi thấy đối phương mình có tâm trạng gì, nhưng anh chắc chắn thật ra mình không định nhìn thấy đối phương nhanh như vậy.

Nhưng, nếu đối phương tìm tới anh thì sao?

Nơi Godric đứng vừa lúc ngược sáng, cho nên sau khi tia sáng bên ngoài bao phủ lấy anh, từ góc độ Salazar nhìn thấy như cả người anh chìm vào bóng tối, điều này làm Salazar đã quen Godric không lúc nào đều như ánh mặt trời sáng lạn trong nhất thời cảm thấy cực kỳ không quen.

Người này không phải lúc nào cũng treo nụ cười vô tư tới vô tâm sao? Cậu ấy đã từng nói qua Hogwarts là nơi có thể làm cậu thả lỏng nhất, cho nên cậu ấy chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc chỉ có thể xuất hiện ở gia tộc Gryffindor ở trong Hogwarts cả.

Salazar rất ít khi thấy biểu tình Godric như vậy, dù anh biết Godric còn có một mặt thuộc về kẻ trên, nhưng một mặt đó chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài ở trường học, cho nên lúc này, đứng cạnh cửa, Godric cúi đầu không biết suy nghĩ gì, làm Salazar không tự chủ lo lắng.

“Đi về trước tìm Severus được không?” Anh vỗ vỗ đầu Harry, ý bảo mình không có việc gì, để Harry về trước.

Harry không biết nên nhìn nhìn Salazar sau đó lại nhìn nhìn Godric ở cánh cửa, dường như cậu nhận ra cái gì, nhẹ nhàng gật gật đầu rồi rời khỏi.

Sau khi Harry đi, nơi này lại chìm vào trầm lặng làm người ta cảm thấy khó chịu.

Salazar nhìn âm chén trước mặt xuất thần, mà Godric cúi đầu không biết suy nghĩ gì cũng không nói.

Như lâm vào cục diện bế tắc, ai cũng không chịu mở miệng trước, dù thời gian cứ thế trôi qua, bọn họ vẫn giữ động tác của mình.

Khi mặt trời lặn ở dãy núi phía tây, trong phòng nhuộm ánh vàng ráng chiều, Salazar và Godric đồng thời ngẩng đầu.

“Cậu...”

“Cậu...”

Từ đồng dạng nói ra từ miệng đối phương, sau đó hai bên đều sững sờ.

Sau một lúc trầm mặc, Godric mở miệng lần nữa, “Sarah, mình không thể chấp nhận.”

Đúng vậy, mình không thể chấp nhận được, chúng ta thân thiết như vậy, tình cảm sâu sắc như vậy, thời gian ở cạnh nhau đi mạo hiểm chúng ta đã trải qua nhiều nguy hiểm như vậy đều có thể giao phó mình cho nhau, nhưng vì sao, hôm nay cậu lại chỉ đưa phép vào mình?

Là nguyên nhân gì lại làm giữa chúng ta xuất hiện ngăn cách lớn đến thế?

Sarah, mình không thể chấp nhận.

“Cậu nghĩ cái gì, Sarah, nói cho mình biết, vì sao cậu lại không tin mình?”

Godric chậm rãi đi về phía Salazar, một bước một câu, rõ ràng mà ưu thương.

Vì sao, cậu lại không tin mình?

Đây là lên án làm người ta đau lòng cỡ nào, nhưng Salazar lại không biết mình nên trả lời ra sao.

Nếu không phải không tin, sao anh lại ném thần chú về phía Godric?

Nếu không phải không tin, sao họ lại chiến tranh lạnh lâu như vậy?

Bọn họ đã trải qua nguy nan khi mạo hiểm, đã trải qua bốn ba trước khi thành lập Hogwarts, đã trải qua gian nan khi Hogwarts vừa mới thành lập, lại trải qua nghi ngờ của rất nhiều người đối với tình bạn của một phù thủy hắc ám và một bạch phù thủy, bọn họ đã từng tin tưởng lẫn nhau như vậy.

Nhưng vì sao, tình bạn như thế lại trải qua mấy câu nói đơn giản trong lúc bán hòa bình châm ngòi?

“Sarah.” Godric đi tới cạnh Salazar chậm rãi cúi người, “Mình muốn một đáp án, mình không chấp nhận tấn công không có lý do nào.”

Salazar nhìn gương mặt càng ngày càng gần, trong nhất thời không biết trả lời đối phương như thế nào, lực chú ý của anh dường như đều bị ánh mắt trước mặt hấp dẫn toàn bộ, hình như anh muốn nói gì nhưng lại không nói nên lời.

Godric càng ngày càng gần, Salazar muốn dời mắt mình đi nhưng cuối cùng lại không thành công.

Trong đôi mắt màu lam mê người kia chỉ có ảnh ngược của chính mình, điều này làm Salazar khó hiểu cảm thấy sung sướng, rồi cuộc anh tìm được cảm giác của chính mình, sau đó đẩy mạnh Godric ra.

“Mình không biết.” Anh khẽ nói, “Mình cũng không biết vì sao gần đây cảm xúc của mình lại thay đổi lớn đến vậy.”

Mình càng không biết, vì sao chỉ cần liên quan tới cậu, mình lại trở nên kỳ quái như thế.

“Gody, mình cũng không biết.” Salazar khẽ nỉ non, dường như đang nói cho Godric nghe, cũng như đang nói cho mình nghe, “Luôn cảm thấy dường như có cái gì đó không giống, nhưng mình lại không tìm thấy nguyên nhân.”

Godric không có hình tượng ngồi trên sàn nhà dưới sô pha Salazar, nghe vậy im lặng thật lâu, ngay khi Salazar cho rằng anh sẽ hét lớn không tin, đối phương lại bỗng nhiên cầm tay mình.

“Vậy thì, Sarah, có dám theo mình đi tìm đáp án hay không?” Godric nhìn Salazar hỏi.

“Cái gì?” Salazar có hơi giật mình nhìn Godric.”

“Đi chứng thật chuyện trong lòng chúng ta nghĩ, cậu, có dám theo mình đi mạo hiểm một lần hay không?” Godric cười sáng lạn, “Vì đáp án mà chúng ta đều muốn biết.”

“Cậu biết nên đi tìm như thế nào?”

“Đừng coi thường trí tuệ Gryffindor.” Godric kiêu ngạo nói, “Dám không?”

Anh lại vươn tay một lần nữa.

Salazar nhìn đôi bàn tay mình đã từng nắm qua rất nhiều lần, không hề do dự đặt lên, cảm thụ cảm giác không giống thường ngày, còn về phần chỗ nào không giống, anh vẫn không biết nên hình dung thế nào.

“Có cái gì không dám chứ?”

Ngày tiếp theo, Dyers xuất hiện trong Hogwarts.

“Chuyện gì vậy?” Snape nhìn anh để lại hành lý ở trường ra, có hơi giật mình.

“Lại tới nghỉ hè.” Dyers có chút bất đắc dĩ.

“Trong vài năm này cạnh tranh trong tộc đã càng ngày càng nghiêm trọng, ba ba không cho con ở nơi đó mà sắp xếp cho con một biệt thự khác, ở cùng con, nhưng ngày hôm qua ba lại đi ra ngoài cùng chú Godric, vì không cho con bị người trong tộc làm phiền liền sắp xếp con trở về.”

“Ngài ấy ra ngoài rồi?” Snape càng kinh ngạc.

Ngày hôm qua không phải hai người họ còn đang cãi nhau sao?

“Chú Godric là phái hành động, nghĩ muốn làm gì thì lập tức làm, mà thường thường ba ba sẽ không từ chối đề nghị của chú ấy, cho nên ngày hôm qua hai người vội vàng vàng rời khỏi rồi.” Dyers thở dài.

Ba ba rõ ràng làm việc bình tĩnh, nhưng vì chú Godric làm việc tùy hứng mà khiến ba ba cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Bên kia, Snape cũng đang trầm tư.

Nếu dựa theo hướng đi ngày hôm qua, như vậy rất có thể ngài Slytherin thật sự ra ngoài, nhưng chỉ một ngày, bọn họ đã làm hòa, nói vậy, làm sao còn có thể xuất hiện sự kiện trốn đi chứ?

Chẳng lẽ, lịch sử lại rẽ ngã khác ở đây ư?

26. Chương 26: Thần Chú Quên Đi Thất Bại

Salazar và Godric đi đâu không ai biết, cho dù có người muốn tìm nhưng vì họ cố ý giấu diếm hành tung của mình mà không tìm được, chỉ cần Godric và Salazar muốn thì người khác vĩnh viễn không có khả năng

tìm được bọn họ.

Dyers nói không sai, Salazar bình thường làm việc rất trầm ổn, nhưng gặp phải Godric anh chỉ có thể vút trầm ổn đi.

Bọn họ đi rất đột nhiên, cũng có thể nói là vội vàng, trước khi đi họ hoàn toàn không sắp xếp tốt chuyện gia tộc. Đương nhiên, vì hai người đa số thời gian đều ở Hogwarts cho nên bình thường chuyện trong gia tộc đều có người giúp đỡ xử lý, hiện tại vấn đề nằm ở chỗ vì hai người họ không có ở đây cho nên dẫn đến rất nhiều người trong tộc dao động lớn, làm người ta lo lắng.

Dyers thường xuyên nhận được thư trong tộc gửi tới, không phải vì Salazar không ở đó sự vụ trong gia tộc do anh xử lý, mà là vì Salazar không có ở đó chỉ có anh có thể liên lạc được với người. Tất nhiên, anh cũng chỉ có phương pháp liên hệ nhưng cũng không có nghĩa là anh biết người đang ở đâu.

Nhưng chỉ cần điểm này đã làm người trong tộc ghen tị rồi.

Snape thường xuyên nhìn thấy khi Dyers nhận được thư khoe miệng lộ ra cười khở, nhưng sau khi cất thư cầm trong tay lại khôi phục bình tĩnh, cho nên anh hiểu. Dyers không muốn người khác biết mình buồn bực, theo ‘mỹ đức’ Slytherin không thích hỏi tận gốc rễ như Gryffindor, Snape cũng không theo đuổi tới cùng, chỉ là thỉnh thoảng nói chuyện phiếm nhắc nhở Dyers đừng có chuyện gì cũng lên gáy đi, chính mình dù không giống ba cũng có thể giúp thằng bé giải quyết, nhưng anh vẫn sẽ giúp thằng bé nghĩ biện pháp.

Harry mở miệng nói chuyện khiến Snape rất yên tâm, tâm trạng căng thẳng hồi lâu mới giảm bớt vài ngày gần đây.

Sau khi Harry có thể mở miệng nói chuyện, cả người hoạt bát lên hẳn, không hoảng sợ như trước kia, nhưng cậu như nuôi được một thói quen, chỉ cần Snape không ở mình vượt qua thời gian nhất định, cậu sẽ đứng ngồi không yên, nhìn khắp nơi.

Biết Harry đã bắt tri bắt giác hình thành ý lại, Snape kinh ngạc mình lại không nghĩ cách bỏ hành vi của Harry, mà cố gắng để Harry ở cạnh mình.

Ha, Snape, mi điên rồi.

Anh không chỉ một lần nói với mình như vậy.

Dính với một Potter, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng dù anh ngạc nhiên cỡ nào thì anh vẫn không muốn thay đổi tình trạng này.

Không chỉ Harry đã quen ở cạnh anh, bản thân anh dường như cũng quen cảm giác Harry ở cạnh mình, dù hiện tại phần lớn thời gian Harry đều không nói lời nào, chỉ ngoan ngoãn ở cạnh Snape, nhưng chỉ vậy thôi đã khiến anh cảm thấy an tâm.

Thừa nhận đi Snape, mi bắt đầu quan tâm tên nhóc con này rồi.

Snape nói với mình.

Haizz, nếu tên nhóc này khôi phục ký ức còn không biết sẽ phản ứng như thế nào, mi chắc chắn mình không cần cách xa cậu một chút? Trong đầu Snape một thanh âm khác hỏi anh.

Haizz, đừng như thế, nếu tên nhóc con này vì mi làm bất hòa mà khổ sở thì sao? Mi bỏ được? Thanh âm trước phản bác.

Haizzz, anh bỏ được sao? Snape suy xét.

“Sev...” Cái tên nhóc con kia sôi nổi đi tới trước mặt anh, cả khuôn mặt vì hưng phấn mà đỏ ửng, “Anh trai nói chúng ta sẽ đi ra ngoài?” Trong mắt cậu mang theo khát vọng với thế giới bên ngoài, dù cậu đi ra ngoài một lần nhưng ký ức lần đó không phải vui vẻ gì.

Snape trừng tên đáng ghét mắt xanh trước mặt.

Đôi mắt kia tràn ngập khát vọng và tin tưởng nhìn anh, anh hoàn toàn không có cách nào phản bác.

“Nếu trò chuẩn bị tốt rồi,” Anh khẽ nói, “Vậy chúng ta rất nhanh có thể xuất phát.”

Đồng thời, anh dường như nghe thấy thanh âm vừa mới hỏi anh có bỏ được nếu Harry khổ sở trong đầu anh đang cười không ngừng.

Tốt rồi, anh thừa nhận, anh chính là không có sức chống cự nào với tên nhóc đáng ghét này cả.

“Thật tốt quá.” Tên nhóc đáng ghét hoan hô một tiếng, ôm cổ anh hôn một cái lên gò má anh, sau đó lại rất nhanh rời khỏi, “Con phải đi nói với anh trai.”

“Người kia...” Snape không kịp bắt lấy cậu, cuối cùng chỉ có thể dùng tay vỗ về gò má được Harry hôn qua, chìm vào suy nghĩ.

Ăn xong cơm trưa, Snape dẫn Dyers và Harry đi tới Hogsmeade.

Harry cần mua một ít quần áo và một ít sách giáo khoa – người này sau khi mất trí nhớ lại rất thích sách vở, không có việc gì thì thích tìm sách để đọc, việc cậu thích nhất chính là cầm một quyển sách chạy đến bên cạnh Snape ngoan ngoãn nhìn – ngài Slytherin cố ý để Harry tiếp xúc với cổ ngữ và luyện kim, cho nên Snape nghĩ có phải mua một ít sách căn bản cho cậu nhìn hay không, dù sao thì thời kỳ này thư viện Hogwarts cũng không được coi là phong phú, Snape tìm được phần lớn là các loại sách trung cấp trong thư viện.

Harry thật sự rất thích các sách này, khi Snape giúp cậu lấy lòng mà còn thu nhỏ cậu thật cẩn thận để trong túi áo mình.

Snape như suy nghĩ điều gì mà nhìn động tác người kia,

Anh nhớ rõ Dumbledore đã từng nói qua Harry là một đứa nhỏ rất hiếu học, Snape không thể phủ nhận, thời gian Harry vừa mới tiếp xúc với giới pháp thuật, trong lúc mình quan sát, anh phát hiện quả thật Harry rất thích học tập, có lẽ là vì cậu vừa mới đi vào giới pháp thuật nên đều cảm thấy mới mẻ với mọi thứ, nên cũng không thể chờ đợi được hấp thu tri thức mới chẳng?

Khác với trò Granger, Harry học tập chủ yếu là hứng thú, sở thích cá nhân có ảnh hưởng rất lớn với Harry.

Tựa như Harry trước khi mất trí nhớ, vì mình ghét nên đọc được cho tới bây giờ đều rất ít thành công – đương nhiên, trong đó có một phần nguyên nhân là giáo sư đại nhân đang ở bên cạnh trào phúng – nhưng sau khi mất trí nhớ, thành tích đọc được lại tăng lên một cách đáng kể.

Mà khi ở Hogwarts, dù giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đổi rồi lại đổi, người bình thường rất ít khi học được cái gì nhưng Harry về Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám lại đạt được thành tích giỏi.

Không chỉ vì Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là vũ khí có ích với việc đối phó chuyện xảy ra hàng năm, càng vì bản thân Harry hứng thú với ngành học này.

Vậy Harry rất dễ dàng bị cảm xúc ảnh hưởng.

Nghĩ đến năm trước, trước khi khai giảng năm thứ năm Dumbledore nói hy vọng anh dạy Harry Bế quan Bí thuật, mắt Snape không khỏi tối lại.

Ngài Slytherin đã nói cái trán Harry đã từng có một mảnh linh hồn bên ngoài, anh rất nhanh liền nghĩ được chủ nhân của mảnh linh hồn này là ai, vậy thì, Dumbledore muốn Harry chống cự Chiết tâm Trí thuật của ai thì không cần nói cũng biết.

Harry như vậy, nếu trở lại ngàn năm sau, căn bản là bị người ta ra tay.

Xem ra, chờ thân thể Harry tốt một chút, anh vẫn phải tiếp tục sắp xếp trước đó.

Ngay khi Snape suy nghĩ, Dyers đang giúp Harry chọn đồ thấy được bóng người quen thuộc.

Anh nhúu nhúu mày, sau đó bảo Harry theo sát Snape, liền một mình lặng lẽ rời khỏi.

Bên cạnh làng Hogsmeade.

“Không biết tộc trưởng đi đâu, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không trở về.” Truy tung bóng dáng quen thuộc kia đến làng bên cạnh, Dyers thật cẩn thận cho mình một thần chú ảo ảnh, sau trốn đến một góc, anh tới vừa lúc nghe được trưởng lão gia tộc Gryffindor nói.

“Hừ, tộc trưởng Gryffindor thích mạo hiểm, hàng năm không ở trong tộc là chuyện mọi người đều biết,” Người gặp ông ta hừ lạnh nói, Dyers cảm thấy ngạc nhiên khi mình nghe được giọng của gia chủ Black, “Tôi chỉ muốn biết kế hoạch của chúng ta khi nào thì bắt đầu.”

“Trước hết phải cứu con tôi ra.” Trưởng lão lo lắng nói, “Thằng bé còn ở trong Hogwarts, Salazar chết tiết không chịu giao người.”

“Là con ông đầu óc bị tinh trùng chiếm đầy mới có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy, nếu Salazar Slytherin không coi trọng đứa con nuôi của anh ta kia thì anh ta sẽ không ở trong hội nghị gia tộc chính thức công bố sự hiện hữu của nó. Nghe nói tên đứa bé kia đã ở trên gia phả Slytherin, nó hưởng thụ bảo hộ của gia tộc Slytherin, nếu con ông thật sự làm chuyện ngu xuẩn, vậy thì lúc đó nếu gia tộc Slytherin muốn khơi mào chuyện gì, chỉ sợ đây là lý do tốt nhất.”

“Tôi làm sao biết Kes lại chạy tới địa lao tìm tên nhóc con kia chứ, tôi liền ra ngoài một lúc.”

“Giờ chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa trong lúc nghỉ hè Hogwarts hoàn toàn đóng lại, tuy Salazar Slytherin đã theo tộc trưởng các ông không biết đi đâu, nhưng nếu ông mạnh mẽ xông vào Hogwarts thì chỉ sợ hai vị khác sẽ không bỏ qua cho ông.”

“Vậy ông nói tôi phải làm gì bây giờ?” Trưởng lão nóng nảy, giọng nói cũng cao lên, “Đó là con trai tôi, dù thằng bé làm sai thế nào tôi cũng không thể không để ý tới thằng bé được.”

“Tôi không phải bảo ông không để ý tới thằng bé, tôi chỉ là muốn nói cho ông biết, ông muốn tiến vào Hogwarts là chuyện không thể, giờ chỉ còn một kế, cũng chỉ có thể đưa Slytherin và tộc trưởng của ông...”

Giọng họ càng ngày càng thấp, Dyers cau mày, muốn nghe rõ lại không dám động.

“Đến lúc đó một khi Slytherin suy sụp, Black các ông chính là thủ lĩnh phù thủy hắc ám, Black, ông muốn chuyện này chẳng phải rất lâu rồi sao?”

“Hừ, ông muốn con ông trở thành tộc trưởng chẳng phải cũng rất lâu sao?”

“Cho nên chúng ta mới có thể kết thành đồng minh không phải sao?”

“Không hơn... Ai...”

Bởi vì không cẩn thận nghe được tin tức mà dướn người lên dẫm phải cành cây phát ra tiếng vang, Dyers rất nhanh bị phát hiện.

Muốn chạy cũng không còn kịp nữa, một thần chú hôn mê đánh tới, Dyers còn chưa kịp phản ứng đã hôn mê.

“Là cậu ta?” Gạt cây cối thấy Dyers, hai người đều lắp bắp.

Trưởng lão Gryffindor trong mắt lóe tia lạnh, giơ đũa phép mình lên.

“Khoan đã.” Cygnus ngăn cản ông ta, “Nếu hiện tại ông giết chết nó, con ông sẽ chết thảm hơn nó gấp trăm lần, đừng quên năm đó Salazar Slytherin đã làm gì vì nó.”

Vụ giết chóc năm đó, dù là phù thủy hắc ám cũng phải run rẩy.

“Chọc giận Salazar slytherin, anh ta cũng sẽ không quan tâm ông có phải trưởng lão gia tộc Gryffindor không đâu.”

“Vậy làm sao giờ? Nó nghe được chúng ta nói chuyện!”

“Ngu ngốc, bình tĩnh chút.” Cygnus tiến lên tìm tòi một chút quanh người Dyers, cảm mấy thứ, “Không hổ là Salazar Slytherin, bảo hộ con mình thật sự chu đáo.” Mấy thứ này đều là sản phẩm luyện kim cao cấp đấy, ngăn cản ít nhiều thần chú.

Cygnus cười lạnh nhìn mấy thứ này, sau đó đưa phép chỉ vào Dyers, “Obliviate!”

Thần chú dừng trên người Dyers, không vào thân thể anh, không bắn ngược lại.

Cygnus thả lại sản phẩm luyện kim lên người Dyers, “Đi thôi.”

Sau đó không lâu, người hôn mê tỉnh lại, Dyers nhìn mặt cỏ không một bóng người, tay phải nhẹ nhàng xoa lỗ tai mình.

Nơi đó, một viên hoa tai nho nhỏ lóe ra tia sáng lạnh nhạt.

27. Chương 27: Từ Chối Lời Mời

Bên kia, chờ khi Severus phục hồi tinh thần, Harry đang lôi kéo áo chùng anh hưng trí bưng bưng nhìn mọi thứ chung quanh, dường như là sợ chính mình sẽ vì trong lúc mê muội nhất thời mà bị Severus vớt ở nơi khác vậy.

Người kia còn rất hiểu phải nên làm gì.

“Dyers đâu?” Anh nhìn nhìn chung quanh, lại không thấy tiểu đại nhân vốn phải mang theo tên nhóc con này đi dạo đâu cả.

“Anh trai nói anh ấy phải rời khỏi một chút, bảo con không được rời khỏi Sev.” Harry thành thật trả lời.

“Cho nên trò đang ngược đãi cái áo chùng đáng thương của ta?” Severus nhìn Harry kẹp chặt áo chùng, như trêu chọc nói.

“Anh trai nói nếu con không nắm chặt Sev sẽ biến mất, vì Sev chỉ cần nhìn được liệu mình cảm thấy hứng thú hai mắt sẽ tỏa sáng mà quên hết mọi thứ.” Harry rất vô tội nói.

“...” Thế vừa nãy đến tốt cùng là ai chơi vui vẻ như vậy?

“Sev Sev, thầy nhìn cái này đi, rất đẹp.” Tên nhóc con đã quen bị nhìn chăm chăm thế này hoàn toàn không để ý mắt Severus, hưng phấn chỉ vào cái gì đó nói.

Severus có chút không kiên nhẫn nhìn theo ngón tay cậu, khi thấy thứ đặt trong một cửa hàng, mắt anh bật ra ngạc nhiên.

“Đây là...” Anh hí hóp mắt, vì nhìn rõ hơn một chút, thậm chí anh đi lên phía trước.

Harry vội vàng đi theo.

“Thật sự là một bất ngờ...” Anh nhìn thứ trong cửa hàng, có hơi mê muội nói.

Đó là một đồ vật như giọt nước thủy tinh, nó màu xanh biếc, nhìn thoáng có vẻ hơi cặn, bên trong có một ít sợi xanh thẫm.

Snape vươn tay cầm nó lên, “Giao nhân lệ hoàn mỹ như vậy...”

Giao nhân lệ, cũng gọi là nước mắt nhân ngư, nhưng kỳ dị chính là nó lại sinh ra trên thực vật.

Nó sinh ra từ cây hỏa giao.

Bởi vì cây kia rất giống với đồng thoại của người cá, cho nên cũng gọi là mỹ nhân ngư. Cây hỏa giao thô to từ dưới lên, mặt ngoài của nó như vảy cá, vì thế cành cây của nó được gọi là đuôi cá. Mà nhánh cây hỏa giao giống hết cây bình thường lúc ban ngày, nhưng đến buổi tối thì mọi nhánh cây sẽ co lại, dung nhập vào trong thân cây, lá cây sẽ chậm rãi sáng lên, sau đó phát ra ảo ảnh, hình thành ảo giác mỹ nhân ngư.

Hỏa giao sinh trưởng ở cạnh nguồn nước ốc đảo sa mạc, ban ngày là nơi lữ khách che nắng, nhưng vào buổi tối, nếu không rời khỏi nó thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nó không phải là một loại cây cối ôn hòa, nó cũng khủng bố y hệt hoa nhân.

Đến buổi tối, khi nhánh cây dung hợp, nếu lữ khách không rời khỏi chung quanh đó, sẽ bị nhánh cây của nó kéo vào trong thân cây, chậm rãi bị thân cây ăn như tằm ăn rỗi, người bị nhánh cây quấn lấy sẽ bị vây trong thân cây, dù có ai đi qua cũng không cứu được.

Mà hỏa giao lại sấm trợn hình tượng mỹ nhân ngư vào ban đêm, mê hoặc lũ khách lạc đường trong sa mạc, một khi họ tới gần sẽ trở thành kẻ hy sinh tiếp theo.

Đương nhiên, phù thủy đều có thể phân biệt được ảo giác, họ cũng dựa vào cây hỏa giao để tìm ốc đảo trong sa mạc.

Mà cái gọi là giao nhân lệ lại chính là mầm mống khó có được của nó.

Hỏa giao nở hoa không cố định, rất khó có thể gặp được, mà mỗi lần nở hoa, ra quả tuyệt đối sẽ không vượt qua con số năm.

Rất nhiều người đoán nếu muốn hỏa giao nhanh kết quả, thì có thể nó sẽ ‘ăn’ càng nhiều người, cũng vì cái giá quá lớn nên cũng không có ai cải tạo nó, dù là chợ đêm của phù thủy hắc ám, cũng rất ít khi có thể tìm được.

Quả cây hỏa giao quả thực rất khó hái, vì sau khi nó kết quả, quả sẽ tự động nóng lên, hòa tan rồi ngưng kết mới hình thành giao nhân lệ cứng như hổ phách mà cũng không phải hổ phách trong tay Snape bây giờ, lúc đó, nếu muốn hái nó xuống từ trên cây sẽ bị nhiệt làm bỏng, trừ khi biết được phương pháp đặc biệt để hái.

Giao nhân lệ trong một giờ sẽ cắm rễ vào lòng đất, nhưng nó lại cần năm năm mới có thể có ngọn.

Phải lôi nó ra khỏi bùn đất trước khi cắm rễ, một khi nó chìm vào đất sẽ rất khó tìm được.

Cho dù là ngàn năm trước, giao nhân lệ cũng là một đồ vật khó bắt gặp.

Nó không có giá trị sử dụng nên nhóm Muggle cũng không nghiên cứu về nó, chỉ coi nó là thực vật thông thường của ốc đảo sa mạc mà thôi.

Nhưng chúng nó cũng là trân bảo pháp thuật mà các bậc thầy chạy theo như vịt.

Rất nhiều độc được trong truyền thuyết đều cần nó phụ trợ, một ít được phức tạp nếu thiếu tài liệu, thậm chí có thể dùng nó để thay thế, quan trọng nhất là...

“Có nó, ta có thể...”

“Có nó, là có thể nghiên cứu được liên quan tới linh hồn.” Một giọng nói mang theo ý cười nói, trong thanh âm không hề che dấu tán thưởng với Snape, “Tuy thứ này rất quan trọng khi nghiên cứu độc được, nhưng hiện tại đã rất ít người có thể biết thứ này.”

“Ngài Prince, hôm nay ngài rảnh rồi ra ngoài sao?” Chủ quán vốn vẫn yên lặng nhìn Snape đánh giá giao nhân lệ đột nhiên lên tiếng nói.

Prince...

Harry có thể cảm giác được Sev rõ ràng cứng ngắc, cậu lo lắng mà kéo kéo áo chùng anh, lúc này mới khiến Severus phục hồi lại tinh thần.

“Người trẻ tuổi, người bằng tuổi anh bây giờ có thể liếc mắt một cái liền nhận ra giao nhân lệ đã không còn nhiều nữa.” Vị ngài Prince kia đi tới phía Snape, ôn hòa nhìn anh.

“Sev là giỏi nhất.” Snape còn chưa biết nên mở miệng thế nào, Harry lại hưng phấn mở miệng trước, lập tức có hơi khó hiểu hỏi, “Ông à, ông là ai ạ?”

“Alves Price, quý ngài nhỏ tuổi đáng yêu này, có may mắn biết được tên của con sao?” Alves khom lưng xuống cười tủm tỉm nhìn Harry hỏi.

“Con tên là Harry.” Harry rất ngoan trả lời.

Haizzz, tính cảnh giác của tên nhóc này vẫn thấp như vậy, Snape trừng tên nhóc trước mặt, ai nói cho cậu biết chỉ cần người khác hỏi như vậy đã không do dự nói ra tên của mình vậy hả.

“Đứa nhỏ đáng yêu nhà Slytherin sao?” Alves cười nói.

Tốt rồi, xem ra tên nhóc này nổi tiếng, có dòng họ gia tộc Slytherin, không nổi mới là lạ.

“Con mười lăm tuổi.” Harry kháng nghị, “Đáng yêu không phải là từ miêu tả con.”

“Hahahaha.” Alves nở nụ cười, “Vậy không để ý ta gọi con là Harry chứ?”

Snape đỡ trán, anh quyết định, dù tên nhóc con này kháng nghị cỡ nào, sau khi trở về anh cũng phải nhét hết lễ nghi vào trong đầu cậu.

Không cần đối phương nói thêm điều gì, Harry không phản bác lại rõ ràng làm đối phương xác nhận thân phận của Harry.

Con nuôi nhà Slytherin.

Mà còn lấy được quyền lợi gọi tên.

Không biết ở thời đại này, gia tộc Prince được xem là bên nào?

Dù sao độc được có thể dùng để hại người cũng có thể cứu người, vậy phải nhìn cách làm việc của gia tộc Prince thời đại này rồi.

“Người trẻ tuổi, có thể nói cho ta biết làm sao anh nhận ra nó chứ?” Xem ra mục tiêu cuối cùng của Alves vẫn là Snape, “Phải biết, rất nhiều người nhìn thấy nó cùng lắm chỉ nghĩ là hổ phách mà thôi.”

Tuy rằng hổ phách khó lấy được nhưng niên đại này mọi người thích vàng và kim cương hơn, phù thủy cũng không ngoại lệ.

“Tôi đã đọc qua sách nói tới cái này.” Snape mím môi nói, “Phải biết, đối với nghiên cứu được linh hồn thì giao nhân lệ là một tài liệu chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu.”

Mà rất nhiều người coi nó là rác rưởi, điều này làm cho mỗi bậc thầy độc được biết giao nhân lệ đều sẽ nghiêng răng nghiêng lợi.

“A, đúng vậy đúng vậy.” Alves thở dài nói, “Người trẻ tuổi, có muốn tới một nơi nghiên cứu được linh hồn hay không?”

Snape cau mày, “Ngài...”

“Người nhà Prince đều rất coi trọng với những đứa trẻ có thiên phú độc được, không hy vọng thiên phú bọn nhỏ vì không được bồi dưỡng mà trở thành đáng tiếc. Người trẻ tuổi, phải biết, học đồ gia tộc Prince, cũng không giới hạn với đứa trẻ trưởng thành.”

“Không, cảm ơn ngài.” Snape kéo Harry còn đang nhìn loạn vào ngực mình, “Nhưng tôi nghĩ, Hogwarts đã cung cấp đầy đủ hoàn cảnh an nhàn để tôi nghiên cứu rồi, hơn nữa ngài Godric Gryffindor rất có năng lực trên lĩnh vực độc được.”

Ý là anh vừa có hoàn cảnh an nhàn có thể tĩnh tâm nghiên cứu độc được, cũng có đầy đủ người tri thức uyên bác đến phụ đạo anh, tuy một năm anh cũng thấy Godric chưa được mấy lần, nhưng Godric đã từng hứa chỉ cần Snape muốn thì giá sách trong hầm đều cho anh xem.

Cho nên nói, Godric xem như một nửa người phụ đạo cho Snape.

“Vậy thật sự là đáng tiếc.” Alves đều bị tiếc nuối mà nói, “Anh biết không, Prince thích mỗi đứa nhỏ có thiên phú độc được.”

“Dù đứa trẻ kia là máu lai?” Snape đột nhiên hỏi.

“Máu lai?” Alves ngẩn người, lập tức khoát tay, “A, huyết thống không quan trọng, quan trọng là... thiên phú của một người, coi trọng huyết thống cũng chỉ có mấy gia tộc kia mà thôi.”

Gia tộc Prince coi trọng chính là thiên phú độc được của một người chứ không phải trong dòng máu của anh ta đến tột cùng chảy ít hay nhiều máu Muggle.

Snape nghe những lời này im lặng.

Nếu truyền thống như vậy có thể kéo dài đến ngàn năm sau, vậy, mẹ anh, người phụ nữ đáng thương kia có thể sẽ không phải sống khổ cực như thế không?

“A, nhìn thời gian này, ta nghĩ ta phải về rồi.” Alves nhìn nhìn sắc trời kêu một tiếng. “Người trẻ tuổi, Prince luôn luôn hoan nghênh anh đến, phải biết, mỗi người chúng tôi đều rất thật lòng, nếu anh muốn có được năng lực hơn nữa trong lĩnh vực độc được thì Prince có thể giúp anh.”

“Cám ơn ngài.” Snape nói, trong mắt anh tiếc nuối chột lóe.

Anh quả thật muốn lấy được đột phá lớn hơn nữa trên độc được, nhưng cũng không phải thời đại này.

“Harry, hẹn gặp lại.” Alves đi trước còn ôn hòa lên tiếng chào hỏi Harry, sau khi Harry gật gật đầu ông mới rời đi.

Snape vẫn luôn nhìn nơi Alves rời đi, trong mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Ngàn năm sau.

Biệt thự Prince.

Từ khi một vị gia chủ cuối cùng qua đời, nơi này gần như bị Bộ Pháp thuật cướp sạch, tuy họ lấy mỹ danh là giúp gia tộc lâu đời bảo tồn vật phẩm, nhưng người sáng suốt đều thấy được mấy thứ này không có khả năng lấy về.

Ngày thứ ba sau khi một vị gia chủ cuối cùng qua đời, biệt thự tự động đóng lại.

Trong biệt thự này, náo nhiệt nhất có lẽ chính là hành lang dài đặt những bức ảnh.

Nơi này chính là để những tấm hình của các gia chủ trong lịch sử Prince, bọn họ đang ở trong bức ảnh của mình bảo vệ biệt thự gần như hoang phế này.

Mà, sau hai tháng Harry biến mất, trong hành lang bức ảnh dài, đột nhiên xuất hiện thay đổi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nơi phát ra dao động với một bức ảnh trống đột nhiên nổi lên luồng sáng, làm cho những bức ảnh khác đều ngạc nhiên với thay đổi này.

“Không biết, dao động pháp thuật rất mạnh...”

Bức ảnh bị luồng sáng bao phủ, có hình dáng gì đó đang dần dần hiện lên

28. Chương 28: Nếu Yêu, Xin Hãy Yêu Sâu Sắc

Khi Dyers trở lại trường học, Snape và Harry đã trở về.

Anh vốn chỉ muốn nói cho Snape một tiếng, nhưng không ngờ Snape lại mở miệng gọi anh lại.

“Giáo sư?” Dyers nghi hoặc nhìn anh.

“Chỉ mong tôi không làm chậm thời gian quý giá của cậu Slytherin.” Snape đắp chăn cho Harry vì chơi cả ngày mà mệt, “Uống chén trà chứ?”

“Đương nhiên không rồi.” Dyers gật gật đầu.

Snape rót cho anh một chén trà, rồi ngồi đối diện với anh.

Dyers mang trà đặt lên môi nhưng không uống xuống, anh và Snape cũng đang lo lắng một chuyện.

Snape nghĩ nghĩ, anh thật sự không hiểu nói chuyện với người khác, loại chuyện này Dumbledore quen thuộc hơn, nhưng hiện tại ông ta không ở đây, hơn nữa mấy ngày này Dyers có vẻ không ổn lắm, cho nên anh mới có thể gọi Dyers lại.

“Dyers.” Suy nghĩ thật lâu, Snape chậm chước mở miệng.

“Giáo sư?” Dyers hoàn hồn từ suy nghĩ, nhìn Snape.

“Slytherin luôn luôn độc lập nhưng chưa bao giờ cậy mạnh.” Nếu có một số việc rõ là không làm được nhưng vẫn gánh vác, như vậy sẽ làm chuyện đó trở nên nghiêm trọng, Snape không biết Dyers đang phiền não cái gì nhưng anh sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thì sự tình sẽ khuếch đại.

Dyers do dự, anh cũng không muốn nói chuyện này cho Snape, vì nghe rất yếu ớt.

Nhưng anh lại không muốn nói chuyện này với ba ba.

Thật lâu sau, rốt cuộc anh mang theo một chút mê man mở miệng, “Con, chỉ cảm thấy mê man.”

“Mê man?” Là vấn đề bản thân mà không phải là chuyện khó giải quyết?

“Tuy ba ba bỏ khả năng con kế thừa gia tộc Slytherin nhưng chỉ cần con vẫn là con trai của ba ba, bọn họ sẽ vẫn phòng bị con.” Máy ngày nay anh nhận được báo cáo bên trong, biết người của ba ba đang nhằm vào giải quyết mấy kẻ bắt đầu có ý đồ với mình, nhưng Dyers vẫn để ý chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn, đây không phải là lần đầu tiên, anh tin cũng không phải lần cuối cùng.

“Con có một loại cảm giác không biết nhà mình rốt cuộc ở nơi nào.”

Người Slytherin rõ ràng rất bao che khuyết điểm, nhưng vì sao anh lại không được? Cũng vì anh cản trở con đường trở thành gia chủ của người khác sao?

“...” Nghe Dyers nói, trong lúc nhất thời Snape không biết trả lời đứa bé này thế nào.

Đúng vậy, đứa bé, dù Dyers trưởng thành thế nào nhưng cậu vẫn là một đứa trẻ vị thành niên.

Snape không hiểu an ủi người khác nhất thời hồi hận mình giữ Dyers lại.

“Con chỉ cảm thấy... nếu nơi đó ngoài ba ba con và phần lớn người đều ôm trạng thái căm thù, vậy nơi đó rốt cuộc còn ý nghĩa gì với con?” Dyers có chút mờ mịt, “Dù là ba ba, thật ra cũng không thích nơi đó.”

“Dyers.” Snape thở dài nói. “Nếu không thích, vậy đi thành lập gia đình thuộc về mình thôi.”

“Dạ?” Dyers có hơi ngạc nhiên nhìn anh.

“Tôi nghĩ, ngài Slytherin sở dĩ loại bỏ quyền kế thừa của cậu chính là không muốn cậu buồn rầu. Nếu cậu có quyền kế thừa, có lẽ cũng sẽ có người đến kết bạn với cậu, nhưng chính cậu có thể đoán được họ là ôm tâm tính gì, cho nên ngài ấy trực tiếp tránh cái này. Mà hiện tại người trong tộc cậu muốn làm gì với cậu, tôi nghĩ ba cậu đã hết sức bảo hộ cậu.” Snape cân nhắc, anh thật sự không phải là người khuyên nhủ người khác. Người nào trong Hogwarts mà chẳng biết lão dơi già chỉ thích dọa người khác chứ không phải đi an ủi, “Không có quyền kế thừa, cậu có thể phát triển được rất nhiều, vậy trong đó, có lẽ kể cả việc tự mình thành lập gia đình.”

“Thành lập một gia đình...” Dyers nỉ non những lời này, dường như hiểu được cái gì nhưng lại có chút do dự. “Có thể chứ?”

“Nếu cậu muốn.” Rõ ràng là muốn khích lệ người khác, nhưng khích lệ này nói ra từ miệng Snape chỉ khiến người ta run, “Ngài ấy sẽ ủng hộ cậu.”

Có lẽ cũng chỉ có một mình anh có thể dùng giọng điệu trào phúng nói ra lời khích lệ mà thôi.

Dyers đột nhiên nở nụ cười, “Cảm ơn ngài giáo sư, con nghĩ con hiểu rồi.”

Nếu không còn lưu luyến gì với nơi đó, vì sao bản thân anh không thành lập một gia tộc thuộc về mình chứ?

Snape thật không ngờ, vì buổi nói chuyện hôm nay mà khiến một gia tộc vài năm sau được dựng lên, mà gia tộc kia trải qua ngàn năm phong sương tuyết vũ, ở thời đại của Snape lại chiếm địa vị quan trọng trong giới phù thủy. (Dương Minh Yên: ai đoán gia tộc mà Dyers xây dựng là gì nào?)

Đương nhiên, đó là về sau, còn bây giờ, dù Snape từ đầu đều dùng giọng điệu châm chọc an ủi nhưng ít nhất làm lòng Dyers thoải mái không ít.

“Chỉ mong giúp được cậu.” Cuối cùng Snape nói.

“Con biết về sau nên làm thế nào.” Dyers nói, “Giáo sư...”

“Sev...” Tiếng Harry đột nhiên vang lên.

Snape lập tức đứng lên, vội vàng tới cạnh Harry, phát hiện Harry cũng không bị sao, chỉ là nhiều lời vô nghĩa.

Snape ngồi bên cạnh cậu vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cậu, Harry giật giật, tiếp tục an ổn ngủ.

“Giáo sư.” Dyers nhìn cảnh tượng hai người ở chung, khẽ nói, “Tình cảm ngài đối với Harry, là gì?”

Tay Snape đang vỗ lưng Harry chợt dừng lại.

“Tôi đối với trò ấy là tình cảm gì?” Anh có chút khó tin nói. “Tôi có thể có tình cảm gì với trò ấy chứ? Trò ấy chỉ là...” Anh chỉ là như một người cha của một tên tự đại mà không biết quy củ không tuân thủ nội quy trường học mà thôi.

Không biết vì sao, câu đánh giá trước kia, Snape cảm thấy dường như mình không còn nhớ nữa.

Rõ ràng, một năm trước, anh thích đánh giá Harry bằng những lời này nhất.

Harry...

Bắt đầu từ khi nào, anh bắt đầu gọi ‘Harry’ mà không phải là ‘Potter’?

Mắt Snape phức tạp nhìn thiếu niên đang ngủ say.

Cậu ngủ rất an ổn, điềm tĩnh, ai có thể tin được, nếu người kia tỉnh thì dù mất trí nhớ hay không đều thích chạy tới nơi nguy hiểm chứ?

Dường như anh không biết bắt đầu từ khi nào, nhìn đôi mắt xanh biếc kia, trong lòng đã không còn xuất hiện lời xin lỗi, liên tưởng đến cô bé thiện lượng kia ở ngay giây đầu tiên nữa.

Dường như, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nhìn gương mặt quen thuộc kia, trong lòng cũng sẽ không chán ghét, sẽ không liên tưởng đến người mà trước đến nay anh đều đối nghịch.

Đã bao lâu rồi anh không nghĩ về Lily?

Đã bao lâu rồi anh không hận Potter?

Từ khi đi vào thế giới này, bắt đầu từ lúc Harry mất trí nhớ, anh vẫn luôn vội vàng khôi phục ký ức Harry, rồi khi nào thì Harry sinh ý lại với mình cũng không biết nữa.

Nhưng anh biết, khi Harry mất tích, quả thật mình rất nóng vội, lúc thấy Harry lại thấy kẻ bắt đầu xâm phạm cậu, trong lòng anh xác thực đã có ý giết người.

Nhưng bản thân anh lại không muốn nghĩ về điều này, vẫn luôn không muốn.

“Con không biết trước khi Harry mất trí nhớ là người như thế nào, nhưng mất trí nhớ cũng không thay đổi tính cách một người, cùng lắm em ấy chỉ trở về bản tính, cho nên con nghĩ, Harry chắc chắn là một đứa trẻ tốt,” Dyers nhìn Harry ngủ say, “Không phải sao?”

Snape không lên tiếng, đột nhiên anh nghĩ từ khi Harry nhập học, mỗi lần Dumbledore tìm mình uống trà đều nói điều này.

“Severus, thầy nên đối xử công bằng với đứa trẻ này, trò ấy không phải James cũng không phải Lily, thầy không nên đặt tất cả hận thù và áy náy lên trên người trò ấy.”

“Đó là một đứa trẻ rất tốt, Severus, chỉ cần thầy bỏ thành kiến của mình đi.”

Chỉ cần anh che dấu chấp nhất với Lily và hận thù với lão Potter thì có thể nhìn thấy Harry chân chính.

Một Harry thông minh, dũng cảm mà còn đáng yêu.

“Harry là một người mẫn cảm, không phải vì em ấy đã từng bị đối xử ở nơi Kes đó, trước đó khi chúng ta ở cạnh Harry đã nhận ra, Harry rất dễ dàng có thể nhìn rõ ý tưởng của chúng ta thậm chí là sợ hãi chúng ta

sẽ tức giận. Lúc trước em ấy thật cẩn thận, tuyệt đối không phải cảm thấy sợ hãi vì mất đi ký ức,” Dyers phân tích, “Giáo sư, nếu thầy thương em ấy, vậy nên nghiêm túc yêu, đừng thương tổn em ấy.”

Snape giật giật môi, không nói gì.

Quả thật, anh không biết phải nên nói gì.

Anh... yêu Harry?

A, sao có thể... Rõ ràng anh yêu Lily.

“Làm sao tôi có thể yêu trò ấy?” Snape nỉ non, ngay bản thân anh cũng không tin tưởng, nhưng khi nói ra lại vô lực đến thế.

Dường như, ngay cả bản thân anh cũng không tin.

“Giáo sư, thầy quan tâm Harry, tất cả mọi người đều thấy, nếu không phải yêu, vậy thì, vì sao với tính tình lạnh nhạt thầy lại dốc lòng chăm sóc Harry đến mức này? Nếu không phải yêu, vậy thì, vì sao thầy sẽ dễ dàng tha thứ cho Harry nhiều lần như thế?”

Những người học lớp Snape đều biết Snape là một người như thế nào, mà Dyers cũng là một người ở cạnh Snape nhiều nhất trong đám học trò, đương nhiên cũng hiểu Snape nhiều hơn các học trò khác.

Anh hiểu Harry, cũng hiểu Snape.

Nếu không phải thấy bản thân Snape trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, tuyệt đối anh sẽ không nói gì.

Nhưng Snape này dường như lại hoàn toàn không nhận ra tâm tình của mình, vậy thì, Dyers cho rằng mình nên nhắc nhở.

Nếu yêu, xin hãy yêu sâu sắc.

Nếu không yêu thì nhanh chóng dứt ra.

Dựa theo trình độ khôi phục của Harry làm người ta vui mừng, không chừng ngày nào đó sẽ khôi phục ký ức.

Nên Snape tốt nhất có thể lựa chọn sớm một chút.

Là muốn tiếp tục yêu, hay là chặt đứt phần tình cảm này trước khi Harry khôi phục ký ức.

Dù sao, anh không muốn giữa hai người có chuyện gì.

“Tôi biết rồi.” Snape nhìn Harry nói, “Tôi sẽ nghĩ kỹ.”

Quả thật anh cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Áy náy liên quan tới Lily, hận thù liên quan tới lão Potter, và cả... không công bằng mà anh đã đối xử với Harry.

29. Chương 29: Quà Sinh Nhật

Sau ngày đó, Dyers không biết Snape đã nghĩ gì, thái độ Snape đối với Harry vẫn không đổi, nên thế nào thì thế ấy.

Nhưng Dyers cảm thấy hình như mình đã nhận ra quyết định của Snape.

Nếu thầy ấy không muốn chìm vào tình cảm này thì theo tính tình người này, có lẽ sẽ chậm rãi bắt hòa với Harry, muốn dứt ra gì đó.

Nhưng thầy ấy không làm.

Nếu vậy thì có nghĩa là thầy ấy chấp nhận phần tình cảm này.

“Sev Sev, đây là cái gì?” Harry kéo áo choàng Snape, chỉ vào thứ trên sách.

“Hử?” Snape lấy sách Harry ra nhìn nhìn, rồi giải thích.

Dyers đứng ở một bên nhìn, hiền hòa nở nụ cười.

Những ngày tiếp theo, gần như họ đều hoạt động trong này, không biết vì sao, Snape dường như không muốn dẫn họ đi Hogsmeade nữa.

Ngày 31 tháng 7, Rowena và Helga biến mất đã lâu trở lại.

Ngày đó là sinh nhật của Harry.

Dù thời gian ngàn năm trước trôi qua không giống ngàn năm sau, nhưng nếu lịch lật đến ngày 31 tháng 7, bọn họ cũng coi hôm nay tính thành ngày sinh nhật của Harry.

Mày ngay cả Godric và Salazar không biết đang làm gì bên ngoài cũng gửi quà tặng của họ về.

“Quả vậy cá?” Rowena có hơi giật mình nhìn quả được gửi về, “Đây...” Cô bỗng nhiên dùng tay đỡ trán, “Sao họ lại chạy tới nơi xa thế chứ?”

“Ba ba đi đâu ạ?” Harry cầm hộp quà, tròn tròn mắt nhìn Rowena.

“Một... nơi rất xa,” Cô cũng không thể nói ‘Ba ba của con bị Godric điên kia kéo tới một nơi rất nguy hiểm’ để dọa đứa trẻ đúng không? Harry ý lại Salazar không kém gì Snape, nếu để nhóc biết Salazar đang ở một nơi nguy hiểm thì chắc chắn sẽ sốt ruột, “Một thời gian nữa họ sẽ trở lại.”

“Thật vậy ạ?” Harry hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi.” Nếu hai người này dám vứt Hogwarts cho cô và Helga, vậy mình tuyệt đối sẽ chạy tới mắng họ, “Đây quả này là của Harry, phải ăn hết, không được bỏ đi.”

“Dạ.” Harry trả lời.

“Thưa ngài, những thứ này là?” Snape nhìn quả có hơi kỳ lạ trong tay Harry, hỏi.

“Quả vậy cá, thầy xem vỏ ngoài của nó có phải rất giống vẩy cá hay không?” Thịt trong quả đó thật ra rất mềm, nhưng vỏ ngoài lại cứng mà sắc, “Ăn nó rất tốt cho cơ thể, nhưng nơi sinh trưởng cũng không phải là người thường có thể hái được.” Nhìn những quả này, liên tưởng đến nơi họ đang ở, Rowena cảm thấy chính mình biết Godric và Salazar đi tới đâu, lại vì sao muốn đi, “Tăng pháp lực, đúng lúc cho Harry dùng.”

“Nhưng sao họ lại chạy tới đó, chỉ mong họ trở về sớm một chút.” Rowena nói trong lòng.

“Ngài đang lo lắng?”

“Ừ, tôi cho rằng tên ngốc Godric kia sẽ chọc tới cái gì mất.” Godric thông minh, nhưng trước mặt Salazar lại trở nên cực kỳ lười biếng.

Nhưng Salazar lại quen nhân nhượng Godric, cũng quen giải quyết hậu quả chuyện Godric gây ra, Rowena không lo lắng hai người họ gặp phải nguy hiểm, chỉ sợ họ lại gây ra chuyện hỗn loạn, nói vậy, hai người này không thể trở về gấp trước khi học lại.

“Bánh ngọt xong rồi.” Đang trong lúc suy nghĩ, Helga đi ra.

Đồ ăn ngàn năm trước cũng không đa dạng, tỉ mỉ như ngàn năm sau, đồ ngọt cũng ít, nếu không phải Dyers hỏi sinh nhật Harry muốn quà gì mà Harry lại rất khát vọng hỏi anh có thể ăn thử chút bánh ngọt hay không thì nó cũng không có khả năng xuất hiện trên bàn cơm.

Đương nhiên, phương pháp làm bánh ngọt là do Snape cung cấp, ai cũng không thể trông cậy vào người ngàn năm trước biết được quá trình nấu đồ ăn, mà Harry mất trí nhớ lại càng không thể, đến nay cậu chỉ nhớ rõ cuộc sống ở nhà dì dượng, cậu thường xuyên vào bếp, nhưng lại chưa từng nướng bánh bao giờ, cũng chưa ăn bánh ngọt.

Cậu nhớ rõ mình chỉ từng thấy ở sinh nhật của Dudley.

Đương nhiên, cậu không có ký ức sau mười một tuổi, cho nên cậu cảm thấy việc cậu khát vọng nhất bây giờ là có thể ăn được bánh khi sinh nhật.

Mà sinh nhật ‘mỗi năm’ của cậu đều không được như nguyện.

Cho nên khi Dyers hỏi cậu vào sinh nhật muốn cái gì thì cậu không hề do dự trả lời Dyers như vậy.

Vì thế Dyers gặp khó khăn phải tìm Snape hỗ trợ.

May mắn chính là tuy Snape không thích đồ ngọt, nhưng gì thì gì anh cũng xem qua một ít sách dạy nấu ăn, còn nhớ rõ phải nên làm thế nào, nhưng cũng chỉ giới hạn với việc cung cấp cách làm, nếu để anh làm thì miễn đi.

Cho nên Helga thích làm đồ ăn mới có thể đi làm thử.

May mắn chính là cô làm ra được, mà vì cách làm Snape cung cấp cũng không phải toàn diện, nên bánh ngọt phải toàn bộ giờ phút này lại thiếu ít vị ngọt.

Vì trong này Harry không có bạn thân, nên họ cũng không giúp Harry mời ai, mà vài người cùng tập trung lại một chỗ.

Snape bị Harry mạnh mẽ nhét một miếng bánh ngọt, rồi Harry như một đứa trẻ đùa dai thành công cười vui, làm Snape vốn sắp thốt châm chọc lại cứng đờ nuốt vào, vẻ mặt khó chịu nhìn Harry.

Đứa nhỏ này gần đây có chút được vui đời tiên.

Tốt rồi. Snape uống chút nước, tuy bánh ngọt cũng không ngọt, nhưng anh vẫn không thích cảm giác bơ vào miệng, nể mặt hôm nay là sinh nhật cậu, không so đo với cậu nữa.

Helga và Rowena liếc nhau một cái, che miệng cười.

Hai con cú lại bay tới, đưa lên hai cái gói.

“Nhà Potter?” Dyers liếc mắt một cái nhận ra con cú quen thuộc kia, dù sao con cú kia luôn luôn sẽ bay tới bên Gryffindor, “Nhưng một con khác...” Một con khác là do ai gửi tới?

“Là Prince.” Rowena chỉ lá thư trên gói quà, mặt trên có dấu hiệu gia tộc Prince.

“Bọn họ phái cú tới làm gì?” Tuy Hogwarts đã đóng lại, nhưng vẫn có thể truyền thư, “Là gửi cho Harry.”

Tiêu điểm lập tức chuyển tới trên người Harry.

Harry mở mím mở ra thư gia tộc Potter gửi.

Thư là do Adopher viết, không biết làm sao ông biết hôm nay là sinh nhật Harry, tuy rất muốn đến chúc mừng nhưng vì hôm nay không rảnh rỗi, nên đành phải phái cú tới và chọn một phần quà tặng Harry.

Dù nói vậy, Harry là đời sau của gia tộc Potter không phải sao?

Cho nên ông quan tâm đời sau cũng đúng đúng không?

Dưới sự cho phép của mọi người, Harry mở gói quà của Adopher.

Adopher đưa tới một túi không gian, có nói rằng không chỉ có thể bỏ vào đồ vật chết mà cũng có thể bỏ vật còn sống vào.

Đương nhiên, nhét một người vào là không có khả năng, nhưng một số có sinh mệnh, như thực vật chẳng hạn là có thể bỏ vào, tuy không thể lớn lên bên trong nhưng gì thì gì cũng có thể cất trữ một thời gian.

Nói chung chính là túi không gian này có chút đặc biệt.

Đương nhiên, theo cá tính mơ hồ của Harry hiện tại chắc chắn sẽ không biết túi không gian là để làm gì, cho nên túi không gian này do Snape bảo quản.

Tiếp theo chính là Prince.

Trên thư cũng là lời thăm hỏi ân cần của một vị cha chú hiền lành hòa ái với sinh nhật thăm hỏi của con cháu, và nói có tặng kèm một phần quà.

“Con chỉ gặp qua ông ấy có một lần.” Harry nghiêng đầu, cực kỳ khó hiểu, “Vì sao ông lại tặng quà cho con ạ?”

“Khi nào thì hai người quen?” Dyers hỏi.

“Chính là ngày đó, khi đi Hogsmeade,” Harry nhớ lại một chút nói. “Em và Sev đang chọn được liệu, Sev giảng giải cho em thì ông ấy liền xuất hiện.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Snape.

Trên tình cảm là đang mượn sức.

Người gia tộc Prince sẽ không từ bỏ mỗi một đứa trẻ có thiên phú độc được, trong loạn thế này, có được một gia tộc che chở là lựa chọn tốt nhất, nếu không phải Snape đã ở lại Hogwarts, được Hogwarts che chở, chỉ sợ Alves sẽ dốc hết khả năng để Severus ở lại gia tộc Prince rồi ý chứ.

Những thiên tài độc được yêu cầu hoàn cảnh tuyệt đối an nhàn để nghiên cứu, dù sao chỉ có thiên phú không là không được, còn phải cố gắng từng ngày.

Tuy không biết khi đó họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra Prince nhớ kỹ Severs, dù không thể mượn sức ngay lập tức, ít nhất cũng không nên ác giao.

Cho nên Harry mới có thể nhận được món quà này.

“Mở ra nhìn xem! Harry.” Rowena nói.

Harry nghe lời mở ra.

Chỉ thấy trên đó là một sản phẩm luyện kim hình tròn, ở giữa là tên một loại độc được.

Snape nhìn đồ vật hình tròn kia, mở to hai mắt nhìn. Anh đã từng thấy đồ vật này, trong sách mà mẹ anh giữ lại.

Năm đó khi Eileen bị gia tộc xóa tên đã mang theo hai quyển sách và đũa phép của mình đi. Mà hai quyển sách này từ khi Eileen chết vẫn do Snape bảo quản.

Anh đã đọc qua hai quyển sách kia. Một quyển bách khoa toàn thư về điều chế độc được cao cấp, mà một quyển khác lại liên quan đến luyện kim thuật. Trên sách đều là những lợi ích mà vật phẩm luyện kim thuật đối với độc được, mà đồ vật trong tay Harry lại xuất hiện ngay trang đầu tiên, là vật báu mà gia tộc Prince truyền thừa từng đời. Nghe nói đồ vật này có thể phụ trợ độc được cao cấp nhất là điều chế trên phương diện linh hồn, nghe nói bên trong nó có một linh thú, trên người linh thú đều là được liệu cực kỳ quý giá, nhưng đáng tiếc, nó truyền thừa lâu như vậy, vẫn không có ai phát hiện được bí mật bên trong. Không giải được bí mật của nó, lại không thể biết được làm sao dùng nó để phụ trợ độc được, vì thế nó không còn tác dụng nào nữa, chỉ có thể bị đóng lại.

Đồ vật này nghe nói vẫn luôn được giữ lại trong mật thất gia tộc Prince, được trận pháp bảo hộ, nơi đó nghe nói là cấm địa gia tộc Prince, chỉ có tộc trưởng cách vài năm đi vào kiểm tra một lần. Sản phẩm luyện kim có thể phụ trợ hoàn thành được linh hồn, là đồ vật hấp dẫn cỡ nào với Snape tuổi trẻ. Cho nên Snape mới nhớ kỹ nó.

Nhưng hiện tại đồ vật này lại được đưa cho Harry?

Nói như vậy, sao nó có thể vượt qua ngàn năm trong tầng hầm Prince chứ?

30. Chương 30: Pháp Lực Nổi Liền

“Vật báu gia tộc Prince?” Rowena liếc một cái đã nhận ra đồ vật này, cô hơi kinh ngạc, “Alves lại bỏ nó đưa ra sao.”

“Ngài biết cái này?” Snape hỏi.

“Ừ, sao nó xuất hiện ở gia tộc Prince thì đã không còn ai biết, chỉ biết là đồ vật này là vật báu gia tộc Prince, mà còn nghe nói là vật báu giúp họ hoàn thành độc dược, nhưng dù không cần đến phụ trợ điều chế độc dược thì nó cũng không thể phát huy tác dụng nào khác. Tuy rất nhiều người đều muốn có nó nhưng gia tộc Prince bảo hộ rất tốt, không ai có thể cướp được đồ vật này, Alves không muốn đánh nhau lại tặng cho Harry sao.”

Xem ra rất muốn mượn sức Snape rồi.

“Thứ này...”

“Nếu ông ta muốn đưa thì hai người cũng đừng trả về, giao hảo với Prince cũng không phải chuyện xấu.” Helga khuyên nhủ, “Tuy rằng có vẻ thầy có chút khúc mắc với ‘Prince’ nhưng ở trong này, gia tộc Prince lại chiếm cứ một địa vị trong giới pháp thuật, giao hảo với họ cũng không xấu chỗ nào.”

“Ngài...” Snape muốn nói gì nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận lời Helga nói.

“Được rồi, đừng nói cái này nữa, hôm nay chính là sinh nhật Harry, chúng ta hẳn phải chúc mừng thằng bé mới đúng.” Rowena vỗ vỗ tay để hai người họ chú ý.

Bên kia, Harry còn đang nghịch đồ Prince đưa tới.

Snape tiến lên giúp cậu đặt đồ vật lên người, “Ngày mai viết thư cảm ơn ngài Prince.”

Harry cái hiểu cái không gật gật đầu.

Ngày hôm sau, Snape đang dạy Harry viết thư gửi Alves tỏ lòng cảm ơn, dù sao cũng là đồ vật quý giá như vậy, dù thế nào cũng nên cảm tạ một tiếng.

Ngay khi Snape giúp Harry dán thư lại chuẩn bị gửi ra ngoài thì Herpo vọt vào.

Khi Salazar rời đi thì để Herpo lại, cho nên gần đây Herpo không theo Harry thì đi theo Dyers.

“Sh... cậu chủ Dyers mời hai người lập tức tới cửa lớn.” Herpo nói.

“Sao vậy?” Snape không hiểu xà ngữ.

“Anh trai Dyers nói muốn chúng ta lập tức tới cửa lớn.” Harry nói lại.

Snape vừa nghe lập tức mang theo Harry chạy ra ngoài.

Khi tới cửa lớn, bên cạnh Dyers có hai người, đó là một phụ nữ và một cô bé, hai người đầy máu nằm trên mặt đất, Dyers đang nghĩ cách chữa trị cho hai người.

“Đây là...”

“Giáo sư.” Dyers thấy họ rồi lo lắng nói, “Cứu họ, xin hai người.”

Snape phát ra một Thần Hộ mệnh – Rowena họ còn ở Hogwarts chưa rời đi – sau đó tiến lên kiểm tra miệng vết thương của hai người.

Miệng vết thương của hai người đều do pháp thuật hắc ám tạo thành, tuy không trí mệnh nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì không bằng chết còn nhẹ nhàng hơn.

Snape không kiểm tra được đây là pháp thuật hắc ám nào tạo nên, anh dùng hết những pháp thuật trị liệu mà mình biết nhưng rõ ràng là không có tác dụng.

“Đây là...”

“Thần chú Gryffindor.” Dyers nghiêng răng nghiêng lợi, “Những tên phát rồ đó, còn tự xưng là bạch phù thủy gì chứ, ngay cả một cô bé cũng không buông tha.”

“Chuyện gì vậy?” Rowena và Helga đuổi tới kinh hô.

“Dì Rowena.” Dyers nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Là những tên bại hoại trong gia tộc Gryffindor.”

“Chuyện gì đây, hẳn là không ai có thể tìm được hai người họ mới đúng.” Helga thấy hai người nằm trên mặt đất, mở to hai mắt nhìn.

“Hiện tại không phải là lúc so đo cái này, Dyers, con thông tri họ lập tức trở về, Helga, cậu chăm sóc hai người họ, cẩn thận đừng để Harry bị kích thích,” Harry thấy trên hai người toàn máu dường như có hơi sợ hãi, “Severus, tôi cần thầy giúp, chúng ta cần rất nhiều độc dược, chỉ mong trước khi Godric gấp gáp trở về chúng ta có thể giữ lại mạng của hai người.”

Snape gật gật đầu.

Phân công hợp tác tốc độ rất nhanh, Dyers viết xong thư rồi thật cẩn thận dán lại, rồi gọi Herpo về, để nó mang thư đi – đây là phương pháp Dyers gửi thư, không ai có thể tìm được Salazar, nhưng Salazar và Herpo có kẻ ước chủ nhân, cho nên Herpo có thể tìm được bọn họ.

Sau đó Dyers chạy tới giúp chăm sóc hai người hôn mê, Harry ngoan ngoãn ngồi một bên, dường như cậu cảm thấy sợ hãi khi thấy hai người đầy máu, lúc Dyers tiến vào cậu nắm chặt áo choàng Dyers, “Anh trai, họ sẽ không chết chứ?”

Chảy máu sẽ chết, đây là Harry nhận định, nên cậu không chỉ sợ hãi nhiều máu như vậy còn sợ hãi hai sinh mệnh này sẽ chết đi.

Dyers sờ sờ đầu Harry, dường như đang an ủi Harry cũng như đang an ủi chính mình, “Không sao, hai người họ không sao.”

Harry cái hiểu cái không gật gật đầu.

Helga đã rửa sạch máu trên người hai người, sau khi không có vết máu thì gương mặt xinh đẹp của hai người cũng khiến người ta sững sờ.

Người phụ nữ kia có một mái tóc quấn bạch kim xinh đẹp, làn da trắng nõn, bởi vì mất máu nên môi có hơi tái nhợt, mà cô bé cũng có mái tóc xoắn bạch kim xinh đẹp, khuôn mặt cô thoát nhìn có vẻ giống người phụ nữ bảy tám phần, liếc mắt một cái cũng thấy được đây là hai mẹ con.

Không lâu sau, Rowena bừng được tới, nhưng Snape chưa đi theo vào.

Cô và Helga đồng thời cho hai người uống dược. May mắn tuy hai người bị thương hôn mê nhưng vẫn có thể uống hết độc dược.

“Bernus hẳn là lâu hơn một chút, cô ấy cần rất nhiều thần chú cho Madtyna.” Rowena nói.

Không bao lâu, mí mắt cô bé giật giật rồi liền mở mắt.

“Dì Rowena,” Giọng cô bé rất khàn, “Con...”

“Đừng nói gì, đây thanh của con bị thương.” Helga đề lại cô nhóc vốn muốn ngồi dậy.

“Con...” Dường như cô bé nghĩ tới điều gì, hoảng sợ bắt lấy tay Rowena, tuy bị thương nhưng vì khẩn trương làm lực tay rất lớn, “Mẹ con... Mẹ con...”

“Mẹ con không sao, cô ấy ở ngay cạnh con.” Rowena an ủi nói, “Con cứ nghỉ ngơi trước, cô ấy bị thương nặng hơn con, nên một chút nữa mới tỉnh lại. Chúng ta không chữa được hết vết thương trên người con, phải đợi Godric trở về.”

Nghe thấy tên của Godric, trong mắt Madtyna hiện lên hy vọng.

“Chỉ có hai người thôi?” Helga hỏi.

“Ba ba con vì để chúng con chạy, ở lại chặn họ, mẹ nói chỉ cần chúng con không ở lâu dài thì họ sẽ không làm gì ba ba.” Madtyna cắn cắn môi, “Nếu ba ba thật sự gặp chuyện không may, con tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ.”

“Đừng lo lắng, bọn họ muốn tìm chỉ có con và mẹ con thôi.” Rowena sờ sờ đầu Madtyna, “Ngủ một lát đi?”

Madtyna gật gật đầu, sau khi xác định người thân không sao lúc này mới an ổn ngủ. Giấc ngủ này mãi cho tới bầu trời tối đen cũng không tỉnh lại.

Rowena lại cho hai mẹ con uống ít độc dược, rồi bảo mọi người không cần ở lại đây nữa.

“Di Rowena.” Dyers gọi Rowena lại, “Con có một số việc muốn nói với di và di Helga.”

Rowena và Helga nhìn nhau một cái.

“Hai người đi trước đi, mình đưa Harry tới bên Severus rồi nói.” Rowena gật gật đầu, nhưng Harry đã đứng ngồi không yên nửa ngày, không có Severus ở cạnh, Harry dường như không quen. Severus vẫn còn tiếp tục điều chế độc dược, Rowena cảm thấy dù Harry nhìn Severus không làm gì cũng tốt hơn ngẩn người trong này.

Chờ Rowena đưa Harry đi rồi trở về, thấy vẻ mặt Dyers có chút lo lắng.

“Làm sao vậy?” Rowena ngồi bên cạnh anh hiền hòa hỏi.

“Ngày đó, chúng con đi Hogsmeade...” Dyers kể lại toàn bộ đoạn nói chuyện mình nghe được giữa trưởng lão Gryffindor và gia tộc Black, “Obliviate kia bị hoa tai con chặn lại, khi con ngã xuống đề nó lên, bọn họ không phát hiện.”

Bình thường Dyers sẽ không mang mấy thứ này, nhưng khi ra ngoài cậu sẽ đeo chúng lên, dù sao thế giới này đều rất nguy hiểm, phòng bị hơn một chút vẫn tốt.

Cũng chính vì Dyers cẩn thận, cho nên mới có thể giữ lại tin tức này.

“Con đang nghi ngờ, những người đó có thể tìm được Bernus mà còn có năng lực đánh vào nơi đó là do Black hỗ trợ đằng sau sao?” Nghe Dyers nói xong, Rowena cau mày.

“Mình cảm thấy rất có thể.” Helga khẽ nói, “Nếu không họ không thể làm động tác lớn như vậy, dù Godric không ở đây nhưng tâm phúc của cậu ấy vẫn còn, bọn họ không điều khiển được nhiều người.”

“Dù thế nào thì chờ Godric trở về rồi nói tiếp, mình phải người tìm hiểu một chút tình huống Capse, chỉ mong đừng thương vong quá lớn.”

Bên kia, gia tộc Prince.

“Alves, đang nhìn gì vậy?” Bà Alves, Phany Prine cầm một áo choàng đi đến cạnh ông, “Đã trễ thế này còn chưa ngủ?”

“Phany, em yêu, viện tháp cho chúng ta một bất ngờ.” Alves rất hưng phấn nói.

“A?” Phany có hơi kỳ lạ nhìn ông, “Không phải anh đã đưa viện tháp cho một cậu bạn nhỏ sao?”

“A, đúng vậy đúng vậy, tuy rất nhiều người không đồng ý nhưng nếu họ có thể thấy tin tức này tuyệt đối sẽ khen ngợi quyết định trước của anh.”

“Được rồi, anh yêu à, trước lúc đó có lẽ anh nguyện ý chia sẻ phần vui sướng này với em chẳng?”

“Đương nhiên, anh hoàn toàn vui lòng.” Alves nói, “Em xem tin tức viện tháp truyền về này.”

Vì Snape cũng chưa từng thấy qua viện tháp chân chính nên anh cũng không biết cái gọi là vật báu gia tộc Prince được tạo từ hai bộ phận, mà bộ phận còn lại không ghi ở trong sách. Thiếu bộ phận này, viên pháp chỉ là một vật phẩm luyện kim có thể chống đỡ tấn công ác ý. Chỉ có thêm nó viên tháp mới có thể phát huy tác dụng trong điều chế độc dược.

Đó là chìa khóa viên tháp.

Mà Alves chính là người đầu tiên biết nó sử dụng như thế nào. Cho nên ông tặng viên tháp cũng không lo lắng, vì nếu Snape không rõ dụng ý ông đưa vật báu gia tộc Prince, hoặc là không nhận lời ngỏ ý của ông thì ông cũng có thể gọi viên tháp trở về.

Nhưng hiện tại, viên tháp cho ông một tin tức, làm ông càng vui sướng.

“Pháp lực liên tiếp?” Phany nhìn tin tức trên giấy của Alves. “Ý anh là, tuần hoàn pháp lực của đứa bé này tương tự với pháp lực tuần hoàn chỉ có ở gia tộc Prince sao?”

Vì tuần hoàn pháp lực đặc biệt, gia tộc Prince có thiên phú dị bẩm trên lĩnh vực độc dược, dù sao có một số độc dược khi điều chế phải đưa pháp lực vào.

“Đúng vậy, Phany, em có biết điều này có ý nghĩa gì không?”

“Ý nghĩa là?” Phany có chút kinh hỉ nhìn chồng mình, “Nghĩa là đứa bé này rất có thể là đứa trẻ trong gia tộc chúng ta!”

31. Chương 31: Cha?

Bernus tỉnh lại giữa trưa ngày thứ hai.

Lúc ấy là Dyers chăm sóc hai mẹ con cô, sau khi cô tỉnh lại Dyers lập tức gửi thư cho Rowena bọn họ, khi đó Snape đang nghỉ ngơi – anh làm độc dược đến hơn nửa đêm, mà Harry ngay ở bên cạnh nhìn anh, đuổi thể nào cũng không đi, bảo cậu ngủ cậu cũng không ngủ, mà ép thì tên nhóc con này sẽ khóc cho anh coi, làm Snape bất đắc dĩ.

Cho đến hơn nửa đêm anh điều chế xong, sau khi anh cho hết độc dược vào bình tên nhóc này chắc chắn anh sẽ không bận nữa mới kéo anh đi nghỉ ngơi, tên nhóc này ngã người cái liền ngủ, Snape biết tên nhóc con này cũng rất mệt, nhưng phải đợi anh làm xong độc dược mới bằng lòng đi ngủ.

Snape bất đắc dĩ nhưng lại cảm thấy ấm áp với hành động của Harry, vì thế anh ôm Harry vào trong ngực, dần dần ngủ.

Sau khi nhận được Rowena thông tri anh vội vàng rời giường rửa mặt chải đầu, Harry ngủ mơ mơ màng màng, dù không tỉnh nhưng kéo anh không cho rời đi, Snape không còn cách nào, chỉ có thể ôm cậu đi qua.

Bernus đã ăn xong bữa sáng, Rowena đang kiểm tra cho cô, Snape mang toàn bộ độc dược đã làm xong tới qua, những thứ này là do Rowena phân phó làm, rất nhiều độc dược bản thân Snape cũng chưa từng nghe qua, nên anh làm xong tìm rất nhiều thời gian đi nghiên cứu.

“Uống những thứ này, có thể lùi thời gian phát tác pháp thuật hắc ám trên người hai người.” Rowena lấy vài loại từ độc dược Snape mang tới, đưa cho Bernus, “Bên kia cậu ấy mình đã cho người tìm hiểu, sau khi các hai người chạy đi bọn họ đuổi theo các cậu ra ngoài, bên kia không có chuyện gì.”

Bernus thở ra một hơi, “Cảm ơn cô, tiểu thư Rowena.” Trên thực tế cô nên xưng là nữ sĩ Rowena, vì Rowena đã có một đứa con gái nhỏ nhưng Rowena lại không kết hôn, cũng nói người chung quanh không được gọi cô là nữ sĩ nên đại khái cô là ‘tiểu thư’ duy nhất có đứa nhỏ ở thời đại này.

Nghe được Bernus nói, Rowena lắc đầu, tỏ vẻ cô không cần nói lời cảm ơn, rồi cô hỏi, “Cô có biết làm sao họ tìm được hai người không?”

Bernus lắc đầu, “Anh ấy thu được tin tức nói người gia tộc Gryffindor tìm tới trước vài giờ, sắp xếp tôi và Tina rời đi, nhưng đường bên ngoài bị phong tỏa, dường như có vật phẩm luyện kim thuật ngăn cản chúng tôi dộn thổ, nếu không phải anh ấy chống đỡ thì tôi và Tina không trốn thoát được.”

“Bộ tộc Gryffindor gần đây chia làm hai phái, một là Godric, một là do nhị trưởng lão cầm đầu, cho rằng không nên giao hảo với đám phù thủy hắc ám Slytherin, nhưng âm thầm lại cấu kết với gia tộc Black gọi là chính phái. Lần trước Kes âm mưu ra tay với Harry bé nhỏ chọc giận Salazar, cậu ấy diệt Kes, xem ra nhị

trưởng lão sốt ruột, bắt đầu hành động rồi.” Rowena đơn giản giải thích chuyện đã xảy ra trong thời gian này, “Vì thế mới ra tay với hai người, Godric đã đuổi hai người đi xem như là một lời gièm pha với gia tộc, nếu thật sự hai người ở trong tay bọn họ thì họ liền có lý do ép Godric thoái vị.”

“Ồ...” Bernus kinh ngạc, “Tộc trưởng ngài ấy ở đâu?”

“Ra ngoài rồi.” Rowena có chút đau đầu nói, “Chính là vì cậu ấy không ở đây nên tâm phúc của cậu cũng không tìm được nhiều và không khống chế được như vậy, mới làm đám người kia gây ra chuyện này.”

“Chúng tôi đã thông tri cho họ, rất nhanh họ sẽ trở về, hai người cứ yên tâm ở lại đây.” Helga khẽ nói.

Bernus gật gật đầu.

Lúc này, một gia tinh xuất hiện giữa họ.

“Chủ nhân tôn quý.” Gia tinh cúi người với Helga, “Tộc trưởng gia tộc Prince đưa thư tới, gửi cho ngài Snape.”

“Tôi?” Snape có hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, tộc trưởng gia tộc Prince phái gia tinh tới, yêu cầu gửi thư này cho ngài Snape.”

Snape có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nhận lấy thư.

Sau đó, họ nhìn thấy chân mày anh cau lại.

“Làm sao vậy, Severus?” Rowena nhìn sắc mặt của anh không tốt, có chút lo lắng hỏi.

“Ngài Alves Prince xin gặp mặt tôi.” Snape nói, “Nghe nói là chuyện của gia tộc Prince.”

“Vậy có liên quan gì tới thầy?” Helga không rõ.

Snape khẽ nhếch môi, sau đó có hơi cứng ngắt nói, “Tôi là máu lai, dòng máu phù thủy chính là gia tộc Prince.”

Sau khi nói xong, anh thấy Rowena bọn họ có chút kinh ngạc mà nhướng mày.

“Cho nên, thầy là đời sau gia tộc Prince?”

“Bọn họ không muốn thừa nhận đời sau như tôi.” Snape châm chọc nói.

“Đây là nguyên nhân thầy bài xích gia tộc Prince?” Mấy ngày này nói tới gia tộc Prince, Severus đều có vẻ mặt nghiêm túc, sắc mặt còn đen hơn trước, hai cô không ngờ Severus lại là đời sau của Prince, mà có vẻ có khoảng cách rất lớn với đối phương mới có thể dẫn tới tình huống hiện tại.

“Không, chính là không muốn có quan hệ với họ mà thôi.” Snape nói.

“Vậy thì thầy muốn đi theo họ sao?” Rowena nhìn thư trong tay Snape, hỏi.

Snape nhìn thư, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Không biết Harry tỉnh lại lúc nào, thấy sắc mặt Snape không tốt cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn ở trong ngực nhìn anh.

Thật lâu sau, Snape gật gật đầu, “Đi xem họ có mục đích gì, nếu không về sau họ vẫn sẽ tiếp tục nghĩ cách tìm tôi.”

“Ngược lại thầy rất rõ ràng ý của nhóm Prince.” Helga che miệng cười khẽ.

Snape chưa đáp lại, anh chú ý thấy Harry đã tỉnh, đang mở to mắt nhìn anh, đáy mắt có lo lắng.

Snape bỗng nhiên cảm thấy cõi lòng rối loạn của mình dường như cứ thế an ổn, anh nhéo nhéo hai má Harry.

“Ta phải ra ngoài một lúc, trò ngoan ngoãn ở lại đây, biết không?” Anh nói.

Harry cái hiểu cái không gật đầu, nhưng tay vẫn chưa buông áo chùng Snape.

“Ta sẽ trở lại rất nhanh thôi.” Snape nói với cậu.

Lúc này Harry mới gật gật đầu buông áo chùng Snape ra.

Dyers tiến lên dắt Harry đi tới cạnh mình, Snape lập tức đề điểm nổi lên trên thư.

Thư mời này chính là Khóa Càng, đề lên điểm này có thể chuyển hoán.

Khóa Càng đưa Snape tới biệt thự Prince, nơi đó, Alves và Phany đã chuẩn bị tốt bữa sáng nhỏ.

“Severus, rất vui có thể đón cậu đi vào biệt thự Prince.” Alves nhiệt tình nói.

Khi mới gặp được Severus, ông cũng không biết tên của đối phương, nhưng không có nghĩa là ông không thể đi tìm hiểu.

Snape lạnh nhạt nhìn ông, gật gật đầu xem như chào hỏi, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“A, đừng như vậy mà đứa nhỏ, tôi nghĩ chúng ta nên dùng ít trà bánh trước không phải sao?”

“Không cần,” Snape từ chối, “Harry còn đang chờ tôi trở về, tên nhóc này trong khoảng thời gian gần đây chịu ít sợ hãi.”

Alves và Phany nhìn nhau một cái, chuyện liên quan tới Harry trong nhà đã sớm không còn là bí mật, ngài Slytherin lại một lần nữa vì con trai của mình – dù chỉ là con nuôi – mà giận dữ rất nhiều người đã biết, cũng lại cảm thán nếu không phải tộc trưởng Gryffindor thân hơn người khác, chỉ sợ từ lúc tộc trưởng Slytherin tìm được con nuôi nhà mình thì bộ tộc Gryffindor đã không tồn tại nữa.

Mà có liên quan tới con nuôi của ngài Slytherin, sớm đã khiến rất nhiều gia tộc lùi bước, vốn muốn đánh chủ ý đều dần toàn bộ xuống đáy lòng.

“A, được rồi.” Alves nói, “Nếu cậu đã kiên trì, nhưng cậu sẽ không để ý ngồi xuống rồi nói chứ?”

Snape trầm mặc ngồi đối diện bọn họ.

Alves rót cho cậu chén trà,

“Severus, tuy rằng hỏi như vậy có hơi đường đột nhưng tôi muốn hỏi, cậu có phải người gia tộc Prince không?” Alves hỏi.

“Vì sao lại nhận ra?” Hai tay Snape giao nhau đặt trên bàn, nhìn bọn họ.

“Viên tháp kia.” Alves có ý chỉ, “Khi không cần thì đồ vật đó chỉ là sản phẩm luyện kim thuật bình thường, chỉ khi dùng chìa khóa mở nó ra mới có thể giúp chúng ta chế tác độc dược, nhưng không ai biết viên tháp còn một công năng nữa, chính là bắt giữ dao động pháp lực cùng loại.” Alves nhìn chăm chăm Snape nói.

Snape chột giật mình.

“Chỉ có người gia tộc Prince mới có thể sử dụng nó, người trong gia tộc Prince có tuân hoàn pháp lực riêng biệt, mà tuân hoàn pháp lực riêng biệt này khiến chúng ta có thiên phú dị bẩm trong lĩnh vực độc dược.” Prince không có tuân hoàn pháp lực này cũng có thể lấy được thành tựu trên lĩnh vực độc dược, nhưng Prince có tuân hoàn pháp lực riêng biệt này không thể nghi ngờ là có thiên phú ưu dị hơn người khác.

“Severus,” Phany buông chén trà trong tay. “Tối qua cậu đang làm độc dược bên cạnh Harry đúng không?”

Snape gật gật đầu.

“Vậy thì đúng rồi, viên tháp trên người Harry bắt được pháp lực cậu sử dụng khi điều chế độc dược, vì pháp lực của cậu rất gần với tuân hoàn pháp lực gia tộc Prince cho nên chúng tôi cho rằng cậu là người trong gia tộc chúng tôi. Những năm trước đây quả thật gia tộc có vài thành viên đi ra ngoài chưa trở về, không loại trừ có thể họ bị sự cố hay gì đó cho nên chúng tôi cho rằng rất có thể cậu là con rơi của gia tộc chúng tôi, bởi vậy hôm nay mới mời cậu tới đây.”

Snape giật giật môi, rồi hỏi, “Nếu đúng vậy thì hai người định làm thế nào?”

“Nếu đúng vậy...” Về mặt Alves dần dần nghiêm túc, “Gia tộc Prince tuyệt sẽ không để bất cứ thành viên nào lưu lạc bên ngoài, chúng tôi muốn đón cậu trở về gia tộc Prince. Tuy tôi không biết quá khứ cậu đã trải qua chuyện gì làm cậu dường như không tin tưởng vào gia tộc nhưng tôi muốn nói, nơi này mới là nơi

thích hợp nhất để cậu phát triển, nếu cậu muốn lên cao thì chúng tôi sẽ trở thành hậu thuẫn cứng rắn nhất của cậu.”

Snape nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Alves, dường như muốn nói gì nhưng lại không nói nên lời.

“Severus, nếu cậu thật sự là đứa nhỏ trong gia tộc, chúng tôi thật sự chân thành đề nghị cậu trở về gia tộc, đương nhiên, nếu cậu không phải thì đối với nhân tài như cậu, gia tộc chúng tôi cũng vô cùng chào đón cậu.” Phany thành khẩn nói.

Snape dường như nở nụ cười, ít nhất Alves thấy khóe môi anh đang giơ lên trên.

Lập tức ông nghe thấy Snape nói, “Tôi từ chối.”

“Vì sao?” Alves hơi kinh ngạc hỏi.

“Gia tộc Prince không phải là nhà tôi.” Bắt đầu từ lúc mẹ của anh bị gia tộc xóa tên, anh đã định trước vô duyên với gia tộc Prince rồi.

“Severus, có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân không?” Alves cau mày hỏi.

“Tôi là máu lai.” Anh nói.

“Cái này thì liên quan gì tới máu lai?” Phany nghi hoặc, “Tuy quan hệ giữa phù thủy và Muggle những năm gần đây vẫn rất không tốt nhưng gia tộc bọn tôi cũng không bài trừ chuyện này. Đối với chúng tôi mà nói, bồi dưỡng nhân tài có thể gặp được trên phương diện độc được là khát vọng lớn nhất, người đó có hải máu lai hay không cũng không quan trọng.”

“Nhưng, ở thời đại kia của tôi thì quả thật chuyện này cực kỳ quan trọng.” Snape nói, “Một ngàn năm sau, gia tộc Prince tuyệt không thừa nhận một thành viên gả cho Muggle, cùng với kiên quyết không thừa nhận con trai của họ là một thành viên.”

“Ngàn năm... sau...”

Snape dường như cảm thấy sung sướng với Alves hơi mê man giọng điệu trống rỗng, anh cười khê một tiếng – dù thanh âm này tràn ngập châm chọc – nói, “Đúng vậy, chính là ngàn năm sau, khi đó gia tộc Prince cũng không nhận ra có một máu lai là sự kiện quang vinh cỡ nào.”

“Những tên chết tiệt đó.” Alves vỗ bàn, “Cũng vì huyết thống mà bài xích một đứa trẻ có thiên phú tuyệt hảo trên phương diện độc được?”

Vì Snape liếc mắt một cái có thể nhận ra nhân ngư lệ, cho nên Alves kết luận đứa bé này có thiên phú tuyệt hảo trên lĩnh vực độc được.

Mà hiện tại, tộc trưởng Prince tức giận nghiêng răng nghiêng lợi với đời sau không thừa nhận Snape, lại trực tiếp bỏ qua sự thật giết mình Snape đến từ ngàn năm sau.

“Thật đáng tiếc,” Snape nói, “Bọn họ xóa tên mẹ từ gia tộc, do đó họ cũng không thừa nhận huyết mạch sau của mẹ, cho nên nói, tôi không cho rằng tôi là người gia tộc Prince, tôi họ Snape.” Dù tôi chán ghét người đàn ông kia và mọi thứ của ông ta.

“Ôi, đừng như vậy đứa nhỏ, chúng tôi cũng biết cậu rất tốt.” Alves xoa đầu nói.

“Không,” Snape ác ý nói, “Hai người không biết, hai người không biết tôi đã làm gì đâu.”

Anh đã từng ra sức liều lĩnh đuổi theo vị kia, do đó mà hại chết tia sáng của anh, anh đã từng phạm phải tội rất nặng, không phải là người tốt mà họ nói.

“Ồ, cái này...”

“Tôi nghĩ trước đó chúng ta đã nói rất rõ, tôi không hy vọng hai người lại đề cập chuyện này với tôi, tôi tới từ ngàn năm sau, sẽ không ở lại đây.” Snape nói, đứng lên gật gật đầu với họ, “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi phải đi rồi.”

“Severus.” Ngay khi Snape muốn độn thổ tới Hogwarts – Salazar bọn họ đã cho anh đặc quyền ngay khi nghĩ hề bắt đầu, để anh có thể trực tiếp độn thổ tới trường học – Alves gọi anh lại.

Snape nhìn Alves, ý bảo đối phương nói hết.

“Nếu một ngày nào đó, cậu cần giúp đỡ, biệt thự Prince vẫn luôn mở rộng vì cậu.” Alves nghiêm túc nói.

Snape không nói gì, trực tiếp độn thổ.

“Em yêu à, anh nghĩ, chúng ta không thể để hậu đại làm vậy được.” Alves bình tĩnh nói sau khi Snape đi khỏi.

“Vậy thì anh yêu, anh muốn làm thế nào?” Phany hỏi.

“Chắc sẽ có biện pháp...” Alves nói, “Đến tột cùng bắt đầu từ khi nào coi trọng huyết thống chứ, xem nhẹ cả năng lực của bọn nhỏ, thời đại Severus sinh ra, chẳng lẽ nhóm phù thủy muốn chạy theo xu hướng tự đóng cửa lại sao?”

“Anh yêu à, chúng ta làm sao mới có thể khiến Severus sau khi trở về đến gia tộc đây? Anh biết không, đứa bé này dường như cũng không phải quá để ý tới gia tộc.”

“A, chúng ta cần phải nghĩ kỹ lại xem.”

Bên kia vợ chồng Prince đang buồn rầu, bên này Snape cũng buồn rầu.

Snape tình nguyện mình trở về muộn một chút. Vậy sẽ không nhìn thấy trường hợp làm người ta cảm thấy đầu óc mình sẽ ngưng trệ.

Khi anh trở về đúng lúc đụng phải Salazar và Godric.

Anh tỏ vẻ cực kỳ khiếp sợ với trạng thái hai người cùng nắm tay nhau.

Nhưng khiến anh khiếp sợ hơn là, khi hai người vừa mới vào phòng hai mẹ con Bernus kia, cô nhóc đột nhiên nhảy dựng lên chạy tới cạnh Godric, ôm chầm lại vui vẻ kêu ‘cha’.

Snape cảm thấy đầu óc mình thật sự trong nháy mắt đó không kịp thời vận chuyển.

Merlin cái gì cũng được, chuyện gì đây?

32. Chương 32: Gryffindor ‘gièm Pha’

Severus sững sờ tại chỗ.

Ai có thể nói cho anh biết đây là chuyện gì không?

Madtyna bỏ nhào lên người Godric, Godric vươn tay bế cô nhóc lên, “Cô công chúa nhỏ của cha.” Anh cười nói, “Rowena nói với cha con gặp ít rắc rối.”

“Cha à...” Madtyna ôm cổ Godric, “Trưởng lão bọn họ tìm được chúng con, còn dùng pháp thuật hắc ám với chúng con nữa.”

“Những lão già này, cha sẽ xử lý họ được không.” Godric sờ sờ đầu của cô nhóc, “Để cha xem vết thương của con nào?”

Madtyna gật gật đầu, buông Godric ra ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tộc trưởng.” Bernus muốn nói lại thôi nhìn anh.

“Tyna đã gọi tôi là cha năm năm, nếu em không muốn thay đổi xưng hô thì không cần miễn cưỡng.” Thái độ Godric đối với Bernus dường như không tốt bằng Madtyna, ít ra Snape nghe được sự lạnh nhạt trong giọng nói của anh.

Bernus gật gật đầu, cuối cùng không nói gì.

Godric kiểm tra vết thương của Madtyna, trên đó dày đặc nguyên tố pháp thuật hắc ám, xem ra người nào đó biết là nếu để hai người Tina chạy thoát thì sẽ rắc rối nên họ mới có thể ra tay độc ác như vậy. Nhưng hai người Tina vẫn trốn được, người nào đó hẳn cũng sợ hãi anh sẽ biết chuyện này rồi.

“Có chút khó giải quyết nhưng không phải vấn đề lớn lắm,” Godric cầm lấy đũa phép niệm chú ngữ, luồng sáng trắng thánh khiết bao phủ lên Madtyna, “Đây là bạch pháp thuật mà chỉ có bộ tộc Gryffindor mới có thể sử dụng, vì nghe nói pháp thuật này rất gần với tuần hoàn pháp lực của bộ tộc họ. Đây chính là lý do vì sao mà chúng tôi nhất định phải tìm Godric trở về, chỉ có cậu ấy mới có thể cứu người.” Rowena đi tới cạnh Snape, giải thích cho anh.

“Nhưng...” Snape co rút khóe miệng, “Madtyna...”

“Madtyna họ Veitre, là con gái của Capse Veitre, tộc trưởng của một gia tộc trung lập, nhưng trước khi cô nhóc sáu tuổi, cô nhóc họ Gryffindor.” Rowena nói, đối mặt với tâm mắt kinh ngạc của Snape, cô cười nói, “Bernus đã từng là vợ của Godric, thầy biết đấy, vì duy trì cái gọi là huyết thống, đám hỏi trong tộc không phải chuyện lạ, nên dù Bernus họ Gryffindor nhưng cô ấy vẫn gả cho tộc trưởng Godric, vì gia tộc truyền thừa.”

“Nhưng...”

“Nhưng Godric chưa từng... ừm... sau khi cậu ấy kết hôn không lâu liền quen Salazar, sau đó hai người chạy đi mạo hiểm, lúc Bernus thay Godric tiếp đãi khách quý quen biết Capes. Khi cô ấy mang thai đứa nhỏ cũng bị dọa gần chết nhưng lại không nở phá, lúc chuyện này bị tâm phúc của Godric báo cho Godric, cô ấy còn đang phân vân.”

“Nhưng đứa bé đã được sinh ra.” Snape nhìn Madtyna vì được chữa trị mà sắc mặt có hơi hồng hào.

“Đúng vậy, Godric đồng ý để Bernus sinh đứa bé này ra, mà còn yêu thương Tina như con gái ruột, thậm chí cậu ấy sẽ nỗ lực cười trước mặt Tina, đây là nỗ lực mà sau khi cha mất cậu chưa từng lộ ra trong tộc. Có thể nghĩ không người nào dám động vào Tina, bởi vì tất cả mọi người đều nhận ra Godric cưng chiều cô nhóc. Khi Tina sáu tuổi, Godric tự tay bày ra ‘cái chết’ của hai mẹ con họ, từ đó về sau hai người thoát khỏi thân phận Gryffindor, đến gia tộc Veitre.”

“Nhưng người gia tộc Gryffindor cảm thấy hai người họ chưa chết?”

“Đúng vậy,” Rowena gật gật đầu, “Họ chỉ nhìn thấy tro cốt mà không phải người nên họ không tin hai mẹ con Bernus đã chết. Mấy năm nay họ cũng nhận được ít tin đồn, nếu họ thật sự nắm được Bernus thì cô ấy giả chết là một tội, có con của người gia tộc khác là một tội. Đây là gia tộc Gryffindor gièm pha, mà lời gièm pha này lại sinh ra dưới sự dung túng của tộc trưởng Godric, nên thầy hẳn là biết rõ, nếu chuyện này thật sự bị lộ thì cũng chính là lúc họ ép Godric.”

Snape hít sâu một hơi, nhìn Godric đang giúp vợ cũ chữa trị, trong nhất thời không biết nên nói gì.

Bên kia, khi Godric và Salazar buông tay, Harry liền đi tới cạnh Salazar.

“Ba ba ba ba.” Harry tiến vào trong lòng Salazar, “Harry rất nhớ ba ba.”

Salazar mỉm cười thản nhiên, sờ sờ đầu Harry, “Ngoan, ba ba cũng rất nhớ con.”

“Gần đây ba ba đi đâu vậy?” Harry nghi hoặc hỏi.

“Đi làm một số chuyện, dạo này Harry có vui không?”

“Dạ...” Harry gật mạnh đầu, sau đó có hơi buồn rầu xoa trán mình, “Ngày hôm qua không vui.”

“Làm sao vậy?” Salazar thân thiết hỏi.

“Ác mộng.” Harry nói, “Harry gặp ác mộng.”

“A?” Salazar nhìn Harry buồn bực xoa trán, kéo cậu vào ngực mình, lúc này Snape cũng vì nghe được đối thoại của họ mà thân thiết nhìn tới, sao anh lại không biết Harry gặp ác mộng nhỉ?

“Có một người rất xấu,” Harry nói, “Không có mũi, sắc mặt còn rất rất trắng, hơn nữa trên tay lại không có thịt,” Harry cố gắng nhớ lại cảnh trong mơ, không chú ý thấy Snape đã cứng người. “Ông ta dùng đũa

phép chỉ vào con, sau đó ếm thần chú lên con, hơn nữa làm thế nào con cũng không né được, bị thần chú bắn trúng cảm thấy rất là đau.”

Là khi Harry năm thứ tư.

Snape rất chắc chắn Harry mơ thấy là cảnh tượng năm nào, thời điểm duy nhất cậu gặp Chúa tể Hắc ám như vậy lại còn quyết đấu với đối phương cũng chính là lúc Chúa tể Hắc ám vừa mới sống lại, chẳng lẽ đây là... dấu hiệu ký ức Harry khôi phục sao?

“Đừng lo Harry à, hiện tại năng lực của con không thể không đối phó được với một tên xấu xí, con biết không, huấn luyện trước đó đã giúp con trở thành một phù thủy rất là mạnh.” Salazar an ủi nói với Harry, “Đây chẳng qua là ác mộng thôi, quên nó đi.”

Harry cái hiểu cái không gật đầu.

“Uống ít độc được sẽ không sao nữa.”

Bên kia, Godric hoàn thành nhiệm vụ của anh, Salazar kéo anh tới bên cạnh, để anh ngồi xuống.

“Mình không sao Sarah, chỉ hơi khát thôi.” Godric thả lỏng dựa vào vai Salazar, “Rowena à, cứ dựa theo trước đó cho hai người uống độc được, trong khoảng thời gian này họ ở đây, nhưng sau khai giảng phải sắp xếp một nơi khác, nơi này nhiều học sinh sẽ xảy ra ít sự cố, chúng ta vẫn phòng chống thì hơn.”

“Ừ.” Rowena gật gật đầu.

“Hai người cứ nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai hẵng nói.” Godric chỉ chỉ Madtyna, cô bé đã ngủ say, “Hai người cần một ít thời gian để khôi phục thể lực.”

Bernus gật gật đầu, cầm lấy nước thuốc vô mệnh Rowena đưa qua, uống hết một hơi.

Sau đó mấy người rời khỏi nơi này.

Vừa đi ra, Godric đã bị Rowena kéo cổ hung tợn nhìn chăm chăm, “Nói, tên nhóc, hai người đã làm gì?”

Không nói một lời đã rời đi, mà quà tặng gửi về lại dọa người như vậy, mấy ngày này Rowena và Helga lo lắng khi thấy hai người bình an rồi cuộc bùng nổ.

“Hi, nữ vương bề hạ à, đừng như vậy.” Godric giơ hai tay lên làm bộ đáng đầu hàng, “Chúng mình chỉ đi mạo hiểm mà thôi.”

“Mạo hiểm?” Rowena trừng cậu.

“Đúng vậy, mạo hiểm.” Godric cười hì hì nói, “Chúng mình lại đi những con đường mà trước đó đã đi.”

Godric hỏi Salazar, có dám đi mạo hiểm một lần nữa với anh không? Salazar đồng ý.

Vì thế họ lại giống như hai thiếu niên ngây ngô không sợ trời không sợ đất mười năm trước, chạy tới rừng cây đâm lầy nguy hiểm. Hai đứa phép, hai túi không gian chứa đồ ăn và quần áo tắm rửa, và cả tấm lưng của đối phương, đây là mọi thứ mà hai anh có, giống hệt như hơn mười năm trước. Bọn họ lại đi mạo hiểm, một lần nữa thể nghiệm hành trình kích thích kia. Sẽ mỗi một, sẽ đau thương, sẽ cãi nhau...

Bọn họ trải nghiệm cuộc sống tương tự nhiều năm trước nhưng lại phát hiện họ không tìm được cảm giác lúc trước nữa. Đây không phải là sự bất đắc dĩ với người bạn lỡ măng, đó là cảm giác thất bại khi thấy người trong lòng lại bị thương ngay trước mặt mình, chỉ có vào thời khắc nguy hiểm mới có thể nhận ra tình cảm, đó là tình cảm mà quá khứ họ không hề chú ý tới.

Bọn họ lại một lần nữa đi qua những con đường đã đi, lại phát hiện không bao giờ là tình bạn đơn thuần trước kia. Nếu không phải tình bạn thì tình cảm trước đó của hai người là gì?

Bọn họ mang theo sự khó hiểu mà đi, cho tới một ngày, họ lại bị thương bởi sinh vật huyền bí, khi băng bó cho nhau, mỗi hai người không tự chủ chạm vào nhau, triền miên, bọn họ mới hiểu được.

Đó là yêu.

Đó là tình cảm xa vời họ đã từng không hy vọng nhất, nhưng lại không biết từ khi nào giữa hai người họ lại nảy sinh phát triển, sau khi tình cảm ẩn núp kia bùng nổ thì bọn họ biết không thể nào quay lại được nữa.

“Cho nên, hai người định xác định quan hệ sao?” Rowena nhìn hai người, tuy rất bất đắc dĩ với phương pháp ngu ngốc của Godric nhưng nếu có hiệu quả thì cô cũng không nói gì nữa.

“Ừ.” Godric dắt tay Salazar, khẽ nói.

Mà Snape, sớm đã cứng ngắc trong lời kể lại của Godric.

Trên lịch sử, có quyển sách nào ghi lại quan hệ của họ sao?

Slytherin không phải là sau khi cãi nhau to với Gryffindor rồi rời khỏi Hogwarts từ đầu đến cuối có liên quan tới lịch sử bốn nhà sáng lập sao?

Hiện tại là chuyện gì đang xảy ra?

Chẳng lẽ, lịch sử thật sự đang thay đổi?

Ngàn năm sau:

“Hermione, cậu đang tìm gì vậy?” Ron có chút nhàm chán ghé lên bàn học nhìn Hermione đang lật một quyển sách dày, “Không phải cậu đã thuộc lòng ‘Hogwarts – một lịch sử’ rồi sao?”

“Mình chú ý tới một chuyện rất kỳ quái.” Hermione mở một quyển sách rất cũ, “Bên trong ‘Hogwarts – một lịch sử’ có nói, Salazar Slytherin và Godric Gryffindor là thủ lĩnh hắc bạch phù thủy, nhưng một quyển sách khác, giới thiệu có liên quan tới trong gia tộc một phù thủy thời đại kia nói, gia tộc Slytherin và gia tộc Godric gần như là đồng thời biến mất. Mà càng kỳ lạ hơn chính là, thời gian dường như ngay lúc Slytherin rời khỏi Hogwarts, cậu nói xem, đây là một lịch sử rất hấp dẫn, mình phải tới bên Ravenclaw xem họ có tìm được gì không...”

Hermione nói xong ôm sách vở đi ra.

“Này... Còn một tiếng nữa là tới giờ giới nghiêm đó.” Ron hô to với bóng dáng cô nhưng Hermione đã không thấy đâu nữa.

“Thật sự là...” Ron lắc đầu, “So với việc nghiên cứu người sáng lập vì sao rời khỏi Hogwarts ngàn năm trước thì thà cậu đi lo lắng Harry lúc nào mới trở về còn hơn.” Cậu lắc nhai.

33. Chương 33: Nhắc Nhở

Hai người Bernus dần dần tốt lên, Godric về gia tộc một chuyến, cuối tháng tám trở về nói cho Bernus là cô có thể trở về tìm chồng mình.

Tuy rằng Bernus có thể trở về nhưng cô lại không thể mang theo con gái mình trở về được.

“Phần lớn lâu đài bị phá hỏng, tuy Capse bị thương không nặng nhưng em cho rằng sau khi em trở về không thể chăm sóc Tina được.” Bernus có hơi áy náy nhìn Madtyna, “Tộc trưởng, có thể để đứa bé tạm thời ở chỗ này không?”

Godric nhìn cô bé ngoan, gật gật đầu, “Nhưng cô bé cần phải thay đổi dung mạo.”

Harry ở đây đi học là vì đã có được khế ước bảo hộ nên ở lại Hogwarts, hơn nữa Salazar đã công bố sự tồn tại của cậu ở trong gia tộc mà còn vì có anh làm chỗ dựa, nên tuy tình huống của Harry có nguy hiểm nhưng cậu không cần phải che đi gương mặt của mình.

Mà Madtyna lại khác, cô bé có gương mặt giống tới bảy phần với Bernus – cũng chính vì vậy cô mới có thể bình yên sống sáu năm trong gia tộc Gryffindor mà không bị phát hiện cô bé là đứa nhỏ của gia tộc khác –

nhưng nếu cô bé ở lại Hogwarts vậy thì rất nhiều người sẽ biết được con gái của tộc trưởng Gryffindor chưa chết, vì đã từng có người gặp qua Bernus rồi.

Nên Madtyna cần phải thay đổi khuôn mặt thì mới có thể bình yên ở Hogwarts được.

Bernus đồng ý lời đề nghị của Godric, để Madtyna ở lại Hogwarts.

Thật ra Madtyna còn nhỏ hơn Dyers mấy tháng nhưng cũng may cô bé đủ cao, thân thể cũng gầy nhỏ, Godric và Rowena chỉ thoáng thay đổi khuôn mặt của cô bé, một cô gái thoát nhìn hơn 20 tuổi đã xuất hiện trước mặt họ.

“Tina cũng khá giỏi về độc dược, bắt đầu từ học kỳ sau sẽ làm trợ giảng đi.” Godric mỉm cười nhìn Madtyna, “Một mình Severus sẽ rất bận.”

Severus cứng ngắc một chút, “Thưa ngài, tôi nhớ rõ ngài mới là giáo sư độc dược.”

“Ôi đừng vậy chứ Severus,” Godric đi ra sau Salazar, “Bọn nhỏ thích lớp của thầy, thầy biết không, chúng muốn thầy tiếp tục dạy, nên tôi chỉ có thể kính nhờ thầy thôi.”

Hừ. Severus hừ lạnh nói.

Thích anh lên lớp?

Tất cả những người đã học lớp của anh đều ước gì chưa bao giờ nhìn thấy anh, nhưng hiện tại sư tổ lại lấy điều này làm lý do? Các học trò thích anh? Ha, coi như xong.

“Dù thế nào thì học kỳ sau vẫn phải nhờ thầy rồi.” Godric nói.

Cuối cùng Snape vẫn không nói gì, Godric cho rằng anh chấp nhận. Vì thế Godric lại có lý do tiếp tục rảnh rang.

Rồi sau đó, Salazar chỉ có thể cười khổ với anh.

“Cậu đừng có bắt nạt Severus.” Salazar nói.

“Có đâu.” Godric phản bác, “Severus muốn học tập, nghiên cứu độc dược thời đại này đến tốt cùng có gì khác với thời đại kia của thầy ấy, mình không thể giúp thầy ấy sao?”

Vâng vâng vâng, cái gì cậu cũng đúng cả. Salazar nhìn anh, im lặng không nói.

Một đoạn thời gian cuối nghỉ hè đều rất thanh nhàn, vì Salazar và Godric không hề giận dữ, Rowena và Helga cũng không cần lo cho họ nữa, bầu không khí giữa bốn người cũng thoải mái hơn nhiều. Mà tình huống Harry có vẻ cũng đang chuyển biến tốt đẹp, những ác mộng cậu từng kể cho Salazar không còn xuất hiện nên Salazar bọn họ cũng không để trong lòng.

Nhưng Snape lại nhớ kỹ mà luôn canh cánh.

Anh lo lắng quá trình Harry khôi phục ký ức sẽ rất vất vả, nên anh giám sát chặt chẽ thân thể Harry, dù thời gian gần đây Harry cũng không còn xảy ra chuyện gì nhưng anh cho rằng mình không thể phớt lờ.

Tới tháng chín, các học trò trở về.

Không ít người thấy Harry đều cảm thấy có chút kinh ngạc nhưng họ đều rất vui chào hỏi cùng Harry, dù chính trạng thái tinh thần của họ cũng không tốt như vậy, có người thậm chí vì một kỳ nghỉ đã trở nên nhợt nhạt, nhất là học trò do Muggle sinh ra.

“Tình cảnh các học trò do Muggle sinh ra cũng không khá lắm.” Rowena đứng sau Snape, nhìn bọn nhỏ mang nụ cười sung sướng đi tới lâu đài, trong mắt hiện một tia lo lắng, “Có vài cha mẹ không chấp nhận được con của mình là ‘ác ma’, nên khi nghỉ hè họ sẽ dùng một vài thủ pháp cực đoan với con mình, hy vọng xóa sạch ‘sự không thích hợp’ trong cơ thể bọn nhỏ, chờ đợi con của họ không cần phải nhận được lá thư do cú mèo kỳ quái gửi tới.”

Mà có một số cha mẹ thành công biến con mình thành Squib, đây là một chuyện mà họ lo lắng nhất.

Theo thời kỳ Giáo Hội thống trị Muggle, gần như mọi Muggle đều hận phù thủy thấu xương, Muggle sợ hãi với những sức mạnh nào đó, thậm chí làm cho họ đến nông nổi cốt nhục tương tàn.

“Không phải tất cả các cha mẹ Muggle đều hy vọng con của mình có thể thành công trong trường học, có thể không chế nắn lực trên người không cho ai khác phát hiện, mượn nó để bảo vệ con mình.” Helga nhìn một số đứa nhỏ vào Nhà Gryffindor nói.

Những đứa trẻ này có vẻ còn khỏe mạnh hơn các đứa trẻ khác nhiều.

“Đó cũng là vì sao Salazar không muốn để những đứa trẻ do Muggle sinh ra tiến vào Slytherin.” Helga cười nói. “Nhà Slytherin ngoài chương trình học trong trường thì còn độc lập học pháp thuật hắc ám, dù thời đại này của chúng tôi sử dụng pháp thuật hắc ám là một chuyện bình thường nhưng chưa từng có thầy giáo nào lại chuyên đào tạo học trò pháp thuật hắc ám trước khi học trò của mình trưởng thành cả. Nhưng Salazar lại khác, cậu ấy yêu cầu học trò của cậu ấy phải mạnh hơn so với người khác, như vậy mới có thể bảo hộ Hogwarts, bảo hộ chính bản thân chúng.”

Mà những đứa trẻ do Muggle sinh ra bẩm sinh đã yếu ớt, nếu muốn học tập pháp thuật hắc ám thì phải cố gắng gấp bội. Salazar lại xót những đứa trẻ này.

Khi ở nhà đã đau đớn vậy, mà vào Hogwarts vì sao lại còn phải trần trở với cuộc sống bên trong chứ?

Không học pháp thuật hắc ám không có nghĩa là chúng không thể an toàn trưởng thành.

Chúng có thể học lại sau khi trưởng thành.

Bây giờ chúng muốn chuyên tâm học tập pháp thuật hắc ám thì trên thân thể mà nói sẽ rất yếu, hơn nữa đứa trẻ xuất thân Muggle có rất ít lực tương tác nguyên tố hắc ám.

“Trong Slytherin có huấn luyện chuyên môn,” Helga cười nói. “Salazar yêu cầu học sinh của cậu ấy không chỉ có thông tuệ cao quý mà còn phải mạnh và kiên cường. Nếu Godric muốn bồi dưỡng học trò của cậu ấy thành một thanh gươm sắc bén, dù gặp khó khăn nào cũng phải dũng cảm đi về phía trước thì Salazar chính là muốn bồi dưỡng học trò của mình trở thành lá chắn vững chắc, ngăn trở mưa máu gió tanh, bảo vệ gia đình phía sau mình.”

“Ngài.” Snape im lặng mở miệng, “Vì sao lại nói cho tôi những điều này?”

“Vì...” Helga bỗng nhiên không cười nữa, nhìn Snape. “Chúng tôi cho rằng Hogwarts ngàn năm sau không đáng lạc quan.”

“Hửm?” Snape nhướng mày nhìn đối phương.

“Từ lời nói thầy thốt ra ‘Gryffindor ngu xuẩn’ khi đối xử với Harry trước kia, chúng tôi đã có thể đoán được hoặc nhiều hoặc ít, chuyện mà chúng tôi vẫn lo lắng, mâu thuẫn giữa các Nhà với nhau.” Helga nghiêm túc nhìn Snape, mà về mặt đối phương chợt cứng ngắt, “Chúng tôi không biết ngàn năm sau sẽ có cái gì, ngàn năm sau bốn người chúng tôi cũng đã không còn tồn tại trên thế giới này, nhưng thầy biết không, Hogwarts là gia đình mà chúng tôi dùng hết tâm huyết mà kiến tạo, là gia đình của nhóm phù thủy.”

“Tôi biết.” Đối với mỗi một phù thủy mà nói thì Hogwarts đều là ngôi nhà cuối cùng, ngôi nhà ấm áp nhất, dù khi anh đến trường, Gryffindor và Slytherin đã có mâu thuẫn rất lớn, “Mỗi người chúng tôi đều rất thích Hogwarts, thật sự.”

“Nhưng quan hệ giữa các Nhà của các anh lại không tốt.” Mắt Helga sắc bén nhìn Snape.

Snape im lặng một lúc lâu, cuối cùng giật giật môi, “Ừm.”

“Severus, Gryffindor tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn như các anh nghĩ, dù bản thân Godric thường xuyên tùy hứng, mà nhóm học trò của cậu ấy cũng thường xuyên làm ra một ít chuyện khiến người ta đau đầu nhưng vì họ Hogwarts mới có thể tràn ngập tiếng cười nói ồn ào, bọn họ là tồn tại mà Hogwarts không thể thiếu.” Helga nói thâm thía, “Đứa nhỏ Nhà Slytherin quá mức im lặng hướng nội, đứa nhỏ Ravenclaw quá mức cố chấp theo đuổi tri thức, mà đứa nhỏ của tôi thì quá mức giữ vững sự tự nhiên mộc mạc của mình, chúng đều cần đứa nhỏ Gryffindor, bọn trẻ nhiệt huyết dũng cảm mà kiên cường này, có thể kéo bọn nhỏ Nhà

khác, cho nên thầy hẳn là hiểu được, lúc trước chúng tôi đã khiếp sợ thế nào khi nghe được từ ‘Gryffindor ngu xuẩn’ trong miệng thầy.”

Snape suy nghĩ một lát rồi anh nói, “Thưa ngài, tình huống ngàn năm sau đã thay đổi rất lớn so với bây giờ.”

“Cho nên chúng tôi mới lo lắng.” Helga thở dài, “Bốn Nhà giúp đỡ lẫn nhau, thiếu một Nhà cũng không được, nếu trong Hogwarts phân chia như vậy thì khoảng cách Hogwarts bị hủy diệt cũng không còn xa nữa.”

Hogwarts tràn ngập khói súng không phải là nhà của nhóm phù thủy.

“Mấy ngày nay tôi và Rowena vẫn luôn muốn cho thầy nhìn thấy điều này, giải thích với thầy, chính là vì muốn thầy nhớ kỹ chúng.” Helga nói ra mục đích cuối cùng của mình.

“Thưa ngài, tôi không hiểu.”

“Nhớ kỹ những gì thầy thấy hiện tại, khi hai người trở lại thế giới ngàn năm sau, dù thầy dùng cách nào cũng được, hoàn thành nguyện vọng của chúng tôi, để Hogwarts trở về bộ dáng ban đầu của nó.”

Ngàn năm sau, chắc chắn họ đã không còn tồn tại trên đời, nhưng vài người bọn họ không cam lòng Hogwarts sẽ vì mâu thuẫn hay sự chia rẽ giữa các Nhà mà bị hủy diệt, “Chúng tôi hy vọng thầy nhớ thật kỹ hoàn cảnh hiện tại, nhìn xem bây giờ bọn nhỏ vui vẻ biết bao nhiêu, sau khi trở về, dù là dùng biện pháp nào đi nữa, Severus, xin thầy, đừng để Hogwarts cứ thế mà biến mất.”

Helga nhìn bọn nhỏ cãi nhau âm ỉ trước mặt thở dài.

Severus, chúng tôi cũng biết đối với thầy là một áp lực quá lớn, nhưng chúng tôi cũng không còn cách nào.

Bởi vì chỉ có thầy, có thể mang theo nguyện vọng của chúng tôi, truyền lại cho ngàn năm sau mà thôi.

34. Chương 34: Tính Toán Của Gia Tộc Black

Học kỳ mới bắt đầu khiến Hogwarts náo nhiệt hơn hẳn, vì ‘lời dặn’ của Godric mà Severus vẫn đảm nhiệm chức giáo sư độc được của Hogwarts, mà Godric thực vô sỉ mà tiếp tục nhàn rỗi.

Nhưng không thể không nói, sau khi dạy bọn nhỏ độc được, quả thật anh hiểu biết hơn về độc được niên đại này.

Madtna trở thành trợ giáo của anh, nhưng cô nhóc cũng tự do Godric dạy dỗ – dù sao cô nhóc vẫn chưa trưởng thành nên cô còn phải học tập nhiều.

Các học trò Hogwarts thích vị trợ giáo hiền lành mà thông minh này, tuy họ cảm thấy bội phục vì tri thức của Snape nhưng không thể nghi ngờ Madtna được các học trò yêu thích hơn vì tính cách của cô.

Kể cả Harry vốn rất bài xích người lạ.

Snape đứng không xa hồ Đen, nhìn Harry cùng Dyers, Madtna chơi đùa. Anh cảm thấy dường như anh lại nhìn thấy được một con sư tử hoạt bát không sợ chết ở thế giới ngàn năm sau kia.

Nhưng điều này không hề xấu. Snape nói với mình. Harry cuối cùng không thể ở mãi bên cạnh mình được, cậu cần bạn bè, cần bạn bè đồng lứa. Vì thế vốn lo lắng Harry không thấy anh sẽ không được tự nhiên, Snape xoay người rời khỏi nơi này.

Bên hồ Đen, Harry đang cười rất tươi, cậu thích cảm giác nguyên tố pháp lực bay chung quanh mình, cảm thấy rất thân thiết.

“Harry vui chứ?” Madtna nhìn Harry cười thuần khiết, khẽ cười hỏi.

“Dạ.” Harry gật gù đầu, “Nơi này chơi rất vui.” Cậu nói xong, lại đứng lên chạm vào.

“Mình không ngờ Harry lại có lực tương tác pháp thuật như vậy, không hề xung đột.” Madtyna lui về cạnh Dyers, nhìn Harry ở nơi đó xoay vòng, bề ngoài có vẻ như Harry đang tự chơi tự đùa, nhưng họ biết cũng không phải vậy.

“Vốn Harry cân bằng nguyên tố pháp lực nhưng sau khi thêm máu của ba mình vào thì lực tương tác bị đánh vỡ, em ấy phải mất rất nhiều thời gian học tập pháp thuật hắc ám. Trong lúc này em ấy dần dần có thể tự mình nắm giữ nguyên tố pháp lực trong không khí, hơn nữa sau đó cha cậu lại vì hoàn thành tẩy tủy trong cơ thể Harry mà thêm máu mình vào, lực tương tác nguyên tố pháp thuật trong cơ thể Harry lại cân bằng, mà còn tăng lên một bậc.” Harry hiện tại đã có thể bắt được nguyên tố hắc bạch pháp thuật trong không khí mà còn đùa nghịch với chúng.

“Thật sự không ngờ, Harry lại có vận may tới vậy.” Madtyna hâm mộ nói.

“Tina, Harry cũng không may mắn,” Dyers khe khẽ thở dài, “Đứa nhỏ này vào Hogwarts một năm nhưng sự cố gặp phải còn nhiều hơn cả tổng nhóm Slytherin cùng năm.”

“Ôi!” Madtyna mở to hai mắt, “Đứa bé này... xui xẻo vậy sao?”

“Cậu ở lại đây một thời gian nữa thì cậu có thể thấy được.” Dyers nhẹ nhàng thở dài.

Nhưng ngoài dự đoán của Dyers, hai tháng tiếp theo, trên người Harry cũng không xảy ra chuyện gì, cậu càng thêm sáng sủa, đùa nghịch với rất nhiều người. Tính cách Gryffindor trên người dần dần lộ ra, cậu bắt đầu thích đùa dai, người bị trúng khóc cũng không được mà cười cũng chẳng xong, nhưng lại không thể nào trách cậu được.

Harry bên này không sao, ngược lại thư từ gia tộc Prince gửi tới mấy lần đều gửi cho Snape, dường như là lời mời gì đó.

Mấy lần trước Snape không đi, nhưng mấy lần sau thì lại đi, khi trở về vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt nên không ai biết anh tới bên kia đã gặp chuyện gì.

Mà trong khoảng thời gian này, sự thay đổi duy nhất đó là Harry bỏ đi bóng ma, không hề sợ hãi những người khác nữa.

Snape thở ra một hơi đồng thời lại thoáng mất mát.

Anh rõ ràng mình có tình cảm gì với Harry, cũng biết mình không muốn trốn tránh tình cảm này.

Nhưng Harry thì sao?

Harry ý lại mình, có phải là một thói quen hay không?

Sau khi Harry khôi phục ký ức, chỉ cần nghĩ tới mình đã từng ý lại lão dơi già mình đã từng chán ghét nhất mà cảm thấy ghê tởm hay không? Chính mình cũng có thể làm ba của cậu mà.

Nếu Harry như vậy, anh nên làm gì đây?

Anh không hy vọng Harry chỉ ở kề anh, vì Harry cần bạn bè, nhưng lòng anh lại hy vọng Harry có thể ở bên cạnh anh, chỉ thuộc về một mình anh, hai tâm trạng mâu thuẫn này tập trung lại cùng một chỗ, làm anh vô cùng phiền toái trong thời gian này. Vì thế đối với tình huống Harry không hề chạy tới bên mình trong hai ba ngày, Snape lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt.

Anh cần thời gian để suy nghĩ kỹ về tình cảm mình đối với Harry, cũng cần thời gian để nghĩ xem anh nên làm thế nào.

“Sarah, chúng ta có cần giúp thầy ấy một phen không?” Hôm nay, khi Snape lại nhận được lời mời của gia tộc Prince mà đi ra ngoài, Godric nằm trên vai Salazar hỏi, “Thầy ấy mỗi ngày đều chạy ra ngoài cũng không phải cách.”

“Thầy ấy chỉ đang lo lắng nếu Harry khôi phục ký ức sẽ không để ý tới mình thôi.” Salazar nói, “Để bản thân thầy ấy nghĩ kỹ đi.”

“A... Được rồi, nhưng cũng không biết gia tộc Prince luôn mời Severus ra ngoài làm gì nữa.”

Mời Severus đi làm gì sao?

Đương nhiên là bồi đắp tình cảm rồi.

Alves vẫn không từ bỏ kéo Severus trở lại gia tộc mình, nhưng dù ông cường bức hay dụ dỗ, ám chỉ thế nào thì đối phương vẫn thờ ơ, khiến mỗi ngày Alves đều thở dài với Phany.

Mà vì sao Snape lại đồng ý lời mời đến chứ?

Đầu tiên là vì không muốn đứng trong Hogwarts nơi có bóng dáng Harry, anh cần nơi khác để bình tĩnh lại, thứ hai Alves vì mời Snape tới mà lấy danh là nghiên cứu độc dược mới.

Là một bậc thầy độc dược, làm sao có thể bỏ qua nghiên cứu độc dược mới chứ?

Đây là nguyên nhân mà Severus xuất hiện ở biệt thự Prince.

Nhưng hôm nay tới đây lại xuất hiện một ngoài ý muốn nho nhỏ.

“Tiểu thư Black đột nhiên tới thăm, không biết là vì sao.” Trong đại sảnh, Alves và vợ Phany Prince đang ngồi, nhìn cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi trước mặt.

“Ngài Prince, phu nhân, Roxanne đến lần này là vì em trai nhỏ nhất.” Roxanne Black cười nhẹ nói.

“A?” Alves có hơi ngạo mạn mà nhướn lông mày, “Tiểu thư Black là vì chuyện gì?”

“Thành viên nhỏ nhất của gia tộc năm nay đã sáu tuổi, mà sáu lại đúng là tuổi tìm kiếm đạo sư, tuy hiện tại Hogwarts xuất hiện khiến chế độ đạo sư không được hoan nghênh như trước, nhưng gia tộc Black lại muốn tiếp tục chế độ này.” Roxanne nói, “Mà thành viên nhỏ nhất gia tộc tôi, có lẽ chỉ lộ ra thiên phú độc dược, muốn tìm kiếm đạo sư thì tôi nghĩ, gia tộc Prince là tốt nhất, cũng là thích hợp nhất với thằng bé.”

“Việc này...” Alves nhúu nhúu mày.

Bọn họ thật không ngờ gia tộc Black lại tìm người trong gia tộc họ dạy đứa trẻ này, vậy Black có tính toán gì đây?

Mà ngay lúc Alves và Phany mở đường thì Snape tới.

“A, Sev, cậu đã tới rồi.” Alves nhìn Snape, cười nói.

“Có lẽ...” Snape nhìn ba người ở đây, nhúu mày, “Tôi tới không đúng lúc.”

“Là tôi làm phiền.” Roxanne đứng lên, cô nhìn chăm chăm Snape, dường như đang tính toán gì đó, tóm lại Snape không thích ánh mắt như vậy của cô ta, “Lời tộc trưởng muốn truyền đạt thì tôi đã đưa tới, mọi người cứ tự nhiên.”

“A, tiểu thư Black, chúng tôi sẽ xem xét đề nghị của cô, nhưng hiện tại, có lẽ tôi cần phải dẫn người trẻ tuổi này đến tầng hầm rồi, cô biết không, các bậc thầy độc dược không thích bỏ qua thực nghiệm của mình đâu.”

Alves nói xong, dẫn Snape rời khỏi.

Snape im lặng đi theo Alves tới tầng hầm, nhưng anh không hề xem nhẹ tia sáng nơi đáy mắt khi Roxanne nghe tới ‘bậc thầy độc dược’.

“Vị này chính là...” Chờ hai người đi khuất, Roxanne đi theo Phany tiễn khách, vừa đi, cô ta như vô ý hỏi.

“Một người trẻ tuổi rất có tiền đồ.” Phany cười nói, “Nếu không phải cậu ấy đã là giáo sư độc dược Hogwarts thì dù thế nào Alves cũng phải đưa bằng được cậu ấy vào gia tộc Prince.”

“Giáo sư... Hogwarts? Giáo sư độc dược ở Hogwarts không phải là tộc trưởng Gryffindor sao?” Roxanne hơi nhúu mày.

“Ai biết được tộc trưởng Gryffindor đang nghĩ gì chứ.” Phany cười nói. “Chúng tôi chỉ biết là khi quen Severus thì cậu ấy đã đang dạy ở Hogwarts rồi, Alves chính là lấy linh cảm độc dược mới có thể mời cậu ấy tới đây làm khách đó.”

“Vậy sao...” Roxanne khẽ nói, sau đó phát hiện hai người đã tới cửa, “Phu nhân Prince, xin dừng bước.”

“Vậy tôi không tiến.” Phany mang theo nụ cười lễ phép gật gù đầu với Roxanne.

Roxanne độn thổ ở ngay cửa biệt thự Prince.

Sau khi trở lại gia tộc Black, cô lập tức tới phòng tộc trưởng.

“Làm sao vậy?” Tộc trưởng Black nhìn cô.

“Chú à, con gặp được một người ở biệt thự Prince.” Roxanne nhẹ cau mày, “Phu nhân Prince cảnh cáo con đừng đánh chủ ý tới anh ta, là ai có thể khiến gia tộc Prince giữ gìn như vậy?”

Phany Prince luôn nhấn mạnh người kia là giáo sư Hogwarts, nói cách khác người này có được bốn người sáng lập và khế ước Hogwarts bảo hộ, Phany Prince nói tộc trưởng Prince phải dùng cái giá lớn mới để đổi phương tới biệt thự Prince, chính là đang cảnh cáo cô không được có ý gì với người kia.

“Là anh ta à...” Nghe Roxanne miêu tả, Cygnus giật mình hiểu ra, “Chú đã gặp qua anh ta ở biệt thự Potter, con nuôi tộc trưởng Slytherin kia dường như rất tin tưởng anh ta.” Ông ta nói xong, ngón trở gõ gõ mặt bàn, không biết đang nghĩ gì.

“Xanne,” Cygnus suy xét hồi lâu, khẽ nói, “Con nói xem, theo trình độ con nuôi Salazar Slytherin ý lại anh ta, nếu chúng ta kiềm chế hay kéo anh ta tới bên này, vậy con nuôi của người kia không phải thiếu một trợ thủ đắc lực sao?”

Bậc thầy độc dược, dù là ở niên đại nào cũng đều được các quý tộc mượn sức.

“Ý của chú là...”

“Con đã rõ rồi, không phải hỏi chú nữa.”

35. Chương 35: Ellis Black

Không ai biết gia tộc Black đã bắt đầu hành động.

Sau khi Giáo Hội không còn hung hăng ngang ngược như trước, bọn họ bắt đầu nhắm vào một gia tộc khác.

“Nếu như có thể khiến họ lưỡng bại câu thương thì quá tốt.” Đây là tính toán của người gia tộc Black, cùng lúc, quyết định này giao cho người tín nhiệm, kế hoạch này đương nhiên được họ tiến hành ngay.

“Nói tới nhân số, gia tộc Black không thua gì gia tộc Slytherin, nếu không phải gia tộc họ liên tục hai đời đều là quái thai, chỉ sợ họ cũng không ngồi ở chức vị lãnh tụ phù thủy hắc ám lâu như vậy.” Lão Slytherin thủ đoạn độc ác tàn nhẫn vô cùng, là một người con gái kìm nén suy nghĩ mở rộng gia tộc, nhưng ngay khi tất cả mọi người thở ra một hơi, Slytherin nhỏ tuổi kế vị biểu hiện năng lực còn khủng bố hơn cả người trước.

Roxanne ngồi trong phòng mình, trong tay là gia phả mấy đời Slytherin và tình huống mỗi người cùng với bạn đời, mà hiện tại trọng điểm ở chỗ, lão Slytherin và tiểu tư.

Sinh mệnh phù thủy còn dài hơn so với Muggle, hưởng chỉ là phù thủy thực lực cường đại, khi lão Slytherin ‘chết’ cũng mới hơn sáu mươi tuổi, nhưng trước đó cũng không công bố ra ngoài ông ta bị tấn công ra sao. Tất cả mọi người chỉ biết, một ngày nào đó tỉnh dậy nhận được tin tức, nói tộc trưởng Slytherin đối người, về phần lão Slytherin thế nào thì gia tộc Slytherin bên kia đưa ra một giải thích là đã chết, không ai tin tưởng.

“Nếu Slytherin đã làm gì đó, có thể giấu người ở đâu chẳng?” Roxanne dùng tay đốt tên lão Slytherin, “Nhưng, dù ông ta ở đâu, chỉ cần chúng ta nắm chặt thời cơ cho Slytherin một kích trí mạng, vậy thì dù có giấu người ở chỗ tối cũng không có tác dụng gì.”

“Tiểu thư Roxanne.” Có người bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi.” Roxanne lạnh giọng nói.

Cửa bị đẩy ra, có người cúi đầu đi đến.

“Tên phé vật kia đã tới Hogwarts rồi?” Roxanne hỏi.

“Dạ.” Người tới cung kính trả lời, “Mặt khác, gia tộc Prince gửi thư, nói là đồng ý để bậc thầy độc dược gia tộc đảm nhiệm là đạo sư của tiểu thiếu gia.”

“A?” Roxanne cao ngạo nhướn đôi lông mày tinh tế, “Người gia tộc Prince có nói là ai đảm nhiệm đạo sư tên phé vật kia không? Tuy đó là một phé vật nhưng dù gì cũng là người gia tộc chúng ta, hy vọng gia tộc Prince đừng để chúng ta thất vọng.”

“Đại tiểu thư, là con thứ ba gia chủ Prince, Gelanne Prince.”

“Người nói cái gì?” Roxanne có chút giật mình, đôi mắt màu vàng của cô ta trừng lớn hơn cả thường ngày, “Gelanne Prince?”

Gelanne Prince, con trai nhỏ của gia chủ Prince, năm ấy hai mươi hai tuổi, nhưng thành tựu của anh ta trên độc dược thậm chí còn vượt qua cả hai vị anh trai trước của mình, nếu không phải Gelanne Prince thích đi du lịch chung quanh mà còn không quan tâm tới sự vụ gia tộc, vậy gia chủ tiếp theo chắc chắn thuộc về anh ta.

Prince để người con thứ ba, quanh năm suốt tháng không tụ tập ở trong đám quý tộc xuất hiện mấy lần nhưng địa vị gia tộc thậm chí toàn bộ giới pháp thuật tuyệt đối không thấp, làm đạo sư tên phé vật kia...

“Đúng vậy, trong hồi âm của gia tộc Prince nói rằng, chờ tiểu thiếu gia rảnh rỗi, là có thể đi tới gia tộc Prince ký kết khế ước, trước sang năm, Gelanne Prince vẫn ở trong gia tộc.”

“Nói chuyện này cho chú.” Roxanne giận tái mặt, âm trầm nói.

“Dạ!” Người tới cong thắt lưng, sau đó lui ra ngoài, suốt trong quá trình gã đều không ngẩng đầu, vì gã lo lắng người trước mắt thấy gã sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

Toàn bộ gia tộc Balck, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn chính là tộc trưởng và đại thiếu gia, nhưng tàn nhẫn nhất cũng điên cuồng nhất lại là cô gái trước mắt thoát nhìn có vẻ thanh lịch cao quý này. Gã đã từng thấy cảnh tượng cô ta phạt người dưới và giết hại Muggle, cô ta hưởng thụ khoái cảm mà giết chóc mang lại, thường thức tiếng kêu sợ hãi mà tổ hợp thành nhạc khúc, toàn bộ gia tộc, không có ai không sợ người này.

“Gia tộc Prince lại tìm con thứ ba hàng năm đều ra ngoài... trong lòng gia chủ Prince này, tột cùng là đang tính toán cái gì...” Roxanne nhẹ nhàng mỉa mai.

Nếu tên phé vật kia học không tốt, chẳng phải ném mặt mũi của họ đi sao?

Dù tên phé vật này chẳng qua chỉ là một thủ đoạn gia tộc họ lấy để kiểm chế gia tộc Prince, nhưng nếu không học tốt, người gia tộc Prince quả thật có quyền lợi yêu cầu giải trừ khế ước học đồ. Đó chính là một nỗi nhục với bản thân học đồ, mà cũng là vũ nhục với bản thân gia tộc, nhưng gia tộc Prince lại vô cùng nghiêm túc trên lĩnh vực độc dược...

“Tên nhóc kia tốt nhất làm tốt cho ta, nếu không...”

Harry mới làm quen một người bạn mới, đó là một học trò Slytherin năm nhất.

“Ellis, em thật là giỏi.” Harry nhìn thay đổi trong vạc, nhìn Ellis nói.

“Đàn anh...” Ellis đỏ mặt, có hơi hoảng sợ nhìn cậu.

“Sev luôn nói anh làm độc dược không tốt, thay đổi màu sắc độc dược anh không biết làm thế nào.” Harry gãi gãi tóc mình, có hơi ngại ngùng nói.

“Anh cũng rất giỏi, nghe nói anh đã học thuộc lòng ‘Độc được cao cấp nhất’ rồi, hơn nữa anh có thể phân biệt được công dụng ẩn của nhiều loại độc được, không như em, ngay cả đá trường bạch và đá ánh trắng em đều không phân rõ được,” Ellis nói.

“Nhưng lại không biết dùng.” Harry không hề để ý lộ ra tình trạng thực sự của mình, cậu buồn rầu nói, “Vẫn là Ellis giỏi hơn, nếu anh cũng có thể cất những độc liệu tốt như vậy thì Sev sẽ không khó chịu mỗi lần thấy anh độc được như ngược đãi chúng tàn nhẫn lắm vậy.”

“Giáo sư Snape.. chỉ là hy vọng anh có thể học giỏi độc được nhanh thôi.” Ellis không biết dùng lý do nào an ủi cậu.

“Thôi, Ellis độc được giỏi như vậy, ba mẹ Ellis chắc chắn sẽ rất thích Ellis rồi?” Harry cười nói.

Nụ cười hiền hòa của Ellis biến mất, trong con người màu đen có chút đau thương.

“Em cũng rất hy vọng, họ có thể thích em.”

Harry nghiêng đầu, “Làm sao vậy?” Ellis lắc đầu, vứt sự sợ hãi và lo lắng trong lòng đi, “Không có gì, không phải anh không nắm giữ quy luật độc được thay đổi sao? Em có thể dạy cho anh.”

“Thật vậy sao?” Harry vui mừng nhìn cậu nhóc, “Anh muốn học anh muốn học, sau khi trở về anh sẽ cho Sev một bất ngờ.”

“Được!” Ellis nhẹ nhàng nở nụ cười.

Chưa từng có ai đối xử với cậu tốt như vậy, dù là mẹ mình chẳng qua cũng muốn lợi dụng cậu để lấy địa vị sinh tồn trong gia tộc, mà ba cậu và cả những người gọi là anh chị, chẳng qua lại lấy cậu ra để mượn sức gia tộc khác.

Chưa từng có ai, có thể cho cậu nụ cười xinh đẹp và sáng sủa như thế.

Nếu... nếu về sau em không trở thành vật hy sinh của gia tộc, nếu về sau em có thể mạnh lên, em nhất định sẽ bảo vệ anh. Vì anh rất đơn thuần, rất dễ bị lừa.

Trong phòng học hai người hết sức chăm chú, mà ba người bên ngoài nhìn họ mà suy nghĩ. Dyers lôi kéo quần áo người bên cạnh, người nọ hiểu ý gật gật đầu, đi theo anh rời đi, để lại một bóng màu đen ở cửa tiếp tục nhìn người trong phòng học.

Snape nhìn người bên trong, nhất thời, không rõ trong lòng mình là cảm giác gì.

Tuy Harry tìm được bạn mới, tuy thời gian Harry ở bên cạnh mình càng ngày càng ít, nhưng trọng tâm sinh hoạt của Harry vẫn không rời đi, anh... vẫn là trọng tâm sống của cậu. Xem đối thoại của cậu và Ellis sẽ biết, người kia vì có thể làm mình khích lệ mà luôn luôn buồn rầu, mà khi Ellis đề nghị muốn dạy cậu bí quyết lại hết sức chăm chú nghe.

Chỉ vì ‘sau khi trở về cho Sev một bất ngờ’! Khóe miệng Snape không tự giác cong lên.

Anh biết mình có thể dạy Harry ở nhiều khía cạnh, như pháp thuật hắc ám, như lễ nghi, như rất nhiều rất nhiều khác, nhưng anh lại không dạy độc được. Anh đã quen hình thức giảng bài bình thường, mà khi anh thấy độc được bị điều chế sai sẽ cảm thấy tức giận – phản ứng theo bản năng của bậc thầy độc được với độc được bị ‘phá hỏng’ – cho nên khi dụng tới thao tác thực tế kiên nhẫn của anh sẽ giảm hơn bình thường.

Mà Harry sợ nhất là Severus thay đổi sắc mặt. Snape thay đổi sắc mặt, cậu sẽ sợ hãi, sau đó lại càng không thể tập trung chú ý.

Thường xuyên lặp lại, thao tác độc được của Harry đã ở một trình độ, không thể nâng lên. Dù tri thức về độc được của Harry có thể so với bậc thầy độc được nhưng thao tác thực tiễn cũng chỉ có thể coi như cấp bậc sơ cấp thôi. Hiện tại thật vất vả có người dạy cậu, Snape đương nhiên vui lòng. Nhưng trong lòng cũng thoáng mất mát. Rõ ràng độc được mới là thế mạnh của mình, nhưng anh không có cách nào dạy Harry được.

Bên hồ Đen.

“Thế nào?” Dyers nhìn người bên cạnh hỏi.

“Người gia tộc Black không nói sai, đứa bé này quả thật rất có thiên phú.” Gelanne Prince dựa vào gốc đại thụ, không hề để ý nói, “Nhưng tính tình người này lại rất yếu đuối, thật không thể tin được cậu bé là người của gia tộc Black.”

“Mẹ cậu bé vốn là một tình nhân, vì mang thai mới được phép tiến vào gia tộc Black,” Ở thời đại này, mỗi một phù thủy nhỏ đều vô cùng quan trọng. “Nhưng phu nhân Black cũng không thích họ, khi mẹ cậu bé sinh thì làm chút gì đó, hại mẹ cậu bé thành Squib, mà sau khi Ellis sinh ra suýt nữa thì tử vong, trước bốn tuổi vẫn luôn yếu đuối nhiều bệnh. Nếu không phải từ nhỏ cậu bé biểu hiện ra thiên phú độc được rất cao thì chỉ sợ cậu bé đã bị gia tộc từ bỏ rồi.” Những điều này là tin tức anh lấy được từ bên ba.

Gelanne nhíu mày.

Vì bản thân anh đã được hai anh trai phía trên che chở và cha mẹ cưng chiều, nên cảm thấy cực kỳ bất mãn khi gia chủ Black lại mặc kệ con mình thậm chí suýt nữa vứt bỏ đứa bé này.

“Gia tộc Black ‘không cần phế vật’, nếu không phải Ellis ‘còn có chỗ dùng’, cậu bé và mẹ đã sớm bị đuổi đi, mà mẹ cậu bé hiện biến thành Squib, chỉ có thể dựa vào con mình, nên cực kỳ nghiêm khắc với Ellis, đánh chửi là chuyện thường, dần dà, khiến tính cách Ellis trở nên yếu đuối.” Dyers nói.

“Hừ, một đám điên.” Gelanne hừ lạnh nói.

36. Chương 36: Godric Lừa Dối

“Bên anh xảy ra chuyện gì?” Dyers nhìn Gelanne, “Ba ba anh lại gọi anh về chỉ vì nhận một học đồ thôi sao?”

“Là chủ nhiệm gọi anh về.” Gelanne đuổi cái lưng mồi, “Dường như chủ nhiệm muốn anh nhận Ellis, anh cũng không biết vì sao.”

Gelanne là nhóm học trò đầu tiên của Hogwarts, chưa tốt nghiệp được bao lâu, vì thích đi du lịch tham quan mọi miền rất ít khi trở về. Lần này, gia tộc Black muốn người gia tộc Prince đảm nhiệm chuyện đạo sư cho Ellis, Alves cũng từng gửi thư cho Godric. Cũng coi như ông may mắn, trong khoảng thời gian này Godric đều ở Hogwarts, mà Godric biết rõ tình huống bên Black, tuy rằng anh không có quá nhiều ấn tượng với Ellis không được gia tộc coi trọng mà gần như không xuất hiện trong khi quý tộc tụ tập, nhưng chuyện liên quan tới Ellis, quả thật anh hiểu rất rõ.

Vì thế anh hồi âm cho Alves, nói tình huống của Ellis cho Alves, đồng thời cũng nói cho Salazar.

Alves luôn suy nghĩ, cuối cùng lựa chọn Gelanne. Mà Salazar cũng hiểu được đây là ý tưởng tốt nhất.

“Ba ba anh nói, đại khái là nếu vị Black nhỏ kia ôm suy nghĩ gì với gia tộc Prince thì tìm cái cớ giải trừ khế ước đạo sư, nhưng nếu thằng bé đáng để chúng ta giúp thì để anh mang thằng bé đi thì tốt hơn. Dù sao thì, vì để học đồ hiểu biết nhiều hơn đạo sư thường xuyên đi khắp nơi, nhất là học độc được, những được liệu khác nhau phân bố tại những nơi khác nhau, phải thường xuyên đi mới có thể phát hiện càng nhiều.”

“Nên ba ba anh muốn giúp Black nhỏ kia?” Dyers cười khế hỏi.

“Có thể nói như vậy, nhưng còn phải xem Black nhỏ có đáng để chúng ta giúp hay không đã.” Gelanne lắc đầu, “Không thể kết luận quá sớm.”

“Người có thể khiến Harry thích, em nghĩ sẽ không kém đâu.”

“A?” Gelanne cảm thấy hứng hủ mà chọn lông mày, “Harry? Chính là đứa bé vừa nãy sao? Không phải nói chỉ nhỏ hơn em có một tuổi thôi à? Vì cái gì anh lại thấy như chỉ mới mười ba mười bốn tuổi vậy?”

“Trước đó Harry có chịu khổ một chút.” Dyers thở dài khe khẽ, “Dù ba ba và các giáo sư nghĩ mọi cách nhưng vẫn không thể cải thiện thể chất của em ấy, dường như em ấy ăn thế nào cũng không mập lên được.” Đương nhiên, ăn cũng không nhiều lắm.

“Sao chủ nhiệm lại nhận đứa con nuôi này nhỉ? Em biết không, biểu hiện vừa nãy của thằng bé, nếu đặt trong gia tộc các em nhất định sẽ bị người ta găm đến xương cũng chẳng còn mất.” Không phải anh khinh thường Harry, mà cuộc đối thoại vừa rồi giữa Harry và Ellis khiến anh rõ ràng trong nháy mắt, đứa bé này quá mức đơn thuần, nói như vậy, sao có thể tồn tại trong gia tộc Slytherin chứ?

“Chính là vì thằng bé rất đơn thuần.” Dyers bật cười, “Em ấy đơn thuần đến mức khiến người ta không nở thương tổn. Gelanne, Harry thoát nhìn đơn thuần nhưng thật ra cũng rất miễn cưỡng, đối với người xấu, không có ý tốt, Harry có thể phát hiện dễ dàng sau đó sẽ không chịu tới gần đối phương. Nên vừa nãy em mới có thể nói, nếu Harry nhận định Black nhỏ, vậy em nghĩ, chuyện này chắc chắn anh phải giúp rồi.”

“Em khẳng định ngay thế sao?” Đối với cam đoan của Dyers về Harry, Gelanne có hơi giật mình mà đề cao giọng nói.

“Nếu không tin, anh có thể tự nhìn, em dám cam đoan, không lâu sau anh sẽ tin tưởng những lời em nói hôm nay thôi.”

Gelanne im lặng một lúc lâu rồi nói, “Được, để anh sẽ xem xem, Ellis Black kia đến tột cùng có đáng để anh giúp hay không.”

“Anh sẽ không phải thất vọng đâu.” Dyers cười nói.

Không nói tới Galenna vì hạ quyết định muốn quan sát ‘học đồ’ tương lai của mình mà ở tại Hogwarts, chỉ cần nói tới Hogwarts mấy ngày này, đã đủ náo nhiệt rồi.

“Harry.” Godric đỏ khốc đỏ cười nhìn bình độc được trong tay Harry, “Con lại đang làm gì vậy?”

Harry chớp chớp mắt, sau đó nói, “Không biết ạ, con chỉ muốn thí nghiệm một chút hiệu quả độc được mà thôi.”

“Đây là ngày thứ tư rồi.” Godric đỡ trán, “Con không thể thử được bình thường một chút hay sao?”

“Bình thường một chút?” Harry nghiêng đầu, tỏ vẻ mình không hiểu ý Godric.

“Ý chú là, nếu con làm thực nghiệm độc được, có thể tìm một ít động vật nhỏ, ví dụ như chuột trắng nhỏ, hoặc là mèo nhỏ, nhưng, đừng thử được trên người người khác.” Godric thở dài.

“Nhưng, nếu thử trên chuột, chúng không thể nói cho con cảm giác là gì, làm sao con biết để cải tiến được chứ ạ?” Harry hỏi.

“A, Harry, con có thể đi nghiên cứu một ít độc được có thể chữa bệnh, ví dụ như Được bổ máu chẳng hạn. Ví dụ con cắt một vết nhỏ trên người con chuột, rồi cho nó uống độc được, hiệu quả sẽ rất rõ.” Tha thứ cho anh nhé các động vật nhỏ thân mến, anh chỉ là không muốn Harry tiếp tục dùng độc được chính người khác mà thôi.

Phải biết, từ khi Harry học được một ít phương pháp ở chỗ Ellis mà một ngày nào đó được Snape khen ngợi – Snape thề với Merlin rằng anh nhìn thấy người nào đó chớp đôi mắt xnah biếc cầm bình được về mặt đáng thương nhìn mình, đôi mắt kia căn bản đang uy hiếp anh, “Nếu không khích lệ con sẽ khóc cho thầy xem” sau đó mồ hôi lạnh nói câu, “Có tiến bộ.” Nhưng tên nhóc kia lại coi như khúc nhạc ca ngợi – vì thế bắt đầu từ ngày đó, nhiệt tình của Harry về thao tác độc được tăng lên mức chưa từng có, và cũng bắt đầu từ ngày đó, cậu thường xuyên chạy tới phòng học độc được chế tác đủ loại... độc được kỳ quái.

Mà hoàn toàn lại là độc được chính người.

Không khiến toàn bộ người ta đổi màu thì khiến đỉnh đầu người ta mọc hoa, lại nếu không phải làm người ta mơ mơ màng màng không biết phương hướng nơi đâu thì chính là khiến người ta không nói được gì chỉ có thể kêu tiếng động vật mà thôi.

Trong lúc này, gần như toàn bộ người trong Hogwarts thấy Harry là muốn chạy, e sợ chạy chậm một chút thôi sẽ xảy ra chuyện gì.

Godric bắt đầu đi, chỉ có thể tìm lúc Harry không có lớp thừa dịp cậu đang cầm độc dược chạy chung quanh ngăn cậu lại.

“Nhưng những độc dược đó không phải Sev đang làm sao ă?” Harry khó hiểu nói.

Trong lòng cậu, thật ra luôn nghe theo ý nghĩ ‘có khó khăn thì tìm Sev’, mà hiện tại độc dược của cậu, nói thật, không phải tự mình Harry làm ra, mà ý tưởng của những độc dược này đều là ở thời đại vốn có của Harry, do đôi song sinh Weasley sáng chế ra.

Trước khi Harry tới thế giới này, Umbridge đã khiến cho nhiều người tức giận, nhất là nhóm Gryffindor không cam chịu càng muốn phản kháng. Nhưng kiên nhẫn Umbridge là nhân viên do Bộ Pháp thuật phái tới, nên họ không thể làm lộ, bởi vậy, chỉ có thể tiến hành âm thầm. Mà chủ lực trong đó, chính là đôi anh em song sinh đỡ hơi Gryffindor kiêm bậc thầy đùa dai kia. Gần như đêm nào họ cũng tuyên truyền độc dược của mình trong phòng sinh hoạt chung. Có cho học trò sử dụng cũng âm thầm cho Umbridge dùng luôn. Có một số độc dược thậm chí còn nói ra quá trình chế tác chúng.

Mà tuy Harry không nhớ kỹ nhiều, nhưng đại khái cậu vẫn nắm được trụ cột, sau đó bản thân cậu cho thêm một chút tài liệu mới, vì thế độc dược đùa dai mới nhất ngay trong mấy ngày này cấp tốc sinh ra.

Đó cũng chính là nơi phát ra linh cảm độc dược đùa dai của Harry, cậu ít nhớ được chuyện về Hogwarts lại vẫn có ấn tượng về chúng.

Cảm tạ đôi song sinh!

“Con không biết là nếu con làm thì áp lực của Severus sẽ giảm bớt rất nhiều sao?” Godric hướng dẫn từng bước, “Con nghĩ lại xem, Severus giảm thời gian chế tác độc dược, thì thầy ấy sẽ có nhiều thời gian hơn chơi với con không phải sao?”

Con người Harry sáng lên, “Thật sao ă?”

“Không sai đâu.” Godric vỗ ngực mình, “Không tin con đi thử xem, nếu không giống chú nói, về sau độc dược của con chú sẽ làm vật phẩm thí nghiệm cho con.” Nghĩ nghĩ, vì tránh cho tình huống này xảy ra, anh lại bổ thêm một câu, “Hơn nữa con nghĩ một chút, nếu con làm thuần thục những độc dược này, vậy con có thể giúp Severus khi thầy ấy làm độc dược rồi, con sẽ không phải nhìn thầy ấy tiến vào phòng độc dược mà không giúp được gì nữa.”

Điểm quan trọng này quả nhiên chọc đúng nỗi lòng của Harry, ánh mắt của cậu sáng rực làm Godric cũng khiếp đảm, “Nói vậy con có thể có rất nhiều thời gian ở cạnh Severus đúng không ă!”

Godric cảm thấy trên đầu mình có mồ hôi lạnh chảy xuống, nhưng anh vẫn gật đầu, “Đúng vậy, chỉ cần con có thể giúp đỡ thầy ấy.”

Vì thế, Harry sôi nổi đi xa.

Godric nghĩ nghĩ người nào đó rất có thể sẽ đen mặt, không tự giác run lên, “Severus nhất định sẽ đen sì cả mặt cho mà xem, nhưng... ai nha ai nha, nếu có thể để bọn nhỏ Hogwarts khôi phục sức sống, cũng chỉ có thể để Severus chịu khổ một chút.”

Dù sao Harry thích ở cạnh nhất không phải Severus thì chính là Sarah, cũng không thể để Harry đánh Sarah đúng không?

Cái này cũng không tốt, không tốt tí nào.

“Hơn nữa mình đang bồi dưỡng tình cảm cho họ mà!” Godric nói vậy với mình.

Vì thế phần ấy náy nhỏ tận đáy lòng kia lại biến mất gần như không còn.

Cho nên anh học Harry, cũng chạy đi xa.

Ngàn năm sau:

“A nha nha, quý bà cóc xinh đẹp của chúng ta cứ thế mà đi rồi.” Fred buồn bã thở dài.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta còn chuẩn bị thiệt là nhiều ‘quà tặng’ để chào đón mùa xuân.” George nói theo.

“George, anh nói xem, mấy thứ này chúng ta phải làm gì đây?” Fred lắc đầu, “Không thấy được hiệu quả của những vật nhỏ đáng yêu này, sao mọi người có thể bỏ tiền nhiều được chứ?”

“Ài, đừng vậy mà Fred,” George nắm vai anh em, “Em phải biết rằng, chúng ta sẽ tìm được cách để mọi người biết được tác dụng của những vật nhỏ đáng yêu này thôi.”

“A, George.” Fred nắm chặt tay anh em, “Chúng ta sẽ đột phá được điều này.” Bọn họ... sẽ tìm được kẻ hy sinh cho đám sản phẩm mùa xuân.

Đôi song sinh tràn ngập ý chí chiến đấu trong nháy mắt. Sau đó họ thấy được Hermione và Ron đang ngồi trong góc phòng sinh hoạt chung.

Nhớ tới người nào đó biến mất đã lâu, lại song song thở dài, “Nếu Harry ở đây thì tốt rồi.”

“Đúng vậy, phải biết rất nhiều linh cảm của chúng ta đều do em ấy mang lại mùa.”

Hai người cùng im lặng một hồi, sau đó lại cùng than thở, “Harry, tất cả mọi người đều rất nhớ em.”

Không có Harry, ngay cả Slytherin cũng giảm khiêu khích, Hogwarts không khí nặng nề thế này, thật sự là làm người ta không quen.

37. Chương 37: Roxanne Thông Minh

Dù Godric lo lắng Severus sẽ phản ứng thế nào, nhưng khi nhìn thấy Hogwarts không lâu sau liền khôi phục hòa bình và không có ai quần Salazar, ấy vậy nhỏ nhỏ trong lòng Godric liền bị vứt đi.

Chỉ là khổ bọn nhỏ, mấy ngày nay họ lại được kiến thức khí lạnh Snape tỏa ra là không có cực hạn, người đi ngang qua anh đã cảm giác được không khí quanh mình giảm đi vài độ. Có đôi khi, thậm chí họ cảm thấy, có lẽ Harry đùa dai còn hơn bị khí lạnh ấy chứ?

Nhưng gần đây Harry ngay cả bóng người cũng không biết đi nơi nào.

Đương nhiên họ không biết rồi, vì ngoài lên lớp thì mọi thời gian Harry đều chạy tới bên Snape. Không phải giúp Snape làm độc được thì chính là quần anh cùng điều chế.

Đương nhiên, người nào đó rất hưởng thụ cuộc sống như thế, dù sao Harry dính bên cạnh mình không có gì không tốt, nhưng nghĩ đến đây là kết quả do ai đó tính kế, dù Snape mở cờ nhưng cũng không thể biểu lộ ra.

Vì thế, bọn nhỏ Hogwarts thực bất đắc dĩ mà thể nghiệm mùa đông trước tiên.

Mấy ngày nay vui vẻ nhất đại khái là Harry, chẳng những có thể luôn luôn ở cạnh Snape mà còn có thể được Snape dạy dỗ – trước kia thầy ấy cũng dạy dỗ cậu, nhưng cậu không nghe lọt mà chỉ quan sát phản ứng của thầy ấy có được hay không vậy – cho nên mấy ngày nay Harry rất vui vẻ.

Nhưng ‘cuộc sống này’ của Harry không duy trì được bao lâu, chờ khi cậu kịp phản ứng mới phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, Severus của cậu hình như bận lên.

Cả ngày không gặp được người, mà cứ một chốc lại đi nghiên cứu độc được mới – Harry chắc chắn mình chưa từng thấy qua những độc được này – hơn nữa còn rất tự nhiên đuổi cậu đi đọc sách hay đi cất được liệu gì đó.

Chuyện gì vậy? Harry uể oải cúi đầu. Sao Sev đột nhiên lại trở nên bận rộn như vậy? Ngay cả mình cũng không quan tâm. Mà Severus đang bận gì mới được?

Đương nhiên anh đang bận độc được rồi. Mà nơi phát ra linh cảm này, cũng chính là Roxanne tranh thủ thời cơ.

Cô tìm lý do ngang nhiên đi vào Hogwarts, sau đó thật tình cờ mà ‘gặp được’ Snape. Kỹ năng nói chuyện của cô gái này đúng là hạng nhất, dường như cô ta nhìn ra được Snape đều hờ hững với người khác, vì thế khi cô ta gặp đối phương ngoại trừ đơn giản chào hỏi theo lễ phép rồi vô tình đẩy đề tài sang độc dược, vì cô ta biết chỉ như vậy mới có thể tiếp tục đề tài.

Roxanne không có thiên phú độc dược như Ellis nhưng cô ta lại xem rất nhiều bản đơn lẻ độc dược, hơn nữa trình độ độc dược của cô ta cũng không tệ lắm, những lý thuyết liên quan đến độc dược đều rõ.

Tuy Snape có cảnh giác với lòng người phụ nữ họ ‘Black’ này nhưng lại không thể không bị thu hút bởi những độc dược đó, vì thế trong tình trạng không cho đối phương mọi được tin tức nào từ mình thì anh cũng thật cẩn thận nghĩ biện pháp lấy được thông tin liên quan tới độc dược từ đối phương.

Mà Snape là phái hành động, sau khi nhớ kỹ được phương pháp điều chế, dù không có ai ở bên cạnh giúp anh – có lẽ vì bản thân là bậc thầy độc dược hơn nữa kiến thức rộng rãi, sự tổ cực kỳ khinh thường với những độc dược từ Roxanne nhưng sự tổ khinh thường không có nghĩa là Snape bỏ qua, dù sao bản thân anh đến từ ngàn năm sau, ở thời điểm đó, rất nhiều phương pháp điều chế độc dược đã thất truyền, nên những độc dược từ Roxanne là cực kỳ mới mẻ đối với anh, làm anh dần dần bị thu hút. Cho nên dù sự tổ không giúp nhưng anh vẫn muốn tự mình đi thí nghiệm một lần.

Vì thế, dù bản thân Snape đề phòng Roxanne nhưng khi cô ta ‘vô tình gặp được’ mình lại không thể không dừng bước lại.

Tình huống như vậy, ngay cả Harry cũng phát hiện không bình thường – cậu không biết Sev nhà cậu ở cạnh ai nhưng ít ra cậu cũng biết anh không thích hợp – Godric bọn họ sao lại không phát hiện ra chứ?

“Sarah, cậu nói cứ tiếp tục như thế này sẽ ra sao?” Godric thở dài, “Ai biết gia tộc Black tới tìm Severus rốt cuộc có ý gì chứ.”

“Cái này còn không dễ đoán sao?” Rowena hừ lạnh một tiếng, “Cậu biết không, dù là gia tộc nào thì đều muốn mượn sức một thiên tài độc dược hay là bậc thầy độc dược.” Đó cũng là lý do vì sao sau khi Ellis biểu hiện ra thiên phú độc dược rất mạnh thì mẹ con họ không bị gia tộc đuổi đi.

“Ý cậu là, bọn họ muốn mượn sức Severus?” Godric chớp chớp mắt, lập tức, lại nhíu nhíu mày, “Không, mình nghĩ, không đơn giản như vậy.”

“Hừm?” Rowena nhíu mày, “Nói như thế nào?”

“Adopher lần trước đã nói với mình qua thư, đại thiếu gia gia tộc Black có mâu thuẫn với Harry, hơn nữa lần trước Dyers cũng nói, gia tộc Black cùng với mấy người gia tộc mình đang âm mưu gì đó.”

“Ý cậu là, bọn họ rất có thể thông qua Severus có ý với Harry sao?” Salazar đặt chén trà trong tay xuống, thần sắc ngưng trọng.

“Không phải là không thể.” Helga cắn một miếng điểm tâm, “Dù sao thì cậu công khai bảo hộ Harry đã truyền ra ngoài.”

“Nhưng chúng ta không thể đuổi cô ta đi.” Rowena buồn rầu nói, “Cậu có biết cô ta lấy có tham gia nghi thức khế ước của Ellis mà tới, lại còn trở thành nhân chứng gia tộc Black bên kia, trước khi khế ước đạo sư hoàn thành thì chúng ta không có lý do đuổi cô ta đi.”

Dù hiện tại mà nói, vì Hogwarts thành lập dẫn đến ‘chế độ đạo sư’ dần dần bị trường học thay thế, nhưng dù là ở ngàn năm sau thì chế độ đạo sư vẫn được người ta cực kỳ tôn sùng.

Mà ngàn năm trước, một đạo sư nhận học đồ sẽ tiến hành khảo sát một tháng, dù đạo sư có rất hài lòng với học đồ sắp tới của mình nhưng nhanh nhất họ cũng cần nửa tháng mới có thể tuyên bố họ đồng ý nhận học đồ.

Nên dù họ muốn Roxanne nhanh chóng rời đi nhưng trước khi khế ước đạo sư hoàn thành thì họ không có lý do nào cả. Kể cả để người phụ nữ này ở tại Hogwarts là một chuyện cực kỳ nguy hiểm nhưng họ lại không có cơ nào đuổi đối phương được.

[Herpo.] Im lặng một lát, Salazar gọi sủng vật của mình.

[Sh...] Herpo mang theo tiếng tê tê lạnh lẽo đi vào, [Chủ nhân.] Nó thân mật cọ cọ tay Salazar lại bị Godric không nặng không nhẹ vỗ đầu.

[Herpo, đi nhìn xem tình hình Roxanne gần đây.] Salazar nói, [Chú ý từng cử động của cô ta, nhưng cẩn thận đừng để cô ta phát hiện ra mày, cô ta là phù thủy hắc ám.]

Dùng pháp thuật hắc ám không nhất định là phù thủy hắc ám, nhưng phù thủy hắc ám không thể không dùng pháp thuật hắc ám.

Tuy gia tộc Black tôn sùng pháp thuật hắc ám nhưng gia tộc to như vậy đã có hai phù thủy hắc ám, một người là gia chủ Black, một người, chính là người phụ nữ kia.

Mà Herpo, có thể nói đầy người đều là hơi thở hắc ám, vậy Salazar mới cảnh cáo nó cẩn thận.

[Chủ nhân, tôi hiểu rồi.] Herpo nói, gần đây nó trưởng thành lên nhiều, nhưng có thể thu nhỏ lại. Biến thành một con rắn nhỏ, lại dùng lưỡi liếm liếm đầu ngón tay Salazar, rồi thừa dịp Godric chưa phản ứng vội vàng trốn.

“Con rắn này...” Godric cười mắt.

“Được rồi.” Salazar kéo anh, “Hiện tại nói tới Severus.”

“Ừ? Muốn nhắc Severus một chút sao?” Godric thuận thế ngả người vào lòng Salazar, còn cực kỳ thỏa mãn cọ cọ vai Salazar, về mặt lưỡi biếng.

“Này này này, cậu cho rằng chúng mình không tồn tại à.” Rowena khinh bỉ nhìn Godric, nhưng cũng không nói gì, mà hỏi ngược lại, “Phải nhắc nhở sao? Thật ra mình cảm thấy sợ hãi Severus ở cạnh cô ta chẳng qua là vì độc được.”

Thật ra không phải, so với trước kia khi thế lực Voldemort mạnh nhất, mà khi đó Snape vẫn là trợ thủ đắc lực của Voldemort, khiến lúc ấy có rất nhiều gia tộc không để ý đến vẻ ngoài và thân phận máu lai của anh mà cố gắng mượn sức anh. Những ‘thực nữ quý tộc’ cố tình ‘trêu chọc’ anh trong lúc nói chuyện, hành vi Roxanne đoạn chính, cử chỉ cao quý, lời nói hào phóng cũng là một trong những nguyên nhân Snape muốn thảo luận độc được với cô ta.

Tuy Snape cũng không tin tưởng phụ nữ đi ra từ gia tộc Black sẽ có một mặt ôn hòa như vậy, theo nhận thức của anh về Black, người nào không chấp nhất và điên cuồng chứ?

Bellatrix Black điên cuồng đuổi theo bước chân Chúa tể Hắc ám, Andromeda Black chấp nhận gả cho một Muggle mà bị gia tộc xóa tên, cùng với... Narcissa Black mặt ngoài có vẻ cao quý trang nhã, xinh đẹp ôn hòa nhưng trên thực tế thủ đoạn cũng không kém Bellatrix Black.

Dù là Black nào cũng không thể khinh thường.

Nên Snape đương nhiên sẽ không tin Roxanne vô hại giống như cô ta biểu hiện.

“Không cần.” Salazar thần nhiên nói, “Severus có ý của mình, chúng ta không cần can thiệp, hơn nữa cô ta đặt chú ý lên Severus cũng tốt, nói vậy chúng ta cũng tiện nhìn cô ta, nhưng trong lúc này nhớ phải bảo vệ Harry cho tốt.”

“Tên nhóc này...” Godric than thở một tiếng, “Không lâu trước đó mình vừa đưa thằng bé cho Severus.” Vườn trường đáng thương của anh mới không yên bình được bao lâu, nếu Harry nhàm chán tiếp tục chạy tới đùa dai thì làm sao? “Mình đã có thể nhìn thấy gương mặt khóc tang của đám động vật nhỏ rồi.”

Hiện tại Harry đã không còn hoảng sợ như khi mới mất trí nhớ nữa, hiện tại là hoàn toàn yêu thích đùa dai. Nói thế nào đây? Nếu nói khi Harry vừa mất trí nhớ sẽ như một đứa trẻ năm sáu tuổi hoảng sợ mọi thứ chung quanh, vậy hiện tại Harry như một đứa nhỏ tám chín tuổi, là ‘tuổi’ thích nghịch nhất.

Cũng chỉ có Severus mới có thể ‘trấn áp’ được cậu.

“Đây là tình huống tốt nhất.” Rowena không tán thành mà lắc đầu, “Harry có dự vọng chiếm hữu rất mạnh với Severus mà ngay cả bản thân thằng bé cũng chưa nhận ra, nhưng không phát hiện ra mới là đáng sợ nhất, nếu Harry vì chuyện của Severus mà tức giận, vậy thì...”

Đứa trẻ tám chín tuổi bị đoạt món đồ nó thích nhất sẽ làm gì chứ?
Bốn người lớn cảm thấy lòng mày của mình không tự chủ được mà giật giật.
Sau đó, họ đồng loạt thở dài.

38. Chương 38: Chán Ghét

Khi Harry phát hiện không thích hợp, cậu đã rất khó nhìn thấy Snape vào ban ngày.
Nếu không lên lớp thì cũng không biết đi nơi nào, nếu không trở về làm thí nghiệm thì khi thấy mình cũng chỉ nói một câu “Nghe lời, đi chuẩn bị được liệu cho tốt” để lấy lệ.
Đúng vậy, lấy lệ!
Đừng tưởng rằng theo tính cách khi Harry quên mất rất nhiều chuyện thì không biết gì, đứa nhỏ này thực sự rất miễn cưỡng, nhất là thái độ Snape đối với cậu lại càng miễn cưỡng, cậu vô cùng rõ ràng gần đây Snape đang lấy lệ với cậu.
A, Sev lấy lệ ta!
Vì độc được chết tiệt nào đó!
Harry phẫn nộ nghĩ.
Tuy hiện tại trình độ độc được của cậu đã có tiến bộ rất lớn so với quá khứ nhưng thế nào thì phần bài xích độc được dù mất trí nhớ cũng không phai nhạt. Đối với Harry mà nói, Snape bỏ cậu vài ngày chỉ vì nghiên cứu độc được là một chuyện làm cậu rất tức giận.
Nhưng tức giận có lợi gì chứ?
Severus của cậu gần đây căn bản không thấy tâm trạng của cậu, chỉ cần một lúc sẽ buồn đầu đi vào nghiên cứu độc được, nếu không phải mình theo dõi chặt chẽ chỉ sợ Severus của cậu cũng không thèm ăn cơm.
Độc được quan trọng như vậy sao?
Độc được quan trọng như cậu sao?
Vì thế, Harry còn chưa hiểu được cảm thụ cõi lòng mình, nhìn Sev của cậu mỗi ngày trời vừa sáng đã không thấy bóng người, từ sáng tới tối sau khi trở về đều vui đầu nghiên cứu độc được coi cậu là không khí, đứa bé này buồn bực vô cùng.
Vài ngày sau Dyers gặp được Harry vừa mới tan học đã bị vẻ ủ rũ của cậu làm hoảng sợ.
“Sao thế Harry?” Dyers có hơi giật mình nhìn Harry, “Ai chọc giận em à?”
Harry uể oải nhìn Dyers, cũng không nói gì.
Dyers hiền hòa sờ sờ đầu cậu, “Ngoan, có chuyện gì nói với anh nào.”
Harry nhìn nhìn Dyers, sau đó mếu máo, thoát nhìn sắp khóc lên, “Sev không để ý tới em.” Cả ngày cũng không tìm thấy anh.
“Cái này...” Dyers do dự một hồi, ngược lại anh biết giáo sư Snape ở đâu, nhưng anh không chắc để Harry biết chuyện này là sáng suốt, huống chi ba nói cũng phải bảo vệ Harry, tốt nhất đừng để cậu xuất hiện trước mặt Roxanne, nên anh không biết có nên mang Harry đi tìm giáo sư Snape hay không.
“A!” Dyers còn đang suy nghĩ, Harry đã kêu lên.
“Sao thế?” Dyers phục hồi tinh thần nhìn Harry.
Harry chỉ vào một nơi, vẻ mặt giật mình, dường như không nói nên lời.

Dyers theo ngón tay cậu nhìn qua, nhất thời cảm thấy đau đầu.

Chiều tối là thời gian đi dạo ở hồ Đen, Roxanne nói cô ta muốn đi thăm Ellis, nhưng vì “mình không thể tiến vào phòng sinh hoạt chung Slytherin”, nên liền mời Snape bảo Ellis ra, vừa vặn họ còn một đề tài độc được chưa thảo luận xong – có liên quan tới độc được ngày hôm qua Roxanne nói, Snape phát hiện mình điều chế ra một loại công hiệu khác, trong nhất thời cảm thấy kỳ quái, đây chính là chủ đề của họ hôm nay – vì thế vừa đi vừa nói.

Lại vì thế, may mắn hay bất hạnh thay bị Harry bắt gặp.

Sau đó...

“Cô nàng có thể so sánh với người cá kia là ai?” Harry nghiêng răng nói.

Bình tĩnh mà xem xét, Roxanne chỉ có hơn 20 tuổi, tuy rất nhiều người biết thủ đoạn cô ta tàn nhẫn, nhưng vì vẻ đẹp của cô ta, rất nhiều học trò thế gia đều đang theo đuổi. Huống chi vì Roxanne dù không phải con trai nhưng địa vị của cô ta lại gần với tộc trưởng trong gia tộc Black, nên không ít thế gia đều muốn được cô ta ưu ái.

Cô ta đúng là đẹp, hơn nữa để Snape chú ý tới mình nên trong lúc tới Hogwarts, cô ta càng lộ ra vẻ đẹp nhất của mình.

Có thể nói, nhóm con trai gặp được cô, mười người sẽ có chín nhìn chằm chằm và sững sờ vì vẻ đẹp của cô ta.

Nhưng hiện tại Harry lại nói cô ta có thể so sánh với người cá dưới đáy hồ Đen?

Dyers không phúc hậu nở nụ cười.

“Đó là Roxanne gia tộc Black, chị gái của Ellis.” Dyers vuốt tóc Harry đáp.

Anh phát hiện, dù tóc Harry có hơi rối nhưng rất mềm mại, làm anh cảm thấy cực ngạc nhiên.

“Cô ta là chị gái của Ellis, vì sao lại ở cạnh Sev?” Harry tiếp tục khó chịu hỏi.

“Vì...” Vì Roxanne muốn Severus trợ giúp gia tộc Black... Lý do như vậy, Dyers cảm thấy không nói thì tốt hơn, sắc mặt Harry đã sắp theo kịp giáo sư Snape thời gian trước rồi.

“Hừ.” Harry hừ một tiếng tỏ vẻ mình khó chịu Roxanne, sau đó ánh mắt lướt một vòng, sau đó nhảy vọt lên.

“Sev...” Snape đang nói chuyện với Roxanne, xa xa đã nghe thấy giọng Harry, anh phản ứng cũng nhanh, quay người liền vươn tay ra, không đến vài giây, một tên nhóc con liền nhảy vào lòng anh.

Toàn bộ động tác không hề do dự, cũng không hề chần chờ, tựa như giữa họ đã trải qua trăm ngàn lần như thế, vô cùng thuần thục.

“Sev...” Harry vui đầu vào vai người nào đó cọ cọ, nỉ non.

“Trò cái tên nhóc con này.” Snape nói khẽ, “Trò muốn đưa giáo sư đáng thương của trò đi làm bạn với bạch tuộc sao?” Phía sau họ chính là hồ Đen, mà thời gian này, con bạch tuộc trong đó cũng có thể tích không nhỏ.

Harry ngẩng đầu, vô tội nhìn Snape. “Harry chỉ là rất vui, vài ngày rồi Sev không quan tâm tới con.”

Harry nói làm Snape có hơi sững sờ, nhớ tới mấy ngày nay quả thật là vì độc được mà mình không để ý đến Harry, trong nhất thời xin lỗi nảy lên, lời anh không khỏi cũng dịu lại, “Vây cũng không phải lý do trò muốn đẩy ta vào hồ Đen.”

“Con mới không muốn làm Sev ngã vào trong hồ Đen đâu.” Harry phản bác.

Bên cạnh Roxanne nhìn Harry từ khi xuất hiện đã chiếm cứ lực chú ý của Snape, sau đó càng coi mình thành không khí, trong lúc nhất thời tức giận âm thầm cắn răng. Sau đó nghĩ lại, người có thể tiếp cận với Snape như vậy, ngoại trừ Harry Slytherin mà mấy ngày nay cô vẫn luôn muốn moi thông tin từ miệng đối phương thì dường như không ai có thể thân cận với Snape như vậy.

Nói tới mình cố gắng nhiều ngày nhưng vẫn không thành công, nhưng chiều tối nay đã gặp nhau như vậy, cô ép sự không thoải mái vừa nãy xuống, trên mặt nở nụ cười ôn nhu, “Severus, không giới thiệu đứa bé đáng yêu này sao?”

Tuy Harry đã 16 tuổi, nhưng vì quá gầy nên trong lúc nhất thời làm Roxanne cho rằng Harry chỉ là “đứa bé” có 13, 14 tuổi mà thôi.

Snape ôm Harry thật chặt, anh nhớ tới mấy ngày nay người phụ nữ này nói bóng nói gió hỏi thăm tin tức của Harry, chắc hẳn gia tộc Black đang có ý với Harry nên vừa chú ý không nói ra bí mật của Harry, vừa từ cô ta phát triển độc được mới, nhưng anh không ngờ Harry sẽ lại tự chạy đến tìm mình – tốt rồi, thật ra cũng không tính là Harry tự mình chạy đến, anh nhớ chiều nay Harry có tiết, hơn nữa anh cũng không thể hạn chế Harry tan học là chạy đến lễ đường hay về ký túc xá đúng không? Dù sao phong cảnh bên hồ Đen này không tồi, nên Harry đến bên này cũng rất bình thường.

Nhưng lại cố tình lúc mình và Roxanne đến thì cậu gặp phải.

“Tôi là Harry, Harry Slytherin.” Snape còn chưa kịp nói, Harry lại ngọt ngào mở miệng trước tiên, cậu cười tủm tỉm nhìn Roxanne, “Đi à, đi là ai ạ? Cháu còn tưởng là tiểu thư cá ở trong hồ Đen bỏ lên bờ đó.”

Mặt Roxanne tối sầm, cô nhìn Harry có hơi nháy lên.

Dù “huyền thoại nàng tiên cá” thịnh hành toàn bộ châu Âu, nhưng với nhóm phù thủy mà nói, người cá này cũng không phải là từ đại diện cho xinh đẹp.

Phải biết, người cá giới phù thủy cực kỳ xấu xí, giọng của chúng chỉ có ở đáy hồ mới có thể thoáng “tuyệt đẹp”, nhưng khi chúng ở trên bờ thì giọng nói không còn dễ nghe êm ái như truyện miêu tả. Mượn cái trứng vàng ở cuộc thi Tam Pháp thuật mà Harry năm thứ tư mà nói, vì phá giải tiếng kêu thê lương của nó mà Harry tổn hết tâm tư, nếu không phải sau đó Cedric nhắc nhở, Harry căn bản không thể liên tưởng tiếng thét chói tai còn kinh khủng hơn cả tiếng kêu của quỷ nữ kia với “tiếng cá” của người cá.

Nên sắc mặt Roxanne mới có thể khó coi như vậy.

Dù gì cô ta cũng là đối tượng mà các thế gia theo đuổi, tên nhóc này lại dám so sánh cô ta với người cá, thật sự là... tức chết người đi được.

“A?” Harry nghi hoặc nhìn Roxanne, hỏi Snape. “Sev, sắc mặt dì này sao lại khó coi như vậy? chẳng lẽ thật sự giống như tiểu thư người cá lên bờ hiểu ra là thiếu nước sao?”

Snape vỗ vỗ vai Harry, không nói chuyện.

Dyers đuổi kịp rồi cười nói, “Đứa ngốc, người cá giới phù thủy cũng không phải là người cá mà em xem trong sách đồng thoại khi còn nhỏ đâu, diện mạo người cá giới phù thủy cũng không... chạm được vào từ xinh đẹp này.”

Harry bừng tỉnh, “Hóa ra là như vậy.”

Dyers cười cười.

Làm sao Harry có thể không biết người cá là dạng gì, Godric chính là chuyên môn dẫn cậu quen sinh vật trong hồ Đen mà.

Vì Harry không thích Roxanne, nên dù Roxanne có đẹp đến đâu nhưng đối với Harry mà nói, chỉ cần không thích thậm chí là ghét, thì cô ta cũng chỉ có thể xếp cùng hạng với người cá mà thôi.

Mà Dyers nói làm lửa giận của Roxanne không có chỗ phát. Dù sao cậu ta ám chỉ ấn tượng của Harry về người cá chính là xem từ trong sách.

Nên Roxanne chỉ có thể nở nụ cười khó coi, “Hóa ra là con nuôi ngài Slytherin, thật vui nhìn thấy em.”

Harry nhìn Roxanne, chớp mắt mấy cái, không nói lời nào.

“Tốt lắm, Harry.” Snape vỗ vỗ vai Harry, đặt cậu xuống dưới, “Trò đi chơi với Dyers trước đi, ta còn chút việc.”

Harry mở to mắt, tựa hồ là không thể tin được, Snape lại vì Roxanne mà giao cậu cho Dyers.

Nhưng Snape không để ý tới cậu, mà cùng Roxanne đi về phòng sinh hoạt chung Slytherin.

Anh đang cố gắng ngăn cách Harry và Roxanne, trước khi khế ước đạo sư giữa Ellis và Gellanne hoàn thành, khi Roxanne còn ở Hogwarts, Snape cũng không hy vọng họ gặp nhau.

Nhưng, thực không biết anh bắn khoản như vậy, ngược lại khiến Harry hiểu lầm Snape chỉ quan tâm tới Roxanne mà không để ý đến cậu.

“Tốt lắm Harry, chúng ta đi ăn tối trước nhé?” Dyers vỗ vỗ trán Harry, lại ngạc nhiên mắt Harry tràn ngập nước.

“Em ghét cô ta.” Harry nói.

“Harry...”

Harry hung hăng lau nước mắt, “Em ghét cô ta.”

Người đoạt Sev với cậu, không thể tha thứ.

39. Chương 39: Khóc

Không ai rõ Harry tức giận sẽ như thế nào, cho dù khi còn bé cậu vô cùng ghét anh họ, thậm chí có thời gian bởi đánh nhau với đối phương nảy lên cảm xúc oán hận, nhưng do nguyên nhân nào đó, cậu không hề biểu lộ những suy nghĩ thể hiện tâm lý trả thù của trẻ nhỏ, như là: trả những gì mình phải hứng chịu lại cho Dudley, hoặc mách với giáo viên rằng Dudley lấy sách bài tập ra bên ngoài mặt.

Rồi sau đó, sau khi cậu lớn lên, đến Hogwarts, cậu cũng ghét Malfoy, cậu đã từng nghĩ giặt sạch mái tóc bạch kim của Malfoy xuống – toàn bộ trường cũng biết Malfoy coi mái tóc mình là sinh mệnh – hoặc là cắt trụi tóc cậu ta, nhưng sau rồi cũng không thực hiện.

Nói đến nói đi, tuy Harry cùng họ có ma sát rất lớn, thậm chí là hy vọng cả đời này không cần gặp lại vì họ dường như gặp một lần sẽ đánh nhau một lần, dù là Dudley hay Malfoy.

Nhưng họ vẫn cứ không bộc phát ý tưởng trong lòng ra – Harry tin chắc Malfoy cũng có rất nhiều ý nghĩ muốn đối phó cậu – nhưng Harry hiện tại sẽ không giống trước đây.

Sau khi Snape dẫn Roxanne đi ngay trước mặt cậu, cậu cũng không bình tĩnh ngay lại được.

“Tốt rồi Harry, đừng nóng giận.” Dyers nhìn Harry đang chơi đùa Dục mê muội, không biết khuyên nhủ thế nào.

“Không được, em không thích cô ta.” Harry cắn môi dưới nói, thoát nhìn tâm trạng cậu vô cùng xấu. Dyers chưa từng thấy cậu mất khống chế thế này, từ khi Harry mất trí nhớ đến nay, hoặc mang theo ánh mắt khiếp đảm trốn sau Snape hay Salazar, hoặc là dùng ánh mắt mới lạ nhìn sự việc chung quanh.

Đây là lần đầu tiên Dyers thấy vẻ mặt phẫn hận của Harry, anh tin Harry thật sự bị Roxanne chọc giận.

Nha... giáo sư Snape cũng không nói rõ cho Harry, để Harry hiểu lầm như vậy sao được?

Dyers khe khẽ thở dài.

Mà Harry trước mắt anh, như đang nghĩ đến điều gì, kêu, [Herpo!]

Herpo mất gần mười phút mới tới trước mặt Harry, [Harry, làm sao vậy?]

[Herpo, có thể giúp tao một chuyện không?] Harry nhìn Herpo hỏi.

[Ừ? Muốn tôi giúp gì?] Herpo bò đến bên chân Harry hỏi.

[Cái người phụ nữ đáng ghét kia.] Harry nói, [Cái người phụ nữ cả ngày ở cạnh Sev ấy, giúp tao theo dõi cô ta, nhìn xem lịch sinh hoạt và nghỉ ngơi của cô ta.]

[Đại tiểu thư nhà Black sao?] Herpo có hơi kinh ngạc hỏi.

Không chỉ chủ nhân bảo nó giám sát người nhà Black, hiện tại ngay cả Harry cũng tìm nó đi giám thị người phụ nữ kia, sao cha con nhà này lại phòng bị người phụ nữ kia đến vậy?

[Ừ,] Harry gật đầu thật mạnh, [Quy luật cô ta làm việc và nghỉ ngơi là thế nào, giúp tao chú ý cái này, nhưng mày phải cẩn thận đừng cho cô ta phát hiện ra.]

[Được rồi, nếu là cậu yêu cầu.] Herpo liếm liếm ngón tay Harry, [Chờ tin của tôi đi.]

Herpo nói xong liền đi xa, Harry chờ nó đi xa lại tiếp tục chơi đùa độc dược của mình.

Dyers nhìn Harry vứt huỳnh thảo vào dụng cụ rồi giã thật mạnh, thoát nhìn có hận thù sâu nặng với huỳnh thảo, không vắt đến giọt cuối cùng sẽ không thôi, anh run lên vì động tác hung ác của Harry, lập tức hỏi, “Harry, em để Herpo đi giám thị Roxanne Black làm gì?”

Tuy ba ba cũng bảo Herpo giám sát cô ta.

Đương nhiên anh không nói những lời này ra rồi.

“Em cần biết hành tung của Roxanne. Chuẩn xác, ổn định,” Harry đổ chất lỏng của huỳnh thảo trong dụng cụ ra, để vào cái vạc đã tắt lửa trước đó – Dyers không biết đến tột cùng cậu điều chế độc dược gì – sau đó anh thấy nước vốn trong suốt khi chất lỏng huỳnh thảo được rót vào nháy mắt biến thành màu xanh lục đặc sệt, mà một vạc đầy lập tức giảm chưa đến một phần ba. Quan trọng nhất là độc dược đã làm lạnh lúc này lại sôi trào như vừa mới đun, ngay cả bản thân anh cũng không tự chủ nuốt nước miếng, lui về sau một bước.

Merlin phù hộ vị tiểu thư xinh đẹp kia!

Dyers cầu nguyện trong lòng.

Chờ Snape phát hiện mình không thấy Harry đã là hai ngày sau.

Harry không hề chạy tới bên anh như trước, thậm chí bình thường Snape cũng ít khi thấy Harry, dường như Harry còn bận hơn cả mình.

Anh nhúu nhúu mày, nhưng anh cũng chỉ cho rằng tính tình trẻ con của Harry lại tái phát, chạy tìm một đám trẻ con chơi đùa rồi, nên bản thân anh cũng không để ý nhiều. Dù sao mấy ngày này mình không thể để ý tới cậu, đứa nhỏ kia tức giận anh không chạy tới bên anh là chuyện rất bình thường đúng không?

Nên Snape ngược lại không cố ý hỏi rõ cuộc Harry bị làm sao.

Chờ tính tình của Harry đi qua, đại khái không còn chuyện gì nữa.

Snape an ủi mình như vậy.

Nhưng thật sự Snape nghĩ quá đơn giản, dù ngàn năm sau kia cũng vậy, nếu Harry phát sinh mâu thuẫn cùng bạn học, đúng là qua mấy ngày liền tốt nhưng tình huống hiện tại là ngay cả Snape cũng không chú ý tới.

Tại ngày thứ ba, sau khi trên người Roxanne xảy ra sự cố lớn nhỏ, Snape rốt cuộc mới phát hiện không thích hợp.

Không phải bữa sáng ăn cái gì làm cả người biến sắc thì một số thời điểm trên người lộ ra đặc thù tương tự với động vật, ví dụ như lông chim, ví dụ như đuôi.

Dù sao bắt đầu ngày thứ ba, bên Roxanne sự cố chồng chất, Snape đương nhiên biết là kiệt tác của ai.

Không chỉ ngàn năm sau anh đã thấy qua mấy thứ này – trước khi họ tới đây, đôi song sinh đã triển lãm mấy thứ này một phần – chỉ cần là gần đây trình độ độc dược đề cao mà Harry làm ra đủ loại chuyện cũng khiến Snape hiểu được đang xảy ra chuyện gì.

Phải biết bằng vào địa vị của Roxanne trong gia tộc Black, nếu thật sự để cô ta biết được Harry đang chính cô ta, vậy dù gia tộc Slytherin che chở Harry, nhưng đối với Harry mà nói cũng sinh ra rắc rối không nhỏ.

Huống chi có ít nhất hai phần ba người trong gia tộc Slytherin hy vọng Harry biến mất, dù sao họ không cho phép bất kỳ người ngoài nào đến cướp vị trí tộc trưởng, nên Harry nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng thực hiển nhiên Harry đang nổi nóng cũng không hiểu đạo lý này, hiện tại đầu óc đều đang ngập tràn chán ghét với người kia, mà cậu căn bản không nghĩ ra cách tốt hơn nào khác, chỉ có thể dùng phương pháp trong mắt người khác thì vô cùng ác liệt và ấu trĩ mà xả giận.

Cậu để Herpo đi điều tra thói quen làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của Roxanne, như vậy cậu mới có thể chuẩn xác mà làm gì đó với thức ăn và đường đi của cô ta bảo đảm không ai tới người khác.

Chiều tối, vì ban ngày đủ loại sự cố làm Roxanne tức giận không thôi, nên cô ta lựa chọn đi tới hồ Đen dạo bước muốn để tâm trạng đỡ hơn. Nhưng ngay khi cô ta vừa mới tới bờ hồ, nước hồ Đen bỗng nhiên xuất hiện dao động kỳ quái.

Cô ta còn chưa kịp phản ứng đã bị người cá từ hồ Đen nhảy lên kéo xuống đáy hồ.

Rối loạn bên cạnh hồ Đen gây sự chú ý tới các học trò đang ở gần đấy, lập tức có không ít học sinh nằm trên làn lướt nhảy vào hồ hồng kéo Roxanne về.

Mà bên kia, Snape hiếm khi không đi cùng Roxanne thực ra cách sau cô ta không xa, nhưng anh không nhảy xuống khi cô ta rơi vào, anh biết rõ Roxanne không gặp nguy hiểm.

Trên người cô ta có hơi thở độc được làm người cá cho rằng cô ta là đồng loại mới kéo cô ta xuống, nhưng độc được đó một khi dính nước sẽ biến mất, đến lúc đó người cá sẽ buông tay thậm chí đưa cô ta lên bờ.

Nên Snape cũng không lo lắng Roxanne bị nguy hiểm gì, sợ dĩ anh đi theo sau Roxanne là vì ngăn chặn tên nhóc nào đó.

Quả nhiên, cách đó không xa anh thấy được Harry.

Tên nhóc kia đang cười trộm vì mình thành công.

Harry không có ý hại Roxanne, chỉ là muốn chinh đối phương mà thôi, Snape biết rõ tính của Harry, trừ khi thật sự làm cậu nguy hiểm tới tính mạng nếu không Harry sẽ không muốn mạng của ai, Harry hiện tại chỉ muốn cho cô ta trở nên chật vật một chút.

Nhưng Snape lại vì hành động của Harry mà không khỏi giận dữ.

Tên nhóc này có biết hành động hôm nay của mình có thể sẽ đưa rắc rối gì cho bản thân hay không? Roxanne không phải kẻ ngốc, dù không có chứng cứ cô ta cũng có thể đoán được là ai biến cô ta thành như vậy.

Đến lúc đó, rắc rối sẽ liên tiếp đến bên Harry.

“Tiểu thư người cá nên trở lại hồ Đen sống chung với đồng loại mình đi...” Bên này, Harry nhìn “kiệt tác” của mình, vui vẻ thì thầm. Mấy ngày nay chuẩn bị đều vì xui xẻo hôm nay của Roxanne, khi thấy cô ta chật vật lên bờ, cậu cảm thấy tâm trạng mình tốt hơn nhiều. Nhưng ngay khi cậu chưa nói xong những lời này, giọng nói Snape lạnh lùng đột nhiên truyền đến từ sau lưng.

“Vậy, có phải ta cũng nên đuổi trò về hang quỷ khổng lồ, cho trò ở chung với đám quỷ đó hay không?”

Harry xoay người, phát hiện không biết khi nào Snape đã xuất hiện phía sau mình, mà còn lạnh băng nhìn cậu.

“Sev...” Cậu khẽ nói nhìn đối phương.

“Hừm? Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không sao lại làm chuyện ngu xuẩn thế này?” Snape đề thấp giọng, khiến giọng anh càng thêm lạnh băng.

Harry nhìn Snape xa lạ như vậy, lạnh lùng, không hề ôn hòa.

Không biết tại sao, giận dữ xông ra từ đáy lòng, cậu “oa” mà khóc lên, sau đó xoay người chạy.

“Harry!” Snape giật mình, không ngờ Harry sẽ dao động cảm xúc lớn vậy, trong nhất thời cũng không thể tức giận, vội vàng đuổi theo.

40. Chương 40: Giải Khúc Mắc

“Sarah.” Godric đến cạnh Salazar, nhìn Salazar cầm sách, không biết làm thế nào mà cười cười, “Lại đang đọc sách?”

“Ừ.” Salazar gật đầu, “Đang đọc sách có liên quan tới linh hồn.”

“Ừ? Cậu đang lo cho Harry sao?”

“Có thể nói như vậy.” Salazar gật gật đầu, “Trước đó Harry đã nói với mình một ít giấc mộng kỳ quái, mình đang đoán ký ức thằng bé bắt đầu rục rịch, nhưng sau lại không có động tĩnh gì, ai cũng không biết là bị sao, mà mình lại không hiểu về phương diện linh hồn này.”

“Nên cậu muốn trước tiên tìm hiểu một ít để tránh lúc đó không biết làm gì?” Godric hỏi.

“Ừ.” Salazar gật đầu.

“Được rồi được rồi nhưng hiện tại cậu nên ném thử chút này trước đã, đây chính là Helga chuyên làm nha.” Godric đưa một ít đồ điểm tâm đặt trước mặt Salazar, “Ném thử chút?”

Salazar nhìn Godric chờ mong, cười gật gật đầu, buông sách xuống.

Nhưng ngay khi anh vươn tay muốn cầm điểm tâm, một tiếng bước chân vội vàng truyền đến, tay anh dừng một chút.

Rồi, cửa bị đẩy ra, Harry vọt vào.

“Harry?” Salazar nghi hoặc tiếp được Harry, nhìn đứa nhỏ nước mắt ràn rụa, mà ngay cả Godric cũng bị hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy?”

Sao Harry lại khóc?

“Ba ba...” Harry lớn tiếng khóc, tựa hồ muốn trút toàn bộ giận dữ trong lòng ra ngoài.

“Ngoan.” Thật ra Salazar không biết dỗ trẻ con thế nào, nhất là lúc anh không biết đối phương vì sao lại khóc, anh chỉ có thể vỗ lưng Harry khẽ an ủi thằng bé, nhưng dường như không có hiệu quả, Harry vẫn khóc không ngừng.

“A!” Salazar có chút khó xử nhìn Godric, Godric nhún nhún vai tỏ vẻ chính mình cũng không biết khuyên Harry rõ ràng coi nơi này trở thành nơi trút cảm xúc.

Salazar không có cách gì với Harry đang không ngừng khóc, Godric càng không thể.

Tuy anh có thể ở cạnh bọn nhỏ 11, 12 tuổi rất tốt nhưng với Harry tâm lý rõ ràng còn nhỏ hơn thì bản thân anh cũng không biết nên làm gì.

“Ừm, chết tiệt, ai chọc Harry nhỏ đáng yêu của chúng ta khóc thế này?” Godric khoa trương nói, “Đừng khóc đừng khóc, nói cho các chú biết các chú giúp con dạy dỗ hần nhé.” Nhưng Harry hình như không nghe thấy lời anh, vẫn cứ khóc.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng quyết định không nói gì hết, Salazar nhẹ nhàng vỗ lưng Harry, đơn giản để cậu khóc.

Thật vất vả chờ Harry dừng lại, quần áo Salazar đã ướt một mảng lớn.

“Ba ba.” Harry xoa mắt nói, giọng cậu trở nên hơi khàn khàn, làm người ta đau lòng.

“Ngoan,” Salazar ôm Harry vào lòng – trước đó đã ẽm cho quần áo mình thần chú khô ráo – khẽ an ủi, “Xảy ra chuyện gì?”

Harry cọ cọ trong ngực Salazar, bĩu môi nói, “Chuyện xảy ra với Roxanne là do con làm.”

“Ừ, không sao, nếu con thích làm vậy,” Godric ở bên cạnh nói, anh biết rõ Roxanne đã xảy ra chuyện gì, ứng theo việc các học trò Hogwarts gần đây cũng xảy ra sự cố, nghĩ lại đều biết là kiệt tác của ai, “Xảy ra chuyện gì các chú gánh cho con.”

“Nhưng,” Harry cắn môi dưới, có chút ủy khuất, “Nhưng Sev không thích, thầy ấy vừa mới mắng con.”

“Hả?” Godric sững sốt, liếc Salazar một cái, đều nhận ra kinh ngạc trong mắt nhau.

Thật lâu sau, Salazar cúi đầu nhìn Harry hỏi, “Thầy ấy làm gì?”

“Thầy ấy nói muốn ném con vào hang quỷ khổng lồ đó.” Harry bĩu môi, nói lại từ đầu tới cuối chuyện xảy ra bên hồ Đen, chờ cậu nói xong, Salazar còn chưa biết là có chuyện gì, Godric đã nở nụ cười.

“Làm sao vậy?” Salazar thấy Godric cười như vậy, khó hiểu hỏi.

“Slytherin các cậu đều không được tự nhiên làm người ta tưởng là tên đáng ghét muốn ăn đòn.” Godric cười đến mức thở hổn hển. (hết hơi =))

Salazar nhú mày, như ụ hiếp nhìn Godric.

Godric giả vờ đầu hàng, “Severus chắc cho rằng ngăn cách Harry và Black thì tốt hơn, không ngờ Harry bị Black chọc nên mới làm vậy, nhưng cậu không biết là thầy ấy không nói gì tự mình hạ quyết định rất dễ dàng làm người ta hiểu lầm sao?”

Salazar nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

“Cho nên mình mới nói,” Godric buông tay, lập tức nhìn qua một vòng, nở nụ cười sờ sờ đầu Harry, dụ dỗ, “Harry, con nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa chú giúp con đi dạy dỗ Severus cho con hết giận nhé.”

Harry gật gật đầu, khóc nửa ngày bản thân cậu cũng mệt, khi Godric đưa nước thuốc vô mộng cho cũng nhận lấy, nhưng khi chuẩn bị uống cậu lại kéo góc áo Godric, “Cái kia...”

“Làm sao vậy?” Godric cười hỏi.

“Vẫn không nên mắng Sev...” Harry chần chờ nói.

Godric nở nụ cười, “Được được được, các chú không mắng, chỉ là nói thầy ấy, để thầy ấy về sau không được mắng con nữa.”

Harry lúc này mới chần chờ gật đầu.

Sau đó uống nước thuốc vô mộng, chậm rãi ngủ trong lòng Salazar.

“Cậu muốn làm gì?” Salazar nhìn anh hỏi.

“Đương nhiên là phải gõ đầu tên gốc kia chứ sao.” Godric nghiêm trang chững chạc nói, “Phải biết, nếu để ý Harry, vậy thầy ấy không nên để Harry khóc như vậy. Được rồi, mình thừa nhận mục đích của thầy ấy là tốt, nhưng đối với Harry mà nói, hành vi của Severus chính là làm người ta vô cùng đau lòng.”

Anh nói xong lấy ra một tấm da dê, viết tin gửi Snape, sau đó gấp tấm da dê thành một con hạc, ẽm một thần chú, con hạc chậm rãi bay đi.

“Cậu biết những gì?” Salazar hỏi.

Godric vẽ mặt quái dị nhìn Salazar, “Cưng à, cậu không biết sao?”

Salazar chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ không hiểu.

“A, chẳng lẽ cậu không đoán ra Severus thích Harry sao?” Godric kinh ngạc hỏi.

Salazar nhú mảy, trầm mặc thật lâu mới chậm rãi nói, “Mình cho rằng họ là thầy trò.”

“A đúng vậy, họ là thầy trò.” Godric nói, “Nhưng không ai quy định thầy trò không thể yêu nhau đúng không?”

“Cậu cảm thấy điều này tốt cho Harry?” Salazar nhìn đứa nhỏ ngủ say trong ngực, bỗng nhiên nghĩ đến, phản ứng của Harry về hành động của Severus có hơi lớn, “Hơn nữa Harry thành bé...”

“Severus hẳn là vì tình huống hiện tại của Harry mới đặt điều đó trong lòng, lo lắng Harry chỉ vì ỷ lại.” Godric hừ hừ, anh rất rõ lòng dạ nhóm Slytherin, vì trước mắt anh đã có một tên, trình độ không được tự nhiên mọi Slytherin khác không đuổi kịp, nếu anh hiểu được ý của tên bạn này, đương nhiên cũng hiểu được nhóm Slytherin nhỏ đó nghĩ gì – tuy Snape thật ra cũng không nhỏ.

“Nhưng rõ ràng không phải.” Salazar vỗ vỗ lưng Harry, hít một hơi, “Harry chưa từng mất không chế như vậy.”

Còn khóc thế này...

“Cho nên mình cảm thấy chúng ta cần phải gõ đầu Severus.”

Godric vừa nói xong, cửa đã truyền tới tiếng gõ.

“Vào đi.” Godric điều chỉnh tư thế ngồi, nói.

Trong tay Snape nắm tấm da dê, anh thở mạnh, thoát nhìn là nhận được tấm da dê này rồi chạy ngay tới đây.

Sự thật cũng là vậy, nếu không có tấm da dê này của Godric, chỉ sợ Snape còn đang tìm Harry khắp Hogwarts kia – Harry chạy quá nhanh, chờ Snape đuổi theo đã không thấy bóng người, nên chỉ có thể đi tìm không mục đích.

“Severus, lại đây ngồi.” Godric có ý phát phát tay.

Snape do dự trong chốc lát, ngồi đối diện họ.

“Harry vừa tới đây đã làm chúng tôi nhảy dựng.” Godric chống cằm, nói, Salazar nhìn anh một cái, quyết định không nói gì mặc người kia.

“Thưa ngài...” Snape như muốn nói gì, nhưng Godric giơ tay lên ý bảo anh yên lặng.

“Severus, tôi hiểu suy nghĩ của thầy.” Godric nói, “Gia tộc Black luôn rất khó chơi, họ cũng không phải gia tộc quang minh chính đại gì, từ thật lâu trước kia, gia tộc họ vừa mới quật khởi, tộc trưởng họ đã không e dè thừa nhận người gia tộc Black muốn làm gì sẽ làm đến cùng, dù dùng thủ đoạn âm thầm đi nữa. Mà những năm gần đây, người gia tộc Black luôn thừa hành lời này hết sức mình, nên tôi biết rõ thầy muốn để Harry không bị gia tộc Black chú ý tới. Nhưng thầy có nghĩ tới Harry sẽ nghĩ thế nào không?”

Snape nhìn thoáng qua Harry trong ngực Salazar, đối phương ngủ rất sâu, nhưng khóe mắt còn ướt làm Snape đau lòng.

Snape do dự, ngồi đối diện họ.

“Harry là một đứa trẻ mẫn cảm, thầy chưa bao giờ nghĩ thái độ gần đây của thầy đối với thằng bé khác biệt lớn với thái độ đối với Roxanne làm thằng bé đau lòng sao?”

“Tôi...” Đối mặt Godric chất vấn, Snape nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Severus, thầy thích Harry đúng không?” Godric hỏi thành linh.

Severus không do dự gật gật đầu, nếu sư tổ đã nhận ra, phủ nhận cũng không có tác dụng.

“Nhưng thầy lo Harry chỉ là ỷ lại thầy vì mất trí nhớ.” Godric nói.

Snape ngạc nhiên nhìn Godric một cái, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Haizzz, được rồi, ôi các Slytherin.” Godric bắt đầu dĩ vãng, “Nếu thầy lo điều này, vậy thầy không biết đó mới là ưu thế của mình ư?”

Có ý gì? Snape nghi hoặc nhìn Godric.

“Ngu ngốc.” Godric chỉ vào anh nói, “Harry ý lại thầy như vậy, thầy nghĩ xem, nếu thầy lợi dụng phần ý lại này cho tốt, phần ý lại này sớm hay muộn sẽ là điểm tiếp xúc tình cảm của hai người. Hay là nói thầy định đời này cũng không nói cho Harry sau đó chờ thằng bé khôi phục đi kết hôn sinh con?”

41. Chương 41: Thư Máu

Sau khi tỉnh lại, Harry phát hiện mình đang được ôm rất ấm áp.

Cậu cọ cọ cảm thấy cái ôm rất quen thuộc, nỉ non một câu, “Ba ba.”

Người ôm cậu hừ lạnh một tiếng, Harry bị thanh âm quen thuộc đó làm tỉnh lại.

Mở mắt ra, gương mặt Snape gần ngay trước mắt làm Harry gần như nhảy dựng lên.

“Sev...” Cậu gọi một tiếng, sau đó chợt nhớ mình hẳn đang giận, vì thế cậu quay đầu sang một bên, cố giãy dụa xuống dưới.

“Harry.” Snape đến gần cậu, ôm chặt hơn nữa, “Ta thật xin lỗi.” Anh khàn khàn nói.

Harry sửng sốt, không dám tin nhìn Snape.

“Ta thật xin lỗi, Harry.” Anh cọ trán Harry, để Harry không né được, “Ta không nên mắng trò.”

Harry mếu máo nhưng không chịu để ý tới anh.

“Về sau sẽ không, được không?” Snape khẽ nói bên tai cậu.

Harry tiếp tục lắc đầu, chính là không chịu nhìn Snape một cái.

“Hử?” Snape nhún âm cuối, “Hay là, Harry muốn đánh ta trút giận?”

Anh đưa đũa phép vào trong tay Harry, “Ta biết gần đây trò học rất nhiều pháp thuật, nếu không thử dùng trên người ta?”

Harry xem lại pháp thuật mình học gần đây, phát hiện toàn là pháp thuật tà ác, cậu không muốn sử dụng lên người Severus, vì thế cậu lắc lắc đầu.

“Dừng giận nữa được không?” Snape nói nhỏ bên tai cậu, làm Harry rút đầu vì hơi thở ấm áp.

“Sev.” Harry rút cuộc đồng ý quay đầu lại, cậu nhìn Snape bĩu môi, “Con không thích thầy tới gần cô ta.”

“Hử?” Snape như nở nụ cười, ít nhất Harry thấy khóe miệng anh giương lên một chút độ cong, “Vì sao chứ? Trò biết không, cô ta là khách của Hogwarts, hơn nữa cô ta có kiến thức về độc dược, một bậc thầy độc dược sẽ không từ bỏ cơ hội tiếp xúc với tri thức độc dược.”

“Nhưng con không thích đó.” Harry lớn tiếng, “Sau khi cô ta tới thầy không để ý tới con nữa, con không tìm thấy thầy đâu cả.”

“Vậy thì hôm nào ta đi nói chuyện với cô ta sẽ mang theo trò?”

“Không cần.” Harry từ chối.

“Ừ?”

“Con không thích cô ta.” Harry nói, “Mắt cô ta nhìn Sev không tốt.” Snape ngăn ra, chợt nhớ tới sư tổ đã từng nói Harry là một đứa trẻ thực mẫn cảm, nên ánh mắt và thái độ của Roxanne đã sớm làm Harry đề phòng nhất thời cảm thấy hành vi trước đó của mình có chút dư thừa. Tuy Harry mất trí nhớ và tâm trí có hơi trẻ con, nhưng Harry mẫn cảm về rất nhiều chuyện, dù không có anh ngăn trở, Roxanne tìm được Harry nhưng cũng không chắc có thể làm việc theo kế hoạch cô ta đã định được.

Phải biết Harry rất không khách sáo với người mình ghét.

Thảo nào xà tổ còn cảnh cáo anh.

“Tôi không mong sẽ thấy Harry khóc, nếu lần này chỉ là ngoài ý muốn thì tôi cũng không để tâm.” Khi đó, Salazar ôm Harry, lạnh lùng nhìn anh, “Một gia tộc Black tôi còn không để vào mắt, nếu tình huống hôm nay lại xảy ra thì thầy không cần phải gặp lại Harry nữa.”

Đúng rồi, một gia tộc Black hai người họ không thể nào để vào mắt được, dù bên trong Slytherin có mâu thuẫn nhưng đối với gia tộc Black, nếu có lý do phát động chiến tranh để thôn tính gia tộc kia thì, phần lớn thành viên gia tộc Slytherin tuyệt đối tán thành, ngoại trừ một số có liên hệ với gia tộc Black không hy vọng chuyện này xảy ra.

Salazar không mong Harry bị ủy khuất, nên anh cảnh cáo Snape không được làm như thế nữa.

Snape không hề khó chịu, dù sao đối phương cũng muốn tốt cho Harry.

“Được.” Nghĩ đến đây, Snape sờ sờ đầu Harry, “Vây về sau ta và trò cùng rời xa cô ta.” Bất tri bất giác anh lại dùng giọng điệu dỗ dành trẻ con, nếu để nhóm học trò giáo sư Hogwarts thấy được chắc sẽ giật mình chẳng? Dù sao không ai có thể nghĩ lão dơi già đầy dầu sẽ lấy giọng điệu ôn hòa như thế mà nói chuyện mà?

Harry nghi ngờ nhìn Snape, không nghĩ ra vì sao hôm nay Snape dễ nói chuyện như vậy.

“Được không?” Snape nhìn cậu ngẩn người, hỏi.

Harry lắc lắc đầu, “Thầy không trách con sao?”

“Trách trò cái gì?” Snape hỏi lại.

Harry muốn nói gì nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Snape ôm cậu, “Được rồi, đừng giận nữa, Harry muốn ta làm sao đây?”

“Làm sao cũng được ạ?” Harry nhìn Severus hỏi.

“Ừ.”

“Vây...” Tròng mắt Harry đảo, “Con không thích cô ta, về sau Sev sẽ không gặp cô ta được không?”

Snape bật cười, “Được.”

Đáp án này làm Harry kinh ngạc, “Không phải Sev thích nói chuyện với cô ta sao?” Cậu nói hơi chua.

“Đồ ngốc.” Snape cười khê, nỉ non một câu, “Cô ta không quan trọng như em.”

“Dạ?” Harry không nghe rõ.

“Không có gì.” Snape lắc đầu.

Harry không nghe câu nói sau cũng không quan trọng, quan trọng là... kể từ ngày đó Snape thật sự bắt đầu cùng cậu, chỉ cần cậu đi tìm người, không thể không thấy người. Tuy đối phương vẫn lạnh lùng nhưng không biết vì sao, Harry cảm thấy Sev đối xử với mình khác trước, làm cậu cảm thấy thỏa mãn một cách khó hiểu.

Mà Harry cũng không gặp lại Roxanne, đương nhiên làm cậu quên đi chuyện gần đây, vui vui vẻ vẻ hưởng thụ “thế giới hai người” với Sev nhà cậu.

Nhưng họ rời xa lại làm lửa giận trong lòng Roxanne càng cao.

“Chết tiệt.” Mấy ngày nay Roxanne cũng không thấy Snape, cũng không thấy Harry, dù cô nghĩ cách lấy được thời gian biểu của Harry định ngăn lại khi Harry tan học nhưng không biết vì sao, cô ta luôn có thể không thấy được Harry, hơn nữa là có khi chạm phải Salazar rất ít khi gặp trong lâu đài.

Mà mỗi lần đối phương gặp cô ta sẽ mang theo ánh mắt lạnh băng cảnh cáo, làm cho cô ta sợ nổi da gà.

Dường như mọi động tác của mình đều bị ông ta nhìn thấy, mình làm nhiều việc như vậy nhưng người trước mắt lại ở một bên cười lạnh như xem trò vui.

Nhất là có đôi khi chạm phải tộc trưởng Gryffindor.

Người kia bình thường cười hì hì trêu đùa với trẻ con vừa thấy cô đã làm cô ta cảm thấy nụ cười kia đang cất giấu cái gì đó, như đang cảnh cáo, lại như đang cười nhạo cô ta, hay là chờ cô ta bị chê cười chẳng hạn?

Nói ngắn lại, mỗi lần Roxanne muốn đi đón người nhưng đều bị những ánh mắt đó nhìn xem làm người ta chán ghét.

“Chú cảm thấy, có phải họ đã nhận ra gì không?” Hôm nay, khi Roxanne bớt thời gian về nhà Black, đi tới phòng Cygnus.

“Hay là, thật ra anh ta đã sớm biết chúng ta đang chuẩn bị làm gì.” Cygnus lạnh mặt nói, “Xanne, nếu con cảm thấy có áp lực thì không cần ép mình.”

Tuy mượn sức bậc thầy độc dược là quan trọng nhưng Cygnus biết Roxanne quan trọng cỡ nào với Black, dù từ bỏ kế hoạch lần này sẽ làm kế hoạch về sau của họ thay đổi rất lớn nhưng vẫn còn tốt hơn việc Slytherin ra tay với Roxanne nhiều.

Tuy ông ta có một đứa con trai rất xuất sắc nhưng tất cả mọi người biết, người ông ta coi trọng nhất thật ra là Roxanne, vì cô ta đủ điên cuồng, đối xử với người khác đủ ngoan quyết, con ông ta tuy xuất sắc nhưng vẫn còn kém xa Roxanne.

Nếu có thể, chờ lợi dụng xong bậc thầy độc dược kia có lẽ có thể để Roxanne kết hôn với con ông ta, nói vậy, gia tộc Black hẳn có thể đi một hướng huy hoàng hơn.

Cygnus nghĩ vậy, có người gõ cửa.

“Tiến vào.”

Một người hầu đi đến, thấy Roxanne ở đó cũng không kiêng kị, cúi đầu với hai người.

“Có chuyện gì?” Cygnus nhìn người tới như có hơi lo lắng, lạnh lùng hỏi han.

“Tộc trưởng, mẹ của cậu chủ nhỏ đã xảy ra chuyện.”

Từ khi Ellis đến Hogwarts, đối xử của mẹ thằng bé tốt hơn trước kia một chút, dù sao Cygnus biết nếu muốn để Ellis ngoan ngoãn nghe lời vậy mẹ thằng bé mới là trọng điểm.

“Xảy ra chuyện gì?” Cygnus nhíu mày.

“Có người đến bên kia...” Người tới ấp úng không biết nên nói gì, Cygnus không kiên nhẫn đẩy hắn ra, quyết định tự mình xem.

Roxanne đi theo sau ông ta, trong lòng có dự cảm xấu.

Chỗ ở mẹ Ellis, ở nơi khá hẻo lánh trong biệt thự, không chỉ vì sau khi cô ta trở thành Squib mà địa vị dần thấp đi, mà là vì phu nhân Black đương nhiệm không thích người phụ nữ này.

Nếu không phải Ellis đi tới Hogwarts, Cygnus muốn không chế Ellis thì bản thân ông ta cũng không biết Ellis và mẹ thằng bé rốt cuộc đang ở đâu.

Khi Cygnus đi tới nơi đã không còn kịp nữa, người phụ nữ kia đã chết, mà đầu sỏ gây tội là vài người cùng thể hệ với ông ta tuy năng lực không cao nhưng tự cao tự đại trong gia tộc.

“Tôi nghĩ, có lẽ các cậu có thể cho tôi một giải thích vừa lòng?” Cygnus nhìn người phụ nữ đầy người là máu, quần áo người phụ nữ kia đã bị rách một nửa nhưng chưa kịp xé hết, chắc là được một nửa thì tự cô ta dùng pháp lực còn sót lại đánh vào trung tâm pháp lực làm trung tâm tự bạo rồi.

Không ngờ người phụ nữ này trở thành Squib mà trong trung tâm pháp lực vẫn còn, có thể làm cô ta tự bạo.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người đàn bà này đã chết, vậy muốn không chế tên nhóc con kia sẽ rắc rối.

“Em... Chúng em... Anh họ, là ả không tốt, nếu chúng em không cẩn thận một chút, ngay cả chúng em cũng chết luôn.” Ba người ném tội lỗi sang người chết, dù sao nơi này bình thường không có mấy người tới, mà nhân vật chính đã chết, sao họ có thể không tự biên tự diễn chứ?

“Các cậu cho rằng, tôi là tên ngu?” Cygnus nhìn ba người trước mắt, nheo mắt lại.

“Anh họ, chúng em không nói dối.” Bọn họ một mực khẳng định.

“Thật sao?” Cygnus cười lạnh, “Xanne, ba người này giao cho con, làm gì thì con biết đó.”

“Xanne đã biết.”

Roxanne vung tay lên liền có vài người áo đen xuất hiện chung quanh bọn họ, không đợi mấy tên kia nói gì đã mang người đi.

“Xanne, đừng cho tên nhóc con kia biết chuyện này.” Cygnus nheo mắt lại, chỉ cần thằng bé không biết chuyện này thì mình vẫn có thể khống chế nó trong lòng bàn tay.

“Con hiểu, con sẽ đi làm.” Người biết chuyện hôm nay, một tên cũng không giữ được.

Nhưng họ tính toán kỹ thế nào thì họ cũng không biết, một con cú gây yếu đã bay tới lâu đài Hogwarts, mang theo một bức thư máu giao cho Ellis đang tiếp nhận khảo nghiệm của Gelanne.

42. Chương 42: Rời Đi

Mỗi tuần Gelanne sẽ tiến hành thí nghiệm một lần với Ellis, ngày nay là lần thí nghiệm cuối cùng, nếu hôm nay Ellis thông qua thì Gelanne sẽ đồng ý nhận học đồ này.

Sự thật chứng minh Ellis rất có thiên phú về phương diện độc dược, dù Gelanne đã không nhìn được mà tán thưởng với biểu hiện của cậu bé.

“Làm rất tốt.” Nhìn Ellis chờ mong nhìn mình, Gelanne nhẹ nhàng cười nói.

Ellis vốn rất căng thẳng lúc này mới thở phao một hơi gật gật đầu, nở nụ cười, “Thầy giáo.”

Cậu bé biết những lời này của Gelanne có nghĩa là đồng ý nhận mình.

Nghĩ đến mình có thể học tập độc dược mà mình thích, mà còn có thể làm mẹ vui, Ellis lúc này cười rất vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó, một con cú bay về phía cậu bé, cậu bé nhìn con cú kia, trong lòng bỗng nhiên bất an.

Đó là con cú mà mẹ lén lút nuôi, mẹ nói, nếu ngày nào đó xảy ra sự cố mà bà không kịp rời đi thì sẽ cho con cú này phải tới cạnh mình.

Mà khi cậu bé thấy rõ con cú kia mang theo tấm da dê đầy máu, cậu cảm thấy tay mình bỗng nhiên run rẩy.

“Làm sao vậy?” Gelanne dè dặt cậu bé hỏi.

Ellis run rẩy mở tấm da dê kia ra.

Tấm da dê không viết hết, thoát nhìn là sốt ruột kéo tới, hơn nữa chữ trên thư không phải bằng mực mà là máu, chắc là mẹ cậu không kịp tìm bút trực tiếp dùng máu mình viết ra.

“Rời đi, vĩnh viễn.”

Trên thư chỉ có hai từ, nhưng lại làm Ellis ngây người.

Xuất phát từ lễ phép, Gelanne cũng không hỏi Ellis nội dung thư, nhưng khi anh thấy Ellis kinh ngạc không phản ứng thì anh bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

“Ellis?” Anh nghi hoặc mở miệng, nhưng nháy mắt đó, nước mắt Ellis bỗng chảy xuống.

“Mẹ...” Cậu bé kinh ngạc nỉ non, pháp lực trên người bỗng nhiên không bị khống chế đánh sâu vào cơ thể mình.

Gelanne mở to hai mắt, ếm cho mình một Protego, không thể tin được trong nháy mắt Ellis xảy ra pháp lực bạo động, hơn nữa lại còn ở phạm vi lớn thế này.

“Chết tiệt!” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi giờ đùa phép mình lên.

Nếu làm người kia dùng pháp lực bạo động, nói cách khác, anh sẽ trở thành Squib!

Hai ngày sau.

“Sev.” Harry vẻ mặt thất vọng chạy đến cạnh Snape, “Không thấy Ellis đâu cả.”

“Trò ấy theo đạo sư của mình ra ngoài rồi.” Snape an ủi Harry không tìm thấy bạn mà uể oải, “Bọn họ cần đến những nơi khác nhau xem những được liệu khác nhau, về sau Ellis mới có thành tựu trên độc được.”

“Vây...” Harry tiếc nuối mà nói, “Vây khi nào họ mới trở về?”

“Bọn họ sẽ trở về.” Snape nhẹ vỗ đầu Harry nói.

Chờ khi Ellis có năng lực chống lại gia tộc Black, họ sẽ trở lại.

Phần sau câu nói kia Snape không nói ra, anh nhẹ vỗ đầu Harry có hơi ngậm ngẫn.

Nghĩ đến ngày hôm qua khi anh và Godric đuổi tới, Ellis vì pháp lực bạo động mà cả người đầy máu, nhưng tia hận thù dưới đáy mắt lại cố chấp làm người ta hoảng sợ.

Khi Rowena cứu Ellis, cậu bé vẫn luôn tỉnh táo, dù đau đến cả người run rẩy nhưng cậu bé không hôn mê.

Sau khi cậu bé vượt qua nguy hiểm mới chậm rãi ngủ.

“Tin tức gia tộc Black, mẹ Ellis dùng pháp lực đánh sâu vào trung tâm pháp lực, trung tâm nổ mạnh làm trong cơ thể bà ấy xuất huyết phần lớn.” Lúc này, Salazar đọc tin tức không biết từ nơi nào, “Chắc là tin tức gửi cho Ellis trước khi đến.”

Tuy bình thường người phụ nữ này rất nghiêm khắc với Ellis, thậm chí khi Ellis làm không tốt sẽ đánh cậu bé, nhưng cô ta cũng vì tốt cho Ellis.

Tuy nhiên cô ta đã trở thành Squib, không thể nào giành địa vị cho Ellis ở gia tộc Black, chỉ có khi Ellis thành công thì cậu bé mới có chỗ đứng nhỏ nhoi trong gia tộc.

Mà Ellis hết sức kính trọng mẹ mình, dù một phần mẹ cậu bé làm vậy cũng vì bản thân cô ta không bị đuổi khỏi gia tộc Black.

Trước cái sân tối tăm, mẹ con họ sống nương tựa lẫn nhau, dù gian nan thế nào nhưng ít nhất cũng có người làm bạn.

Nhưng hiện tại người mẹ nghiêm khắc nhưng yêu cậu bé đã không còn, thậm chí cậu bé còn không thể nhìn thấy cô ta lần cuối cùng.

“Lá thư này chính là nói cho Ellis, khi cậu bé nhận thư chắc bản thân đã gặp bất trắc, bảo Ellis rời xa gia tộc Black vĩnh viễn đừng trở về.” Rowena ngồi bên giường Ellis, đứa nhỏ này ngủ không yên, thì thoảng nói mê lộ ra nỗi đau đớn của mình, thậm chí khi ngủ mơ cậu bé cũng khóc.

“Con muốn mang cậu bé đi.” Gelanne luôn im lặng một bên mở miệng. Tất cả mọi người nhìn anh.

“Tạm thời để cậu bé rời khỏi đây, nói vậy tâm trạng cậu bé cũng đỡ hơn, đương nhiên, nếu cậu bé muốn báo thù, vậy để bản thân cậu bé tự nỗ lực.”

“Đứa bé này có vẻ yếu đuối nhưng nếu quật cường cũng vô cùng làm người khác đau đầu.” Helga luôn quan sát Ellis thờ dãi, “Cậu bé kính yêu mẹ mình, hiện tại mẹ đã đi, mình nghĩ tính cách vẫn luôn giấu kín kia sẽ vì thế mà xuất hiện.”

Đó là bóng tối giấu ở trong cõi lòng mỗi một Black, dù là Ellis Black cũng không thiếu phần bóng tối kia, càng sâu hơn, bình thường che dấu sâu như vậy, có thể ngay cả mình cũng chưa nhận ra, có lẽ một khi bùng nổ làm việc sẽ còn ngoan lệ hơn cả Roxanne.

“Có lẽ vậy,” Gelanne nói, “Chúng ta dường như là tự cho gia tộc Black rắc rối?”

“Họ vẫn luôn coi chúng ta là trò cười, vậy đợi khi Ellis trưởng thành thì xem họ có thể cười tiếp không.” Godric không hề gì nói, “Gelanne, cậu có niềm tin không?”

Bồi dưỡng Ellis đủ để đối kháng với gia tộc Black.

“Chỉ cần cậu bé có thể chấp nhận phương pháp huấn luyện của con.” Gelanne nhún vai nói.

Ngày hôm sau khi Ellis tỉnh lại, đối mặt Gelanne hỏi, cậu bé không nói gì, chỉ gật gật đầu.

“Tôi chờ mong, đợi khi trò làm gia tộc Black long trời lở đất.” Khi đó, Godric như vị cha chú sờ sờ đầu cậu bé, bình thường gương mặt cười hì hì giờ phút này đứng đắn đều làm người ta cảm thấy anh muốn ăn đòn. “Bị bắt nạt trò phải bắt nạt lại, nếu họ làm trò mất mẹ, vậy trò càng phải làm họ mất gia tộc, mất vinh quang.”

Đứng một bên nhìn Godric lừa người Snape bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Đây là Gryffindor quá khứ cười hì hì thích chơi đùa cùng trẻ con mười mấy tuổi đây sao?

Vì sao hiện tại thoát nhìn ngài ấy cười lại làm người ta rét lạnh như vậy, mang theo nụ cười hiền hòa khuyên nhủ một người thu lại hận thù, rồi sau đó phóng ra, người khác làm bạn mất gì vậy bạn phải báo đáp họ lại gấp bội, hành động có thù tất báo này không phải chỉ Slytherin mới có sao?

Lời nói này căn bản không hề giống với lão ong mật mỉm cười nói với họ “Phải có niềm tin vào tình yêu”, “Yêu là vũ khí tốt đẹp nhất cũng lợi hại nhất trong cuộc sống” cả!

Cho nên, đây mới là Gryffindor chân chính sao?

Có thù tất báo giống hệt Slytherin, tuyệt đối không chịu thiệt, thật sự làm Snape giật mình không nhỏ.

Sau lại, dưới sự chứng kiến của bốn người sáng lập, bọn họ hoàn thành khế ước đạo sư, sau đó rời khỏi Hogwarts. Có Gelanne tự mình viết thư cho gia chủ gia tộc Black nói anh rất vừa lòng với biểu hiện của Ellis, quyết định nhận cậu bé làm học đồ, mà còn vì một ít nguyên nhân cần tới nơi khác, nên dẫn theo Ellis đi.

Dù người gia tộc Black phản đối cũng không thể, vì khi họ nhận được thư, Gelanne đã mang Ellis đi rồi.

“Sev?” Harry kêu khiến Snape tỉnh táo lại, anh nhìn về mặt nghi hoặc của Harry, lắc lắc đầu với cậu.

“Ta không sao.” Anh nói, nghĩ nghĩ, anh lại hỏi. “Harry có muốn tới nơi khác không?”

“Nơi khác?” Harry khó hiểu nhìn anh.

“Chúng ta tới nơi khác nhìn xem.” Snape vuốt đầu cậu.

Gần đây anh thấy được một ít dược liệu trong sách, những thứ đó là dược liệu rất hiếm ở ngàn năm sau, anh muốn mang Harry đi vào trong đó nhìn xem, nghiên cứu hoàn cảnh những dược liệu đó sinh trưởng, như vậy, trở lại ngàn năm sau có lẽ anh có thể nghĩ cách nuôi dưỡng những dược liệu quý hiếm gần như tuyệt chủng này.

Nếu có thể, anh muốn dẫn Harry vừa đi du lịch vừa thăm thú.

Đi ở giữa núi rừng, chắc sẽ không phải sợ những Muggle kia.

“Được!” Harry vui vẻ gật đầu, “Sev nói đi chúng ta đi luôn.”

Snape nhìn ánh mắt tin tưởng hoàn toàn của Harry, cười gật gật đầu.

Sau khi quyết định, họ đi tìm Salazar.

“Muốn ra ngoài một chút?” Salazar có hơi ngạc nhiên nhìn họ.

“Tôi muốn đi xem một ít thực vật đó.” Snape nói. “Nếu ngài cho phép, tôi muốn dẫn Harry ra ngoài.”

Salazar nhìn Harry ngập tràn chờ mong một cái, rồi thản nhiên gật đầu, “Nhưng đừng quá lâu, thầy biết đó, hiện nay Harry vẫn là học trò.”

Nếu không trong lúc rời trường quá lâu, kế ước của các gia tộc lớn sẽ mất hiệu lực với Harry, “Chậm nhất là một tháng.”

Được Salazar cho phép, Snape thở một hơi.

Buổi tối họ đơn giản thu thập một chút, sau đó chuẩn bị ngày hôm sau thì xuất phát.

Nhưng ngày hôm sau xuất phát không thể đúng giờ, vì anh bị người ngăn cản.

Tuy Ellis rời đi làm gia tộc Black trở tay không kịp, nhưng kế hoạch nên tiến hành vẫn phải tiến hành, nhưng không thể không nói quả thật họ có chút hoảng. Vì Ellis không ở thì Roxanne cũng không có lý do gì tiếp tục ở lại Hogwarts, lần này cô ta vẫn lấy cơ thu dọn đồ đạc của mình trở lại, hôm nay cô ta phải khiến Snape đồng ý giúp đỡ Black, kể cả vì vậy mà buông tha kế hoạch tiếp cận Harry.

Sáng sớm, Harry đi ra từ phòng ngủ của mình, khi tới lễ đường, ở một góc thấy được Roxanne đang nắm tay Snape.

43. Chương 43: Roxanne Châm Chọc

“Hai người đang làm gì?” Harry nhìn hai người, khó hiểu hỏi han.

Snape thấy Harry đi ra, sắc mặt càng không kiên nhẫn.

Anh bỏ tay Roxanne ra, ngoắc Harry đi tới cạnh mình.

Harry khó hiểu đi tới.

“Thu dọn đồ xong rồi?” Coi như Roxanne không có mặt, Snape nhìn Harry, tình cảm hỏi.

Harry gật gật đầu.

“Chúng ta đi ăn chút gì đó, lát nữa thì xuất phát.” Snape dặt cậu nói.

Một bên Roxanne như nhận ra cái gì, trước khi họ rời đi lần thứ hai ngăn lại đường đi của Snape.

“Tiểu thư Black, tôi nghĩ chúng ta đã nói rõ rồi.” Snape nhìn người trước mắt, có chút không kiên nhẫn nói, “Tôi nhận ý tốt của gia tộc Black, nhưng thật xin lỗi tôi không định cống hiến cho gia tộc cô.”

“Anh nịnh bợ con nuôi của gia tộc Slytherin, đương nhiên cảm thấy làm việc cho gia tộc Black không thể được thứ gì,” Roxanne ác ý nhìn Harry một cái, “Nhưng Severus anh phải biết, anh chính là một bậc thầy độc được bình thường không có bối cảnh, dù anh có năng lực thế nào, dù con nuôi ngài Slytherin có thích anh ra sao, hay là...” Cô ta cười lạnh nhìn Harry, “Tên nhóc này có thích cảm giác anh cho nó trên giường đi nữa thì anh cũng chỉ là một phù thủy bình thường, dù ngài Slytherin cho phép, nhưng chỉ sợ gia tộc Slytherin sẽ không thu nhận anh.”

Snape nhú mày, tức giận nhìn cô ta.

Roxanne căn bản là đang ám chỉ bản thân lừa gạt Harry, lừa Harry lên giường mới có thể khiến người gia tộc Slytherin bảo vệ mình.

Nhưng Merlin biết căn bản không có chuyện này.

“Sao, tôi nói đúng chỗ anh lo chứ gì?” Roxanne thấy Snape không nói lời nào, cười quyền rũ dán lên thân thể anh, ở bên tai anh hiền hòa nói, “Nếu anh lo lắng cứ thế rời khỏi tên nhóc con này sẽ làm ngài Slytherin trả thù anh thì anh không cần lo, chỉ cần anh đồng ý vào gia tộc Black thì gia tộc Black cam đoan sẽ vì

anh mà ngăn cản lửa giận của ngài Slytherin. Dù sao, gia tộc họ thế nào cũng không thể vì điều này mà trở mình với gia tộc bọn tôi được.”

Dù sao hiện tại hắc bạch phù thủy còn có kẻ thù chung mà không phải sao?

“Tiểu thư Black, mời cô bỏ móng cô ra.” Snape bắt được tay Roxanne đang chạy trên người mình.

Roxanne cười khanh khách, “Severus, đừng xấu hổ, nếu anh thật sự vào gia tộc Black, địa vị của anh trong gia tộc bọn tôi tuyệt đối sẽ không thấp hơn tôi, phải biết, người gia tộc bọn tôi đều rất quý trọng nhân tài. Chú tôi còn nói, nếu anh đồng ý dốc sức vì gia tộc, thì ngoài vị trí tộc trưởng, những thứ khác, anh muốn gì chúng tôi cũng sẽ cố gắng thỏa mãn anh.”

“Tôi chỉ muốn cô nhanh chóng biến mất trước mặt tôi.” Snape nhìn cô ta lạnh lùng nói.

“Anh...” Nói lâu như vậy nhưng Snape đều thờ ơ, dù kiên nhẫn thế nào, Roxanne cũng bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn, nghĩ nghĩ, cô trừng Snape, “Severus, anh cần phải rõ, lấy thân phận của anh, dù anh được ngài Slytherin khen ngợi nhưng vẫn chịu bất nạt trong gia tộc Slytherin thôi.”

“Chuyện này không cần cô quan tâm.”

Snape lạnh lùng nói xong, kéo Harry chuẩn bị rời đi.

“Chết tiệt, tên nhóc con này rốt cuộc tốt chỗ nào, rõ ràng đã mười mấy tuổi nhưng đầu óc vẫn chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, Severus, tôi cũng không ngờ hóa ra anh thích tên ngốc, nếu anh thích tên ngốc, gia tộc Black cũng không phải không có...” Giọng nói phẫn nộ của cô ta ngừng lại, vì ngay khi cô ta chưa nói xong, Snape đã phẫn nộ quay người, thậm chí cô ta còn không rõ Snape có rút đũa phép ra hay không, một luồng sáng đã chợt lóe bên cạnh mình rồi biến mất, sau đó cô ta liền cảm thấy một luồng chất lỏng ấm áp xẹt qua hai má.

“Anh...” Cô ta không thể tin vươn tay che mặt mình, nhưng máu từ hai má cô ta lại chảy qua kẽ ngón tay.

“Nếu cô tiếp tục vũ nhục Harry, vậy tôi nghĩ, tiếp theo không chỉ là cảnh cáo đơn giản như vậy.” Snape nhìn ánh mắt cô ta không thể tin, lạnh lùng nói.

“Severus Snape!” Roxanne rút đũa phép ra, “Anh dám ra tay với tôi?” Chưa từng có ai, dám dùng pháp thuật hắc ám với cô ta, mà cái phù thủy bình thường không hề có thể lực đằng sau không hề có địa vị nào lại dám ra tay với cô đại tiểu thư của nhà Black!

“Nếu cô tiếp tục nói những nói cuội, vậy tôi nghĩ tôi sẽ đối phó cô gấp bội!” Snape chán ghét nhìn cô ta.

Không thể phủ nhận khi Roxanne ngụy trang đúng là có dáng vẻ thực nữ, hiền hòa mà cao quý, dù biết điều đó không thể là tính cách chân thật của cô ta nhưng Snape vẫn muốn ở cạnh. Không chỉ vì bản thân cô ta mang tới tri thức độc được, mà khi cô ta ngụy trang hành vi cử chỉ rất giống một người Snape quen.

Narcissa Malfoy.

Vị đàn chị kia vốn xuất thân từ Black, sau khi gả vào gia tộc Malfoy liền trở thành một Malfoy phu nhân tiêu chuẩn, ôn nhu cao quý, lời nói và việc làm trang nhã.

Nhưng hiện tại, Roxanne dỡ bỏ ngụy trang, cả người như là một kẻ điên đuổi theo Chú tể Hắc ám mà còn cam nguyện trả giá vì sự nghiệp pháp thuật hắc ám, kẻ điên kia vốn cũng là từ gia tộc Black, nhưng tính cách quả thực khác biệt một trời với Narcissa.

Điên cuồng cố chấp, làm người ta chán ghét.

Không ngờ trên người Roxanne anh lại thấy được hai bóng dáng quen thuộc, thật sự làm anh kinh ngạc.

“Anh...” Roxanne đã bị anh làm tức giận nói không ra lời, pháp lực cô ta rất khổng lồ, không cần thần chú đã bắt đầu ngưng tụ ở đũa phép. Nhưng lúc đó, một ít thanh âm bắt đầu tới gần bọn họ.

Cô ta nhìn chung quanh theo bản năng, lại ngạc nhiên phát hiện không biết khi nào chung quanh mình có rất nhiều rắn.

“Cái này...” Cô ta giật mình mở to mắt.

Trước mặt cô ta, Harry kiêu ngạo ngẩng đầu, “Nếu cô muốn đánh nhau với Sev, tôi sẽ cho rắn cắn chết cô.” Cậu chán ghét nhìn người đàn bà trước mặt, nhất là ghét cô ta luôn quần lầy Sev của cậu, tuy cậu không dám giết người, nhưng uy hiếp người chắc là được.

“Nhóc con, là mi?” Roxanne hung tợn trừng Harry.

Đúng rồi, sao cô ta lại quên, Xà Khẩu, tên nhóc con này có dòng máu Slytherin, sao có thể không biết xà ngữ chứ?

“Tôi ghét cô!” Harry chỉ vào Roxanne, lớn tiếng, “Không cho cô tới gần Sev.”

“Mi một tên nhóc...”

“Một tên nhóc như tôi có thể bảo rắn cắn chết cô đó!” Harry uy hiếp nói.

Roxanne khinh thường cười cười, “Vậy thì mi thử xem.” Nói xong, đưa phép cô ta đã vung lên.

Thần chú dưới sự khống chế chính xác của cô ta ném tới những con rắn trên mặt đất, thực lực của cô ta quả thật rất giỏi, trên mặt đất nhiều rắn vậy mà không thể tới gần cô ta. Nhưng những thần chú đó của cô ta không thể đánh chết rắn, vì Snape và Harry liên hợp ếm cho những con rắn đó thần chú bảo hộ. Sau đó Harry bỗng nhiên nói cái gì với một con rắn nhỏ, chỉ thấy con rắn nhỏ kia nháy mắt biến to, sau đó thừa dịp Roxanne không chú ý, quật đuôi đánh bay đưa phép trong tay Roxanne.

“A!”

Roxanne không thể nắm chặt đưa phép của mình, cứ thế bị bỏ lên, không đợi cô ta kịp phản ứng, con rắn kia bắt đầu quần chặt cơ thể cô ta, làm cô ta không thể động đậy.

“Nhóc con, bỏ ra!” Đường đường là đại tiểu thư gia tộc Black lại bị một con rắn buộc chặt, Roxanne then quá thành giận mà không để ý hình tượng gào to.

“Không buông!” Harry cười hì hì nói, “Tôi muốn giao cô cho ba ba xử lý, a ba ba!” Harry ngạc nhiên kêu một tiếng, sau đó buông tay đang nắm Snape, đi tới chỗ Salazar.

Những con rắn trên mặt đất thấy Salazar đến bắt đầu tản đi.

“Làm sao vậy?” Salazar như không nhìn thấy những con rắn đầy đất rút lui, chỉ ôn hòa vuốt đầu Harry hỏi.

Phía sau cậu còn có một con rắn nhỏ, lúc này thấy Salazar đã ở đây cũng bắt đầu rời đi.

“Người kia ngăn cản chúng con không cho chúng con đi ăn sáng.” Harry chỉ vào Roxanne nói, “Còn đoạt Sev với Harry nữa.”

“A?” Salazar nhìn Roxanne bị quần, phát ra một âm tiết, “Nên con bảo Herpo quần cô ta?” Anh cười khê hỏi Harry.

“Dạ dạ!” Harry gật đầu, “Herpo sợ con chịu thiệt, còn đặc biệt tìm rắn đến giúp đó.” Nói xong, cậu lại kéo tay áo Salazar, khó hiểu hỏi, “Ba ba, vừa nãy cô ta nói Harry là tên gốc, tên gốc là gì ạ?”

Salazar lạnh lùng nhìn Roxanne, làm Roxanne không tự chủ run một cái.

“Ba ba?” Harry nghiêng đầu hỏi.

Salazar quay lại hiền hòa nhìn Harry, “Quên cái từ kia đi, Harry, con là bảo bối đáng yêu nhất của chúng ta.”

“Đáng yêu ạ?”

“Ừ, Harry là đáng yêu nhất.” Salazar cười lạnh nhạt, “Hiện tại con hẳn cùng Severus ăn cơm mới đúng, lát nữa hai người lên đường đúng không?”

“Vây...”

“Nơi này giao cho ba ba là được.” Salazar nói với cậu, “Rồi, đi thôi, anh trai con đang chờ con đó.” Anh cũng vừa mới tới lễ đường được con rắn kia truyền tin.

Harry nghĩ nghĩ, cuối cùng gật gật đầu.

Sau đó, cậu kéo tay Snape rời đi.

Harry và Snape đi rồi, Salazar phát phát tay, ý bảo Herpo buông Roxanne ra. Bị quán lâu, dù hiện tại Herpo buông cô ta ra thì cô ta cũng đau đến mức cần một lúc mới đỡ, nhưng không đợi cô ta đỡ hơn, một luồng sáng hiện lên, cô ta bị luồng sáng đánh trúng rồi lui sau vài bước.

Toàn thân không chỗ nào không khác biệt, nhưng cô ta không nghĩ đến cái này, cô ta bối rối ngẩng đầu, chỉ thấy vẻ mặt Salazar lạnh lùng đi tới chỗ cô ta.

Gương mặt vô cảm kia, làm cô ta cảm giác, chính mình như thấy được quỷ dữ...

44. Chương 44: Trước Khi Đi

Roxanne chưa từng gặp Salazar chân chính, dù sao người chủ sự thực sự trong gia tộc Black là chú cô ta Cygnus chứ không phải cô ta.

Thực lực mạnh trong đám người cùng tuổi, hơn nữa được đàn ông các gia tộc yêu mến, cùng với vị trí được người khác cung kính làm cô ta không có khái niệm gì về “tộc trưởng Slytherin tàn khốc” mà nhiều người đã nói, hơn nữa là cảm thấy điều này chỉ là nghe nhầm đồn bậy. Vì thế tuy Cygnus cho cô ta làm việc cẩn thận nhưng vì gần đây dù chạm mặt Salazar cũng không có động tác lớn nào nên cô ta không quá để bụng với Salazar mạnh mẽ trong truyền thuyết.

Nhưng không ngờ hiện tại Salazar lại cho cô ta một loại cảm giác khủng bố, đó là sức mạnh không làm cô ta xem nhẹ, đang coi rẻ cô ta không biết lượng sức mình.

Đây là lần đầu tiên Roxanne thấy Salazar tức giận, một áp suất mà cô ta không thể nào bằng bao phủ cô ta làm cô ta không tự chủ mà run rẩy.

“Ông...” Roxanne run rẩy nhìn anh, vừa nãy Salazar tấn công làm cô ta lúc này không đứng lên nổi.

“Ta không phải sợ gia tộc Black.” Salazar nhìn cô ta từ trên xuống, đáy mắt khinh thường không hề che dấu, “Ta chỉ lười ra tay mà thôi.”

“...” Roxanne như muốn nói gì lại không thể phát ra dù chỉ một âm tiết.

“Động tác mấy ngày nay của cô ta đều thấy, vì không liên quan tới Harry nên ta mặc cô vô lễ,” Salazar thu hồi đũa phép của mình, nhưng pháp lực của anh vẫn đang tập trung trên tay, “Nhưng cô không nên nói Harry như vậy.”

“Haha,” Khi Roxanne có thể nói chuyện, cô ta vẫn không chú ý tới tình huống của mình, cô ta cho rằng cô ta an toàn, cho rằng Salazar cuối cùng không dám động tới cô ta, tuy cô ta nói chuyện cũng mang theo vài phần lo lắng, “Tất cả mọi người đều biết, chẳng lẽ không cho họ nói sao? Con nuôi của ông, đừng nói với tôi nó cao lớn cường tráng như bạn cùng lứa, ông giải thích như thế nào khi nó mười mấy tuổi đầu nhưng tư tưởng chỉ như trẻ con mấy tuổi chứ?”

“Ta không cần giải thích cho cô, tình huống của Harry rất tốt, có điều, cô đã nói con ta là tên gốc, ta nghĩ, ta cũng không thể không báo lại cô cái gì.” Anh chậm rãi giơ tay lên.

Luồng sáng đỏ sáng lên từ đầu ngón tay anh, luồng sáng đỏ chói mắt làm người kia sinh ra cảm giác đó thật ra là máu.

“Ông muốn làm gì?” Roxanne rút cuộc phát hiện không ổn, những tia sáng đỏ đó hóa thành một tia sáng thật nhỏ bắt đầu vờn quanh thân thể cô ta làm cô ta cảm thấy như có sức mạnh nào đó đánh sâu vào từng tế bào vậy.

“Ông...”

Đây là... lời nguyền!

“Ông hạ lời nguyền với tôi!”

“Yên tâm, sẽ không có thương tổn gì quá lớn cho cô,” Salazar thần nhiên nói, “Chỉ cho cô một cái cảnh cáo nho nhỏ thôi.”

Harry là con anh, không ai có thể bắt nạt thằng bé.

“Nên, cậu đã hạ lời nguyền trên người cô ta?” Sau khi Salazar “bận” xong trở về lễ đường, Godric nghe anh “trừng phạt” Roxanne, trừng mắt hỏi.

“Ừ.” Salazar cắt thịt bò trong đĩa, thần nhiên nói.

“Hahaha, đây tuyệt đối là trừng phạt vũ nhục nhất cho cô ta, Sarah, cậu thật sự là thiên tài!” Godric cười ngã vào vai Salazar, sau đó bị đối phương đẩy ra.

“A, nhưng có phải không công bằng với đứa nhỏ kia không?” Rowena cau mày nói.

“Lời nguyền có kỳ hạn, trước khi thằng bé đến trường sẽ cởi bỏ.” Salazar nói.

“Được rồi, nếu cậu kiên trì.” Rowena nhún nhún vai.

“Tốt lắm Nana, Sarah chỉ trừng phạt cô ta xíu thôi, ai bảo cô ta khinh thường người khác chứ.” Godric tùy tiện nói ủng hộ Salazar.

Lời nguyền Salazar đúng là làm nhóm giáo sư yêu thương bọn nhỏ cảm thấy bất đắc dĩ, mà ngay cả bản thân Salazar thật ra cũng chưa dùng qua lời nguyền kia, vì anh rất thích trẻ con, nếu có thể, anh hy vọng mỗi đứa trẻ đều có thể vui vẻ mà lớn lên.

Nhưng Roxanne không nên vũ nhục Harry.

Harry chỉ vì mất trí nhớ mà chỉ có thể nhớ lại chuyện khi còn bé, nên làm lòng thằng bé dừng lại ở lúc nhỏ, đợi khi Harry khôi phục ký ức sẽ tốt đẹp hơn, anh không thích người đàn bà kia nói con anh là tên ngốc.

Nếu cô ta nói vậy, thì anh sẽ khiến cho cô ta biết tên ngốc thật sự là gì.

Lời nguyền của Salazar cũng không nhằm vào Roxanne mà nó nhằm vào con của Roxanne, trước khi con Roxanne 11 tuổi, thằng bé hoặc cô bé đều sẽ là một đứa ngốc.

Đây là trừng phạt mà Salazar dành cho Roxanne vì vũ nhục Harry.

Đối với Roxanne quý tộc sinh ra mà nói, dù cô ta có lựa chọn rất lớn về bạn đời nhưng không tránh được khả năng lớn nhất là đám hỏi gia tộc.

Sinh ra một đứa ngốc, đối với Roxanne mà nói tuyệt đối là vũ nhục.

Vũ nhục này còn tàn nhẫn hơn cả vũ nhục bản thân cô ta.

Nếu với người khác, có lẽ anh sẽ không mềm lòng như vậy, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn là đứa trẻ chưa sinh ra, có lẽ về sau thằng bé sẽ có thành tựu rất lớn, có lẽ về sau sẽ trở thành một phù thủy vĩ đại?

Nên lời nguyền Salazar duy trì cùng lắm là khi đứa trẻ kia 11 tuổi, đương nhiên cũng không ngoại trừ đứa trẻ kia rất may mắn, căn bản không bị lời nguyền ảnh hưởng.

Mọi chuyện không biết thế nào, nhưng dù sao Salazar không muốn hại trẻ nhỏ.

Hơn nữa khi đứa trẻ kia 11 tuổi, có lẽ Ellis sẽ trở lại.

Dù thế nào, mặc dù là trừng phạt Roxanne, nhưng Godric biết bạn đời của mình sẽ không hại đứa trẻ kia.

Vì anh biết rõ bạn đời của mình, cường đại nhưng không cao ngạo, lạnh lùng nhưng không vô tình.

Sau bữa sáng, Snape dẫn Harry đến từ biệt.

“Cực cưng Harry, nhớ chơi vui vẻ nhé.” Godric cười sáng lạn, bẹo mặt Harry.

Tuy không rõ vì sao mình đi chơi nhưng đối phương còn vui hơn mình, Harry vẫn kỳ quái gật gật đầu.

“Nhớ chú ý an toàn.” Đi đến mấy nơi rừng rậm không phải quá an toàn, dù sao bản thân Salazar và Godric đã từng mất rất nhiều năm đi mạo hiểm ở các khu rừng, biết rất nhiều nơi mọc được liệu quý hiếm đều nguy hiểm, “Tôi để Herpo theo hai người nhé.” Vậy anh mới yên tâm.

Tuy không muốn mang một con rắn phá hỏng không khí hai người nhưng Snape vẫn gật gật đầu.

Bản thân anh cũng là lần đầu tiên đến thế giới ngàn năm trước, không biết nhiều về thế giới này, dù sao Herpo cũng cùng Salazar qua rất nhiều nơi khác nhau, nên để Herpo đi theo thì an toàn hơn.

“Rừng rậm cũng không có đồ gì ăn được, hai người mang theo ít đồ đi, bỏ thêm thần chú giữ tươi dùng một tháng không vấn đề gì.” Rowena đau lòng nhìn cơ thể Harry nuôi thế nào cũng không mập, “Mà nói, hai người tới đó xem cũng không có gì không tốt, di chỉ lo con không ăn quen mấy món dân dã thôi, nha...”

Tuy trong rừng có thể kiếm một ít món dân dã nhưng phải nướng hay đơn giản là nấu canh, nếu người lớn thì còn có thể chịu được, nhưng Harry còn trẻ tuổi sao có thể chịu được chứ?

Khi Rowena nói vậy rõ ràng quên bốn người họ 17 18 tuổi đã lưu lạc trên thế giới này, nhất là Godric và Salazar, sống qua trong rừng rậm nguy hiểm vài năm, trước khi Hogwarts thành lập, họ gần như đã coi những khu rừng đó thành nhà tạm thời.

“Con...” Như được mẹ quan tâm, làm trong lòng Harry từ từ ấm áp, lúc này cậu không nhớ rõ Molly nên tự nhiên coi Rowena thành người đầu tiên cho cậu tình thương của mẹ, cậu há miệng lại cảm thấy không biết nên nói gì, rồi cảm thấy mình muốn khóc.

Đó là ấm áp đến từ mẹ, khiến cậu cảm nhận lần đầu tiên mình được mẹ quan tâm.

Như là trước khi mình ra ngoài, mẹ dặn dò rất nhiều thứ.

Cậu đã từng thấy từ anh họ mình.

Dù anh họ chỉ đi học, tối sẽ trở về nhưng di cậu lúc sáng ra cửa vẫn lải nhải không ngừng như anh họ mình sắp tới một nơi rất xa vậy.

Trước kia mình đứng chờ ở một bên nghe, cảm thấy đặc biệt dài dòng, hiện tại tự mình thể nghiệm lại cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Bên này, Harry còn đang cảm nhận ấm áp từ “tình thương của mẹ”, bên kia Salazar đã một mình gọi Snape sang một bên.

“Chuyện này tôi cảm thấy tôi cần trưng cầu ý thầy một lần.” Salazar ý bảo Snape ngồi trước mặt mình.

“Thưa ngài, ngài có ý gì?” Snape khó hiểu.

“Nếu không muốn Black tiếp tục làm phiền thầy, tôi có một cách, chỉ sợ thầy không thích.”

“Ừm?”

“Gia tộc có thể chống lại gia tộc Black không phải là không có, ngoài gia tộc phù thủy hắc ám thì bên bạch phù thủy, như gia tộc Potter, gia tộc Karas, gia tộc Thafeas, hay như gia tộc Prince.” Nói xong, Salazar còn nhìn thoáng qua sắc mặt Snape.

Trên mặt Snape cũng không có quá nhiều biểu tình, nhưng ánh mắt anh lại hơi trống rỗng, xem ra là theo thói quen dùng Bế quan Bí thuật.

“Thầy cần một gia tộc chống lưng.” Salazar thần nhiên nói, “Không chỉ là không để gia tộc Black tới gây rắc rối, quan trọng hơn là, tôi không muốn người khác nói thầy là vì biểu hiện nào đó mới khiến Harry ý lại thầy, thầy cần một thân phận có sức mạnh.”

“Ý ngài là...”

“Chỉ thứ gia tộc Prince, hoặc là gia tộc Prince vì nhìn trúng năng lực của thầy mà mượn sức thầy, bằng vào trình độ của thầy, bằng vào phong cách làm việc của gia tộc Prince, chúng ta có thể nghĩ ra rất nhiều lý do cho thầy xuất hiện quan hệ với gia tộc Prince. Nhưng, tôi biết thầy luôn có thái độ trốn được thì trốn với

gia tộc Prince, nên tôi nghĩ, tôi cần trưng cầu ý kiến của thầy.”

45. Chương 45: Vũ Khí

Tuy bản thân Snape không hề muốn có quan hệ với gia tộc Prince nhưng anh không thể không thừa nhận Salazar nói đúng.

Đồng thời, bản thân anh cũng có băn khoăn, dù sao trước đó anh từ chối lời mời của Alves, nhưng hiện tại...

Cuối cùng Snape quyết định giao việc này cho Salazar xử lý, mà anh lại mang theo Harry rời khỏi Hogwarts đến một khu rừng rậm rạp.

Nói thật, nơi họ muốn đi hoàn toàn xa lạ với Snape, vì dù là hiện đại thì anh cũng chưa từng tới đây. Nói thật, thế giới này có rất nhiều nơi ngàn năm sau đã trở thành nhà cao tầng, trở thành vùng đất sinh hoạt của Muggle, nên Snape kỳ thật không có ấn tượng gì nhiều. Anh cũng không định nhớ chỗ này là đâu, anh chỉ cần biết được liệu nơi này cần sống trong hoàn cảnh nào mà thôi.

“Sev, những thứ này là gì?” Harry nhìn Snape ngồi xuống cẩn thận kiểm tra gốc thực vật xanh mượt, tò mò hỏi.

“Xem ra ta cần cho trò chép lại quyển sách này?” Snape nhìn vẻ mặt Harry mờ mịt, lấy một quyển sách cũ ném cho Harry.

Harry nghi hoặc đón lấy, ở trên lật tới trang đã hiện ra tên của dược liệu đó, niên đại này, dù là sách phù thủy, hình ảnh bên trong cũng không động, Harry khó khăn phân biệt.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn nhận ra đó là một loại thực vật quý hiếm.

“Long thật thảo, sinh hoạt ở môi trường khô ráo, không cần nhiều độ ẩm, nếu quá nhiều nước sẽ trở thành một loài cây độc...” Snape vừa kiểm tra vừa thì thảo, “Thảo nào về sau cây này chuyên bị xử lý suýt thì bị diệt sạch, nếu không trồng tốt cây này quả thật rất nguy hiểm, nhưng họ tuyệt đối không biết nếu trồng được thì trợ giúp độc dược nhiều đến thế nào.”

Snape đã từng thay đổi Bả Sói, khi đó anh đã từng lấy được một gốc long dật thảo, anh phát hiện nếu cho long dật thảo vào Bả Sói thì dược hiệu sẽ rất tốt. Nhưng vì long dật thảo rất hiếm nên cuối cùng anh đành dùng nguyên liệu khác thay long dật thảo, mà gốc long dật thảo kia được anh làm thực nghiệm độc dược khác.

Sau đó, dù anh nghĩ tất cả biện pháp cũng không tìm được gốc long dật thảo nào nữa, vì từ lần đó xử lý xong, long dật thảo vẫn luôn là thực vật nguy hiểm. Cho đến sau một bậc thầy độc dược trong Hiệp hội độc dược phát hiện ra cách sử dụng quý giá của nó mới dùng xử lý loại dược liệu này.

“Sev, cây này là gì?” Harry kéo tay áo Snape.

Snape nhìn nơi Harry chỉ, chỉ thoáng thấy cách long dật thảo không xa, một ít quả màu đỏ nho nhỏ lộ ra trong mảnh xanh biếc.

“Có thể ăn không?” Nghe nói một ít quả đại ăn rất ngon đó.

“Cái đó không thể ăn.” Snape nhéo tay Harry, “Nó...” Bản thân anh cũng không dám chạm vào quả này, mà dùng một cây gậy gỗ nhỏ đập nó rụng xuống.

Quả thực sau khi rơi xuống đất lập tức vỡ xuống, bên trong chảy ra chất lỏng màu đỏ làm mấy ngọn cỏ phía dưới nháy mắt biến đen.

“Còn muốn ăn nữa?” Anh cười như không cười nhìn Harry mở to mắt.

Harry cố gắng lắc đầu.

“Đi thôi, chúng ta tới nơi khác nhìn xem.” Nhìn biểu hiện thú vị của Harry, anh kéo tay cậu.

Theo ngài Gryffindor nói, những chỗ này có rất nhiều thực vật quý hiếm, có lẽ họ có thể ở lại đây vài ngày? Snape vừa kéo Harry vào rừng vừa nghĩ trong lòng.

Tròn một ngày, họ ở trong rừng tìm được rất nhiều thực vật, Snape rất hưng phấn, dù sao những dược liệu đó ở niên đại của anh đã tuyệt chủng hoặc rất hiếm, anh nghiên cứu chăm chú nhưng Harry lại cảm thấy có hơi nhàm chán.

Nhận ra Harry nhàm chán, Snape bước chậm lại, rồi kéo Harry, giới thiệu cho cậu những thực vật quý hiếm này.

Có Snape hỗ trợ giảng giải, dù Harry cũng không thích dược liệu đó lắm nhưng cậu không còn cảm thấy chán như trước nữa.

Đến chiều tối, họ hạ trại ở gần một hồ nước.

Trong túi không gian Salazar đưa cho được Rowena và Helga nhét rất nhiều đồ vật, từ đồ dùng sinh hoạt đến đồ ăn cái gì cũng có.

Khi Snape căng trại, Harry đã nhảy đến hồ nước tắm rửa.

“Sev không xuống sao?” Harry cười hì hì nghịch nước trong hồ, vừa “hiếu khách” mời Snape đang thu xếp nơi dừng chân buổi tối.

Nghe được giọng Harry, Snape xoay người nhìn thoáng qua cậu, lại làm Snape sững sờ tại chỗ.

Cho tới nay, vì Harry mất trí nhớ làm họ vẫn luôn coi cậu thành trẻ con, nhưng anh lại xem nhẹ một chút.

Dù mất trí nhớ, dù tư duy hiện tại của cậu chỉ là đứa trẻ mấy tuổi nhưng cơ thể cậu cũng đã 16 tuổi.

Thời kỳ trưởng thành đã gần kết thúc, cơ thể cậu đã nảy nở rất khá, mấy năm nay vận động Quidditch khiến Harry dù nhỏ gầy nhưng không có vẻ yếu đuối. Da thịt trắng nõn dưới ánh hoàng hôn lại mang theo ánh vàng rực rỡ, mái tóc vốn rối bù vì nước mà thả xuống. Một ít bọt nước không ngừng rơi xuống, hoặc rơi trực tiếp vào trong nước, hoặc xẹt qua mặt, hoặc trực tiếp tụ tập ở xương quai xanh rồi lướt qua lồng ngực quyến rũ, rơi vào trong hồ.

Snape bỗng nhiên có xúc động muốn ôm đối phương vào lòng mà hôn, cơ thể trẻ tuổi kia cho anh lực hấp dẫn trí mạng, làm anh thậm chí quên mất mình đang làm gì.

“Sev, thầy làm sao vậy?”

Thấy Snape không trả lời, Harry nghi hoặc bơi tới bên hồ, ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh.

Nước hồ này rất trong, dù vì mặt trời sắp xuống núi mà xung quanh có vẻ hơi tối lại, nhưng đúng là vì phần tối đó mới để đáy nước âm u, cơ thể Harry như ẩn như hiện, càng thêm hấp dẫn.

Snape nắm chặt cái trại vốn đã dựng lên, cảm thấy mình hít thở dồn dập.

Harry nhìn Snape không nói lời nào, nghi hoặc chớp mắt.

Sau đó không biết tên nhóc con này bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cậu vươn tay, thừa dịp Snape không phản ứng, kéo mạnh anh xuống.

Vốn Snape đứng gần bờ, vì Harry đột nhiên hành động không kịp phản ứng, cứ thế bị Harry kéo xuống nước.

“Hahahaha...” Nhìn Snape hiếm khi bí bách, Harry vui vẻ nở nụ cười.

“Tên nhóc chết tiệt này.” Snape then quá thành giận nhìn cậu.

“Sev...” Harry gần sát Snape, “Cùng tắm đi, hôm nay thầy cũng mệt mà đúng không?”

“A...” Chết tiệt, đừng có nude tiếp cận ta!

Bị xương quai xanh trắng nõn kia hấp dẫn Snape than trong lòng, thực rõ ràng anh quên mất, nếu ở trong hồ, lại có thể mặc quần áo chứ? Cũng không phải như anh bị Harry kéo vào.

“Sev?” Thấy Snape không để ý tới mình, Harry càng dừng cảm, cậu vươn tay chọc ngực Snape, “Sao không nói gì?”

Snape cảm thấy, dù nước lạnh đè ép dự vọng của mình, nhưng anh vẫn không thể tha thứ tên nhóc con này làm vậy được.

Vì thế rốt cuộc anh không chịu nổi mà vươn tay, kéo người dự hoặc mà không tự biết vào lòng, khi cậu nghi hoặc ngẩng đầu, hôn lên đôi môi vẫn luôn lạnh nhai.

“Ừm?” Thật không ngờ Snape sẽ hành động như vậy, Harry có chút kinh ngạc mở to đôi mắt xanh biếc, xúc giác nhu hòa trên môi làm cậu cảm thấy thực thoải mái, khi Snape cạy mở hàm răng cậu, dùng đầu lưỡi đoạt lấy cậu, cậu gần như không phản kháng mà thuận theo nhắm mắt lại mặc đối phương.

Harry thuận theo lại càng kích thích Snape, làm anh càng không kiên nhẫn gì mà đoạt lấy mật ngọt trong miệng Harry, mà hai tay anh cũng không thỏa mãn ôm chặt Harry, tay anh dần dần buông ra, ngược lại nhẹ nhàng vuốt ve, bả vai Harry và xương quai xanh kia.

“Ừm...” Động chạm này làm Harry không tự chủ run lên, mà nụ hôn dài cũng làm Harry cảm thấy mình hơi khó thở, cậu bắt đầu dùng tay đẩy ngực Snape.

Snape như cậu mong muốn mà buông cậu ra, nhìn dáng vẻ Harry thở dốc khẽ nở nụ cười, “Đồ ngốc, em không biết dùng mũi thở sao?”

“Em...” Harry lắp bắp, “Em quên.” Chính là nói không nên lời.

“Đồ ngốc.” Snape thở dài nhẹ nhàng hôn lên trán đối phương, sau đó chạm trán Harry hỏi, “Có ghét không?”

Harry chớp mắt mấy cái, dường như có hơi ngại ngùng nhưng cậu vẫn lắc lắc đầu.

Snape khẽ nở nụ cười, sau khi cảm giác độ ẩm chung quanh đã bắt đầu giảm xuống, cũng không hề nhìn đôi môi làm anh trầm mê, kéo Harry lên bờ.

Anh tìm quần áo sạch sẽ ném cho Harry sau đó ếm cho mình một thần chú khô ráo, nhóm lửa rồi mới đi thay quần áo.

Khi anh trở về, Harry đang đùa bữa tối hôm nay – anh cũng không biết hóa ra Harry nắm giữ thần chú trong cuộc sống rất tốt.

Thấy anh trở về, Harry lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Snape nhìn Harry, lòng vốn còn thấp thỏm mới thoáng nhẹ nhàng.

Nếu Harry không tránh anh, không sợ anh, vậy có phải nghĩa là Harry cũng không chỉ ý lại anh hay không?

“Harry ý lại thầy mới là vũ khí lớn nhất của thầy.” Đột nhiên, giọng nói của Godric liên vang lên bên tai anh, cho tới hôm nay anh mới sâu sắc hiểu được ý của những lời này.

Ta không muốn nhìn một ngày em kết hôn sinh con.

Nếu ngày nào đó cậu khôi phục ký ức, vậy trước khi ngày đó đến, cứ để cậu ấy yêu mình, dùng sự ý lại của cậu làm vũ khí, để cậu ấy yêu mình. Mặc dù có thể ngày mà cậu ấy khôi phục ký ức, sẽ ghét mình hơn.

46. Chương 46: Oan Khuất Được Rửa Sạch

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại Harry phát hiện mình được Snape ôm vào lòng, cậu tỉnh có hơi sớm, Snape còn đang ngủ say.

Nhưng khi Harry dùng đầu mình cọ cọ cằm Snape, Snape bị cảm giác khác thường kia làm tỉnh.

“Sao vậy?” Vừa mới tỉnh ngủ, giọng Snape có chút khàn khàn, “Không ngủ thêm một lát sao?”

Harry lắc đầu, so với Snape nửa mê nửa tỉnh, mắt Harry có vẻ rất trong.

“Muốn đi xem một chút?” Nhìn mắt Harry, Snape hiểu ra.

Tuy ngày hôm qua đi theo anh làm Harry cảm thấy rất nhàm chán, nhưng nghỉ ngơi một tối xong, tên nhóc này cũng không cảm thấy mệt. Có lẽ vì quá khứ dậy rất sớm mà thói quen này vẫn được Harry duy trì tới giờ.

Ngủ dậy, Harry không hề thấy mệt.

Nghe Snape hỏi, Harry gật đầu thật mạnh.

“Mang theo đũa phép đi, đừng đi quá xa, không được ăn lung tung.” Snape đồng ý, nhưng anh cần Harry cam đoan, phải biết trong rừng rậm có rất nhiều quả dại, Harry không hiểu gì, nếu thấy quả ấy đẹp, không thêm quan tâm mà hái xuống rồi cắn.

Nếu không có độc thì không sao, sợ nhất trong mấy thực vật đó có độc.

Harry gật mạnh đầu, đứng lên thay quần áo.

Snape nhìn cậu không bắn khoăn thay quần áo trước mặt mình, nhìn lưng Harry thoáng cứng ngắc một chút rồi dời tầm mắt.

Chờ Harry thay xong quần áo, Snape đưa đũa phép cho cậu – nơi này cũng không phải là thế giới Bộ Pháp thuật thống trị, phù thủy vị thành niên không thể dùng pháp thuật gì đó chính là một trò cười ở thời đại này.

Harry cầm lấy đũa phép rồi kích động chạy ra ngoài.

Vốn còn định ngủ thêm Snape bị Harry nháo như vậy, chính mình cũng không ngủ được.

Nằm một mình, có chút ngẩn người nhìn đỉnh trại, trong ngực không có thân thể mềm mại đột nhiên khiến Snape cảm thấy không quen, vừa nghĩ tới Harry, anh lại cảm thấy không thể yên tâm.

Dựa theo chỉ số thông minh và tư duy hiện tại của Harry, cậu ấy sẽ nghe “cảnh cáo” của mình sao? Có thể trong chốc lát chơi quá vui liền quên sạch rồi?

Vì thế Snape cũng lo lắng, nghĩ nghĩ, không ngủ được liền đứng lên thay quần áo.

Vừa ra trại, anh phát hiện Harry không đi xa, ngồi ở cách đó không xa nhìn mặt hồ kia, đáy mắt là ngạc nhiên vô cùng.

Harry đến đúng là sáng sớm, mà rừng cây rậm rạp che khuất mặt trời lên núi, chỉ có mấy ánh sáng vàng xuyên qua tán lá chiếu nghiêng vào, chiếu rọi mặt nước làm mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn mang theo màu sắc xinh đẹp, Harry nhìn cảnh tượng này, đáy mắt tràn đầy ngạc nhiên.

“Đang nhìn gì thế?” Snape kéo cậu lại, “Mới sáng sớm ngồi đất làm gì?” Sáng sớm nhiệt độ không khí nơi này rất thấp, Snape lo Harry bị cảm.

“Thật đẹp.” Harry chỉ vào mặt hồ gợn sóng, “Sev không thấy đẹp sao?”

Snape nhìn mặt hồ một cái, không để ý “Ừ” một tiếng, sau đó mang Harry vào trong lều, “Hôm nay chúng ta phải đi nơi khác, nếu thừa thời gian, em nên đi ăn sáng chứ không phải nhìn cái gọi là phong cảnh này.”

Harry le lưỡi, nghe lời đi ăn sáng.

Đơn giản ăn xong, họ thu dọn đồ đi nơi khác.

Tuy nói mang theo Harry đi giải sầu nhưng thật ra trong rừng không có nhiều thứ cho Harry thưởng thức, bên trong tán xanh này tuy thỉnh thoảng sẽ thấy đóa hoa hay quả xinh đẹp nhưng phần lớn chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, hoặc là có độc.

Harry đang đùa với một ít hoa dại không độc cũng cảm thấy chán, rồi chăm chú đi theo Snape học tập những thực vật quý hiếm này.

Đối với Snape mà nói, có thể trong mấy ngày gặp nhiều thực vật ở thời đại anh hoặc bị diệt sạch hoặc hiếm thấy đã đáng quý rồi, tâm trạng mấy ngày nay của anh vẫn tốt, nhưng anh cũng nhận ra Harry nhàm chán. Ở trong rừng quả thật không có chỗ để chơi, may mắn năm ngày sau họ đi tới bìa rừng, phát hiện cách đó không xa có một làng nhỏ. Snape cất giấu thân phận phù thủy giao tiếp với dân bản xứ mới phát hiện đây là một làng phù thủy, anh mới thả lỏng dẫn Harry tạm thời ở đó.

Khi Salazar nhận được thư mới của Harry, anh đang thương lượng với nhóm bạn tốt về hành động gần đây giữa các gia tộc.

“Harry gửi thư?” Cũng chỉ có Harry gửi thư, Herpo mới có thể xuất hiện trong này.

“Ừ.” Salazar lịch sự mở thư, lập tức không biết làm thế nào mà cười cười.

“Sao thế?” Rowena nhìn vẻ mặt sung sướng hơn ngày thường của Salazar, hỏi.

“Họ tìm được một ngôi làng nhỏ, tạm thời ở đó, mấy ngày hôm trước Harry còn kêu chán, hiện tại rất vui.”

“Làng nhỏ?” Rowena chớp chớp mắt, “Nơi các cậu đi sẽ có làng sao?”

“Có thể vài năm này có phù thủy tập trung bên kia, dù sao mấy năm nay vì quan hệ với Muggle chuyển biến xấu, rất nhiều phù thủy đều tình nguyện rời giới Muggle độc lập sinh sống.”

“Nói tới bên Muggle, các cậu không thấy hành động của họ gần đây càng lúc càng lớn sao?” Helga cau mày nói, “Một năm trước Godric liên hệ các gia tộc lớn đúng là họ đã thu lại không ít, nhưng gần đây họ lại nhen nhúm lên.”

“Người chúng ta sắp xếp trong đó cung cấp tin tức, rất có thể gần đây họ sẽ mở ra một lần tấn công quy mô lớn, mà trung tâm tấn công rất có thể là Hogwarts.” Godric đã không còn cười lấy ra một tấm da dê, “Như họ cũng nhìn ra, mấy năm nay Hogwarts bồi dưỡng không ít phù thủy nhỏ thành tài, nếu không có Hogwarts thì cùng lắm mấy gia tộc lớn đó đào tạo đời sau cho mình, nhưng những phù thủy nhỏ từ Muggle, những gia đình phù thủy bình thường cũng rất ít tìm được thầy giáo giỏi cho con mình.”

Không có Hogwarts, nhóm phù thủy thật sự sẽ rất nguy hiểm.

“Nghe nói gần đây Muggle bên kia dùng thủ đoạn tàn nhẫn, nếu phát hiện đứa trẻ nhà ai xuất hiện pháp lực bạo động sẽ tuyên bố những đứa trẻ đó là ác ma chuyển thế, sau đó thiêu chết hoặc Giáo Hội mang đi, cha mẹ những đứa trẻ đó căn bản không thể phản kháng.”

Nói lên tình trạng gần đây Muggle giết hại phù thủy, sắc mặt Godric thậm chí còn lạnh hơn cả Salazar.

“Lại nói tiếp, lần tấn công này có lẽ cũng là cơ hội của chúng ta.” Salazar khẽ nói.

“Sarah?” Godric nhìn người yêu mình, không hiểu.

“Chuyện năm trước hẳn làm họ biết muốn tấn công Hogwarts khó khăn thế nào, vậy lúc này chắc hẳn họ sẽ đem rất nhiều người điều về đây. Nói vậy, chúng ta một lưới bắt hết bọn họ cũng không phải là không thể.”

Không phải nói người chủ động mới là thợ săn, trong trận chiến tương lai, còn chưa chắc ai là chúa tể đâu.

“A, đúng vậy.” Rowena che miệng mà cười, “Trước đó, chúng ta có thể chuẩn bị sẵn sàng mà đúng không?”

“Những người đó nên biết tầm quan trọng của Hogwarts đối với con mình, cho nên họ phải rút ra người đến chống cự cho chúng ta. Hơn nữa mình cho rằng, đó cũng là một cơ hội cho bọn nhỏ thực tiễn.” Salazar thần nhiên nói, “Không bằng, cuộc chiến lần này, liền làm đề thi cho năm bảy tốt nghiệp?”

“Mình đồng ý.” Đối với ý kiến của Salazar, Godric là người đầu tiên giơ tay, “Không cần tham dự, nhưng cần chúng khi đối mặt với Muggle hại mình biết nên làm gì.”

Năm nay trong năm thứ bảy, rất nhiều người sinh ra từ gia đình Muggle, sau tốt nghiệp hẳn sẽ về giới Muggle, chẳng may bị người khác phát hiện là phù thủy, vậy họ cần phải hiểu được làm thế nào mới có thể tránh Giáo Hội hãm hại.

“Chuyện này giao cho cậu.” Salazar nói với Godric, “Mà mình, mình nghĩ mình nên viết thư hồi âm cho Harry, bảo thằng bé không cần trở về, có lẽ họ có thể chơi lâu hơn.”

Tốt nhất là sau khi họ giải quyết xong chuyện này hãy trở về.

Ngàn năm sau.

Một sáng sớm thực bình thường, giới pháp thuật lại vì một bài báo mà sóng to gió lớn.

“A, sao có thể!”

“Hắn ta lại còn sống!”

“Trời ạ!”

Đây gần như là ý nghĩ của mỗi người khi thấy “Nhật báo Tiên tri” sáng sớm cùng ngày.

Trên “Nhật báo Tiên tri”, ảnh Peter Pettigrew rõ ràng trở thành đầu đề ngày đó.

Tin Peter Pettigrew còn sống nhắc lên sóng to gió lớn ở giới pháp thuật nước Anh.

Ai cũng biết người này là ai, mà còn biết hắn nhận được huân chương Merlin hạng nhì là vì cái gì, nhưng hiện tại, “Nhật báo Tiên tri” lại nói cho họ biết người này còn sống.

Phải nhìn đến cùng ngày đưa tin, một đám Thư Sấm bay tới Bộ Pháp thuật.

Bọn họ vì năm đó vì bắt bừa cho Black đáng thương chưa thẩm tra đã bị ném vào Azkaban, đứa nhỏ đáng thương, vừa mới tốt nghiệp lại vì Bộ Pháp thuật, tiêu tốn cuộc đời thanh xuân tốt đẹp trong cái nơi khủng bố kia.

Tròn 12 năm tăm tối.

“Albus, có lẽ cụ nguyện ý nói cho chúng tôi biết đây là chuyện gì chứ?” Cùng ngày khi Hội Phượng Hoàng gặp mặt, Arthur Weasley nhin không được đặt câu hỏi.

“A, Arthur.” Dumbledore mỉm cười nói, “Thực rõ ràng Pettigrew cho rằng, không có phù thủy nào sẽ chạy tới khu ổ chuột Muggle nên khi hắn “chơi đùa” ở đó cũng không dùng hình thái hóa thú.”

“Mà bất hạnh thay, tôi lại thấy hắn.” Moody thô lỗ uống trà trong chén, “Tôi xách tên phản bội kia tới Bộ Pháp thuật, nhìn hắn uống Chân Dược.”

Cho nên, lại tình cờ, nỗi oan của Sirius cứ thế được rửa sạch.

“A, Merlin phù hộ!” Molly thở dài một tiếng, “Nói vậy, Sirius sẽ không cần phải ngồi trong này nữa.”

Từ khi Sirius biết Harry mất tích, gần như đã điên rồi.

“A đúng vậy đúng vậy, chúng ta nên may mắn vì anh ấy, có lẽ chờ anh ấy trở về từ Bộ Pháp thuật, chúng ta có thể chúc mừng anh ấy một chút.”

“Cụ nói đúng, Albus.”

Dù thế nào, ít nhất từ hôm nay trở đi, Sirius không cần lẩn trốn nữa.

47. Chương 47: Bệnh Sởi

Ngàn năm sau.

“Em nói này, Sirius lại làm gì?” Molly bắt đầu dĩ chống đầu, “Sao các anh không coi chặt anh ta?”

“Với tính tình kia của anh ta, chúng ta coi được mới là kỳ lạ đó.” Arthur vuốt tay, “Em biết không, trước kia chúng ta còn có lý do để anh ta ở lại quảng trường Grimmauld, nhưng hiện tại tội danh anh ta được rửa sạch, chúng ta có thể làm gì? Đối với anh ta mà nói Harry có thể quan trọng hơn bản thân nhiều.”

Vốn Sirius nên tới St Mungo kiểm tra thân thể, dù sao từ khi vượt ngục đến giờ sức khỏe chú vẫn luôn không được chữa trị tốt, nhưng vì Harry, chú hoàn toàn vứt bém việc này đi.

Vốn không có nhiều người biết chuyện Harry mất tích, nhưng hiện tại vì Sirius không hề bắn khoả đi tìm kiếm Harry dẫn đến rất nhiều người cũng biết Harry không phải “chuyển trường” mà đi đâu không rõ.

Vì thế, mọi người lập tức từ án oan của Sirius mà chuyển sang Harry, cũng không biết điều này là tốt hay xấu.

“Albus nói gì?” Molly đỡ trán, đối với một ba đỡ đầu bốc đồng ngay cả lời phê bình cũng không muốn nói.

Arthur nghĩ nghĩ, sau đó nói, “Ý Albus là, không giấu diếm chuyện Harry, Sirius muốn tìm người thì cứ tìm người.”

“Có lẽ anh có thể nói cho em biết lý do.” Molly nhìn Arthur, có chút không đồng ý mà nhú mày.

“Em biết không, bà xã, chỉ có người Hội Phượng Hoàng chúng ta đi tìm Harry là không thể, hơn nữa chúng ta không thể tìm kiếm trong âm thầm, tốt nhất là Harry không sao, nhưng chẳng may thằng bé thật sự rơi vào tay Ai-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, chúng ta sẽ ở thế bị động.”

“Ý anh là, không giấu diếm Harry mất tích, hiện nay giới pháp thuật phần lớn vẫn giữ thiện ý với Harry, nếu ngày nào đó họ có tin của Harry thì có lẽ chúng ta sẽ biết đầu tiên?”

“Đúng vậy, dù sao Bộ Pháp thuật cũng không thể tẩy não cả giới pháp thuật, nhất là sự kiện Umbridge lần trước, cùng với án oan lần này làm mọi người không tin lời Bộ Pháp thuật nữa, thêm một người tìm kiếm Harry thì hy vọng chúng ta sẽ lớn hơn một chút.”

“Nếu vì cái này, em không còn lý do gì phản đối đúng không?” Molly thở dài, “Dù sao thì em hy vọng tìm Harry sớm một chút, đứa trẻ kia thực đáng thương, haizzz...”

“Anh cũng mong vậy, Sirius đã không chỉ một lần gào lên ở Bộ Pháp thuật, nếu Harry xảy ra chuyện gì, dù là Bộ Pháp thuật thì anh ta cũng không để yên, em biết đấy, vì Umbridge mà Harry mới mất tích.”

Mà Umbridge lại do Fudge phái tới Hogwarts.

Có lẽ bằng vào gia tộc Black hiện tại đã xuống dốc, Sirius không đấu lại Fudge, nhưng ai biết nam đỉnh cuối cùng của gia tộc Black này nếu thật sự điên lên thì sẽ làm chuyện gì chứ? Nên dù ngày đó chạy tới Bộ Pháp thuật kêu gào với Fudge Sirius có vẻ ở trạng thái không tốt, mà tất cả mọi người đều biết thật ra mấy năm nay hơn phân nửa tài sản gia tộc Black đã bị người nào đó lấy đi, Sirius không dậy lên được sóng gió gì, nhưng không ai xem nhẹ lời này của Sirius.

Người nhà Black nếu điên lên, làm chuyện gì vĩnh viễn ngoài dự đoán của mọi người.

Biệt thự nào đó.

“Còn chưa tìm được?” Voldemort ngồi vị trí chủ thượng, nhìn Tử thần Thực tử đội mũ liên can, tia lạnh trong con ngươi màu đỏ không lúc nào không tồn tại sát ý làm một đám người dưới dù không nhìn ông ta cũng không tự chủ được mà hoảng sợ.

“Chủ nhân...” Có một Tử thần Thực tử run rẩy đứng dậy, “Dường như Harry Potter kia không phải do Dumbledore giấu đi, Hội Phượng Hoàng gần đây cũng không ngừng tìm nó.”

“A?” Giọng nói khàn khàn cất cao, Tử thần Thực tử nói chuyện kia run rẩy, khi xác định không có Crucio rơi lên người mình mới thoát yên tâm.

“Ngài cũng biết, vì lỗi của con chuột kia làm Sirius nhà Black rửa sạch nỗi oan, gần đây hẳn đã công khai xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hơn nữa ngài biết, Harry Potter kia là con đỡ đầu của hắn, gần đây vì tìm con đỡ đầu hẳn gần như đã làm âm ỉ Bộ Pháp thuật, nên bây giờ tôi cảm thấy, Harry Potter mất tích như không phải là giả.”

“Vây, cho ta một thời gian chính xác, chúng bay, bao lâu mới có thể tìm ra Kẻ Được Chọn đang chơi trốn tìm với chúng ta đây?” Ngón tay trắng bệch của Voldemort đùa nghịch đùa phép của mình. “Phải biết, kế hoạch của Chúa tể Hắc ám vĩ đại cần Kẻ Được Chọn nhỏ bé của chúng ta, nếu không tìm thấy nó, vậy chúng bay tự biết hậu quả.”

“Dạ... đúng vậy...” Người dưới run rẩy trả lời, “Nhưng, có lẽ chúng bây tôi cần một ít thời gian.”

“A?” Voldemort hừ lạnh một chút, “Vây, ta cho chúng bay một tháng, nếu không tìm thấy Kẻ Được Chọn mà ảnh hưởng tới kế hoạch của ta, chúng bay tự biết hậu quả.”

“Dạ... Cảm ơn chủ nhân vĩ đại...”

Sau khi hội nghị Tử thần Thực tử giải tán, Voldemort để Bellatrix ở lại.

“Mi cảm thấy những tên ngu xuẩn đó có thể tìm được Harry Potter trong vòng một tháng sao?” Sau khi Snape mất tích, Lucius bị giam vào Azkaban, Bellatrix trở thành trợ thủ đắc lực của Voldemort.

“Thưa chủ nhân tôn quý,” Đáy mắt Bellatrix lóe cuồng nhiệt, “Nếu ngài để bây tôi cùng tìm kiếm...”

“Không, Bella.” Voldemort cắt ngang ả, “Ta có chuyện quan trọng hơn cần mi làm.”

“Xin ngài phân phó, thưa chủ nhân.” Bellatrix hưng phấn nói.

“Ta không muốn đợi chúng tìm được Harry Potter mới thu Cục Thần bí kia vào tay, ta muốn mi nghĩ cách, càng nhanh càng tốt.”

“A, dạ, thưa chủ nhân, xin ngài đợi tin tức tốt của bây tôi.” Bellatrix hoàn toàn không thèm để ý nhiệm vụ Voldemort cho ả khó khăn bao nhiêu với thân phận bị truy nã của mình, đối với ả mà nói, chỉ cần chủ nhân của ả phân phó thì ả sẽ nghĩ mọi cách để hoàn thành.

Ngàn năm trước.

“Harry?” Snape lay Harry đang ngủ say, “Dậy đi.”

Harry mơ mơ màng màng mở mắt, vươn tay muốn ôm Snape nhưng bị Snape từ chối.

“Em nên bôi thuốc.” Snape thở dài.

Harry lồm bồm xúc chấn lên, lộ ra nửa người trên, rậm rạp điểm đỏ lộ ra trong không khí.

Snape nhìn những đốm đỏ lấm tấm dọa người, ánh mắt hiện lên một tia ảo não.

Anh cầm lấy độc dược bên cạnh, nhẹ nhàng bôi lên những chỗ đỏ trên người Harry.

Hai ngày trước đi rừng Harry dính phấn hoa nào đó, sau khi trở về trên người bắt đầu bị sôi. Snape chưa từng thấy những bông hoa này, đành phải hái mấy bông ếm thần chú rồi để Herpo mang về, hai tiếng sau hồi âm của Salazar tới, thuận tiện còn mang theo mấy bình độc dược của Godric.

Trên hồi âm của Salazar nói những phấn hoa đó là có độc, nhưng quả của nó lại ăn rất ngon, vào lúc hoa nở rộ nhất thì Harry dính phấn hoa nên người mới nổi sôi.

Tuy bệnh sôi không quá ngứa nhưng nếu sôi phá ra, những miệng vết thương không chỉ không tốt lên mà những nước mủ sẽ ăn mòn da bên cạnh, nên hồi âm Salazar luôn mãi dặn Snape nhất định phải chăm sóc Harry cho tốt.

Tuy Snape kiểm tra những độc dược đó chỉ biết được liệu rất quý, nhưng vì không để lại sẹo – Salazar đặc biệt nhấn mạnh những vết sẹo này rất khó xóa đi – Snape không hề để ý bôi những độc dược đó lên người Harry.

“Ngứa...” Harry mơ mơ màng màng nằm trên người Snape, cầm cọ ngực Snape.

“Khi bôi thuốc chắc chắn sẽ ngứa, không được lộn xộn.” Snape nói khẽ bên tai cậu, những điểm đỏ này phủ đầy nửa người trên của Harry làm Snape nhúm mày.

Nếu thật sự để lại sẹo...

Merlin ơi, vết thương trên người Harry lúc trước chính là Rowena mất rất nhiều công sức mới xóa đi được, nếu anh đưa Harry một lần ra ngoài khiến cố gắng của Rowena đổ sông đổ bể, sau khi trở lại Hogwarts chắc hẳn Rowena sẽ không tha cho anh.

Những nốt đỏ đó mọc lên người cũng không làm người ta cảm thấy ngứa, nhưng khi bôi thuốc lên sẽ làm người ta cảm thấy vừa ngứa vừa đau, hai ngày nay Harry vất vả nhất vào lúc bôi thuốc.

Vì không được gãi nốt đỏ, cậu bám chặt lấy áo choàng Snape, đáng thương nhìn anh.

“Ngoan, nhịn một chút.” Những điểm đỏ đã lên vẩy, nhịn thêm một ngày nữa là được.”

Bản thân Snape cũng không ngờ, chỉ một đóa hoa dại bé xíu lại có thể làm Harry chịu tội vài ngày, thậm chí độc dược của Godric cũng chỉ có thể chậm rãi chữa trị. Sau đó anh trở về hái mấy đóa hoa kia, nhưng vì vài ngày nay chăm sóc Harry nên vẫn chưa nghiên cứu.

Mấy ngày nay cũng không ở rừng rậm, Harry cần chăm sóc, những độc dược đó cũng đặc biệt cảnh cáo anh phải tính toán tốt thời gian.

“Severus.” Ngay khi Snape giúp Harry bôi thuốc xong ôm cậu vào ngực ngăn Harry vì quá ngứa mà không được lộn xộn, có người ở trước phòng họ.

Snape cau mày cầm lấy cái chăn mỏng che Harry, rồi mới cho người đó tiến vào.

“Ồ...” Người tới nhìn Harry trong ngực Snape hô hấp có vẻ dồn dập, sừng sốt, như nghĩ tới điều gì, nhất thời lấp bắp.

“Có việc?” Snape thản nhiên hỏi, ôm Harry chặt hơn.

“A...” Người nọ hình như mới kịp phản ứng, nhìn trái nhìn phải mất tự nhiên, “Trưởng thôn bảo tôi tới báo anh mấy ngày này tốt nhất nên ở trong thôn đừng tới rừng.” Họ biết Snape và Harry là vì muốn tới rừng mạo hiểm mới đi ngang qua đây, nhưng chuyện xảy ra gần đây khiến mỗi người trong thôn rất khẩn trương.

“Làm sao vậy?” Snape nhíu mày.

“Quanh rừng rậm có rất nhiều người của Giáo Hội đang nhòm ngó, thôn đã khởi động hệ thống phòng hộ, nếu hai người không ra thì hai người sẽ không bị người của Giáo Hội tìm được. Tuy không biết người Giáo Hội gần đây đang kế hoạch làm gì nhưng mấy ngày nay vẫn nên cẩn thận.”

“Giáo Hội?” Snape có chút kinh ngạc, “Họ chạy tới rừng làm gì?”

“Bên kia rừng có con đường có thể đi tới trường học phù thủy, cũng không biết có phải là vì lý do này hay không.” Người tới nhún vai, anh ta cũng không biết cái này, anh ta chỉ biết khi phạm vi Giáo Hội hoạt động lớn thì nghe lời trưởng thôn ở trong thôn là được.

“Tôi biết rồi.” Snape gật gật đầu với anh ta.

Người nọ đi rồi, Snape ôm Harry, sắc mặt trầm xuống.

48. Chương 48: Tập Kích

Chưa tới một tháng, Snape đã mang Harry trở lại Hogwarts.

“Sao không chơi thêm một thời gian nữa?” Thấy họ trở về, Rowena rất kinh ngạc.

Snape liếc Harry một cái, “Mới đi nửa tháng đã phải mất bốn năm ngày chữa trị cho người kia, nếu cứ ở trong rừng ai biết người kia sẽ gây thêm cái gì nữa?”

Rowena nhìn Harry, thực thức thời không nói.

Mới đi nửa tháng, Harry cũng vì chạm vào thứ không nên chạm mà nghỉ ngơi vài ngày, nếu thật sự để cậu tiếp tục ở rừng, nếu ngày nào đó cậu ăn phải thứ không nên ăn, khi đó có thể ngay độc được cũng không cứu được.

“Được rồi, hai người đã trở về thì an tâm nghỉ ngơi đi.” Helga cười nói, “Vết sẹo trên người Harry thế nào?”

Cô biết nếu mấy nốt đỏ này không xử lý tốt rất có thể lưu lại sẹo, trước đó những vết sẹo năm xưa trên người Harry không dễ dàng mới được họ xóa đi, nếu vì sự cố này mà để lại sẹo sẽ không tốt.

“Đã không sao nữa.” Snape thần nhiên nói.

Anh xác nhận nốt đỏ trên người Harry không để lại sẹo mới dẫn cậu trở về, hơn nữa trước đó nghe thấy mấy lời đồn trong thôn làm anh vô cùng để ý nên anh quyết định dẫn Harry trở lại.

“Severus.” Rowena nhìn anh không yên lòng, biết anh có tâm sự, nếu Snape không chủ động mở miệng, vậy cô vẫn nên hỏi, “Thầy có tâm sự?”

“Ngài...” Snape nhú mi, “Khi ở bên kia rừng, tôi như nghe thấy chuyện liên quan tới Giáo Hội.”

“A, thầy cũng biết sao?” Rowena không hề để ý hỏi lại.

“Ngài không lo lắng sao?”

“Lo lắng?” Rowena hừ lạnh, “Thực sự dám đến Hogwarts gây rắc rối thì chỉ có đám người ấy, còn người thường trong Muggle, thì lại rất sợ hãi “ma quỷ” chúng ta, họ sẽ không theo Giáo Hội tới đây.”

Tuy lần này hành động của Giáo Hội như gióng trống khua chiêng nhưng ngoài bản thân nhóm người đó họ cũng không thể điều động được những Muggle kia, đó chính là nguyên nhân mà bốn nhà sáng lập không sợ hãi.

“Ngài có kế hoạch rồi?” Snape hỏi.

“Họ muốn tới tìm chúng ta làm phiền, vì sao chúng ta không gây rối chúng chứ?” Helga bên cạnh cười hì hì, “Thầy biết không, con mèo không chắc là chúng ta.”

“Có điều, nói thật Severus.” Rowena nhìn Severus, “Vốn chúng tôi còn tưởng hai người sẽ ở chừng một tháng mới về, nhưng hai người lại về trước, vậy thầy nên coi Harry, chỉ mong lúc đó đứa bé này sẽ không bay vô náo nhiệt, haizzz...” Tuy Harry không thích tìm rắc rối nhưng rắc rối cứ thích tới tìm cậu, thật sự làm họ bất đắc dĩ.

“Tôi hiểu rồi.”

Tuy Snape cam đoan, nhưng kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi thay đổi lại ứng nghiệm trên người họ.

Mười ngày sau Giáo Hội tìm đến cửa, mấy ngày này Hogwarts đã chuẩn bị, dù họ cũng không biết tình huống cụ thể nhưng vì có chuẩn bị nên họ cũng không sợ khi nào chúng đến.

Nhưng lại là hôm nay, không đúng lúc chút nào.

“Nguy rồi, Severus và Harry còn ở Rừng Cấm.” Rowena vỗ bàn đứng lên.

“Họ đi Rừng Cấm?” Godric mở to mắt.

“Hôm nay là ngày sen bạc nở hoa, Severus nói muốn hái nó ngay khi nở, mà Harry cũng đòi đi theo...” Rowena đỡ trán hơi bất đắc dĩ nói, “Phải biết trước họ ở Hogwarts thì không sao, nhưng hiện tại đi ra ngoài lại gặp chuyện không may, nếu lát nữa trở về họ đụng phải người Giáo Hội thì sao đây?”

Thật sự là lo lắng.

[Herpo!] Salazar lập tức kêu.

Từ khi Harry trở về Herpo cũng trở lại cạnh Salazar, nên lập tức xuất hiện ngay sau khi Salazar gọi nó.

[Lập tức tới Rừng Cấm tìm Severus và Harry, bảo họ tạm thời ở Rừng Cấm đừng trở về vội, may mắn giữ cạnh họ, đừng làm người xâm nhập Rừng Cấm làm họ bị thương.]

[Dạ, thưa chủ nhân.] Herpo nghe lời đi ra ngoài.

“Đi thông báo các học trò về phòng sinh hoạt, để năm sáu và năm bảy làm theo kế hoạch, cảnh cáo chúng, nếu ai cuồng vọng lao ra thì sẽ bị đuổi học.” Godric đứng lên nói, sau đó phát ra một Thần Hộ mệnh, để nó đi thông báo các giáo sư.

Cùng lúc đó, Rowena cũng phát ra Thần Hộ mệnh của mình thông báo các gia tộc lớn.

Tất cả mọi người biết, nếu Hogwarts thật sự xảy ra chuyện thì giới phù thủy sẽ đón nhận cái gì.

Rừng Cẩm.

“Oa...” Harry nhìn Snape thật cẩn thận hái xuống đóa hoa sen màu bạc từ bên bờ hồ nhỏ, mở to hai mắt nhìn, “Thật là đẹp.”

“Ừ?” Snape liếc Harry một cái, lập tức để sen bạc vào trong dụng cụ đã chuẩn bị, “Có muốn nhìn thử không?” Để Harry học thêm làm sao hái được những đóa sen này cũng là chuyện tốt đúng không? Về sau khi mình làm được có thể bảo cậu xử lý cái này.

“Có!” Đôi mắt xanh biếc của Harry sáng lờ lờ, “Nếu em làm không tốt, Sev không được giận nha.”

“Được.” Snape bật cười cầm tay cậu, duỗi vào một đóa sen bạc bên hồ, “Nào, nhìn kỹ vân hoa của nó, khi em hái xuống cần phải theo những đường vân này. Nếu em phá hủy nó nó sẽ lập tức héo rũ, nên em cần cẩn thận. Hơn nữa khi hái nó xuống, rễ cây lấy ra không thể quá ngắn, ít nhất cần phải...”

Hơi thở ẩm áp phun bên tai, làm Harry cảm thấy tim mình đập nhanh lên, tuy cậu không biết đây là vì sao nhưng cậu chắc chắn mình thích tư thế này, cũng thích Sev cầm tay mình chỉ dẫn.

Cho đến khi...

“Cẩn thận.” Ngay giây cảm thấy nguy hiểm, Snape cũng không quan tâm gì sen bạc nữa, ôm Harry lăn sang một vòng rồi trốn sau thân cây.

“Không ngờ đến đây mà chúng ta có thể gặp được hai phù thủy, giết chúng, vậy chúng ta sẽ được thưởng không phải sao?”

Người phát hiện trong mắt tràn đầy tham lam, giống như đang thấy được vô số vàng bạc bay về phía mình.

Snape đè đầu Harry lại, ở phía sau cây cẩn thận đánh giá những người đó.

Những người đó không thể nghi ngờ là của Giáo Hội, nghe nói chỉ có người của Giáo Hội mới có tư cách thêu chữ thập trên cánh tay áo trái, hơn nữa còn là chữ thập có dây quấn quanh.

Giáo Hội tấn công!

Đây là phản ứng đầu tiên của Snape...

Phản ứng thứ hai chính là chết tiệt, anh không thể để Harry gặp nguy hiểm được.

“Nào, nhóm ác ma tà ác, đi ra nhận lễ rửa tội thôi, tẩy rửa tội ác của chúng bay...” Những người Giáo Hội đó tự nhận thay mặt “nhân từ”, thương hại nhìn Snape nơi đại thụ, “Chúng bay chính là bị ma quỷ mê hoặc lạc hướng, tới nhận lễ rửa tội, cho chúng bay được cứu chuộc.”

“Hừ.” Snape lạnh lùng hừ một tiếng, “Nếu các ngươi có cái gọi là thượng đế có thể cứu chuộc được mọi người, vì sao ba người các ngươi còn ở đây?”

Ba người nghe Snape nói nhất thời không kịp phản ứng, hồi lâu sau mới đề một hơi oán hận nói, “Đừng đánh đồng chúng ta với bọn mi.”

“A?” Snape ngân nga, “Các ngươi khác gì chúng ta đâu? Máu dính trên tay các ngươi đều nhiều hơn nước bên hồ này.”

“Mi... Mi...”

Ngay khi bốn người đang tức giận đến khó thở, như bị bắt nạt.

Sở dĩ anh mở miệng nói nhiều thế chính là muốn đám người kia mất lý trí.

Đối phó với kẻ thù, Snape chưa bao giờ nương tay, một thần chú tấn công ném qua, thừa dịp đối phương vì bị thương mà hoảng sợ kêu to, kéo Harry chạy vào sâu trong.

“Giết thằng thừa đó đi, giết thằng thừa đó đi, tên nhóc kia không đủ để theo.” Harry theo Snape liều mạng chạy về trước bên tai lại quanh quẩn tiếng gào mấy người phía sau.

Câu gào kia như đã ừng quen thuộc bùng nổ tận sâu trong óc cậu, tay cậu nắm Snape căng thẳng, bước chân lao đảo suýt thì ngã xuống.

“Thế nào?” Snape vội vàng đỡ cậu, lo lắng hỏi.

“Không... Không sao...” Harry thở hổn hển nói, cậu nhìn Snape bắt đầu mơ hồ, cảnh tượng bên người bỗng nhiên đang thay đổi, trong thoáng chốc, cậu như đến một khu mộ hoang vắng, bên tai đang có ai gào thét, “Giết thằng thừa đó đi”, bên cạnh cậu như cũng có một người, nhưng cậu biết đó không phải Sev của cậu, người kia tên là gì, Harry nhất thời không nghĩ ra.

“Harry? Harry!” Snape kinh ngạc nhìn tầm mắt Harry bắt đầu mê man, dùng sức vuốt má cậu.

Harry tỉnh táo lại, nhìn gương mặt Snape sốt ruột, lắc đầu với anh, “Em không sao...”

Phía sau có người đuổi theo, kêu la, “Giết chết hắn.”

Harry gian nan cùng Snape chạy về phía trước, Snape thỉnh thoảng lại ném thần chú về sau, Harry nghe tiếng gào thét dần dần từ nhiều thành một, biết người đuổi theo họ đang dần dần giảm bớt.

“Chết tiệt, nhanh chóng xử lý hắn, tên phế vật vô dụng nhà mi!” Cậu nghe thấy phía sau có người đang kêu, mà đồng thời, ở sâu trong đầu cậu cũng có một giọng nói đập lên.

“Giết thằng thừa đó đi... Giết thằng thừa...”

Giọng nói này không ngừng quanh quẩn trong đầu cậu, trước mắt lại xuất hiện khu mộ hoang vắng, như có ai đang cạnh cậu, cậu chắc chắn không phải Sev, vì cậu cảm thấy không cho Harry cảm giác an toàn.

Trong đầu bỗng nhiên có gì đó nổ tung, Harry đau đớn ôm đầu mình, gian nan thở hổn hển.

“Harry, Harry!” Snape nhìn tình huống Harry không ổn, vội vàng ôm cậu vào ngực.

Người phía sau đuổi theo.

Snape nhìn nhìn Harry, lại nhìn nhìn người đuổi theo không bỏ, cuối cùng vẫn dăng lên sát ý.

“Avada Kedavra...”

Tia sáng xanh chợt lóe qua, giọng nói phía sau im bật mà ngừng.

Harry ở trong ngực Snape, nhìn tia sáng xanh kia hiện lên trước mắt.

Trong đầu cũng có một tia sáng xanh như vậy hiện lên, có điều không phải là lao đi, mà là lao về mình.

“Giết thằng thừa đó đi!”

“Mẹ con sắp đến, mẹ con muốn gặp con.”

“Vậy ra hắn là một phù thủy thiệt sao? Cái kẻ đã giết ta...”

“Harry, đem xác anh về nhà? Đem xác anh về cho ba mẹ anh...”

“Harry Potter...”

“A!!!”

Ký ức không trọn vẹn đột nhiên chồng chất trong đầu, từng gương mặt bị quên đi, từng đoạn ký ức bị quên đi, chen chúc phóng ra tận sâu trong.

Harry chỉ cảm thấy, đầu mình như bị ai dùng một cây búa rất to đập mạnh vào, đau đớn dồn dập.

Cuối cùng không thừa nhận nỗi nỗi đau này, Harry trong lòng Snape, ngắt đi...

49. Chương 49: Va Chạm Ký Ức

Trong đầu như có người nào đó xẹt qua, quen thuộc mà xa lạ...

Harry thở hổn hển muốn giữ chặt những người trước mắt, hỏi họ xem đến tột cùng đây là đâu, nhưng cánh tay như bị cái gì đó đè nặng không động đậy được.

Ký ức dừng ở ngày cậu sinh nhật mười một tuổi, Harry cảm thấy như mình quên đi gì đó, nhưng dù cậu nghĩ nứt ra cũng không nghĩ ra.

Cho đến khi trong đầu biến thành một cái cửa nhỏ cũ nát, cho đến khi cánh cửa kia bị một “người khổng lồ” bước lên, một giây đó, ký ức bị khóa lại mới chen chúc vào, nảy lên trong óc.

“Harry, cháu là một phù thủy...”

“Đó là tình yêu của mẹ con đối với con đang bảo vệ con...”

“Hay có lẽ, ông đang chờ nghe coi tại sao hai đứa trẻ không đến trường bằng xe lửa...”

“Chú không biết có ai đã từng nói với con chưa, chú là ba đỡ đầu của con... Con có muốn sống cùng chú không?”

“Giết thẳng thừa đó đi...”

“Harry Potter là của Voldemort vĩ đại, nó phải chết trong tay ta...”

“Mấy ngày nay cậu không đọc “Nhật báo Tiên tri” sao? Bộ Pháp thuật đang chờ bói cậu đó.”

“Có lẽ Voldemort đang tìm thứ gì đó...”

“Các cậu không nghe bà kia nói gì sao? Có nghĩa là Bộ Pháp thuật đang muốn can thiệp vào Hogwarts!”

“Cậu Potter, bây giờ tối nay cầm tức...”

“Cứ viết “Tôi không thể nói dối” cho đến khi trò ghi tạc những lời này vào đáy lòng mới thôi.”

“Tôi chịu đủ rồi, tôi muốn chuyển trường!”

“Chết tiệt, Potter, trò đứng lại đó cho ta!”

Ký ức năm năm thiếu hụt nháy mắt khôi phục, Harry mở bừng mắt, hoảng sợ nhìn một mảnh màu trắng.

Hơn nửa ngày, Harry không biết mình đang ở đâu.

Cậu cảm thấy đầu mình vẫn thỉnh thoảng đau nhói, muốn vươn tay xoa xoa trán, lại phát hiện không biết cái gì đè tay mình.

Quay đầu cậu mới phát hiện ra tay mình được người ta nắm, thảo nào không nhúc nhích được.

Nhưng đợi Harry thấy rõ người nắm tay mình, đôi mắt tròng lớn.

Snape nắm tay cậu, ghé vào giường ngủ say.

“A...” Cậu khẽ kêu lên, cố gắng rút tay lại.

Snape bị động tác của cậu đánh thức, “Harry!”

Harry mở to mắt, rút tay mình về, hơi lấp bắp, “... Giáo... Giáo sư Snape...”

Snape khiếp sợ nhìn cậu, hình như còn sợ hơn cả bản thân Harry tỉnh lại phát hiện ở một nơi xa lạ vậy.

“Em...” Snape đổi không nói tiếng Anh cổ nữa, “Em nhớ ra rồi?”

“Nhớ ra?” Harry khó hiểu nhìn anh, “Nhớ lại cái gì? Đúng rồi giáo sư, bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Ha... Potter!” Snape nhìn Harry muốn xuống giường, ngăn cậu lại.

“Ồ...” không thể không nói, đối với Snape, bản thân Harry có chút e ngại.

“Không được nhúc nhích, nằm trên giường.”

Harry phản xạ nằm xuống, sau khi nằm xong Snape ra ngoài, Harry nhìn ông rời đi, có hơi khó hiểu.

Hình như... hình như cậu cảm thấy, giọng điệu vừa này của Snape, khác với quá khứ thì phải?

Cũng không lâu lắm Snape trở lại, còn dẫn theo bốn người Harry không biết nhưng cảm thấy quen thuộc.

“Harry, con thế nào?” Rowena nhìn ánh mắt xa lạ Harry nhìn bốn người, trong lòng âm thầm cảm thấy không tốt.

“Bốn người là...” Harry cảm thấy mình có thể nghe hiểu lời cô, tuy không biết vì sao.

Rowena nghe Harry nói, nhíu mày.

“Trò ấy quên chuyện mình nói được tiếng Anh cổ.” Snape ở một bên phỏng đoán.

“Con...”

“Câm miệng!” Harry vừa muốn nói gì đã bị Snape quát.

Harry ngậm miệng, sâu trong cõi lòng giận dữ.

Dường như cảm thấy Snape không nên mắng mình như vậy, sau đó Harry lập tức bị ý tưởng của mình dọa tới.

[Harry.] Salazar ngồi cạnh Harry, nhẹ nhàng vuốt ve đầu đứa trẻ, [Đừng căng thẳng, chúng ta chỉ xem con có bị thương không, khi Severus mang con về, con đã hôn mê năm ngày rồi.]

[Ngài là?] Harry ngồi dậy, vô thức trả lời Salazar, đến nay cậu vẫn không phân biệt được xà ngữ và tiếng Anh.

[Hử? Thực sự quên?] Salazar như cười như cười, [Con nhớ tại sao mình tới đây không?]

[Con? Con chỉ nhớ con và... giáo sư Snape bị một pháp lực mạnh mẽ hấp thụ, sau đó mất tri giác.]

Mất Salazar tới lại, đây là chuyện hơn một năm trước.

[Vậy, trước khi hai người bị pháp lực hấp thụ thì sao? Con nhớ rõ không?]

[Dạ... con cãi nhau với Umbridge, mẹ ta luôn thích tìm con gây rắc rối, sau đó con nói con muốn chuyển trường, rồi chạy ra ngoài, lạc đường trong Rừng Cấm, sau đó...] Sau đó, đầu Harry đau nhói.

[Ngoan, không nghĩ nữa.] Salazar ôm cậu vào ngực, khẽ an ủi, [Không lâu sau con sẽ nhớ lại, hiện tại con cần nghỉ ngơi.]

Harry nằm trong lòng, cảm thấy thật ấm áp.

Như sự ấm áp mà Molly cho cậu, thuộc về cha chú mình.

Bất tri bất giác, Harry ngay trong lòng ngực ấm áp đó, lần thứ hai ngủ mất.

“Sarah, thế nào?” Godric nhìn Salazar nhẹ nhàng đặt Harry xuống giường, hơi lo lắng hỏi.

“Harry thoát nhìn là nhớ lại chuyện trước kia, nhưng chuyện xảy ra gần đây, chắc là vì ký ức hỗn loạn làm thằng bé không nhớ rõ, mấy ngày nữa thì nhìn lại vậy.” Salazar bất đắc dĩ nói, “Thằng bé có vẻ cảm thấy xa lạ với tất cả chúng ta, tuy có thể hiểu chúng ta nói gì nhưng không nói ra được ngôn ngữ của chúng ta, cho thằng bé một chút thời gian.”

“Harry bị cái gì kích thích? Sao lại đột nhiên khôi phục ký ức?” Helga bên cạnh không hiểu, “Dựa theo suy đoán của chúng ta, nếu thằng bé khôi phục ký ức còn phải cần ít thời gian nữa, mà phải chậm rãi nhớ lại

mới đúng, nhưng bây giờ đột nhiên nhớ lại, mà còn quên chuyện gần đây, xem ra căn bản là ép ký ức tỉnh lại.”

“Severus, khi đó chỉ có thầy và Harry ở Rừng Cấm, thầy biết xảy ra chuyện gì không?” Rowena nhìn Severus.

Khi đó Salazar bảo Herpo vào Rừng Cấm bên cạnh Severus bọn họ đều yên tâm, dẫn thành viên các gia tộc lớn đối phó người của Giáo Hội, mà còn muốn bảo hộ học trò năm sáu và năm bảy.

Vốn mọi chuyện rất thuận lợi, sau trận chiến này họ tin chắc trong thời gian dài Giáo Hội sẽ không tìm được người tới Hogwarts nữa, nhưng khi đang chiến đấu, Severus lại ôm Harry hôn mê về, dọa mọi người nhảy dựng.

Hơn nữa Harry hôn mê suốt năm ngày.

Trong năm ngày này ngoài năm người họ thường xuyên đến thăm Harry thì Severus không rời nửa bước canh giữ trước giường cậu.

Trong năm ngày này không có mấy người có thể ngủ ngon, tuy Severus vừa nói họ biết Harry tỉnh, nhưng câu sau “Harry có vẻ không ổn” rồi lại làm trái tim mọi người nhảy lên.

Cho tới giờ phút này, sau khi Salazar xác nhận Harry khôi phục ký ức trước kia, mà còn đột phát, mọi ký ức đều khôi phục, nhưng vì ký ức quá nhiều làm Harry quên hết chuyện một năm qua.

Tuy Salazar nói qua vài ngày sẽ tốt nhưng họ vẫn không thể yên tâm.

Hiện tại, chỉ có biết Harry rốt cuộc xảy ra chuyện gì họ mới có thể nghĩ cách khác.

Snape nhớ lại chuyện ngày đó, trong lòng không nhận được ảo não.

“Có lẽ trò ấy có ấn tượng với Lời nguyên Chết chóc, Lời nguyên Chết chóc cho trò ấy ký ức khác sâu.” Nhớ lại khi Harry hôn mê nỉ non câu “Đừng giết Cedric” Snape đã biết là xảy ra chuyện gì.

Cedric bị giết bởi Lời nguyên Chết chóc ngay trước mặt Harry, đó là lần đầu tiên Harry nhìn tận mắt sức mạnh của Lời nguyên Chết chóc.

Một người rõ ràng sống sờ sờ lại dừng thở ngay giây sau, trường hợp như vậy chắc sẽ thành ác mộng của Harry, trở thành ác mộng cậu khó có thể quên được.

“Khi đó người Giáo Hội đuổi giết Harry bắt đầu không được bình thường, tôi dẫn Harry chạy vào Rừng cấm, lo Harry bị làm sao, giải quyết một số người phía sau, còn một tên thì trực tiếp dùng Lời nguyên Chết chóc, nhưng Harry có phản ứng rất lớn với Lời nguyên Chết chóc, gần như không lâu sau đã ngất đi.”

“Lời nguyên Chết chóc?” Salazar hơi khó hiểu, “Trong giáo trình dạy pháp thuật hắc ám thầy không cho cái này vào sao?”

“Không, vì Harry vẫn rất bài xích thực tiễn pháp thuật hắc ám, nên tôi đều cho trò ấy học lý thuyết, nhưng bên trong cũng không cho Lời nguyên Chết chóc.”

“Harry sẽ phản ứng lớn đến thế với Lời nguyên Chết chóc sao?” Helga có chút không hiểu, “Nếu trước kia không xảy ra chuyện gì, một Lời nguyên Chết chóc đơn giản không thể khiến Harry có phản ứng lớn như vậy được.”

“Khi Harry một tuổi đã bị Lời nguyên Chết chóc đánh trúng, nhưng khi đó vì một ít nguyên nhân Harry sống sót, sau đến năm thứ ba bị Giám ngục Azkaban ảnh hưởng gần như nhớ lại chuyện còn bé,” Những chuyện này vẫn là do Dumbledore nhắc tới trước mặt mình vì lo cho Harry, “Năm thứ tư trò ấy có một người bạn bị Lời nguyên Chết chóc đánh trúng ngay trước mặt, chuyện này chỉ sợ sẽ là ác mộng trong lòng Harry.”

“Thời đại kia của thầy, giáo sư Hogwarts không thể bảo vệ tốt ngay cả một học trò sao?” Sắc mặt Godric nặng nề, “Lại để một học trò bị Lời nguyên Chết chóc đánh trúng!”

“Đó là sự cố, ai cũng không biết Harry và người đó sẽ bị mang đi ở bài thi cuối cùng, có người... cần máu Harry nên hấn lên kế hoạch mang Harry đi, mà còn giết người bên cạnh Harry lúc đó.”

“Ngược lại tôi rất muốn biết, có ai dám can rờ như vậy, Severus, tôi nghĩ, chuyện không hề đơn giản như thầy nói.” Godric nhìn Snape hiềm khi do dự, ngược lại hứng thú, “Tôi nghĩ, thầy cần giải thích, người thương tổn Harry, đến tột cùng là ai, và vì sao!”

“Người kia... là phù thủy hắc ám mà vừa nghe đã làm người ta hoảng sợ ở niên đại chúng tôi, hẳn lấy tiếng là phù thủy máu trong, muốn thanh trừ máu lai và phù thủy Muggle trong giới phù thủy,” Snape nuốt nước miếng, nhìn về phía Salazar, “Người kia... là đời sau của một người sáng lập, Salazar Slytherin.”

“Loảng xoảng!” Chén trà trước mặt Salazar nhất thời vỡ tan, anh bình tĩnh nhìn Snape, ánh mắt lạnh băng đến mức dù là Snape cũng không tự giác mà sợ hãi.

“Severus, tôi không hy vọng thầy giấu diếm điều gì!”

50. Chương 50: Salazar Che Chở

Harry ngồi trên giường, nhìn chăm chăm một mảnh màu trắng trước mặt.

Phòng này rất lớn, nghe nói là bệnh thất đời trước.

Đúng vậy, đời trước.

Trong mấy ngày này, Harry rút cuộc chấp nhận sự thật mình đã về ngàn năm trước, mà cũng chấp nhận sự thật mình đã sống ở đây một năm

Vừa nghĩ tới mình đã ở đây một năm, trong lòng Harry không tự chủ bối rối.

Cậu ở đây một năm, vậy thế giới ngàn năm sau thế nào?

Có phải Bộ Pháp thuật không còn kiên trì Voldemort không sống lại mà cố gắng cùng hiệu trưởng Dumbledore? Có phải Hội Phượng Hoàng không cần phải hành động bí ẩn nữa? Có phải “vũ khí” mà Voldemort muốn tìm đã tới tay rồi hay không, một năm, thật ra có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Nên Harry không có gì làm, mấy ngày nay cậu bị ép không thể rời khỏi đây, cậu vẫn luôn lo lắng điều này.

Lúc Dyers tiến vào, đang thấy Harry ngẩn người nhìn cửa.

“Harry?” Dyers khẽ gọi một câu.

Harry tỉnh táo lại, nhìn người này, chớp chớp mắt không nói lời nào.

“Harry?” Dyers đi đến cạnh Harry, lo lắng nhìn cậu.

Anh đã nghe nói, Harry nhớ lại chuyện trước kia nhưng không nhớ sự tình gần đây, tuy cha đã nói qua vài ngày sẽ tốt nhưng đối mặt với vẻ mặt xa lạ Harry nhìn mình, Dyers vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Em trai thân thiết với mình trong quá khứ chợt xa lạ về mình, chắc chắn Dyers không quen.

“Sao vậy? Có tâm sự gì không thể nói với anh sao?”

Harry há miệng thở dốc nhưng không biết nên trả lời thế nào.

Snape nói thật ra cậu biết tiếng Anh cổ nhưng hiện tại cậu không biết trả lời bằng tiếng Anh cổ thế nào, nghe nói là một chuyện nói ra tiếng Anh cổ lại là chuyện khác – cậu còn chưa phát hiện ngày đó cậu và Salazar dùng xà ngữ, đương nhiên cũng không phát hiện thân phận của bốn người sáng lập.

Hiện tại đến đây một người xa lạ tự xưng là anh trai cậu, Harry cảm thấy rất lạ.

“Anh... Anh là?” Harry hỏi.

Dyers nhú mày, anh không hiểu.

Chợt nhớ tới cha đã nói nếu không nói chuyện được với Harry thì có thể dùng xà ngữ, Dyers chuyển sang, lần thứ hai mở miệng, [Harry.]

[Dạ?] Harry đáp lại anh, [Xin lỗi, ý em là, anh là ai?]

[Dyers Slytherin, anh trai em.]

[S...Slytherin?] Harry mở to mắt nhìn người trước mặt, Slytherin? Người này họ Slytherin?

Vậy... Nana di ấy là...

[Làm sao vậy?] Dyers còn chưa biết mấy ngày nay Harry tỉnh lại không biết mình có một thân phận khác ở thế giới này, dù sao ngày đó, sau khi miêu tả hoàn cảnh giới phù thủy ngàn năm sau, bốn nhà sáng lập đều tức giận, nhất là bản thân Salazar.

Liên tiếp vài ngày họ đều không xuất hiện trước mặt Harry.

Khi Dyers tới chỗ Salazar, Salazar không tức giận con trai mình, nhưng cũng không đến mức nói chuyện này cho con trai, nên dù Dyers nhận ra cha mình không thích hợp nhưng cũng chỉ cho rằng cha đang buồn bực vì chuyện của Harry, cũng không hỏi nhiều.

[Anh... Anh là... Slytherin?] Vẫn là Slytherin thuần khiết nhất?

[Đứa ngốc.] Dyers mỉm cười xoa tóc Harry, [Chính em cũng là một Slytherin, em giết mình cái gì?]

Àm!

Tựa hồ có cái gì đó nổ mạnh trong đầu, toàn thân Harry đều cứng ngắc.

[Sao vậy?] Dyers phát hiện Harry không thích hợp, hơi lo lắng hỏi.

[Cái kia...] Harry vẽ mặt cầu xin nhìn Dyers, cũng may mắn không có người trong này, nếu để người khác thấy Harry dùng xà ngữ lạnh lùng làm nũng với người khác, không biết có thể rơi cảm hay không, [Có thể nói cho em biết, “Chính em cũng là Slytherin” những lời này... có ý gì hay không?]

[Sao sắc mặt lại khó coi vậy?] Dyers bật cười nhìn Harry, [Nếu em lo lắng chuyện trong gia tộc, vậy thì yên tâm, em là con nuôi của cha, chỉ cần cha che chở cho em thì em còn lo lắng cái gì?]

Dyers biết Harry là người gia tộc Potter, nhưng không biết ngàn năm sau gia tộc Potter chỉ còn lại một mình Harry nên liên tưởng đến gần đây gia tộc Potter kia vì áo tàng hình gây nên sóng gió, vì thế Dyers cho rằng ngàn năm sau gia tộc Potter cũng không thể an toàn, nhớ lại quá khứ Harry khó tránh khỏi sẽ lo lắng bị lọt vào hãm hại gia tộc Slytherin, vì thế hiện hòa an ủi.

Vì sao khi tôi không biết tôi lại có thêm một người cha nuôi?

Harry vẽ mặt cầu xin nhìn Dyers, lo lắng hỏi, [Cha, là ai?]

[Tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Slytherin, Salazar Slytherin.] Dyers mang theo giọng điệu sùng kính nói ra tên Salazar.

Sau đó anh phát hiện bàn tay Harry hoàn toàn cứng ngắc.

[Harry? Harry?] Dyers lo lắng vỗ gò má cậu, [Em không sao chứ?]

Harry vẽ mặt cầu xin nhìn anh, trong nhất thời không nói nên lời.

Người... người sáng lập Nhà rắn lại thành cha nuôi của cậu?

Này... này này này này...

Trong nháy mắt, tượng đá đã từng gặp khi tiến vào phòng chứa năm thứ hai lại xuất hiện trong đầu cậu.

Mặt khỉ... chòm râu dài...

“Không!” Harry ôm hai chân mình đau buồn kêu to.

A, điều này quá khủng bố, Merlin ơi nói cho cậu biết đây không phải là thật đi, Salazar kia... lại là cha nuôi của cậu?

Tôi muốn trở lại trường, tôi thà đối mặt với Umbridge ở trường cũng không muốn đối mặt với điều này!

Harry gào to trong lòng.

[Chuyện gì vậy?] Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong phòng, Harry cảm giác bên cạnh có thêm một người, sau đó mình đã được ôm vào cái ôm ấm áp mà quen thuộc.

Harry ngẩng đầu, phát hiện là người đàn ông ngày đó đối xử cậu rất hiền lành.

[Chuyện gì khiến Harry lại hoảng sợ như vậy?] Salazar trấn an Harry còn đang run rẩy trong ngực, nhủu mày, [Làm sao vậy?] Anh nhìn Dyers, không hề tức giận, chỉ là khó hiểu sao Harry sẽ hoảng sợ thế này. Sau khi áp chế lửa giận trong lòng và nghĩ xem nên làm gì, vì lo lắng cho Harry, Salazar quyết định đến thăm cậu, không ngờ vừa thấy đã nhìn Harry gần như điên cuồng kêu to, không thể không nói tình huống này làm Salazar hoảng sợ, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

[Ba à, con chỉ là bảo Harry đừng lo chuyện gia tộc, nhưng Harry có vẻ không ổn.] Dyers cũng vô cùng khó hiểu.

[Harry, đừng sợ, nói ba ba biết, xảy ra chuyện gì rồi?] Salazar nhẹ nhàng vỗ lưng Harry, khẽ an ủi cậu.

Ba... ba ba?

Harry ngẩng mạnh đầu, nhìn người đàn ông đẹp trai chói ngời trước mắt, sao cũng không thể liên hệ với cái tượng đá đã thấy trong phòng chứa.

[Sao lại ngẩn người rồi?] Salazar bất đắc dĩ nhìn Harry đại ra, [Nói cho ba ba biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?]

[Ông... Ông là Salazar Slytherin?] Đầu óc Harry đã hoàn toàn tỉnh lại, cứ thế hỏi trắng ra những lời này.

Salazar nhìn về mặt Harry không thể tin nổi, lại nhớ lại mấy ngày trước Severus nói cảnh ngộ Slytherin ngàn năm sau, cùng với những người cạnh Harry cho Harry kỳ vọng.

Anh hiểu được, ý tưởng những người đó đã bị gông xiềng, chặt chẽ bao lấy Harry, khóa lại tư tưởng bản thân Harry.

Nên khi đó Severus mới có thể nói, trước và sau mất trí nhớ Harry ngược lại hoàn toàn.

Salazar hít một hơi, ôm Harry chặt hơn.

[Harry, con cảm thấy, trong Slytherin đều là người xấu sao?] Dyers ở bên cạnh nhủu chặt mày, không biết vì sao ba lại hỏi vậy.

Vì sao nói Slytherin đều là người xấu?

Dù phù thủy hắc ám trong Nhà Slytherin khá nhiều nhưng cũng không nên phân loại thành người xấu mới đúng chứ.

Harry do dự một lát, không nói gì.

[Severus nói trực giác của con rất sắc bén, Harry, đừng bị ảnh hưởng của những người đó, nói cho ba biết, ở trong lòng con, có phải cho rằng người Slytherin đều rất xấu không?] Salazar khẽ hỏi bên tai Harry.

Harry nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu, nhưng sau lại bổ sung một câu, [Nhưng rất ác liệt, rất không được tự nhiên, rất...] muốn ăn đòn.

Ngực Salazar rung rung, như đang nở nụ cười.

Không chỉ là Salazar mà ngay cả Dyers cũng ở một bên che miệng.

Cái giọng điệu oán giận vừa nảy chột làm họ cảm thấy Harry ở chung một năm với họ lại xuất hiện.

[Harry, nhận rõ ý tưởng trong lòng con, đừng bị người khác ảnh hưởng. Con có thể nghe ý kiến của người khác, vì những người đó quan tâm con, lo cho con, nhưng, dù sao vẫn là người khác, không nên trở thành tín điều sinh hoạt của con.] Salazar nhẹ nhàng nói với Harry.

[Con...]

[Sau khi mất trí nhớ, đúng là vì mất đi những gông xiềng đó mà con mới sống tự do, Harry, con nhìn xem, chẳng qua là vì khôi phục ký ức, nhưng con liền trở nên do dự mà bài xích theo bản năng với rất nhiều người, nhưng, bài xích này, thật sự là suy nghĩ của con sao?]

[Con...] Harry không biết nên nói gì, cậu cảm thấy đối phương nói rất đúng, nhưng theo bản năng lại muốn phản bác, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên phản bác cái gì.

Dyers đứng một bên, như nhìn thấu gì đó, ngàn năm sau, Slytherin tồn tại dường như rất kỳ lạ?

Hiếm khi cha lại nói nhiều như vậy, nếu không phải Harry không nhớ ra thì sẽ phụ ý tốt của cha.

Salazar cũng không ép Harry, anh biết Harry cần chút thời gian, ngược lại rất thông cảm mà không nói gì cả.

Anh hy vọng, một năm này Harry sống chung với họ không phải chỉ xuất hiện khi Harry mất trí nhớ, dù không nhớ rõ chuyện mấy năm nay, Harry đều phải là chính mình, mà không phải bị những cái gọi là trách nhiệm trói buộc.

Con của Salazar Slytherin anh, không nên có bất cứ trói buộc nào.

Dyers vậy, Harry, cũng có thể.

51. Chương 51: Harry Đại Ra

Vài ngày sau, khi Harry rốt cuộc tiếp xúc với ba người sáng lập khác, cậu có một loại cảm giác mộng ảo.

Như là đang nằm mơ, vài người sáng lập mà cậu từng gặp xuất hiện trước mặt cậu, mà còn... chăm sóc cho cậu khi cậu mất trí nhớ, quan trọng nhất là, cậu trở thành con nuôi một người trong số đó...

Dù nhiều ngày đã qua, Harry vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ.

[Sao, vẫn không quen?] Dyers mấy ngày nay vẫn luôn ở cạnh Harry, rất rõ suy nghĩ của cậu.

[Chỉ là cảm thấy như đang nằm mơ.] Harry ngại ngần gãi đầu, [Anh biết không, khi em đến trường, sự tích người sáng lập được nhóm phù thủy nói rất thần kỳ, dù là ai cũng từng gặp người sáng lập, nhưng không ngờ mình có thể thấy họ, hơn nữa...]

[Còn trở thành con nuôi Slytherin, thậm chí vào gia phả Slytherin chứ gì.] Dyers hiểu rõ mỉm cười.

Rốt cuộc anh đã nhận ra điểm giống nhau trên người Harry khi mất trí nhớ.

Đó là thẹn thùng.

Nếu nói Harry ký ức chưa đến 10 tuổi sẽ thẹn thùng cái gì cũng không kỳ quái, nhưng kỳ quái là đã khôi phục ký ức, dù không có ký ức một năm này nhưng dù sao cũng đã 15 tuổi Harry vẫn còn thích thẹn thùng khiến Dyers bật cười.

[Ở thời đại bọn em có lẽ là kỳ tích, nhưng ở chỗ chúng ta chỉ là sự tồn tại siêu việt mà người người đều muốn vươn tới, đừng coi ba ba là tồn tại không đáng tin, em biết không, mấy ngày nay em xa cách làm giáo sư Gryffindor đã thành về mặt cầu xin rồi.]

Dù bản thân Godric không thích Harry cận kề Salazar cỡ nào, nhưng không có nghĩa Godric không thích Harry, ngược lại, anh rất thích đứa bé này, cũng hy vọng thằng bé luôn vui vẻ.

Nhưng đứa bé này lại quên mình đi!

Thật sự là làm cho người ta đau lòng.

Nghe Dyers nói tên Godric, Harry giật giật khóe miệng.

Phải biết, kinh khủng hơn cả tin tức “Salazar Slytherin là cha nuôi của cậu”, tin tức càng làm Harry muốn nhanh chóng trở lại gần năm sau là gì? Đó chính là Slytherin và Gryffindor lại là một đôi!

Một đôi!

Merlin làm chứng ngày đó Harry không cẩn thận cắt ngang hai người ở một chỗ hôn nhau đã ngốc lảng, sét đánh ngang tai cũng không làm cậu hoảng sợ bằng.

Ngàn năm sau Hogwarts như thế nào?

Nói là khói thuốc súng tràn ngập cũng không đủ.

Trước kia trong Slytherin ra một Voldemort đã dẫn đến Slytherin trở nên rất kỳ lạ trong Hogwarts. Khi Voldemort đắc thế Slytherin không đặt ba Nhà khác ở trong mắt, dù sao phần lớn Nhà rắn đều là máu trong, ủng hộ lý luận máu trong của Voldemort nên kéo xa khoảng cách giữa mình và ba Nhà khác. Sau khi Voldemort thất thế thì gần cách đã sinh ra, hơn nữa không ít người căm thù Slytherin nên dẫn đến Slytherin bất hòa với ba Nhà.

Harry nhập học khiến không khí toàn trường trở nên kỳ lạ hơn, cộng thêm quan hệ giữa cậu và cậu chủ nhà Malfoy cũng không tốt, có thể nói, vì quan hệ của hai người mà khiến quan hệ giữa Slytherin và Gryffindor càng tràn ngập mùi thuốc súng.

Đi hỏi bất kỳ một học trò học tập trong Hogwarts lúc này, cậu ta cũng nói cho bạn biết, Slytherin và Gryffindor như nước với lửa. Thật sự như nước với lửa.

Hơn nữa khi đó Voldemort vì được quý tộc máu trong đi theo, dùng mọi biện pháp lập lý luận Salazar ghét Muggle, chứng cứ chính là Nhà Slytherin mấy năm nay học trò nhận vào “cấp thấp” nhất cũng là máu lai, Nhà Slytherin không có một học trò Muggle nào cả.

Thực không biết Salazar là vì đau lòng những học trò Muggle đó, bản thân chúng vì cha mẹ hoặc là vì có pháp thuật chắc chắn sẽ sợ hãi, hoặc là vì không có ai dạy mà không biết sử dụng pháp thuật thế nào. Dưới tình huống cơ sở pháp thuật không ổn, Salazar làm sao có thể cho chúng chuyên đi tấn công pháp thuật hắc ám chứ?

Nhưng khi đó Voldemort không biết, ngàn năm sau giới pháp thuật cũng không biết, tiêu chuẩn lựa chọn học trò của Hogwarts cũng không được ghi chép cẩn thận vào “Hogwarts – một lịch sử”.

Hơn nữa Mũ Phân Loại có thể phân phối học trò, nên phần lớn mọi người đều cho rằng Salazar ủng hộ lý luận máu trong.

Voldemort chính là dùng điều này để lừa các quý tộc.

Mà điều này, lại từ các bậc cha chú rơi vào tai trẻ nhỏ, vì thế, ở thời đại Harry, ngôn luận Slytherin chuyên đưa ra phù thủy hắc ám, Slytherin đều là kẻ điên máu trong gần như đã trở thành tiêu chuẩn mọi người đánh giá Nhà Slytherin.

Hơn nữa lịch sử có nói sau đó Slytherin và Gryffindor cãi nhau to mới tức giận rời đi, căn bản không ai ngờ, hai người kia lại ở cạnh nhau!

Đến hôm nay Harry cũng không kịp phản ứng.

Nhìn thấy Godric, cậu cũng không biết nên nói gì, cho nên mỗi khi chào hỏi xong đều bỏ chạy, hoặc là rõ ràng trốn tránh anh.

Nên Dyers mới có thể nói Godric gần đây về mặt cầu xin.

Godric có thể không buồn bực sao?

Anh không ngờ Harry sẽ không thích mình thân thiết với Salazar như vậy, dù là mất trí nhớ cũng khó chịu với mình “cái người đáng ghét suốt ngày chiếm thời gian của ba ba”. Trên thực tế, Godric anh suy nghĩ nhiều rồi, Harry chỉ là không biết nên làm gì thôi.

[Được rồi, đừng ủ rũ nữa.] Dyers nhìn Harry không nói, không biết Harry là đang nhớ lại chuyện gần đây nên mới im lặng, còn tưởng rằng vì lời của anh mà đang áy náy, [Không trách suy nghĩ của em, em còn không quen sống ở đây, không quen cũng có thể hiểu.]

Đây không phải là vấn đề quen hay không quen, mà là chuyện này khiến làm người ta cảm thấy rất kinh khủng! Harry hò hét trong lòng.

[Nói mới nhớ, Harry, em cứ dùng xà ngữ như vậy cũng không phải cách.] Dyers chuyển đề tài, [Tất cả mọi người đều lo cho em, nhưng em lại không thể giao tiếp với mọi người, thật là rắc rối.] Harry có thể nghe hiểu tiếng Anh cổ, nhưng cũng giống như cậu không phân biệt được tiếng Anh và xà ngữ, căn bản cậu không biết mình đang nói tiếng Anh nào, Dyers cũng bất đắc dĩ.

Trong Nhà đã có rất nhiều người hỏi anh về Harry, dù sao Harry bình thường rất thân thiện, cậu đã xảy ra chuyện lâu như vậy nhưng đều chưa xuất hiện trước mặt người khác, khó trách làm người ta lo lắng.

Quan trọng nhất là, Dyers còn không nói cho họ dù là một câu.

[Nhưng...] Harry gãi gãi đầu, có chút bí, [Thật sự em không phân biệt được, như hiện tại em nói chuyện với anh, trong mắt của em, không khác gì như nói tiếng Anh cả.]

[Không sao, giáo sư Snape sẽ dạy em, ngay lúc đó tiếng Anh cổ của em cũng do thầy ấy dạy, em có căn bản, chỉ cần học làm sao phân biệt được là được rồi.] Dyers nói đương nhiên.

Harry cứng ngắc, thật cẩn thận hỏi, [Bắt buộc phải là ổng dạy à?]

[Ừ?] Dyers nhìn Harry nghi hoặc, vô cùng không hiểu, [Giáo sư Snape dạy em em không phải nên vui vẻ sao?]

Harry nuốt nước miếng, [Lão dơi già kia... Làm sao em có thể vui lên được?]

Nghe Harry nói vậy, Dyers nhú mày, [Harry, ngày thường em thích tới gần giáo sư Snape nhất, anh nghĩ em nên vui mới đúng.]

[Tới gần thầy ấy...] “Thầy ấy” kia là chỉ Snape?

Harry gần như nhảy dựng lên, [Không thể nào!]

[Sao lại không thể?] Dyers bật cười, [Em gần như không rời nửa bước ấy chứ.]

[Ổng không ném em ra khỏi phòng làm việc của ổng ư?] Harry run rẩy khoe miệng, vì mình “tới gần” Snape tròn một năm không bị văng ra mà còn có thể bình yên sống tới nay mà tỏ vẻ cảm ơn Merlin.

[Ném ra?] Dyers bật cười, [Đứa ngốc, thầy ấy cưng em còn không kịp, sao có thể ném em ra chứ?]

[Anh trai...] Harry đỡ trán, [Chúng ta... nói hình như không phải là cùng một người? Anh chắc là anh đang nói tới Snape chứ? Severus Sape, cả ngày mặc áo choàng màu đen trên quần áo lại có một số lượng khuy khổng lồ cả ngày lạnh lùng nơi đi qua nhiệt độ không khí tuyệt đối giảm xuống như cuối thu bắt đầu vào đông mà đôi khi chỉ nhìn thôi đã làm người ta cảm thấy như ác ma Severus Snape?]

[Ồ...] Dyers cảm thấy khoe mắt mình đang run rẩy, tuy đây là sự thật, nhưng anh vẫn giật mình vì Harry có thể nói rõ ràng trọng điểm mà còn không ngừng nói cái đoạn dài này thậm chí không hề sai lầm về mặt ngữ pháp.

[Thật ra... Thật ra giáo sư Snape không tồi, thật sự.] Dyers chỉ có thể nói vậy với Harry.

[Người Slytherin luôn luôn cho rằng ổng không tồi.] Harry hừ hừ.

[Được rồi, ghen cái gì, tất cả mọi người đều biết giáo sư Snape cưng chiều em nhất, đừng ghen tị với Slytherin làm gì.] Nếu lúc đó Harry bước bình dân vào, chính một đám người Slytherin thâm thối thì sao đây?

[Em em em em... Em ghen?] Harry không tin chỉ vào mình, [Em ghen cái gì? Em sao lại ghen được? Ông bao che Slytherin đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, em ghen cái gì?]

Dyers nhìn Harry một lúc lâu, bỗng nhiên nhin không được nở nụ cười.

Hình như anh hiểu ra điều gì đó.

Sau đó, anh vuốt đầu Harry, vô cùng nhiệt tình kể lại cho Harry một ít “chuyện lý thú” trong khoảng thời gian cậu mất trí nhớ.

Phần lớn là Harry thân cận Snape như nào, tìm Snape làm nũng như nào, chiếm lấy Snape như nào, thậm chí vì Roxanne mà Harry bực Snape như nào, sau đó lại “trừng phạt” Roxanne như nào miêu tả hết.

Harry ở một bên chết lặng mà nghe, cậu cảm thấy, tin tức mấy ngày nay mình nghe được, thật sự có thể biến cậu thành một tảng đá.

Còn là đá hoa cương hử hoi.

Đối với Harry mà nói, so với việc mình trở thành con nuôi Slytherin, so với việc Slytherin và Gryffindor ở cùng một chỗ thì tin tức làm Harry muốn trở về tìm hiệu trưởng Dumbledore mà gào thét là gì?

Đó chính là cậu Harry Potter, khi mất trí, lại ở cạnh Severus Snape!

52. Chương 52: Quyết Định Của Snape

Gần đây, tâm trạng Snape cực không tốt.

Từ khi Harry khôi phục ký ức họ dường như lại trở về trước kia, đây không phải điều Snape muốn, nhưng anh phải dựa theo thái độ trước kia đối mặt với Harry, anh không muốn cho Harry chịu thêm kích thích nào nữa.

Nhưng, chỉ có mình anh biết căn bản anh không biết phải làm gì.

Một năm ở cạnh nhau sớm tối, bản thân anh cũng không nhớ rõ trước kia mình nói chuyện với Harry thế nào, nên mấy ngày nay mới có thể gắng né Harry.

Chỉ là một khi tránh đi, cõi lòng sẽ không ngừng nhưng nhớ.

Đúng vậy, nhưng nhớ.

Anh biết mình khát vọng nhìn thấy Harry, khát vọng này được hình thành bởi một năm ở chung này.

Mấy ngày nay anh tránh Harry, Harry cũng tránh anh, căn bản không gặp nhau.

Một khi không thấy, nhưng nhớ trong óc sẽ cuộn cuộn không ngừng.

Nhưng, anh phải lấy lý do gì tìm Harry chứ?

Snape ngồi ở bàn văn phòng, cúi đầu suy tư.

Nhưng không đợi lâu sau, Dyers đã gõ cửa.

“Vào đi.” Snape khẽ nói.

Chỉ thấy cửa mở ra, Dyers kéo Harry về mặt không muốn đi vào.

“Giáo sư Snape.” Dyers nở nụ cười hiền hòa lễ phép, “Có chuyện nhờ ngài.”

Snape nhú mày, không nói, ý bảo Dyers tiếp tục.

“Là vậy, ba ba cho rằng Harry không nên tiếp tục không giao tiếp với mọi người, dù sao rất nhiều người rất lo lắng cho em ấy. Hơn nữa Harry cũng cần tiếp tục học hành, không thể giao tiếp thì không được, mà chỉ có thầy biết ngôn ngữ của hai người, nên ba ba cho rằng, cần phải đưa Harry đến chỗ ngài giáo dục.”

“Nếu là ý của ngài Slytherin, vậy đương nhiên tôi sẽ giúp đỡ.” Snape khoanh tay, anh cố gắng phun một ít nọc độc, nhưng anh ngạc nhiên nhận ra đối mặt với Harry, anh hiền hòa hơn.

Như kiểu đã thành thói quen, không còn muốn thay đổi nó nữa.

Snape hiện tại là vậy, căn bản không muốn đi thay đổi thái độ và thói quen của mình với Harry.

Nếu có thể, anh càng hy vọng cứ đối xử với cậu dựa theo thói quen một năm này.

Nhưng, nhìn trong mắt Harry cố gắng che dấu hoảng sợ, biết là hậu quả bản thân đã gây ra trong quá khứ.

Snape đâu biết rằng Harry không chỉ rối rắm vì trước kia mà là vì không lâu trước đó nghe được Dyers nói trong khoảng thời gian này mình thân cận đối phương thế nào, làm nũng đối phương ra sao, trẻ con thế nào khi không thích người khác làm đối phương chú ý.

Cho đến hiện tại Harry vẫn không thể tin được chuyện này, nếu tư duy cậu trở về trước kia, trẻ con mấy tuổi làm nũng vẫn có thể được, nhưng vấn đề là, tư duy rút lui chính là cậu mà không phải Snape. Snape đối mặt với Harry làm nũng lại không ném đối phương ra, hơn nữa cụm từ “thầy ấy cực kỳ chiều em” cũng trở thành chuyện Harry không tin nhất.

Snape ghét cậu còn không kịp, sao có thể cưng cậu được chứ?

Harry vẫn luôn ôm ý nghĩ như vậy, nhưng khi cậu thấy Snape, cậu chú ý tới mặt hiền hòa dưới đáy mắt khi Snape nhìn cậu kia.

Dù chỉ là một chút nhưng Harry vẫn nhận ra.

Har vẫn là một đứa trẻ mẫn cảm, như khi vừa mới nhập học cậu đã chú ý Snape đối với cậu ác ý, lúc này cậu cũng chú ý tới sự hiền hòa khi Snape nhìn.

Điều này làm cậu cảm thấy khó có thể tin được, cũng càng thêm khiếp sợ.

Khi mất trí nhớ rốt cuộc cậu đã làm gì? vì sao thái độ Snape đối với cậu lại thay đổi nhiều như vậy?

Thật ra, Harry cậu không làm gì cả, chỉ là mặt dày mày dạn chút thôi...

“Vậy, Harry liền nhờ ngài, giáo sư.” Dyers mang theo nụ cười nhu hòa rời khỏi văn phòng Snape, chỉ còn lại một mình Harry luống cuống đứng nơi đó.

Snape nhìn đứa bé trước mắt, miệng định châm chọc nhưng cuối cùng không thể nói ra miệng.

Anh hơi ủ rũ thở dài.

Cuối cùng, anh vẫn quyết định không gây với đối phương.

Dù mất trí nhớ hay không, cậu ấy đều là Harry mà, không phải sao?

Không phải thể thân của Lily, cũng không phải nguyên bản James Potter.

Cậu ấy chỉ là Harry Potter.

Lúc này anh mới hiểu được câu Dumbledore nói năm đó là có ý gì.

Mỗi người hiểu được Harry đều sẽ thích trò ấy.

Đúng vậy, mỗi người đến được trong lòng Harry, đều sẽ thích Harry.

Lớn mặt mà không cuồng vọng, thông minh mà không tự phụ, ôn hòa mà không khiếp nhược.

Cậu ấy trung hòa tính cách của Lily và lão Potter, là một đứa bé ưu tú – chỉ cần bạn đồng ý bỏ đi thành kiến.

Harry như vậy, còn chói mắt hơn cả Lily.

“Đến đây.” Snape nói khẽ vẫy tay với Harry.

Harry hơi do dự đi tới, “Cái kia...”

“Dừng căng thẳng,” Snape không nói được lời khiến người ta cảm động nhưng anh có thể dùng hành động làm người ta cảm thấy ấm áp, “Chỉ dạy trò phân biệt ngôn ngữ, khi đó trò học được, tin chắc lần này trò cũng học được.”

“Con...” Đôi mắt với Snape lại khích lệ mình, Harry giật mình mở to mắt, “Con... Con không biết, con không có ấn tượng...”

“Trò có thể, đến đây...”

Trước đó khi Snape dạy Harry đã từng mượn một ít sách, hiện tại Harry không học tiếng Anh cổ nhưng những sách đó vẫn có thể dùng để phụ trợ.

Harry thấp thỏm ngồi cạnh Snape.

Nghe người đàn ông nhẹ nhàng ghé vào bên tai giảng giải cho cậu sự khác nhau giữa phát âm tiếng Anh cổ và tiếng Anh hiện đại, cậu nghe, bỗng nhiên liền ngơ ngẩn.

Một đoạn ký ức bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Harry.

Trong phòng ánh mặt trời chiếu vào, trên bàn học không phải là bài tập của học trò mà là một ít sách tiếng anh cổ, người đàn ông nhẹ nhàng giảng giải gì đó. Mà một thiếu niên mở to đôi mắt xanh biếc đối diện với anh tò mò nhìn đối phương, cũng không nhìn sách, chỉ nhìn đối phương, rồi bỗng nhiên nghịch ngợm mỉm cười, chạy tới trước mặt người nọ, tiến vào lòng.

Người đàn ông tức giận nói gì đó, dường như muốn lôi thiếu niên trong ngực ra nhưng anh không thành công, thiếu niên dùng đôi mắt xanh biếc đáng thương nhìn anh, đôi môi khép mở không biết đang nói gì.

Cuối cùng người đàn ông nhìn đôi mắt kia một lúc lâu, thở dài, không nói.

Như chấp nhận thiếu niên tiếp tục ở trong lòng mình vậy.

Sau đó anh cầm lấy sách tiếp tục đọc, thiếu niên trong lòng anh yên lặng nhìn quyển sách, vươn tay đi kéo ngón tay đặt trên sách, nhưng mỗi lần đều không thể gỡ được.

Rồi, người đàn ông bị thiếu niên làm phiền, dùng đôi tay mềm nhẹ xoa đầu, sau đó khẽ nói gì đó bên tai cậu.

Thiếu niên yên lặng trở lại, mang theo nụ cười sáng lạn.

Người đàn ông tiếp tục đọc nội dung trên sách, thiếu niên cười hì hì ngồi trên đùi người nọ, sau đó hơi hơi lùi về sau, vừa lúc có thể để người nọ đặt cằm lên đầu mình.

Sau đó, không biết bao lâu, thiếu niên mệt mỏi ngủ đi trong giọng nói của người nọ.

Cặp mắt kia dần dần nhắm lại, khi thiếu niên ngủ say, người nọ vẫn đang đọc sách.

Vẫn luôn vẫn luôn.

Giọng nói kia cũng ở bên tai cậu, xâm nhập vào cảnh trong mơ, trở thành nguồn suối nụ cười của cậu khi đang ngủ.

Cảnh tượng hài hòa như vậy, hình ảnh ấm áp như vậy, hành động cưng chiều như vậy xuất hiện trong đầu Harry làm bản thân cậu cũng không dám tin.

Đó là Snape và cậu.

Hoặc là nói, là Snape và cậu mất trí nhớ.

Ở cạnh nhau tự nhiên như vậy... khiến người ta hâm mộ.

“Sao thế?” Giọng Snape vang lên bên tai Harry, lúc này Harry mới tỉnh táo lại, phát hiện không biết khi nào mình đã được Snape ôm vào trong ngực.

Sao có thể?

Harry ngạc nhiên nhìn bàn tay ôm eo mình, không thể tin nhìn bàn tay đó, mở to mắt.

Khi nào thì mình từ chối diện đi vào ngực Snape rồi?

Mà đối phương lại không nhắc cậu, tự nhiên ôm lấy cậu.

Này...

“Con... Con chỉ là...” Harry còn không biết là mình chạy tới hay đối phương đưa cậu lại, cậu lắp bắp nói không nên lời, nhìn Snape cũng không biết làm gì.

“Sao vậy? Sao lại đột nhiên xuất thần?” Snape xoa nhẹ tóc cậu, hành vi tự nhiên này làm Harry lại thấy hình ảnh trước đó trong đầu mình.

“Con chỉ là...” Harry lắp bắp, không biết nên nói gì, “Vừa mới đột nhiên nghĩ ra, nhưng lại không thể nghĩ được là chuyện khi nào...”

“Nghĩ ra cái gì?” Snape đặt cằm lên vai cậu, ghé vào tai cậu hỏi.

Hơi thở ấm áp kia làm Harry rụt cổ lại.

“Con.. Con nhìn tới... hình ảnh học tiếng Anh cổ trước kia...” Harry lắp bắp, “Nhưng con không biết là vì sao... lại cảm thấy không như là thật.”

“Vì có ta ở cạnh trò sao, Harry?” Snape cười nhẹ bên tai cậu, “Không tin, ta sẽ dạy trò?”

Không phải không tin thầy sẽ dạy tôi, mà là không tin thầy sẽ dạy tôi như vậy... Harry lui cổ nghĩ, Snape còn tựa vào vai cậu, hơi thở ấm áp phun bên tai Harry, làm Harry không tự chủ được co người lại, thậm chí đầu sẽ không tự chủ nghĩ tới hình ảnh xuất hiện trước đó.

Ấm áp như vậy, lại ái muội đến thế...

“Harry?” Giọng nói nhẹ nhàng kia vang lên ngay bên tai Harry làm người ta như muốn chìm vào giọng nói tốt đẹp đó.

Harry cảm thấy mặt mình không tự chủ được đỏ lên.

Sau đó cậu bỏ tay Snape ra, như chạy thoát thân mà rời khỏi nơi này.

Snape nhìn Harry chạy trốn, khẽ nở nụ cười, “Hóa ra... những cảnh ở chung trong một năm, lại giúp cậu ấy nhớ lại?”

Vậy, sao không lợi dụng ưu thế này chứ?

53. Chương 53: Dắt Tay

Harry ngồi một mình bên hồ, nhìn cảnh sắc trước mắt nhưng vẫn không yên lòng.

Từ hôm trước chạy ra ngoài văn phòng Snape, cậu còn chưa tới chỗ Snape.

Cậu không hề phòng bị hành động của Snape ngày nào đó, cũng không biết mình nên ứng phó thế nào, hơn nữa bản thân cậu cảm thấy vô cùng khủng hoảng.

Hành động này... như thân thiết giữa người yêu, vì sao lại xuất hiện giữa hai người họ một cách tự nhiên đến thế?

Harry vẫn không thể hiểu được.

Tuy quả thật cậu muốn học giỏi tiếng Anh cổ nhưng cậu vẫn không biết nên đối mặt Snape ra sao.

Nhất là gần đây trong đầu cậu luôn loáng thoáng có một số hình ảnh.

Những hình ảnh ám áp đó, là cảnh tượng ở chung giữa cậu và Snape mà nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

Cuối cùng cậu vẫn né tránh không dám đối mặt Snape.

“Nhóc con, sao lại ngăn người một mình ở đây thế này?” Giọng cười hì hì truyền tới từ sau lưng Harry.

Harry quay đầu, chỉ thấy không biết khi nào Godric đã xuất hiện cạnh cậu, cũng mặc kệ cỏ có bắn hay không, trực tiếp ngồi xuống.

“Sao vậy, nhìn con có vẻ không vui.” Godric vươn tay quàng vai Harry, “Có phải Snape bắt nạt con không?”

Harry nhìn Godric, cậu nghe hiểu lời đối phương nhưng không chắc đối phương có thể hiểu lời cậu nói.

“Nếu... Nếu...” Vì nhớ lại một ít ký ức vụn vặt nên Harry đại khái nói một ít tiếng Anh cổ, Harry thử dùng tiếng Anh cổ để diễn tả ý mình nhưng lại không thành công. Vì bây giờ cậu hoàn toàn hỗn loạn ngữ pháp, khi ngữ pháp tiếng Anh hiện đại trộn lẫn phát âm tiếng Anh cổ, thấy Godric sững sốt một lúc lâu, “Nếu... thì... thì sao?”

Godric ngăn người, lâu sau mới đoán ý của Harry, anh cười ha hả, “Nếu thật sự Severus bắt nạt con, vậy con liền bắt nạt lại, đừng sợ, có chú bên con.”

Harry nhìn Godric, đối phương cười sáng lạn chói mắt như ánh mặt trời.

Người như vậy, không thể làm Harry liên tưởng được vị kỳ sĩ anh đứng trong tường tượng trước kia của cậu.

Ngài ấy càng như một đứa trẻ to xác, trong lúc nói cười có thể chơi đùa cùng bạn.

Harry chợt nhớ câu của Dyers, “Ở thời đại của em, họ là thần thoại khiến người ta kính ngưỡng, nhưng ở thời đại này, họ là mục tiêu siêu việt mà mỗi người đều hướng tới.”

Ngàn năm sau, mọi người gần như coi bốn nhà sáng lập trở thành Merlin, không có bất kỳ ai muốn siêu việt như thế, nhưng ở niên đại này, họ chẳng qua là phù thủy rất mạnh, là mục tiêu mọi người theo đuổi, ở đây, không ai coi họ là thần thoại.

Bọn họ có tình cảm của con người, mà ngay cả Salazar Slytherin được người đời gọi là phù thủy hắc ám lạnh lùng vô tình, Harry cũng nhận ra được nhân tính của đối phương chỉ trong một thời gian ngắn.

“Harry, nghe nói con ở Nhà Gryffindor?” Godric nhận thấy Harry thất thần, cười hì hì vò tóc Harry, cho đến Harry bị làm phiền ôm đầu mình, vẻ mặt lên án nhìn anh anh mới cười không buông tay.

“Lúc ấy sắp xếp con vào Nhà Slytherin vì khi đó con hấp thụ máu của Slytherin, tuy khi đó Severus đã từng nói con là Nhà Gryffindor.” Sự thật sau đó chứng minh, dù Harry thích ứng rất tốt ở Nhà rắn nhưng trong bản tính tượng trưng cho Nhà sư tử vẫn không nhạt đi.

“Chú biết con cảm thấy rất bất an,” Godric nói khẽ, “Đối với con mà nói, chẳng qua là vừa tỉnh ngủ mà mọi chuyện đã đổi thay, mọi thứ chung quanh đều trở nên xa lạ, mọi thứ làm con thấp thỏm lo âu, mà người duy nhất con quen lại dùng thái độ xa lạ đối xử với con, con sẽ trốn tránh là chuyện rất bình thường, nhưng,” Godric nhìn Harry, Harry nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong con người màu lam.

Rõ ràng vừa mới là một người như đứa trẻ to xác, giờ này lại như một bậc cha chú nghiêm túc.

“Nhưng Harry à, con vẫn không phải là Nhà rắn, những ý tưởng không được tự nhiên của họ, con vẫn không cần đi học thì hơn. Con phải nhớ kỹ, con là Nhà sư tử, bọn nhỏ Gryffindor luôn luôn dũng cảm tiến tới. Có lẽ hoàn cảnh hiện tại làm con cảm thấy xa lạ, có lẽ con cảm thấy tình cảm Severus đối với con làm con sợ hãi, nhưng đừng cho rằng điều đó không liên quan tới con, dù mất trí nhớ nhưng con vẫn là con.”

Dù mất trí nhớ, con vẫn là con, những người đó che chở là do con tự mình nhận được, Severus thay đổi với con, là tự con cố gắng.

Dù mất trí nhớ, người kia vẫn là con.

“Đừng sợ mọi thứ xung quanh Harry, dùng trái tim cảm nhận con sẽ phát hiện kỳ thật người và sự vật chung quanh không phải hoàn toàn xa lạ.” Godric xoa đầu cậu, khẽ nói.

“Con...”

Harry nhìn Godric cười cổ vũ, trong nhất thời không biết nên nói gì.

“Tin vào mình, Harry.” Godric nhìn cậu, “Đừng thử trốn tránh, con cần tìm lại ký ức mình đánh rơi. Đừng cho rằng có một số việc không thể nào xảy ra, nếu hiện tại con có ý trốn tránh vậy khi trí nhớ con hồi phục, con sẽ càng không biết làm sao.”

Harry im lặng không nói, Godric nhìn Harry chìm vào suy nghĩ, cũng không làm phiền cậu mà lặng lẽ lùi sang một bên.

Đợi khi Harry tỉnh táo lại, đã thấy Snape lạnh nhạt đứng trước mặt cậu rồi.

“... Giáo... giáo sư S... Snape...” Cậu nên may mắn khi mình kích động mà vẫn còn nhớ rõ từ “giáo sư”, nếu không sẽ bị ông trừ điểm mất.

Chờ đã... từ từ!

Harry nghĩ lại, bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

Hogwarts thời kỳ này, như không có hệ thống điểm, hai ngày này cậu đi qua vài nơi, ở nơi quen thuộc cũng không thấy hộp đá quý quen thuộc kia.

Nói cách khác, dù Snape vẫn là giáo sư nhưng không thể nào trừ điểm?

Hơn nữa hiện tại mình vẫn mang danh nghĩa học trò Slytherin đúng không?

Harry chớp chớp mắt, lập tức mở miệng không khách sáo, “Có chuyện gì không?” Trong giọng nói không hề có sự tôn kính giáo sư, hoàn toàn mang phong cách Potter.

Trong mắt Snape như lóe lóe, làm sao anh không biết được Harry đang nghĩ gì chứ.

Nhóc con kia.

Khóe miệng anh gợi lên, vươn tay dắt tay Harry, “Đi học.” Anh nói đơn giản.

Hơn nửa ngày Harry mới kịp phản ứng anh nói là đi học tiếng Anh cổ.

Nhìn tay hai người giao nhau, Harry như bỏ qua câu nói mình có thể tự đi.

Nhưng nhìn bàn tay to nắm mình thật chặt, cậu bỗng nhiên không muốn bỏ ra.

Như là một loại bám dính, càng như là ý lại.

Dường như cậu... thích cảm giác Snape nắm tay mình.

Từ từ!

Mới không phải cậu thích, chắc chắn là phần ký ức mất đi kia đang làm trò...

Bất giác, lời Godric nói lúc trước lại vang lên bên tai Harry.

Đừng cho rằng điều đó không liên quan tới con, dù mất trí nhớ nhưng con vẫn là con.

Nếu hiện tại con có ý trốn tránh vậy khi trí nhớ con hồi phục, con sẽ càng không biết làm sao.

Đúng vậy, dù mất trí nhớ, cậu vẫn là mình.

Mình mất trí nhớ, cải thiện quan hệ giữa mình và Snape, mà đối phương cũng vô cùng vui lòng thay đổi.

Harry nhìn tay hai người, bỗng nhiên không nói nên lời.

Cậu không biết thời gian mình mất trí nhớ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết nếu ký ức đầy đủ mình sẽ lựa chọn thế nào, nhưng cậu biết, cậu đã không còn bài xích Snape như trước nữa.

Ít nhất, hiện tại cậu nghĩ, đã không hề cảm thấy mình xui xẻo hay nhanh chóng muốn rời đi như trước.

Chờ Harry và Snape đi càn lúc càng xa, Godric và Salazar từ nơi nào đó đi ra.

“Harry sẽ chậm rãi tốt lên.” Godric đứng sau Salazar, “Salazar, mấy ngày nay cậu có chút lo âu.”

“Không sao.” Salazar thản nhiên nói.

“Không chỉ vì Harry gần đây đúng không?” Godric nắm chặt tay đối phương, “Chuyện bên kia sao?”

Chắc là chuyện bên kia làm Salazar phiền lòng, hơn nữa gần đây Harry hỗn loạn làm mấy ngày nay tâm trạng Salazar có chút phiền phức, nên Godric mới có thể không muốn Harry tiếp tục như vậy.

Anh cần giải quyết buồn bực của Harry sớm một chút mới có thể khiến Sarah không buồn lo nữa.

“Gody.” Salazar im lặng một lúc lâu, nhẹ nhàng gọi tên Godric.

“Ừ?” Godric khó hiểu nhìn anh.

“Gia tộc Gryffindor liên hệ với gia tộc Black.” Anh nhìn Godric, đáy mắt đối phương không hề do dự và kinh ngạc.

“A, họ vẫn chưa từ bỏ ý định mà đúng không?” Godric như trào phúng.

“Nếu cậu không thể dập tắt họ trước khi họ ra tay, vậy sau họ chống lại gia tộc Slytherin thế nào.” Salazar thản nhiên nói quyết định của mình.

Đó là gia tộc của cậu, Godric.

“Mình biết.” Godric không cười, nghiêm túc nhìn Salazar, “Đây chẳng qua là gia tộc, mà nhà của mình sẽ do cậu và mình cùng tạo nên.”

Gia tộc, khổng lồ mà phức tạp, mà nhà, nhỏ bé lại ảm áp.

“Cậu không để ý?” Nếu gia tộc Gryffindor bị mất đi...

“Nếu, mình chống lại gia tộc Slytherin thì sao?” Godric hỏi lại một câu.

Salazar giật mình, lập tức như hơi gợi lên khóe miệng.

Họ không nói thêm gì nữa, vì tiếng lòng của nhau, họ cũng hiểu được.

Nếu cậu chống lại gia tộc của mình, mình tin cậu sẽ có chừng mực.

Nếu chúng ta hiểu nhau như thế, sao lại cần buồn rầu vì nó chứ?

54. Chương 54: Huyết Thống

Trừ hồ Đen, Harry phát hiện nơi mình thích nhất là phòng đọc được.

Đây không phải thói quen trước kia của cậu, mà là thói quen trong lúc cậu mất trí nhớ.

Quan trọng nhất là, Harry phát hiện mình không hề xa lạ với rất nhiều được liệu.

Nếu như nói trước kia Harry giỏi Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám thế nào thì thành tích độc được chính là ngược lại.

Cậu có thể múa bút thành văn với thần chú Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mà đọc, nhưng trên lĩnh vực độc được, cậu hoàn toàn không thể.

Nên khi cậu phát hiện bản thân mình có thể không cần lật sách và hỏi ai mà có thể nhận ra độc được mà Snape đặt trong tủ ở phòng làm việc, Harry không thể không nói mình khiếp sợ.

“Chỉ là tên độc được mà thôi, không phải ngạc nhiên.” Snape đứng sau Harry, đối với Harry kinh ngạc, trong nháy mắt biết Harry nghĩ gì.

“Nhưng... Chính là...” Harry chỉ chỉ độc được đặt trong tủ, lại chỉ chỉ mình, ý rất rõ, biết những độc được này cũng không lạ, lạ là mình không hề cần nhắc nhở cũng có thể nhận ra chúng rồi.

“Trong lúc trò mất trí nhớ, rất chăm chỉ.” Vừa nghĩ khi Harry mất trí nhớ luôn luôn cố gắng học mọi thứ mình yêu cầu mà khi Ellis còn ở đây còn vì lời khen của mình mà học hỏi Ellis, mấy ngày này Snape vì lần thứ hai Harry mất trí nhớ mà tâm trạng thoáng lạnh xuống liền trở nên tốt.

“Con không ngờ, con lại đi học những thứ này.” Harry nhìn mọi thứ trước mắt, có chút không dám tin.

“Không gì là không thể,” Snape xoa xoa đầu cậu, dù Harry có hơi cứng ngắc nhưng anh vẫn không định buông tay, “Chỉ là, dù tri thức của trò rất tốt nhưng thao tác thực tiễn lại không hề.”

Chuyện này rất bình thường.

Harry nghĩ trong lòng.

“Ngài Slytherin nói, dù trò không có ký ức trong một năm này, nhưng chương trình học của trò vẫn không thể dừng lại.” Snape dắt tay Harry, đi tới trước cái vạc.

Harry lo lắng cái vạc này sẽ trở thành vật hy sinh khi mình điều chế không thành công.

“Đừng căng thẳng.” Snape đứng cạnh cậu, “Trong lúc trò mất trí nhớ đã học độc được khá nhiều, tuy trò không nhớ rõ nhưng ta nghĩ cảm giác kia vẫn tồn tại.”

“A...” Harry khẽ đáp.

Không căng thẳng mới là lạ, trước kia tôi luôn làm hỏng độc được sắp thành trong vạc là vì thầy luôn đột nhiên xuất hiện sau tôi đó.

Tốt rồi, hiện tại không phải là đột nhiên, mà là thầy vẫn đứng sau tôi, làm sao tôi có thể không căng thẳng chứ!

“Nhìn kỹ... Cách trò cắt được liệu không đúng, nhìn ta làm.” Snape gần như cầm tay dạy Harry, dù là xử lý được liệu hay trình tự quấy.

Tâm tư Harry thật ra không ở chuyện độc được thay đổi.

Cậu nhìn nơi tay hai người giao nhau dần dần ngơ ngẩn, một đoạn ký ức chợt ủa về.

Cũng là cảnh tượng như vậy, người như vậy, hơn nữa, tư thế như vậy.

Người đàn ông nắm tay thiếu niên, dạy cậu làm sao cắt được một cây đậu đỏ.

Khi người nọ buông tay ra, thiếu niên vui vẻ cầm lấy một con dao nhỏ, cắt quanh thân cây đậu.

Chất lỏng màu đỏ phụt ra, văng lên mặt thiếu niên.

Thiếu niên vẻ mặt cầu xin nhìn người nọ.

Người nọ nhìn cậu, dường như không biết làm thế nào mà lắc lắc đầu.

Anh than thở câu gì đó, sau đó nhẹ nhàng giúp thiếu niên lau chất lỏng trên mặt.

Thiếu niên ngây ngốc cười, chờ người nọ lau khô, lại nhào vào lòng người nọ.

Đối với hành vi vô lại của cậu, người đàn ông chỉ vỗ nhẹ đầu cậu, sau đó kéo cậu ra, thiếu niên lúc này mới ngoan ngoãn đứng vững, dựa theo chỉ thị mà cho được liệu vào vạc theo trình tự.

Sau đó cậu trợn to mắt nhìn độc được trong vạc thay đổi.

Nhìn thiếu niên chỉ lo nhìn vạc thay đổi mà không chú ý động tác, người nọ lại gõ đầu cậu, nắm tay cậu cầm đũa phép, quấy ở trên vạc.

Vừa khẽ giảng giải ở bên tai cậu.

Thiếu niên vừa nghiêm túc nghe lời người nọ vừa ngạc nhiên nhìn độc được trong vạc dần dần thành hình.

Đợi khi làm xong, thiếu niên nhìn chất lỏng màu xanh biếc kia, lóe ra sự ngạc nhiên giống hệt màu sắc của chất lỏng.

Cậu tràn ngập sùng bái nhìn người đàn ông.

Người đàn ông cũng chỉ cất độc được, đối với hành động Harry kéo tay áo anh đi theo sau cậu, cười nhẹ nhàng.

Đúng vậy, người nợ nở nụ cười...

Dù chỉ là thần nhiên, không hề có cảm xúc mãnh liệt nào, nhưng dù là thiếu niên trong trí nhớ hay là Harry nhớ lại ký ức ấy, đều vì nụ cười đó mà chìm đắm, quên đi mọi thứ...

“Tại sao lại ngăn người rồi?” Cho đến khi giọng Snape vang lên, Harry mới hồi phục tinh thần.

Độc được đã hoàn thành, nhưng cậu Snape vừa nói, cậu không nghe gì cả.

“Lại ngơ ngẩn?” Snape biết rõ còn hỏi.

“Con...” Harry há miệng, “Con nhìn thấy một ít hình ảnh.”

“Ừ?” Snape như không có ý trách cậu, lại có vẻ rất hứng thú về hình ảnh cậu nhìn thấy.

“Chính là... chúng ta cũng ở trong này học độc được... con dường như, cũng không hề nghiêm túc...” Thiếu niên trong trí nhớ dường như thích dây dưa Snape hơn, đối với độc được, sức mạnh học tập không hề lớn.

“Trò thích lý thuyết hơn, về phần thực hành, ta chỉ có thể nói trò đỡ hơn quá khứ, miễn cưỡng mới có thể tốt nghiệp vào năm thứ bảy. Nhưng nếu trò vẫn kiên trì ý tưởng năm thứ năm của mình, muốn trở thành một Thần Sáng chỉ sợ thành tích đó không giúp gì được cho trò.”

Snape đang nói thật, thành tích lý thuyết của Harry quả thật đủ để cậu nhận được một điểm O, nhưng thực hành thì lại làm người ta đau đầu.

“Con rất hiếu kỳ, con phá hỏng những độc được đó mà thầy không hề ném con ra khỏi phòng thí nghiệm, hoặc là nấu con thành độc được.” Điều chế người thành độc được gì đó, có lẽ trước kia nghe Snape uy hiếp (tác giả: không nhớ rõ trong nguyên tác giáo sư có uy hiếp vậy không, tạm thời coi là có) sẽ không tự chủ được mà run rẩy, lo lắng một ngày nào đó mình thật sự sẽ bị điều chế thành độc được.

Nhưng rồi sau đó, Hermione khinh bỉ nhìn họ, nói với họ điều chế con người thành độc được là độc được cấp cao, cần pháp thuật hắc ám vô cùng tà ác mới có thể hoàn thành, Snape là một giáo sư, thầy ấy không thể tùy tiện điều chế người ta thành độc được, họ mới thoáng yên tâm.

Đến hiện tại, Harry nói những lời này cũng chỉ là coi nó là một lời nói đùa thôi.

“Ban đầu là vì mệnh lệnh của ngài Slytherin.” Ngài Slytherin cũng không để ý lắm chuyện con nuôi mình học không giỏi độc được, nhưng vì ngàn năm trước, độc được là một lớp cực kỳ quan trọng. Dù sao ngàn năm trước có thể gặp phù thủy chiến đấu với Muggle ở bất kỳ chỗ nào, ai cũng không biết này nọ đó chống lại Muggle là mình. Trên cơ bản, dù là phù thủy bình thường cũng cần giữ một ít độc được bên người, để cam đoan khi mình bị thương ngoài ý muốn thì có thể chữa trị đúng lúc.

Nên Salazar mới có thể bảo Snape phụ đạo Harry.

Dù khi đó thật sự Harry học độc được không giỏi, vì ngài Slytherin yêu cầu, Snape cũng không làm gì Harry.

“Ban đầu?” Harry nghi hoặc nhìn Snape, “Vậy sau thì sao? Sau đó là vì sao?”

Snape nhìn bộ dáng Harry, vươn tay xoa hai má cậu.

Harry vì động tác này mà cơ thể có chút cứng ngắc.

Đây là lần thứ hai Snape làm hành động ái muội như vậy với cậu.

Nhưng, trong lòng Harry lại bay lên cảm giác quen thuộc và vui sướng.

“Sau đó thì...” Snape chậm rãi tới gần cậu, sau đó ngay khi Harry ngăn người hôn má cậu một cái, “Vì luyện tiếu...”

Về sau, làm sao anh có thể bỏ Harry ra khỏi phòng làm việc của mình chứ?

Sao lại có thể bỏ Harry điều chế thành độc được chứ?

Mặt Harry lại đỏ một lần nữa.

Ngàn năm sau.

Vì Kẻ Được Chọn biến mất, mâu thuẫn giữa Gryffindor và Slytherin dần dần giảm bớt.

Không phải vì hai bên buông tha đối phương, chủ yếu là vì... đầu sỏ Gryffindor mất tích, mà đầu sỏ Slytherin không tìm thấy người để đấu mà thôi.

Không có người dẫn đầu, những người khác đương nhiên yên lặng lại.

Draco khi tới thư viện gặp Hermione và Ron.

Cậu thấy Ron và Hermione đứng ở một góc trong thư viện, liền núp ở cạnh giá sách bên người họ, nơi này giá sách khuất nhất, phần lớn là ghi lại đề thi trước kia, cơ bản không có người đến.

Draco biết nghe lén người khác nói chuyện thật không quý tộc nhưng cậu thật sự không tin Kẻ Được Chọn mất tích, có lẽ cậu có thể nghe được tin gì đó từ bạn Kẻ Được Chọn chẳng.

Mà trên thực tế, đúng là cậu nghe được, nhưng tin tức đó lại càng làm cậu khiếp sợ hơn tin Harry mất tích nhiều.

“Hermione, gần đây sao cậu luôn tìm những tài liệu này?” Ron liếc tư liệu trên mặt bàn của Hermione, “Giờ là lúc đọc cái này sao?”

“A, mình chỉ là cảm thấy thực khiếp sợ, lịch sử ghi lại rất có thể là giả.” Hermione hiếm khi hiền hòa giải thích cho Ron, làm Ron có chút kinh nghiệm. Quá khứ đều là cậu tự quyết định mà Hermione đọc sách, Hermione bị làm phiền tính tình sẽ rất nóng nảy, nên nói vậy Ron đều là tự quyết định không chờ mong Hermione sẽ trả lời.

Nhưng nếu Hermione muốn nói, vậy cậu thừa dịp này hỏi một câu.

“Cậu đang nói tới việc nào?” Có thể làm Hermione để ý, chắc sẽ không phải là chuyện nhỏ.

“Gia phả Slytherin.” Hermione cầm một quyển làm Ron rút lại, quyển sách kia rất cũ kỹ, thậm chí là rách tung tóe, thật sự Hermione lại đào được quyển sách này từ góc nào, “Trên đó ghi lại từ đời thứ nhất gia tộc Slytherin cho đến khi gia tộc Slytherin bị tan, mình tìm được vợ của Salazar Slytherin, vợ của ngài ấy sinh một đứa bé rồi mất. Sau đó, đứa bé kia cũng không kế thừa gia tộc Slytherin, ngược lại mất đi quyền thừa kế, cho nên sau đó rất ít miêu tả về hắn, đơn giản mà nói thì đứa bé kia cũng chết sớm, không hề để lại con nối dòng.” Hermione chỉ vào tư liệu nói.

“Vậy thì sao?” Ron gãi gãi đầu.

“Ron, vợ của Salazar Slytherin là người trong tộc, mà con của ngài ấy không để lại con nối dòng, cậu không biết điều này nói lên cái gì sao?” Hermione nhìn Ron, lắc đầu.

Ron không kịp phản ứng, nhưng Draco nấp sau giá sách đã mở to mắt.

“Mình vẫn chưa hiểu.” Ron gãi đầu.

“Ron,” Hermione thở dài, “Vợ Salazar Slytherin là người trong tộc, nên ngài ấy chảy dòng máu gia tộc Slytherin, mà con Salazar Slytherin không để lại con nối dòng, nói cách khác, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tuyên bố đứa nhỏ gia tộc Gaunts là đời sau của Salazar Slytherin căn bản không phải là thật.”

Ron rốt cuộc hiểu được tính nghiêm trọng, mà Draco sau giá sách, đã rơi mồ hôi lạnh liên tục.

55. Chương 55: Hồi Phục Bức Họa

Nếu nói khi Salazar Slytherin và con ngài ấy còn sống cũng không có bất cứ liên hệ nào với người gia tộc Gaunts, vậy Voldemort lại càng không thể trở thành đời sau của ngài ấy. Còn về xà ngữ của ông ta, chỉ là vật nhận diện của người gia tộc Gaunts và gia tộc Slytherin, không nhất định là do Salazar Slytherin lưu lại, dù sao, ở ngàn năm trước, đây chính là một gia tộc lớn.

“Ý cậu là, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy rất có thể là đời sau Slytherin nhưng không chắc chắn là đời sau Salazar Slytherin?” Ron rốt cuộc hiểu ra.

“Đúng thế,” Hermione vẫn cúi đầu, cô vẫn nhìn sách, “Cậu có chú ý tới không?”

“Chú ý tới cái gì?” Ron tò mò hỏi.

“Chỉ là vì xà ngữ và những đồ vật trang sức đó, mọi người liền tin chắc gia tộc Gaunts và Salazar Slytherin có quan hệ. Nhưng, thật ra họ không hề chú ý tới cuộc đời của Salazar và con của ngài ấy.” Thậm chí không ai chú ý tới khi nào thì gia tộc Slytherin biến mất.

“Chính là vì không ai chú ý tới, nên gia tộc Gaunts tự xưng là gia tộc mình có dòng máu cao quý của gia tộc Slytherin mới có thể khiến mọi người tin tưởng không hề nghi ngờ?”

Bọn họ đều quên, Slytherin không chỉ có một người, mà là một gia tộc oai phong trong giới phù thủy tại ngàn năm trước.

Hermione hít sâu một hơi, hỏi, “Ron, cậu nói xem, nếu công bố chuyện này ra ngoài sẽ gây ra ảnh hưởng nào?”

“A, Hermione, đừng đùa.” Ron thở dài, “Không nói tới hiện tại giới phù thủy rất nhiều người đều từ chối thảo luận chuyện liên quan tới Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, mà với tình huống bây giờ, Bộ Pháp thuật không tin Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại, họ nhất định sẽ không cho “Nhật báo Tiên tri” đăng tin tức đó ở trong thời gian này đâu. Điều hiện tại họ muốn làm chính là bảo đảm dân chúng sẽ không biết bất cứ tin tức nào liên quan tới Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, tốt nhất là ngay cả đề tài có liên quan cũng không có người nhắc tới.”

“Rồi sẽ có biện pháp...” Hermione thề son sắt nhìn sách trước mắt, “Mình sẽ tìm ra chứng cứ đầy đủ, sau đó, tìm một cơ hội, nếu muốn đưa chuyện này ra ánh sáng, cần phải có đủ giá trị.”

Ron nhìn dáng vẻ Hermione nghiêm túc nói, không tự giác run lên.

Mà Draco nấp sau giá sách, chỉ cảm thấy trái tim mình sắp từ cổ họng nhảy thẳng ra ngoài rồi.

Nếu Granger nói là sự thật, vậy, nói cách khác, người kia luôn luôn mê hoặc giới phù thủy, thậm chí còn đùa bỡn các quý tộc.

Nói vậy, vinh dự gia tộc Malfoy...

Chết tiệt, cậu muốn viết thư cho ba ba, dù Granger nói là thật hay giả!

Biệt thự Prince, hành lang dài bức họa.

Bức họa không lâu trước đó bắt đầu chậm rãi sáng lên, sau khi không ngừng dao động pháp thuật, cùng giờ phút này, rốt cuộc hiện ra hình ảnh một người.

“Đây là...” Trong bức ảnh, các thành viên Prince, chỉ cần bức ảnh này còn duy trì dao động pháp thuật, những người bên trong còn có thể động, đều nhìn về bức ảnh kia.

Nơi đó hiện lên dáng vẻ một người trung niên, mặc áo chùng màu xanh lục vẽ mặt an tường, như đang ngủ vậy.

Nghe tiếng nói, ông chậm rãi mở mắt.

Nhìn một đồng bức ảnh trước mắt, ông dường như ngẩn người, sau đó bình tĩnh như vại đối với các tầm mắt đánh giá.

“Ngài là...” Nói chuyện là ông ngoại của Snape, ông nhớ rõ khi ông còn sống cũng không thấy bất cứ ai trong bức ảnh này cả.

Ông nhớ rõ các gia chủ trước truyền đạt, nói đây là bức ảnh của gia chủ thứ hai, nhưng không biết vì sao vẫn luôn trống. Một ngàn năm qua các tộc nhân nghĩ mọi cách cũng không thể tìm ra một tia manh mối nào, hơn nữa dùng cách nào cũng không gỡ nó xuống dưới được.

Không ngờ, hôm nay lại có thể thấy được hình ảnh trong bức ảnh này, thật sự là làm người ta kinh ngạc.

“Alves Prince, tộc trưởng thứ hai của gia tộc Prince.” Alves nhìn bức ảnh trước mắt, ông chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu tiếng Anh hiện đại, ông vẫn nói tiếng Anh cổ.

May mắn là Thereis biết tiếng Anh cổ, giỏi hơn Snape xuyên qua ngàn năm trước nhiều.

“Tổ tiên của chúng tôi, chúng tôi rất vui vì ngài có thể thức tỉnh.” Thereis nói. Họ vẫn luôn cho rằng bức ảnh này vì thời gian quá lâu mà đã mất đi pháp lực.

Dù sao bức ảnh này đã hơn một ngàn năm rồi.

“A, thật sao?” Alves nhú mày, “Nhưng, ta phải nói, ta không hề vui chút nào.”

Nhóm bức ảnh đều ngơ ngác, không biết vì sao tổ tiên lại nói vậy.

“Trước đó, ta phải hỏi các ông, hiện tại Eileen Prince mấy tuổi rồi?” Ông cần xác định thời gian mình thức tỉnh, “Hoặc là, các ông nói cho ta biết, hiện tại là năm nào?”

Các bức ảnh yên lặng một hồi, sau đó bùng nổ tiếng nghị luận.

“Tổ tiên đang hỏi kẻ phản bội kia?”

“Quả nhiên Eileen cũng làm tổ tiên phải hổ thẹn sao?”

“A, đứa con gái dám can đảm yêu Muggle rồi vứt bỏ gia tộc.”

“Lúc trước chúng ta không nên nghe lời Thereis mà xóa tên cô ta đơn giản như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Thereis nghe các bức ảnh chung quanh thảo luận, vì đề cập tới đứa con gái mình cưng chiều nhất, dù hiện tại ông đã là bức ảnh, nhưng vẫn nhận ra được ông không vui.

“Yên lặng!” Alves uy nghiêm nói, hành lang dài bức ảnh yên tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Alves.

“Thưa tổ tiên,” Sắc mặt Thereis có chút âm đạm, “Eileen là con gái út của tôi, rất nhiều năm trước, con bé đã mất rồi.”

“Con trai cô ta, Severus Snape, hiện đang ở đâu?”

Mặc dù giật mình tổ tiên lại biết tên cháu mình, nhưng Thereis vẫn dè dặt.

“Vì Eileen bị xóa tên, nên chúng tôi chỉ biết đại khái đứa trẻ kia tốt nghiệp Hogwarts xong liền ở lại trường.”

Đợi Alves xác định thời gian mình thức tỉnh không có sai sót gì, khi còn sống ông vì khiếp sợ nhóm “người bảo thủ” này mà đặt một trận pháp riêng rất cuộc khởi động ý thức chủ nhân bức họa.

Áp suất phát ra từ trên bức ảnh, như người bên trong rõ ràng đứng trước mặt họ phóng áp suất ra vậy.

Các bức ảnh vì chút áp suất này mà cảm thấy hoàn cảnh mình đang ở trở nên khó chịu, họ ngạc nhiên nhìn tổ tiên mình.

Trong thoáng chốc, họ như nghe đến tiếng Alves tức giận, “Vì cái gọi là lý luận máu trong, mấy tên ngu dung lượng não không có đến một đám cỏ khô lại đuổi đời sau giỏi như vậy ra ngoài, các người thật sự là khiến ta cảm thấy mất mặt!”

Ngàn năm trước.

Harry đi theo Snape đến gia tộc Prince làm khách.

Alves tự mình kiểm tra cơ thể cho Harry, cho đến khi xác định Harry không sao chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày, những ký ức mất đi đó sẽ trở về, nhưng vì phòng sự cố, Alves vẫn đi điều chế cho Harry một ít độc được.

“Cám ơn... ngài...” Vì sự dạy dỗ mấy ngày nay của Snape, Harry đã có thể nói được tiếng Anh cổ.

Vốn cậu cũng nói được, chẳng qua vì hiện tại ký ức hỗn loạn nên không phân biệt nổi hai loại ngôn ngữ mà thôi.

“Ngoan.” Dù hiện tại Harry có chút xa lạ với họ, nhưng điều này cũng không làm họ giảm yêu thích Harry, “Đừng quá để ý chuyện này, rồi con sẽ nhớ được.”

“Dạ.” Rất nhiều người đều khuyên cậu không cần để ý, Harry biết, vì họ đều cho rằng dù mất trí nhớ hay không, cậu vẫn là cậu, vẫn là đứa trẻ mà họ cưng chiều trước đó, là Harry là được rồi.

Nhưng đối với Harry mà nói lại không thể, vì cậu không biết mình đã làm gì nên cậu cảm thấy mình không thể nào yên tâm thoải mái mà hưởng thụ sự cưng chiều của những người này.

Vẫn cảm thấy, những cái đó không thuộc về mình.

Chỉ khi ký ức cậu dần dần khôi phục, chuyện cậu nhớ cũng nhiều lên cậu mới có thể từ từ chấp nhận những người này quan tâm cậu.

“Vây, Severus, chúng ta đã nói rồi, chờ hai người trở lại ngàn năm sau, cậu sẽ kế thừa gia tộc Prince.” Harry hốt hoảng, Alves đã nhận được đáp án vừa lòng, “Prince ngay ở đây, tôi liền giao cho cậu.”

Snape gật gật đầu, không nói gì thêm.

Harry nhìn nhìn Snape, lại nhìn nhìn Alves, cuối cùng xác định mình không hiểu gì.

Cậu chỉ biết là, Snape hóa ra là một đời sau của một gia tộc độc được, nhưng ngàn năm sau vì thấy là máu lai hơn nữa mẹ thầy bị gia tộc xóa tên mà không thể được gia tộc chấp nhận.

Nhưng hiện tại tổ tiên gia tộc Prince lại chỉ tên để Snape trở lại ngàn năm sau liền đi tiếp nhận chức vụ gia tộc Prince.

“Ngài làm thế nào... có thể khiến biệt thự Prince thừa nhận giáo sư Snape ạ?” Harry có chút không hiểu hỏi, vì cậu nghe nói một số tộc trưởng gia tộc lớn không chỉ cần thành viên gia tộc thừa nhận mà còn cần biệt thự gia tộc thừa nhận, vậy, họ mới có thể danh chính ngôn thuận mà kế thừa gia tộc.

“Haha, ông nghĩ, tộc trưởng là ông vẫn có một chút quyền lực khi nói chuyện.” Alves trong sáng nở nụ cười.

Harry chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ mình không hiểu.

“Con biết không, sau khi chết phù thủy cũng đều có bức ảnh lưu lại, nhất là gia tộc lớn như chúng ta. Sau khi ông chết, đương nhiên sẽ có bức ảnh lưu lại, ngàn năm sau, ở thời gian cố định, pháp thuật giam cầm sẽ giải trừ, bức ảnh kia mới có thể xuất hiện ông. Có ông, ai cũng không thể ngăn cản Severus trở lại gia tộc Prince.”

Harry có chút tán thưởng kế hoạch của Alves, Alves vẫn mỉm cười như trước.

Nghĩ nghĩ, Alves còn nói, “Thật ra, Severus vốn không muốn có bất cứ liên quan nào với gia tộc Prince, con biết không, với cậu ấy mà nói, gia tộc không hề là cái gì.”

“Vì sao ạ?” Harry không hiểu nhìn Alves.

Alves có ý cười, nhìn Harry nói, “Vì, con đó.”

56. Chương 56: Khôi Phục Ký Ức Mang Đến Nghi Hoặc

Tựa như Salazar đoán, Harry mất trí nhớ lần này không dài, ký ức cậu đang chậm rãi khôi phục, một ít cảnh tượng quen thuộc, một ít sự việc và con người quen thuộc, một ít trường hợp ở bên nhau đều có thể khiến trong đầu Harry xuất hiện ký ức mới.

Mà những ký ức này không phải chợt lóe rồi biến mất mà là vừa lắng lại trong đầu Harry lập tức một ký ức khác hiện lên, rồi liên tiếp cùng một chỗ.

Snape phát hiện ra điều này đầu tiên, nên mấy ngày nay anh luôn luôn giúp Harry khôi phục ký ức.

Không thể không nói điều anh làm rất có ích với Harry, bắt chước cảnh họ ở cạnh nhau làm ký ức Harry khôi phục càng nhanh.

Ký ức Harry hoàn toàn khôi phục là một tuần sau khi Alves giới thiệu cho Snape mọi thành viên trong gia tộc và một vài vị thế gia có quan hệ tốt với Prince.

Chuyện này Harry không nói với ai ngay, mà vẫn luôn giữ im lặng.

Khi không khôi phục ký ức, cậu đều cảm thấy không làm mà có được sự quan tâm và cưng chiều của người khác, trong khoảng thời gian này cậu kiêng kị rất nhiều, cũng bận khoản rất nhiều, tâm trạng hỗn loạn chưa bao giờ có.

Nhưng, sau khi nhớ lại, tâm trạng của cậu lại càng không tốt.

Cậu biết Harry ấy xảy ra chuyện gì.

Đó là cậu khi còn bé, khát vọng tình yêu và sự quan tâm của người nhà, lại vì di dưỡng lạnh nhạt mà trở nên sợ người khác.

Đi vào giới phù thủy, cậu mới có tình bạn và sự quan tâm của cha chú. Không thể phủ nhận, vài năm này, dường như cậu thay đổi rất nhiều, cũng che dấu rất nhiều.

Khi Harry nhớ lại hành động của mình khi mất trí nhớ, tâm trạng lại càng hỗn loạn.

Người mất trí nhớ ấy mới là cậu chân thật nhất, nhưng năm năm ở Hogwarts, dường như lại cách người ấy càng xa.

Cũng vì nhớ ra, cậu mới biết được vì sao mọi người cưng chiều cậu như vậy.

Cậu mất trí nhớ, đúng là một đứa trẻ ngoan.

Ngài Slytherin bảo cậu không cần để ý nhiều như vậy, giữ tính cách của mình là tốt rồi.

Nhưng, mình có thể sao?

Ở thời đại này thì có thể, vậy, nếu trở lại thời đại của mình thì sao?

Ở nơi đó, cũng không có ba ba cho cậu chỗ dựa, không có anh trai trân trọng của cậu, không có bạn bè chỉ vì vết sẹo mà làm quen nhưng dễ dàng tin tưởng lời nói dối của “Nhật báo Tiên tri”.

Cậu bị ai phát hiện ở ngàn năm sau, người bạn mình có thể thổ lộ cảm xúc chỉ có Hermione và Ron.

Một khi trở lại thế giới kia, còn phải đi đối mặt với Voldemort từ khi sinh ra đã không thể cùng sống chết ấy.

Ở thời đại đó, không ai cho phép cậu tùy hứng.

Nhưng, sau khi nhớ lại đoạn trống một năm đó, trong lòng cậu lại khát vọng cuộc sống cứ thế mà tiếp tục.

Có người cưng, có người yêu, có người thương tiếc, có người để dựa vào.

Cậu có thể tự nhiên cười, tự nhiên làm việc mình muốn làm.

Không cần lo lắng vì bị trừ điểm mà bị bạn học trong Nhà xem thường, không cần lo vì làm không tốt mà bị những tên Slytherin kia trào phúng.

Lại càng không cần lo lắng, ngày nào đó Voldemort lại xuất hiện trước mặt mình, cầm đầu phép kêu gào muốn giết mình.

Đã trải qua những ngày đó, cậu càng khát vọng thoát khỏi trói buộc trước kia.

Nhưng, cậu có thể chứ?

Harry ôm gối nghĩ, mọi chuyện trong mấy ngày nay.

Ngày qua bình thản mà ấm áp, là điều cậu khát vọng nhất.

“Lại đang ngẩn người?” Không biết khi nào Snape đã tới sau cậu, vươn tay ôm lấy cậu, “Đừng ngồi dưới đất.”

Snape có chút bất đắc dĩ.

Từ khi Harry khôi phục những ký ức trước kia liền thích ngẩn người.

Nhất là thích ngồi ở hồ Đen ngẩn người.

Harry được Snape ôm vào trong lòng, cúi đầu không biết nghĩ gì.

Chỉ là khôi phục những ký ức gần đây nhưng lại làm cậu cảm thấy được Snape che chở là một chuyện làm người ta không tưởng tượng nổi.

Cậu và Snape, từ khi cậu nhập học hai người đã không vừa mắt nhau.

Snape không thích cậu, mà Harry cũng không thích Snape, vì thầy luôn làm khó dễ cậu.

Nhưng xuyên qua một lần, lại làm chúng thay đổi.

Sau khi Harry khôi phục ký ức, thường thường yên lặng ngẩn người, sau đó nhớ lại “mình” mất trí nhớ ở cạnh Snape thế nào.

Nhìn Snape ngay từ đầu nghiêng răng nghiêng lợi vì hành động của mình, mãi đến cuối cùng, hai người ý lại nhau. Cậu mất trí nhớ kia thích kẻ cận Snape, mà Snape lại cực kỳ tự nhiên, thậm chí Harry xác định Snape đã quen với việc mình ở cạnh thầy rồi.

Một năm thôi, tình cảm hai người đã thay đổi lớn như vậy.

Harry khôi phục ký ức không thể phủ nhận chính mình không có cảm giác với Snape, chỉ là vì quan hệ hai người trước kia làm Harry hiện nay vẫn còn bối rối.

Nhưng cậu biết, dù cậu không nhớ lại chuyện một năm nay nhưng cậu đã quen Snape ở bên.

“Hử?” Snape không nghe thấy Harry nói chuyện, có chút kỳ quái nhìn cậu một cái.

Harry không biết nên nói gì với anh, nhưng có một số câu hỏi, cậu rất muốn có đáp án.

“S... Sev...” Cậu ngẩng đầu nhìn Snape, khi cậu mở miệng, cậu phát hiện mình thấy được vui sướng trong mắt đối phương.

“Em... nhớ ra rồi?” Snape dường như có chút không dám tin, “Khi nào vậy?”

“Một tuần nay, đứt quãng mơ thấy,” Một tối ngày nào đó, khi những giấc mộng phá vỡ tổ hợp lại cùng một chỗ, ký ức Harry cũng sẽ khôi phục, “Em nhớ lại thật nhiều chuyện một năm nay.” Harry nhìn mắt Snape nói.

“Ừ.” Snape dường như muốn nói gì đó nhưng anh vẫn như cũ giữ phong cách nhất quán, nhưng thản nhiên lên tiếng tỏ vẻ mình hiểu được.

“Anh không vui sao?” Harry nghiêng đầu nhìn anh.

“Là em không vui.” Snape xoa xoa đầu Harry, “Không phải sao?”

Dựa theo tính cách của Snape, dù là vui cũng không cười to như người bình thường, nếu anh có thể cong khóe môi, cộng thêm đáy mắt hiền hòa hơn cũng có nghĩa là tâm trạng anh vô cùng vô cùng tốt rồi.

Nhưng Harry lại khác, cậu là sư tử Gryffindor, luôn luôn cười là cười, không che dấu tâm trạng của mình, hơn nữa mấy ngày nay Snape hiểu cậu, anh biết lúc này Harry tuyệt đối không vui.

“Em... Em chỉ là...” Không thể không nói, dù nhớ lại chuyện trước kia, biết “mình” và Snape một năm này thật ra rất thân mật, nhưng Harry vẫn không thể thích ứng được Snape trở thành đối tượng bọc bạch.

Nhưng, ở thời đại này, không có giáo sư Dumbledore, không có Sirius, không có ai cả, chỉ có Snape biết mình, trừ anh, Harry thật sự không biết tâm sự cùng ai.

Hơn nữa, không thể phủ nhận, cõi lòng Harry đúng là muốn thân cận Snape.

“Không sao, nói đi.” Cho tới bây giờ Snape không phải là chuyên gia an ủi người khác, anh không trào phúng đã không tồi, làm sao có thể trông mong anh an ủi người ta chứ? Hiện tại giọng anh chỉ có thể coi là thanh lãnh, nhưng đối với Harry mà nói, thiếu đi sự trào phúng và khinh thường dĩ vãng, Snape lúc này lại làm cậu cảm thấy ấm áp.

“Em chỉ là cảm thấy không biết nên làm thế nào,” Harry do dự một chút, rốt cuộc nói ra khỏi miệng, “Em rất thích nơi này, em rất thích cuộc sống ở đây, ba ba... ba ba với em mà nói rất có lực hấp dẫn, nhưng... nhưng chúng ta không thể nào ở mãi đây được, chúng ta cần phải trở về thời đại của mình.”

“Em lo lắng sau khi trở về, không có cuộc sống như bây giờ?” Snape nhanh chóng phát hiện Harry do dự.

Harry gật gật đầu, đôi mắt tràn lo lắng, “Dù em có muốn hay không, dù em nghĩ thế nào thì mọi người đều coi em trở thành kẻ Được Chọn chung kết Voldemort. Dù hiện tại rất nhiều người đều cho rằng Voldemort đã chết nhưng họ vẫn không bỏ ánh mắt của họ trên người em đi.” Đó cũng là vì sao Fudge có thể lợi dụng “Nhật báo Tiên tri” gây nên nhiều sóng gió như vậy, nếu tất cả mọi người cho rằng Voldemort đã chết, không cần Kẻ Được Chọn, không hề chú ý Harry thì ai biết Harry Potter trong câu “chuyện này chỉ có Harry Potter mới có thể làm được” trên báo chí là ai chứ?

Dù Voldemort có tồn tại hay không, mọi người cũng không thể không nhìn cậu, đây mới là chuyện Harry bắt mắt dĩ nhất.

“Hơn nữa, mặc em nghĩ gì, mặc em trốn tránh ra sao, Voldemort cũng không thể buông tha em.” Harry thở dài, “Ở khu mộ kia, ông ta kiên trì phải tự tay giết chết em.” Nếu không phải Voldemort kiên trì phải tự tay giết Harry, không cho nhóm Tử thần Thực tử tham gia vào thì làm sao Harry có thể thoát khỏi? “Nên em không biết, em thật sự có thể chứ?”

Tương lai mà ba ba miêu tả cho cậu, thật tốt đẹp, nhưng đối với Harry mà nói, trở lại thế giới của mình, muốn thực hiện điều đó cũng là thực xa vời.

Snape nhìn vẻ mặt Harry có chút mê man, hơi đau lòng.

Anh ôm Harry, nhẹ nhàng nói cho cậu biết, “Vây, hãy làm mình mạnh lên, không phải Chúa tể Hắc ám đã mạnh ngay từ đầu, ông ta cũng phải trải qua nhiều thử mới có thể được như vậy, em cũng có thể, không phải sao?”

“Em cũng có thể chứ?” Harry khó hiểu nhìn Snape.

“Ngài Slytherin đã biết chuyện này, ngài ấy sẽ tự mình sắp xếp huấn luyện cho em, vì để em có thể bình an sau khi trở về.” Snape nhẹ giọng nói với Harry, “Ta sẽ ở cạnh em, nhìn em dần dần mạnh lên.”

Lúc ấy, nguyên văn của Salazar là: “bay khỏi tử vong” thật là buồn cười, gia tộc Slytherin không có hậu duệ sợ chết, Slytherin có thể cuồng vọng nhưng không thể mất lý trí, người mất lý trí không nhận rõ hiện thực, không cần phải để lại.

Rồi Rowena bổ sung thêm một câu: chúng tôi không thể mặc Harry bị gã làm phiền, Harry cần mạnh lên.

Vì một câu nói đó, huấn luyện của Harry cứ thế được quyết định.

“Vì sao chứ?” Harry đột nhiên ngẩng đầu nhìn Snape, “Sev, anh có thể nói cho em biết, vì sao bắt đầu từ lúc em nhập học anh vẫn luôn ghét em? Nếu anh ghét em, tại sao không tiếp tục ghét chứ?”

Vì sao, khi cậu mất trí nhớ lại đối xử tốt với cậu như thế?

Vì sao, khi cậu mất trí nhớ, làm nhiều thứ cho cậu như vậy?

Snape nhìn mắt Harry, trong nhất thời, chìm vào yên lặng.

57. Chương 57: Quá Khứ

Rất nhiều năm về sau, Snape nhớ lại quãng ngày đó, vẫn cảm thấy ngoài mấy ngày biết cái chết của Lily, là một thời gian khó khăn nhất của anh.

Sau khi Harry hỏi câu đó, anh không phải không muốn giấu diếm, vì có một số việc là chính bản thân anh cũng không muốn nhớ lại, là tội nghiệt mà ngay cả hối hận anh cũng không chuộc được.

Nhưng.

Snape nhìn mắt Harry.

Đôi mắt xanh biếc xinh đẹp kia, vừa là tia sáng trong đời anh, cũng là tội nghiệt của anh.

“Harry.” Snape cảm thấy mình như không thở nổi, anh muốn nói cho Harry một chuyện, nhưng không chắc chuyện này có thể làm hại tới Harry hay không.

“Sao vậy?” Khi đó, Harry còn chưa biết câu hỏi của mình lại làm Snape phản ứng lớn đến thế, cậu chỉ là ngạc nhiên nhìn Snape.

“Có lẽ ta không nên nói cho em.” Snape nhẹ nhàng vuốt ve mặt cậu.

Khuôn mặt này, tương tự với đối thủ trong trí nhớ, mà đôi mắt kia, lại kế thừa ánh mắt trời đầu tiên trong cuộc sống của mình.

Bắt đầu từ khi Harry nhập học, nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn tìm kiếm hận thù và tình yêu từ gương mặt và ánh mắt quen thuộc đó.

Cho đến lúc yêu Harry, dường như những cái gọi là hận thù và tình yêu cũng bị hòa tan một chút.

Không phải không hận, không phải không để ý, mà là đã không còn chuyển hận và yêu lên trên người Harry nữa.

“Đó là ta không muốn lừa em.”

Anh không muốn lừa Harry, cũng không muốn lừa mình.

Có một số việc, đã xảy ra rồi, dù quá khứ đối với Snape mà nói là gian nan, là khuất nhục, là khủng bố, là đau khổ, nhưng dù thế nào, những chuyện đó thật sự đã xảy ra.

Những quá khứ chân thực đó khiến anh trở thành mình ngày hôm nay.

Nên, anh không muốn lừa Harry, cũng không muốn lừa mình.

“Harry, nào.”

Anh mang theo Harry vào phòng làm việc của mình, để Harry chuẩn bị.

“Đây là một câu chuyện rất dài.” Đúng vậy, rất dài, một câu chuyện bắt đầu từ khi còn nhỏ tới tận giờ, mà vẫn còn đang tiếp nối.

“Sev.” Harry dường như biết đây không phải là đề tài hay, cậu nắm tay Snape, “Nếu anh cảm thấy không muốn nói.”

“Không, chủ yếu là chuyện này rất dài. Harry, em nhất định phải kiên nhẫn nghe hết, được không?”

“Dạ.” Harry chậm rãi gật đầu.

“Ta và mẹ em, trước khi tới Hogwarts đã quen nhau...” Đó là một lần gặp gỡ tình cờ, khi anh ra ngoài để tránh bị người cha say rượu chửi mắng, lại tình cờ gặp Lily.

“Ta biết cứ thế tiến lên trả lời rất bất lịch sự nhưng em có biết không, từ nhỏ tới lúc đó ta vẫn cảm thấy mình lạc loài, là cảm giác vui sướng khi đột nhiên thấy ”đồng loại” với mình.” Phù thủy anh biết cũng chỉ có mẹ, mà mẹ anh thì không cho anh sử dụng pháp thuật trước mặt người khác, luôn cảm thấy như lời người đàn ông kia nói, anh lạc loài, là một quái vật.

Nên, khi gặp Lily cũng là phù thủy, anh rất vui mới có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt họ đáp lời.

“May mắn chính là, mẹ em không để ý ta đường đột, chúng ta trở thành bạn bè, bạn rất thân.” Giống như một tia nắng ấm áp chiếu vào cõi lòng lạnh băng, Lily là ánh mặt trời của anh làm anh nhin không được dời mắt theo cô.

“Sau khi chúng ta nhập học, ta vào Slytherin, mà Lily lại là Gryffindor, tình hình khi đó là lúc mà thế lực Chúa tể Hắc ám đang mạnh nhất, gần như toàn bộ học trò Slytherin đều lấy mục tiêu là sau khi tốt nghiệp gia nhập Tử thần Thực tử. Nhóm Slytherin khinh thường ”Máu Bùn“, cũng khinh thường ba Nhà khác, càng vì lúc ấy Dumbledore và Chúa tể Hắc ám đối địch nhau, dẫn đến Slytherin và Gryffindor không vừa mắt, không hề có quan hệ gì.”

Anh khi đó, quái gở, không thích nói chuyện, thậm chí không giao tiếp với người khác, nên anh chỉ có một người bạn là Lily. Nhưng Lily thì khác, cô nhiệt tình, cởi mở, đáng yêu, nhanh chóng hòa nhập với các bạn học trong Gryffindor.

“Ba em yêu mẹ em ngay từ cái nhìn đầu tiên, bắt đầu từ năm nhất vẫn luôn theo đuổi, mà anh ta lại ghét nam sinh ở cạnh Lily, thân với Lily, nhất là ta.”

Vì trước khi nhập học đã là bạn với Lily, nên dù sao phân tới Nhà khác nhau nhưng họ vẫn luôn liên lạc. James Potter không thích nam sinh bên người Lily, nhất là bản thân ở Nhà Slytherin.

“Quan hệ giữa ta và ba em còn tệ hơn cả em và Malfoy bây giờ, thậm chí sau đó, chúng ta gần như vừa chạm mặt là đánh nhau.”

Dù là hiện tại, nếu có thể để anh thấy James Potter, anh cũng sẽ ném thần chú trong nháy mắt.

“Năm thứ năm, ta nói sai một câu.” Đó là sự bắt đầu của tình bạn tan vỡ, là tình bạn mà vì anh mù quáng theo đuổi sức mạnh và thực lực rồi phá hủy.

“Rồi sau, ta thấy không thể nhận được sự cảm thông từ Lily, tốt nghiệp, Lily gả cho Potter, vào Hội Phượng Hoàng, mà ta thì trở thành Tử thần Thực tử.” Khi đó, anh nghĩ, vậy là tốt rồi, Tử thần Thực tử và Hội Phượng Hoàng vốn là hai mặt đối lập. Nếu ngày nào đó anh gặp Lily, anh sẽ không vì quan hệ của họ mà khó xử, phải biết sự tử Gryffindor không thể ra tay thương tổn bạn mình, đương nhiên Lily cũng vậy.

“Sev...” Nghe đến đó Harry vươn tay xoa gương mặt Snape, trong đôi mắt xanh biếc tràn đầy phức tạp.

“Ta có yêu Lily.” Snape cầm tay Harry, cảm thấy cậu run lên sau khi lời mình nói, cầm thật chặt, “Ta không muốn phủ nhận quá khứ này, đây là sự thật,” Anh muốn thành thực với Harry, cũng muốn thành thực với mình. Trước kia vì tự ti mà không dám nói ra, giờ này, anh cũng không tránh né, “Khi một người thật vất vả gặp được ”đồng loại” của mình, thậm chí đối phương lại quan tâm em, sẽ chơi với em, không coi em là quái vật, em có thể không thích cô ấy không?”

Harry lắc đầu, “Đúng vậy, em không thể.”

“Ta cũng không thể, nên ta thích cô ấy.” Dù là vì theo đuổi tia sáng cuộc đời hay là vì sức hấp dẫn của bản thân Lily, anh đã từng thích cô. “Nhưng cho tới giờ ta không bao giờ nghĩ có một ngày có thể kết hôn với cô ấy, ta có thể chúc phúc trong hôn lễ của cô ấy, chẳng sợ đối tượng cô ấy lấy là người ta ghét nhất.”

“Vậy em thì sao?” Harry chớp mắt nói.

“Ngài Slytherin đã từng hỏi ta, có cam lòng chờ em về sau kết hôn sinh con hay không, câu trả lời của ta là không.” Anh có thể nhìn Lily kết hôn sinh con, có thể chúc phúc cho Lily, nhưng anh lại không thể nhìn Harry thân cận người khác, dây dưa với người khác, anh nghĩ, anh có thể chúc phúc Lily, hy vọng cô hạnh phúc, nhưng đối với Harry thì, “Hạnh phúc của em, ta muốn tự mình cho.” câu nói hay và xúc động nhất *chấm chấm nước mắt*:)

Anh vẫn phân biệt được thích Lily và yêu Harry, hiểu được lòng mình.

“Ta vẫn luôn luôn tìm kiếm bóng dáng James Potter và Lily trên người em, em biết không, đôi mắt của em y hệt Lily, dáng vẻ em lại giống hệt Potter.”

“Nên, mỗi lần anh gào ”Potter“, thật ra có một nửa là đang mắng ba ba em?” Harry nhướn mày nhìn Snape.

“Có thể nói như vậy.” Snape vươn tay miêu tả gương mặt cậu, “Em biết không, khi em 11 tuổi vào trường, dáng vẻ em gần như là giống hệt ba ba em, thậm chí trong nháy mắt ta nhìn thấy em đã có phản xạ muốn ném thần chú ra.” thật sự là tụt hết cảm xúc ==!

Khóe mắt Harry run rẩy nhìn anh.

“Ba em tự đại, cuồng ngạo, thích bắt nạt người khác, nên đương nhiên ta cho rằng em cũng vậy. Dumbledore cũng từng nói cho ta biết không cần tìm bóng dáng anh ta trên người em, nhưng ta không làm được.”

Harry trẻ con hừ vài tiếng.

Snape dường như nở nụ cười, “Sau lại, chúng ta đến thời đại này, em mất trí nhớ trở thành một đứa trẻ chỉ có chỉ số thông minh mấy tuổi, sẽ không trốn mắt nhìn ta trào phúng, sẽ không trờng suy nghĩ phản bác vì ta mắng, ta nhìn thấy em chân thật nhất.” Cũng là em hấp dẫn ta nhất <>

“Harry, ta không muốn đợi khi mất đi em mới thừa nhận tình cảm của mình, ta yêu em, muốn cho em hạnh phúc.” Anh thương cậu, trong một năm thời gian, yêu cậu rất sâu.

“Severus...” Harry nhìn Snape, nhẹ nhàng nỉ non.

“Harry,” Snape hít sâu một hơi, “Ta còn có chuyện, phải nói cho em biết.”

Harry chớp chớp mắt, ý bảo đối phương nói mình chăm chú lắng nghe.

“Năm đó, vì để làm giáo sư Hogwarts, Trelawney gửi một bức thư cho Dumbledore, bọn họ hẹn gặp ở quán rượu Đầu Heo. Ngày Dumbledore đi theo hẹn, ta cũng tới đó. Ta nghe được một lời tiên đoán, lời tiên đoán thực sự.” Lời tiên đoán kia cũng là bắt đầu tội nghiệt của anh.

“Ta nói lời tiên đoán đó cho Chúa tể Hắc ám, sau đó, ông ta để người điều tra đưa trẻ sinh ra trong phạm vi lời tiên đoán. Mà em, Harry, em đúng lúc sinh ra vào cuối tháng bảy, gia đình em cũng từng ba lượt thoát khỏi tay Chúa tể Hắc ám, em chính là người mà lời tiên đoán chỉ tới.”

Dù bản thân Snape cũng chưa từng nghĩ chuyện sẽ phát triển như vậy.

“Ý anh là...” Harry run rẩy ngẩng đầu, nhìn Snape, “Cha mẹ em sở dĩ bị Voldemort đuổi giết, không chỉ là vì Voldemort thích giết người không theo ông ta, cũng vì ông ta muốn ngăn cản lời tiên đoán kia trở thành sự thật... lời tiên đoán kia... lời tiên đoán kia...”

Snape ôm chặt lấy Harry, “Lời tiên đoán kia, là ta tiết lộ cho ông ta...”

Snape nghĩ anh có lẽ vĩnh viễn sẽ không quên được, sau khi anh nói ra câu đó, cơ thể Harry cứng đờ tới mức nào.

Khi đó anh như ôm một tảng đá.

Mà anh cũng chỉ ôm Harry không nói gì.

Nói ra quá khứ đó, đã dùng hết sạch dũng cảm của anh, những chuyện cũ đau xót đó ở trong lòng anh mười mấy năm, dù là bản thân anh cũng chưa từng nghĩ lại. TT.TT

Rồi, Harry ôm anh gào khóc, thậm chí anh không thể nói ra được lời an ủi, chỉ có thể mặc Harry vừa khóc vừa đánh anh.

Harry khóc sau đó ngủ, quần áo anh gần như ướt đẫm.

Vài ngày sau, anh không thấy Harry.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cá nhân tôi cho rằng, đau dài không bằng đau ngắn, tự Sev nói ra, còn tốt hơn Harry nghe được sự thật từ miệng người khác.

58. Chương 58: Chiến Trường

Vài ngày sau, Snape không thấy Harry.

Nói ra quá khứ đó dù làm lòng anh thổ ra một hơi, nhưng Harry rời khỏi và trốn tránh lại làm lòng anh trống rỗng.

Anh không biết phải làm gì, nhưng anh hiểu được Harry và anh đều cần thời gian bình tĩnh, để suy nghĩ.

Đúng vậy, anh rất bình tĩnh, anh biết cậu ấy cần thời gian.

Nhưng chết tiệt anh cảm thấy bức bối!

Anh không cố ý đi tìm Harry, vì anh tin hiện tại mình không cần xuất hiện trước mặt Harry, nếu không chỉ sợ sẽ càng tệ hơn.

Hơn nữa bản thân cũng cần chỉnh lý tâm trạng của mình.

Không phải chưa từng nghĩ dùng Chậu Tưởng Ký, dù sao dùng cái kia sẽ càng sống động càng đủ sức thuyết phục, nói như vậy, rất nhiều chuyện khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả sẽ rõ ràng. Dù Chậu Tưởng Ký không phải ai cũng có, nhưng đối với phù thủy mà nói, tái hiện lại ký ức không phải việc khó.

Nhưng Snape không hề, từ đầu tới cuối Snape đều tự mình nói ra, có đôi khi đến chỗ khó mở lời, anh sẽ dừng lại, chậm rãi nắm tay Harry.

Anh biết mình chắc chắn còn rất nhiều chuyện không biểu đạt rõ ràng, có một số việc, tận mắt thấy còn thuyết phục hơn nói suông nhiều.

Nhưng anh vẫn kiên trì chậm rãi nói những quá khứ phải đầy bụi, những hồi ức đau đớn đó.

Là nói cho Harry nghe, cũng là cho chính mình nghe.

Giống như là đang tiêu tan quá khứ vậy.

Nói ra mỗi một chuyện liền thoải mái một chút.

Nếu anh muốn ở cạnh Harry, vậy anh không thể cố giấu chuyện này, tựa như Dumbledore nói cho anh biết, anh có thể hối hận vì quá khứ, nhưng lại không thể sống lại quá khứ.

Cho nên anh lựa chọn tự mình nói ra.

Tốt rồi, hiện tại anh đã nói ra nhưng phiền não mới lại tới.

“Giáo sư, hiếm thấy thầy thổ dài.” Dyers cười khẽ lên tiếng, Snape nghiêng đầu nhìn anh, trong nụ cười của Dyers tràn đầy trêu tức.

“Xem ra chương trình học năm bảy rất thoải mái.” Snape thản nhiên nói.

“Thôi,” Dyers khoát tay, “Chuyện ngài và Harry đừng liên lụy tới con, hôm qua con mới bị người nào đó giận chó đánh mèo xong.”

Snape nhướng mày nhìn anh.

“Harry đang ở chỗ ba ba.” Dyers hít một hơi, “Thầy biết không, người nào đó rất khó chịu bởi chuyện này.” Người nào đó, ngoài sư tổ thì còn ai khác?

Mấy ngày nay Harry chơi xấu ở chỗ Salazar chết cũng không chịu đi khiến Godric không có chỗ trú giận.

Không chỉ là vì Harry tới làm mất đi thế giới hai người, cũng vì mấy ngày nay Sarah nhà anh và tên nhóc con kia – dù hiện tại Harry đã 15 16 tuổi nhưng anh vẫn thích gọi Harry là nhóc con – cũng không nói lời nào, Harry ngăn người bên đó vài ngày, Salazar liền ở cạnh Harry mấy ngày.

Cho nên thực tự nhiên mà, người nào đó hai ngày này bắt đầu giận chó đánh mèo. Anh quả thực chính là Harry nhảm chán thứ hai!

Vì trong vài ngày ngắn ngủi này thôi, lần thứ hai xuất hiện sự kiện chính người, mà đầu sở gây tội chính là Godric Gryffindor vị sư tử không chịu ngồi yên này.

“Harry đang ở chỗ ngài Slytherin?” Snape có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại cảm thấy rất hợp lý.

Harry khôi phục ký ức đã không còn ngăn cách gì với ngài Slytherin, hai ngày nay cảm xúc không tốt chạy tới bên kia cũng là chuyện hiển nhiên.

“Đúng vậy, ngăn người bên đó vài ngày, khi con qua gặp em ấy, ba ba nói chắc còn cần ở vài ngày nữa.” Dyers cười nói, lập tức ngạc nhiên nhìn Snape, “Giáo sư, đến tận cùng ngài nói gì với Harry?”

Snape không trả lời, Dyers cũng không hỏi tiếp.

Từng ngày trôi qua, trong lòng Snape càng không yên, thậm chí xuất hiện khủng hoảng.

Lúc ấy nói ra chỉ là không muốn lừa gạt Harry, nhưng anh chưa từng nghĩ tới, nếu Harry không tha thứ cho anh thì làm sao?

Anh chưa từng nghĩ, nếu Harry hận anh thì thế nào?

Từng ngày trôi qua, khủng hoảng trong lòng Snape ngày càng lớn, thậm chí anh tự hỏi mình, nếu Harry xuất hiện nói với mình về sau không có quan hệ gì nữa thì phải làm sao?

Không, anh không muốn chuyện này xảy ra!

Anh biết, tình cảm mình đối với Lily và Harry là khác nhau, anh sẽ không muốn ôm và hôn Lily, nhưng anh muốn ôm tên đáng ghét mắt xanh kia, anh muốn hôn cậu, hạnh phúc của Harry, chỉ anh mới có thể cho.

Anh không chấp nhận Harry suy nghĩ nhiều ngày như vậy sẽ nói cậu không chấp nhận những quá khứ này, không chấp nhận mình gián tiếp hại chết vợ chồng Potter, không chấp nhận tình cảm của anh.

Anh từng muốn đi tìm Harry nhưng lại bị Salazar ngăn lại, Salazar nói cho Snape, Harry cần thời gian.

Nhưng Snape lại mơ hồ cho rằng, đó là vì Harry không muốn gặp anh.

Nghĩ vậy làm hy vọng trong lòng Snape từng ngày bị bóng tối cắn nuốt, sáng rọi trong đáy mắt lúc này càng nhạt dần.

Nên, trên cuộc họp bàn, Salazar công bố Giáo Hội lại xâm chiếm, anh không muốn mình ở lại phía sau.

“Lần này Giáo Hội sử dụng mọi thành viên trong phạm vi nước Anh,” Godric nhìn tấm da dê trước mặt, trong mắt lóe ra tia sáng lạnh băng, “Thực hiển nhiên, một lần chiến tranh trước đó không để họ nhận ra được đối nghịch với giới phù thủy là chuyện ngu xuẩn cỡ nào.”

“Đây là một cơ hội tốt.” Rowena nở nụ cười ôn hòa, nhưng ánh mắt nhìn báo cáo lại không hề có tình cảm, “Lần trước chúng ta chỉ làm họ bị thương nặng, cho rằng họ nếu không quá ngu thì ít nhất vài năm sẽ không có hành động gì.”

“Nhưng hiển nhiên chúng ta đánh giá chỉ số thông minh của họ quá cao.” Helga nhấp một miệng trà, “Họ lại không hề nghỉ ngơi dưỡng sức mà tiếp tục tổ chức thành viên đối phó chúng ta.”

“Các cậu nói xem, nếu lúc này, người tới bị giết sạch thì sao?” Godric lười biếng hỏi.

“Chỉ sợ, người vui chính là vua Muggle.”

Thời đại này, thần quyền ở trên vương quyền, lúc này nếu người Giáo Hội đứng lúc bị giết ở đây, vậy người ở lại của Giáo Hội gần như trong vòng mười mấy năm không thể dậy sóng gió gì.

Nhất là họ còn cần ứng phó vua Muggle nữa.

“Một khi đã vậy, mình nghĩ chúng ta không cần mềm lòng.” Salazar thả ra một thần Hộ mệnh, để nó bay đi, rồi gọi Herpo lại.

[Đi bảo vệ Harry, đừng để thằng bé bị thương.]

Mấy ngày nay cảm xúc Harry không tốt, vì tránh cho ai đó xông vào Hogwarts trong lúc chiến loạn, anh để Herpo bảo vệ Harry thì tốt hơn.

Herpo đi qua đó.

Snape không biết Salazar nói gì với Herpo, anh cũng không quan tâm cái này.

Ngay từ đầu chiến tranh, anh đã toàn tâm toàn ý đầu nhập vào cuộc chiến.

Anh nghĩ, anh cần tìm một chút trút ra, cần tìm một cách để giảm bớt lo lắng trong lòng, mà trận chiến này tới rất đúng lúc.

Không cần nghĩ gì, anh chỉ cần toàn tâm toàn ý đầu nhập vào cuộc chiến, ném ra thần chú.

Dù đối phương chết hay bị thương, cũng không liên quan tới anh.

Anh chỉ muốn cởi bỏ tích tụ trong lòng trên cuộc chiến này thôi.

Bốn nhà sáng lập ngay bên cạnh anh, hành động của anh, có lẽ đối phương đã nhận ra, có lẽ không, nhưng dù có hay không họ cũng không muốn ngăn cản.

Họ đều biết gần đây xảy ra chuyện gì.

Lúc này đây Giáo Hội cũng coi là dốc hết toàn lực.

Nên dù mạnh như bốn nhà sáng lập, hoặc nhiều hoặc ít cũng bị thương, mà Snape vẫn luôn xông vào phía trước thì càng nặng hơn.

Nhưng Snape cũng không để ý vết thương trên người.

Ngược lại đau đớn có thể khiến anh lý trí hơn.

Vì thế dù trên người anh chảy rất nhiều máu, nhưng anh vẫn không quan tâm, cho đến lúc anh cảm thấy không thích hợp, dường như thể lực của mình không còn chống đỡ được nữa.

Phía sau có người hét lên một tiếng, theo bản năng anh quay đầu lại, chỉ thấy một kẻ Giáo Hội cầm vũ khí sau anh bị đánh ngã, muốn dập tắt ngọn lửa trên người mình.

Có vẻ là có kẻ muốn đánh lén anh nhưng không thể thành công.

Bên cạnh anh có thêm một người, không biết khi nào Harry đã xuất hiện, mím miệng lạnh mặt, tay nắm đũa phép gần như nổi gân xanh.

Từng thần chú đánh vào người đánh tới họ, những thần chú pháp thuật hắc ám trước kia Harry không muốn chạm vào, nhưng hôm nay Harry lại không để ý mà sử dụng chúng.

“Harry...” Snape khàn khàn gọi cậu một tiếng.

Harry vươn tay nắm chặt tay anh không buông ra, chuyên tâm đối phó kẻ thù trước mắt.

Harry cũng chưa từng tham gia chiến tranh, dù mấy năm nay vì mỗi học kỳ đều có sự cố rèn luyện độ nhanh nhẹn và khả năng sử dụng thần chú, nhưng dù sao cậu chưa trải qua chiến tranh thực sự, khó tránh khỏi quá sức.

May mắn là Herpo đi theo Harry, khi Harry nguy hiểm thay cậu diệt trừ người bên cạnh, hơn nữa Snape cũng ở cạnh Harry, Harry đến khiến tinh thần Snape vốn dần tan rã lại tập trung lại, đến trước khi chiến tranh kết thúc, anh vẫn luôn bảo vệ Harry.

Khi Salazar chỉ huy nhóm phù thủy trối lại Muggle cuối cùng tuyên bố bọn họ thắng lợi, Snape lúc này mới thở ra một hơi.

Thần kinh buông lỏng, đau đớn xem nhẹ lúc trước cũng ập đến.

Snape lúc này mới nhận ra bản thân anh đã đầy máu.

Cảm giác choáng váng ập tới, Snape lão đảo.

Harry nhanh tay lẹ mắt đỡ anh.

“Harry...” Anh nhẹ nhàng gọi tên Harry, vươn tay vuốt ve gương mặt đã nhưng nhớ nhiều ngày.

Harry ôm anh thật chặt, “Sev...”

“Harry...” Anh muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện mình không thể nói ra, anh cảm thấy ý thức của mình đang dần đi khỏi, tay anh từ từ buông xuống dưới.

“Sev... Sev...” Harry chỉ nắm tay anh, “Không được ngủ, không được ngủ, nếu anh ngủ, em vĩnh viễn sẽ không nói đáp án cho anh...”

Snape nghe thấy, mạnh mẽ nhìn nhìn Harry, Rowena lại đây chữa trị cho anh cũng không để ý.

“Không được ngủ, Sev, anh phải tỉnh, anh phải tỉnh nghe em mắng, mấy ngày nay em chuẩn bị thiệt nhiều lời mắng anh, anh phải để em hết giận, sau đó em mới có thể nói cho anh đáp án... Sev...”

Snape giật giật môi, muốn trả lời cậu nhưng cuối cùng anh vẫn nhắm hai mắt lại...

59. Chương 59: Thiếu Nợ

Có đôi khi, một người có thể lặng im không làm gì.

Thực hiển nhiên, hiện tại Harry đang ở trạng thái như vậy.

Từ ngày đó Snape nói cho cậu biết chuyện quá khứ, cậu bỏ chạy tới bên Salazar, cũng không làm gì, thức dậy liền ngăn người hoặc là dựa vào Salazar phân phó mà đi ngủ hay ăn cơm.

Salazar chỉ có ngày đầu tiên nhìn thấy cậu mặt trắng bệch tiến vào bị dọa nhảy dựng, sau đó hỏi cậu chuyện gì, được Harry trả lời cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối ngày nào đó, trong thoáng chốc Harry nghe thấy Godric hỏi Salazar vì sao lại mặc kệ Harry như vậy, Salazar chỉ thản nhiên nói Harry cần tự mình nghĩ ra, rồi không nói gì nữa.

Nghe câu nói kia quả thật Harry ngẩn người, cậu chỉ là đang nghĩ về mọi chuyện mà thôi.

Mọi chuyện ở nhà dì Petunia hồi còn nhỏ, ngôn ngữ nghe nói khi còn bé, những đối xử khi còn bé và thái độ mọi người đối với cậu khi vào Hogwarts.

Cùng với, vận mệnh mà cậu phải chấp nhận.

Cũng vì một lời tiên đoán, ông ta hủy diệt mọi thứ, nhưng lại đối mặt với Voldemort vĩnh viễn đuổi giết làm phiền.

Cũng vì một lời tiên đoán, cậu không có cha mẹ, chỉ có thể sống trong cuộc sống bị họ hàng khinh thường.

Đã từng có bao nhiêu thứ cậu hâm mộ Dudley.

Dù Dudley làm gì trong mắt dì dượng vẫn là tốt, mà dù mình làm gì thì trong mắt dì dượng luôn là xấu.

Cậu cũng từng nghĩ, nếu cha mẹ mình còn sống sẽ như thế nào.

Nhưng đây nói chung vẫn chỉ là một suy nghĩ mà thôi.

Cậu biết, đó không thể nào có.

Cậu đã từng cho rằng sở dĩ cha mẹ bị Voldemort giết, là vì bản thân Voldemort thích giết người, nhưng cậu không ngờ trong này còn một phần nữa.

Bởi vì một lời tiên đoán...

Hơn nữa người mật báo lại là bản thân Snape...

Harry cảm thấy mình nên hận, anh ta hại mình mất cha mẹ, nhưng...

Harry nhắm mắt lại, trong đầu không tự chủ được hiện ra cảnh tượng ở cạnh nhau một năm này.

Những sự quan tâm giấu sau chiếc mặt nạ lạnh lùng, những lúc ầm áp khi ở cạnh nhau, từng cái hiện lên trước mặt Harry.

Harry là một người mẫn cảm, cậu có thể cảm nhận được người khác tốt hay xấu với mình, nên cậu biết Snape đối với cậu có phải thật lòng hay không.

Họ thường ngày ở chung, cùng với đi du lịch khi đó, Snape che chở cậu, mọi thứ đối với Harry mà nói, đều làm cậu khó có thể quên.

Harry ở vài ngày bên Salazar, Salazar không để ý cậu, Godric vì Salazar cũng không quản cậu, cho đến một ngày rốt cuộc Harry hạ quyết định của mình.

[Harry...]

Cũng là ngày đó, Herpo tiến vào dặn dò cậu không được chạy loạn.

[Sao vậy?] Harry nghi hoặc hỏi.

[Người của Giáo Hội tới, đừng chạy loạn.]

Người của Giáo Hội tới!

Harry bộp một tiếng trong lòng, [VẬY CÁC GIÁO SƯ...]

[Đều ra ngoài chống Giáo Hội rồi, cậu đứng ở trong lâu đài đừng chạy lung tung, phòng ngừa có cá lọt lưới chạy vào gây hại.] Harry nhú chặt mày ngồi trên ghế salon.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng vang ngoài lâu đài cũng không truyền tới đây, yên lặng mấy ngày nay lúc này với Harry mà nói, cũng làm người ta khó thở.

Cậu nghĩ, cậu vẫn lo cho Snape.

Vì thế, cậu mặc kệ Herpo, chạy ra ngoài.

Chiến tranh bên ngoài rất kịch liệt, phù thủy và Muggle hỗn loạn, nhưng Harry vẫn thấy Snape chỉ trong một cái liếc mắt.

Cậu giải quyết vài người muốn đánh lén Snape, chạy tới cạnh anh, nắm tay anh, tác chiến cùng anh, kích động mấy ngày qua rốt cuộc cũng được an ủi vào giây phút này.

Cậu nghĩ, chỉ cần đứng bên Snape, vậy cái gì cũng không quan trọng nữa, dù hai người đang ở nơi rất nguy hiểm.

Giải quyết mọi thứ xong, cậu nhìn Snape ngất trước mặt mình, nhưng không biết làm thế nào.

“Đưa thầy ấy đi chữa trị,” Rowena ra lệnh, “Thầy ấy cần nhanh chóng chữa trị.”

Harry không nói được một lời mà đi sau Snape, nắm tay anh, Snape cũng nắm tay cậu, độ ẩm nơi giao nhau truyền tới, Harry nhìn đối phương, không nói gì.

Cậu bình tĩnh nhìn Rowena chữa trị cho Snape, bình tĩnh mà nhìn miệng vết thương trên người Snape sau khi bỏ quần áo ra, bình tĩnh nhìn một đồng lớn độc được được đút vào miệng Snape, nhưng chỉ có một ít độc được được anh nuốt vào.

Cậu nghĩ, nếu Snape chết, vậy cậu vĩnh viễn sẽ không biết mình rốt cuộc có tha thứ cho anh hay không, hơn nữa anh đã từng nói phải bảo vệ con trai của Lily. Nếu anh chết thì anh vĩnh viễn không thể làm được, đối với Snape mà nói, đây là một trừng phạt rất tốt đúng không?

Đương nhiên, nếu Snape không chết, vậy chính mình sẽ không bỏ qua cho anh.

Anh làm hại mình mất cha mẹ, hơn nữa từ năm nhất bắt đầu soi mói mình, tuy một năm này anh đối xử với mình rất tốt nhưng hiện tại anh lại bị thương làm mình lo lắng, dù anh tỉnh lại thì anh vẫn không thể được tha thứ.

Dù thế nào thì Snape đều phải nhận trừng phạt.

Harry nghĩ vậy, càng bình tĩnh nhìn Snape, cũng càng... vô cảm.

Rowena nhẹ nhàng vỗ sau lưng Harry, ý bảo cậu đừng như vậy, nhưng Harry chỉ lắc đầu sau đó tiếp tục nhìn chăm chú vào Snape.

Snapepe còn đang hôn mê, nhưng anh đã không chảy máu nữa, nhưng nếu trong mười ngày còn không tỉnh lại thì anh sẽ nguy hiểm.

Nhưng dường như Harry hoàn toàn không thèm để ý cái này, cậu chỉ nhìn Snape, giống như chỉ cần như vậy thôi đã thỏa mãn rồi.

“Harry...” Dyer không biết khi nào thì tiến vào, đi đến sau cậu, “Đừng lo lắng, giáo sư Snape không sao đâu.”

“Em biết,” Harry khàn khàn nói, “Anh ấy không dám có việc, trước khi được em tha thứ, trước khi nhận trừng phạt.”

Anh ấy còn muốn tỉnh lại nghe mình trừng phạt mà, còn thực hiện lời hứa hẹn trước kia nữa.

“Nếu...” Helga nhìn Snape, nhẹ nhàng nói một câu.

Cô không biết Snape còn có thể tỉnh lại không, cô muốn dù xảy ra chuyện gì, Harry đều phải kiên cường.

Nhưng Harry cắt ngang cô.

“Không có nếu.” Harry kiên định nói, lập tức hiền hòa lại, “Nếu thật sự có “nếu”, con liền đi tìm anh ấy, anh ấy đừng mong trốn tránh trừng phạt của con.”

Helga nhìn cậu, cuối cùng không nói gì.

Không ngoài dự đoán, Giáo Hội tổn thất nặng nề trong cuộc chiến lần này, Gryffindor mơ hồ tiết lộ chuyện này cho vua Muggle, để quan hệ hai bên đó bắt đầu căng thẳng. Mà nhóm phù thủy thì tạm thời thở ra, chắc vài năm sau, Giáo Hội cũng không có tinh lực đối phó với họ nữa.

Mà vài năm cũng đủ để bọn nhỏ năm trên tốt nghiệp, sau đó cống hiến cho giới phù thủy.

Sau chiến, toàn bộ giới phù thủy đều được thay đổi, bốn nhà sáng lập mấy ngày này cũng luôn luôn sắp xếp công việc mới. Không có Giáo Hội ngăn cản, rất nhiều nơi vốn không thể đi thử nghiệm cũng có thể đi, họ cần phải sắp xếp bọn nhỏ đi kiến thức một chút khi chúng tốt nghiệp.

Không ai có thời gian quan tâm tới Harry, mà Harry cũng không cần họ quản.

Snape còn chưa tỉnh, Harry không nói gì, mà luôn luôn ở cạnh chăm sóc anh.

Khi một mình, Harry sẽ ngăn người nhìn Snape.

Sau đó nhớ lại khi họ đi du lịch trước kia, cậu bị sỏi, Snape ở cạnh cậu không rời chăm sóc cậu trong những ngày đó.

Dù là vì rất ngứa mà cậu muốn gãi nốt đỏ, hay là vì vừa mới nổi sởi trên người sẽ đau đớn mà trở nên cực nóng nẩy, Snape vẫn im lặng, chỉ là bắt lấy tay cậu khi cậu muốn gãi nốt đỏ, khẽ an ủi cậu.

Harry nghĩ vậy, sẽ nhẹ nhàng tới gần tai Snape, khẽ nói với anh, “Anh đừng hòng dùng cái chết để trốn tránh trừng phạt của em, dù anh chết, em cũng sẽ đuổi theo anh, Sev...”

Khi cậu nói với Snape ngày thứ ba, cậu chú ý tới trông mắt Snape động đậy.

Nhưng Snape vẫn chưa tỉnh lại.

Harry chú ý tới hiện tượng này.

Ngày hôm sau khi lần thứ hai cậu tới gần bên tai Snape, cậu nói, “Ba ba nói nếu anh mười ngày sau không tỉnh lại, vậy anh không cần tỉnh lại nữa, em đã lấy độc được tới đây, nếu anh thật sự vẫn chưa tỉnh lại, em sẽ uống nó được không?”

Cậu cuối cùng cũng kích thích được Snape ngủ mười ngày mở mắt.

“Em...” Snape khàn khàn nói, “Em đồ ngốc này...”

“Em nghĩ anh còn chưa tỉnh?” Harry nhìn Snape, nở nụ cười, “Em còn tưởng rằng, anh muốn trốn tránh trừng phạt của em chứ.”

Snape nhìn cậu, dường như muốn nói gì.

Harry vẫn chăm sóc anh như trước, đợi khi Snape có thể nói chuyện được, Harry đứng trước mặt Snape, “Sev...”

Snape nhìn Harry, không nói gì.

“Chúng ta cần thảo luận một chút về trừng phạt của em.”

Snape gật gật đầu, “Dù em nói gì...”

“Chát!”

Đáp lại Snape là một bàn tay vang dội.

Harry tràn ngập nước mắt nhìn Snape, “Mạng của anh là của em, là anh nợ em, anh biết không!”

Snape nhìn Harry, không nói gì.

60. Chương 60: Trừng Phạt

Cậu nói, mạng của anh là của cậu, là anh thiếu nợ cậu.

Snape đứng ngay trước mặt Harry, lắng lắng nghe những lời này, bỗng nhiên cảm thấy, thật ra, Harry nói rất đúng.

Đúng vậy, đây là mình nợ cậu, chính mình phạm nhiều lỗi như vậy, làm sao có thể không nợ cậu chứ?

Nếu nói mạng này là của cậu ấy, thật ra cũng đúng.

“Trước khi được em cho phép, anh làm sao có thể chết...” Harry cắn răng nhìn anh, “Anh có biết em thật vất vả mới nghĩ được cách trừng phạt anh nhưng nhìn thấy anh gần bờ vực thì tâm trạng của em thế nào không?”

Cậu nghĩ, cậu yêu Snape, dù anh là người mật báo cho Voldemort, dù cuộc sống mình bây giờ có một phần là vì anh, nhưng cậu vẫn yêu Snape.

Cộng thêm một chuyện kỳ quái, rõ ràng một năm trước, hai người họ vẫn ghét nhau, chỉ cần vừa thấy đối phương đã nhìn không được trừng mắt tiến vào trạng thái chiến đấu.

Thế mà chỉ một năm sau, chính mình cũng đã yêu anh hơn cả bản thân, đây là chuyện kỳ quái biết bao?

Harry không biết vì sao mình lại chìm sâu như vậy, có lẽ là vì hai người ở cạnh nhau một năm này rồi chẳng?

Cưng chiều không hề giữ lại, dung túng không giả vờ, cuối cùng kết thành một tấm lưới, làm cậu không thể thoát khỏi.

Thừa nhận mình yêu Snape, thật ra không hề mất mặt.

Nhưng cậu biết kỳ thật Snape lại để ý quá khứ, cậu biết Snape vẫn luôn cảm thấy có lỗi với mẹ mình. Năm đó cậu đã từng nói với hiệu trưởng vì mẹ, anh có thể làm bất cứ chuyện gì, mà sau khi mẹ mất, anh chỉ hy vọng bảo vệ mình cho đến khi chiến tranh chấm dứt để bù lại lỗi lầm của bản thân.

Nếu tâm nguyện này không đạt được, vậy Snape lại không thể buông được quá khứ...

Harry suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn nghĩ tới một phương pháp.

Nếu Snape cảm thấy chính mình phạm sai lầm, không bỏ được quá khứ, muốn bảo vệ mình để bù tội lỗi, vậy, sao không phải mình quyết định nội dung chứ?

Vậy, Snape có thể chuộc tội, chính mình cũng có thể hết giận không phải sao?

Cậu nghĩ, cậu không thể nào nói kết thúc với Snape được, cậu yêu anh, dù tình yêu này tới rất đột nhiên.

“Harry...” Snape nhẹ nhàng ôm Harry vào lòng, anh biết, mấy ngày nay mình đã làm Harry sợ hãi.

“Em cứ tự nói với mình anh không sao cả, anh còn chưa chuộc tội mà, làm sao anh có thể cứ thế mà đi gặp mẹ chứ. Anh còn chưa hoàn thành lời thề của mình, làm sao anh có thể ngủ như vậy. Em biết anh không sao, cũng đoán chắc anh không dám có việc, nhưng... nhưng anh ngủ liên mười ngày...”

Dù bình tĩnh cỡ nào thì trong mười ngày này bản thân cậu cũng dần dần kích động.

Đúng vậy, Snape không dám có việc, ý chí bản thân anh vô cùng kiên cường, chỉ cần anh không muốn có việc, thì có bị thương nặng cỡ nào anh cũng tỉnh lại.

Nhưng Harry đợi mãi, tròn mười ngày liền.

Dù bên ngoài giả vờ bình tĩnh thế nào, dù cậu bôi thuốc lên miệng vết thương Snape, tay không hề run khi cho Snape uống được, nhưng, trái tim cậu vẫn cứ treo ở cổ họng hoàn toàn không thả lỏng được.

Cho đến lúc rốt cuộc Snape mở mắt, trái tim luôn lơ lửng mới có thể buông xuống.

Cậu liền nói, trước khi hoàn thành tâm nguyện, làm sao anh có thể chết dễ dàng như vậy, không nghe được đáp án của mình, làm sao anh có thể cứ thế ngủ say.

Cho đến giờ phút này, Harry mới trút giận và ủy khuất của mình ra.

“Anh biết không... nếu anh chết, em phải trừng phạt ai bây giờ? Em đã nghĩ cả một bụng cách trừng phạt, nhưng khi gặp anh thì anh lại...” Harry nghẹn ngào nói rong lòng Snape, “Severus Snape, không có người ghê tởm hơn anh.” ==!

Snape ôm chặt Harry, không nói gì.

Đợi khi Harry rốt cuộc bình tĩnh lại, cậu kéo chặt vạt áo trước của Snape, hung tợn nhìn anh, “Severus, anh hại em mất nhà anh có biết k?”

Snape chỉ nhìn cậu, không nói gì.

“Anh phải nhận trừng phạt, khi chúng ta trở về, anh phải đổi cho em một gia đình!”

“Harry?” Snape có chút không rõ nên nhìn cậu.

“Sau khi trở về, anh cho em một gia đình, cùng em tạo dựng, từ nhỏ đến lớn cưng chiều mà em chưa có đều phải do anh cho. Nếu ngày nào đó, em thực sự vô pháp vô thiên, anh mới hoàn toàn chuộc hết tội của mình, anh có biết không?” Harry nắm vạt áo trước của anh, nếu nói hung tợn thì không bằng là khẩn trương.

Có lẽ, bản thân Harry cũng không chắc Snape đến tột cùng sẽ trả lời cậu thế nào, có lẽ Snape sẽ từ chối cậu, có lẽ sẽ không đồng ý.

Có lẽ...

Harry suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng ngay lúc cậu đang suy nghĩ miên man, Snape ôm chặt lấy cậu.

“Harry...” Snape thở dài nói, “Em rất nhân từ với ta...”

“VẬY là nhân từ?” Harry chảy nước mắt, lại cười nói, “Anh luôn nói em thích gặp rắc rối, bỏ qua nội quy trường học, cực kỳ tự đại, về sau dù em gặp rắc rối, làm chuyện gì thì anh cũng phải bao che cho em, đều phải cưng em, trừng phạt đó chẳng lẽ không đủ sao? Phải biết, lão dơi già Hogwarts cho tới nay đều rất nghiêm khắc với học trò các Nhà khác, có thể trừ điểm tuyệt đối sẽ trừ gấp bội, không hề keo kiệt, nhất là với Nhà Gryffindor.”

Snape vươn tay vuốt ve mặt Harry, không nói gì.

“Chờ chúng ta trở về, dù em phạm lỗi gì, dù em có rút đũa phép ra đánh nhau với Malfoy anh cũng không thể trừ điểm em, anh còn phải khen em, đúng, khen một Gryffindor, tuyệt đối khiến anh không nói nên lời. Nhưng anh phải tán dương em, dù em có thành công làm độc dược trên lớp hay không, dù bình thường em có lẽ phép với anh hay không, anh đều phải khen em không được keo kiệt...” really? Harry, cậu chắc chứ? @@

“Em chắc là em đang trừng phạt ta mà không phải lấy động vật nhỏ Hogwarts đùa giỡn?” Snape nhướng mày nhìn Harry, anh tưởng tượng nếu anh thật sự làm vậy, các học trò Hogwarts sẽ có vẻ mặt gì.

“Đúng là em đang trừng phạt anh, Godric nói, đối với bậc thầy độc dược, phải cực kỳ cẩn thận với độc dược, tựa như với người yêu. Về sau khi em học độc dược trên lớp, dù không làm được, dù làm hỏng một vạc độc dược anh cũng không thể quát em, anh phải luôn cưng em, tán dương mọi chuyện em làm, đây chính là trừng phạt của em dành cho anh...”

“Harry...” Snape thở dài ôm chặt Harry, trong lòng như muốn nói gì nhưng lại không nói ra khỏi miệng.

“Còn một ít nữa.” Harry hít mũi, “Anh vẫn thích trừ điểm em, từ khi em nhập học đến năm thứ năm, anh trừ em thiệt nhiều điểm. Một trận đấu Quidditch em bắt được Snitch 150 điểm cũng không đủ cho anh trừ hai tuần, tuy anh là dựa vào em trừ điểm ba em nhưng làm em rất khó chịu, em muốn trừng phạt anh.”

“Ừ?” Snape đầy hứng thú nhìn cậu, “VẬY, em muốn trừng phạt thế nào?”

“Chờ chúng ta trở về, em muốn anh dùng đủ loại nguyên nhân trừ điểm “Malfoy”... em nghe hiệu trưởng nói hai người là bạn rất thân, vậy phải duy trì... cả một học kỳ.”

“Haha... nếu em thật sự muốn vậy...”

Đương nhiên Harry không nghĩ vậy, cậu chỉ là nói thôi, muốn cố gắng làm trừng phạt của mình có vẻ phức tạp một chút, thật ra trung tâm cái gọi là “trừng phạt” đó là không cho Snape rời khỏi cậu, về sau, lúc nào cũng phải cưng cậu.

Nếu hại em mất gia đình, vậy anh phải bồi thường cho em một gia đình, nếu vì không có nhà làm em từ nhỏ không được người lớn quan tâm và cưng chiều, vậy phần thiếu hụt này phải do anh bù lại...

“Sev...” Harry ôm cổ Snape, “Quan trọng hơn là, vĩnh viễn không được rời khỏi em...”

“Ta biết...”

“Mạng anh là của em, trừng phạt cho anh phải do em quyết định, thời gian trừng phạt cũng do em quyết định, anh biết chứ?”

Mà thời gian em quyết định trừng phạt, là cuộc đời anh là của em...

“Dù Thần Chết tới...”

Dù Thần Chết tới, ta vẫn sẽ thực hiện lời hứa của mình...

“Sev...”

Nhẹ nhàng hôn khóe môi Snape, Harry nỉ non tên Snape, làm người ta không tự chủ được sa vào trong đó. Nhẹ nhàng chạm môi vì Snape ngăn cản lần hai tiếp xúc, Harry chậm rãi nhắm mắt lại, nghênh đón nụ hôn say lòng người kia.

Trong một năm đó, cậu không chỉ không tiếp nhận hôn Snape, trong ký ức cậu, trong lần du lịch kia, họ không chỉ hôn nhau một lần, thậm chí thiết nhiều thứ đều cướp cò sát thương cả.

Nhưng Snape vẫn giữ lại bước cuối cùng.

Harry biết, đó là vì Snape không muốn khi Harry mất trí nhớ phát sinh quan hệ như vậy.

Đây là nụ hôn đầu tiên với Snape mà Harry ở trạng thái tỉnh táo.

Nhẹ nhàng làm người ta say mê.

Tay Harry không biết khi nào chuyển từ cổ Snape đến vai anh, cầm chặt áo anh...

Nụ hôn nhẹ nhàng kia không biết khi nào đã thay đổi chất, biến thành mưa rền gió dữ, làm người ta khó thở, nhưng cũng làm người ta trầm mê...

“S... Sev...” Harry đứt quãng gọi tên Snape, giống như bị nghiền.

Mà đáp ứng Harry là nụ hôn càng nhiệt tình.

“Ta yêu em...”

Trong một giây, Harry nghe được giọng nói mềm mại vang lên bên tai mình. Ba từ đơn khan khan gần như tiêu tán trong không khí không thể nắm được, trong lúc mơ màng làm Harry cảm thấy cõi lòng mình ngập tràn ấm áp, xúc động...

Cậu ôm chặt Snape.

“Em cũng yêu anh... Sev...”

Ánh chiều tà từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phủ lên một vầng sáng nhu hòa lên mọi vật trong phòng, giống như đang dâng lên lời chúc thần thánh cho họ...

61. Chương 61: Malfoy

Đối với Hogwarts tập trung rất nhiều phù thủy nhỏ mà nói, nơi này không có lúc nào không náo nhiệt, chỉ mỗi nghỉ hè, Hogwarts mới có thể yên lặng ngẩn ngui.

Bốn người sáng lập dù có gia tộc riêng mình nhưng thi thoảng vẫn gặp nhau ở Hogwarts, ở dưới tàng cây bên hồ Đen đặt một cái bàn và ghế dựa, mang theo một ít điểm tâm nho nhỏ và một bình trà lài, nhẹ nhàng hưởng ánh nắng chiều và cảnh đẹp bốn phía.

Có đôi khi, họ có thể ngồi ở đây làm đủ chuyện, hoặc vừa uống trà vừa suy nghĩ, không cần nói chuyện, cứ thế trải qua buổi trà chiều này.

Nhưng ngay cả như vậy, phần yên tĩnh và thích ý này vẫn không vì im lặng mà trở nên khó thở, ngược lại thanh thần, yên bình.

Nhưng thực hiển nhiên, hôm nay không thích hợp trầm mặc.

Helga rót cho mình một chén trà, nhẹ nhấp một hơi mới chậm rãi nói, “Nghe nói... gần đây Giáo Hội không yên bình?”

“A, nếu cậu chỉ là vì họ mất đi phần lớn chủ lực làm vua của họ ba lần bốn lượt gây rắc rối, mà còn có vẻ Giáo Hội của các quốc gia khác muốn thôn tóm họ thì quả thật họ không hề yên bình.” Rowena buông quyển sách trên tay, cười nói.

“Xem ra, họ gặp không ít rắc rối đúng không?” Helga cười khẽ, “Lúc trước họ dốc hết toàn lực, sao lại không nghĩ tới hậu quả này đây?”

“Có lẽ, vì họ không có chỉ số thông minh đó? Tuy đây là một chuyện cực kỳ đơn giản.” Rowena cầm lấy sách đặt trên đầu gối, vừa lật xem vừa không để ý nói.

“Có điều...” Như nghĩ tới điều gì, mắt Helga dần dần lo lắng, “Tuy gần đây Giáo Hội quả thật không thể tới đây làm phiền chúng ta, nhưng cậu biết đó, vẫn có một số người muốn gây chút rắc rối mà.”

Nghe lời Helga nói, vốn Salazar và Godric đang nói gì đó xoay đầu lại, “Nana, đừng lo, họ kiêu ngạo không được lâu đâu.”

“À?” Rowena hơi ngạc nhiên nhướn lông mày, “Godric, cậu biết những gì rồi?”

God buông xuôi tay, “Không có gì, chỉ là trước đó không lâu Gelanne gửi thư về, nói họ muốn quay về nhìn.”

“Ừ?” Nghe vậy, Helga một bên cũng có chút kinh ngạc, “Ellis muốn trở lại?”

“Hình như là vậy,” Godric cười nói, “Gelanne nói đứa bé này cực kỳ cố gắng, khi ở tuổi đó bản thân cũng không chắc đạt được năng lực thể này.”

“Xem ra Gelanne rất coi trọng Ellis.”

“Có lẽ vậy.” Godric nhún vai, “Mấy năm nay họ ra ngoài trải qua những gì chúng ta cũng không biết mà? Có lẽ đã trải qua cuộc chiến sinh tử nào đó, rồi quan hệ hai người thân mật hơn trước kia chẳng hạn.”

“Cũng không loại trừ khả năng này.” Helga như có điều suy nghĩ.

“Nhưng, nói mới nhớ, hai người họ đều trở lại, sao tên nhóc kia vẫn chưa trở lại nhỉ? Thành bé không biết chuyện nửa tháng sau sao?” Đề tài Rowena chuyển, nhìn Salazar, “Salazar, Harry có liên hệ với cậu không?”

Salazar ngẩng đầu, “Họ sẽ trở về cùng Gelanne.”

“À?” Rowena kinh ngạc, “Họ gặp nhau?”

“Hình như gặp trên đường về.” Godric bổ sung, “Sau đó liền quyết định cùng trở lại.”

Từ khi Harry và Snape xác định quan hệ đến hiện tại, đã hơn 4 năm, sau khi tốt nghiệp Hogwarts, được Salazar mang theo người học một năm, học tập pháp thuật hắc ám và lễ nghi quý tộc – kia lại là một đoạn thời gian bí hiểm gà bay chó sủa – rồi đi theo Snape ra ngoài du lịch.

Harry nói, muốn nhìn thế giới này nhiều hơn.

Mà vừa ra đi, đã hai năm chưa trở về.

Nếu không phải nửa tháng sau là hôn lễ của Dyers và Madtyna, chỉ sợ đứa bé này còn muốn chơi một thời gian nữa.

Dyers tốt nghiệp trước Harry một năm, tốt nghiệp xong liền đề xuất muốn ra ngoài, mà khi đó Madtyna quá buồn chán cũng muốn đi theo anh, Dyers đồng ý lời của Madtyna.

Dyers vẫn luôn nhớ kỷ lời Snape nói với anh năm đó, nếu không thích gia tộc kia, sao lại không thành lập một gia đình thuộc về mình chứ?

Đi ra ngoài mấy năm nay, Dyers luôn luôn khuếch trương thế lực của mình, cho tới hôm nay, ở giới pháp thuật nước Anh, anh đã có địa vị hết sức quan trọng.

Sau khi trở về không lâu liền tự mình xin rời khỏi gia tộc Slytherin, Salazar nhận lời.

Lúc này, tuy Dyers vẫn mang họ Slytherin nhưng đời sau của anh lại không thể lấy dòng họ này nữa, thậm chí dù về sau đời sau của anh xuất hiện kẻ mạnh cũng không thể trở lại Slytherin được nữa.

Điều này Salazar và Dyers đều biết rõ, nhưng Dyers cố ý làm vậy.

Mà Salazar lại dựa theo suy nghĩ tự phát triển của con trai, đương nhiên nhận lời Dyers.

Đối với anh mà nói, dù Dyers họ gì vẫn là con anh, anh sẽ không vì Dyers rời khỏi gia tộc Slytherin mà chẳng quan tâm Dyers.

Mà lựa chọn của Dyers cũng giảm bớt không ít phiền toái cho mình.

Đối với người vẫn luôn có ý với gia tộc Slytherin, Dyers không có quyền kế thừa chỉ cần tồn tại trong gia tộc một ngày, chính là cái đỉnh trong lòng họ, Dyers chưa chết, bọn họ liền không thể yên lòng.

Nhưng sau khi tốt nghiệp Dyers lại rời khỏi gia tộc.

Người trong tộc đều thấy được nghi thức kia, họ biết rõ, Dyers không thể uy hiếp họ được nữa, nên gia tộc vốn chú ý Dyers không ít, vì sự kiện này cũng không làm phiền Dyers nữa.

Lúc này họ cần đề phòng là con nuôi của tộc trưởng kia.

Đương nhiên, Salazar chỉ dẫn Harry xuất hiện trong gia tộc một lần, từ đó không còn mang theo Harry đến bên Slytherin kia nữa.

Không ít người cho rằng, dù Salazar rất cưng chiều đứa bé này, nhưng dù sao đứa bé này cũng chỉ là con nuôi, không phải con ruột, chỉ sợ trong đó vẫn có chút ngăn cách.

Vì thế suy nghĩ này cũng khiến Harry giảm không ít phiền toái.

“Mình còn tưởng rằng phải sau hôn lễ họ mới trở về chứ.” Helga cười lắc đầu, “Harry rất ham chơi.”

Nói câu này, tất cả mọi người hiểu ý mỉm cười.

Tên nhóc kia đâu chỉ là ham chơi, quả thực chính là tai nạn của học trò Hogwarts, thật không biết những ý tưởng đùa dai đó đến từ đâu.

Sau khi giải quyết chuyện giữa Harry và Snape, Harry bắt đầu bày ra tính tình trẻ con, lúc đầu còn thật cẩn thận, nhưng phát hiện có Snape làm chỗ dựa, có Salazar dung túng, người kia càng không thể cứu vãn lại.

Toàn bộ Hogwarts, có đứa trẻ nào chưa từng bị tên nhóc kia chinh không?

Thật không biết những cái trò đùa dai đó đến từ đâu luôn.

Đương nhiên, nếu đôi song sinh dở hơi Gryffindor nào đó xuất hiện ở đây, tuyệt đối họ sẽ rất vui, vì Harry không chỉ phát triển đùa dai của họ, thậm chí còn nâng cấp nữa.

Lúc Harry tốt nghiệp, tất cả mọi người vui vẻ đưa tiễn tên nhóc khiến người ta vừa yêu vừa hận kia.

“Ba ba...” Đang nghĩ tới những chuyện xảy ra năm trước đây, Dyers ôm một đứa trẻ đi tới.

“Nelson.” Rowena nhìn Dyers đi tới, đứng lên đón đứa trẻ trong lòng Dyers.

Đứa bé này có một mái tóc bạch kim thật đẹp, trong đôi mắt lam xám lóe ra một ít bất an, thoạt nhìn thằng bé rất nhỏ, khi Rowena đón đứa bé này từ trong lòng Dyers, nhúu mày vì trọng lượng của thằng bé.

“Vẫn không thể chữa trị cho thằng nhỏ sao?” Rowena thương tiếc xoa xoa đầu đứa nhỏ, “Đã năm nhất rồi nhưng sao pháp lực vẫn hỗn loạn như vậy.”

Giai đoạn trước Hogwarts đều cần bọn nhỏ học đủ hai năm mới có thể tiếp tục học lên, nhưng chưa từng có đứa nhỏ học lâu như vậy mà pháp lực vẫn hỗn loạn như Nelson cả.

“Con... xin lỗi...” Đứa nhỏ lắp bắp.

“Nhóc con đáng thương.” Helga ngồi bên cạnh Rowena, “Không phải nói xin lỗi, đây đâu là lỗi của con đâu.”

“Cơ thể Nelson như có cái gì phong ấn, mình đoán, là mẹ thằng bé hạ lên.”

“Ba ba?” Nelson có chút k hiểu nhìn Dyers, dường như có chút không yên trong lòng Rowena.

Dyers cho cậu bé một nụ cười an ủi.

“Chắc là phong ấn dòng máu Veela của thằng bé rồi, tránh đứa bé này trước khi trở lại tộc đàn bị người khác bắt lấy.” Godric phân tích.

Nelson không phải con của Dyers, trên đường về Hogwarts, Dyers đã gặp Nelson trong một khu rừng, khi đó Nelson đang ở bên cạnh người mẹ mất đi của mình, có hơi ngơ ngẩn, thấy Dyers tới cũng không nói lời nào.

Mẹ Nelson là một Veela xinh đẹp, khi Dyers gặp họ cô đã chết, vì Nelson lúc ấy bị đả kích quá lớn không nói nên lời cho nên Dyers chôn cất cho vị Veela kia, sau đó mang đứa bé này về đây.

Đời Nelson tỉnh táo lại từ cái chết của mẹ, thằng bé mới khóc kể cho Dyers về quá khứ.

Nelson là máu lai giữa Veela và phù thủy, đã từng có một gia đình hạnh phúc, nhưng, một phù thủy hắc ám mơ ước mẹ cậu bé.

Phải biết, Veela không chỉ xinh đẹp, mà cả người đều là bảo vật, tóc có thể trở thành lõi đũa phép, máu lại càng là dược liệu quan trọng.

Một ngày nào đó khi làm việc ở nhà mẹ Nelson quên che đi gương mặt mình, do đó bị phù thủy hắc ám đi ngang qua phát hiện, từ ngày đó, gia đình Nelson đã định trước bị phá hỏng.

Khi phù thủy hắc ám tìm đồng bọn đến muốn mang mẹ cậu bé đi, cha cậu bé ngăn cản họ, mẹ cậu bé dẫn cậu bé thoát khỏi.

Trên đường, vì trùng pháp thuật hắc ám mà mẹ cậu bé tự biết sống không lâu, liền dùng bí thuật phong ấn dòng máu thuộc Veela trên người Nelson, sau đó để lại lộ tuyến tới bộ tộc Veela, bảo Nelson đi nhanh, mình lại không chống được mà chết.

Khi Dyers đi ngang qua chính là lúc mẹ cậu bé vừa mất không lâu.

Sau lại, Dyers đã từng mang theo Nelson đi tìm kiếm nơi tập trung Veela, nhưng vẫn không thể tìm được.

Vì thế anh đành phải mang Nelson với danh nghĩa con mình ở lại cạnh mình.

“Thân phận Veela với Nelson mà nói đúng là rắc rối, hiện tại cậu bé còn chưa có năng lực tự bảo vệ mình, phong ấn tạm thời không nên để ý tới.” Godric nhìn đứa trẻ kia, “Chờ đứa bé trưởng thành thì tự thằng bé quyết định, muốn bỏ phong ấn kia khôi phục dòng máu nửa Veela cũng không phải việc khó.”

“Vậy sau này rồi nói.” Dyers nói khẽ.

“Dyers, con quyết định họ Nelson thế nào?” Trong lơ đãng Salazar nhắc tới chuyện này, vì Dyers đã rời khỏi gia tộc, nên Nelson không thể mang họ Slytherin, “Biệt thự của con, cũng nên đặt một cái tên.”

Dyers mỉm cười, “Dạ ba ba, con đã nghĩ rồi.”

“A?” Rowena cảm thấy hứng thú vọng lại đây, “Có thể nói cho chúng ta biết được không?”

Dyers nhìn Nelson, “Malfoy, gọi là Malfoy.”

“Ý nghĩa?”

“Nelson nói cho con biết trong ngôn ngữ Veela, tượng trưng cho cao quý và trang trọng, và, nếu bỏ một từ phía sau sẽ mang ý người nhà.”

Nên, anh quyết định biệt thự của mình tên là biệt thự Malfoy.

62. Chương 62: Thiếu Niên Du Lịch Trở Về

Vì vài năm này Giáo Hội không tới gây rối nhóm phù thủy nữa nên cuộc sống phù thủy thoải mái hơn trước kia nhiều, dù vẫn bất hòa với Muggle, nhưng thiếu Giáo Hội, họ đã thoải mái hơn hẳn rồi.

Mấy năm nay, học trò Hogwarts từng đám từng đám tốt nghiệp ra trường, cống hiến rất lớn cho giới phù thủy, ít nhất hiện tại quan hệ giữa Muggle và phù thủy đã cải thiện hơn. Tuy Giáo Hội sốt ruột nhưng lại không có sức lực, chỉ có thể mặc một số phù thủy Muggle, sau khi tốt nghiệp lại xen vào giữa Muggle, không nhận ra mà ảnh hưởng tư tưởng của họ.

Thay đổi lớn nhất chính là cách Hogwarts không xa, bên cạnh làng Hogsmeade xuất hiện một ngôi làng nhỏ.

Ngôi làng này tuy nhỏ nhưng địa vị lại không hề thấp hơn Hogsmeade trong giới phù thủy đâu.

Sở dĩ ngôi làng này cũng quan trọng như Hogsmeade là vì cho tới nay đây là làng đầu tiên phù thủy và Muggle cùng sinh sống.

Quá khứ không phải không có những ngôi làng như vậy, nhưng đó là lúc Muggle còn không biết thân phận phù thủy.

Ngôi làng này xuất hiện ba năm trước, chỉ là một ngôi làng quê nhỏ, nhưng ở trong Muggle và phù thủy bình đẳng sống chung, cũng không có xung đột.

Thay đổi này khiến phù thủy thấy được hy vọng sống chung hòa bình với Muggle sau này.

Khi ngôi làng này xuất hiện, “giáo dục” mà Giáo Hội tuyên truyền cho Muggle đã hỏng, rất nhiều người không hề tin tưởng lời “phù thủy đều là ma quỷ” nữa.

Hai năm trước, vì được phù thủy bảo vệ nên mãi tới hôm nay vẫn rất yên bình.

Ra ngoài du lịch hai năm, hiện tại trở về Hogwarts đám người Harry đi tới ngôi làng này, đúng là cảm thấy bầu không khí khác biệt.

Rõ ràng là ngôi làng có cả Muggle và phù thủy, nhưng những Muggle đó thấy họ mặc áo chùng phù thủy cũng không hề ngạc nhiên, hay là hoảng sợ, những người đó nhìn họ như nhìn người bình thường.

“Thật sự là khó có được.” Dọc theo đường đi, Harry nhìn người chung quanh có chút ngạc nhiên nói.

“Không có đá và vũ khí.” Ellis phía sau Harry thản nhiên cười.

Mấy năm nay Ellis thay đổi rất lớn, cậu không còn là đứa bé vừa nói đã hoảng sợ trước kia, cũng không còn là đứa trẻ không tự tin vào bản thân nữa. Gelanne đưa cậu ra ngoài mấy năm, cũng không biết đã trải qua những gì, cậu trở nên hướng nội, lịch sự, bình tĩnh, cũng... dùng ngôn ngữ của Harry thì là không chơi vui tí nào.

“Anh trai có thể làm được điều này, thật là giỏi.” Harry kính nể nói.

Ai có thể ngờ, ngôi làng này xuất hiện, chính là do anh trai Harry, Dyers Slytherin trợ giúp sau lưng chứ?

Từ khi tốt nghiệp ra ngoài, Dyers vừa du lịch vừa liên hệ với bạn học, Harry không biết họ đã cố gắng những gì, nhưng không thể phủ nhận, phù thủy và Muggle cải thiện mức này, đúng là do anh trai cậu giúp đỡ đằng sau.

Có điều Harry cảm thấy mình không cần biết cái này, dù sao anh trai cậu làm gì đều có lý do của mình.

“Anh cũng có thể làm được điều này, chẳng qua anh rất lười mà thôi.” Ellis nhìn Harry, lắc đầu nói.

Gặp lại Harry mới chỉ vài ngày nhưng cậu cũng hiểu được Harry thay đổi rất lớn.

Harry đã khôi phục ký ức, nhưng vì có giáo sư Snape cương chiêu lại càng ham chơi, năng lực của cậu rất mạnh, nhưng lại thích chơi hơn.

Cậu cũng từng nghe thấy Gelanne hỏi qua giáo sư Snape vì sao lại dung túng Harry như vậy, nhưng câu trả lời của giáo sư Snape lại làm cậu bất đắc dĩ.

Đối phương nói, “Đó là cậu chưa thấy thái độ ba ba cậu ấy đối với cậu ấy là gì đâu.”

Nói cách khác, Harry trở thành như bây giờ, hoàn toàn là do giáo sư Slytherin dung túng.

Không chỉ có Ellis, mà ngay cả Gelanne cũng thờ dài.

“Không, không không,” Harry nghe lời của Ellis, khoát tay áo, “Anh không có sức hấp dẫn lớn như vậy, để anh trai làm đi, anh ấy thích hợp trở thành người lãnh đạo hơn á.” Harry cười hì hì nói.

“Sao lại không tự tin về mình như vậy?”

“Không phải không tự tin,” Harry nói, “Sắp tới Hogsmeade rồi.” Cậu nhìn phía trước, lập tức vẫy Snape phía sau, “Sev, chúng ta đi Hogsmeade mua vài thứ đi.”

Snape gật gật đầu với cậu.

Harry nhảy dựng rồi kéo Ellis tới Hogsmeade, “Chúng ta xem bên kia có thứ mới gì không...”

Gelanne ở sau họ vỗ trán, có chút không dám tin nhìn Snape, “Giáo sư Snape, không phải Harry đi theo chủ nhiệm một năm sao ạ?”

Sao vẫn không có dáng vẻ của một quý tộc nào hết vậy?

Tuy nói không mong Harry lúc nào cũng phải duy trì lịch sự lễ nghi nhưng ít nhất không phải thế này...

Snape liếc Gelanne một cái, thản nhiên nói, “Trước đó, em ấy đã ở hang sư tử gần năm năm.”

Gelanne co rút khóe miệng, “Hang sư tử quả nhiên là nơi đáng sợ.”

Tính cách của Harry chịu ảnh hưởng của những sư tử đó đúng không?

“Đâu chỉ là đáng sợ.” Snape thản nhiên nói, “Chờ Harry trở về, thế nào cũng không thể tiếp tục để Harry ở Nhà Gryffindor được.”

Đúng vậy, sau khi trở về.

Tuy hiện tại đã qua bốn năm, nhưng thân thể Harry vẫn không trưởng thành.

Tuy cũng có người sau mười lăm tuổi không lớn thêm được nữa nhưng Harry lại khác.

Salazar và Rowena đã từng tự mình kiểm tra cho Harry, phát hiện xương cốt Harry sinh trưởng vô cùng chậm, mà xương cốt cũng chưa trưởng thành, cực yếu ớt.

Nếu nói tuy Harry đã mười chín tuổi nhưng vì không cao nên vẫn giữ độ cao trước đó, xương cốt sinh trưởng chậm thì có thể hiểu, nhưng thí nghiệm xương cốt của cậu lại làm mọi người phát hiện xương cốt của cậu vô cùng trẻ, cũng không phải như đã vào bộ dáng trưởng thành.

Nên họ kết luận, nhất định là ngàn năm trước và ngàn năm sau tồn tại khác biệt thời gian nên Harry mới có thể nhìn vẫn luôn không cao lớn lên được.

Đợi họ trở về, cơ thể Harry mới có thể trưởng thành, kết luận xong, tất cả mọi người thở ra một hơi.

Nhưng may mắn chính là, pháp lực Harry cũng không bởi vậy mà ngưng, liên tục tăng trưởng. Hiện tại pháp lực của cậu vô cùng mạnh, dưới sự giáo dục của Salazar, Harry đã có thể khống chế pháp lực mạnh mẽ trong cơ thể mình.

Snape đã từng đặt câu hỏi về vấn đề này, Godric phân tích chắc là do trong cơ thể Harry có được máu của bản thân và Salazar, hai người họ vốn là người ở thời không này, có máu hai người họ, pháp lực trong cơ thể họ đã bị ảnh hưởng, nên dù cơ thể cậu không tăng trưởng, nhưng pháp lực cũng không đình trệ.

Nhưng Harry cũng nhận ra, gần đây mức tăng trưởng của pháp lực cậu đã chậm dần, chắc là thân thể hiện tại của cậu đã không chịu nổi pháp lực khổng lồ như thế, nếu pháp lực cứ tiếp tục tăng trưởng, Harry chỉ sợ bắt đầu lo lắng.

“Sev... Anh Gelanne, hai người nhanh lên.” Harry đã chạy xa không biết khi nào dừng lại, cách không xa ngoắc bọn họ.

“Hai người đi trước đi.” Gelanne cười nhẹ với Harry nói.

Harry nhún nhún vai, lần thứ hai chạy xa.

Gelanne quay đầu lại, đã thấy Snape đang nhìn bóng dáng Harry, đáy mắt có ý cười loáng thoáng.

Gelanne hiểu ý mỉm cười, “Tuy trước đây là vậy, nhưng giáo sư Snape vẫn thích Harry đúng không ạ?”

Snape rũ mi mắt xuống, không trả lời không đánh giá với câu nói của Gelanne, chỉ thản nhiên nói, “Vậy mới là cậu ấy chân thật nhất.”

Gelanne cười khẽ một tiếng, không nói gì, mà đi theo Snape đi về phía trước.

Bên kia, lâu đài Hogwarts.

“Không phải nói hôm nay sẽ đến sao?” Bên hồ Đen, Rowena bưng trà, nhưng không có tâm trạng thưởng thức hương vị trong đó, chỉ là nâng lên mà nhìn qua cửa lớn, “Có phải Harry lại ham chơi nên quên thời gian trở về rồi không?”

“Rất có thể.” Helga hiểu tính Harry nói, “Các cậu làm hư thằng bé.”

“Nói như cậu không có phần ý.” Godric nhìn Helga, chặc lưỡi lầu bầu.

“Ừ?” Helga nhìn tới làm Godric co rúm lại một chút, “Godric, cậu vừa mới nói gì?”

“Mình... Mình chưa nói gì cả.” Godric nhìn trời, rồi lại nhìn Salazar, chính là không nhìn Helga.

“Hừ.” Helga hừ lạnh một tiếng, không để ý tới anh.

Nelson được Dyers ôm vào lòng, có chút ngạc nhiên kéo kéo tay áo Dyers, “Ba ba, chúng ta đang chờ ai ạ?”

“Đang chờ chú Harry.” Dyers sờ sờ đầu Nelson, “Đợi lát nữa con có thể thấy chú ấy rồi.”

“Dạ...” Nelson gật đầu, nhưng đáy mắt đã có một tia lo lắng.

“A,” Dường như Dyers biết rõ Nelson đang lo lắng điều gì, anh nhẹ giọng cười cười, an ủi, “Đừng lo, chú Harry sẽ rất thích con.”

“Thật ạ?” Nelson mở to hai mắt nhìn Dyers.

“Nel là một đứa trẻ đáng yêu như vậy, sao chú Harry có thể không thích con chứ.”

Dyers đang nói, chỗ cửa lớn đã có thể nhìn thấy một chấm đen.

“Ba ba...” Giọng thiếu niên đặc biệt dễ nghe, “Con đã trở về.”

Chưa thấy người đã thấy tiếng, đợi vài người nhìn sang bên kia đã thấy Harry chạy vội tới.

“Sao vẫn hấp tấp nóng nảy vậy.” Salazar đứng lên, ổn định Harry vì chạy quá nhanh mà đứng không vững, đáy mắt nhạt nhòa có chút ý cười, “Không hề trưởng thành lên tí nào.”

“Ba ba...” Harry cười dường như muốn nói gì, nhưng lại vô ý nhìn thấy Nelson trong ngực Dyers, cậu hít một hơi, ngón tay chỉ thẳng vào Nelson, giọng nói trở nên run rẩy không thể tin được.

“Ma...Malfoy!”

63. Chương 63: Hôn Lễ Sóng Ngầm Mãnh Liệt – 1

“Ma...Malfoy!” Harry nhìn đứa bé trong ngực Dyers, lập tức nhảy dưng.

Nelson vốn tò mò nhìn Harry, bị Harry gào lên lập tức sợ hãi, chui thẳng vào ngực Dyers.

“Harry, làm sao vậy?” Dyers cau mày, “Em làm Nel sợ rồi.”

“Em em em em... nó nó nó... Malfoy...” Harry nói quanh co cả buổi vẫn không nói được một câu đầy đủ.

“Chuyện gì vậy?” Lúc này mọi người mới phát hiện không ổn.

“Malfoy” là dòng họ mà Dyers mới quyết định không lâu, theo lý mà nói, ngoài vài người họ thì không ai biết cả, nhưng hiện tại Harry vừa thấy Nelson đã thốt ra dòng họ này.

“Ồ... Ồ...” Harry vẫn nhìn chăm chăm Nelson không nói.

Quá giống!

Màu tóc bạch kim, đôi mắt lam trong suốt...

Quả thực chính là tượng trưng gia tộc y như mái tóc rối bù của cậu ấy!

“Ba ba...” Nelson hơi sợ, kéo kéo áo choàng Dyers.

Sau đó Harry chớp mắt nhìn Dyers.

“Anh... anh... nó...” Harry chỉ vào hai người, nhất thời không nói nên lời.

Không biết khi nào Snape đã tới sau Harry, ôm lấy cậu, anh nhìn thoáng qua Nelson, cũng ngạc nhiên nhướng mày.

“Được rồi Harry.” Rốt cuộc Rowena mở miệng, “Lại đây uống chén trà bình tĩnh nào.”

Harry nghe lời mặc Snape mang theo mình tới cạnh Rowena, nhưng mắt vẫn nhìn theo Nelson. Nelson có hơi sợ hãi.

“Harry?” Godric không hiểu nhìn Harry.

“Ở thời đại của chúng tôi, Malfoy là một quý tộc lớn trong giới phù thủy.” Snape ôm Harry, thay cậu mở miệng, “Nhưng vị Malfoy cùng tuổi Harry tới Hogwarts lại không hòa hợp với Harry, Harry vừa thấy Malfoy sẽ dựng lông.”

“Dựng lông cái gì,” Mới vừa nói xong, Harry liền nhảy dựng lên, “Là Malfoy rất đáng ăn đòn, hơn nữa anh luôn bao che cho nó.”

“Được được được, là lỗi của ta.” Snape kéo cậu ngồi xuống, “Trước mặt trẻ con em trưởng thành một chút, thằng bé cũng không phải Draco.”

“Ồ...” Harry nháy mắt mấy cái, hơi ngượng, lập tức nhìn Nelson, “Nó... Nó thật là Malfoy?”

“Dyers vừa mới quyết định dòng họ, về sau biệt thự sẽ có tên là Malfoy.” Salazar thản nhiên nói.

“Nhưng... nhưng... anh trai không hề giống nó, hơn nữa đứa bé này... anh trai không phải vừa mới tốt nghiệp vài năm thôi sao?” Harry hơi khó hiểu lâu bầu, làm những người ở đây không biết làm thế nào mà cười cười.

“Đây là con nuôi của anh,” Dyers rốt cuộc lên tiếng, “Nelson Malfoy, Harry, xem như cháu của em đó.”

Mặt Harry méo xẹo, nhìn Nelson, cảm thấy không biết nên nói gì cho phải.

Malfoy... cậu trở thành chú của một Malfoy...

Merlin ơi!

“Chú Harry...” Dưới ánh mắt của Dyers, Nelson thật cẩn thận mở miệng.

“Ôi... không...”

Harry vùi đầu vào ngực Snape.

Chẳng qua cậu mới mang dáng vẻ 15 16 tuổi, lại bị một đứa nhỏ gần mười tuổi gọi chú, thật sự là mất tự nhiên!

“Hahahaha...” Vẻ mặt của Harry làm người ở đây bật cười, ngay cả Nelson cũng vì mọi người cười mà nở nụ cười.

“Oa, đừng đùa con mà.” Harry lâu bầu.

Rời Hogwarts hai năm, Harry cực kỳ nhớ Hogwarts, sau khi trở về cậu liền lôi kéo Snape đi loanh quanh, đương nhiên, cũng không loại trừ chuyện Harry muốn né Nelson. Dù sao Harry vẫn chưa quen một Malfoy gọi mình là chú, chỉ cần đối mặt với Malfoy, bản thân Harry sẽ mất tự nhiên.

Gelanne thì dẫn theo Ellis ở lại.

“Ellis, trò khỏe chứ?” Rowena nhìn đứa bé trưởng thành, có chút đau lòng.

Từ nhỏ cuộc sống đứa bé này đã không được như ý nhưng khi đó dù sao cũng có mẹ để dựa vào, chỉ là một số người càng muốn nhỏ bỏ chỗ dựa duy nhất của đứa bé này đi, làm thằng bé không còn nơi nương tựa.

Nếu không phải chuyện bốn năm trước, vì mẹ mình, có lẽ Ellis sẽ cam tâm tình nguyện bị gia tộc Black lợi dụng cả đời, nhưng những cam tâm tình nguyện này lại dựa vào việc mẹ cậu còn sống.

“Con không hối hận.” Đứa nhỏ vốn hướng nội vứt bỏ hết tự ti, mỗi lời ăn tiếng nói đều bình tĩnh, “Nếu họ coi trọng danh lợi, con sẽ cướp sạch chúng từ tay họ.”

Nếu không phải vì danh lợi, mẹ cậu cũng không sinh cậu, mà trở thành Squib, sẽ không vì thế mà bị quên đi ở một cái góc nhỏ ở trong gia tộc Black, bị người ta bắt nạt.

“Họ hạ chú trên người mẹ con, con sẽ trả lại họ gấp bội.”

Tuy mẹ cậu nghiêm khắc thậm chí là không hài lòng sẽ đánh mắng, nhưng cậu biết, đều là vì cậu cả.

Trong gia tộc Black, người không có thực lực, không có giá trị lợi dụng, chỉ có thể bị từ bỏ.

“Đây là lựa chọn của trò.” Salazar thản nhiên nói, “Nhưng Ellis, tuy trò đã ở Nhà Slytherin một thời gian nhưng dù sao trò cũng là Slytherin, có một câu, thầy hy vọng trò có thể nhớ.”

“Chủ nhiệm.” Ellis nhìn Salazar, vẻ mặt nghiêm túc, “Xin ngài cứ nói.”

“Đừng quên ước nguyện ban đầu của trò, đừng mê hoặc chính mình.” Salazar thản nhiên nói, cầm lấy chén trà Godric đưa, liền không nói gì nữa.

Ellis ngẩn người, như nghĩ tới điều gì, trịnh trọng gật đầu, “Chủ nhiệm, ngài yên tâm, con hiểu được.”

“Nửa tháng sau là hôn lễ của Dyers, đến lúc đó, gia tộc Black cũng sẽ có người tới. Ellis, trước khi trò chưa chuẩn bị tốt, đừng ngoảnh mặt với gia tộc Black, trừ khi, trò đã đảm bảo được dù làm thế cũng không có chuyện gì.” Helga nói xong nhìn Gelanne một cái. Ellis theo Helga nhìn Gelanne, hai người liếc nhau, mặt Ellis đỏ lên, cúi đầu.

“Ngài yên tâm.” Gelanne từ sau tới gần Ellis, ôm cậu, “Con sẽ bảo vệ Ellis.”

“Haha,” Helga che miệng cười, “Trò nói vậy, cô yên tâm rồi.”

Ellis cúi đầu mặc Gelanne ôm cậu, khóe miệng gợi lên nụ cười ngọt ngào.

Sau nửa tháng, tuy Harry muốn tránh Nelson nhưng cũng không thể thành công.

Dyers cần chuẩn bị hôn lễ của mình, không có thời gian mang theo Nelson.

Mà Nelson lại rất ngạc nhiên với người chú thoát nhìn chẳng lớn hơn mình bao nhiêu, thường xuyên bám Harry muốn Harry mang theo cậu bé đi chơi. Tuy Harry rất không được tự nhiên với chuyện “mang Malfoy đi chơi”, nhưng cậu vẫn luôn luôn nhắc nhở mình, Nelson không phải Malfoy khiến người ta chán ghét kia, không phải Malfoy luôn làm phiền cậu, Nelson ngoan hơn Malfoy nhiều, đáng yêu hơn Malfoy nhiều...

Nhưng Malfoy đáng yêu như vậy mới dọa người mà!

Harry cắn răng oán hận nghĩ.

Trong ấn tượng của cậu, cậu đã thấy Malfoy lớn nhỏ, không phải cao ngạo nâng cằm nhìn người khác sao?

Không cao ngạo kia giống hệt những con công hoa lệ kia chứ?

Không phải cái giọng điệu ngân nga vừa mở miệng ra đã làm người ta buồn ngủ đó?

Nhưng hiện tại thì sao?

Đây quả thực chính là một Hufflepuff hiền lành nhất!

Cậu bé có dáng vẻ quý tộc lớn giới phù thủy chỗ nào chứ!

Quả thực đáng yêu hơn Draco Malfoy nhiều!

Đáng yêu đến mức Harry nhìn không được mà muốn thỏa mãn mọi yêu cầu của đứa bé này! Đến gần hôn lễ, Harry cần bản mang Nelson bên cạnh mình, mấy ngày này, cậu đã học được làm sao mới bỏ qua được vẻ ngoài tiêu chuẩn Malfoy kia, coi cậu bé thành trẻ con mà cưng chiều.

Mà Nelson, cảm tình với Harry cũng tăng lên.

Quả nhiên ba ba không lừa cậu bé, chú rất thích cậu bé nha!

Trước hôn lễ, Nelson vốn bất an vì rời khỏi Dyers lại trở nên thích tìm Harry.

Hôn lễ cùng ngày, Harry ôm Nelson tham dự, sau cậu là Snape và Ellis.

Hôn lễ mời rất nhiều người.

Mấy năm nay thế lực của Dyers dần mạnh lên, không nói anh là con trai Salazar, chỉ riêng thực lực bản thân cũng đủ để rất nhiều gia tộc nể mặt anh tới tham gia hôn lễ.

Ở thời đại hỗn loạn này, một gia tộc muốn quật khởi quả thật không phải khó, vì Giáo Hội hãm hại và cạnh tranh giữa phù thủy, gia tộc lớn thay đổi kỳ thật rất nhanh.

Chỉ có Slytherin và Gryffindor là gia tộc mạnh mẽ tồn tại nhiều năm trong thời loạn này, mới có thể khiến người ta kính sợ.

Thế lực Dyers vừa mới quật khởi mấy năm nay, tuy hiện giờ đã chiếm được vị trí quan trọng trong giới phù thủy nhưng ai cũng không biết, ngày mai vận mệnh của nó sẽ thế nào.

Sở dĩ có rất nhiều gia tộc lớn đến, chỉ là vì mặt mũi của Salazar.

Dù sao, tuy Dyers rời khỏi gia tộc, nhưng Salazar lại nói ra Dyers vẫn là con trai của anh.

Không nể mặt “Malfoy” vừa mới quật khởi, nhưng không thể không nể mặt Slytherin.

Dưới sự sắp xếp của Godric Madtyna đã thay đổi dung mạo, không phải hoàn toàn nhưng màu mắt và màu tóc có ít thay đổi, dù là ai cũng không thể nhận ra đây là con gái Godric đã mất vài năm trước.

Dù sao hôm nay cũng có người Gryffindor đến, phải phòng sự cố không phải sao?

“Hôm nay Nelson phải ngoan nha, biết không?” Harry hoàn toàn đã có thể coi Nelson trở thành trẻ con mà dỗ dành.

“Dạ.” Nelson ngoan ngoãn gật đầu.

Harry định nói gì, bỗng nhiên thấy Ellis bên cạnh trở nên cứng ngắc.

“Sao vậy?” Harry nghi hoặc hỏi.

“Họ đến.” Ellis nói khẽ.

Harry quay đầu theo ánh mắt Ellis, chỉ thấy cách đó không xa, người gia tộc Black không biết khi nào đã tới đây, hơn nữa đối phương hiển nhiên cũng thấy Ellis, đang lạnh mặt đi tới nơi này...

64. Chương 64: Hôn Lễ Sóng Ngầm Mãnh Liệt – 2

Người gia tộc Black tới là Roxanne, hiển nhiên tộc trưởng cũng không muốn lãng phí nhiều tâm tư bên Dyers, nhưng ngại với mặt mũi Salazar nên không thể không để Roxanne tới.

Mà thực hiển nhiên, Roxanne vừa tới đã thấy Ellis, cô ta mang theo người đi đến bên Ellis.

“Đại tiểu thư.” Ellis cúi đầu, giấu đi hận ý trong đáy mắt.

Nhưng cậu cúi đầu, trong mắt Roxanne là biểu hiện hoảng sợ.

“Hừ.” Roxanne khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức cao giọng hỏi, “Khi nào thì trở về?”

“Nửa tháng trước.” Ellis nhỏ giọng trả lời.

“Nửa tháng trước?” Roxanne nâng cao giọng, có chút không tin, “Nếu trở về, em còn lêu lổng bên ngoài làm gì?”

“Em...”

“Tiểu thư Black.” Gelanne nắm chặt tay Ellis, đứng cạnh cậu, “Tôi nghĩ, với đạo sư tôi có quyền để Ellis ở lại giúp tôi nghiên cứu độc dược, đúng không?”

Rất ngạc nhiên vì Gelanne lại giúp Ellis, đáy mắt Roxanne chợt lóe kinh ngạc rồi biến mất.

“Đương nhiên rồi.” Cô ta nở nụ cười hoàn mỹ, “Thật vui vì Ellis có thể giúp được cậu, thiếu gia Prince, nhưng cậu biết đó, Ellis rời gia tộc đã bốn năm, mẹ thành bé rất nhớ thành bé đó.”

Gelanne nắm chặt tay Ellis, không cho cậu làm mình bị thương.

Ả đàn bà này, lại còn dám nhắc tới mẹ Ellis trước mặt cậu!

“Đại tiểu thư.” Ellis ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Roxanne, “Mẹ mẹ tôi bà ấy... thực sự nhớ tôi sao?”

Roxanne bị cậu nhìn, trong lòng lại sinh ra chút kích động, nhưng đây chỉ trong nháy mắt lại bị khinh thường thay thế.

“Tất nhiên, mẹ em đã nhắc em rất nhiều lần, trong lúc em không có nhà, bà ấy vô cùng nhớ em, em đã trở lại, vậy tốt nhất nên bớt thời gian về nhà đừng để bà nghĩ em xảy ra sự cố nào bên ngoài.”

Tên nhóc này không thể nào biết mẹ mình đã chết, mấy năm nay họ đều có người phỏng theo chữ mẹ nó mà viết một bức mỗi tháng cho nó, chắc nó sẽ không biết chuyện mẹ nó chết đâu.

Nhưng tên nhóc này hỏi cái này rốt cuộc là thế nào?

“Một khi đã vậy, Ellis, mấy ngày nữa tôi cùng em đi tới gia tộc Black thăm thế nào? Tôi cũng rất ngạc nhiên, người mẹ như thế nào có thể làm em ghi nhớ được nhiều dược liệu và cách xử lý như thế khi mới mười tuổi, dù khi tôi bằng tuổi em cũng không thể đạt được thành tựu như vậy.” Gelanne cười nói, “Tôi rất ngạc nhiên về mẹ em đấy.”

“Mẹ sẽ rất vui vì gặp được ngài.” Ellis chờ mong nhìn Gelanne, “Mẹ nói với em, trước kia mẹ cũng rất thích độc dược, hơn nữa thích đủ loại dược liệu ở trong vạc dần dần biến thành chất lỏng sền sệt, khi chúng nó phát huy hiệu quả.”

Chết tiệt!

Roxanne nhìn vẻ mặt Gelanne chờ mong, thầm mắng một câu trong lòng.

Nếu tên nhóc này trở về, vậy họ không chỉ có thể tìm hiểu tin tức mấy năm nay của nó, càng có thể uy hiếp tên nhóc này tiếp tục làm việc cho gia tộc, nhưng nếu gia chủ gia tộc Prince đi cùng thì, rất nhiều kế hoạch của họ đều không thực hiện được.

Quan trọng nhất là, họ căn bản không thể cho nó nhìn thấy mẹ của tên nhóc kia.

Trước kia làm sao các cô biết phế vật kia lại có thành công trên độc dược chứ?

Đương nhiên họ không biết rồi, vì điều này căn bản chỉ là Ellis nói lung tung thôi.

Mẹ Ellis cũng là một người mẹ rất có năng lực, vì ở cạnh bên cha, bà thu lại tài năng của mình, nên dù là Cygnus, cũng không biết đến tột cùng mẹ Ellis là người thế nào, chỉ biết người phụ nữ này rất đẹp, pháp lực rất mạnh, nếu về gia tộc Black thì cô ta sẽ trở thành trợ lực cho gia tộc Black.

Nhưng lại chấm dứt khi mẹ Ellis trở thành Squib, cho đến khi mẹ Ellis tử vong, Cygnus cũng không biết đến tột cùng ông ta đã bỏ lỡ điều gì.

Thật ra mẹ Ellis cũng không am hiểu độc dược, dù cô có thể đọc thuộc lòng toàn bộ sách độc dược nhưng thao tác thực tiễn lại không làm tốt, nhưng người phụ nữ này có pháp lực rất mạnh, là một phù thủy hắc ám.

Nếu không phải là phù thủy hắc ám, không thể nào mà sau khi trở thành Squib nhưng vẫn có năng lực làm trung tâm pháp lực mình nổ được, nên không ai biết, dĩ vãng, Ellis kia lại học pháp thuật hắc ám rất giỏi.

Chính là xem nhẹ cuối cùng khiến gia tộc Black bị Ellis sau khi trưởng thành tiếp nhận.

“Tiểu thư Black, vậy thì, tôi và Ellis một tuần sau sẽ đến thăm được không? Thiếp thăm hỏi tôi sẽ bảo người đưa tới biệt thự Black.” Gelanne cười khê.

Sắc mặt Roxanne hơi khó coi nhưng vẫn duy trì lễ nghi nên có, “Vô cùng hoan nghênh cậu tới biệt thự làm khách, thiếu gia Prince.”

“Tiểu thư người cá này là người gia tộc Black?” Luôn luôn ở một bên bàng qua Harry lúc này rốt cuộc tìm được thời gian mở miệng, cậu kinh ngạc nhìn Roxanne.

Vì trước chỉ chú ý tới Ellis, mà vì Gelanne làm rối khiến Roxanne rối rắm, nên lúc này cô ta mới chú ý đến Harry.

Nhìn Harry, cô ta liền không tự chủ được muốn lui về sau.

Người kia...

“Nghịch ngợm.” Snape nhẹ nhàng vỗ vai Harry, “Đây là đại tiểu thư gia tộc Black, sao em có thể không lễ phép như vậy.”

“A... Tiểu thư Black...” Harry ngân dài, không có ý tốt nhìn Roxanne.

“Cậu...” Đối với Harry, Roxanne đã có bóng ma tâm lý, nhưng ngại hôm nay nhiều người như vậy, cô ta cũng không nên bùng nổ, “Sao vậy, cậu chủ nhỏ Slytherin?”

Vì thân phận Harry đến nay là con nuôi Salazar, nên dòng họ cậu quả thật vẫn luôn là Slytherin.

“Chỉ là rất ngạc nhiên tiểu thư Black lại tới đây, tôi còn nghĩ rằng ngài rất bận ấy chứ.” Harry thực vô tội nhìn Roxanne.

Roxanne ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Harry, “Cậu chủ nhỏ Slytherin, cậu nói đùa rồi, hôn lễ của anh trai ngài, dù bận thế nào tôi cũng phải bớt thời gian tới tham dự không phải sao?”

“A...” Harry chậm rãi trả lời, nếu để Draco thấy cậu bây giờ, tuyệt đối sẽ rút dũa phép ra chỉ vào.

Người kia đương nhiên đang học Draco, quan trọng nhất là học dáng vẻ ngạo mạn của Draco ấy.

Sắc mặt Roxanne đã thay đổi.

Chưa từng có ai dám bắt kính với cô ta, huống chi người kia đã không chỉ một lần làm cô ta tức giận mà không thêm nề mặt cô ta.

Cô ta quyết định không hề để ý tới Harry, lúc này phát hiện Snape theo sau Harry.

Lập tức cô ta nở nụ cười hoàn mỹ, “Severus, đã lâu không gặp.”

Snape chỉ đơn giản gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Roxanne đã từng ở cạnh Snape một ít ngày nên đương nhiên cô ta biết tính tình của Snape, cũng không thêm để ý vì Snape lạnh nhạt, chỉ hiên hòa cười, “Nghe nói trước đây anh đi ra ngoài du lịch? Không biết là anh có phát hiện ra dược liệu mới hay không? Có lẽ chúng ta có thể tìm thời gian để thảo luận một chút nhỉ? Anh biết đấy, đối với một người yêu thích độc dược thì luôn không muốn buông tha tin tức liên quan đến nó mà.”

“Chỉ sợ không được.” Snape còn chưa nói gì, Harry đã mở miệng, “Thời gian của Sev là của tôi.”

Snape nhẹ nhàng kéo kéo áo sau Harry, ý bảo cậu đừng quá kiêu ngạo.

Harry trả lời bằng một cú đạp chân anh.

Hừ!

Thực rõ ràng, tên nhóc kia lại giận!

Chờ Roxanne vì thái độ của Harry mà thay đổi sắc mặt mấy lần rồi cuộc cũng rời đi, Snape nhéo tai Harry, “Sao lại trẻ con vậy?”

“Em ghét cô ta.” Harry phẫn hận, “Nhất định cô ta còn chưa từ bỏ muốn kéo anh vào gia tộc Black, hừ, hay là cô ta còn chưa từ bỏ ý đồ cho anh trở thành “khách hàng thân thiết” của cô ta.”

“Em học những lời này ở đâu hả.” Snape gõ trán cậu.

“Malfoy!” Harry quyết đoán nói.

Dù sao Malfoy cũng không ở đây, đổ lên người cậu ta thì được rồi.

“Em nghe nó nói với Crabbe.”

“Tên nhóc kia...”

Vì thế, dưới một lần Harry chối bỏ, liền thành lập vận mệnh bi thảm của Draco sau này. Có thể nói, trong gia tộc Malfoy, ngoài Nelson lập ra tộc quy thì là Draco người đầu tiên có thể đọc lâu lâu gia quy Malfoy, hỏi câu nào cậu ta cũng có thể lập tức nói được.

“Chú à?” Nghe được từ “Malfoy” Harry nói, Nelson có chút nghi hoặc nhìn Harry.

“Không sao,” Harry mỉm cười với Nelson, dường như vừa nảy cậu không hề đổ oan cho Draco vậy.

Khi hôn lễ sắp bắt đầu, một gia tộc cuối cùng rồi cuộc đã tới.

“Kia là...” Harry nhìn gia tộc cuối cùng, có chút khó hiểu, cậu vẫn cảm thấy dường như đã gặp người phụ nữ kia ở đâu đó.

“Gia tộc Gaunts.” Gelanne ở một bên nhắc nhở, “Gia tộc này coi như là gia tộc phù thủy hắc ám, địa vị gần với Black, nhưng tác phong của họ ôn hòa hơn gia tộc Black nhiều.”

“Gaunts ư...”

Lúc này Harry còn không biết gia tộc Gaunts có nghĩa là gì.

Nhưng không có nghĩa là Snape cũng không biết.

Gia tộc Gaunts, gia tộc của Chúa tể Hắc ám, gia tộc này, là gia tộc cuối cùng có được huyết mạch của Salazar Slytherin.

Gia tộc nghèo túng kia, ở ngàn năm trước lại thuận lợi đủ đường.

“À? Sao ba lại tự đi chào hỏi vậy?” Harry chú ý tới Salazar đi ra ngoài đón người gia tộc Gaunts, có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Salazar không hề để ý tới người xa lạ lại tự mình đi ra ngoài, chào đón người gia tộc Gaunts.

“Em không biết sao?” Gelanne có chút giật mình nhìn Harry.

“Nhìn vẻ mặt của anh... dường như em không biết chuyện này là rất khó hiểu.” Harry có chút nghi hoặc nhìn anh, “Chẳng lẽ chuyện này rất quan trọng?”

Gelanne đỡ trán, “Phụ nhân của tộc trưởng gia tộc Gaunts là em gái ruột của chủ nhiệm đó.”

65. Chương 65: Món Quà Tốt Nhất

Em gái?

Harry nghe Gelanne nói, không thể tin mà mở to mắt.

Sao tới giờ cậu vẫn chưa nghe nói ba ba có một em gái nhỉ? Chuyện gì vậy?

Hơn nữa Harry tin mình theo Salazar tới gia tộc Slytherin một lần kia cũng không thấy cô gọi là em gái này.

“Regatta Slytherin mười năm trước gả tới gia tộc Gaunts, rất nhiều người nói vì cô ấy thì gia tộc Gaunts mới được gia tộc Slytherin chiếu cố. Vì cô là em gái tộc trưởng, nên gia tộc Slytherin mới có thể giúp đỡ gia tộc Gaunts, để gia tộc Gaunts từ một gia tộc nhỏ lên tới địa vị hiện giờ chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, có địa vị hết sức quan trọng ở giới phù thủy. Nhưng cá nhân anh cho rằng cũng không thể bỏ qua việc gia chủ là người có năng lực.” Gelanne thấy Harry dường như rất ngạc nhiên về gia tộc Gaunts, liền đưa ra thêm một ít tin tức.

“Nhưng, em chưa từng nghe ba ba nhắc tới cô ấy.” Harry có chút nghi hoặc.

“Chủ nhiệm chắc là ít đề cập đến những chuyện như này, cùng lắm là khi hai người gặp mặt thì giới thiệu một chút.” Gelanne nhún vai nói.

Nghĩ tới tính cách Salazar, Harry có chút bất đắc dĩ gật gật đầu.

Nhưng Harry không ngờ Snape vốn không có hứng thú với việc này lại chen vào, “Ngài Slytherin có quan hệ như thế nào với cô em gái này?”

Gelanne nghĩ nghĩ, không hề gì nhún vai, “Với tính cách kia của chủ nhiệm, đối xử với mọi người không khác nhau, nhiều nhất chỉ là cố gắng thỏa mãn yêu cầu không tính là quá đáng của phu nhân Gaunts thôi. Đương nhiên, thầy cũng có thể coi hành vi này là một loại cưng chiều em gái, ngược lại phu nhân Gaunts lại rất sùng bái người anh trai này.”

“Nói thư thế nào?”

“Ừm... Thầy biết không, trong gia tộc Slytherin, địa vị của con gái cũng không cao, nó cũng không giống như gia tộc Black, chỉ cần có thực lực thì bạn có thể lấy một vị trí trong gia tộc. Vì phù thủy hắc ám gia tộc Slytherin rất nhiều nên họ cũng không hiếm phụ nữ tài giỏi cống hiến cho gia tộc. Mười mấy năm trước, Regatta đã từng được sắp xếp một mối hôn nhân, nhưng đó là vì trưởng lão muốn làm suy yếu thể lực của chủ nhiệm. Lúc ấy, không biết chủ nhiệm dùng phương pháp nào, dưới tình huống không hề kinh động tộc trưởng mà giải quyết chuyện này. Regatta cũng coi là người gần gũi với chủ nhiệm trong gia tộc, cô nhìn rõ chủ nhiệm trưởng thành, có một loại cảm giác tôn trọng.”

“Sev?” Harry kéo ống tay áo Snape, không rõ vì sao anh lại hỏi vậy.

Snape lắc đầu với cậu, ý bảo hiện tại chưa đến lúc để nói.

Harry có chút nghi hoặc mà gật gật đầu, hiểu được cũng chỉ có thể đợi hôn lễ chấm dứt mình mới biết được là chuyện gì.

Không biết Salazar nói những gì với Regatta, cô ta nhìn sang phía Harry, Harry cảm thấy, ánh mắt soi mói của cô làm cậu nổi cả da gà.

“Sev...” Harry kéo áo choàng Snape.

“Không sao.” Snape đặt tay sau lưng Harry nhẹ nhàng vỗ về, khẽ khàng an ủi cậu.

“Đây là con nuôi của anh?” Đã theo chỉ dẫn của Salazar đi vào vị trí gia tộc Gaunts, Regatta cau mày nhìn Harry, “Anh à, người kia thoạt nhìn không thích hợp với gia tộc chúng ta.”

“Ta biết.” Salazar thản nhiên nói.

“Nếu anh biết, vì sao còn không bỏ quyền kế thừa của nó?” Regatta khó có thể tin nhìn Salazar.

Con nuôi tộc trưởng cũng không có quyền kế thừa, nhưng đứa trẻ tộc trưởng có tên trong gia phả thì cậu ta liền có quyền kế thừa. Dù hiện tại rất nhiều người đoán Salazar sẽ không giao gia tộc cho một đứa con nuôi, nhưng quyền kế thừa này vẫn là một cái gai trong lòng mỗi người.

“Ta có ý của mình.” Salazar chỉ khẽ nói.

“Anh à...” Regatta có chút bất mãn với thái độ có lệ của Salazar.

“Em không cần quản việc này.” Salazar nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh nhạt kia làm lòng Regatta hoảng sợ.

Dường như cô còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt Salazar, Regatta cuối cùng vẫn không nói gì.

Cho tới nay anh trai đều có ý của mình, dù mình cho rằng chuyện xảy ra trước đây sẽ uy hiếp được anh trai, nhưng anh trai vẫn có thể tự giải quyết theo cách của mình.

Điều này làm cô có một loại cảm giác mình thực vô dụng.

Rõ ràng mình là người gần gũi anh trai nhất trong gia tộc, nhưng mỗi lần đều làm cô cảm thấy đối với anh trai mà nói mình không khác gì người xa lạ cả.

“Cậu dọa em ấy.” Sau khi nói xong với Regatta Salazar trở về bên Godric, Godric nhìn vẻ mặt Regatta, có chút bất đắc dĩ mà nói, “Tuy cậu không muốn em ấy lại bị liên lụy vào ân oán gia tộc, nhưng cũng đừng dọa em ấy như vậy.”

“Mình làm sao?” Đối với việc bị Godric nhìn thấu Salazar cũng không thêm để ý, ngược lại rất kỳ quái nhìn Godric, anh không cho là mình làm sai chỗ nào.

“A, được rồi, không có gì.” Godric nói nói, dù sao cũng không phải em gái anh.

Huống chi quả thật anh không hy vọng người khác tới chia sẻ lực chú ý của Salazar, có một Harry là đủ rồi.

Khi hôn lễ bắt đầu, mảnh sân náo nhiệt yên tĩnh lại, đối với hôn lễ của Dyers, người tới cũng không chắc là người muốn chúc phúc.

Càng nhiều người tới là vì “gia tộc” mới thành lập này.

Đây cũng không thể được cho là một gia tộc, ngay cả gia tộc bình thường cũng không được tính, nhiều nhất nó chỉ được coi là một gia đình.

Nói như vậy, một gia tộc, không chỉ có thành viên nhiều, tài chính khổng lồ, mà còn phải có gia tộc phụ thuộc.

Ở cả ba điểm, niên đại này ít nhất cũng phải có hai, mới có thể cấu thành một gia tộc.

Ví dụ như gia tộc Potter hiện tại.

Gia tộc này người rất thưa thớt, mấy đời tới nay vẫn luôn là con một, xuất hiện hai đứa trong một đời đã là tối đa, chớ nói chi là mơ mộng trên ba đứa.

Nhưng gia tộc phụ thuộc gia tộc này lại cực kỳ nhiều, sau khi nhóm phụ nữ gia tộc rời khỏi thì lại có thêm một gia tộc phụ thuộc vào gia tộc Potter. Như vậy ngoại trừ có tài chính khổng lồ thì đó chính là một nguyên nhân mà gia tộc Potter chiếm được một vị trí quan trọng ở giới phù thủy nước Anh.

Hay ví dụ như gia tộc Black.

Gia tộc này thủ đoạn tàn nhẫn mà còn nổi danh vì thành viên trong gia tộc am hiểu pháp thuật hắc ám. Gia tộc phụ thuộc gia tộc này cũng không nhiều, thậm chí còn chưa bằng một phần năm gia tộc Potter, nhưng gia tộc này thành viên đông đảo, vả lại thành viên gia tộc rất xuất sắc, có thành tựu lớn trên pháp thuật hắc ám.

Mà nhà mới của Dyers, cùng lắm chỉ là một gia đình giàu có.

Nhưng dưới sự đồng ý ngầm của Salazar, Dyers công khai tuyên bố thành lập gia tộc của mình.

Ở niên đại này, quan hệ giữa phù thủy và Veela không tồi, ít nhất ở niên đại này có rất nhiều phù thủy nguyện ý đi học tập ngôn ngữ của Veela.

Từ “Malfoy” đại biểu cho gia đình này, dù người ở đây vốn không biết, nhưng hiện tại có thể hiểu rõ môn một.

Bọn họ chờ xem náo nhiệt.

Ở niên đại mà gia tộc đặt lợi ích cao nhất, một gia tộc lấy “gia đình” và “người nhà” thành lập nên, có năng lực tồn tại trong thời đại này bao lâu chứ?

Huống chi, cái gọi là “gia tộc” không có tài chính khổng lồ, chưa từng có nhiều thành viên, thậm chí không có gia tộc phụ thuộc, dù mấy năm nay Dyers đạt được thành tích làm người ta chú ý nhưng thành tích này cũng lắm chỉ có thể làm anh đứng vững trong giới phù thủy. Nếu thật sự muốn gọi là đi theo gia tộc lớn kia thì rất nhiều người cho rằng, dù có Salazar Slytherin là chỗ dựa cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cái gọi là “gia tộc” này đến tột cùng có thể đi bao xa, nói thật, không có ai xem trọng.

Mà ngay cả Dyers cũng có chút lo lắng.

Ba ba tin tưởng năng lực của anh, tin anh có thể đi tốt trên con đường của mình, tin tưởng mình dù gặp suy sụp cũng có thể tự đứng lên, trên con đường anh trưởng thành, ba ba anh cho anh không gian phát huy vô hạn.

Có đôi khi Dyers cũng lo lắng, nếu mình làm người thất vọng thì mình nên làm gì chứ?

Thậm chí anh không dám nghĩ mình thất bại, không dám tưởng tượng thất vọng trên gương mặt ba ba.

Salazar đương nhiên biết con trai mình lo lắng, nhưng anh không thích hợp khuyên bảo người khác, đối với Dyers anh càng am hiểu dùng hành động để ủng hộ con trai mình chứ không phải mở miệng an ủi hay cổ vũ.

Đối với Dyers giấu sâu lo trong nụ cười, tuy Salazar đã hỏi Godric nên làm gì nhưng đối với đề nghị của Godric, thật sự anh không làm được.

“Thằng bé chỉ là thiếu tự tin, Sarah, cậu đi tìm thằng bé nói chuyện, an ủi thằng bé, chắc thằng bé sẽ không lo như vậy.” Đây là Godric đề nghị cho anh.

Nhưng Salazar thật sự không biết làm thế nào để “an ủi” con trai của mình.

Đối với đề nghị Godric “ba ba tin chắc con có thể làm được” trắng trợn kiểu này, Salazar cảm thấy anh không thể nói ra miệng được.

Để Godric nói còn tốt hơn anh.

“Cùng à, tuy mình và cậu đến với nhau thằng bé đã biết, nhưng ba ba thằng bé vẫn là cậu, mình đi không có hiệu quả.” Godric buông xuôi tay nói với anh.

Vì thế, trong khi hai người xô đẩy cậu tới mình đi, cho tới hôn lễ của Dyers ngày hôm nay, họ vẫn không thể tìm được cơ hội nói chuyện cùng Dyers.

Nhưng không lâu sau, họ biết họ không cần.

“Anh trai, em tặng quà cưới.” Harry và Snape đi tới trước mặt Dyers, đưa ra một gói quà tinh xảo, không to, chỉ lớn hơn bàn tay một chút.

“Cám ơn Harry.” Dyers mỉm cười nói lời cảm ơn.

“Anh à, nhớ nha, không có người ngoài mới được mở ra đó.” Harry thần bí nháy mắt máy cái với Dyers, “Bên trong chính là bí mật.”

“Nếu em nói vậy, anh càng muốn mở ra ngay bây giờ.” Dyers nhìn về mặt Harry, bật cười nói.

“Ai ai ai, đừng, nếu hiện tại anh mở ra, em sẽ lấy lại, buổi tối mới đưa cho anh à.” Harry vội vàng ngăn cản anh.

“Được rồi, anh biết rồi.” Dyers buồn cười nhìn về mặt hoảng sợ của Harry, không khỏi càng thêm tò mò với thứ trong hộp.

Nhưng anh vẫn giữ lời hứa với Harry.

Đợi hôn lễ chấm dứt, anh mới cùng vợ mình mở ra gói quà Harry tặng.

“Đây là...”

Bên trong lộ ra một bức vẽ được cuộn tròn, trên đó vẽ một kiến trúc tòa nhà, Dyers cầm lên nhìn nhìn, phát hiện kiến trúc trên đó rất giống với nhà mình.

Hình ảnh cuối cùng là một hoa văn kỳ quái, nhưng Dyers nhận ra, đó là quyết định không lâu trước đó của anh, dù là ba ba anh cũng không biết, đó là huy hiệu nhà Malfoy.

“Đây là... biệt thự Malfoy?” Dyers có chút không dám tin mà nhìn kiến trúc quen thuộc mà xa lạ trong hình.

“Chồng à, anh xem.”

Madtna cầm một tấm da dê đưa cho Dyers.

Chữ viết trên đó là của Harry, nhưng nội dung cũng vô cùng giống kiểu tự thuật: gia tộc Malfoy, ở thế kỷ XX trở thành một trong những gia tộc lâu đời nhất ở giới phù thủy nước Anh, gia tộc này chiếm một vị trí hết sức quan trọng...

Trên đó là chữ viết của Harry, đương nhiên, đó cũng không phải là Harry nhận thức về giới phù thủy niên đại kia, cậu nhận thức về Malfoy chính là: tự đại, kiêu ngạo, thậm chí tự kỷ, coi mái tóc mình quan trọng hơn bất cứ thứ gì, hơn nữa cực kỳ muốn ăn đòn.

Nội dung này là do Snape tự thuật, mà hình ảnh vẽ lại đó là đến từ ký ức của Snape.

Đương nhiên Harry có thể cho Snape lấy một đoạn ký ức ra làm quà tặng, dù sao kiến trúc trong bản vẽ cũng không thể so nổi với tận mắt nhìn thấy, nhưng Harry cảm thấy, cậu tự tay vẽ lại biệt thự Malfoy thì tốt hơn.

Dù Harry cũng không vẽ giỏi nhưng với bản vẽ xuyên thấu đơn giản thế này, Dyers như có thể nhìn thấy, nơi hiện tại của mình, sau khi mình mất đi, trải qua ngàn năm, huy hoàng sừng sững ở giới phù thủy, chiếm cứ địa vị không thể dao động.

“Harry, cảm ơn em...”

Đây tuyệt đối là món quà tốt nhất đối với anh.

66. Chương 66: Vận Chuyển Thời Gian

“Sev Sev.” Harry ngăn cản Snape.

“Sao vậy?” Snape có chút nghi hoặc nhìn cậu.

“Anh còn chưa nói cho em biết chuyện liên quan tới Gaunts đâu.” Đã hai ngày sau hôn lễ Dyers, nhưng Snape vẫn chưa nói cho Harry biết chuyện khác thường trên hôn lễ đó là gì.

Harry không kìm nổi tò mò đành phải tự mình đi tìm Snape.

“A, chuyện này...” Snape có chút đau đầu, cùng lúc lại không muốn Harry biết việc này, về phương diện khác lại cảm thấy Harry cần hiểu chuyện này.

“Ừ?” Harry không rõ nên nhìn Snape.

Nghĩ nghĩ, Snape cuối cùng quyết định vẫn nói cho Harry.

“Cô nàng biết n thứ chưa nói với em sao?” Snape hỏi. “Chuyện liên quan tới Chúa tể Hắc ám là thành viên cuối cùng của gia tộc Gaunts ấy.”

Harry kinh ngạc mở to mắt.

“Được rồi, về mặt của em đã nói cho ta câu trả lời.”

“Em... Merlin ơi, em chỉ biết ông ta là đời sau của Slytherin...”

Đây là vì năm thứ hai lộ ra chuyện cậu là Xà Khẩu Ron nói cho cậu, cậu mới biết được.

“Gia tộc Gaunts luôn nói họ là đời sau của Salazar Slytherin, dù ngàn năm sau gia tộc họ đã xuống dốc, nhưng trước khi thành viên cuối cùng nhà họ biến mất vẫn có rất nhiều phù thủy biết họ. Tuy nhiên, khi người cuối cùng nhà Gaunts chết, nhà Gaunts đã trở thành lịch sử, rất nhiều gia tộc cũng không nhắc tới nhà Gaunts, nên sau đó khi Chúa tể Hắc ám nhập học cũng không ai liên tưởng đến thân phận của ông ta chỉ vì tên đệm. Rồi sau khi ông ta xây dựng Tử thần Thực tử, lấy danh nghĩa máu trong mối cho người ta biết “hậu duệ cuối cùng của Salazar Slytherin”.”

“Nhưng...” Nhưng thực hiển nhiên, Voldemort không phải hậu duệ của Salazar.

Salazar đã quyết định đến với Godric, không thể nào kết hôn với người nào đó trong gia tộc Gaunts được. Dyers cũng có vợ, trừ khi đời sau của họ kết hôn với gia tộc Gaunts nhưng đời sau của họ đã không được cho phép mang họ Slytherin nữa.

“Nhưng thực hiển nhiên, kể cả Chúa tể Hắc ám cũng không biết ông ta nghĩ sai.” Snape ôm Harry vào lòng, “Thực hiển nhiên họ là hậu duệ của vị phu nhân Gaunts Regatta Slytherin kia. Ta nghe ngóng, đứa con mà Regatta Slytherin sinh ra đúng là kế thừa một ít năng lực của gia tộc Slytherin, chẳng hạn như, xà ngữ.”

“Nên, Voldemort đúng là hậu duệ Slytherin, nhưng không phải là hậu duệ của ba ba?” Harry mở to mắt.

“Vây cũng giải thích vì sao Trường Sinh Linh Giá trên người em lại làm ngài Slytherin cảm thấy dao động pháp thuật quen thuộc, vì Regatta Gaunts và ngài Slytherin vốn là anh em ruột, nên ngài Slytherin mới có thể cảm nhận được từ Trường Sinh Linh Giá trên trán em.”

“Nên nói, Voldemort căn bản không phải là hậu duệ của ba ba?” Harry cuối cùng tổng kết.

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá.” Harry vui vẻ nói, “Chờ chúng ta trở về, không cần nương tay ông ta.” Harry nắm tay nói.

Mấy năm nay một loạt kế hoạch Salazar chế định cho Harry làm năng lực của Harry không ngừng đề cao. Sau khi anh biết tình thế ác liệt ngàn năm sau đã từng lấy ký ức Snape khi được Snape đồng ý, xem qua một ít hành động của Voldemort, đánh giá năng lực của ông ta, từ đó chế định kế hoạch cho Harry.

Harry hiện tại, chống lại Voldemort căn bản không cần lo lắng.

“Nhưng...” Vốn đang vui vẻ, một lúc sau Harry lập tức không cười, “Đến tốt cùng khi nào em mới có thể trở về?”

“Không phải lần trước ngài ấy đã nói rồi sao, chờ miệng vết thương kia của em bắt đầu khép lại.”

Trên vai Harry có một vết sẹo, vết sẹo kia ai cũng không làm gì được, dù là Godric hay Rowena liên thủ giúp Harry điều chế độc được nhưng những độc được đó không hề có hiệu quả.

Theo lý mà nói vết sẹo không lớn không nhỏ kia hẳn sẽ liền rất nhanh, dù sao khi đó trên tay Harry còn có vết sẹo mà Umbridge dùng bút pháp thuật hắc ám tạo thành, vết sẹo đó còn nặng hơn cả vết sẹo sau vai Harry nhiều, nhưng cũng chỉ cần một bình độc được của Godric đã giải quyết xong.

Nhưng vết sẹo kia lại không thể.

Sau lại mọi người đoán vết sẹo này chắc là do pháp thuật thời gian tạo ra khi Harry xuyên thời gian, khi miệng vết thương này bắt đầu khép lại, hẳn là lúc thời gian của Harry và Snape bắt đầu vận chuyển.

“Sev?” Snape nói một nửa thì xóc áo Harry lên, lại chợt dừng, Harry có chút nghi hoặc gọi anh một tiếng.

“Miệng vết thương...” Giọng Snape có một chút không thể tin được, “Bắt đầu lên vậy?”

“Cái gì?” Harry lập tức cất cao giọng, “Không phải chứ? Trước em chỉ nói thôi mà...”

“Đúng là vậy, trước vẫn duy trì rửa sạch vết thương, không tin em sờ xem.” Snape nắm tay Harry, mang tay cậu dò ra mặt sau. Harry phát hiện quả nhiên mình chạm tới một lớp cứng trên vết thương.

“Hai người...” Vốn có việc muốn tìm Snape mà đến bên này Godric và Salazar đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Snape và Harry ôm nhau mà Snape đưa môi ra sau lưng Harry, “Nên trở về phòng mới đúng...” Godric trêu tức mà nói.

Nếu là quá khứ, Harry sẽ nói lại vài câu gì đó, nhưng hiện tại cậu hoàn toàn không có tâm trạng này.

“Ba ba ba ba.” Harry chạy đến bên Salazar, “Ba xem, vậy...” cậu chỉ vào cổ mình.

“A, không tồi, lúc ấy chú và Nana nghĩ tất cả các cách cũng không thể làm nó đóng vảy đó.” Godric nhìn cổ Harry tán thưởng một câu.

“Ba ba...” Harry hai mắt đầm lệ nhìn Salazar, “Harry sẽ nhớ người...”

Lúc này Godric mới nhớ một khi miệng vết thương này trên người Harry bắt đầu khép lại có nghĩa là gì.

“A, Harry bé nhỏ nhà chúng ta rốt cuộc có thể trưởng thành rồi, con không nên hoan hô thiệt nhiều sao?” Có lẽ là vì giảm bớt bi thương vì nhận ra điều này, Godric cười hì hì muốn nói sang chuyện khác.

Salazar không nói gì, anh không thích hợp nói ít lời cảm tính, anh chỉ ôm chầm Harry một cái, nhưng Harry lại cảm thấy mình có thể hiểu được ý Salazar muốn biểu đạt.

Chuyện thời gian Harry và Snape bắt đầu vận chuyển, phần lớn người biết thân phận bọn họ đều biết trong thời gian ngắn, vì ai cũng không biết khi nào Harry và Snape sẽ trở về, nên họ đều dặn dò và từ biệt trước tiên.

Nhưng sau đó, tròn một tháng, một chút dấu hiệu gió thổi cỏ lay cũng không có.

Harry bị sức mạnh thần bí nào đó trong Rừng Cấm mang tới thế giới này, sau khi Harry khôi phục ký ức cậu cũng từng nghĩ đi tìm nơi kia, nhưng vẫn không có kết quả, bản thân cậu cũng không biết khi đó mình làm thế nào tới được nơi kia.

Nên dù hiện tại thời gian Harry vận chuyển đi nữa nhưng cậu cũng không biết khi nào cậu trở về, mà trở về kiểu gì.

Thế mà, một tháng sau, Harry vẫn không có cảm giác nào cả.

“Có lẽ đây chỉ là một điềm báo,” Rowena đoán, “Thời gian Harry bắt đầu di chuyển nhưng cũng không có nghĩa thằng bé sẽ lập tức trở về, có lẽ là sắp tới? Có lẽ là một năm sau?”

“Hiện tại con lo nếu thời gian của con bắt đầu vận chuyển cũng có nghĩa là thời gian hiện tại con trải qua và thời gian ở không gian con là giống nhau, con lo...”

Cậu lo lắng, mấy ngày qua, Voldemort sẽ làm gì, những người bên Bộ Pháp thuật sẽ tiếp tục lừa gạt nhóm phù thủy bao lâu, cậu luôn luôn lo lắng.

Nhưng đồng thời cũng không muốn rời đi nơi này.

Thế giới này đúng là nguy hiểm hơn nhiều thế giới của cậu. Thời đại này, mâu thuẫn giữa phù thủy và Muggle, cộng với nguy hiểm ngập tràn trong rừng rậm, một mình phù thủy không nên tới gần những khu rừng nguyên thủy đó.

Nhưng, đúng là niên đại nguy hiểm này lại cho một gia đình ấm áp, cảm giác được che chở.

Không hề vì thân phận “Cậu Bé Vần Sống”, những người tới gần cậu, cưng chiều cậu đều là vì bản thân cậu Harry Potter.

Giống như là lòng trung thành vậy.

Nhưng nơi này vẫn không là nơi cậu nên sinh sống, cậu cần trở về nhà mình, dù nơi đó rất nhiều người vừa nghe tên cậu phản ứng đầu tiên chính là tìm vết sẹo trên trán kia.

“Đừng lo.” Rowena nhận ra Harry lo lắng, “Đừng thu hết những chuyện đó vào mình, con biết không, ở thời đại kia của con, chắc chắn sẽ có người chống cự diện không cho nó chuyển biến xấu, thời gian trên người con đã vận chuyển nhưng con còn chưa trở về, cứ yên tâm ở lại đây, được chứ?”

Harry gật gật đầu.

Nhưng cậu biết điều này là không thể.

Nếu cậu biết thời gian trên người mình đã bắt đầu vận chuyển, vậy cậu sẽ không tự chủ được mà lo lắng cho tình huống ở thời không mình.

“Phiên não của Kẻ Được Chọn.” Mỗi lần thế này Snape đều nhẹ nhàng hừ một câu, nếu là quá khứ giọng điệu này tuyệt đối là trào phúng, nhưng hiện tại đã trở thành bất đắc dĩ, “Đừng lo, còn có Albus ở Hogwarts nữa, tuy Fudge làm ra những chuyện ngu xuẩn đó, nhưng Albus sẽ không mãi nhường nhịn.” Vì Harry vô cùng tôn kính hiệu trưởng Dumbledore nên Snape thu hồi trào phúng của mình với Albus.

“Ừm...” Nhắc tới có hiệu trưởng, trong lòng Harry thoải mái không ít.

Nhưng, ai cũng không ngờ rằng, sau một tháng sống êm gió lặng, chờ tới không phải là thế giới Harry và Snape trở về, mà là tin con gái Rowena chết...

67. Chương 67: Helena Đến Chết

Chồng của Rowena đã từng là vua của một nước nhỏ, sau khi vị vua đó bất hạnh qua đời, Rowena đã từng làm nữ hoàng thống trị nước nhỏ đó nhiều năm. Vì thế Godric thường nói đùa, gọi Rowena là “nữ hoàng bệ hạ” không phải là không có lý do.

Sau lại, Helena là đời sau phù thủy, sau khi cô bốn tuổi, pháp lực bắt đầu liên tiếp bạo động, thường xuyên xuất hiện khi phù thủy còn nhỏ tuổi, pháp lực bạo động phạm vi nhỏ là chuyện thường, nhưng tình huống đó lại làm thân phận nữ phù thủy của Helena dễ dàng bị phát hiện.

May mắn chính là, em chồng Rowena rút cuộc du lịch trở về, vì thế Rowena thoái vị cho em chồng, mang theo Helena tới giới phù thủy, rồi sau đó gặp Salazar bọn họ, trở thành bạn tốt còn thành lập Hogwarts.

Đối với Helena, Rowena không thể nghi ngờ là vô cùng yêu quý, giống như Salazar, cô cho Helena không gian tuyệt đối để phát triển và quan tâm mà Salazar không thể cho Dyers.

Nhưng, ngay lúc Rowena cũng không biết xảy ra chuyện gì, ngăn cách giữa cô và Helena đã tồn tại.

Sau khi tốt nghiệp Hogwarts, Helena rất ít tâm sự với Rowena, thậm chí là rất ít theo Rowena, tuy Rowena nhiều lần muốn cải thiện nhưng vẫn không có hiệu quả tốt nào.

Tới một năm trước, Helena không nói tiếng nào đã rời khỏi giới phù thủy, không ai biết đi đâu, đồng thời biến mất còn có vương miện mà Rowena mang tới từ giới Muggle, khi cô còn là nữ hoàng.

Rowena nghĩ cách đi tìm cô, nhưng rõ ràng không thành công, chung quanh đều không có bóng dáng Helena, nếu không phải Giáo Hội gần đây không thể nào ra tay với phù thủy, thậm chí Rowena sẽ đi tìm Giáo Hội hỏi.

Tìm kiếm tròn cả năm, đợi khi Helena trở về, không ngờ là lấy hình thức linh hồn.

“Mẹ...” Helena trạng thái linh hồn nhìn Rowena khóc không thành tiếng, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Đây là lần đầu tiên Harry nhìn Rowena suy sụp, cô gần như ngất xỉu khi thấy Helena, sau đó, cô vẫn rụt đầu trong lòng Helga khóc, mà Helena tự biết phạm lỗi không dám lên tiếng chỉ có thể ưu thương mà hối hận nhìn mẹ mình.

“Helena, dì không hiểu, vì sao con lại phải rời khỏi Rowena, con không biết người cô ấy quan tâm nhất chính là con sao?” Helga đau lòng nhìn Helena.

Vậy ngược duy nhất của Rowena luôn luôn trang nhã ôn hòa chính là Helena, Rowena và chồng cô vô cùng ân ái, chồng cô cũng không ngại cô là một “nữ phù thủy”, đúng là vì ông ấy yêu Rowena vô điều kiện Rowena mới gả cho chồng cô trong khi quan hệ giữa phù thủy và Muggle cực kỳ căng thẳng.

Helena là cục cưng của cô và chồng mình, là người quan trọng nhất của cô sau khi chồng mất, nên cô dốc lòng dạy dỗ Helena, nhưng cô không ngờ, Helena của cô lại chết sớm như vậy.

“Con...” Helena không biết nên trả lời câu hỏi của Helga thế nào.

“Hai người đi tới đâu?” Bên cạnh Salazar hỏi một hồn ma đồng thời trở về cùng Helena.

Hồn ma này Harry rất quen thuộc, ở thời không của cậu, ông ấy trở thành hồn ma duy nhất của Slytherin, là hồn ma duy nhất có thể nạt được Peeves.

Vì sau khi mất hồn ma không có thay đổi, nên dáng vẻ hiện tại của ông ấy vô cùng giống khi Harry gặp, gương mặt gầy yếu, áo choàng màu bạc loang lổ máu.

Duy nhất khác biệt chính là thời kỳ này đáy mắt ông ấy thiếu một chút trống rỗng, ít nhất không phải trống rỗng khi sau này Harry nhìn thấy ông, có thêm một ít hối hận và chua xót.

“Rừng rậm Rumani.” Ông ta khàn khàn nói.

“Hai người vào đó làm gì?” Godric có chút kinh ngạc hỏi.

Harry biết khu rừng kia, khu rừng kia là cậu nghe thấy vào năm nhất ở chỗ Quirrell, thậm chí sau lại biết Voldemort chính là ký sinh trên người Quirrell khi ông ta tới rừng rậm Rumani.

Rồi, đến thời đại này, cậu đã từng xem qua miêu tả khu rừng này, nhớ khi đó, cậu còn kinh ngạc vì ngàn năm sau khu rừng này vẫn chưa đổi tên – khu rừng này cấm phù thủy, mà vì nơi này phần lớn sinh sống các sinh vật hung ác, những sinh vật này đều ăn thịt, dù những năm gần đây nhóm phù thủy dùng trăm phương nghìn cách giao tiếp với chúng, nhưng rõ ràng chúng không hề thân mật.

Sau rất nhiều năm cố gắng mà không có thành quả, chỗ này đã bị cấm, rồi tin tức một số thợ săn Muggle khi tiến vào đây bị chúng ăn luôn, cũng không có Muggle nào tiến vào đây, nơi này tập trung đủ loại sinh vật hung ác thời đại này.

Dù là niên đại Harry cũng vì “lịch sử” khu rừng này quá mức làm người ta rợn tóc gáy mà không có ai có ý đi vào khu rừng này cả.

Gần như sau khi mỗi một phù thủy nhỏ hiểu chuyện, cha mẹ sẽ dạy họ nên tới đâu và không nên tới đâu.

Học trò tốt nghiệp từ Hogwarts, không có ai không biết chỗ này nguy hiểm thế nào.

Nên, sau khi Baron nói ra, không có ai không kinh ngạc.

“Hai người chạy tới rừng rậm Rumani?” Ngay cả Helga luôn ôn hòa cũng không tự giác cất cao giọng lên, “Trời ạ, hai người chạy tới đó làm gì!”

“Helena, đến tốt cùng hai người xảy ra chuyện gì?” Rowena gần như mất đi ngôn ngữ, hiện tại chỉ có Salazar cũng coi là bình tĩnh, “Trước khi con rời đi chúng ta đã cảm thấy không thích hợp, nhưng vì tôn trọng con nên chúng ta vẫn không nói gì, nhưng con nhìn mình xem, nhìn xem con biến mình thành gì?”

“Helena,” Godric thở dài, “Có thể nói cho chúng ta biết, đến tốt cùng có chuyện gì, con nhìn Rowena xem.” Helga thật sự lo cho Rowena, không muốn cô tiếp tục khóc Helga đành phải ỉm cho cô một thân chú.

“Ngủ một giấc sẽ tốt hơn, Helena, con không biết là con nên nói cho chúng ta biết chuyện gì sao?”

“Có người nói với con, con vĩnh viễn không sánh bằng mẹ, con được mọi người chú ý chẳng qua vì vinh quang của mẹ... Con... con chỉ là muốn chứng minh, con không kém mẹ...” Helena che mặt, “Con chỉ là...”

“Hắn còn nói gì với con?” Salazar dường như đã nhận ra gì đó.

“Hắn nói, nếu năm đó mẹ không thoát vị thì con sẽ trở thành nữ hoàng tiếp theo, mẹ con không muốn thành tựu của con hơn bà nên mới mang con trở về giới phù thủy. Hắn còn nói, sợ dĩ mẹ không cho con tham dự hội nghị gia tộc cũng là vì trên người con mang theo dòng máu Muggle...”

Đối với Muggle mà nói, phù thủy là tà ác, người kết hôn với phù thủy bị phù thủy che mắt, mê hoặc.

Nhưng đối với phù thủy mà nói, kết hôn với Muggle không phải chuyện cấm.

Rowena gả cho vua Muggle không phải bí mật ở giới phù thủy, thậm chí gia tộc cô cũng không phản đối – ở thời đại này, đại đa số gia tộc nhìn trúng năng lực mà không phải huyết thống, gia tộc Rowena cũng coi là gia tộc trung lập, gia tộc cũng không cần thực lực mạnh để đối kháng gia tộc khác, nên hôn nhân Rowena cũng không mang cho cô nhiều phiền toái.

Nhưng không ngờ có người lại kích động Helena như vậy, tạo ra ngăn cách giữa cô và Rowena.

Trí tuệ Rowena quả thực hơn người, nếu như nói Salazar và Godric chuộng quân gia tộc họ là dựa vào đầu óc, vậy Rowena quản lý quốc gia kia lại dựa vào trí tuệ trong đầu cô.

Lúc còn rất nhỏ Helena đã từng tỏ vẻ muốn trở thành người như mẹ mình, nhưng khi tuổi cô tăng dần, tri thức tiếp xúc cũng càng nhiều, chuyện trải qua cũng nhiều hơn, cô bắt đầu nhận thức được chênh lệch giữa mình và Rowena. Helga đã từng nhiều lần thấy Helena vì chênh lệch Rowena quá lớn mà buồn bã không vui.

Nhưng không ngờ vẫn có người châm ngòi Helena ở phương diện này.

“Sau đó, con tới rừng Rumani, người nọ nói cho con biết, nơi đó có dã thú cực hung ác, đi tới đó có thể đề cao năng lực của mình trong khoảng thời gian ngắn. Con nghĩ, con nhất định có thể giỏi hơn mẹ... ít nhất... không cần là vì vinh quang của mẹ mới có thể làm người khác chú ý tới con, nhưng con vừa vào chưa được bao lâu đã lạc đường, con nghĩ mọi cách cũng không ra được, lúc này con gặp Baron...”

“Chủ nhiệm bảo con đi tìm Helena, con vốn là tìm được cô ấy thì đưa cô ấy về. Nhưng cô ấy lại không muốn theo con trở về, mà rừng Rumani quá nguy hiểm, con chỉ có thể đi theo cô ấy, để tránh cô ấy gặp phải một số thứ...”

Baron muốn đưa Helena trở về nhưng Helena cảm thấy mình nên giỏi như mẹ rồi hãy trở về.

Baron đi theo Helena trong rừng vài ngày, giết chết rất nhiều động vật đột kích, một ngày nào đó, anh nhìn thấy một cái vương miện xa lạ mà quen thuộc, anh ấy cảm thấy khiếp sợ vì Helena lại dám trộm đồ của mẹ, vì thế anh cãi nhau với Helena.

Trong quá trình cãi nhau, ai cũng không chú ý tới một con hổ tinh trắng núp ở chỗ tối rình họ, mà Baron một lần đẩy Helena về nơi con hổ tinh trắng núp.

Helena cứ thế mà chết, không có cơ hội cứu lại.

Baron cho là mình hại chết cô gái mình yêu, sau khi an táng Helena, anh liền tự vẫn.

Mà hiện giờ, hai người biến thành linh hồn, trở lại Hogwarts, cho đến khi kể xong mọi chuyện, Baron cũng không có can đảm nhìn Helena lần nào.

“Chú rất muốn biết, khi nào thì con nghe người nọ nói những điều ngu xuẩn như vậy.” Salazar lạnh lùng nhìn Helena, anh lạnh lùng không phải vì Helena “ngu ngốc mà tin những lời kia” mà là lại có người dám lợi dụng Helena để thương tổn Rowena.

“Là ở... buổi tiệc gia tộc vào hơn một năm trước... khi con ra ngoài hít thở không khí thì gặp được người kia, nhưng người kia như thi triển thần chú mê hoặc, hiện tại con không nhớ nổi mặt của hắn...”

Salazar đặt chén trà xuống bàn, từ chỗ hai tay nắm chặt Godric cảm thấy lực tay của anh tăng lớn.

“Buổi tiệc gia tộc đó, chỉ có một người mang con đến, nửa đường thì rời khỏi.”

Người kia chắc cho rằng, Helena chết ở rừng rậm Rumani thì sẽ không ai biết chuyện hắn làm?

68. Chương 68: Chỗ Tối

Gia tộc Black.

“Bịch!” Tiếng vang thật mạnh làm phòng sách chợt trở nên lặng ngắt như tờ.

“Đây là thật?” Cygnus lửa giận ngút trời nhìn người chỗ này, “Con bé kia thật sự biến thành hồn ma trở lại?”

“Đúng vậy, tin tức này là thực.” Roxanne cau mày nói, “Không ngờ sau khi biến thành hồn ma không phải bồi hồi ở Rumani mà trở lại Hogwarts...”

“Cha à, dù cô ta trở lại cũng không sao cả, ngày đó khi con đi tìm cô ta đã dùng thần chú mê hoặc, cô ta không nhận ra con. Hơn nữa dù cô ta biết là con, nhưng lời con nói thì rất nhiều người đều cho là sự thật, họ cũng không thể cho rằng chúng ta không nên nói gì chứ?” Con trai cả Cynus là Arcturus vẻ mặt không hề gì mà nói, “Cha biết không, ngày đó con nói ra chính là nghe từ người khác, dù thật sự ngài Slytherin muốn tìm chúng ta thì phải có lý do mới được.”

Đúng là Arcturus nói thật, tuy phù thủy kết hôn với Muggle là chuyện bình thường nhưng không phải tất cả mọi người đều cho là vậy, mà phù thủy càng có danh tiếng thì tranh luận càng nhiều, đối với Rowena mà nói, rất nhiều người ghen tị vì trí tuệ của cô.

Nhưng không ai biết, vì trí tuệ này cô trả giá nhiều thế nào, mà ngay cả con gái cô cũng vậy.

Nên Arcturus dùng lời của người khác kể lại cho Helena, Helena tự không cam lòng chạy tới rừng rậm Rumani cũng không trách được ai.

“Hiện tại quan trọng nhất là đừng để họ tra được chuyện con hạ chú trên người cô ta.” Đáy mắt Cygnus hiện lên một tia tàn nhẫn, “Tuy Rumani nguy hiểm, nhưng không phải mê cung, Helena Ravenclaw ở trong không ra được nhất định sẽ làm họ nghi ngờ, các con bớt chút thời gian tới Rumani nghĩ cách tìm được xác cô ta, đừng cho người ta nhìn ra dấu vết bị nguyên.”

“Còn tên được ngài Slytherin đi tìm Helena Ravenclaw, trên người hắn chắc vẫn còn độc trùng con đặt, dựa theo ngày họ tử vong, thân thể họ chắc đã bắt đầu thối rữa, tốt nhất là Ravenclaw không quay về tìm xác con gái. Nhưng nếu họ đi tìm, chắc chắn sẽ phát hiện xác chết khác thường, khi tìm người đi xử lý, cũng xử lý luôn thân thể tên kia.” Arcturus bổ sung.

“Cậu làm gì trên người họ?” Roxanne có chút kinh ngạc nhìn Arcturus.

“Vì bảo đảm cô ta vẫn luôn ở trong Rumani... trước khi cô ta đi nơi đó, tôi có đi tìm cô ta, chính là không cho cô ta biết thôi.” Arcturus cười nói.

Dẫu gì Helena cũng là con gái của Rowena, tuy Rowena cùng con gái nhưng cũng không thể để con gái không học hành không nghề nghiệp được.

Từ nhỏ Helena đã mơ trở thành người như Rowena, nên từ nhỏ cô đã cố gắng rất nhiều.

Trường thành dưới hoàn cảnh đó, năng lực Helena cũng không thể nào kém được.

Chỉ khi trước đó động tay vào, mới có thể khiến Helena không ra khỏi rừng Rumani.

Ngay cả Helena cũng không biết trên người mình trúng lời nguyền.

Mà Baron...

“Sao cậu tin tưởng người đàn ông kia có thể tìm được con gái Ravenclaw?” Roxanne hỏi.

“Tôi không chắc, nhưng tôi thấy hắn từ từ tới gần rừng Rumani, vì để phòng sự cố, tôi mới có thể hạ lời nguyền trên người hắn.”

Không có ai biết, Helena chết không phải ngoài ý muốn, mà có đủ loại ý định, ngay cả Helena cũng không biết.

“Tóm lại, hai đứa sắp xếp người đi lo liệu là tốt rồi.” Cygnus nói.

“Ba ba, còn một việc nữa.” Mắt thấy Cygnus phải đi, Arturus vội vàng gọi ông ta lại.

“Ừ?”

“Có liên quan tới tên phế vật kia.” Đáy mắt Arcturus hiện lên khinh thường, “Nói là phải về đây.”

“A?” Cygnus không hề gì nhú mày, “Việc nhỏ này hai đứa tự sắp xếp không phải tốt rồi sao?”

“Chỉ sợ không đơn giản như vậy.” Roxanne hừ lạnh một tiếng, “Tên phế vật kia cùng trở về với tam thiếu gia nhà Prince, con nghĩ, chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng.”

“Nếu không giấu được thì liền nói mẹ nó chết mấy tháng trước, những thư đó là vì lo cho nó nên mới gửi đi. Tìm một cơ hội ngăn nó lại, cảnh cáo chuyện nó nên chú ý, dù sao nó cũng không hy vọng, ngay cả mộ phần mà mẹ nó cũng không có chứ.”

Cygnus nói độc ác, đối với cô ả đã từng vì mình từ bỏ mọi thứ trở thành Squib, không có chút áy náy nào.

“Dạ.” Arcturus đáp.

Sắp xếp như vậy, tin là mẹ cũng vừa lòng không phải sao?

“Bên Gryffindor thế nào?” Trước khi đi, Cygnus hỏi thêm một câu.

“Gần đây Godric Gryffindor sẽ ở gia tộc khá nhiều, họ không chuẩn bị đủ thời gian, bên kia gửi thư nói, vì phòng sự cố, hy vọng chúng ta chờ thêm một chút.”

“Cứ từ từ, phòng sự cố vẫn tốt hơn.”

Gia tộc Prince.

“Hai đứa thật sự định tới gia tộc Black?” Alves nhìn Gelanne và Ellis hỏi.

“Đại tiểu thư đã thúc giục con trở về, hiện tại cũng không thích hợp xé rách mặt nạ với họ không phải ạ? Hơn nữa con cảm thấy dường như họ có chuyện gì phân phó con làm.” Ellis cau mày nói rằng.

“Sau khi bên Giáo Hội kia yên lặng, mấy năm nay, động tĩnh gia tộc Black ngược lại càng lúc càng lớn,” Alves nhẹ nhàng nhấp trà, “Nếu họ thật sự định cùng tranh giành với Slytherin hoặc là chống lại Gryffindor, ta nghĩ, họ cần thái độ gia tộc trung lập.”

“Có lẽ sẽ bảo con lộ ra một ít tình báo Prince.” Ellis cười lạnh nói, đối với gia tộc đã gọi mình là “phế vật”, bản thân cậu cũng không muốn nói nhiều.

Khi cậu thất vọng về gia tộc, khi mẹ cậu chết trong gia tộc, cậu cảm thấy mình không còn quan hệ nào với gia tộc nữa.

Chỉ sợ, đám người gia tộc kia vẫn còn cho rằng có thể lợi dụng mình.

“Gelanne, nếu con và Elliss cùng tới gia tộc Black, phải chú ý một ít, đừng xích mích với họ.”

“Ba ba, con hiểu.”

“Hơn nữa, nếu gia tộc Black ba lần bốn lượt muốn tìm Ellis trở về, vậy bọn họ chắc chắn phải tìm cơ hội Ellis một mình để ngăn thẳng bé lại. Hai đứa nhìn đúng lúc liền chế tạo cho họ một cơ hội, nếu không về sau họ sẽ không bỏ qua. Có vẻ, dường như họ muốn dẫn Ellis một ít gì đó.”

“Dạ.”

Ellis có chút do dự nhìn Gelanne, “Nếu không... một mình em trở về?”

“Hử?” Gelanne hiền lành nhìn cậu, “Em đang sợ?”

“Em... có thể nói là vậy.” Dù mình không quan tâm gia tộc, dù mình không quan tâm thái độ họ đối với mình, nhưng trường hợp gian nan này mình vẫn không muốn Gelanne thấy.

Không phải cậu không muốn để Gelanne biết chuyện này, mà là có một số việc mình vẫn không muốn bày ra trước mặt người khác.

Những quá khứ đó, cậu chỉ muốn chôn sâu vào đáy lòng, mà không phải bị lôi ra cho người khác nhìn thấy.

Dù là người cậu yêu nhất đi nữa.

“Không sao.” Gelanne nhẹ nhàng ôm lấy cậu, “Anh không để ý quá khứ của em, mà là tương lai của em kìa.”

“Gelanne...” Ellis cảm thấy chắc chắn mình đã được Merlin ưu ái, nếu không phải tại sao trước kia mình được mẹ toàn tâm che chở, sau khi mẹ mất lại được Gelanne yêu chứ?

Hogwarts:

“Rowena còn chưa tỉnh?”

“Chưa.” Helga nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Gần đây Nana không tốt lắm.”

Từ khi Helena chết, Rowena trở nên vô cùng tiêu tụy, thậm chí họ không dám nói nguyên nhân Helena trốn đi cho Rowena. Sau khi người yêu mất đi, Helena chết làm Rowena bị đả kích, mấy ngày qua, thậm chí Helga cảm thấy cứ để Rowena ngủ vài ngày cũng tốt.

“Rowena cần nghỉ ngơi.” Helga thở dài nói, “Salazar, cậu biết người tìm Helena ngày đó là ai đúng không?”

“Ừ.” Salazar nhẹ nhàng gật đầu, “Nhưng chúng ta không có lý do gì tìm hắn cả, dù sao đó không chỉ là quan điểm của một mình hắn, chúng ta không có lý do.”

“Nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể âm thầm gây rắc rối cho hắn.” Godric tùy tiện ngồi trên ghế salon, “Nếu hắn âm thầm đối xử với Helena, chúng ta cũng có thể dùng phương pháp của họ trả lại cho họ.”

“Gần đây quả thật hành động của gia tộc Black càng lúc càng lớn.” Salazar nhẹ nhàng gõ mặt bàn, “Gia tộc họ liền có dã tâm, không cam lòng ở dưới gia tộc Slytherin, nhưng những năm trước đây Giáo Hội đang đối phó phù thủy nên họ mới có thể yên lặng.”

“Chuyện của Helena, có lẽ họ định dùng cái này để đánh Rowena.” Helga cười lạnh nói, “Ngược lại họ đang tính toán.”

“Mình nghĩ, chuyện của Rowena chỉ là mở đầu.” Salazar phân tích, “Hiện tại mình lo lắng nhất là, họ có thể kéo Harry vào trong hay không?”

Thời gian Harry đã bắt đầu vận chuyển, nói cách khác, Harry sắp trở về, nhưng trong thời gian này lại xuất hiện chuyện đó, ai cũng không thể đoán trước nếu Harry bị kéo vào sẽ tạo ra ảnh hưởng gì cho cậu.

Hoặc là lùi lại thời gian trở về, hoặc là... rốt cuộc không thể quay về.

“Severus là mục tiêu của Roxanne, lúc ấy cô ta bắt hòa với Harry, chỉ sợ nếu cô ta tham gia, Harry sẽ không thể thoát được.” Godric đoán.

“Bảo Harry nghỉ hè không được chạy lung tung, chờ khai giảng thì ở trong Hogwarts không ra ngoài, Harry không thể có việc.”

Harry không phải là người thời không này, thời gian trên người cậu và Severus đã bắt đầu vận chuyển, lúc này, thế nào cũng không thể có sự cố.

69. Chương 69: Hufflepuff Kiên Cường

Ellis đang sắp xếp đồ đạc của mình, sau khi trở về cậu liền dọn đến nhà Prince, nhưng vì chuyện trước đó, cậu còn rất nhiều đồ chưa kịp thu thập, còn đặt trong hành lý.

Harry ngồi bên giường nhìn cậu bạn rộn.

Kể cũng kỳ quái, khi Ellis đi thật ra tâm trí Harry vẫn là đứa trẻ mấy tuổi, tuy khi đó hai người trở thành bạn bè, nhưng Snape cũng từng lo sau khi Harry khôi phục ký ức rồi không còn đối xử với Ellis như trước kia nữa. Mà mấy năm nay Ellis trải qua nhiều chuyện như vậy, rất có thể không có tiếng nói chung với Harry đơn thuần, nhưng rõ ràng anh lầm.

Lần thứ hai gặp mặt tình cảm giữa Harry và Ellis rất tốt, Ellis đối với Harry mà nói giống như là Hermione và Ron vậy.

Dù Snape không biết vì sao với tính cách hai người hoàn toàn khác nhau lại có thể có tình bạn này.

Nhưng anh không biết cũng không ngăn được Harry và Ellis là bè bạn.

Nhưng mà là ai khi sắp xếp đồ sau lưng lại bị nhìn chăm chăm đều cảm thấy bất đắc dĩ, rất không thoải mái.

Ellis cảm thấy mình đang như vậy.

Đối với tầm mắt phía sau, cậu không phải không biết, vì thế cậu rất bất đắc dĩ xoay người nhìn Harry, “Harry, làm sao vậy?”

“Ừ?” Harry có chút kinh ngạc nhìn cậu.

“A, đừng nhìn em thế, nhất định anh có chuyện gì mới nhìn em như vậy.”

“Nào có, anh chỉ hơi tò mò thôi.” Harry thực vô tội nhìn cậu.

“Sao vậy?” Ellis hỏi.

“Anh chỉ tò mò, vài năm này, em và Gelanne đã xảy ra chuyện gì.” Harry nghiêng đầu, trong mắt chỉ thuần túy là tò mò.

Mặt Ellis đỏ lên, “Vậy anh cứ tiếp tục tò mò đi.” Cậu xoay người tiếp tục sắp xếp đồ đạc.

Phía sau Harry buông xuôi tay, “Anh biết em sẽ không nói cho anh biết.”

Ellis thở dài.

Nhưng, khóe miệng lại chậm rãi gợi lên.

Dù khôi phục ký ức, Harry vẫn không hề thay đổi chút nào, đơn thuần mà nghịch ngợm.

Được rồi, đó là vì Ellis cậu không thấy được đủ loại tình trạng khi Harry vừa mới khôi phục ký ức đó.

Nhưng cũng là Harry như vậy mới khiến người muốn tiếp tục bảo vệ.

Lúc Snape tiến vào nhìn thấy một người nhàn rỗi lẩn lộn trên giường không có việc gì, một người khác thì cẩn thận sắp xếp đồ đạc của mình.

“Sev.” Snape vừa vào Harry đã phát hiện ra anh, cậu gần như nhảy dựng lên bổ nhào lên người Snape.

“Cẩn thận một chút.” Snape ngưng trọng đón được Harry.

“Sev, anh làm sao vậy? Sắc mặt không tốt?” Harry có chút kinh ngạc nhìn đáng vẻ Snape, thoát nhìn sắc mặt không tốt chút nào.

“Chúng ta phải tới gia tộc Hufflepuff, đi theo ta.” Snape kéo Harry ra ngoài, “Ellis, Gelanne ở hầm, lát nữa trò trực tiếp đi tìm trò ấy, không được đi đâu.”

“Sao vậy?” Harry và Ellis đồng thời khó hiểu nhìn Snape.

Snape cau mày, “Ngài Slytheirn vừa truyền tới tin, gia tộc Hufflepuff bị tập kích, tộc trưởng chết.”

Tộc trưởng?

“Cha của dì Helga?” Harry ngạc nhiên mở to mắt.

“Ôm chặt.” Snape ôm lấy Harry, Harry biết là anh muốn ôm cậu độn thổ, vì thế ôm chặt lấy Snape.

Ở niên đại này, còn chưa có Floo, dù có, trong thời gian Hufflepuff bị thương nặng này thì họ cũng không thể dùng Floo qua được.

Vốn Snape có thể để Harry lại biệt thự Price, nhưng anh vẫn lo Harry một mình, ở thời điểm này anh vẫn nên mang theo tên rắc rối này thì tốt hơn.

Harry ôm chặt Snape, giây tiếp theo, Snape mang theo cậu độn thổ.

Harry chưa từng tới gia tộc Hufflepuff, nhưng, từ kiến trúc khổng lồ của gia tộc này – tuy hiện tại phần lớn đã bị hủy – thì đã nhìn ra địa vị của gia tộc Hufflepuff ở giới phù thủy, tuy là gia tộc trung lập, cũng không xúc phạm đến ích lợi người khác, nhưng không có nghĩa là không có gia tộc có ý với nó.

“Cái này...” Sau khi Harry buông Snape ra, ghen hòng nhìn mọi thứ trước mắt.

Toàn bộ biệt thự đã bị hủy một nửa, những gạch vỡ bùn đất đè lên thảm hoa còn nở rộ, mà những cây đại thụ đổ lán trên mặt đất, bộ rễ chôn sâu trong lòng đất bị bật lên.

Rất nhiều người đang thu dọn biệt thự, Harry thấy vài thi thể được che vải trắng được khiêng ra ngoài.

Snape dẫn Harry vào biệt thự, có người đề phòng đi tới, sau khi Snape cho đối phương xem gì đó, không thể nào thả lỏng nhìn họ vài lần mới rời khỏi.

Harry đoán đó là thứ ba ba cho Sev.

Tình huống trong đại sảnh tốt hơn bên ngoài rất nhiều, xem ra người gia tộc Hufflepuff cố gắng giữ tấn công ở bên ngoài, lúc này mới cam đoan biệt thự chỉ bị hủy diệt một phần đáng trước mà bên trong thì gần như là hoàn hảo.

Đương nhiên, họ trả giá rất lớn.

Helga Hufflepuff đứng ở giữa, trước mặt cô là giường chiếu tạm thời được biến ra, trên đó có một người đàn ông trung niên đang nằm.

Tuổi phù thủy phổ biến dài hơn Muggle, nên thời kỳ thanh niên của họ rất dài, Harry cảm thấy trong nhất thời mình không đoán được tuổi thực tế của người này.

Ông ấy thoát nhìn cũng chỉ là một ông chú tuổi khá lớn mà thôi.

Nhưng Helga lại khóc gọi ông ta là “ba ba”.

A, thoát nhìn, là cùng tuổi với ông Alves rồi.

Mấy ngày nay thân thể Rowena cũng không tốt, nên Hufflepuff xảy ra chuyện như vậy, họ cũng không gọi Rowena tới, ở đây chỉ có hai người Godric và Salazar.

Sau khi Harry đi vào liền tới chỗ ba ba cậu.

“Ba ba.” Cậu kéo kéo áo choàng Salazar, lo lắng hỏi, “Dì Helga không sao chứ ạ?”

Mắt Salazar tối tăm, “Dì ấy không sao, dì ấy vẫn là người rất kiên cường.”

Dù bình thường Helga hiền hòa gần như không có tức giận, nhưng Salazar hiểu Helga lại biết, lần này đã kích mọi người Hufflepuff nhưng không thể đánh bại Helga.

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Không ai biết là chuyện gì, gia tộc Hufflepuff bị tấn công vào rạng sáng hôm nay, khi đó trời còn chưa sáng, chắc đối phương còn che mặt nên không ai biết kẻ tấn công gia tộc Hufflepuff là ai. Mà thân chú họ sử dụng không phải là đặc biệt của gia tộc nào, nhưng có thể khẳng định một chút, họ tới là vì tộc trưởng.”

Sau khi tộc trưởng bị tấn công họ lập tức thối lui, có thể thấy mục đích của họ không phải là muốn tiêu diệt Hufflepuff mà là muốn giết tộc trưởng.

Nhưng là vì sao chứ?

Muốn làm một gia tộc suy sụp, chỉ giết chết tộc trưởng là không thể thành công.

Ở thời đại hỗn loạn này, mỗi người đều phải làm tốt chuẩn bị cái chết bất cứ lúc nào, vì vài năm trước, Giáo Hội cũng từng tiến hành giết vài gia tộc phù thủy. Dù họ không thể làm gì gia tộc lớn nhưng gần như gia tộc phù thủy nào cũng có một thói quen luật bất thành văn.

Đó là dù mình có bao nhiêu con, đều sẽ dạy chúng làm thế nào để quản lý gia tộc.

Vì ai cũng không biết tộc trưởng có thể sống tới khi nào, hơn nữa ai cũng không biết có mấy người con của tộc trưởng an toàn lớn lên.

Đương nhiên, ở các gia tộc lớn, thành viên được bồi dưỡng là giới hạn, mà gia tộc như Salazar và Godric là hoàn toàn không cần lo phù thủy nhỏ có thể lớn lên hay không.

Vì thế, trừ khi tiêu diệt toàn bộ người gia tộc, nếu không sẽ không thể hoàn toàn đánh bại một gia tộc.

Nếu là người Muggle, vậy còn có thể giải thích.

Vì người Muggle không biết thói quen này nhiều, nhưng nhìn tình huống thì hình như kẻ tới là phù thủy.

Nếu là phù thủy, không có lý do gì không biết điều này.

Đôi mắt Salazar vừa nhắm lại hiện lên một tia lạnh.

Anh đi tới phía sau Helga, một tay đặt lên vai cô, “Gia tộc Hufflepuff còn nhờ cậu.”

Godric cũng đi tới sau Helga, vỗ nhẹ lên vai cô, “Mục tiêu những người đó chỉ sợ là cậu, hiện tại ngã xuống thì chúng sẽ rất vui.”

Thử nghĩ xem, sau khi tộc trưởng chết, ai muốn để ý tới gia tộc Hufflepuff?

Chỉ có một người, đó là con gái duy nhất của tộc trưởng Helga.

Như thế xem ra, mục tiêu ban đầu của họ chính là Helga. Chỉ là vì sao, hiện nay vẫn không ai đoán ra.

Helga vẫn luôn cúi đầu, gào khóc một trận rồi, mọi người chỉ có thể nghe cô khóc nức nở.

“Mình biết.” Thật lâu sau, cô mới nhẹ giọng nói, “Mình sẽ không để Hufflepuff suy bại, nếu chúng tránh ở chỗ tối, vậy mình sẽ tóm được chúng. Mình cũng không tin chúng có thể mãi nhìn bi kịch của chúng ta.”

“Ừ.” Godric vỗ vai Helga thoáng dùng sức, “Mấy ngày nay liền ở trong nhà, bên Hogwarts có chúng mình, cậu đừng lo lắng.”

“Còn Nana...”

“Anh trai cô ấy gửi thư nói muốn đón cô ấy về nhà một thời gian, chúng mình đều cho rằng về gia tộc ở một thời gian sẽ khá hơn.”

Đến nay Rowena vẫn không chịu gặp Helena, dường như trong mắt cô, chỉ cần không thấy hồn ma Helena là cô có thể lừa mình rằng con gái còn chưa chết.

Không ai có thể giúp Rowena thoát ra, đó là vấy nghịch của cô, cũng là tâm bệnh của cô.

Tạm thời rời khỏi Hogwarts, có lẽ cũng tốt.

Helga gật gật đầu, ánh mắt đã bắt đầu nhìn xuống cha mình.

“Ba ba, ba yên tâm, Hufflepuff sẽ tốt, con cũng vậy... sẽ tốt.”

Dù Hufflepuff ôn hòa, gần như không giận dữ, nhưng không có nghĩa là họ yếu đuối.

Harry nhìn Helga, nghĩ trong lòng.

Malfoy mày sai rồi, Ron, cậu cũng sai, tất cả mọi người đều sai.

Hufflepuff không phải là tệ.

Họ vẫn luôn kiên cường, thậm chí là ngoan cường.

70. Chương 70: Trận Tấn Công Kỳ Quái

Helga ở lại gia tộc Hufflepuff, không đến ba ngày đã xử lý tốt mọi chuyện trong gia tộc, bắt đầu giúp gia tộc đi vào quỹ đạo.

Rowena cũng được anh trai đón về gia tộc, cho đến trước khi đi, cô đều không muốn thấy Helena, Godric và Salazar không có cách nào.

Chuyện này cũng chỉ có thể đợi Rowena tự mình đi ra.

Vẫn còn đang điều tra kẻ nào khởi xướng trận này, ai cũng không biết là kẻ nào đã ra tay với những người ấy cả.

“Phải tìm cho ra kẻ đứng đằng sau vụ này.” Salazar nhìn Godric nói, “Ai không tìm chúng lại tìm Hufflepuff, còn chuyện của Nana nữa, mình vẫn cảm thấy việc này là nhằm vào chúng mình.”

“Mình cũng thấy vậy,” Godric có vẻ mệt mỏi, “Hơn nữa, Salazar à, mình cảm thấy tiếp theo sẽ là chúng ta.”

Godric dựa người vào Salazar, Salazar không từ chối, anh ôm lấy Godric.

“Hai ngày này cậu rất bận?”

“Ở nhánh bắc bộ Gryffindor xuất hiện một ít vấn đề, mình còn đang sai người điều tra.” Godric thả lỏng, gương mặt căng chặt, gần như chỉ có thể buông trước mặt Salazar, “Không biết là vì cái gì, sinh vật huyền bí đang tấn công nhánh bên đó, tuy chúng mình đã chống đỡ, nhưng không bao lâu chúng nó lại kéo về. Salazar, chỉ sợ mình phải rời khỏi một vài ngày.”

“Cậu muốn tới bắc bộ?”

Cái gọi là nhánh bắc bộ gia tộc Gryffindor, chính là chỉ tọa độ biệt thự Gryffindor, bên bắc bộ có một chi thứ gia tộc Gryffindor trên đảo nhỏ, cách rất xa Hogwarts. Tuy pháp lực Godric đủ để duy trì anh qua lại giữa đảo nhỏ và Hogwarts, nhưng vì gần đây còn chưa điều tra rõ, nên một tuần sắp tới chắc Godric sẽ không về.

“Ừ,” Godric thở ra ra một hơi, “Mình không biết là vì sao, nhưng mình biết là, chờ khi mình đi rồi thì cậu sẽ gặp rắc rối.”

“Không sao.” Salazar đơn giản nói.

“Sarah,” Godric nắm chặt tay Salazar, “Cậu rất mạnh, năng lực phù thủy hắc ám mạnh hơn bạch phù thủy hiền, nhưng mình rất lo cho cậu.”

“Mình biết.” Dường như Godric rời khỏi Hogwarts anh cũng lo lắng, lại nói, từ khi thành lập trường học này, anh và Godric còn chưa chia lìa xa như vậy...

Thoạt nhìn không ai biết bốn người bạn thân họ gần như là hình với bóng, nên mới làm chuyện như vậy.

“Họ sẽ không thực hiện được.” Salazar thần nhiên nói, “Trong Slytherin đã bắt đầu chậm rãi nhỏ một số người.”

“Còn bên trong Gryffindor...” Trong mắt Godric hiện lên một tia sáng lạnh, “Có vài người tư tưởng vẫn cố chấp.” Sáu trưởng lão gia tộc Gryffindor, cổ bốn người cho rằng bạch phù thủy không nên quan hệ với phù thủy hắc ám, một nửa tộc nhân cho rằng gia tộc nên khôi phục hành vi “săn bắn” phù thủy hắc ám, họ hoàn toàn không muốn cuộc sống mới này.

Sau khi Godric trở thành tộc trưởng đã từng rất cố gắng muốn tộc nhân thoát khỏi thành kiến đen trắng, muốn làm họ ở chung hòa bình với phù thủy hắc ám, muốn là họ có thể từ bỏ cố chấp “hôn nhân chủng tộc” nhưng thực rõ ràng, dù anh rất cố gắng nhưng hiệu quả cũng không thành công. Đến nay mới thôi, dưới sự hướng dẫn của trưởng lão, vẫn có gần một nửa tộc nhân, vừa đụng tới phù thủy hắc ám là bắt đầu giết hại, thậm chí một ngày nào đó, chưa được Godric đồng ý họ sẽ đi diệt sạch những gia tộc phù thủy hắc ám nhỏ.

Đối với chuyện bản thân Godric quá thân cận với Salazar, có trưởng lão châm ngòi đã có rất nhiều tộc nhân bắt nạt.

Godric cũng từng cố gắng vì gia tộc, nhưng đến ngày nay, anh gần như thất vọng hoàn toàn.

Họ đều rất rõ, vì Giáo Hội bị thảm hại nghiêm trọng mà dừng tấn công phù thủy, giới phù thủy sẽ trải qua một lần chiến tranh được phát động từ chính họ.

Không lâu sau, thế lực giới phù thủy sẽ một lần nữa thay đổi.

Mà Godric và Salazar có thể làm chỉ là bảo vệ gia tộc mình trong trận hỗn loạn này.

Nhưng không ai trong họ có thể ngờ được, bắt đầu trận thay đổi này không phải nhằm vào gia tộc họ mà là trực tiếp nhằm thẳng vào họ.

Sáng sớm hôm sau, Godric chỉ kịp tới chào Salazar rồi rời khỏi, tới gần khai giảng, nhưng dù sao vẫn chưa, toàn bộ Hogwarts chỉ có mình Salazar, Harry vì không muốn Salazar cảm thấy nhàm chán – đương nhiên, đây là Harry cho rằng – liền kéo Snape từ biệt thự Malfoy trở về.

“Sao lại không ở biệt thự Malfoy?” Salazar nhìn Harry, nhẹ mỉm cười.

Ở cạnh Harry có thể làm người ta cảm thấy thoải mái, bản thân Harry có một hơi thở ôn hòa, khi ở cạnh cậu có thể làm người ta không tự giác ám áp – điều kiện tiên quyết là người kia không dưng lỏng.

Dyers để lại một phòng cho Harry và Snape ở biệt thự Malfoy, hoan nghênh họ tới bất cứ lúc nào, trong lúc nghỉ hè, Harry liền kéo Snape chạy tới.

Tuy Harry không thích Malfoy thời không kia của cậu nhưng không có nghĩa là cậu không thích Malfoy hiện tại.

“Ba ba ở một mình không phải không có ai nói chuyện sao ạ?” Harry nghiêng đầu nhìn Salazar, “Harry tới đây nói chuyện với ba nè.”

Salazar cười nhẹ, sờ sờ đầu Harry, không nói gì.

Salazar không thích nói chuyện, dù một mình cũng có thể đọc sách vượt qua phân nửa thời gian, nhưng với ý tốt của Harry, Salazar cũng không thể bảo Harry trở về biệt thự Malfoy đúng không?

“Ba ba không lo lắng ạ?” Harry có chút ngạc nhiên hỏi.

Salazar liếc Harry một cái, có ý hỏi, “Harry cảm thấy thế nào?”

“Nhìn ba ba không thấy lo lắng.” Harry nói, “Nên con không đoán ra.” Quả thực còn khó đoán hơn cả Sev.

“Harry.” Salazar vuốt đầu Harry, “Con biết bây giờ là tình huống gì không?”

Harry nghĩ nghĩ, “Có người muốn gây rắc rối cho ba ba!” Cậu nói.

Salazar gật gù đầu, “Càng sau thì càng bối rối, càng nguy hiểm, một khi bối rối sẽ làm con mất lý trí, một khi bối rối thì sẽ làm sức phán đoán của con giảm xuống, nên, về sau dù con gặp phải tình huống bất lợi với mình, lại càng phải bình tĩnh.”

Harry gật gù đầu, “Nhưng ba à, như rất khó.”

Salazar cười cười, “Đối với con mà nói thì rất khó.” Đối với tính cách Harry thế này mà nói.

Harry gãi gãi đầu.

Tay Salazar đặt trên đầu Harry bỗng nhiên cứng lại.

“Ba ba?” Harry có chút không hiểu.

Salazar vỗ vỗ đầu Harry, “Đi tìm Severus, đứng ở chỗ Severus, không được đi ra.”

“Ba ba?” Harry lo lắng nhìn anh.

“Nghe lời, con không thể liên lụy vào chuyện này hơn nữa hiện tại pháp lực con rất tệ mà không phải sao?”

Harry dạo này, pháp lực dừng tăng trưởng, Salazar đoán là vì thân thể không trưởng thành nên ức chế pháp lực tăng lên. Nhưng khi đó pháp lực Harry cũng rất khổng lồ rồi, Salazar đã từng đoán một khi thân thể Harry khôi phục tăng trưởng thì pháp lực Harry cũng sẽ tăng trưởng theo. Đợi sau khi Harry trưởng thành, pháp lực cậu thậm chí có thể ngang bằng với họ.

Không ngoài dự đoán của Harry chính là gần đây thời gian Harry bắt đầu vận chuyển, pháp lực trong cơ thể cậu cũng bắt đầu tăng trưởng, nhưng vì pháp lực trong cơ thể Harry đình trệ quá lâu dẫn tới pháp lực cậu gần đây có chút không ổn định, đương nhiên, điều này cũng không làm cậu bị thương.

Chỉ là Rowena đã từng đoán nếu thời gian Harry bắt đầu vận chuyển, pháp lực cũng bắt đầu gia tăng, vậy có phải thời gian cậu trở về cũng sắp đến hay không?

Cho nên trong lúc này, Salazar không muốn Harry xuất hiện bất cứ sự cố nào.

“Hơn nữa, Harry à, dù sao con không phải là người thời không này, không cần nhúng tay vào.”

Salazar nói tới cuối, thậm chí là bắt Harry rời đi.

Harry không phải là người thời không này, không nên liên lụy.

Harry bắt đầu đi, chỉ có thể tìm Severus.

Không biết khi nào thì Herpo đã tới bên Salazar, yên lặng theo sau anh, cùng anh đi ra cửa lớn.

Cửa lớn Hogwarts bị vẽ một trận pháp, dù là bốn người Salazar kết hợp đóng lại cửa lớn, thì dưới sự nguyên rủa của hơn mười vị bạch phù thủy cũng dần dần không chống cự được.

Salazar phá vỡ trận pháp nhưng cũng mở ra cửa lớn.

“Tôi nên sớm đoán ra, là các người.” Bốn vị trưởng lão Gryffindor phản đối Godric không thiếu ai, sau hắn còn có một đám người, gần như là hàng trăm.

Nơi này chỉ có một gia tộc, nhưng Salazar biết rõ, chỉ có một gia tộc là không thể phá vỡ phòng ngự của lớn.

Về phần tôi là ai, anh biết rất rõ.

“Có việc?” Anh thản nhiên nhìn đối phương.

“Tộc trưởng mất, tôi xem ai còn có thể che chở anh.” Ông ta là nhị trưởng lão Gryffindor, bốn năm trước vì con mình mà kết thù với Salazar.

Con của ông ta bị Salazar mang về Hogwarts không lâu cũng vì thực nghiệm độc dược của Snape mà bị tra tấn mất đi lý trí, thành một tên ngốc. Sau khi ông ta nhận được con trai của mình đã từng nghĩ rất nhiều cách chữa trị cho con trai, nhưng đều không có hiệu quả, sau lại, ông ta giết chết con mình.

Vì ông ta cảm thấy con mình sẽ không muốn sống ngu dại như vậy.

Giết con trai là bắt đầu đi, ông đổ hết lên đầu Salazar và Godric, còn Snape và Harry, trong mắt ông ta, không có Salazar che chở, vậy muốn lấy mạng của họ quả thực dễ như trở bàn tay.

“A?” Salazar ngạo mạn nhún mày, “Trong mắt ông, tôi là loại người cần người khác bảo vệ?”

“Nếu không phải tộc trưởng ngăn lại, từ mấy năm trước gia tộc Slytherin đã bị ta hủy rồi,” Trong mắt nhị trưởng lão hiện lên một tia tàn nhẫn, nhưng lập tức ông ta cười, “Không sao, vài tiếng nữa thôi thì gã cũng không còn là tộc trưởng, dù là người giỏi giang cỡ nào cũng không thể thoát khỏi mấy trăm sinh vật huyền bí điên cuồng được đúng không...”

Dù biết Godric không thể nào bị sao nhưng lo lắng cho người yêu, lòng Salazar vẫn căng thẳng một chút. Chỉ trong nháy mắt.

Như lời anh nói với Harry, dù căng thẳng thế nào cũng không được biểu lộ trước mặt người khác.

Nhưng, cũng chỉ trong nháy mắt ngơ ngẩn đó, cái gì bay về phía anh, theo bản năng anh dùng tay đỡ.

Ngón tay truyền tới cảm giác kỳ quái, dường như bị cái gì cản lại dường như tê dại một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt, không còn cảm giác nào nữa.

Toàn bộ quá trình, không đến mười giây.

Con người màu đen của Salazar khẽ khàng đánh giá nhị trưởng lão, nhận ra vui sướng không thể che dấu trong mắt đối phương.

Anh biết, cảm giác kỳ quái vừa nãy, không phải ảo giác của anh...

71. Chương 71: Gian Nan Chờ Đợi

“Sev...” Harry ghé vào trong ngực Snape, “Em lo cho ba ba.”

“Ngài ấy sẽ không sao.” Trước đó Harry xông tới làm Snape đang làm độc dược liền bị hổng, nhưng còn không đợi Snape mở miệng nói gì, Harry đã kéo áo choàng anh lấp bấp nói bên ngoài Hogwarts đã xảy ra chuyện.

“Đúng vậy, ba ba sẽ không sao, trên lịch sử không phải không nói ba còn phải cãi nhau với “Gryffindor” sao...” Harry nỉ non tự nói.

“Đừng nghĩ nhiều.” Snape nhẹ vỗ vai Harry.

Harry gật đầu nhưng lập tức, cơ thể cậu liền cứng ngắc.

“Sao vậy?” Snape cảnh giác hỏi.

“Hình như... em nghe thấy gì đó...” Harry nhìn bốn phía, “Nói là giết người?” cậu nói xong cũng nhú mào, “Chuyện gì vậy?”

“Harry, không có tiếng nào.”

“Không có tiếng nào?” Harry mở to hai mắt nhìn, đột nhiên phản ứng lại, kinh ngạc nói, “Vậy chính là xà ngữ.”

Đúng rồi, hai người họ chỉ có Harry có thể nghe được xà ngữ...

“Nhưng Herpo hẳn là ở chỗ ba ba mà... khoan đã!” Harry nhảy khỏi ngực Snape, “Là phòng chứa!”

Họ lập tức vọt xuống, chạy tới cái gọi là “phòng chứa”.

“Nhất định là có cái gì làm phiền nó.”

Harry và Snape chạy tới cái gọi là cửa vào phòng chứa.

Harry đã từng nghi hoặc hỏi vì sao phòng chứa lại xây dựng cửa vào ở phòng vệ sinh nữ, khi đó Salazar còn nghi hoặc một hồi lâu. Cho đến khi Harry nói chuyện năm hai anh mới giật mình hiểu ra.

Đúng là bốn nhà sáng lập hog đều có phòng chứa, nhưng phòng chứa Salazar kia tuyệt đối không có cái gọi là “cửa vào phòng vệ sinh nữ”.

Thật ra đó chỉ là một chỗ tránh nạn.

Không chỉ có một chỗ, Hogwarts thật ra xây dựng vài chỗ tránh nạn, phân biệt dùng xà ngữ, bức ảnh và trận pháp, hoặc là chìa khóa đặc biệt mà mở ra các cửa khác nhau.

Ở niên đại Giáo Hội cứ thích gây rắc rối cho phù thủy, Godric bọn họ cần cam đoan bọn nhỏ an toàn, nên vào thời điểm tương đối khẩn cấp, họ sẽ sắp xếp bọn nhỏ tiến vào chỗ lánh nạn khác nhau, đợi nhóm người lớn giải quyết xong mới trở ra.

Dù giải quyết cũng không cần dời đi, những chỗ lánh nạn đó thật ra cũng hướng tới Hogsmeade, nhưng cần mật khẩu chính xác – cũng không giới hạn chỉ có xà ngữ – mới có thể mở ra.

Mà con Tử Xà năm hai Harry giết chết cũng không thể coi là Tử Xà.

Tử Xà vốn chính là sinh vật trong truyền thuyết, trong lúc vô tình Salazar nhặt được hai quả trứng, mới đánh vỡ lời đồn Tử Xà chỉ là sinh vật trong truyền thuyết.

Nhưng không phải quả trứng nào cũng có thể làm Tử Xà thuận lợi sinh ra.

Sau khi Herpo thuận lợi nở ra, quả trứng thứ hai lại không thành công.

Rồi Salazar dùng độc được cứu nó.

Nhưng nó cũng không thể coi là Tử Xà hoàn toàn, thậm chí nó không có tư tưởng của mình, nó chỉ có thể coi là một nửa Tử Xà một nửa rắn pháp thuật.

Nó có công năng của Tử Xà, thí dụ như mắt nó có pháp lực rất lớn có thể làm người nhìn nó chết queo trong nháy mắt, nó có được thân thể khổng lồ, không dễ dàng bị giết.

Nhưng nó không thể như Herpo khống chế thân thể lớn nhỏ của mình, mà Herpo cũng không dễ dàng bị giết – ít nhất thanh kiếm Godric kia tuyệt đối không thể uy hiếp được Herpo cả người đến vậy cũng mang theo pháp lực cường đại được.

Mà nếu Herpo muốn thì thậm chí nó có thể giúp Salazar chiến đấu với kẻ thù, nhưng con rắn nửa Tử Xà này thì không làm được. Herpo có thể khống chế ánh mắt mình, dù không có lệnh của chủ nhân nó có thể khống chế mình sẽ không giết đối phương khi nhìn người đó, nhưng con rắn nửa Tử Xà này lại không thể, nó chỉ không thương tổn Xà Khẩu ra lệnh cho nó.

Harry biết được chuyện này, còn hối hận chính mình năm hai khi tới phòng chứa né tránh “Tử Xà” tấn công mà thật không ngờ ra lệnh cho con rắn kia, dù sao mình cũng là Xà Khẩu mà không phải sao?

Về “pho tượng Slytherin” trong phòng chứa, là Godric nhất thời hứng thú xây ra, nhưng bản thân Godric nghe xong miêu tả của Harry kiên quyết không thừa nhận đó là mình xây.

Harry cũng từng tiến vào đây xem qua, phát hiện đó đúng là pho tượng Salazar, hoàn toàn không giống pho tượng khi cậu nhìn thấy năm hai.

Sau lại Salazar phát hiện ra vì “Tử Xà” kia sau khi lột vỏ rắn vì pháp lực toàn thân hỗn loạn, pháp lực bùng nổ làm pho tượng bị hủy diệt, dù sao bản thân Tử Xà có pháp lực cường đại, nhưng con rắn nửa Tử Xà kia, nói thật, cũng không thể như Herpo khống chế sức mạnh của mình.

Con rắn kia rất nghe lời Salazar, nhưng vì tránh cho nó trong thời kỳ trưởng thành cảm xúc không ổn định, nên Salazar bắt nó đặt vào trong chỗ tránh nạn, mà còn ra lệnh khi mọi người tới chỗ tránh nạn, không có sự đồng ý của anh, không được mở ra lối đi tới chỗ tránh nạn này.

[Mở ra.] Vừa vào phòng rửa mặt, Harry liền nói mật khẩu với cái cửa.

Snake nhắm mắt lại đồng thời ôm Harry vào lòng.

Có cái gì đang tới gần họ.

Anh nghe thấy Harry xì xì nói chuyện với nó, hiện tại anh đã quen cảm giác xà ngữ lạnh lùng, thậm chí có thể đoán được tâm trạng của người nói chuyện qua ngôn ngữ.

Không lâu sau, anh cảm thấy con rắn kia đi ra ngoài, mà Harry cũng không đóng cửa lại.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Nó nói nó cảm giác đến đồ ăn... đồ ăn mà Tử Xà thích.” Harry nói.

“Đồ ăn? Nhện?” Snape nhíu mày, “Đồ ăn Tử Xà thích không nên xuất hiện trong Hogwarts mới đúng.” Đồ ăn Tử Xà thích cũng không phải là con nhện đơn giản thường giăng mạng ở góc nhà dẫu.

“Không biết là ai bỏ vào, em để nó ăn hết đám nhện đó rồi trở về.” Không thể để những con nhện đó hoành hành trong Hogwarts, làm cậu cảm thấy không an toàn.

Ngay trong lúc nói chuyện, phía cửa truyền tới tiếng nổ, gần như toàn bộ Hogwarts đều rung động.

Snape đỡ Harry.

“Chuyện gì?” Harry kinh ngạc nhìn về phía cửa, “Ba ba xảy ra chuyện?”

“Không giống.” Snape nắm chặt tay Harry, “Em cẩn thận cảnh giác.”

Vì lời Snape ồm ồm định làm Harry hít sâu một hơi, cảm thụ tình huống chung quanh.

Thật lâu sau, cậu có chút giật mình, “Ba ba đang tập kết nguyên tố pháp thuật hắc ám?”

“Có vẻ có người chọc giận ngài Slytherin rồi.” Tập kết nguyên tố pháp thuật hắc ám mạnh như vậy, tuyệt đối đối phương sẽ không chết vui vẻ.

[Harry.] Họ còn chưa kịp phản ứng, một con rắn liền nhanh chóng bò về phía họ.

[Herpo?] Harry giật mình nhìn nó, [Không phải mày ở bên ba ba sao?]

[Chủ nhân bảo tôi tới đây hỗ trợ, bên trong lâu đài bị bỏ nhện tám mắt kịch độc.] Herpo xì xì, [Sao hai người lại tới đây?]

[Nó cảm nhận được mùi nhện, trở nên không ngoan ngoãn, tao tới đây xem xem, vừa nãy tao đã ra lệnh cho nó đi ăn những con nhện kia rồi.] Harry trả lời.

[Cậu và giáo sư Snape cẩn thận một chút, tôi cũng đi hỗ trợ, con nhện tám mắt kịch độc kia không thể lưu lại.]

Nọc độc của những con nhện đó có thể làm người ta chết ngay lập tức, dù có giải được nhưng người trúng độc trong vòng mười lăm phút không uống giải được thì họ lập tức tử vong, vì thế nếu có một con vào, cho chúng nó “ở” trong Hogwarts, vậy bọn họ Hogwarts sẽ rất nguy hiểm.

Mà hoàn toàn không sợ nọc độc này cũng chỉ có Tử Xà.

[Khoan đã Herpo.] Harry gọi lại Herpo đang muốn đi, [Ba ba sao rồi? Tao cảm thấy ba đang triệu tập nguyên tố pháp thuật hắc ám.]

[Chủ nhân không sao, cậu đứng trong lâu đài đừng ra ngoài, nguyên tố pháp thuật hắc ám ở cửa vào quá đặc, hiện tại pháp lực cậu không ổn định, nếu cậu tới gần đó dễ dàng làm nguyên tố pháp thuật hắc ám trong cơ thể cộng minh, khi đó lại càng rắc rối.]

Herpo nói xong đi luôn, để lại Harry kéo tay Snape, căng thẳng không thể nói chuyện.

“Không được, em vẫn lo.” Harry lấy đũa phép mình ra, “Em muốn đi xem.”

“Herpo vừa nói gì với em?” Snape ngăn Harry lại, anh không biết vừa nãy Herpo nói gì với Harry, nhưng anh có thể đoán đại khái nội dung họ nói chuyện. Nếu ngài Slytherin đồng ý để Harry ra ngoài thì vừa nãy ngài Slytherin sẽ không để Harry tới tìm mình.

“Em...” Mắt Harry trở nên do dự, “Herpo bảo em không được ra ngoài, nói là nguyên tố pháp thuật hắc ám trong cơ thể em có thể sẽ cộng minh với nguyên tố bên ngoài, ba ba triệu tập rất nhiều nguyên tố pháp thuật hắc ám, nhưng...”

“Nhưng, nếu hiện tại em ra ngoài, không chỉ là pháp lực trong cơ thể em có khả năng bạo động, hơn nữa rất có thể làm ngài ấy phân tâm. Em phải biết, ngài ấy triệu tập nhiều nguyên tố pháp thuật hắc ám như vậy, tất nhiên không phải chỉ thi triển một thần chú đơn giản, ở lại đây, hoặc em có thể cùng ta đi giết những con nhện kịch độc đó?”

Tìm và giết nhện kịch độc rất nguy hiểm, nhưng Snape cảm thấy, hiện tại để Harry ra ngoài tìm Salazar sẽ càng nguy hiểm

Trong lúc hai người cân nhắc, Snape cảm thấy để Harry trong lâu đài sẽ an toàn hơn.

Giết nhện, có mình đi cùng, chắc sẽ không sao.

Đối với lời khuyên của Snape, Harry cuối cùng vẫn gật đầu, đồng ý cùng Snape đi giết nhện kịch độc.

Họ tìm cả ngày mới giết sạch đám nhện.

Cuối cùng Harry không nhịn được muốn ra ngoài xem chút, cậu cho rằng ba đi quá lâu, lâu đến mức làm cậu cảm thấy không an lòng.

Snape biết Harry lo lắng, quyết định cùng Harry ra ngoài lâu đài nhìn một cái.

Họ làm con rắn nửa Tử Xà kia đi vào, mang theo Herpo đi tới cửa.

Nhưng, làm họ kinh ngạc thậm chí lo lắng chính là, ở cửa không có gì cả.

Không có người tới tập kích, cũng không có bóng dáng Salazar, ngoại trừ một mảnh máu đen lớn trên mặt đất tản ra mùi máu tươi, không có gì cả...

72. Chương 72: Bị Thương

Gia tộc Black.

“Con nói cái gì?” Cygnus kinh ngạc đứng lên từ chủ vị, “Tin chuẩn xác chứ?”

“Tộc trưởng, tin tức là thật, hiện tại chắc các gia tộc lớn cũng đã nhận được tin tức. Gia tộc Slytherin hiện đang xao động bất an, lại còn không có ai dám động. Salazar Slytherin và Godric Gryffindor trở lại Hogwarts, Hogwarts phong bế lại. Nghe nói Rowena Ravenclaw nghe được tin này cũng mặc kệ bản thân bị bệnh, trực tiếp chạy về gia tộc Slytherin, mà Helga Hufflepuff giao toàn bộ sự vụ gia tộc cho tộc trưởng, cũng chạy về.”

“Chúng ta trăm phương nghìn kế làm bốn người họ tách nhau ra là để Gryffindor tiện hành động. Nhưng không ngờ họ lại thất bại.” Roxanne ngồi một bên, đen mặt, “Lại còn bị phản kích nữa, là họ rất phẫn vật hay là Salazar Slytherin quá mạnh?”

“Gần ba trăm sinh vật huyền bí cũng có thể để Godric trốn ra, chết tiệt thật!”

“Khu vực kia, có thể dẫn được gần ba trăm sinh vật huyền bí có tính công kích đã là không tồi, ai biết Godric có thể trốn ra chứ.” Roxanne cắn môi dưới, “Lại có năng lực hủy diệt toàn bộ gia tộc!”

Đúng vậy, gia tộc Gryffindor hủy, hủy trong tay Godric và Salazar.

Ai cũng không biết khi nào, chờ tin tức truyền tới cũng là tin gia tộc Gryffindor bị hủy diệt.

Salazar và Godric liên thủ hủy diệt gia tộc Gryffindor, chỉ có một số ít tộc nhân có thể sống sót, nhưng Godric tự tay hủy gia phả, xóa trận pháp trên đó, gia phả không còn tự động ghi tên tộc nhân nữa.

Từ nay về sau, gia tộc Gryffindor thực sự không còn tồn tại.

Ai cũng không ngờ, gia tộc bạch phù thủy tồn tại nhiều năm trong thế loạn, đã trải qua chiến tranh, trải qua nội loạn, trải qua chém giết, nó không hủy trong tay Giáo Hội, không hủy trong tay gia tộc phù thủy hắc ám căm thù nó, mà lại hủy trong tay tộc trưởng.

Tàn bộ giới phù thủy, chìm vào khiếp sợ.

Nhưng đáp án thực sự, chỉ sợ cũng chỉ có người trong Hogwarts khi muốn đi ra mới có thể có được.

Hơn mười năm trước, Salazar đã từng vì con trai mình mà hủy diệt một gia tộc, nhưng quy mô và thế lực ảnh hưởng của gia tộc kia căn bản không thể so được với gia tộc Gryffindor.

Tuy vài năm gần đây gia tộc Gryffindor kiên trì những “lý luận” tệ nạn đó càng ngày càng rõ, nhưng nó vẫn là gia tộc có thể lãnh đạo bạch phù thủy để chống cự gia tộc phù thủy hắc ám.

Hơn mười năm sau, sự kiện diệt tộc lại diễn ra, lúc này đây, là vì sao?

Gia tộc Potter:

“Gia tộc Gryffindor diệt vong?” Adopher nhìn tin tức con cú truyền tới, nhẹ nhàng hít một hơi, “Godric vẫn làm như vậy.”

“Chồng à, dường như anh biết nguyên nhân?” Vợ Adopher có chút kinh ngạc nhìn ông.

“Godric đã từng nói với anh, gia tộc Gryffindor nếu tiếp tục sẽ đi tới hướng diệt vong. Anh ta không thể thay đổi hiện trạng của gia tộc Gryffindor, chỉ có thể cam đoan trong lúc anh ta làm tộc trưởng, gia tộc Gryffindor sẽ không xuất hiện sự cố nào, chỉ cần...”

“Chỉ cần cái gì?”

“Chỉ cần không thương tổn người anh ta để ý.”

“Điều này...”

“Helena chết, làm Rowena gần như suy sụp, chuyện gia tộc Hufflepuff làm Helga không thể không về gia tộc, phía bắc Gryffindor xuất hiện sự kiện sinh vật huyền bí tấn công làm ba người này tách ra. Cuối cùng Hogwarts chỉ còn lại một người.” Adopher thở dài, “Đó là vảy ngược của Godric.”

“Ý anh là...”

“Vợ à, đây cũng không phải là chuyện chúng ta có thể quan tâm.” Adopher nhìn cô, thở dài nói, “Nếu họ quyết định đến cạnh nhau sẽ không để ý tới lời của người khác, cũng không quan tâm cái nhìn của phù thủy hắc ám và bạch phù thủy, hai người họ vẫn luôn nổi bật như vậy.”

“Có lẽ thế.” Phu nhân Potter thở dài, “Harry bé nhỏ chắc chắn sẽ rất lo lắng.” Từ khi thời gian Harry bắt đầu vận chuyển, Harry cũng rất ít khi tới thăm gia tộc Potter, làm vợ chồng hai người có chút cô đơn, dù sao con trai của họ cũng đi du lịch rồi.

“Gia tộc Gryffindor diệt vong, gia tộc bạch phù thủy chắc chắn sẽ hỗn loạn.” Adopher nói, “Vợ à, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Gia tộc Potter, ngoài gia tộc Gryffindor là gia tộc có năng lực lãnh đạo nhất trong bạch phù thủy, khi gia tộc Gryffindor diệt vong, gia tộc Potter chỉ sợ sẽ chào đón rất nhiều khách tới.

Gia tộc Prince:

“Từ khi những chuyện kỳ quái đó xảy ra, chúng ta nên đoán được chuyện này mới phải.” Alves nhìn tấm da dê nói, “Chỉ sợ gia tộc Black cũng không biết, gia tộc Gryffindor liên minh với họ bị hủy diệt nhanh như vậy.”

“Tiếp theo sẽ tới lượt ông ta.” Gelanne ngồi cạnh ông, “Ellis đã chuẩn bị tốt rồi.” Từ lần hai người rời đến gia tộc Black, Ellis vẫn luôn chuẩn bị.

“Hận bản thân thằng bé thì tự thằng bé giải quyết, nếu không khúc mắc của thằng bé vĩnh viễn không cởi ra được.”

“Con biết ạ.”

“Giờ là thời buổi rối loạn,” Alves nói, “Gia tộc bạch phù thủy hỗn loạn, chắc sẽ làm bên phù thủy hắc ám kia di động, chúng ta, liền tạm thời quan sát đi.”

Giữa hắc bạch phù thủy sẽ phát triển thế nào, gia tộc trung lập như họ vẫn tạm thời quan sát thì tốt hơn.

Hogwarts:

“Harry.” Snape đón được Harry suy yếu, “Cảm thấy thế nào?”

Harry uống một ngụm chén trà anh đưa tới, hít sâu nhiều lần mới lắc lắc đầu, “Em không sao, ba ba bọn họ thế nào rồi?”

“Hiện nay Salazar thoát nhìn không tệ lắm, vết thương Godric đã bắt đầu phục hồi, Harry, làm phiền con rồi.” Rowena cười nhẹ nhìn Harry, khi cô xuất hiện ở Hogwarts lần nữa, cả người tiều tụy rất nhiều, người phụ nữ này gần như đã vào cực hạn, nếu không phải có bạn bè chăm sóc, có lẽ cô đã sớm bất tỉnh rồi.

“Con không sao.” Harry lắc đầu, cậu chỉ hỗ trợ thu pháp lực vào Godric, lấy cái này dẫn đường pháp lực hỗn loạn trong cơ thể anh. Salazar bên kia có Dyers giúp đỡ, Madtyna vì thân thể không tốt nên không thể giúp, dù sao trên người Harry mang theo một phần máu của Godric, nên chỉ có cậu mới có thể giúp Godric được, “Nhưng di đã tra ra được lời nguyên trên người ba ba chưa ạ?”

“Chưa tra ra.” Rowena lắc đầu, “Nhưng di tin pháp lực Salazar đang biến mất, chắc là do lời nguyên này.” Mà lời nguyên này cũng có thể là lý do Godric buông tha gia tộc Gryffindor.

“Di chưa từng thấy Godric bị thương nặng như vậy, người kia quả thực là không muốn sống.” Tay Helga còn đang run rẩy, cô là người đầu tiên chạy tới khi được Harry thông báo, là cô tự tay xử lý vết máu trên người Godric – gần như cả người toàn là máu, trên người kia không có chỗ nào lành lặn cả.

“Salazar bị người gia tộc Gryffindor tấn công tuyệt đối không thể khiến Godric giận như vậy, chắc chắn còn gì khác, có lẽ chính là lời nguyên mà chúng mình không tìm ra?” Rowena day trán muốn làm mình bình tĩnh lại, “Chắc chắn Godric biết lời nguyên kia là gì, nếu không cậu ấy sẽ không giận như vậy.”

“Con nhìn thấy chú ấy khóc.” Harry yên lặng đứng trong lòng Snape, nhìn Godric, đôi mắt xanh biếc tràn ngập lo lắng, “Đến nay chú ấy vẫn chưa buông tay ba ba.” Helga tự mình giúp Godric rửa sạch vết máu trên người, đương nhiên là biết.

Godric tới gần kéo tay Salazar, chẳng sợ họ dùng mọi cách cũng không thể làm Godric buông tay.

“Con nhìn thấy chú ấy khóc.” Harry lặp lại một lần, “Khi ba ba ôm chú ấy trở về, khi đó chú ấy liền nắm tay ba ba...”

Harry ở cửa không thấy được Salazar, là ở chỗ này đợi cả một đêm, Snape thì cùng cậu đứng ở cửa cả đêm, cho đến rạng sáng trời se lạnh, Salazar xuất hiện trong tầm mắt của họ.

“Ba ba.” Harry thở ra một hơi, “Ba...”

Có khỏe không...

Từ này còn ở trong miệng Harry chưa phát ra, cậu nhìn thấy người đầy máu trong lòng Salazar, mở to hai mắt.

Màu máu gần như nhuộm đỏ cả người chú, trên mặt cũng là máu, Harry gần như không nhận ra người kia.

Nhưng cậu thấy Salazar ôm thật chặt đôi phương, ghé vào tai chú nói, “Chúng ta về nhà rồi, Gody.”

Cậu nhìn thấy người đầy máu kia — Godric rơi nước mắt.

Sau đó, Harry cũng khóc.

Cậu gần như cho rằng Godric sẽ chết đi như vậy, nhưng may mắn là chú ấy còn thở.

Sau đó, trở lại Hogwarts Salazar cũng ngất đi, trong lúc bối rối Harry phát Thần Hộ mệnh cho Helga và Rowena.

Khi Rowena tới, Harry và Snape vừa mới mang Salazar và Godric về phòng họ.

Khi Helga thấy miệng vết thương của Godric cả người đều ngây ngẩn, khi xử lý thì tay đều run rẩy – những vết thương này tuyệt đối đã có vài ngày, thậm chí Godric còn chưa kịp xử lý đã vội vàng trở về.

Toàn bộ quá trình, tay Godric và Salazar gần như không buông ra.

Rowena tới hơn nửa tiếng sau, khi đó Helga còn chưa xử lý xong miệng vết thương của Godric.

Đây là lần đầu tiên hai cô thấy Godric và Salazar bị thương nặng như vậy.

“Ba ba bọn họ... không sao chứ ạ?” Harry cắn môi dưới hỏi.

“Sẽ không, hai người này rất ngoan cường, sẽ không đâu.” Rowena ngồi xuống vuốt đầu Harry, “Họ không sao.” Nhưng, không biết là đang an ủi Harry hay là đang an ủi mình nữa...

73. Chương 73: Lời Nguyên Sunstode

Sắp tới thời gian Hogwarts khai giảng, Salazar và Godric vẫn chưa tỉnh lại. Rowena nói đây là từ khi quen nhau tới nay, Salazar và Godric bị thương nặng nhất, ngủ lâu như vậy cũng không lạ.

Nhưng Harry vẫn lo lắng, hô hấp hai người nằm trên giường cực mỏng manh, luôn cảm thấy khi mình quay lại thì hai người sẽ dừng thở vậy.

May mắn chính là, suy nghĩ miên man của Harry không trở thành hiện thực.

Nhưng làm người ta lo lắng chính là, pháp lực Salazar đang mất dần vì nguyên nhân nào đó. Nếu cứ tiếp tục, Rowena lo Salazar không chỉ đơn thuần biến thành Squib – phải biết, thật ra Squib vẫn có pháp lực trong cơ thể, nhưng vì nguyên nhân đặc biệt mà họ không thể điều động thôi.

Rowena đoán, nếu cứ tiếp tục, Salazar rất có thể sẽ biến thành một Muggle – pháp lực trong cơ thể biến mất hầu như không còn, không có khả năng khôi phục, hoàn toàn trở thành một người bình thường.

“Nếu vậy, thảo nào Godric sẽ giận đến thế.” Rowena cắn tay trầm tư nói.

“Mất pháp lực biến thành Muggle, đối với Salazar mà nói, tuyệt đối là một việc vũ nhục.” Helga cau mày, “Godric mất lý trí cũng không lạ gì.”

“Không, không phải như vậy.” Harry chột nói.

“Sao?” Rowena nhìn Harry, “Harry, con phát hiện ra gì sao?”

“Anh trai nói cho con biết, khi anh ấy giúp ba ba dẫn đường pháp lực trong cơ thể ba ba, phát hiện có cái gì đó đang đánh sau vào trung tâm tuần hoàn pháp lực của ba ba, không phải muốn tách chúng ra, mà... như đã kích chúng nó.”

“Đã kích?” Rowena thay đổi sắc mặt, dường như cô nghĩ tới điều gì, vội vàng vọt vào phòng sách của mình.

“Mình có dự cảm, người nào đó ở gia tộc Gryffindor, lúc này đây, chết còn chưa hết tội.” Helga nhìn đáng vẻ Rowena vội vàng, nói.

“Chuẩn bị khai giảng.” Snape vẫn luôn trầm mặc nói.

“Đúng vậy, chuẩn bị khai giảng rồi.”

Hogwarts phong bế tin tức với bên ngoài, hiện tại dù bên ngoài đã hỗn loạn vì gia tộc Gryffindor hủy diệt, nhưng vì Godric và Salazar không ra mặt nên ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi gia tộc Gryffindor bị hủy diệt, dưới nhóm bạch phù thủy cầu xin, gia tộc Potter tạm thời ra mặt chủ trì, rất nhiều gia tộc phù thủy hắc ám bây giờ còn chưa dám động.

Nhưng, chờ khai giảng...

Helga chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chờ khai giảng, Hogwarts mở ra, những người đó có thể biết được tin mình muốn từ con mình.

Nếu Godric và Salazar quá ba ngày không xuất hiện trước mặt người khác, rất nhiều người có thể hiểu được họ đã xảy ra chuyện.

Đến lúc đó, dù có gia tộc Potter trấn trụ, chỉ sợ cũng không tránh được một hồi rung chuyển.

Salazar, Godric, hai tên các cậu, sao vẫn chưa thêm tỉnh?

Cuối tháng tám.

Salazar và Godric vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, làm người ta kinh ngạc là pháp lực Salazar không hề biến mất, nhưng thi thoảng sẽ bạo động ở phạm vi nhỏ. Vết thương trên người Godric ngược lại dần dần tốt lên, nhưng Harry sắc bén nhận ra, Godric và Salazar xuất hiện tình huống giống nhau – pháp lực tiêu giảm.

Tình huống Salazar vừa dừng lại tới Godric?

“Mình cảm thấy chắc chắn cậu ấy đã làm gì.” Nghe được lời của Harry, Helga hung hăng trừng Godric ngủ say một cái, “Nana, cậu tra được chưa?”

“Còn chưa,” Rowena mặt mũi nói, cô day day trán, “Có một chút manh mối, nhưng không hề lạc quan.”

“Rất khó giải quyết?”

“Ừ, chỉ sợ dù chúng ta xác nhận là lời nguyên gì cũng khó phá giải.” Rowena thở dài, “Mình tra thêm lần nữa.”

Chuyện này không gấp, nhưng giai giảng cũng tới rồi.

Làm người ta giật mình chính là, vào ngày thứ ba đếm ngược đến khai giảng, gia tộc Black không bỗng nhiên bị tấn công, toàn bộ biệt thự gia tộc bị phá hủy hơn một nửa, tộc nhân cũng tổn thương hơn nửa.

Cygnus gia tộc Black tức giận, điều động gia tộc phụ thuộc có thể điều động, toàn lực tra chuyện này.

Gia tộc Black gặp chuyện không may, làm gia tộc phù thủy hắc ám vốn rục rịch thoáng ngoan ngoãn lại.

Dù sao hiện tại tộc trưởng Slytherin còn chưa ra mặt, Slytherin chắc chắn không thể làm gì, không có gia tộc Black dẫn dắt, triệt để đả kích gia tộc bạch phù thủy gì đó, chỉ có thể là họ nằm mơ thôi.

Tin tức truyền ra, gia tộc bạch phù thủy thở phào một hơi, dù thế nào đi nữa, ít nhất trong ngắn hạn, gia tộc phù thủy hắc ám sẽ không thể làm ra điều gì.

Nhưng, một khi khai giảng, một khi họ xác nhận đúng là tộc trưởng Gryffindor và tộc trưởng Slytherin gặp chuyện rắc rối, vậy chỉ sợ lại là lúc giới phù thủy rục rịch.

Khi Harry nhận được tin của Ellis trong lòng áy náy một chút, nếu không phải ba ba họ gặp chuyện, thì Ellis còn muốn tính toán một thời gian nữa. Em ấy hoàn toàn có thể khơi nội loạn gia tộc Black rồi mới đi bước này, nói vậy chỉ cần một lần là có thể thu hết gia tộc Black vào tay.

Nhưng vì áp chế gia tộc Black cầm đầu phù thủy hắc ám rục rịch, Ellis chỉ có thể bí quá hóa liều.

Trải qua trận đột biến này, tiếp theo gia tộc Black bị tập kích, chỉ sợ sẽ khó khăn rất nhiều.

Nhưng áy náy nho nhỏ này ngay giây sau liền biến mất không còn, ừm... Ellis nói gì? Nếu coi em ấy là bạn thì đừng áy náy linh tinh.

Đúng vậy, cậu làm phiền Ron nhiều như vậy, khiến Hermione ham học lo cho cậu nhiều như vậy, có lúc nào cậu nói xin lỗi với Hermione và Ron hay không?

Nếu là bạn, thì đừng áy náy linh tinh.

Harry hồi âm gửi cho Ellis, cảm ơn một tiếng rồi đồng ý nói với Ellis rằng có cần giúp gì thì cứ việc nói, dù bản thân cậu có thể không làm được nhưng Sev nhà cậu có thể làm được – anh là đang trình diễn ân ái trước mặt người khác sao Harry? Ellis nhìn thư đen mặt nghĩ.

Trước một ngày Hogwarts khai giảng, gần như bầu không khí toàn giới pháp thuật đều ngưng trệ.

Tất cả mọi người đang chờ đợi, ban đêm khai giảng, bọn nhỏ viết thư về.

Nếu tộc trưởng Gryffindor và Slytherin không xuất hiện, vậy họ hoàn toàn có thể khẳng định họ đã bị thương nặng trong lần diệt tộc kia.

Cũng chính là ngày đó, Rowena rút cuộc tìm được lời nguyên mà Salazar trúng từ một quyển sách cũ nát.

“Lời nguyên Sunstode?” Harry lặp lại lời Rowena, “Nghe như tên đặt cho người ấy.”

“Rất nhiều lời nguyên đều được đặt tên theo người sáng tạo ra nó.” Mặt Rowena lạnh lùng, vô cùng lo lắng vì tư liệu mình tìm được, “Như lời tiên đoán Mona, lời nguyên Yekers, lời nguyên này xuất hiện sẽ mang lên sắc thái thần thánh, dùng một cái tên gọi để hình dung nó. Nhưng lời nguyên Salazar trúng phải, tuy thật lâu rồi không có ai dùng nhưng cũng có ghi chép lại.”

“Tình huống rất không tốt?” Helga ở một bên lo lắng hỏi.

“Ừ.” Rowena gật gật đầu, “Mình không biết họ tìm được lời nguyên và cách sử dụng nó ở đâu ra, nhưng hiện tại mình biết, đám người kia thật sự là chết không hết tội.”

Rowena mở sách ra, chỉ vào chữ trên đó, đơn giản mà nói, “Lời nguyên này hoàn toàn khác với cái khác, lời nguyên khác đơn thuần chỉ dùng thần chú và người thi thuật hiến tế, như máu, như pháp lực gì đó để hoàn thành. Mà lời nguyên này lại khác, người sáng tạo lời nguyên này là một Squib.”

“Squib?” Harry ngạc nhiên kêu lên, mà ngay cả Snape phía sau cậu cũng kinh ngạc nhướn mày.

“Đúng vậy, Squib, hẳn là một bậc thầy độc dược, vì từ chối một vị phù thủy hắc ám bảo hắn chế tạo độc dược theo yêu cầu mà bị phù thủy hắc ám đó biến thành Squib. Lòng hắn oán hận, dùng độc dược nuôi độc trùng, sau đó lại hạ chú trên độc trùng, nói vậy, mọi người chẳng mấy chú ý tới sâu nhỏ không phải sao? Con sâu này sẽ nhận lệnh của chủ nhân tiến vào thân thể người, sau đó lời nguyên này sẽ chuyển đến người đó. Thần chú mà một Squib có thể sử dụng thì có thể nghĩ hiệu quả của nó nhỏ cỡ nào, nhưng là, mượn con sâu đi vào thân thể phù thủy kia, lời nguyên đó đã được phóng đại gấp mấy lần.” Rowena chậm rãi nhắm mắt lại, dường như đang bình ổn hô hấp của mình, “Con sâu được độc dược nuôi nấng vô cùng độc, vừa tiến vào thân thể sẽ đóng quân ở gần trái tim người đó. Không ai có thể bắt nó ra, độc tố trên người nó sẽ chậm rãi tấn ra cơ thể người, làm người kia mỗi ngày bị kịch độc tra tấn, có lẽ người kia có thể dùng pháp lực chống cự nó, nhưng con sâu lại mang theo lời nguyên, chính là tiêu hao pháp lực người kia.”

“Nói cách khác, sở dĩ Salazar bây giờ còn không sao là vì pháp lực của Salazar rất mạnh, đủ để chống cự kịch độc này tấn ra?” Helga phản ứng rất nhanh, Salazar hôn mê mấy ngày nay không hề có hiện tượng khó chịu nào, chắc là pháp lực trong cơ thể đang có tác dụng.

“Đúng vậy, lời nguyên tiêu trừ pháp lực người kia rất dễ dàng, một lời nguyên Squib có thể thi triển được có thể nghĩ là không khó giải quyết. Nhưng lời nguyên này lại mượn con sâu kia để khuếch tán, con sâu kia bắt tử, chúng ta tiêu trừ lời nguyên trên người Salazar, giây tiếp theo, lời nguyên sẽ lại sinh ra, tiêu hao pháp lực Salazar, dù pháp lực Salazar cường đại nhưng vẫn bị tiêu hao.”

“Lời nguyên này...” Harry oán hận cắn môi mình, tức giận nói không ra lời.

“Bậc thầy độc dược kia dùng lời nguyên này để tra tấn phù thủy hắc ám tới chết, cũng vì không thể chịu đựng được thân phận Squib của mình mà tự sát, không để lại phương pháp giải trừ lời nguyên. Về sau lời nguyên này cũng không truyền ra ngoài, chỉ ghi lại trong một sổ gia tộc phù thủy. Rất nhiều người đã thử nuôi con sâu kia, vì dù sao cũng là phần quan trọng nhất của lời nguyên, nhưng được liệu nó cắn lại quá khó khăn để tìm, hơn nữa dù tìm được được liệu cũng không có nhiều người có thể chế tạo được độc dược theo sách để nuôi sâu. Vì thế nhiều năm như vậy không có ai dùng nó, không ngờ...”

Không ngờ, lời nguyên như vậy lại xuất hiện trên người Salazar.

“Nhưng, chú Godric cũng xuất hiện hiện tượng pháp lực suy yếu...” Harry bỗng ngạc nhiên mà nói.

Rowena thở dài nhìn Godric một cái nói, “Chỉ sợ Godric dùng bí pháp rồi, chuyển một nửa lời nguyên trên người Salazar đến người mình, để đánh rơi tốc độ pháp lực Salazar tiêu hao, tên gốc này...”

Cô khe khẽ thở dài.

Cái tên ngốc... làm người ta không thể trách cứ này.

74. Chương 74: Dạy Thay

Giống như Rowena đã nói, dù tra ra được lời nguyên Salazar trúng nhưng tình huống cũng không lạc quan.

Dù tìm được lời nguyên, nhưng cũng không tìm được phương pháp giải nguyên. Nếu muốn gửi gắm hy vọng vào nhóm bậc thầy độc được gia tộc Prince giúp đỡ, nhưng họ không chỉ cần nghiên cứu xem con sâu kia cần được nuôi bởi độc được gì, mà còn phải cẩn thận quyết định xem nên giải độc thể nào, trong ngắn hạn chỉ sợ họ không thể tìm ra cách.

Harry vẫn luôn mặt co mày cau.

Khó hiểu, cậu biết thời gian mình đã không còn nhiều.

Cậu đã bắt đầu liên tiếp mơ thấy thế giới ngàn năm sau.

Cậu ở đây gần sáu năm, không gian ngàn năm sau lại chỉ có một năm.

Đúng vậy, cậu thấy Hermione và Ron còn cầm sách giáo khoa năm thứ năm đi học, nhưng sách giáo khoa đã lật tới gần cuối, có nghĩa là thật ra thời gian ngàn năm sau mới gần tới cuối năm thứ năm. Nhưng cậu đã không thấy Umbridge trong trường nữa, chắc là hiệu trưởng đã thành công nhổ bỏ thể lực của Bộ Pháp thuật trong Hogwarts rồi.

Cậu mơ thấy Voldemort, dường như ông ta đang lên kế hoạch nào đó, nhưng không tìm thấy mình, ông ta hình như không kiên nhẫn, quyết định bắt đầu kế hoạch.

Harry không biết kế hoạch của ông ta sẽ sinh ra ảnh hưởng nào tới hiệu trưởng Dumbledore và các học trò trong trường, tuy địa điểm ông ta chọn là ở Bộ Pháp thuật nhưng ai biết nơi bắt đầu này có thể chuyển tới gần Hogwarts hay không chứ?

Harry biết, đó là tin tức không gian ngàn năm sau tiết lộ cho cậu.

Cậu chuẩn bị phải đi về.

Harry nói giấc mơ của mình cho Snape, Snape nói cho cậu biết, chính mình cũng mơ thấy cảnh tượng giống hệt.

Xem ra, giấc mơ này không phải vì lo lắng ngàn năm sau mà mơ thấy mà là tin tức không gian truyền lại.

Nhưng trong lúc này, thật sự Harry không muốn trở về.

Cậu còn không biết ba ba cậu sẽ ra sao, chẳng lẽ liền bị con sâu này tra tấn đến chết?

Chết tiệt, cậu chẳng giúp được gì cả!

Harry trách mình.

Buổi tối khai giảng, rất nhiều học trò vừa vào Hogwarts đã nhìn chỗ ngồi hiệu trưởng.

Nhưng chỗ ngồi hiệu trưởng trống làm bước chân họ gần như dừng lại một giây.

Rồi họ mới như không có việc gì mà đi đến chỗ Nhà mình.

Đầu tiên khai giảng vẫn là nghi thức phân loại, thời kỳ này tiếng ca của Mũ Phân Loại vẫn tàn phá màng tai người ta như trước, Harry đen mặt bịt tai lại.

“Được rồi, hiện tại...” Vì Godric không ở, lời dạo đầu khai giảng là do Rowena chủ trì, nhưng ngay khi Rowena vừa mới mở miệng, cửa lễ đường chợt đẩy ra, Godric mặc áo choàng màu lam nhạt xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Rowena nhìn người tới, thở ra một hơi, vẻ mặt căng thẳng cho tới giờ mới bình tĩnh lại.

“A, cô nghĩ hiệu trưởng của chúng ta tốt cuộc cũng hiểu được bạch kỳ mã ở rừng Trenary thật ra không có đẹp như vậy đúng không?” Rowena mở miệng, mang theo giọng trào phúng.

Godric mỉm cười sáng lạn, “Đúng vậy đúng vậy, bạch kỳ mã ở rừng Trenary làm sao quan trọng bằng các học trò đáng yêu của thầy chứ?”

“Hy vọng cậu không phải bị bạch kỳ mã đuổi ra nên mới về đây.” Rowena hừ lạnh nói.

“A, đừng tổ giác chứ Nana.” Godric thoát nhìn vô cùng ngại ngùng.

Các học trò hung quanh nở nụ cười.

Một số học trò cúi đầu, giấu suy nghĩ trong đáy mắt.

Không ai sẽ cho rằng Godric vì chạy tới rừng tìm bạch kỳ mã mà suýt bỏ qua lễ khai giảng, những học trò biết chuyện sẽ biết được thật ra Godric vẫn luôn ở Hogwarts không ra ngoài.

Cảm ơn thời không này còn chưa có “Nhật báo Tiên tri” cung cấp đủ loại “tin vĩa hè” cho giới phù thủy, dẫn đến hiện nay còn rất nhiều người không biết thật ra Godric không phải đi nghỉ phép.

“Được rồi, đừng để học trò chờ vị hiệu trưởng như cậu nữa.” Rowena có vẻ không kiên nhẫn, “A, cậu chỉ biết chơi thôi, làm sao để ý chứ.”

Hai người bạn này thường xuyên nói qua nói lại, các học trò cũng quen rồi, họ cười ha ha, nhìn Godric lưu loát trở lại chỗ mình, sau đó giơ tay lên với họ.

Tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

“Chào đón các trò, dù là ma mới hay ma cũ.” Trong một năm, chỉ có học trò mới tới buổi tối này mới có cơ hội nhìn Godric vị giáo sư tùy hứng khi chào đón học trò trở nên đứng đắn.

Dựa theo lời anh thì là mỗi khi chào đón một đám học trò mới, đối với học trò mà nói, đều là một chuyện quan trọng.

Ở trong này, thân phận học trò của họ mới thực sự bắt đầu.

Học tập, giao tiếp, mọi chuyện đều cực kỳ quan trọng với tương lai của họ.

Nên đương nhiên Godric muốn nghiêm túc làm việc.

Hiển nhiên, thái độ Godric cũng được các học trò mới có ấn tượng tốt.

Nhưng chỉ ngay hôm sau, họ sẽ lại giật mình rớt cằm vì một Godric tùy tiện, thoát nhìn hoàn toàn chỉ là một đứa trẻ không lớn.

Godric thích vẻ mặt này của họ, thường xuyên vui vẻ với vẻ mặt “tan biến ảo tưởng” của nhóm học sinh mới.

“Chào đón các trò chào đón bước ngoặt cuộc đời, dù trò tới từ gia tộc phù thủy hay trước đó chưa nghe nói cái gì là phù thủy, dù các trò trước đó chờ mong mình có thể trở nên cường đại hay sợ hãi sức mạnh không biết tên trong cơ thể, điều này đều sẽ trở thành lịch sử. Ở đây, các trò sẽ học tập khổng chế sức mạnh trên người mình, thể nghiệm tuyệt vời mà nó mang lại. Ở đây, các trò sẽ kết giao người quan trọng trong cuộc đời là... bạn thân — đương nhiên, có lẽ sẽ quen một nửa của các trò, ha, hiện tại nói chuyện này hình như hơi sớm — cho đến trước khi các trò mười bảy tuổi tốt nghiệp, nơi này sẽ trở thành gia đình thứ hai của các trò. Hogwarts xinh đẹp và thân bí thế nào chỉ khi các trò tự thể nghiệm mới có thể biết được. Thầy có một chút yêu cầu với các trò.” Anh dừng một chút, nhìn bọn nhỏ đang tập trung vào mình, mỉm cười, “Hãy coi người chung quanh mình là người thân, mỗi người đang ngồi, đều cực kỳ quan trọng với mình.”

Harry nhìn các học trò ngồi trên bàn, mỉm cười ấm áp.

Phía sau, tuy rằng bàn đầu cố định nhưng lúc này dãy bàn được đặt rất gần, hiện tượng “thăm hỏi” là cực kỳ bình thường. Dù là Slytherin cũng không thể cam đoan họ vẫn luôn ngồi ở dãy bàn mình. Lúc này, thành viên Slytherin không phải một đám bọn nhỏ chỉ biết ủng hộ lý luận máu trong chứ không thèm ngồi cùng “Muggle dơ bẩn”.

Đương nhiên lúc này Gryffindor cũng không phải một đám chỉ biết chính nghĩa, cho rằng Slytherin đều là đội dự bị cho Tử thần Thực tử.

Hogwarts vui vẻ hòa thuận như vậy, nói nó là một đại gia đình cũng không đủ.

Sau khi trở lại không gian của mình, cậu có thể xây dựng một Hogwarts tốt đẹp thế này không?

Không cần quá nhiều, chỉ cần bằng một nửa bây giờ là được rồi...

Sau khi lễ khai giảng chấm dứt:

“Godric, cậu không sao chứ?” Rowena đỡ Godric.

“Miễn cưỡng vẫn được.” Godric nói.

Lúc này Rowena mới chú ý tới sắc mặt Godric trắng bệch, nhưng dưới ánh ến cũng không rõ ràng mà thôi.

“Cậu thật sự ổn chứ?” Helga lo lắng hỏi.

“Làm bộ vẫn là có thể.” Rắc rối lớn nhất của Godric không phải là anh dời một nửa lời nguyện từ trên người Salazar, mà vì trước đó anh bị thương rất nặng, dẫn tới bây giờ anh suy yếu.

“Salazar đâu?” Rowena hỏi.

“Sarah cậu ấy tỉnh rồi, nhưng không tốt lắm, mình để cậu ấy nghỉ ngơi trước, mình đến đây chống đỡ giữ thể diện, ít nhất, phải trấn an một số người không phải sao?”

Anh biết rõ lợi hại trong đó, tuy anh không quan tâm hủy diệt gia tộc mình, nhưng anh còn không muốn giới pháp thuật vì anh mà trải qua rung chuyển. Dù sao sau khi Giáo Hội tấn công phù thủy còn không dễ dàng có thể an ổn ít ngày, đừng vì chuyện anh tiêu diệt gia tộc mình lại làm giới phù thủy rung chuyển, đến lúc đó lại đúng lúc cho Giáo Hội thừa cơ gây chuyện.

“Mình sẽ đi xem bên Gryffindor,” Từ khi thành lập trường mỗi năm khai giảng đều có chủ nhiệm phát biểu, “Mình lo cho Salazar, không để cậu ấy đi ra, đợi lát nữa mình lại dùng thuốc Đa dịch biến thành bộ dáng cậu ấy đi phát biểu cho bọn nhỏ Slytherin là được.”

“Cậu vừa mới tỉnh lại đã uống thuốc Đa dịch, không sao chứ?” Helga nhíu mày, có chút không tán thành.

“Không sao, mình chỉ nói vài câu rồi đi, bản thân Salazar đã không phải người nói nhiều, đứa nhỏ Nhà Slytherin cũng cực kỳ đúng mực, sẽ không sao đâu.”

“Chỉ hy vọng là vậy.” Rowena nói.

“Harry,” Godric vẫy Harry, Harry nghi hoặc nhìn anh, “Salazar vừa mới tỉnh, đợi lát nữa con tới phòng bếp lấy cho ba con một ít đồ ăn được không?” Godric sờ sờ đầu Harry.

“Dạ,” Harry đồng ý, “Vậy chú thì sao?”

“Chú không sao, vừa nãy ăn một chút trên bữa tiệc rồi, còn chịu được.” Anh vừa mới tỉnh lại, không thể cắn đồ quá nhiều dầu mỡ, chỉ đơn giản ăn một ít, mà vì chào đón học trò mới, gia đình gần như dùng hết tay nghề làm đồ ăn ngon, nhưng phần lớn những đồ ăn đó Godric hiện tại không thể ăn được.

Sau khi ba người Godric đi khỏi, Harry và Snape đến phòng bếp giám sát gia đình làm một ít đồ ăn nhẹ, rồi đi tìm Salazar.

“Ba ba.” Harry gõ cửa rồi đẩy cửa đi vào.

Salazar đang ngồi trên giường đọc sách, thoạt nhìn có chút mệt mỏi, nhưng mắt anh rất tỉnh táo, không có vẻ mơ màng.

“Lễ khai giảng kết thúc rồi?” Salazar thấy họ tiến vào, bỏ sách xuống.

“Da,” Harry gật gật đầu, “Ba à, ba có muốn ăn chút gì trước hay không?” Harry bưng đồ mình mang đến. Salazar nhìn đồ ăn trong đĩa, nghĩ nghĩ nói, “Cứ đợi chút nữa.”

Đợi tên gốc kia về rồi nói.

Harry biết nghe lời đặt đồ ăn qua một bên, cầm cốc sữa, “Chú Godric bảo con giám sát ba nhất định phải uống hết.” Harry vô tội nói.

Salazar nhìn đồ ăn trong tay Salazar, dừng một chút, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Cuối cùng anh vẫn nhận cái chén trên tay Harry.

Salazar đơn giản uống vài hớp, như nhớ ra điều gì, “Mấy ngày nay chỉ sợ ba không thể dạy bọn nhỏ, Harry, có thể nhờ con giúp ba dạy thay không?”

“A? Dạ... khoan đã,” Harry đáp một nửa chợt dừng lại, cậu phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng sau khi phản ứng kịp liền nhảy dựng lên, “Con? Dạy pháp thuật hắc ám?”

75. Chương 75: Khế Ước Hicks

“Con? Dạy pháp thuật hắc ám?” Harry chỉ vào mũi mình khó có thể tin được hỏi.

Được rồi, quả thật cậu đã từng nghĩ đợi khi trở lại Hogwarts, đợi khi giải quyết xong Voldemort, đợi làm xong mọi chuyện cậu sẽ không làm Thần Sáng nữa. Cậu ở lại Hogwarts làm giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, dù sao thành tích Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của cậu rất tốt, hơn nữa ở lại Hogwarts còn có thể chơi xấu Sev ở trong hầm không đi.

Nhưng, những cái đó đều là sau khi cậu tốt nghiệp.

Hiện tại, dù cậu ở nơi này sáu năm, nhưng thân thể cậu vẫn không trưởng thành, mà vẫn là một học trò năm sáu – cùng lắm là đợi khi mình trở lại thời không thì không thể không học năm sáu – là một học trò còn chưa tốt nghiệp.

Đương nhiên, theo thành tích của cậu, giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là một việc rất đơn giản, nhưng cậu thật không ngờ, Salazar lại cho cậu đi làm giáo sư pháp thuật hắc ám!

Đây... đây cũng quá kinh hoàng!

“Sao, Harry không muốn giúp ba ba chuyện này?” Salazar thản nhiên hỏi.

“Không phải...” Harry vội vàng phủ nhận, “Chỉ là, con sợ mình làm không tốt, dù sao... con hiểu phòng ngự thuật hơn.” Harry cúi đầu nói.

“Dựa theo tiêu chuẩn phù thủy hắc ám mà nói, quả thật pháp thuật hắc ám của con không đủ mạnh mà khi thi triển pháp thuật cao cấp cũng không đủ thành thạo, hơn nữa tri thức pháp thuật hắc ám của con thật ra rất thiếu thốn, nhưng Harry à, bây giờ, con dạy họ đã là một chuyện rất đơn giản, con hoàn toàn có thể đảm nhận.”

Salazar an ủi Harry.

“Nhưng mà... con còn cảm thấy không chân thật, bảo con làm giáo sư pháp thuật hắc ám...”

Đó không chỉ đơn giản là dạy pháp thuật hắc ám đâu.

“Harry,” Salazar sờ sờ đầu Harry, giọng nói lạnh lạnh mang theo chút ôn hòa, “Nếu là con, con có thể.”

Dạy pháp thuật hắc ám, không chỉ là dạy bọn nhỏ làm sao sử dụng mà còn phải dạy họ đối xử pháp thuật hắc ám thật sự thế nào.

Từ xưa đến nay pháp thuật hắc ám đều bị rất nhiều phù thủy coi là tà ác, chính là vì bản thân pháp thuật hắc ám có lực hấp dẫn quá lớn.

Bản thân pháp thuật hắc ám có lực hấp dẫn, có thể hấp dẫn một người mê hoặc chính mình trong vòng tri thức to lớn này, mà còn có thể làm người ta lợi dụng pháp thuật hắc ám đạt được lợi ích – đương nhiên, đây không phải là tất cả, dù sao con người đều có ham muốn của mình không phải sao?

Nhưng nếu làm quá thì pháp thuật hắc ám này sẽ vừa hại người lại tự hại mình.

Năm đó Salazar quyết định muốn dạy pháp thuật hắc ám cũng từng do dự, rất đông đứa nhỏ vào Hogwarts học tập, không loại trừ một số đứa nhỏ có thiên phú cực tốt về pháp thuật hắc ám, mà còn không dễ dàng mà mê hoặc chính mình trong quá trình học tập pháp thuật hắc ám, nhưng không phải mọi đứa nhỏ đều có thể học tập pháp thuật hắc ám đầy cảm dỗ mà vẫn giữ tỉnh táo.

Khi đó, suy nghĩ đến pháp thuật hắc ám có thể giúp bọn nhỏ tăng cơ hội sống sót từ tay Giáo Hội nên Salazar vẫn quyết định mở lớp pháp thuật hắc ám, nhưng lớp này sẽ do anh đảm nhận.

Muốn làm giáo sư lớp pháp thuật hắc ám này sẽ tự Salazar tuyển chọn, nếu không tìm thấy giáo sư thích hợp thì lớp này sẽ dừng lại.

Vị giáo sư dạy lớp pháp thuật hắc ám này, không chỉ phải có thành công trên pháp thuật hắc ám, mà còn phải có phẩm hạnh nhất định, như vậy Salazar mới có thể yên tâm hẳn sẽ không làm bọn nhỏ lạc đường.

Nói thật, Harry cũng không khá pháp thuật hắc ám lắm, nhưng Harry có lý trí, có thiện lương, đây mới là nguyên nhân Salazar yên tâm để Harry dạy thay.

Harry cuối cùng vẫn đồng ý — dù cậu vẫn luôn tỏ vẻ lớp này sẽ bị cậu làm hỏng.

Nhưng sự thật sau đó chứng minh, Salazar lựa chọn không sai.

Harry có một loại trách nhiệm mà người khác không hiểu được.

Mà phần ý thức trách nhiệm này khiến cho cậu nhanh chóng thích ứng thân phận giáo sư của mình.

Đúng vậy, như lời ba ba nói, cậu đến dạy thay là muốn dạy bọn nhỏ đến từ giới phù thủy hiểu được pháp thuật hắc ám, hiểu biết và sử dụng pháp thuật hắc ám. Trách nhiệm của cậu rất lớn, nên Harry tìm đọc rất nhiều tư liệu, mà còn hỏi người yêu nhà mình, cố gắng làm tốt.

Cậu là một người rất dễ thích ứng, mà còn nhập mình vào vai đó, cậu mới có thể hoàn thành nhiệm vụ ba ba giao cho mình rất tốt.

Dù chưa từng làm giáo sư, dù Harry cho rằng thật ra mình mới 15 16 tuổi nhưng ý thức trách nhiệm khiến cậu nhanh chóng thích ứng thân phận giáo sư, mà còn được các học trò nhất trí ca ngợi trong một thời gian ngắn.

Godric cũng không lên lớp, lớp của anh vẫn do Snape dạy thay, mà bản thân anh ngoài việc điều dưỡng thân thể còn tích cực giúp Rowena tìm biện pháp giải quyết lời nguyền.

Nhưng, không biết bắt đầu từ lúc nào lại xuất hiện tin đồn Godric và Salazar bất hòa.

Lý do là, một học trò thấy được hai người cãi nhau – đương nhiên cậu không nghe rõ nội dung cụ thể, nhưng thấy hai vị giáo sư rất quyết liệt, mà sắc mặt giáo sư Slytherin rất khó coi.

Lời đồn này không biết toát ra từ đâu, mọi người vốn còn không tin về sau lại nhận ra, học kỳ này bắt đầu từ lâu mà họ còn chưa thấy giáo sư Slytherin đến lễ đường.

Ngoài việc cãi nhau với giáo sư Gryffindor không muốn gặp thầy ở ngoài, thật sự các học trò không thể nghĩ thêm được lý do gì khiến Salazar không xuất hiện trước mặt người khác cả.

Vì thế, các học trò càng chắc chắn hai người họ cãi nhau.

“Mình nói nè, chuyện cãi nhau này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Đợi đám người Rowena phát hiện lời đồn này, đã không kịp ngăn lại nữa, cô đỡ trán hỏi hai người bạn tốt tới nay vẫn chưa làm cô bớt lo, “Hiện

tại bọn nhỏ trong trường đều cho rằng hai người cãi nhau mà còn rất quyết liệt, trong thời gian ngắn không thể làm hòa.”

Godric vuốt tay.

Ngày đó đúng là anh cãi nhau với Salazar, còn nguyên nhân thì...

Godric liếc Salazar một cái, lại thở dài.

Người nào đó rất không hài lòng vì anh chuyển dời một nửa lời nguyên lên người mình, không, phải là cực kỳ bất mãn mới đúng.

Được rồi được rồi, Salazar là quan tâm anh nên ngày đó Sarah mới giận như vậy.

Các học trò cho là họ cãi nhau đúng là sự thật, nhưng có thể họ không biết nguyên nhân – Godric cũng may mắn là họ không biết nguyên nhân, nói cách khác chắc chắn sẽ khiến cho trường học lòng người hoảng sợ.

“Có điều, Godric à, lúc trước cậu làm thế nào mà chia sẻ gánh nặng lời nguyên mang lại với Salazar vậy? Mình nhớ rõ lời nguyên kia do con sâu đó mang lại, con sâu kia sống gần trái tim không lấy ra được, cậu chắc không mang con sâu kia lên người mình mới đúng.” Rowena tò mò hỏi.

Sắc mặt Godric có chút mất tự nhiên, nhìn tới nhìn lui chính là không trả lời câu hỏi của Rowena.

“Hử?” Rowena nhìn rõ không thích hợp, cô kéo áo Godric, uy hiếp, “Thành thật trả lời cho mình.”

“Cái kia...” Godric nhìn Salazar, đối phương cũng không quan tâm anh – đó là đương nhiên, nhắc tới chuyện kia Salazar vẫn tức giận – mà Helga thoát nhìn giống Rowena rất muốn biết đây là chuyện gì, cho nên không giúp đỡ, còn Harry... ôi, đừng mong tên nhóc kia sẽ cứu anh.

“Hử?” Rowena lần thứ hai uy hiếp nhìn anh.

“Mình... dùng khế ước...” Godric cuối cùng vẫn thẳng thắn.

“Khế ước?” Rowena có chút kinh ngạc, không ngờ lại nhận được đáp án này.

“Khế ước hôn nhân cao nhất, chia sẻ mọi thứ với bạn đời,” Pháp lực, sinh mệnh, ốm đau, thậm chí là... lời nguyên.

“Khế ước hôn nhân cao nhất?” Rowena khẽ nói, “Khế ước Hicks? Cậu lại có thể thành công sử dụng khế ước Hicks!”

Khế ước Hicks, khế ước hôn nhân cao nhất thời đại này, nó vốn là một suy nghĩ “hôn nhân thần thánh” mà một phù thủy nói ra.

Dưới suy nghĩ này, lợi dụng thẻ ước và pháp lực, hai người yêu nhau định ra khế ước hôn nhân, từ đó về sau cùng chung sinh mệnh, cùng chung linh hồn mọi đau khổ.

Khi một người chết đi, người kia cũng chết đi.

Nhưng, khế ước hôn nhân này trước đó chỉ là một viễn tưởng.

Sử dụng chung pháp lực, thậm chí là cùng chung sinh mệnh và linh hồn, không chỉ yêu cầu pháp lực phù hợp mà linh hồn cũng phải phù hợp.

Godric và Salazar, một bạch phù thủy một phù thủy hắc ám, lĩnh vực pháp thuật của hai người hoàn toàn khác nhau, Godric lại muốn lợi dụng khế ước Hicks để chia sẻ lời nguyên trên người Salazar, cần mạo hiểm cỡ nào chứ?

“Tên chết tiệt, cậu lại dám sử dụng khế ước Hicks, cậu có biết hành động đó nguy hiểm thế nào không!” Rowena hung tợn nhìn anh.

“Nên Salazar khi đó mới tức giận.” Godric bắt đầu dĩ giơ tay đầu hàng.

Salazar cũng không phản đối cùng Godric định ra khế ước hôn nhân, anh yêu Godric, cùng anh kết thành bạn đời, Salazar cũng không bài xích, nhưng Godric sử dụng khế ước là quá mạo hiểm.

Khế ước Hicks, khảo nghiệm độ phù hợp về pháp lực và linh hồn của hai người, nó cũng như các khế ước hôn nhân khác, nếu không thể thi triển thì thôi, đơn phương sử dụng khế ước Hicks, nếu không thành công thì linh hồn người thi lời nguyện sẽ phải bị thương nặng, mà rất có thể xuất hiện hiện tượng pháp lực bị cắn nuốt.

Salazar và Godric, một cái chuyên về pháp thuật hắc ám, một cái chuyên về bạch pháp thuật, lĩnh vực pháp thuật đã khác biệt, sử dụng khế ước Hicks, tỷ lệ thành công chưa tới 5%.

Nhưng thật không ngờ, Godric lại có thể thành công sử dụng khế ước Hicks, ép định ra khế ước hôn nhân, ép dời đi lời nguyện Salazar trúng phải.

Hành vi mạo hiểm này bị nhóm bạn tốt tức giận mắng.

Nhưng cuối cùng họ chỉ có thể thở dài một tiếng.

Nếu không phải hai người này yêu đến tận cùng linh hồn, sao khế ước Hicks có thể thành công chứ?

76. Chương 76: Cầu Xin

Khai giảng một tháng sau, lời đồn Hogwarts đã biến sinh ra đủ thể loại.

Rất nhiều người cho rằng lần này chủ nhiệm Slytherin và chủ nhiệm Gryffindor cãi nhau chắc chắn rất nghiêm trọng, vì dù trước kia họ cũng cãi nhau nhưng chưa từng vượt qua một tuần. Mà bọn nhỏ trường học đã không thấy giáo sư Slytherin ở lễ đường tròn một tháng rồi, thậm chí lớp pháp thuật hắc ám vốn là giáo sư Slytherin dạy cũng là con nuôi của thầy dạy thay.

Ngay lúc bọn nhỏ còn đang nghị luận sôi nổi khi nào Salazar và Godric sẽ làm hòa, thì tin tức đến từ thế gia phù thủy lại khiến bọn nhỏ Hogwarts có chủ đề nghị luận mới.

Không lâu sau khi bị tấn công gia tộc Black không lúc này lại bị tấn công lần nữa, thậm chí đại thiếu gia gia tộc Black bị thương nặng hôn mê, hiện tại mây đen bao phủ khắp gia tộc Black.

Harry biết, Ellis bắt đầu hành động rồi.

Mà nói, gia tộc Black đối chủ, sớm thì ba tháng, nếu chậm thì có lẽ cần nửa năm.

Vượt qua nửa năm không thể đánh gia tộc Black thì Ellis sẽ ở thế bị động.

Nhưng Harry tin chắc, bạn mình sẽ không thất bại.

Về phương diện khác, rốt cuộc Rowena tìm được biện pháp, nhưng biện pháp này là cách tốt nhất trước khi tìm được biện pháp khác.

“Mượn trận pháp?” Harry chớp mắt mấy cái, nhìn Rowena.

“Ừ, mượn sức mạnh của trận pháp, giảm bớt tốc độ độc tố vận hành, làm người ta có thể hôn mê, đợi con sâu kia chết đi.” Rowena gật gật đầu, “Đây là cách tốt nhất hiện nay dĩ có thể tìm được, nếu chúng ta không lấy được con sâu chết tiết kia ra, vậy phải chờ nó tự chết.”

“Nhưng, phải đợi bao lâu ạ?” Harry hỏi.

“Dĩ cũng không biết, theo sách ghi lại, con sâu được nuôi bằng độc dược này đã thuộc loại sinh vật huyền bí, sống rất lâu.”

“Sinh vật huyền bí?” Harry chớp mắt, “Giống như Nagini ạ.”

“Nagini?”

“Dạ, cạnh Voldemort có một con rắn lớn, hiệu trưởng nói đó là một con rắn pháp thuật, cũng là rắn pháp thuật do con người tạo ra.”

“Sinh vật huyền bí do con người tạo ra luôn sống rất lâu, ngoài việc pháp lực của chúng không bằng sinh vật huyền bí thực sự thì năng lực khác gần như không khác gì với sinh vật huyền bí cả,” Helga bổ sung, “Trừ khi bị giết nếu sinh vật huyền bí sống ít nhất là ba trăm năm.”

Nhưng, dù phù thủy sống rất lâu, thời gian của họ chẳng qua cũng chỉ chưa tới hai trăm năm mà thôi.

“Lợi dụng trận pháp, có thể làm người ta chìm vào hôn mê, duy trì trận pháp vận chuyển chính là pháp lực con người, cái này không cần cố gắng chuyển vận, trận pháp sẽ chậm rãi hấp thụ pháp lực con người. Pháp lực duy trì trận pháp vận chuyển cũng không cần nhiều, chúng ta không lo lắng, nhưng trận pháp này cần tinh thạch.”

Mà một viên tinh thạch chất lượng tốt cũng chỉ có thể duy trì trận pháp vận chuyển khoảng 50 năm mà thôi.

“Ở tầng hầm mình thu thập rất nhiều tinh thạch, về tinh thạch chắc không cần lo lắng.” Godric nói, tài sản của riêng anh đều đặt ở phòng chứa trong trường, hoặc nói là tầng hầm “nhà” mà anh và Salazar xây dựng, không đặt trong lâu đài Gryffindor. Đương nhiên, sau khi Gryffindor bị diệt tộc thì những tài sản đó ngoài việc chia cho những tộc nhân đi theo Godric thì số còn lại cũng được Godric thu vào túi.

Mà trận pháp cần thi thoảng đổi mới tinh thạch, cái này Herpo có thể làm được.

Herpo thuộc loại Tử Xà, trừ khi Tử Xà bị giết, nếu không chúng cũng sống khoảng 1000 năm. Nếu Salazar bọn họ chọn phương pháp này thì không cần lo vấn đề thay đổi tinh thạch cho trận pháp vận chuyển.

“Nhưng... các cậu biết đó, phải chờ con sâu này chết đi các cậu mới tỉnh lại được, đoán chừng, cũng phải vài trăm năm sau.” Rowena do dự nói.

Bên trong kho sách gia tộc Ravenclaw, quả thật có một quyển sách miêu tả làm thế nào để con người chìm vào trạng thái hôn mê, rồi dùng trận pháp nuôi thân thể, đợi thời gian thích hợp sẽ làm người ta tỉnh lại. Nhưng nếu Godric và Salazar sử dụng phương pháp này, có lẽ, đợi hai người tỉnh lại thì các cô cũng đã mất rồi.

Tuy tìm được biện pháp, nhưng trong khoảng thời gian ngắn họ vẫn không thể lựa chọn.

Hoặc mặc kệ con sâu kia, đợi pháp lực hai người tiêu hao gần như không còn rồi mất, hay là lựa chọn phương pháp này, nhưng đợi sau khi họ tỉnh lại cũng là cảnh còn người mất?

Ai cũng không thể lựa chọn.

Im lặng một hồi, Harry do dự mà mở miệng, “Vì sao không phải bốn người cùng ngủ say ạ?”

“Ừ?” Rowena kinh ngạc nhìn Harry, hiển nhiên vì Harry lại nói như vậy.

“Bốn người cùng ngủ say, rồi đồng thời tỉnh lại, như vậy sẽ không còn cô đơn nữa không phải ạ?”

Tuy ích kỷ một chút, nhưng gia tộc Ravenclaw có người quản lý, mà gia tộc Hufflepuff nghe nói cũng không có chuyện lớn gì, chỉ cần tìm ra người thừa kế... Sau khi Ellis tóm được gia tộc Black, giới phù thủy hẳn có thể yên bình một thời gian.

“Hơn nữa, con hy vọng mọi người có thể cùng con tới ngàn năm sau đi xem, đi... cứu Hogwarts.” Harry cúi đầu nói.

Khi Harry đến trường, các Nhà phân tách nhau đã rất nghiêm trọng, quanh mình, không phải nói Slytherin đều là dự bị cho Tử thần Thực tử, thì nói Muggle là dơ bẩn, nói Muggle làm bẩn huyết thống phù thủy.

Phân hóa hai cực như vậy, dường như ở thế giới Harry là thật bình thường, giống như nếu một ngày nào đó, Slytherin và Gryffindor làm hòa mới là do Merlin bị vua Arthur đặt trên giường nên không thể quan tâm họ mới dẫn đến tình cảnh đó.

Harry cũng quen một thế giới như vậy.

Đối với Harry mà nói, dường như trắng hay đen đều quá rõ ràng, phù thủy học tập pháp thuật hắc ám là xấu, phù thủy không học pháp thuật hắc ám chính là tốt, vui vẻ giúp người khác là tốt, dùng pháp thuật hắc ám làm chuyện xấu thì là xấu vậy.

Thế giới như vậy, quá rạch ròi, quá thuần khiết, cũng quá... ngu xuẩn.

Cho đến khi vào thế giới này, cho đến khi khôi phục ký ức, cho đến khi yêu Severus, cậu mới biết được, hóa ra Gryffindor và Slytherin có thể hài hòa ngồi xuống cùng uống trà trưa, dù không nói gì cũng có thể trải qua một buổi chiều. Cậu mới biết được, dù là học pháp thuật hắc ám, nhưng người học pháp thuật hắc ám không nhất định đều là xấu, có đôi khi, pháp thuật hắc ám thậm chí có thể cứu sống người khác. Cậu mới biết được, hóa ra Hogwarts cũng có thể ấm áp như vậy.

Nhớ lại thế giới của mình, trường học của mình, giao tiếp với nhau, những đứa trẻ đó rõ ràng còn nhỏ như vậy, cũng đã học được cách dùng thành kiến nhìn người khác, đây... không phải là Hogwarts.

“Ba ba, đi tới thời đại con, cứu Hogwarts đi.” Harryry cầu xin.

Là ai nói người sáng lập Slytherin tôn sùng máu trong cho rằng Muggle không nên tiến vào giới phù thủy? Là ai cho rằng người sáng lập Gryffindor là một người lỗ mãng, dù làm gì đều dũng cảm tiến tới là tốt? Là ai cho rằng người sáng lập Ravenclaw chỉ biết đọc sách, cho rằng sách mới là tất cả? Là ai cho rằng người sáng lập Hufflepuff đều nói bọn nhỏ nhà cô không có tiếng tăm gì cũng không quan tâm gì hết, chỉ cần học tập là tốt rồi?

Lịch sử về bốn nhà sáng lập năm đó, yêu cầu đối với bọn nhỏ năm đó, theo thời gian ngàn năm đã bị vắn vẹo nhiều như vậy.

Hogwarts như thế, còn có thể gọi là gia đình phù thủy sao?

Nên, Harry hy vọng bốn nhà sáng lập có thể cùng cậu tới ngàn năm sau, có thể giúp Hogwats.

Ít nhất, Hogwarts không thể cứ tiếp tục thế này, cứ thế, Hogwarts sớm hay muộn sẽ bị hủy diệt.

“Harry...”

“Ba ba, con muốn cho ba xem Chậu Tưởng Ký.” Harry ngẩng đầu nhìn Salazar, “Con cảm thấy, mọi người cần nhìn xem rốt cuộc Hogwarts ngàn năm sau là thế nào.”

Salazar nhìn vẻ mặt Harry, cuối cùng gật gật đầu.

Harry rút ký ức mình ra.

Lời nói có liên quan tới các Nhà, có liên quan tới cái nhìn của bạn mình với Nhà Slytherin, có liên quan tới cái nhìn của Nhà Slytherin với các Nhà khác, mọi thứ đều hiện rõ trước mặt đám người Salazar.

Đám người Salazar nhìn mọi chuyện xảy ra trong trí nhớ, vẻ mặt vô cùng xấu.

Họ đã từng biết được tình huống ngàn năm sau từ Snape, biết được có nười lấy danh nghĩa gia tộc Slytherin để hủy diệt “mọi phù thủy máu lai”, nhưng họ không ngờ, ngay cả trong Hogwarts cũng nghiêm trọng thế này.

“Harry,” Dyers luôn ở bên cạnh không lên tiếng nhìn Chậu Tưởng Ký, bỗng nhiên mở miệng, “Người gia tộc này...” Anh nhúu mày.

Harry nhìn hình ảnh hiện ra không trung (hãy coi như là có thật), nơi đó, Draco Malfoy đang khiêu khích với Ron.

“Draco Malfoy, con trai độc nhất của gia tộc Malfoy.” Harry nói.

Dyers nhúu mày.

“Đây quả thực... rất kỳ cục.” Rowena nhìn hình ảnh hiện ra từ ký ức Harry, tức giận đến mức cả người run rẩy, “Đây... đây là Hogwarts sao?”

Hogwarts của họ, kiêu ngạo của họ, tâm huyết của họ lại bị phá hỏng thành thế này!

“Hiệu trưởng của các con lại để tình huống này xảy ra!”

“Hiệu trưởng không ngăn cản nổi.” Harry âm thầm cúi đầu, “Mọi người tin Slytherin chính là dự bị cho Voldemort, họ tin Slytherin đều ra phù thủy hắc ám, tin chắc chỉ cần cha chú là Tử thần Thực tử, thì con

cái cũng là Tử thần Thực tử,” Không biết thế nào, Harry bỗng nhiên cũng nhớ tới Hogwarts cậu còn chưa tới, khi vừa gặp Ron trên tàu, Ron nói những lời, “Phù thủy hắc ám đều ra từ Slytherin...”

“Mà cái gọi là gia tộc phù thủy máu trong lại cho rằng phù thủy máu lai không nên làm bản dòng máu của chúng ta...”

Khi còn chưa phân loại, Malfoy cũng đã nói, “Hy vọng cậu có thể biết, kết bạn với ai mới tốt cho mình.”

“Lý thuyết do đời trước dạy cho bọn nhỏ, hiệu trưởng căn bản không thể ngăn cản được suy nghĩ của bọn nhỏ.”

Trước khi còn chưa nhập học, quan niệm của rất nhiều bọn nhỏ đã ăn sâu bén rễ rồi.

“Nên, ba ba, cùng con tới ngàn năm sau đi, đi... cứu Hogwarts.”

– Hết chương 76 –

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: liên quan tới Chậu Tưởng Ký, tôi nhớ rõ khi hiệu trưởng cho Harry nhìn Trelawney tiên đoán là không cần phải chui vào trong, mà một bóng người xuất hiện trong không khí rồi nghe được tiếng nói. Nên, vì giải thích được một cái chậu không thể nào cho nhiều người chui vào, Nguyệt Nguyệt liền đặt ra những ký ức đó xuất hiện giữa không trung.

77. Chương 77: Trở Về

Cuối cùng Salazar cũng đồng ý với Harry.

So với việc không biết mình tỉnh lại lúc nào còn không bằng đi ngàn năm sau nhìn xem, vì phòng ngừa những tên ngu ngốc hủy diệt Hogwarts mà anh yêu.

Vì thế, Salazar đồng ý Harry.

“Chuẩn bị mọi thứ cho tốt, chúng ta còn có thể chống đỡ ba bốn tháng.” Ba bốn tháng, chắc cũng đủ để họ chuẩn bị.

“Nếu cậu đưa theo ý của Godric, không làm gì mà cứ nghỉ ngơi, thì chống đỡ một năm cũng không vấn đề gì.” Nhưng thực hiện nhiên, đây là chuyện không thể nào.

Họ phải làm rất nhiều chuyện, kể cả sắp xếp những chuyện sau này cho Hogwarts, tuyển hiệu trưởng tiếp theo, còn cả trận pháp phòng ngự của Hogwarts nữa.

Trong trường học đã truyền tin đồn Salazar không ở Hogwarts, Salazar biết chuyện này nhưng cũng không đi ra ngoài làm rõ lời đồn.

“Cứ để họ cho là vậy đi.” Salazar thản nhiên nói.

Để hợp lý, những ngày tiếp theo anh sẽ không xuất hiện ở Hogwarts nữa.

“Hóa ra, trên “Hogwarts – một lịch sử” nói Salazar rời khỏi là chuyện này?” Harry khi thấy phản ứng của Salazar với lời đồn này, mơ hồ nói.

“Cái gì?” Rowena nhìn Harry, có chút kinh ngạc.

“Trong “Hogwarts – một lịch sử” ghi lại một chuyện khi mới thành lập trường, ở trên nói vì Godric Gryffindor kiên trì tuyển phù thủy Muggle mà Salazar Slytherin hết sức khó chịu, cãi nhau một trận rồi rời khỏi Hogwarts.” Harry đơn giản nói, “Khi đó con và Sev còn lo chuyện này kia, hiện tại xem ra, cãi nhau là thật, nhưng nguyên nhân thì hoàn toàn bị xuyên tạc.”

Rowena và Helga nhìn nhau vài giây, cười phá lên.

“Godric và Salazar quả thật thường xuyên cãi nhau.” Rowena vừa cười vừa nói, “Đến nay chúng ta vẫn không biết vì sao Salazar bình tĩnh như vậy chỉ cần đụng tới Godric là hoàn toàn không để ý tới hình tượng, nhưng Harry con phải biết, rời nhà gì đó, khá hợp với tên gốc Godric chứ không hợp với Salazar.”

Harry gãi đầu, không nói chuyện.

“Được rồi, đừng để ý chuyện đó, hiểu chưa?” Rowena sờ sờ đầu Harry.

“Ồ dạ...” Harry gật gật đầu.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật cậu không cần bối rối nhiều vậy.

Cậu và Severus vốn sợ mình đến sẽ thay đổi quỹ đạo vận mệnh nơi này, nhưng nhiều năm như vậy, đến hôm nay Harry mới phát hiện, chính mình dường như chỉ dẫn theo vận mệnh, làm những chuyện này căn bản là phát triển theo quỹ đạo lịch sử.

Đến tận cùng là vì lịch sử ghi lại như vậy nên cậu mới làm thế, hay là vì cậu làm vậy mà lịch sử mới ghi lại thế, cái này giống như một câu hỏi tuần hoàn từ trước tới nay “gà có trước hay trứng có trước” làm người ta khó có thể tìm được đáp án.

Nếu không tìm thấy đáp án, vậy thì đừng để ý quá nhiều, dù sao cho tới nay chuyện cậu sợ hãi không xảy ra, lịch sử vẫn phát triển theo quỹ đạo cậu biết – được rồi, dù rất nhiều sự thật chẳng hợp với lịch sử gì cả.

Vì thế, đối với Harry hiện tại mà nói, cậu chỉ cần đợi mọi chuyện kết thúc là tốt rồi.

Chỉ rất ít người biết kế hoạch của đám Salazar.

Những người này luôn luôn quan hệ tốt với bốn người, sau khi bốn người họ rời khỏi, chắc giới phù thủy cần họ chống đỡ một thời gian.

Vốn bốn người tranh cãi không ngừng, chậm chạp quyết định địa chỉ ngủ say, sau đó, Salazar thiết lập địa điểm ở chỗ sâu trong Rừng Cấm.

Họ muốn vẫn luôn làm bạn với Hogwarts.

Cuối cùng, họ chọn chỗ sâu trong Rừng Cấm.

Nơi đó họ sắp xếp hàng loạt, rồi khế ước giữa Hogwarts và sinh vật huyền bí trong Rừng Cấm, nên họ cho rằng đó là nơi tốt nhất.

Chỉ cần Hogwarts bắt diệt, Rừng Cấm sẽ không gặp chuyện gì.

Nếu Hogwarts diệt vong...

Vậy, có lẽ họ cũng không cần phải tỉnh lại.

Harry ghen hòng nhìn đám người Salazar thiết lập một loạt phòng hộ ở gần chỗ sâu trong, quay đầu nhìn Snape, “Năm đó khi em tiến vào, sao lại không chết nhỉ?” Snape cười cười, sờ sờ đầu Harry, không nói gì.

Godric tìm con đường dành riêng cho Herpo đi từ gần chỗ sâu trong tới phòng chứa, tiện cho Herpo giúp họ hoàn thành việc thay tinh thạch trên trận pháp.

Cùng lúc đó, họ cần học phát âm tiếng Anh ngàn năm sau, dù sao tiếng Anh cổ khác nhau rất lớn với tiếng Anh hiện đại, vì thế, Harry và Snape lại thêm một nhiệm vụ, chính là giúp họ có thể nắm giữ tiếng Anh hiện đại sớm nhất có thể.

Dạy những học trò kia pháp thuật hắc ám đã đủ khiến Harry bất đắc dĩ, không ngờ lại có một ngày cần họ dạy bốn nhà sáng lập Hogwarts. Harry căn bản không thả lỏng trong quá trình giảng dạy, làm đám người Rowena tức giận.

May mắn là so với Harry, tốc độ học tập của bốn nhà sáng lập khiến người ta phải giận dữ.

Không đến nửa tháng, Harry liền giải phóng.

Khi đó, bốn nhà sáng lập đã hoàn toàn có thể lưu loát sử dụng tiếng Anh hiện đại nói chuyện với họ, làm Harry về mặt cầu xin nhìn Severus mong an ủi.

Không thể nào, cậu từ nhỏ tới lớn sống ở thế giới ngàn năm sau thì thoảng ngữ pháp sẽ sai lầm, thậm chí còn có thể viết sai một từ, nhưng ba ba cậu trong một thời gian ngắn ngủi nắm giữ tiếng Anh hiện đại, hơn nữa không sai từ sai câu, thật sự làm người ta muốn khóc.

Hơn một tháng sau, gia tộc Black đổi chủ, Ellis ở giới phù thủy đã trở thành tộc trưởng gia tộc Black, cùng lúc đó, hôn lễ của cậu và Gelanne Prince cử hành cùng ngày với ngày cậu trở thành gia chủ.

“Sev, không ngờ gia tộc Prince và gia tộc Black lại có mối quan hệ này.” Hôn lễ hôm nay, Harry ngạc nhiên nhìn Severus.

Severus liếc mắt một cái, “Ý em là gì?”

“Cái kia...” Harry không được tự nhiên nhìn Severus, “Nể mặt Prince và Black đã từng tốt như vậy, sau khi anh trở về đừng giận ba đỡ đầu của em, chú ấy để em giải quyết có được không?”

“Hừ?” Snape nhìn Harry, không nói.

“Em cam đoan, em có thể giải quyết được Sirius, thật đó.” Harry giơ hai tay cam đoan.

Snape nhìn Harry một hồi lâu, thậm chí Harry còn cho rằng anh không thể đáp ứng, vì theo sự hiểu biết của mình, muốn Sev ở chung hòa bình với ba đỡ đầu quả thực không có khả năng.

Thậm chí họ không thể làm đến mức không nói lời nào.

Vì hành vi của đối phương luôn làm họ không vừa mắt nhau, một từ thôi cũng có thể làm họ cãi nhau.

Ngay lúc Harry thất vọng, giọng Snape thản nhiên vang lên bên tai Harry, “Ta chỉ có thể nói, ta sẽ cố.”

“Thế là đủ rồi.” Harry ôm cổ Snape, “Bên Sirius em sẽ nói chuyện với chú.”

“Harry.” Cách đó không xa, Ellis đã đi tới.

“Ellis.” Harry vui vẻ vẫy tay với Ellis, “Chúc em hạnh phúc,” cậu nói.

“Cám ơn anh, Harry.” Ellis cười nói, “Em nghe nói hai người phải trở về?”

“Ừ.” Harry gật gật đầu, có chút buồn.

“Em đã nói với Gelanne rồi.” Ellis cười nói, “Đợi khi hai người bọn em mất đi, chúng em sẽ phong ấn pháp thuật lên bức ảnh, vậy, bức ảnh chúng em có thể nói chuyện với mọi người đúng không?”

Harry lau lau nước mắt, “Được, cứ thế nhé.”

Nói như vậy, chờ anh trở lại ngàn năm sau, chúng ta sẽ gặp lại.

Chẳng sợ khi đó hai người đã trở thành bức ảnh.

Hôn lễ qua đi, trận pháp ở chỗ sâu trong Rừng Cấm cũng hoàn thiện khá tốt rồi.

Một ngày nào đó, Salazar gọi Harry tới.

“Ba ba?” Harry nghi hoặc nhìn anh.

“Harry, cái này cho con.” Salazar đưa một thứ cho Harry.

“Đây là?” Salazar đưa cho Harry một cái huy chương, Harry nhìn huy chương kia, có chút quen mắt.

“Tín vật của tộc trưởng gia tộc Slytherin, từ hôm nay trở đi, con chính là tộc trưởng gia tộc Slytherin, không có tộc huy này, dù là ba cũng không thể mở ra biệt thự Slytherin hiện tại.”

“Ba ba, cái này...” Harry sợ tới mức gần như không dám chạm vào cái huy chương kia.

“Harry, con cầm đi.” Salazar vỗ vỗ Harry để cậu yên tâm.

“Slytherin trải qua lần “dọn dẹp” trước đó, người còn lại đều làm theo lời ba ba, ba ba đã sắp xếp cho họ, gia tộc Slytherin không nên tiếp tục tồn tại.”

Sau khi suy nghĩ kỹ lắm Salazar mới sắp xếp, may mắn là không giống gia tộc Gryffindor, gia tộc Slytherin các tộc nhân vô cùng nghe sắp xếp của Salazar.

“Nhưng...” Đường như Harry còn muốn nói gì, nhưng Salazar đã quyết định, không thể thay đổi.

“Cầm nó đi, ngàn năm sau mở lại biệt thự Slytherin, để nó ngủ say một thời gian.” Tương lai giới phù thủy, nếu gia tộc Gryffindor ngã xuống, Slytherin còn tồn tại chỉ biết sẽ trở thành mục tiêu của công chúng, gia tộc Slytherin phải tạm thời phong bế.

Cuối cùng, Harry vẫn nhận huy chương.

Trở thành tộc trưởng Slytherin một cách đầy bất ngờ, khiến Harry có loại cảm giác không chân thật.

Nhưng không đợi cậu thích ứng, Rowena tuyên bố đã đến giờ rồi.

Họ đến chỗ sâu trong Rừng Cấm, nằm trong trận pháp trước đó đã chuẩn bị tốt, vì được pháp lực dẫn dắt trận pháp lập tức khởi động.

Pháp lực mạnh mẽ quay chung quanh bốn người, bao bốn người lại, từ xa nhìn lại, pháp lực màu xanh nhạt hình thành một thứ hình chữ nhật, bao lấy họ, rất kín kẽ.

Khi luồng sáng tan đi, chung quanh yên lặng, một đồ vật như hình lập thể bao lấy đám người Salazar, trên mặt đất tinh thạch tản ra ánh sáng nhạt, nhẹ nhàng, hiền hòa.

“Chúng ta cũng nên đi.” Harry nhìn Dyers và Madtyna.

Đúng vậy, lần trở về này, họ phải dẫn Dyers và Madtyna trở về.

Chỉ có như vậy, thức tỉnh Salazar và Godric trúng lời nguyện mới không xuất hiện mạo hiểm gì.

Mặc dù có chút áy náy với Nelson, nhưng...

Khi giao Nelson cho Ellis, Dyers và Madtyna đúng là rất buồn, nhưng Nelson nhỏ lại hiểu chuyện như vậy... thậm chí chủ động bảo Dyers nhanh chóng rời đi, đừng làm chậm thời gian.

Nhưng, cũng bởi vậy, Harry rất cuộc xác định, Voldemort không thể là đời sau của ba ba.

Sau khi Dyers cùng đến ngàn năm sau, vậy không gian này, “hậu duệ Slytherin” cũng chỉ còn lại một mình em gái Salazar.

“Ừ...” Dyers và Madtyna gật gật đầu.

Snape ôm chặt Harry.

Không bao lâu, chuyện họ dự cảm đã xảy ra.

Trận pháp bên kia lại nổi lên vàng sáng, bao phủ bốn người.

Luồng sáng tan đi, trên mặt đất không còn ai cả.

Ngàn năm sau...

“Vây, hy vọng mọi người trong lúc nghỉ hè chú ý tuân thủ...” Dumbledore đang phát biểu trên bữa tiệc cuối năm.

“Ầm rầm!” Một tiếng vang thật lớn cắt ngang lời cụ.

“Chuyện gì vậy?” Các học trò đều hoảng sợ.

Nhưng tiếng nổ chỉ vang trong nháy mắt, rồi toàn bộ trường học lại yên lặng xuống.

Sau đó, vì tiếng nổ trước đó, Dumbledore cau mày.

Biệt thự Malfoy...

“Cưng à, làm sao vậy?” Narcissa đang rót trà cho Lucius, bỗng nhiên thấy Lucius không ổn.

“Cissy, em có cảm giác gì không?” Lucius cau mày.

“Sao vậy?” Narcissa kỳ quái nhìn anh.

Có lẽ vì bản thân Narcissa không phải là tộc trưởng, cô không cảm giác được biệt thự dao động pháp thuật.

“Có chỗ nào đó truyền ra một dao động pháp lực kỳ quái...”

Ở hành lang bức ảnh biệt thự Malfoy, có một bức ảnh, vốn là trống rỗng, chậm rãi xuất hiện một phù thủy xinh đẹp.

Biệt thự Prince.

“Rốt cuộc trở lại rồi.” Alves Prince nhìn bức họa trống bắt đầu tản ra luồng sáng, cười ha hả.

Rừng Cẩm.

Luồng sáng chiếu rọi toàn bộ chỗ sâu trong Rừng Cẩm, khiến nhóm sinh vật Rừng Cẩm bất an.

Một con rắn lớn nằm trên mặt đất, chăm chú nhìn luồng sáng kia.

[Harry... Mọi người cũng nên trở lại rồi...]

78. Chương 78: Giác Mộng Ngàn Năm

Mùa hè này, giới pháp thuật đã định trước bất an.

Khi sắp nghỉ hè, “Nhật báo Tiên tri” đưa tin Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó trở về, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó tập kết một đám người ở Bộ Pháp thuật muốn chiếm đoạt thứ gì đó trong Cục Thần bí bị người chặn lại, vì giảng co quá lâu, làm nhân viên Bộ Pháp thuật đi làm sớm chạm phải.

Đến tận đây, từ Bộ Pháp thuật tạo áp lực, làm “Nhật báo Tiên tri” che giấu bí mật tròn một năm mới lộ ra.

Đề tài “Người mà không dám nói tên đã trở lại” giật tít toàn bộ báo chí trong nghỉ hè.

Không còn ai nghi ngờ ông cụ ngu ngốc Dumbledore thích nói chuyện giật gân nữa, không ai còn cảm thấy dưới sự quản lý của Bộ Pháp thuật thì có thể vui vẻ nữa.

Không ai còn cho rằng, đứa trẻ mười lăm năm trước may mắn sống sót là vì muốn công chúng chú ý mà nói những lời này lấy lòng mọi người.

Sau khi “Nhật báo Tiên tri” thấy Bộ Pháp thuật khó giữ mình, bắt đầu thay đổi phương pháp sáng tác khác, khen hai người là anh hùng lẻ loi cô đơn một mình chống chọi.

Hành động này của “Nhật báo Tiên tri” khiến Bộ Pháp thuật bị dân chúng phê bình lần nữa, Fudge rơi dãi là chuyện chắc chắn.

Nhưng cùng lúc đó, một tờ báo khác từ trước giờ luôn làm trái với “Nhật báo Tiên tri” lại công bố một chuyện mà “Nhật báo Tiên tri” vẫn không nói ra – những tin tức lừa dối dân chúng tin rằng hiệu trưởng là một ông cụ đã già thật sự khiến người ta run sợ chính là từ tờ báo này, những tin tức vẫn luôn cố gắng làm mọi người tin tưởng Kẻ Được Chọn chỉ vì làm mọi người chú ý vẫn là do họ đưa tin.

Vì thế, lượng tiêu thụ “Nhật báo Tiên tri” gần đây giảm mạnh, ngược lại lượng tiêu thụ “Kẻ Lý Sự” lại không ngừng tăng lên.

Sau khi mọi người lo lắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó trở về sẽ chém giết, rất nhiều người cũng đang cầu nguyện Kẻ Được Chọn trở về.

Đúng vậy, đến nay còn không ai tìm được rốt cuộc Harry đang ở đâu.

Từ lần cậu bị Umbridge làm tức giận mà rời đi vẫn còn chưa xuất hiện ở Hogwarts.

Theo người có liên quan tiết lộ, cuối kỳ, Harry cũng không xuất hiện, không tham gia thi thố.

Rốt cuộc Kẻ Được Chọn đã đi đâu? Hay bị hiệu trưởng giấu rồi?

Nếu nói là trước đây, hiệu trưởng giấu Kẻ Được Chọn còn có thể tin tưởng, dù sao khi đó Fudge tìm mọi cách đè nén tin tức Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó trở về, nên làm đủ loại chuyện gây khó hiệu trưởng, thậm chí dung túng kiểm soát viên sử dụng đạo cụ pháp thuật hắc ám với Kẻ Được Chọn, nên hiệu trưởng lợi dụng lần Kẻ Được Chọn tức giận mà giấu Kẻ Được Chọn đi là có thể hiểu được.

Nhưng đến khi tin tức Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó quay về lộ ra, lâu như thế còn chưa thấy Kẻ Được Chọn, trái tim mọi người vốn thả lỏng lại căng chặt lên.

Trong một lần phỏng vấn, Dumbledore mỗi một nghiêm túc nói cho phóng viên “Nhật báo Tiên tri” rằng đúng là Kẻ Được Chọn mất tích, không thấy đâu cả.

Tin tức này đưa ra, mọi người đã hoảng loạn lại càng thêm lo lắng.

Mọi người phần nộ đổ lỗi Kẻ Được Chọn mất tích lên người Umbridge.

Nếu không phải mụ ngược đãi bọn nhỏ này, thì sao Kẻ Được Chọn mất tích được chứ?

Ôi, Merlin ơi, đứa nhỏ kia chắc chắn bị bạn học xa lánh, hiện giờ lại gặp giáo sư độc ác như vậy, thảo nào đứa trẻ kia muốn rời đi!

Đây là suy nghĩ của rất nhiều phù thủy.

Nguyên nhân này làm Fudge rơi đài trước một tuần – ông ta vốn muốn cùng Dumbledore can thiệp, chỉ cần vị bạch phù thủy này bảo vệ ông ta thì ông ta sẽ không vứt bỏ vị trí bộ trưởng, nhưng ông ta không thể nhìn thấy Dumbledore.

Vì Dumbledore không chỉ phải tiến hành họp Hội Phượng Hoàng còn phải phân tâm đi tìm Harry, căn bản không có thời gian gặp mặt.

Dumbledore rất lo lắng.

Harry biến mất cả một năm học, nhất định đã bị giữ ở nơi nào.

Cụ đã từng nghĩ là Voldemort tóm được người, nhưng Severus ở cạnh thằng bé chắc sẽ nghĩ cách truyền tin tới, như vậy mình cũng tiện sắp xếp người đi cứu Harry.

Nhưng lâu như vậy, Harry cũng không có tin tức, Dumbledore cảm thấy, có lẽ không phải bị Voldemort tóm – hơn nữa, nếu Harry thật sự ở trên tay Voldemort, thì Voldemort sẽ không ẩn núp lâu như vậy.

Thế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện Harry mất tích không thể giấu diếm mãi được, tuy cụ có thể tìm một thể thân tạm thời ổn định lòng dân chúng, nhưng cuối cùng cụ vẫn công bố chuyện này ra.

Cho tới giờ, chỉ có thể hy vọng Harry trở về sớm một chút.

Dumbledore thật không ngờ, đứa trẻ mà cụ mong ngóng muốn tìm lại ở ngay trong Rừng Cấm cách Hogwarts không xa.

“Harry...” Lúc đầu, Dyers còn chưa quen nhìn tiếng Anh hiện đại này, không giống như nói chuyện, có một số từ biết nói nhưng không có nghĩa là biết viết. Nhưng may mắn học tập không tồi, hơn nữa trước khi đến đây anh đã có thể nói, nên muốn đọc hiểu tin tức trên báo, dù bắt đầu còn khó khăn nhưng hiện tại đã không cần lo lắng, “Kẻ Được Chọn trên này là em?”

Harry gật gật đầu, trong lòng có chút chua xót.

Bọn họ... phần lớn là vì Voldemort trở lại mới có thể bắt đầu lo lắng cho mình.

“Em định làm gì?” Dyers hỏi.

Harry nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, “Trước đánh thức ba ba họ đã, việc này, không vội.”

“Pháp lực em khôi phục đến đâu rồi?” Dyers có chút không yên lòng.

“Đã không sao, vài ngày nữa là có thể bắt đầu.”

Rowena đã nói với họ làm sao để dừng trận pháp lại, nhưng hành động này lại cần tiêu hao nhiều pháp lực, vì thế trở lại hiện tại Harry cũng không lập tức đánh thức đám người Salazar, mà là tạm thời ở trong Rừng Cấm. Tối buổi tối thì thông qua Herpo dẫn đường, đi tới phòng chứa Godric, rồi từ đó vào Phòng Yêu Cầu.

Bốn người xuyên qua thời không, pháp lực tiêu hao lớn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Xem ra, trận pháp là mấu chốt mở ra thời không, nhưng pháp lực trên người bọn họ cũng bị hút đi một phần.

Và họ mới có thể ở trong Rừng Cấm một tháng.

Một tháng này Harry nghĩ cách không làm lộ thân phận của mình mà ra ngoài tìm báo, đã biết được phản ứng sôi trào của giới pháp thuật hiện giờ.

Voldemort trở lại, tất cả mọi người biết chuyện này, Harry cũng từng lo lắng làm thế nào mới có thể giết được người kia, nhưng hiện tại cậu đã hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

Có ba ba cậu ở đây, Voldemort chỉ là không khí.

Vài ngày sau, họ quyết định cởi bỏ trói buộc trên người đám Salazar.

Dừng vận chuyển trận pháp có thể khiến Rowena và Helga tỉnh lại, nhưng nếu để Godric và Salazar tỉnh lại còn cần máu của Dyers và Madtyna làm vật dẫn.

Máu trên người Harry cũng không thuần túy, pháp lực trên người cậu tuần hoàn vì hỗn hợp 3 dòng máu mà trở nên có chút kỳ quái. Tuy không biết về sau sẽ thế nào nhưng cậu biết là, máu mình không thể nào đánh thức Salazar và Godric được.

Cũng vì nguyên nhân này, Dyers và Madtyna không thể không để Nelson ở lại ngàn năm trước, để Ellis chăm sóc họ, họ đi theo Harry đến ngàn năm sau.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn thức tỉnh bốn người.

Bọn họ vừa lúc bốn người, mỗi người phụ trách một, Harry tròn một tháng không dùng tới đũa phép, hiện tại cậu vẫn là 16 tuổi chưa trưởng thành, tuy trước đó Salazar đã làm đủ phòng hộ trong này, nhưng đã qua ngàn năm, hơn nữa vì dẫn cậu tới đây – sau khi Harry trở lại mới biết được, sở dĩ ngày đó cậu sẽ chạy tới chỗ sâu trong Rừng Cấm, là vì Herpo ở bên cạnh lên tiếng dụ dỗ cậu tới, khi đó cậu rối rắm, lại muốn tránh đi Severus nên mới theo lời Herpo nói chạy tới bên này, rồi bị truyền tống tới ngàn năm trước – mà Herpo đã phá hủy một ít pháp thuật bảo vệ, hiện tại cậu không dám cam đoan, những người một lòng muốn tìm kiếm cậu, có thể vì tìm được cậu mà giám sát chờ mình sử dụng đũa phép hay không.

Dù sao tuy Snape đối với cái gọi là pháp thuật bảo vệ vị thành niên kia, Bộ Pháp thuật rất khinh thường với việc giám sát đũa phép, cho rằng người có đũa phép đều có thể tìm được cách ứng phó nó, nhưng Harry lo lắng nếu ở đây lại cho thêm pháp thuật khác vào thì sao?

Mấy ngày nay Harry đều sử dụng pháp thuật không đũa phép.

Mấy ngàn năm trước cậu đã quen với pháp thuật không đũa phép, nói cách khác hôm nay cậu mới có thể sử dụng nó.

Herpo nằm ở dưới tàng cây, thân thể thật lớn của nó đã đủ quây mấy người họ ở trong phạm vi bảo hộ của mình.

Tuy cho tới nay nơi này đều có nó ở đây nhưng hơn một trăm năm qua pháp thuật bảo hộ có hiện tượng suy yếu, làm một ít sinh vật huyền bí đã nhận thấy được bên này có cái gì nên đến tìm tòi, nhưng là ngại mình mà không dám tới gần, nếu đợi lát nữa động tĩnh quá lớn khó bảo đảm được sẽ không dẫn tới cái gì.

Dù sao Rừng Cấm vẫn rất nguy hiểm.

Nên Herpo không thu nhỏ thân thể, mà là ở dưới tàng cây chú ý hoàn cảnh chung quanh, một khi cảm giác không ổn nói sẽ bò sang, tìm tòi.

May mắn là trong toàn bộ quá trình không có chuyện gì xảy ra, đám người Harry thuận lợi dừng trận pháp lại.

Trận pháp dừng lại, những pháp thuật dịch ngưng kết tạo thành, cũng chậm chậm tản đi quanh bốn người.

Harry nhìn chăm chăm khuôn mặt bốn người vì pháp thuật biến mất mà lộ ra, thấy họ vẫn hoàn hảo như trước, về mặt an tường lúc này mới thở ra một hơi.

Cậu từng lo lắng vô số lần, chờ khi trận pháp này dừng lại, sẽ hiện ra một đám xương trắng.

Rốt cuộc Harry yên tâm, đối với Salazar đã bắt đầu động trông mắt kêu, “Ba ba, ba tỉnh?”

Ngoài dự đoán của Harry, người thứ nhất mở mắt không phải là Salazar, mà là Godric và Rowena.

Rowena mở to mắt, nhìn bốn phía hồi lâu, mà Godric không nhìn xung quanh, lập tức nhìn Salazar nằm ngay cạnh mình.

Mà khi anh nhìn qua, Salazar cũng mở to mắt.

Lúc này, Rowena lay Helga tỉnh lại.

Bốn bạn tốt nhìn nhau một cái, nhận thấy lo lắng trong mắt đối phương.

Harry vọt tới ngực Salazar, “Ba ba.”

“Này, nhóc con, người đầu tiên ôm phải là chú chứ.” Godric bắt mãi hết lên.

Harry thè lưỡi với anh.

Salazar không cười không nói, sờ sờ tóc Harry.

“Ba ba,” Harry nhìn Salazar, “Hoan nghênh mọi người tỉnh lại.”

79. Chương 79: Phế Vật

Một nhà Malfoy gần đây rất bất ổn.

Không lâu trước đó, Lucius cảm giác được trong biệt thự có dao động pháp lực kỳ quái một cách khó hiểu, nhưng anh vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Nhưng, đã nhiều ngày rồi, dao động trong biệt thự không hề giảm mà lại có xu hướng tăng, làm Lucius càng ngày càng run sợ trong lòng.

Rồi sau đó, anh đã từng một lần tiến vào hành lang dài bức ảnh, kinh ngạc phát hiện trên bức ảnh gia chủ đời thứ nhất vốn trống rỗng lại xuất hiện hình ảnh.

Điều đó là không thể!

Lucius vô cùng chắc chắn, trên bức ảnh này không hề có người.

Bức ảnh này cho tới nay đều trống rỗng.

Lucius đã từng hỏi cha mình, cũng đã từng hỏi các vị trưởng bối trên bức ảnh, nhưng họ cũng không biết bức ảnh này có chuyện gì.

Nói vậy, dù bức ảnh trải qua rất nhiều năm, pháp thuật trên đó đã mất hiệu lực, người trên bức ảnh đã không thể hành động được, nhưng gương mặt của ông ấy phải có trên này mới đúng chứ.

Không thể nào biến mất được.

Thật ra không chỉ có Lucius, trước anh, vài vị gia chủ Malfoy đều tò mò nhưng tổ tiên của họ cũng không biết.

Tới vài bức ảnh gia chủ gần đời thứ nhất cũng đã vì niên đại quá lâu mà mất hiệu lực, nên vì sao bức ảnh gia chủ đời thứ nhất lại trông cũng trở thành một điều bí ẩn.

Cũng từng có người đoán vị gia chủ này không để lại bức ảnh của mình nên mới để trống, nhưng vì tôn trọng gia chủ đời thứ nhất nên không có ai bỏ cái bức ảnh trống này xuống cả.

Nhưng không ai ngờ, bức ảnh này lại xuất hiện bóng người trong thời gian này.

Mái tóc bạch kim, làn da màu trắng, y an tường nhắm mắt lại.

Thoạt nhìn y đẹp hơn bất kỳ vị gia chủ Malfoy nào, nhưng đáng vẻ hiện tại của y chỉ có hơn hai mươi ba tuổi.

Nếu không phải mất quá sớm thì chính là đặc biệt lưu lại bức ảnh hồi còn trẻ.

Nhưng cụ thể là người nào, Lucius cũng không kết luận được.

Nhưng, quan trọng hơn là, dao động pháp lực kỳ quái của biệt thự Malfoy làm Voldemort khó chịu.

“Lucius, chỉ mong mi có thể giải thích đây là chuyện gì.” Từ khi dân chúng biết Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở về, Bộ Pháp thuật đang ổn định lòng dân đồng thời cũng phải Thần Sáng lòng bắt Tử thần Thực tử, không bắt được Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, chí ít cũng phải bắt được vài tên Tử thần Thực tử chứ.

Dù giết một Tử thần Thực tử cũng có thể khiến dân chúng thoáng yên tâm về Bộ Pháp thuật rồi.

Nhưng không ai ngờ, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy lại đặt “đại bản doanh” ở trong biệt thự Lucius có địa vị quan trọng trong Bộ Pháp thuật.

“Thưa chủ nhân,” Lucius cung kính khom lưng xuống, “Xin ngài tha thứ.”

“A?” Voldemort đầy hứng thú nhìn anh, “Mi muốn nói mi cũng không biết chuyện gì? Lucius, phải biết, lừa gạt Chúa tể Hắc ám sẽ có hậu quả gì.”

Lucius run lên, dường như nghĩ tới thủ đoạn thường ngày mà Voldemort trừng phạt, “Mong ngài tha thứ, nhưng, dao động pháp thuật kỳ quái này là do tự biệt thự sinh ra.”

“A?” Gương mặt trắng bệch của Voldemort hiện lên một tia thú vị.

Lịch sử biệt thự Malfoy gần như lâu bằng Hogwarts, mà biệt thự lâu đời luôn luôn có một ít bí mật mà người khác không biết.

Lucius không dám lừa ông ta.

Nói vậy, là biệt thự này có chuyện gì sao?

Nếu có lợi với Chúa tể Hắc ám, vậy thì có thể lợi dụng một chút.

Ông ta nghĩ trong lòng.

“Lucius, mi biết những gì?” Giọng ông ta càng nhẹ nhàng, dường như biểu đạt chỉ cần Lucius ngoan ngoãn nói ra, thì ông ta tuyệt đối sẽ không “trừng phạt” Lucius, nhưng Lucius biết, Chúa tể Hắc ám chỉ mang vẻ ngoài hiền hòa, thậm chí ông ta có thể dùng vẻ ngoài hiền hòa này mà cho anh một Crucio – từ khi Chúa tể Hắc ám trở về, ông ta càng thích sử dụng Crucio.

“Hiện nay còn chưa biết tại sao, chỉ là pháp lực biệt thự dường như càng dày.” Lucius thành thật trả lời.

“Thật sự chỉ là vậy?”

“Còn một chút...” Lucius không biết có nên nói ra hay không.

Mà lúc này, Draco bị người dẫn tới.

Voldemort khi quyết định lấy biệt thự Malfoy làm đại bản doanh của mình, chỉ có Merlin biết khi Draco nghĩ về nhà nhìn thấy Chúa tể Hắc ám đã hoảng sợ cỡ nào.

Cái người mười mấy năm trước, khi cậu còn chưa sinh ra đã làm giới pháp thuật mưa gió máu tanh xuất hiện trước mặt mình, nhìn chăm chăm mình như một con mồi. Khi cây đũa phép như xương khô đập vào lòng bàn tay bên kia, Draco rơi đầy mồ hôi lạnh, lo lắng không biết khi nào thì cây đũa phép này sẽ ném thân chú vào mình.

Sự giận dữ vì trước đó vì cha mẹ không đón lúc này hoàn toàn bị sợ hãi thay thế.

Nhưng cậu kinh ngạc, đối phương chỉ hỏi cha mấy câu rồi để mình về nghỉ ngơi.

Khi đó Draco còn cho rằng, không hổ là đối tượng mà cha mẹ đi theo... cho đến buổi tối, sùng bái mà cậu dành cho Chúa tể Hắc ám hoàn toàn bị tiếng kêu thảm thiết của người lặn lộn trên mặt đất biến thành sợ hãi.

Chúa tể Hắc ám điên rồi!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của cậu.

Dù từ nhỏ tiếp xúc với pháp thuật hắc ám cậu cũng không dám dùng Crucio, đối với Crucio, Draco vẫn coi là “ba lời nguyên không thể tha thứ, không thể tùy tiện sử dụng”.

Đối với đối tượng sử dụng Crucio, mà đối tượng chịu khổ lại chính là cha mình, Draco sợ hãi.

“Ngài ấy điên rồi ạ.” Ban đêm, khi cậu và mẹ lấy cốc ra ngoài làm việc, Draco hoàn toàn không để ý cái gọi là lễ nghi, cứ thế run rẩy nắm lấy tay mẹ, sợ hãi hỏi, “Crucio... Ngài ấy cho ba ba hai cái Crucio...”

“Draco...” Narcissa thở dài ôm chầm con trai mình, “Chúng ta không còn đường lui.”

Từ khi mình 11 tuổi, mẹ đã rất ít ôm mình như vậy.

Draco biết, mẹ đang an ủi mình, cũng là an ủi bản thân.

Sau đó, cậu nghe thấy mình nói, “Nếu... Nếu Đầu Sọc có thể nhanh chóng xuất hiện thì tốt rồi...”

“Draco!” Narcissa kích động nhìn cậu.

“Con không muốn... Con không muốn ba ba lại bị ngài ấy Crucio...” Cứ thế quỳ dưới chân người khác... Draco nhắm mắt, muốn bình tĩnh lại, “Mẹ, nếu Đầu Sọc trở về...”

“Con cho là, đứa trẻ kia có thể đối phó Chúa tể Hắc ám sao?” Narcissa lắc đầu, “Dumbledore cũng không có cách, huống chi là đứa trẻ đó.”

“Nhưng, chẳng lẽ về sau chúng ta cũng chỉ có thể như vậy ạ?” Vinh dự của Malfoy cứ thế bị người khác giày xéo, Draco không cam lòng. Good boy *giờ ngón cái*

Từ nhỏ vẫn luôn được cha mẹ dạy dỗ, Malfoy là tốt nhất, bởi vì nó tượng trưng cho gia đình, tượng trưng cho của cải.

Vinh quang Malfoy được nhiều thế hệ Malfoy bồi đắp, Malfoy tuyệt đối không muốn cúi đầu trước bất kỳ ai.

Nhưng khi thấy cha quỳ dưới chân người khác, Draco thật sự cảm thấy đau lòng.

Quả thực là giày xéo Malfoy.

Người này, thật sự đáng để gia tộc Malfoy đi theo sao?

“Draco,” Narcissa dường như biết Draco nghĩ gì, thậm chí ẩn vai Draco, “Mẹ biết con đang nghĩ gì, nhưng nhà Malfoy đã không còn đường lui, ba ba của con chỉ là muốn bảo vệ con thôi.”

Draco không lên tiếng.

“Nhớ kỹ, về sau con cố gắng tìm lý do để không ở nhà, đi nhà Zabini cũng được, đi đâu cũng được, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt Chúa tể Hắc ám. Ba đỡ đầu của con không ở đây, mẹ không tin người khác, mà hiện tại Bề quan Bí thuật của con chắc chắn không bằng Chúa tể Hắc ám, đừng để ngài ấy biết suy nghĩ của con, Draco, bảo vệ tốt bản thân, hiểu chưa?”

Cho nên, mùa hè này, Draco đều lấy đủ lý do, hoặc không ở nhà cả ngày, hoặc đến nhà Blaise ở vài ngày.

Nhưng cậu không ngờ, hôm nay, Chúa tể Hắc ám lại bảo gia tinh truyền lời, bảo cậu trực tiếp trở về.

Draco không dám kéo dài, khi tìm Blaise nói với cậu ấy một tiếng, phân phó gia tinh mang mình về biệt thự.

“Thưa chủ nhân tôn quý.” Dù Draco chưa bị cho dấu hiệu nhưng Voldemort cho phép cậu gọi là chủ nhân, trong mắt rất nhiều Tử thần Thực tử đây chính là Chúa tể Hắc ám định trọng dụng Draco, họ kiên trì cho rằng Voldemort đang tuyên bố, dù không có dấu hiệu nhưng Draco đã trở thành Tử thần Thực tử.

“Draco.” Sau khi trở về, Voldemort liền tạm thời bỏ cuộc nói chuyện vừa rồi với Lucius, “Mi muốn gia nhập Tử thần Thực tử chứ?”

“Đó là vinh hạnh của Draco.” Dù lòng Draco không ngừng run rẩy nhưng cậu vẫn cúi đầu, dùng giọng điệu bất ngờ chờ mong nói.

“Ta giao cho một mình mi, nếu mi có thể làm ta hài lòng, vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, mi sẽ đạt được vinh dự cao nhất.” Nói cách khác, nếu Draco có thể hoàn thành nhiệm vụ này, Voldemort sẽ tự tay ấn dấu hiệu cho Draco.

“Xin chủ nhân phân phó.” Draco cúi đầu, cả người đều đang run, may mắn Voldemort cho rằng vì cậu quá vui. *trợn trắng mắt*

Dù sao là một đứa trẻ mới 16 tuổi, biết mình nhận được vinh dự cao nhất liền không kìm nổi tâm trạng.

Voldemort nghĩ. == !

“Ta muốn mi, mở ra con đường thông ra phía ngoài ở Hogwarts.” Voldemort nói, “Dưới tình huống Dumbledore không biết gì, tìm cách mở con đường đi ra bên ngoài, có thể cho Tử thần Thực tử đi vào mà không bị phát hiện.”

“Bây tôi...”

Draco còn chưa nói gì, một giọng nói uy nghiêm lạnh lùng truyền tới, “Mi muốn dẫn chiến tranh tới Hogwarts? Tên phế vật nhà mi.”

Chưa từng ai nói ông ta như vậy.

Con người đồ của Voldemort chợt lóe, “Ai!”

Khi giọng nói kia xuất hiện, Draco và Lucius đã bị dọa trắng mắt.

Nhưng, họ phát hiện, người nói lời này, lại là một vị thiếu niên xuất hiện ở trong bức ảnh trống trong phòng khách.

Lucius nhận ra người này, tộc trưởng đời thứ nhất gia tộc Malfoy.

“Mi...” Con người Voldemort đồ tươi nhìn y.

“Rác rưởi đến loại này, Slytherin có hậu duệ chi thứ như mi, còn không bằng không có.” Lucius ở một bên nghe thấy mà cõi lòng run sợ.

Vị tổ tiên này không chỉ vì vấn đề niên đại mà không thể động, hiện tại có vẻ là hoàn toàn bức ảnh vừa mới mất đi, cực kỳ có sức sống.

Voldemort ném một thần chú qua.

Sau đó, thần chú kia khi bắn vào khung ảnh lồng kính lại dội ngược về, bắn thẳng vào Voldemort.

Hét lên một tiếng, ngã xuống đất.

Người trên bức ảnh khinh thường nhìn ông ta một cái, lạnh lùng hừ, “Phế vật.”

Một tiếng cười khê vang lên trong phòng, “Được rồi mà Nelson, đừng tức giận.”

Draco nhìn lại, nhất thời không có hình tượng há to miệng.

“Đầu... Đầu...” Cậu ngơ ngẩn lắp bắp.

Thiếu niên được Snape ôm vào trong ngực vui vẻ chào hỏi cậu, “Nha, Draco, đã lâu không gặp, muốn đánh một trận à?”

80. Chương 80: Hù Dọa Mà Đố

“Mày... Mày...” Draco nhìn Harry một lúc lâu, không nói nên lời.

“Draco, đầu lưỡi con xảy ra vấn đề sao?” Nọc độc quen thuộc xuất hiện trong tai mình, Draco có chút không dám tin mà tìm kiếm chủ nhân giọng nói.

“Ba... ba đỡ đầu?” Nhìn ba đỡ đầu đã lâu không gặp, Draco đương nhiên là vui sướng, nhưng không đợi cậu nói gì, cậu liền nhận ra không bình thường, “Đầu Sẹo, mày quần ba đỡ đầu tao làm gì!”

Cậu mở to hai mắt, không dám tin nhìn Harry trong ngực Snape.

Cái tên cười không thấy mặt trăng mặt trời đâu cả, cực chói mắt.

“Tao thích, tao vui lòng đấy, sao không?” Harry hợp tình hợp lý nói.

“Severus...” Vốn bị thần chú bắn ngược mà ngã trên mặt đất Voldemort lúc này đứng lên, oán hận nhìn Snape, “Rất tốt, rất tốt, xem ra mi không phải biến mất, mà là trốn đi.”

“Câm miệng.” Snape còn chưa nói gì, phía sau anh đã có người mở miệng, giọng nói kia cực lạnh lùng, gần như không có tình cảm. Nếu nói Voldemort bình thường làm người ta sợ hãi vì thủ đoạn ông ta tra tấn và hành động điên cuồng, vậy sở dĩ Salazar khiến người ta cảm thấy sợ hãi, đại khái chính là khí thế bản thân anh.

Đó là sự khác biệt với Voldemort, khí thế vương giả.

“Chúa tể Hắc ám cho tới giờ không cần nghe lệnh người khác, cũng không ai dám can đảm ra lệnh cho Chúa tể Hắc ám.” Màu đỏ trong con ngươi Voldemort càng đậm.

“Hừ.” Salazar hừ nhẹ một tiếng, Voldemort bỗng nhiên ôm lấy cổ mình, như muốn nói gì nhưng lại không nói được.

“Thật sự là mất mặt.” Dyers vốn đứng sau Harry, khi thấy dáng vẻ Voldemort thì trong mắt ngập tràn thất vọng, “Kể như vậy, quả thực làm gia tộc Slytherin mất mặt.”

“Gã không thuộc về gia tộc Slytherin.” Salazar thản nhiên nói, “Gã là gia tộc Gaunts.” Hơn nữa, điểm giống nhau duy nhất trên người gã với gia tộc Slytherin chắc là xà gữ rồi.

“Linh hồn gã không trọn vẹn, pháp lực hỗn loạn, gần như không có dòng máu Slytherin, duy nhất có thể có liên hệ với Slytherin, chắc chỉ có xà gữ.”

Godric nhìn Voldemort, vui sướng khi người gặp họa nói.

“Vậy không tốt sao? Đỡ phải ra ngoài nói mình là đời sau Slytherin mà mất mặt.” Helga hừ lạnh nói, đến nay cô không gặp tên nào ngu đến nỗi tách linh hồn mình ra, trước đó thấy một linh hồn không trọn vẹn của Harry họ đã rất kinh ngạc rồi.

Người có chút đầu óc đều biết tầm quan trọng của linh hồn, một người phải đầy đủ mà tồn tại thì không thể làm linh hồn mình bị tổn thương chút gì, tên ngu này lại khác, không chỉ để linh hồn mình tách ra, lại còn tách vài mảnh nữa chứ.

“Cái kia...” Harry sờ sờ mũi. “Gần như toàn bộ giới phù thủy đều biết ông ta là đời sau của Salazar Slytherin.” Trừ cậu thì giới phù thủy không biết rõ lịch sử cũng không quan tâm tới lịch sử, nhưng người như cậu chỉ là

số ít, nói vậy, nhóm phù thủy từ nhỏ đã biết việc này. Mà một ít phù thủy do Muggle sinh ra, lần đầu tiên tiến vào giới phù thủy sẽ vì vui vẻ mua mấy quyển sách liên quan tới lịch sử, cũng biết được.

Nhiều năm trước Voldemort đã làm giới pháp thuật trải qua mưa máu gió tanh, người không biết ông ta cần bản là không có.

Năm đó, Voldemort chính là dính tên đời sau Salazar Slytherin mới có thể thu phục được Slytherin, rồi lại lấy cái danh hiệu này định “thanh trừ Muggle”.

Giới phù thủy, có rất ít người không biết ông ta là đời sau của Salazar Slytherin.

Vì thế, Harry nói xong câu đó, sắc mặt Salazar càng lạnh.

“Severus, tôi nghĩ cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì, cậu vào bằng cách nào.” Lucius đỡ trán, ngón tay theo thói quen mà sờ gáy chống, nơi đó có đặt đũa phép của anh, nếu xảy ra cái gì thì anh có thể phóng thần chú bất cứ lúc nào.

“Thu đũa phép của anh lại Lucius.” Snape nhìn động tác của Lucius chỉ biết Lucius nghĩ gì, phải biết người ở đây không ai là không vượt qua máu tanh cả?

Ngàn năm trước, rút đũa phép ra tương đương với khiêu khích, dù là Hogwarts hòa bình cũng không ngoại lệ.

Ngàn năm trước, dù là nói đùa giữa bạn bè cũng không cầm đũa phép chỉ vào người khác, không phải là vấn đề không có lễ phép, mà ngàn năm trước nhóm phù thủy gần như đều có một loại bản năng, bản năng phòng ngự khi đối mặt với nguy hiểm.

Nên vì tránh cho Lucius lát nữa chịu thiệt, để anh ta thu lại đũa phép thì tốt hơn.

“Severus, bạn của tôi.” Lucius nhìn Snape, vẫn không có ý thu gậy chống lại, “Cậu phải biết, tuy tôi luôn hoan nghênh cậu tới làm khách nhưng nếu ở trường hợp tôi còn chưa biết chuyện gì mà biệt thự tôi xuất hiện vài người xa lạ, tôi nghĩ, biểu hiện của tôi là rất hợp lý không phải sao?”

“Đúng là tính cảnh giác không tồi.” Nelson trong ảnh gật gù đầu, “Tuy rằng ta rất bất mãn vì ông lại đi theo một tên điên, nhưng tính cảnh giác này của ông không tồi.”

Đây không phải là lần đầu tiên Lucius nghe được Nelson nói Voldemort là kẻ điên, dù là sự thật, nhưng... Tổ tiên à, ngài là bức ảnh ngài nói lung tung thì không sao, nhưng đến lúc đó chịu khổ là tôi mà.

Lucius ai thán trong lòng.

“Lucius, thu đũa phép của ông lại, vị kia...” Nelson hiển nhiên còn chưa biết tên của Narcissa.

“Narcissa Malfoy.” Snape bổ sung cho y.

“A, Narcissa, hiện tại cô giúp lấy một ít trà bánh tới, sau đó, mọi người ngồi xuống nói chuyện không phải tốt sao?” Nelson trong ảnh nói.

Tổ tiên lên tiếng, Narcissa không thể không rời đi, nhưng Lucius vẫn có chút do dự.

“Ngài quen bọn họ?” không thể, người ngàn năm trước làm sao có thể quen người ngàn năm sau chứ?

“Không phải là đang muốn giới thiệu cho ông sao, ngoan ngoan ngồi cho ta.” Nelson trừng Lucius một cái.

Cuối cùng Lucius vẫn thu hồi đũa phép, dẫn Draco ngồi xuống một bên.

Godric sôi nổi đến vị trí Voldemort vừa ngồi, dùng thuật biến hình biến cái ghế kia thành lớn, sau đó vươn tay đón Salazar, “Sarah, ngồi đi.”

Salazar ngồi xuống, sau khi anh ngồi xuống, Godric cười hì hì ngồi cạnh anh, cùng chung một cái ghế.

“Vậy, có lẽ mọi người có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc các vị vào bằng cách nào.” Lucius cảnh giác nhìn họ.

Từ khi Chúa tể Hắc ám vào biệt thự Malfoy, phòng ngự toàn biệt thự đều mở ra, không chỉ là vì bản thân Chúa tể Hắc ám mà Lucius cũng muốn phòng ngừa người Bộ Pháp thuật đột nhiên kiểm tra, thừa dịp anh

không có nhà mà xông vào, dù sao hiện tại vì Chúa tể Hắc ám vào ở, nơi này có rất nhiều vật phẩm pháp thuật hắc ám.

Khi có rất nhiều vật phẩm phòng ngự như thế mà còn có thể để nhiều người thế này xông vào, Lucius không thể không quái lạ rất cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Đọc tên biệt thự Malfoy, rồi đột nhập vào.” Dyers một bên nhún vai nói.

Lucius mở to hai mắt: đơn giản như vậy?

“Chính là đơn giản như vậy.” Dyers không hề gì mà nói, “Biệt thự sẽ nhận chủ nhân, đồ ngu.” nghe vẻ hơi nặng nề *nhún vai*

Lucius nhíu mày.

“Xử lý gã thế nào?” Helga liếc Voldemort bị cấm nói, “Giết sao?”

“Salazar, cậu muốn xử lý thế nào?” Godric hỏi.

Người là đời sau Slytherin, đương nhiên là giao cho Salazar xử lý rồi.

Salazar thản nhiên nhìn thoáng qua Voldemort, ánh nhìn chết người này làm Voldemort không tự chủ được mà run rẩy.

“Trước cứ giữ lại.” Salazar nói, “Chờ chúng ta điều tra rồi giải quyết chuyện giới phù thủy xong rồi xem sao.”

“Thưa ngài.” Lucius rất cuộc không nhịn được, những người này vào biệt thự anh đột ngột còn chưa tính, hiện tại lại còn bình tĩnh uống trà ở đây, quả thật như là chủ nhân nơi này vậy.

“Nếu tôi nhớ không lầm, thì nơi này là biệt thự của tôi.”

Salazar nhìn Lucius, lạnh lùng hỏi, “Ông cũng biết đây là biệt thự của ông?”

“Ờ?”

“Ông còn biết nơi này là biệt thự Malfoy, sao trước đó dường như ta thấy người làm chủ không phải ông mà là tên phế vật này?” Salazar thản nhiên liếc Voldemort bị trói bên cạnh, “Ông xác định ông biết rõ đây là biệt thự của ông, ông xác định ông còn nhớ ông mới là chủ nhân của biệt thự này?”

“Tôi...” Lucius nhìn ánh mắt Salazar lạnh như băng, nhất thời không biết nói gì.

“Lucius, trước khi tới ta đã biết cuộc sống của các ông không tốt, nhưng ta không ngờ, ông lại bỏ đi vinh quang gia tộc Malfoy để người khác chiếm lĩnh biệt thự Malfoy.” Dyers đặt chén trà xuống. “Một tên làm mất mặt gia tộc Slytherin, một tên hủy đi vinh quang gia tộc Malfoy.”

“Ba ba, đừng giận!” Nelson vội vàng nói, “Tức giận không có lợi.”

Lucius cảm thấy, dường như mình nghe thấy tiếng dây thần kinh nào đó của mình đứt phụt, thậm chí anh cảm thấy mình hóa đá.

Tổ tiên mới xuất hiện trong ảnh gần đây, nhưng tổ tiên lại gọi đối phương là “ba ba”.

Merlin cái gì cũng được, ai có thể nói cho anh biết đây là chuyện gì không?

Tuy Draco đã trải qua một chuyện trưởng thành rất nhiều, nhưng khi nghe thấy xưng hô quý dị này, cậu vẫn thất thố há to miệng.

“Anh à, Nelson nói đúng đó, hiện tại anh tức giận cũng không thay đổi được sự thật hai cha con họ là đồ ngu mà.” Khi Harry an ủi Dyers còn không quên làm thấp cha con Malfoy, “Chúng ta nghĩ xem về sau làm gì là được rồi không phải sao?”

“Anh... Anh...” Draco run rẩy lặp lại lời Harry, đột nhiên cảm thấy choáng váng, cậu vỗ bàn đứng lên, “Mày tuyệt đối không phải là Đầu Sọc, rốt cuộc mày là ai, tới nhà tao làm gì!”

Harry nhìn Draco thất thố, vô cùng sung sướng mở miệng, “Hù dọa mày đó!”

81. Chương 81: Bối Rối

“Mày...” Draco nhìn đáng vẻ Harry kiêu ngạo, như đắm vào bóng vậy.

“Draco.” Lucius nhú mày, cảnh cáo lên tiếng.

Draco lập tức cứng người, sau đó không cam lòng ngậm miệng lại.

“Đây là tình trạng hiện tại của Malfoy?” Dyers đầy hứng thú nhìn Lucius, nhưng trong mắt mang theo ngọn lửa tức giận, “Xúc động, lỗ mũi, thiếu kiên nhẫn, giày xéo tôn nghiêm, thật sự làm người ta cảm thấy gian nan.”

“Thưa ngài,” Lucius nhìn Dyers, có chút tức giận, “Xin đừng vũ nhục gia tộc của tôi.”

“Ha,” Dyers cười nhạt, “Sao, hiện tại ngay cả tình cảnh mình mà Malfoy cũng không thêm thừa nhận? Gia tộc như vậy, còn không bằng hủy diệt.”

Tay Lucius đã vươn về phía phép, dù chú ý lễ nghi quý tộc của mình thế nào đi nữa, nhưng với kẻ vũ nhục gia tộc của mình, anh cảm thấy mình không cần lễ phép nhiều lắm nữa.

Nhưng, không đợi anh làm gì, lời nói của Nelson làm anh dừng tại chỗ, “Ba ba, rõ ràng biết gia tộc Malfoy có thể truyền thừa tới ngàn năm sau, người vui vẻ đã lâu là ba, hiện tại sao lại nói lời tức giận như vậy.”

Ba ba?

Lucius nhìn Nelson, lại nhìn Dyers, bỗng nhiên anh không tìm giới hạn mà nghĩ tới vấn đề khác: hai người kia rõ ràng không hề giống nhau, sao lại gọi là ba ba.

Thôi, cái này không phải là trọng điểm được chứ?

Trọng điểm là...

Người trong ảnh lại gọi người ngồi đối diện mình là “ba ba”?

Nên... giờ là tình huống nào?

Lucius cảm thấy mình nên suy nghĩ cho kỹ lại.

Ừm... người kia gọi anh ta là “ba ba”, nói cách khác... họ là cha con, cái này không là trọng điểm, ừm... nói cách khác người trước mặt cũng là tổ tiên của anh? Khoan đã, cái này cũng không phải trọng điểm.

Một phút sau, Lucius rút cuộc kịp phản ứng, “Này này này này...”

Anh nghĩ anh đã tìm được trọng điểm rồi.

Trọng điểm là, tổ tiên anh đã vào ảnh, mà cha của tổ tiên lại xuất hiện trước mặt anh thân nhiên như không – được rồi, đây chẳng qua chỉ là mặt ngoài – uống trà quả trách anh không đúng.

Anh biết phù thủy sống rất lâu, như trong Hogwarts đã có một ông lão bắt tử sống hơn trăm năm còn ăn mặc theo phong cách quái dị khác hẳn người thường, mỗi ngày tai họa giới phù thủy, nhưng... nhưng đây là tình huống nào?

Tổ tiên anh là người ngàn năm trước, cha tổ tiên anh dù sống lâu cỡ nào làm sao có thể sống hơn một ngàn năm?

Lucius ghen hòng nhìn Dyers, cái từ “quỷ” ám ảnh trong miệng anh mà không thể nào phun ra được.

Ngược lại có thể Draco không băn khoăn nhiều như vậy, hay là không nghĩ nhiều như vậy, cậu nhìn Dyers, như có điều suy nghĩ mà trừng mắt, “Chưa từng nghe hồn ma cũng có thể uống trà.”

“Phì!” Harry uống trà nháy mắt phụt ra.

“Đầu Sẹo, mày có biết mày rất bẩn hay không?” Draco hiểm ác nhìn cậu.

“Draco Malfoy, mày nói ai là hồn ma.” Harry ở trong ngực Snape nhồm lên, đầu cậu suýt nữa đập vào cằm Snape, may mắn Snape tránh nhanh.

“Không phải hồn ma thì còn có thể là gì?”

“Ai nói với mày anh tao là hồn ma, cái tên mặt trắng nhà mày không biết đâu là hồn ma hả, anh tao là phù thủy, rõ ràng, nóng hôi hổi, hừ.” =>) nóng hầm hập =>)

Dyers đỡ trán.

Vì sao anh lại có cảm giác Harry đang giới thiệu đồ ăn? Nóng hôi hổi... anh nghĩ đến trước kia khi Nelson bị ốm, Madtyna đã cầm một ít đồ ăn ngon dỗ Nelson, “Đồ nóng đồ nóng, ăn rất là ngon nha, Nel tới thử được không nào?”

Thật ra Draco bình thường rất thông minh, nhưng khi gặp Harry, chỉ số thông minh của cậu chỉ có thể tụt dốc không phanh, bản thân cậu cũng không biết vì sao, vì tình trạng này bản thân cậu không biết đã phạt mình chép bao nhiêu lần “thủ tục Slytherin” rồi nhưng vẫn không cải thiện được nông nổi mỗi lần thấy Harry chỉ số thông minh nghèo một cách thảm hại chỉ biết cãi nhau rút đũa phép cùng đối phương.

“Chính là tổ tiên vừa gọi “ba ba”, vậy không phải là hồn ma thì là gì?” Hừ hừ, gì thì gì cậu vẫn lớn lên ở gia đình phù thủy, bắt nạt cậu không biết phù thủy sống lâu lắm cũng chỉ tới khoảng 200 thôi sao?

“Hahahahaha...” Harry cười ngả vào lòng Snape, “Em còn tưởng rằng nó thông minh lắm chứ...” ==! Thực ra thì nếu ai rơi vào hoàn cảnh của Draco cũng nghĩ vậy ==!

“Khoan đã, Đầu Sọc, cách xa ba đỡ đầu của tao một chút.” Draco nhìn động tác của Harry, vừa ngạc nhiên ba đỡ đầu lại không đẩy đối phương ra hung tợn nhìn Harry.

“Tao cứ không đẩy.” Harry đắc ý dáo dạt le lưỡi với Draco, “Mày định đánh tao à?”

“Mày cái tên Gryffindor chết tiệt.”

Đây không là lần đầu tiên Draco mắng Harry thế này, trước kia khi cậu nói vậy, dù ba ba và ba đỡ đầu cậu nghe thấy cũng không phản bác gì.

Đối với Slytherin mà nói, Gryffindor đúng là lỗ mãng mà không nên tồn tại, dựa theo lời quý tộc bọn họ mà nói, chính là “trên thế giới thế mà lại có kẻ thô lỗ, không lịch sự như vậy, thật sự là làm người ta điên loạn”.

Nhưng khi Draco nói lời này, cậu thấy được nét cười vui sướng khi người gặp họa trong mắt Harry.

Xảy ra chuyện gì.

Lucius vốn cũng vì “ba ba tổ tiên xuất hiện...” mà ngơ ngẩn, nhưng áp suất pháp thuật khổng lồ lại làm anh phản xạ cầm đũa phép ném thần chú ra.

Thần chú của anh nhanh chóng bị Snape cản lại, Lucius vừa đề nén kinh ngạc vì độ nhanh của Snape vừa có chút đau đầu nhìn tình huống trước mắt.

“Gryffindor là chết tiệt? Vậy hiện tại Slytherin nên phế bỏ.” Harry không hề kinh ngạc khi người tức giận là Salazar.

Tuy Salazar lạnh nhạt nhưng anh lại rất có kiên nhẫn với bọn nhỏ. Trong Hogwarts, không ai không kính yêu vị giáo sư tuy lạnh lùng lại cực kiên nhẫn này, rất nhiều người cũng biết, theo như tài hoa của vị giáo sư này, anh không nên giới hạn trong Hogwarts, nhưng anh lại ở lại vì nhóm phù thủy nhỏ.

Tuy Salazar lạnh nhạt nhưng thật ra rất khoan dung với bọn nhỏ, đối với đứa trẻ phạm lỗi anh có thể dẫn đường lại lần nữa.

Tuy nhiên, lời của Draco lúc này lại trở thành ngòi nổ từ khi Salazar thức tỉnh, biết được hiện trạng của giới phù thủy mà tâm trạng đang dần chuyển biến xấu.

Không chỉ vì anh không cho phép bọn nhỏ Hogwarts hạ thấp nhau quan trọng hơn là bọn nhỏ Slytherin không nên như thế.

Mà Draco, là học trò Slytherin.

Đó là một loại thất vọng, thất vọng về bọn nhỏ hiện tại.

Nên, Salazar tức giận.

“Không được vũ nhục Slytherin,” Tuy Draco trải qua mùa hè này mà trưởng thành hơn rất nhiều nhưng với việc người khác vũ nhục Nhà mà cậu coi trọng nhất, cậu vẫn không nhịn được lên tiếng, dù vì Salazar đang phóng thích áp suất mà cậu cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng cậu vẫn kiên trì nói ra, “Slytherin là Nhà tốt nhất Hogwarts.”

“Hogwarts không có cái gọi là Nhà tốt nhất.” Salazar nhìn Draco, học trò Slytherin nhiệt tình yêu Nhà mình là không sai, nhưng làm thấp Nhà khác cũng không đúng.

“Không có gì có thể đánh đồng với Slytherin.” Draco nâng cằm, kiêu ngạo vì Nhà mình.

“Ba ba đừng giận.” Harry nhảy khỏi lòng Snape tới bên cạnh Salazar, “Cậu ta vẫn chỉ là một đứa trẻ, ba đừng so đo với trẻ con làm gì.”

“Mày nói ai là trẻ con!” Draco trừng cậu, nghĩ lại cảm thấy không ổn, “Khoan đã, mày gọi vị đó là gì?”

Trong chớp mắt đó, cậu có nghi ngờ lỗ tai mình bị hỏng.

Harry chớp mắt mấy cái nhìn Draco, “Tao chưa giới thiệu cho mày à?” cậu ảo não nói, ảo não vì mình không giới thiệu Salazar — Merlin biết quan hệ giữa cậu và Draco không hề tốt vừa thấy mặt nhau đã giới thiệu người nhà, nhưng Harry tự động xem nhẹ điều này. Nếu Draco là con đỡ đầu của người yêu mình, Harry đương nhiên cũng không khó chịu với Draco, hơn nữa cậu tự cho là mình “lớn” hơn Draco vài tuổi, phải biểu hiện trưởng thành một chút, vì thế thái độ với Draco, càng... thân thiện hơn. ==! cậu chắc chắn là thân thiện chứ???

Draco giật giật khóe miệng, nhìn Harry như liếc một củ nhân sâm.

Lucius nhìn ánh mắt lạnh lùng của Salazar, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

Anh bỗng nhiên nghĩ đến xưng hô mà người đàn ông tóc vàng kia gọi người đó.

Sarah...

Dường như là nickname?

Người đàn ông này cả người đều trang trọng, vừa thấy đã biết không thể sinh ra trong nhà một Muggle lỗ mãng.

Nhưng, vài năm qua giới phù thủy có gia tộc nào có người xuất sắc thế này sao?

Dù anh chưa thấy nhưng nghe nói cũng phải có ấn tượng mới đúng.

Sarah...

Nickname của người gia tộc nào có thể đọc như vậy nhỉ ?

Nhưng Lucius cũng không cần sử dụng quá nhiều tế bào não, vì tiếp theo Harry đã cực kỳ tự hào giới thiệu đối phương cho họ — đương nhiên, Lucius cảm thấy thà anh sử dụng thêm tế bào não mà tiếp tục nghĩ còn hơn.

“Draco, tao giới thiệu cho mày, đây là ba ba của tao, Salazar Slytherin, vị tóc vàng kia, là bạn đời của ba ba, Godric Gryffindor, còn hai quý cô xinh đẹp này, đây là Rowena Ravenclaw, đây chính là Helga Hufflepuff, đương nhiên, nơi này còn hai người nữa, anh trai tao Dyers Slytherin Malfoy và vợ anh ấy Madtyna Malfoy. Sev thì tao không giới thiệu nữa, sau đó, tao cảm thấy tao cần tự giới thiệu một chút, tao là mẹ đỡ đầu của mày, Harry Potter Slytherin.” =)) đã lên chúc mẹ đỡ đầu =))

Draco và Lucius cùng mở to hai mắt nhìn, sau đó ngẩn người, rồi lại mở to hai mắt.

Rowena trang nhã cười, vươn tay vỗ vỗ đầu Harry, “Con đứa nhỏ này, thật sự là càng ngày càng biết ăn nói.”

Harry cười he he.

“Có điều chú thích giới thiệu này nha.” khi Harry giới thiệu mình, Godric cảm thấy hết sức hài lòng.

Harry mỉm cười với Godric.

Bên này người một nhà hòa thuận vui vẻ, bên kia, cha con Malfoy ngược lại sống sốt ngậy ngốc.

Một tin tức khủng bố có thể làm người ta nhảy dựng lên, hai người đã đủ làm cho người ta bất tỉnh, về ba người trước, vậy sẽ làm đầu người nghiêng đi, gọi là tình huống “chệch nửa nhịp” đó.

Mà hiện giờ, cha con bạch kim của chúng ta thuộc tình huống này.

So với tin tức cha tổ tông xuất hiện ở đây mà nói, họ lại thêm vài tin tức quan trọng.

Hình như... họ nghe thấy tên bốn nhà sáng lập?

Hay như, họ nghe tới Gryffindor và Slytherin có quan hệ? Hay hơn nữa, họ nghe tới từ Malfoy thì phải?

Hay hoặc là, họ bất giác liên tưởng đến người sáng lập Hogwarts, lại xuất hiện thêm một từ nữa: ngàn năm.

Bất tri bất giác Lucius cảm thấy cả người mình nảy lên.

Draco chậm hơn anh vài giây.

Vì Draco liên tưởng đến một chuyện còn quan trọng hơn.

Cậu có mẹ đỡ đầu.

Ừ, đây là chuyện tốt, nhiều năm ba đỡ đầu độc thân như vậy rồi cũng hẳn nên đi tìm một người đúng không?

Nhưng... mẹ đỡ đầu = Potter?

Merlin ơi!

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Cha con bạch kim đồng thanh trong cái không gian không coi là nhỏ này.

Harry cười hì hì nhìn họ, bỗng nhiên cảm thán một câu, “Vẫn là năng lực thừa nhận của mình mạnh hơn, haha.”

Snape nhẹ nhàng gõ trán cậu, “Em cũng không tốt hơn chỗ nào.”

Đó cùng lắm chỉ là hành động bình thường giữa họ, trong mắt Draco, lại mang thêm ý tứ “liếc mắt đưa tình”.

Ba đỡ đầu liếc mắt đưa tình?

Tất thối Merlin á!

Draco rùng mình một cái.

“Này này này này...” Dù là Lucius luôn bình tĩnh cũng không thể không từ bỏ cái gọi là lễ nghi, chỉ vào vài người ở đây ngơ ngác không nói nên lời.

Draco nhìn Harry như gặp quỷ, lúc đầu cậu không rõ vì sao chỉ một năm mà Potter đã từ đối thủ trở thành mẹ đỡ đầu của mình – này này này Dra, cậu không biết là tin tức bốn nhà sáng lập xuất hiện còn khiến người ta gợn chân hay sao?

“Không thể nào.” Draco nhìn Snape, “Ba đỡ đầu, hôm nay không phải là ngày 1/4.”

“Ta đã từng có ngày 1/4 sao?” Snape hỏi lại cậu.

Draco nhất thời nghẹn lời, theo tính cách của ba đỡ đầu, có 1/4 mới là lạ.

“Không thể nào.” Draco như bị điên mà lặp đi lặp lại cụm từ này.

Harry nhìn Draco, sau đó vỗ vỗ bụng mình, “Nơi này đã có bé con rồi, Draco, mày không tin cũng phải tin.”

Tin tức này ngay cả Snape cũng suýt nữa nhảy dựng lên.

“Khi nào vậy?” Anh hiềm khi mở to hai mắt nhìn Harry chơi xấu bên người Salazar.

Harry vùi đầu vào vai Salazar, “Mới một tháng... em vốn định làm anh bất ngờ...” không ngờ lại làm Draco hoảng sợ đầu tiên.

Trước đó áp suất của Salazar nâng lên vì Draco chỉ vì lời nói của Harry mà tan thành mây khói – tuy hiện tại pháp lực Harry rất mạnh nhưng áp suất của anh mang theo nguyên tố pháp thuật hắc ám, nên anh không muốn làm đứa nhỏ bị thương.

Snape kéo Harry tới cạnh mình, không nói gì, chỉ ôm Harry thật chặt.

Anh vốn là người ít nói, đối với chuyện Harry mang thai, chỉ có thể ôm cậu để diễn tả vui sướng tận cõi lòng.

Đương nhiên, vui sướng cũng chỉ có một nhà bọn họ, đối với Draco mà nói, cậu cảm thấy dường như cậu thấy được cảnh tượng khủng bố khi mà Chúa tể Hắc ám và hiệu trưởng ôm nhau cùng tới Hawaii đi phơi nắng.

“Chú Harry à, chú đừng có dọa họ nữa.” Nelson trong ảnh nhìn hai người hoàn toàn dại ra thậm chí miệng còn chưa kịp khép lại, có chút buồn rầu nói.

Lucius cảm thấy thế giới dường như có chút lay động?

Anh nhìn nhìn bức ảnh, lại nhìn nhìn Harry.

Cái tên nhóc mười mấy tuổi kia, tổ tiên của mình lại gọi đối phương là “chú”?

Thật ra trước mặt anh không phải là Harry Potter, không phải là Cậu bé vàng của Dumbledore mà là một hồn ma rất giống với Harry Potter đúng không? Đúng không?

Merlin xứng đáng chết trên giường vua Arthur, không nên chơi người ta như vậy!

Harry lại ngồi trong lòng Snape, mỉm cười với Nelson, “Nel thân mến, cháu phải biết, chú muốn đả kích nó lâu rồi, thật sự đó.”

Nelson cười cười, người chú này vẫn bướng bỉnh như vậy.

“Nể mặt cháu nhé?” Nelson chớp mắt mấy cái.

Harry rút cuộc gắng gượng gật gật đầu.

“S...Sev...” Chờ khi Lucius lấy lại tinh thần, anh cảm thấy dường như thế giới đều đang quay quanh mình, anh cảm thấy dường như đầu mình có hơi choáng váng, cần đi nghỉ ngơi một chút, nhưng anh biết, anh cần biết mọi chuyện, chẳng sợ chuyện này cực kỳ kinh khủng, “Có lẽ cậu có thể giải thích cho tôi, Cissy...” Vốn muốn để Narcissa cho mình một lý cà phê an ủi, nhưng anh ngạc nhiên phát hiện Narcissa lại không có ở đây.

Đúng rồi... vừa bắt đầu, Narcissa sau khi đi vẫn chưa tiến vào.

Điều này không ổn... dù phải đi chuẩn bị trà bánh, Narcissa cũng có thể đến đây, dù bản khoản cô không nên nghe điều gì cũng có thể chỉ huy người khác mang trà bánh lên, được mình bảo mới rời đi, nhưng tới tận giờ, Narcissa vẫn chưa tiến vào.

Trước đó vì tin tức mà ngơ ngác, không chú ý tới điều này, hiện tại xem ra quả thật không thích hợp.

Lucius quay phắt lại nhìn đám người Salazar.

Salazar không thèm để ý mà nhấp trà, thu hồi thần chú phòng ngự của mình – đúng là khi Lucius không phát hiện anh đã ém các thần chú, vì anh còn nhớ rõ nơi này Tử thần Thực tử có thể tới bất cứ lúc nào, anh không muốn khi mình vừa thấy đám phế vật kia đã ra tay, những tên đó dù sao cũng chính là đứa nhỏ Nhà mình, nên chỉ có thể không cho chúng tới gần – Salazar cũng không biết chuyện phòng ngự biệt thự Malfoy đã mở ra, vì biệt thự có đáp lại anh và Dyers, những phòng ngự đó căn bản với anh mà nói chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Đợi anh cởi bỏ thần chú, Narcissa vẻ mặt lo lắng gần như lập tức đi tới.

“Lucius...” Thấy anh và Draco không sao, Narcissa lúc này mới thở ra một hơi.

“Cissy, anh nghĩ anh cần một ly cà phê... đương nhiên, em cũng cần.” Lucius vô lực nói.

Narcissa dù không hiểu vẫn làm theo lời anh.

Đợi Narcissa chuẩn bị tốt cà phê – cô còn rất tri kỷ mà chuẩn bị ca cao nóng cho con trai sắc mặt không tốt – Snape mới mở miệng nói ra chuyện mình trải qua.

Snape bản thân là người không thích nói nhiều, cuộc sống vài năm ở ngàn năm trước vào miệng anh không đến hai phút đã xong, ngược lại Harry ở bên cạnh thêm mắm thêm muối không ít.

Đại khái nói tới tình huống bọn nhỏ sống chung ở Hogwarts ngàn năm trước, những tình huống ầm ập đó làm ba vị Slytherin không để ý không có hình tượng nào mà mở to mắt.

“Nên... nói cách khác, cậu đi tới làm khách ngàn năm trước, sau đó bây giờ trở về?” Lucius đơn giản khái quát tin tức của Snape, sau đó nhìn Salazar bọn họ

Snape đơn giản gật gật đầu.

“Vậy ba đỡ đầu, ba cùng nó...” Thực hiển nhiên, nhóm người lớn đang kích động vì “người sáng lập Hogwarts đã tới”, Draco lại vẫn bối rối vì “Potter thành mẹ đỡ đầu của ta”.

Snape nghĩ nghĩ, nói với Draco, “Nếu con cảm thấy không quen, không gọi mẹ đỡ đầu cũng không sao.”

Draco chợt cảm thấy lệ rơi đầy mặt.

Ba đỡ đầu, con không để ý cái này có được hay không vậy?

Râu của Merlin, nếu tin tức này truyền tới Hogwarts, sẽ nhắc lên sóng gió lớn thế nào đây?

82. Chương 82: Phòng

Dù một nhà Malfoy không muốn tin tưởng chuyện này thế nào nhưng sự thật đã ở trước mắt họ, tin hay không cũng không phải do họ nữa rồi.

Hơn nữa khi thấy Salazar dễ dàng khiến người đã từng dùng đủ loại pháp thuật hắc ám trừng phạt họ nằm trên mặt đất đau đớn không thôi, họ không có lý do gì mà không tin nữa.

Quan trọng nhất là, tổ tiên nhà mình đã mở miệng, tổ tiên nhà mình cũng không thể lừa họ đúng không? Nào có người nào thông đồng với người ngoài lừa gạt đời sau của mình chứ?

Nên giờ không phải họ không tin nữa.

“A, hôm nay là cuộc họp Tử thần Thực tử... lúc trước ông ta... nói muốn thông báo chuyện sau đó...” Lucius không dám gọi đối phương là Chúa tể Hắc ám – trước mặt phù thủy hắc ám nổi tiếng nhất trong lịch sử, có vị nào dám trở thành “chúa tể” chứ?

Anh chỉ có thể gọi đối phương một định nghĩa mơ hồ, dù sao anh cũng không dám gọi tên đối phương nên chỉ dùng một từ “ông ta” để thay thế.

“Đóng biệt thự.” Godric cười hì hì nói với Lucius.

Lucius sửng sốt, lập tức nhận ra, người ngồi nơi này đều được biệt thự Malfoy thừa nhận, nếu họ hạ lệnh đóng biệt thự như vậy biệt thự sẽ lập tức chấp hành.

Khi Salazar gọi gia tinh “ném” Chúa tể Hắc ám vào tầng hầm, Lucius chỉ biết, hiện tại chỉ sợ anh chỉ có thể được coi là nửa chủ nhân của biệt thự này.

Tuy thật khó có thể tin được nhưng anh không thể không chấp nhận sự thật này.

“Có liên quan tới trận chiến ở Bộ Pháp thuật kia sao?” Harry nghiêng đầu.

Thực hiển nhiên, Lucius vẫn không quen khi thảo luận “chuyện lớn” mà có tên nhóc chen vào – thậm chí trong lòng thoáng khó chịu – nhưng anh cũng không định nói ra, anh không muốn không điếc đương nhiên nhìn ra bốn nhà sáng lập đối xử với tên nhóc này thế nào. Thậm chí anh nghi ngờ rằng tên nhóc này không phải họ Potter mà là theo họ một trong bốn người kia.

Đương nhiên không lâu sau khi Lucius thật sự biết được quả thật Harry theo họ của một trong bốn người kia lại là chuyện khác.

“Các ông cướp được gì ở Bộ Pháp thuật?” Harry chớp mắt mấy cái nhìn Lucius.

Lucius nhún mày, không nói.

“Chỗ kia, ta đoán chắc là lời tiên đoán.” Snape thản nhiên lên tiếng.

Một thời gian trước khi đi cùng Harry tới ngàn năm trước, Voldemort họp Tử thần Thực tử cũng thảo luận liên quan làm sao để chiếm Bộ Pháp thuật, mà Lucius và Snape thân là trợ thủ đắc lực, đương nhiên cũng biết nhiều hơn một ít.

Nhất là, lời tiên đoán này vốn là do Snape nói cho Voldemort, nên có một số việc, chỉ sợ Lucius cũng không biết.

“Lời tiên đoán có liên quan tới Kẻ Được Chọn?” Harry và Snape sớm đã không còn bí mật gì đáng nói, cái lời tiên đoán làm Harry mất đi cha mẹ, rất sớm trước đó Snape đã thẳng thắn nói cho Harry rồi.

“Thành công?” Harry nhìn Lucius.

Lucius gật gật đầu.

“Cái giá là gì?”

“Không biết, lúc ấy là một Tử thần Thực tử đi cùng ông ta vào, sau đó chỉ có một mình ông ta đi ra.”

“Xem ra là dữ nhiều lành ít rồi.” Harry nhún vai, không hề gì mà nói.

“Gã tìm lời tiên đoán kia làm gì?” Godric có chút không hiểu.

Snape mím môi, “Lúc ấy... ông ta chỉ nghe được một nửa.” Nèn, chắc là muốn biết được nửa còn lại, muốn biết làm thế nào để giết Kẻ Được Chọn đấy mà.

Nhưng toàn bộ lời tiên đoán kia...

Nghĩ vậy, Snape lại cảm ơn Merlin để Harry đi một chuyến tới ngàn năm trước.

Nếu lần này trở về không cùng bốn nhà sáng lập, nhưng bằng vào thực lực tăng nhanh của Harry, sau khi trở về Harry cũng không quá bị động.

Huống chi, lần này trở về, còn có nhà sáng lập cho Harry chỗ dựa, Snape đương nhiên yên tâm.

“Vậy, Harry con muốn làm gì?” Rowena sờ sờ đầu Harry, ôn hòa hỏi.

Từ khi Helena chết Rowena bệnh nặng một hồi, tuy sau đó khỏe lại nhưng trong mắt vẫn loáng thoáng ưu thương, tuy đã đi qua một ngàn năm nhưng đối với Rowena mà nói, chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Đối với Rowena, chuyện Helena mất đi như mới xảy ra ngày hôm qua, nên từ đầu tới cuối, nụ cười cô xinh đẹp mà bi thương.

“Ừm... khai giảng lại nói đi ạ?” Harry cười cười, “Con nghĩ muốn trải qua nghỉ hè.”

Ở ngàn năm trước không tính, ngày ở ngàn năm trước, dù thời đại kia rất nguy hiểm, nhưng vì được bốn nhà sáng lập bảo vệ, vì thực lực bản thân tăng lên, Harry vẫn luôn rất vui, không có ai tới làm phiền cậu, khi cậu và Snape đi du lịch cũng chọn nơi ít người – dù sao họ cũng không thể chuyên chọn đi nơi nhiều Muggle không phải sao?

Ở thời đại này, dù là nghỉ hè, Harry cũng không vui vẻ.

Nghỉ hè năm nhất thì gặp phải Dobby, làm cậu bị Bộ Pháp thuật cảnh cáo lại suýt nữa đến trễ ngày khai giảng năm đó, nghỉ hè năm hai chạm phải Margie đến chơi, tuy Bộ Pháp thuật vì Sirius vượt ngục mà không trừng phạt việc cậu thổi phồng bà bác ấy nhưng vì không được đồng ý tới Hogsmeade mà khi tới trường cậu phải dựa vào áo tàng hình và bản đồ Đạo tặc lén lút ra ngoài. Nghỉ hè năm thứ ba khi đi xem Cup Quidditch thế giới lại có thể gặp phải chuyến “du hành” của Tử thần Thực tử, chán nản mà về. Nghỉ hè năm tư cậu bị chặt đứt liên hệ với bên ngoài, thậm chí bị Giám ngục Azkaban tấn công lại còn bị người cáo trạng trước, suýt nữa bị đuổi học.

Merlin ơi, ngoài thời gian Giáng sinh và cuối kỳ kia, nghỉ hè cũng không thể tránh được tai nạn.

Nên, nghỉ hè năm thứ năm này, để cậu thoải mái một chút, yên bình một chút đi.

“Lâu như vậy lợi dụng mùa hè này mà chơi đùa.” Helga cười khế nhìn Harry, “Biệt thự lớn thế này, con sẽ không chán đâu đúng không?”

“Khoan đã...” Vẫn luôn không nói gì, hung tợn nhìn Harry thoải mái ngồi trong lòng Snape, Draco mở to hai mắt nhìn, “Ngài, ngài nói, cậu ta phải ở đây?”

“Đúng vậy.” Helga đương nhiên nhìn cậu, “Đó cũng là nhà Harry mà.”

“Cậu ta họ Potter.” Draco nói.

Ý Draco là, đây là biệt thự Malfoy, mà cái tên họ Potter kia không có biệt thự mình, liền cút cho tao – đương nhiên, từ thô lỗ này Draco chắc chắn sẽ không nói ra – về nhà họ hàng Muggle của mày đi.

“Harry là em trai Dyers.” Helga thân nhiên nhắc nhở, “Mà Dyers là chủ nhân đầu tiên của biệt thự Malfoy, dù tộc trưởng đầu tiên của Malfoy là Nelson.”

Một bên Lucius ngẩn người, nhìn Snape, “Severus, bạn thân mến của tôi, không phải cậu chưa nói rõ gì nữa chứ?”

Thực hiển nhiên, luôn luôn không nói nhiều Snape chắc chắn không thể nào nói hết cuộc sống của mình ở ngàn năm trước cho Lucius được, anh chỉ nói trọng điểm, còn quan hệ giữa Harry và xà tổ thì không phải là trọng điểm. Tuy khi Harry vừa tự giới thiệu đã nói rồi, có điều khi đó họ chỉ để ý tới thân phận bốn nhà sáng lập, nên với lời Harry cũng chưa kịp phản ứng.

Madtyna một bên cười cười.

“Khi Harry vừa đến chỗ chúng ta đã được cha nhận làm con nuôi, cũng có tên trong gia phả Slytherin, có được quyền kế thừa, thẳng bé cũng có thể coi là em trai duy nhất của Dyers. Dyers rời khỏi gia tộc, tự sáng lập gia tộc Malfoy, dù vậy, tình cảm anh em giữa Harry và Dyers vẫn rất tốt, chúng ta vẫn để lại một căn phòng cho Harry ở biệt thự Malfoy, để Harry tiện có thể tới ở, nơi này, cũng coi như là một ngôi nhà khác của Harry.”

Draco ghen hòng nhìn Harry.

Người kia không chỉ là mẹ đỡ đầu của mình, ngay cả người sáng lập nhà mình cũng không tha, người kia...

Cậu ta lại trở thành con nuôi của người sáng lập, còn có tên trong gia phả, có được quyền kế thừa gia tộc Slytherin?

Merlin ơi, một con sư tử thuần túy Gryffindor có được quyền kế thừa gia tộc Slytherin?

Chúa tể Hắc ám và bạch phù thủy đang hôn nhau phải không?

“Ngài... ngài là Slytherin...” So với Draco vẫn bất mãn vì Harry và Snape đến với nhau ba đỡ đầu bị cướp đi nên cực kỳ để ý tới chuyện về Harry, Lucius thì càng chú ý tới chuyện Dyers, dù sao hiện tại anh đã biết Dyers là cha của Nelson, chủ nhân đầu tiên của biệt thự Malfoy – dù đối phương không có mang họ Malfoy – anh nhìn Dyers, vô cùng giật mình.

Nếu Dyers là con của Slytherin, vậy...

Như rõ điều Lucius không thể tin, Dyers gật gật đầu, “Ta đúng là con độc nhất của ba ba, nhưng từ rất nhỏ ta đã bị hủy quyền kế thừa, sau trưởng thành ta rời khỏi gia tộc Slytherin, mang theo Tina và Nel thành lập gia tộc của mình. Tuy Nel không phải là con trai ruột nhưng ta cũng không ngại cho thằng bé mọi thứ của ta và Tina.”

Dyers nhìn Nelson trong ảnh yên lặng nhìn họ, trong mắt có chút áy náy.

Khi anh cứu Nelson, hứa cho Nelson một gia đình, nhưng sau đó anh vẫn bắt đắ dĩ rời đi.

Khi gặp lại, đứa nhỏ khiếp đảm năm đó đã trở thành bức ảnh, trong ảnh, thằng bé hiền hòa, lịch sự, xinh đẹp.

Hết như mong đợi của thằng bé lúc trưởng thành.

Bên này, Dyers còn đang thương cảm, bên kia, một nhà Malfoy cùng trừng lớn mắt.

Nên nói, dù một nhà Malfoy không có quan hệ huyết thống cùng Slytherin, nhưng với cái liên hệ dây mơ rễ má này lại làm họ kinh ngạc không thôi.

Cha của vị gia chủ đời thứ nhất là con trai của Salazar Slytherin, chỉ cần mối quan hệ này đã đủ rất nhiều người chạy theo Malfoy như vịt rồi.

“Nhắc mới nhớ, quan hệ giữa nhà Malfoy và ba ba còn thân cận hơn với quan hệ Voldemort đó.” Harry chống cằm, kết luận.

“Như vậy là?” Narcissa có chút không hiểu.

“Anh trai là con ruột của ba, anh trai coi Nelson là con ruột để nuôi nấng, vậy chắc chắn ba ba sẽ càng thân thiết với nhà Malfoy, mà Voldemort... Trên người ông ta chảy dòng máu Slytherin, không phải máu ba ba, hơn nữa ông ta phân tách lin hồn mình, ngoài xà ngữ thì không còn gì, nói gì mà là đời sau duy nhất của ba ba chứ, danh hiệu này còn thích hợp với một nhà ba người hơn.” Harry bĩu môi.

Một nhà Malfoy lần thứ hai bị dọa.

“Cậu nói là... ông ta gạt chúng tôi?” Tay Lucius nắm chén cà phê nổi gân xanh, dù anh nguyện trung thành với Voldemort nhiều năm, nhưng đó là dựa vào ích lợi mà đối phương có thể cho nhà Malfoy cộng thêm thân phận của ông ta đủ tôn quý. Nói cách khác, có thể cho gia tộc Malfoy lợi ích gia tộc, một nhà Malfoy chỉ biết lựa chọn hợp tác mà sẽ không lựa chọn nguyện trung thành, nhưng hiện tại Harry lại nói cho họ, đối phương không phải huyết mạch của Salazar Slytherin, một loại cảm giác bị lừa gạt từ trước tới nay cứ thế xông ra, đôi mắt lam xám của Lucius hơi hơi nheo lại.

“Ba ba chỉ có con trai là anh Dyers, mà anh Dyers theo chúng tôi tới nơi này chỉ có mình Nelson, nếu anh trai đi theo tới đây, vậy nhà Gaunts làm sao còn có thể có được huyết mạch của ba ba chứ?” Harry khinh thường nói, cậu đã gặp qua người gia tộc Gaunts, rất nhiều gia tộc ở ngàn năm sau đều mang tiếng xấu, ở ngàn năm trước, cách xử sự lại làm Harry chấn động.

Họ không chỉ lịch sự có lễ, thậm chí ôn hòa, có một số gia tộc còn thiên hướng Muggle. Ngoài gia tộc Black dù là ngàn năm trước hay ngàn năm sau tác phong đều rất điên cuồng thì gia tộc máu trong có thể kéo dài đến ngàn năm sau còn không quan tâm giới phù thủy, Harry nhớ rõ vài gia tộc, tác phong và hành động đều khiến Harry chấn động.

Liên tưởng đến Voldemort điên cuồng, nhìn nhìn tộc nhân có lẽ gia tộc Gaunts ngàn năm trước, Harry không thể không cảm thán gia tộc này ngã xuống thật là đáng tiếc.

Nếu như là ngàn năm trước, lão tộc trưởng Gaunts biết được hôm nay có một tên đời sau làm hồng thanh danh gia tộc thế này, chỉ sợ ông ấy thà để gia tộc ngã xuống trước còn hơn để gia tộc truyền thừa ngàn năm ấy chứ.

Draco nghe Harry gọi người sáng lập mình tôn kính nhất là “ba ba” về mặt cực kỳ phản kích.

Bọn nhỏ Nhà Slytherin tuy rằng thờ phụng Merlin, nhưng tín ngưỡng của họ cũng là Salazar Slytherin.

Tuy mọi người giới phù thủy đều gọi người này là phù thủy tà ác, nhưng cũng là mục tiêu mà cậu và nhóm Slytherin phấn đấu.

Khi tín ngưỡng như thần xuất hiện trước mặt mình, dù là ai cũng kích động, nhưng khi tín ngưỡng kia thân cận với kẻ thù của mình, sắc mặt Draco lại cực kỳ phấn khích.

Đối với chuyện Voldemort hóa ra không phải là hậu duệ Salazar Slytherin, Lucius sắc mặt cực không tốt, Narcissa lo lắng nhìn chồng và con mình, cố gắng duy trì nụ cười hoàn mỹ, “Khi các vị tới tôi không được thông báo nên cũng không chuẩn bị phòng cho các vị, nếu không thì vậy đi, các vị theo tôi nhìn xem, chọn lựa mấy gian phòng mình thích, thế nào?”

“Khi chúng ta rời đi, phòng thuộc về chúng ta chắc đã được Nelson khóa lại, đợi lát nữa tự chúng ta mở ra là được.” Rowena gật gật đầu với Narcissa, “Để cha con họ nghỉ ngơi một chút, chuyện hôm nay biết được cũng cần thời gian.” Cô hiểu ý người nói.

Vì trải qua chuyện của Harry, các cô biết Lucius và Draco đều cần thời gian tiêu hóa.

Nghĩ lúc trước, khi Harry vừa mới khôi phục ký ức, biết mình ở ngàn năm trước, biết mình là con nuôi của Salazar, biết quan hệ giữa mình và Severus cũng hoảng hốt một chút.

Nên Rowena biết rõ hai vị này cũng cần thời gian khôi phục. Narcissa cảm kích gật gật đầu với Rowena.

Godric đứng lên, thuận tiện kéo Salazar, “Sarah, Sarah, chúng ta đi xem phòng chúng ta đi, nhìn xem tên nhóc kia có làm gì khi chúng ta rời đi hay không.”

“Ngài coi con là gì chứ!” Nelson nhìn Godric và Salazar đi xa, cười khổ nói.

Quay đầu, lại thấy đáng vẻ một nhà Malfoy hóa đá tại chỗ.

Dường như họ bị trúng thần chú hóa đá, chỉ cần đẩy thôi thì cả người sẽ ngã ngửa về sau.

“Họ làm sao vậy?” Nelson có chút kỳ quái nhìn một nhà Malfoy cứng ngắc tại chỗ.

Harry nhìn nhìn bọn họ, con người chuyển chuyển, “A, trước đó họ vẫn cho rằng quan hệ giữa Slytherin và Gryffindor không tốt...”

Hành động Godric trước đó cũng lắm chỉ làm họ nghĩ rằng hai người là bạn thân, vì lịch sử quả thật nói quan hệ của hai người vô cùng tốt, cho đến khi cãi nhau rồi rời khỏi, đoán chừng họ vẫn coi quan hệ của hai người là ở trước khi “cãi nhau rồi đi” nhưng họ thật không ngờ, hai người kia lại có quan hệ như thế.

Không nhìn ba người hóa đá ở đây, Harry để Snape ôm cậu rời đi.

Đợi khi Draco rốt cuộc tỉnh táo lại, cậu chậm rãi đi tới phòng ngủ của mình.

Hôm nay rất nhiều chuyện xảy ra, cậu cần nghỉ ngơi thật tốt, có thể tỉnh lại cậu lại biết rằng mình đang nằm mơ cũng không chừng...

Thật ra... cậu đang nằm mơ đúng không?

Draco nhìn hai người ôm nhau trong cửa, lặng im hồi lâu, rốt cuộc không nhận được, “Potter, mày đang làm gì trong phòng tao!”

Harry ghé vào trên vai Snape nhìn Draco, cười làm Draco căng thẳng, “Dra thân mến, thật xin lỗi phải nói cho mày biết, đây là phòng mà anh trai để cho tao.”

Tuy cậu không biết vì sao phòng cậu lại không được khóa lại, nhưng có thể nhìn Draco biến sắc, tình huống này cũng không tồi, Harry cảm thấy mỹ mãn nghĩ trong lòng.

“Mày... mày...” Draco chỉ vào cái tên được voi đòi tiên kia, vì quá mức tức giận mà không nói ra lời,

“Được rồi được rồi, mày nên đi ngủ đi.” Harry phất phất tay, như chủ nhân nói với khách.

“Tao... tao...” Đây là phòng của tao, mày cái tên chết tiệt!

“Draco,” Snape nhìn Draco, nhú mày, “Nếu con rất nhàn, đi chép thủ tục Slytherin một lần đi.”

“Harry Potter!” Tiếng rống tức giận vang lên gần như vang vọng toàn bộ biệt thự Malfoy, mà đáp lại cậu, là tiếng cười sung sướng của Harry.

83. Chương 83: Trên Đoàn Tàu

Mặc kệ Draco không muốn một Potter vào ở nhà mình ra sao thì cũng không thể thoát khỏi tình huống đã xảy ra này.

Không thể không nói, đối với Draco, mỗi ngày nhìn ba đỡ đầu nhà mình và Potter “liếc mắt đưa tình” là một chuyện có thể khảo nghiệm tố chất, khổ nổi đương sự tập mãi thành thói quen không cho cái này là không đúng, mỗi ngày trước mặt cậu làm cậu nhin không được trọn trắng mắt.

Đương nhiên, Harry cũng phải hoàn toàn dựa vào mọi người cưng chiều mà trêu đùa Draco.

Nếu cậu có suy nghĩ ấu trĩ như vậy, chắc Salazar sẽ cau mày kéo cậu về mà dạy dỗ lại mới thả ra cho gặp người.

Tuy Harry thường trêu Draco nhưng Lucius và Narcissa nhận ra, cậu muốn cải thiện mối quan hệ của hai người.

Nếu là trước đây, có lẽ Lucius sẽ do dự một chút vì thân phận Kẻ Được Chọn của Harry, nhưng hiện tại...

Nhớ tới người nào đó đang chập vạt trong tầng hầm, Lucius lắc lắc đầu. Dù hiện tại có người tới nhà anh, dù gặp được người nào đó ở tầng hầm, chỉ sợ sẽ không nghĩ là người kia đâu.

Dù sao người nào đó trong tầng hầm hiện tại rất chập vạt mà còn có thể nói là gần như điên cuồng.

Nên với thiện ý mà Kẻ Được Chọn đang biểu hiện với con trai nhà mình, Lucius mang thái độ nhắm mắt cho qua.

Dù gì so với Chúa tể Hắc ám đã thất thế, Kẻ Được Chọn được tổ tiên và người sáng lập cưng chiều rõ ràng là lựa chọn tốt nhất của nhà Malfoy.

Quan trọng nhất là, anh đã nhận đến rất nhiều ánh mắt khinh bỉ vì tác phong trong quá khứ, nếu cứ “không nhìn xa” mà ngăn cản con đường Kẻ Được Chọn và con trai mình làm hòa thì chỉ sợ cuộc sống sau này của anh thật sự không cần qua nữa.

Mà Harry bên này, đương nhiên cậu có biện pháp riêng thu phục Draco rồi.

Đối với Harry tai họa nhiều năm của Hogwarts mà nói, Draco trước mắt lòng dạ và tâm cơ hiển nhiên không cao bằng những Slytherin ngàn năm trước, dù cậu ta cố gắng thu hết lại suy nghĩ của mình nhưng không có nghĩa Harry không đoán ra.

Nếu nhìn rõ tâm tư của Draco, đương nhiên Harry có thể bốc thuốc đúng bệnh rồi.

Ngày cứ thế vượt qua trong cuộc cãi nhau âm ỉ của hai người.

Đối với Draco mà nói, những kinh nghiệm trải qua của Harry ở ngàn năm trước hiển nhiên đều mới mẻ làm cậu tò mò – ngoài những chuyện giữa cậu ta và ba đỡ đầu – mỗi khi Harry nói những kinh nghiệm này bằng câu chuyện cho cậu nghe Draco không tự giác mà mê mẩn.

Đương nhiên, mỗi ngày không thể tránh cậu và Harry cãi nhau âm ỉ, đối với hai người trước kia vừa thấy mặt nhau đã chằm chọc, nói mấy câu đã động tay động chân chỉ đùa phép thì hòa bình thật sự là rất đáng quý, muốn Draco và Harry giống như Harry và Hermione bọn họ quả thực là không thể.

Snape cũng đã từng nói với Lucius đầu đầu không thôi vì hai người mỗi ngày cãi nhau cầm ỉ, “Trừ khi anh tách hai đứa ra, nếu không dù vào bệnh thất cũng như vậy.”

Được rồi, nếu vài người sáng lập cho phép, vậy cũng không tới lượt đời sau như anh quan tâm.

Một tháng, quan hệ giữa Harry và Draco cải thiện không ít.

Trước kia Draco căm thù Harry, không chỉ vì khi Harry nhập học từ chối bàn tay cậu vươn ra, cũng là vì lập trường của gia tộc. Hiện tại nếu họ không có cái gọi là gia tộc, cái gọi là trận doanh, hơn nữa Harry đã từng giải thích chân thành với cậu, ngăn cách này đương nhiên là không tồn tại rồi.

Đợi đến khai giảng, Harry từ chối theo Snape bọn họ trực tiếp tới trường, ngược lại yêu cầu đi tàu tốc hành đến.

“Đồ đạc của em, không biết đã bị đóng gói hay là vẫn ở đó nữa.” Harry cau mày nghĩ.

Vì một năm trước cậu không ở trường học, nên đồ đạc của cậu cũng không biết thế nào.

Nếu ở lại ký túc xá thì may, nếu bị đóng gói...

Harry giật giật khóe miệng.

Cậu không cho là đương sẽ có lòng tốt giúp cậu mang hành lý về nhà, phải biết chuyện họ gấp nhất khi đón cậu về nhà là ném “mấy thứ kỳ quái” của cậu vào trong gầm cầu thang, tránh cho chúng xuất hiện trước mặt họ.

“Đến lúc đó mua lại cho em,” Snape nói, “Thật sự muốn ngồi tàu đi?”

“Các anh chắc là đi họp giáo sư rồi,” Harry biết năm nay cuộc họp giáo sư Hogwarts chắc chắn sẽ rất lâu, cho đến khi học trò tới, “Em ở một mình quá chán, ngồi tàu vẫn thoải mái hơn.”

“Tàu nhiều người.” Những tên quỷ nhỏ này đùa giỡn trên xe có thể làm hại người bên cạnh.

“Em ngồi trong toa, tuyệt đối không ra, thật đó.” Harry ôm cổ Snape, “Được chứ, Sev?”

Draco ở bên cạnh giật giật khóe miệng, bình tĩnh uống nước trái cây của mình.

Không cần đoán, cậu đã biết cuối cùng ai là người chiến thắng.

Một tháng này cậu đã gặp qua rất nhiều tình huống giống vậy.

Quả nhiên, một tiếng sau, Draco và Harry cùng ngồi ở trong toa xe dành riêng cho Malfoy.

Draco nhớ tới trước khi đi ba đồ đầu cảnh cáo mình phải chăm sóc tốt Harry thả dãi.

Người kia hoàn toàn không tự giác là mình mang thai, tùy tiện nằm ở chỗ ngồi.

Tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài không hề truyền vào trong toa, Draco cầm một quyển sách chăm chú đọc.

Đợi khi cửa toa xe được gõ, Draco mới giật mình nhận ra một chuyện.

Tuy trước đó cậu đã truyền tin bảo Crabbe và Goyle không cần tới đây, nhưng cậu lại quên mất Blaise và Pansy.

Hai người bạn tốt duy nhất mà cậu có thể thổ lộ tình cảm trong Slytherin vẫn luôn tới toa xe cậu ngồi một chút sau khi tàu mở, xem ra, là họ đến đây.

Tốt rồi, quá tốt.

Nếu người ngoài nhìn thấy Kẻ Được Chọn ở toa xe này, sẽ tạo ra oanh động thế nào cậu đã có thể dự đoán được.

Nhưng cậu lại không thể để Potter về nơi cậu ta thường ngồi, những sự tử lộ mắng đó, nếu thấy Kẻ Được Chọn mất tích một năm đột nhiên xuất hiện, không nói người khác, chỉ cần mấy tên ngốc bình thường đều tự xưng có quan hệ rất tốt với Kẻ Được Chọn sẽ chạy tới toa xe Potter ngay.

Người nhiều như vậy xô đẩy chen lấn trong một toa xe, nếu người kia xảy ra chuyện gì, chắc chắn ba đồ đầu sẽ tìm cậu đầu tiên.

Khi Draco miên man suy nghĩ, tiếng gõ cửa có quy luật lại vang lên.

Draco bắt đầu dĩ, đành phải đứng lên mở cửa toa.

“Draco?” Blaise có vẻ thực kinh ngạc, “Cậu... làm sao vậy?”

“Vào đi.” Draco không nói chuyện mà nghiêng mình nhưng cậu cũng không để cửa toa mở rộng ra, con đường cậu để lại chỉ đủ cho một người đi qua.

Blaise và Pansy nghi hoặc đi vào.

Draco gần như đóng lại cửa ngay khi họ vào.

“Sao vậy, thần thần bí bí, người không biết còn tưởng cậu giấu cô... gái... nào trong này ý...” Một đoạn lời nói vốn đang lưu loát cuối cùng lại đứt quãng, giống như là hộp nhạc đang phát bị vấp vậy.

Blaise như gặp quỷ, nhìn chằm chằm người nào đó đứng lúc đứng lên đuổi người.

“Nên nói...” Pansy cảm thấy mình đang nằm mơ, giọng nói cô nàng ngập tràn sắc thái mộng ảo, “Đây là... người đẹp mà cậu giấu?”

“Hai người... đừng thu hút đám người đó.” Draco có chút đau đầu nói.

“A?” Họ thu hút đám người?

“Draco,” Blaise vẫn không thể nào thôi nhìn Harry, “Cậu thử cùng cậu ta đi ra ngoài một vòng xem, mình dám nói phản ứng của mình lúc này đã là bình thường nhất rồi đấy.”

Kể Được Chọn và Malfoy cùng ngồi trong một toa xe... được rồi, nếu tin tức này truyền ra ngoài, chắc những người bên ngoài sẽ lột tròng mắt mất.

Ai có thể tin tưởng, hai người đối địch đã nhiều năm, vừa vào học đã không vừa mắt, lại có một ngày hoàn toàn bất ngờ mà... thân mật?

Này... này hoàn toàn không hợp lý.

Draco bĩu môi.

Nếu các cậu biết người kia do ai giao cho cậu, chắc chắn các cậu không thể nào bình tĩnh như vậy.

Blaise và Pansy vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ, cho đến lúc họ ngồi đối diện Harry, cho đến lúc Harry đặt trà trước mặt họ, họ mới tin thật sự mình không nằm mơ.

“Mày... mày... thật là Harry Potter?” Pansy có chút không dám tin hỏi.

Harry cười gật gật đầu, tuy cậu rất muốn nói cho họ biết rằng mình đã đổi tên.

“Mày... tại sao lại ở đây...” Blaise hỏi không chắc chắn lắm, nhưng lập tức nhận thấy được câu hỏi mình có chút bất lịch sự, “Xin lỗi.”

Đây là vấn đề riêng tư, tuy cậu không chắc chắn nhóm sư tử có hiểu thế nào là “vấn đề riêng tư” hay không, nhưng là Slytherin, họ cần tuân thủ lễ nghi của mình.

“Không sao.” Harry cười cười, trả lời.

Cái này, Blaise và Pansy càng khó hiểu.

Người này, có vẻ khang khác.

Nhưng khang khác chỗ nào, họ lại không phát hiện được

Ngay lúc Pansy và Blaise còn đang nghi hoặc, cửa toa xe lại được mở ra.

Đáng chết, vừa nãy đóng cửa quên khóa lại rồi.

Draco trách cứ mình.

Vì toa xe lửa thật rất dễ mở, nên có đôi khi Draco đều sẽ ếm một ít thần chú trên cửa toa xe mình, như vừa nãy Blaise và Pansy cần cậu mở cửa từ trong mới có thể đi vào, đương nhiên, bạn tốt của cậu có lẽ phép, đương nhiên sẽ không đẩy cửa xông vào rồi.

Hơn nữa nói như vậy, toa xe dành riêng cho Malfoy, ngoài cậu chủ Malfoy và vài người bạn, không ai có thể tiến vào cũng không ai dám vào, cậu chủ Draco mới có thể quen ếm thần chú.

Không nghĩ vì sơ sẩy như vậy, lúc này lại có người mở cửa toa ra.

“Harry, thật là cậu sao, chừng nào cậu trở về vậy...” Vì lo lắng nhìn bạn bè khi Ron và Hermione nhận được Thần Hộ mệnh của Harry truyền tin tuy rất khó hiểu vì sao Harry không đến toa xe họ thường ngồi, nhưng trên thực tế họ vẫn mau chóng chạy đến.

“...” Ron nói được một nửa đột nhiên nghẹn ở cổ, cậu ngơ ngác nhìn ba Slytherin ở đây, sửng sốt một chút, trước khi mọi người kịp phản ứng, lớn tiếng hét rầm lên, “Malfoy, mày làm gì Harry!”

Draco đỡ trán thở dài.

Chết tiệt thật, không muốn làm cho người ta biết Kẻ Được Chọn ở đây cũng không được rồi.

84. Chương 84: Nói Năng Lộn Xộn

“Malfoy, mày làm gì Harry!” Giọng Ron to đến mức người ngoài toa xe cũng nghe thấy.

Tuy gần đây là một ít toa xe dành riêng cho gia tộc nhưng không phải không có người khác ở bên cạnh.

Thật ra toa xe lửa cũng không lớn, vì thế rất nhiều người cũng nghe được lời của Ron.

Và rồi mọi người ngẩn người, tỉnh táo lại: Kẻ Được Chọn trở lại?

Kẻ Được Chọn ở trong toa xe nhà Malfoy?

Merlin ơi!

Rất nhiều người xông tới, bon chen muốn xem rốt cuộc có chuyện gì, nhưng Harry nhanh chóng kéo Ron và Hermione vào rồi đóng cửa ếm nhiều thần chú, nhìn Ron sửng sốt, cả buổi không kịp phản ứng.

“Harry.” Ngược lại Hermione phản ứng khá là nhanh, hoặc là nói ngay từ đầu cô vẫn luôn chú ý tới Harry, sau khi Harry ếm xong thần chú chạy tới cạnh cậu, “Cậu không sao chứ, một năm này cậu đã đi đâu? Chúng mình tìm khắp nơi không thấy cậu, chừng nào cậu trở về, tại sao lại ở đây, khoan đã, quan trọng nhất là một năm này cậu có khỏe không?”

Lời nói như bắn súng liên thanh làm Harry sửng sốt, cả buổi mới kịp phản ứng, Hermione lúc này thật sự y hệt như lần đầu tiên gặp gỡ trên toa xe vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Harry có hơi chùng xuống.

Hermione và Ron cũng không thay đổi, nhưng mà mình... chính mình đã thay đổi thật nhiều, nếu Hermione và Ron phát hiện mình thay đổi, không biết sẽ nghĩ gì.

“Hermione, mình không sao, cậu hỏi nhiều câu cùng một lúc thế này mình không trả lời được hết, chúng ta ngồi xuống trước, rồi mình sẽ chậm rãi kể lại cho cậu.” Cậu thần nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai Hermione.

Hermione có chút sững sờ...

Đây không giống như là Harry, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng...

Harry đưa cô và Ron đến chỗ ngồi, Hermione vẫn nhìn chằm chằm Harry.

Nghĩ nghĩ, cô cảm thấy dường như mình đã phát hiện cái gì không đúng rồi.

Là khí chất.

Hiện tại Harry dường như có một loại khí chất mà trước nay chưa từng có, mặc dù có chút mất tự nhiên nhưng không hiểu tại sao, Hermione cảm thấy khí thế này rất hợp với Harry, tuy Hermione không biết đây là chuyện gì.

Nhưng không sao, nếu người kia xuất hiện trước mắt mình, như vậy mình có thời gian để hỏi cậu ấy.

“A, Harry, cậu có chuyện gì, cậu biến mất cả năm, ngay hiệu trưởng Dumbledore cũng không biết cậu đi đâu cả, chúng mình lo lắng gần chết, hơn nữa khi nào thì cậu trở về? Khi cậu trở về sao lại không liên lạc với chúng mình? Cậu còn ở cạnh Malfoy nữa...” Ron có chút không đáng, cậu vội vàng muốn được giải đáp nghi vấn của mình, nhưng cậu nói khá nhanh, Harry chờ cậu nói xong đưa cho cậu một chén trà.

“Vấn đề của cậu còn nhiều hơn cả Hermione à.” Harry có chút bất đắc dĩ mà nói.

“Mình chỉ là...” Ron ngại ngùng sờ sờ đầu mình, “Cậu biết không, mình chỉ là lo lắng...”

“Đừng lo, Ron, mình và Draco bây giờ là bạn bè, Draco rất tốt, mình tin cậu cũng có thể trở thành bạn với Draco.”

“Mình? Và nó?” Ron có chút không thể tin nổi nhìn Harry, chỉ chỉ mình chỉ chỉ Draco.

“Xì...” Draco dường như muốn nói gì đó nhưng Harry nhìn cảnh cáo một cái, cậu không dám lên tiếng, không nói gì nữa.

Pansy và Blaise nhìn nhau, thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương.

Không phải ảo giác, Draco thật sự kiêng kị Potter, thậm chí chỉ một ánh mắt của Potter thôi cậu ấy đã không nói gì nữa, chuyện gì đây?

“Harry, cậu không biết, từ khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy công khai trở về rồi biệt thự Malfoy được bảo vệ, ba ba mình đoán nhà họ chính là đại bản doanh của Tử thần Thực tử, vì bên trong có rất nhiều Tử thần Thực tử mà khóa lại, căn bản không phải theo như lời họ là sợ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đến tìm gây rắc rối cho họ. Cậu không nên bị nó lừa, có thể nó làm hòa với cậu là vì giao cậu cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đó.” Ron cảnh giác nhìn Draco.

Draco cười lạnh một tiếng, ngại với ánh mắt của Harry, không nói chuyện.

“Draco sẽ không thế đâu, Ron.” Tuy biết Ron có địch ý rất lớn với Slytherin, nhưng sau địch ý này cũng chỉ là lo cậu bị lừa, Harry thật sự không thể trách Ron được.

“Sao cậu biết được.” Ron hơi không vui, “Nếu cậu bị lừa, mình xem cậu làm gì.”

“Vì nghi hè này, ở biệt thự Malfoy, là mình.” Harry nói kinh người.

“Harry, cậu lại chạy tới đó ở...” Ron gần như nhảy dựng lên, “Chẳng lẽ Voldemort chop được cậu, ông ta uy hiếp cậu, mùa hè này cậu thế nào?”

“Mình không sao Ron.” Harry không biết nên khóc hay nên cười, “Cậu tỉnh táo lại, mình kể cho cậu được không?”

“Ron.” Hermione đập gáy Ron – tư thế kia làm ba người Slytherin lần đầu tiên nhìn thấy Hermione bạo lực như vậy không tự chủ được mà nuốt nước miếng – “Cậu yên lặng nghe Harry nói, không được chen vào.”

Ron sờ sờ gáy mình, thức thời ngậm miệng lại.

Harry nhìn Pansy và Blaise ở đây.

Blaise cho rằng, Harry sẽ kiêng dè bọn họ, nhưng ngay lúc cậu muốn đi ra ngoài, Harry lắc đầu với họ, mở miệng, “Mọi chuyện hẳn nên kể từ lúc ngày đó mình rời khỏi...”

Đó là một chuyện khó có thể tin được, dù là Harry, lần đầu tiên nghe được mình trải qua cũng vô cùng hoảng sợ, càng miễn bàn mấy người ở đây.

Xuyên qua thời không, gặp gỡ phù thủy trong truyền thuyết, tận mắt nhìn ân oán của các phù thủy và Hogwarts ầm ập ban đầu từ ngàn năm trước, những quá khứ chưa từng ghi lại trong lịch sử, làm người ta ngạc nhiên mà cũng không tự chủ được mà mê mẩn.

Hogwarts không có khói súng, không có chiến tranh, làm mọi người vươn lên.

Ravenclaw chăm chỉ hiếu học, Hufflepuff làm đến nơi đến chốn, Gryffindor dũng cảm nhiệt tình, Slytherin trầm ổn thông minh.

Trái lại hiện tại, Ravenclaw chỉ biết tới sách vở, Hufflepuff trầm mặt không lời gì để nói, Gryffindor xúc động lỗ mãng, Slytherin âm hiểm giả dối.

Mọi thứ này phát triển hoàn toàn trái ngược với hồi trước.

Ngàn năm trước, Giáo Hội không ngừng tấn công phù thủy, các Muggle hận thù phù thủy, trong hoàn cảnh gian nan ấy, nhóm phù thủy đoàn kết lại, Hogwarts xứng danh với một gia đình ấm áp cho phù thủy nhỏ.

Mà hiện tại thì sao?

Không có chiến tranh, không có hãm hại, hoàn cảnh này được nhóm phù thủy ngàn năm trước chỉ biết ước vọng.

Nhưng dưới hoàn cảnh này, Hogwarts lại bị tách biệt, bốn Nhà vì mình hận thù lẫn nhau, hoặc là không quan tâm tới chuyện của người khác mà chỉ biết mình.

Đều nói rất nhiều chuyện sau khi trải qua rồi sẽ biến mất, chẳng lẽ tình trạng hiện tại của Hogwarts chính là khúc nhạc dạo cho sự biến mất của nó hay sao?

Giọng Harry kể lại ngày càng nhỏ, nhưng kể cả Ron luôn luôn xúc động cũng không tự chủ được nghĩ lại tình huống này.

“Harry...” Hermione nghĩ tới đầu tiên, cô có chút bất lực nhìn Harry.

“Mình tận mắt nhìn thấy Gryffindor và Slytherin hỗ trợ nhau, cãi nhau âm ỉ, Hogwarts khi đó thật sự rất náo nhiệt.” Harry vỗ vỗ nhẹ lưng Hermione, “Ba ba... cũng không lạnh lùng vô tình như truyền thuyết, hơn nữa, ba còn kiên nhẫn hơn chú Godric nhiều.”

“Ba ba?” Hermione lặp lại lời Harry, trong chớp mắt đó, cô không biết Harry nói ba ba là chỉ ai.

“Salazar Slytherin, cha nuôi của mình.” Harry ngại ngừng cười, “Khi mình vừa đến không gian đó xảy ra chút chuyện, là ba ba bọn họ đã cứu mình, rồi ba ba nhận mình làm con nuôi...”

Cậu sẽ không nói cho họ biết vì năm đó cậu mất trí nhớ mà gọi đối phương là baba, đương nhiên, nếu ba ba không thích cậu cũng sẽ không nhận cậu làm con nuôi đâu. Harry an ủi mình.

“Cậu cậu cậu cậu...” Ron mở to hai mắt nhìn, “Con nuôi? Con nuôi Slytherin?”

Harry mỉm cười gật gật đầu.

“Merlin ơi, đây chỉ là mơ thôi!” Ron khoa trương chớp mắt, “Không thể nào, cậu là học trò Gryffindor, sao lại trở thành con nuôi của Slytherin, không thể nào...”

“Quan hệ giữa ba ba và chú Godric cũng đã xác định rồi, còn gì không thể chứ?” Harry buồn cười hỏi lại.

“Quan hệ gì?” Hermione tò mò hỏi.

“Quan hệ bạn đời đó.” Harry vuốt tay, “Chú Godric ép buộc lập ra khế ước hôn nhân, trước khi mình trở về, họ đã là bạn đời rồi.”

“Ép buộc!” Ron hít khí lạnh, “Ý cậu là, người sáng lập chúng ta, ép buộc người sáng lập Slytherin? Đây đây đây... chẳng lẽ là vụ cãi nhau giữa Salazar Slytherin và Godric Gryffindor chính là vì chuyện này? Không thể nào... nhưng... nhưng, vì sao Gryffindor và Slytherin lại đến với nhau, không phải bị trúng Tình Được chứ? A, nhất định là Tình Được, nếu không...”

Harry đỏ khóc đỏ cười nhìn Ron.

Ngược lại với người khác, khi họ bị hoảng sợ sẽ ngơ ngẩn nửa ngày, mà Ron quá thật vì quá mức giật mình mà nói năng lộn xộn, gần như chuyện không thể nào cũng bị cậu đoán đúng.

Nhìn xem người này vừa mới nói cái gì, tuy trước đó cậu cố ý mơ hồ nói một ít chuyện này ra, dọa bọn họ, nhưng cậu không ngờ Ron sẽ thế này, thật sự là hồng бет.

Không biết nếu chú Godric biết được người Nhà mình đoán chú ấy “ép buộc” ba ba thì sẽ có vẻ mặt gì nhỉ?

85. Chương 85: Thay Hiệu Trưởng

Dù thế nào đi nữa, đợi khi tàu tốc hành Hogwarts sắp dừng lại, Harry cũng ổn định lại cảm xúc của Ron và Hermione.

Có thể làm Ron cả ngày ở cùng toa xe với Draco mà không hề xảy ra chuyện lớn gì, Harry tỏ vẻ rất hài lòng về bản thân.

Mà đối với Ron mà nói, quan trọng nhất là Harry không có việc gì là tốt rồi, còn về phần Harry về mà không tìm tới họ, sau khi Harry thẳng thắn, Ron không biết nặng nhẹ đập một tay về phía Harry, nhân tiện cũng vuốt nữa thì vuốt ve một nửa trái tim của Draco.

“Nếu trong đầu cậu vẫn nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này, mình sẽ đánh cậu rất đau đó,” Ron nói, “Được rồi, mình thừa nhận trước kia rất nhiều hành động của mình không đúng, nhưng Harry à, từ chuyện năm thứ tư đó mình đã quyết định dù xảy ra chuyện gì vẫn đứng ở bên cậu, chúng ta là bạn mà đúng không?”

Năm thứ tư vì Harry trở thành quán quân trường mà đã từng chiến tranh lạnh với Harry một thời gian, rồi sau bài thi đầu tiên Ron cũng đã hung hăng mắng mình một lần.

Muốn tiếng tăm, danh hiệu “Kẻ Được Chọn” còn chưa đủ sao? Muốn tiền tài, vậy một ngàn Galleons kia chỉ sợ ngay một góc nhỏ ở hầm bạc của Harry cũng còn kém hơn, như vậy, làm sao Harry có thể ngóc đến mức xông vào nguy hiểm chứ?

Nghĩ thông chuyện này Ron hung hăng tát cho mình một cái, rồi quyết định dù về sau xảy ra chuyện gì đều đứng bên Harry.

Được rồi, là cậu chưa bao giờ nghĩ đến là “dù xảy ra chuyện gì” chuyện này lại là đầu tiên.

Muốn cậu chung sống hòa bình với đám người Slytherin kia, thà giết cậu còn hơn.

Nhưng... nhưng... được rồi, nể mặt Harry, gắng gượng mà đồng ý vậy.

Cùng lắm chỉ coi cái tên giả dối kia thành không khí là được, cậu chỉ nói chuyện với Harry, không cho bọn người kia có cơ hội tiếp xúc với Harry không phải là được rồi sao?

“Này, lão dơi già cùng biến mất với cậu.” Ron chuyển đề tài, “Không biết ông đi đâu, chỉ sợ là đi nương tựa Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy rồi, mình đã sớm nói ông không phải là người tốt mà.”

“Ron,” Harry mím miệng, Ron không thấy rõ vẻ mặt của cậu, “Thầy ấy không sao.”

“Cái gì?” Ron hơi ngạc nhiên nhìn Harry, “Cậu gặp ông rồi?”

Vì khi Harry kể lại không nói tới Snape, nên Ron cũng không biết chuyện của Harry và Snape, tuy không chỉ vì muốn dọa họ, chủ yếu là lo Ron bọn họ có thể chấp nhận được chuyện của mình sau khi thấy cậu và dra làm hòa hay không, phải biết, Ron – thậm chí là ngay cả Harry trước đó không tiếp xúc với Snape – trong mắt họ, Snape chỉ là một người xấu bắt công lại lạnh lùng không hơn không kém.

Chính mình và Sev đến với nhau, Harry vô cùng khát vọng được các bạn chúc phúc, nhưng trong nhất thời, cậu biết nói chuyện này thế nào.

“Ừ.” Harry đơn giản nói, “Thầy ấy đã trở lại Hogwarts.”

“A... lớp độc dược của mình...” Có nghĩa là, cậu lại phải nhìn thấy lão dơi già cả ngày nghiêm mặt vừa thấy Gryffindor bọn họ liền vô cùng vui vẻ trừ điểm ý hả.

“Để mình nhắc nhở cậu,” Hermione ở một bên hừ lạnh nói, “Khi không có giáo sư Snape, mà Dumbledore tìm người khác tới dạy thay, thành tích của cậu còn tệ hơn gấp bội trước kia. Trước kia ít nhất cách năm tiết cậu có thể làm ra một ít, ít nhất còn có thể đưa được tác phẩm, mà sau khi giáo sư Snape biến mất, thành tích của cậu còn không thêm tăng lên.”

“Ý cậu nói ông kia ở thì khá hơn?” Ron ngạc nhiên mở to mắt.

“Ít nhất cậu sẽ quan tâm tới điểm Nhà mình mà cố gắng làm ra thứ có thể đưa trước đó chứ không phải chờ vạc cậu vỡ hay bị nổ.” Hermione phun khí, “Hơn nữa nếu cậu nghiêm túc nghe giảng, cậu sẽ phát hiện, thật ra giáo sư Snape giảng giải cực kỳ chính xác, so với vị giáo sư dạy thay kia thì tốt hơn rất nhiều.”

Hermione như một giáo sư McGonagall thứ hai, cô không thêm để ý người và vật Nhà nào, cô chỉ thảo luận, vì thế Ron không chỉ một lần phun trào nếu về sau tốt nghiệp Hermione mà vào Bộ Pháp thuật, tuyệt đối có thể xúc tiến một đợt cải cách lớn.

Thời gian này, xe lửa chậm rãi ngừng lại, toàn bộ trong xe chỉ vang một giọng nói, nhắc nhở bọn nhỏ đã tới Hogwarts, khi họ xuống xe có thể đặt hành lý ở trong xe, sẽ có người giúp họ đưa về ký túc xá.

“Đi thôi.” Harry đứng dậy mở cửa, lập tức bị đám đầu lúc nhúc bên ngoài làm hoảng sợ.

“Này...” Harry nghẹn họng nhìn đám người ngã nhào lên đất vì cậu mở cửa ra.

“A, Merlin ơi, cậu nằm trên người tôi rồi...”

“Thượng đế ơi cậu dẫm vào tay tôi...”

“Merlin ơi, các cậu nhanh chóng xuống đi, mình sắp bị đè chết rồi...” Nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên, Harry đỏ khốc đỏ cười nhìn những người đó luống cuống đứng lên.

“Khoan đã, thật sự là Harry Potter.” Dội khi mọi người được giải phóng, có người tỉnh táo lại hô lên.

“Mình vừa thấy cậu ta mà...”

“Nhưng cậu ta đâu rồi?”

“Nơi này là nơi Malfoy ngồi mà...”

“Mình nhìn thấy Malfoy...”

“Mình nhìn thấy Granger, Merlin ơi, cô ấy và Weasley đi ra.”

“Vừa nãy là Harry Potter mở cửa?”

“Nhưng người đâu rồi?”

Tiếng ầm ĩ đầu đầu làm Draco có chút tức giận, cậu đứng lên đi về phía cửa, cầm đũa phép gõ trên tay theo tiết tấu.

“Các vị,” Cậu lạnh lùng nhìn mọi người trước toa xe, mọi người khiếp sợ, lại không ai chú ý, sự khinh thường mà bình thường khi Draco nhìn người đã biến mất trong mắt, “Tôi nghĩ, các cậu cũng không muốn bỏ qua tiệc khai giảng đúng không? Đương nhiên, có thể các vị quen rồi, nhưng xin tha lỗi, thân là Slytherin, tôi nghĩ chúng tôi cần đến lễ đường đúng giờ.”

Tuy vẫn không thiếu trào phúng nhưng mọi người vẫn mở đường.

Nói vậy, vẫn cảm thấy giọng điệu Malfoy nói chuyện lần này dường như khang khác...

Suy nghĩ nửa ngày còn không nghĩ ra, sau khi bọn nhỏ xuống xe nghe tiếng Hagrid lớn giọng, rốt cuộc phát hiện khang khác cái gì.

Trào phúng này lại không hề có ác ý.

Kỳ lạ thật.

Hiện giờ Kể-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở về, không phải là lúc nhà Malfoy nên kiêu ngạo sao?

Nhưng giờ nhìn hành động của Malfoy đều thân mật không ít so với trước kia nhỉ?

Không lâu sau, càng làm họ ngạc nhiên hơn, Granger và Weasley lại ngồi cùng Malfoy trên một chiếc xe ngựa!

Đây là chuyện gì?

Khi chiến tranh sắp xảy ra, Slytherin và Gryffindor lại ngồi cùng nhau?

Giới phù thủy đang hỗn loạn, nhưng hai Nhà muốn tụ lại?

Merlin ơi, đây là logic nào chứ?

Cửa xe đóng lại, cũng cản trở đánh giá hay nghi ngờ bên ngoài, Harry rút thần chú, vỗ vỗ ngực mình, “Sớm biết thế không nên mở cửa, làm mình sợ muốn chết.”

Nếu cậu không dùng thần chú xem nhẹ đúng lúc, chỉ sợ những người đó liền vây quanh cậu không cho cậu đi rồi.

“Tiếng tăm Kẻ Được Chọn mà.” Draco hừ lạnh một tiếng.

Harry cười he he, cũng không tức giận.

Draco như nghĩ tới điều gì, ngậm miệng không nói.

Xuống xe ngựa, Harry lập tức ếm cho mình một thần chú.

Sau đó cậu theo mọi người vào lễ đường.

Vào trong, các học trò cũng cảm thấy khang khác.

Nơi này thường rất náo nhiệt, giờ phút này dường như có vẻ rất kỳ quái?

Các giáo sư mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn họ, hiệu trưởng Dumbledore lại không ngồi ở vị trí hiệu trưởng mà ngồi bên cạnh đó, “lão dơi già” biến mất một năm lại xuất hiện trên dãy bàn giáo sư.

Các hồn ma dường như cũng tập trung lại, các hồn ma thường trú của Nhà cũng bay trên đỉnh dãy bàn của Nhà mình, còn lại thì bay phân tán ra các góc. Ngay cả Peeves luôn luôn nghịch ngợm, giờ phút này dù không có Bloody Baron bên cạnh nhưng cũng hết sức nghiêm túc – đúng, đúng thế, chính là nghiêm túc.

Có thể nhìn ra vẻ nghiêm túc từ Peeves luôn e sợ cho thiên hạ không loạn chỉ biết gây rắc rối, sự thật này làm các học trò đều không tự chủ dụi dụi mắt.

Chẳng lẽ, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở về, các hồn ma cũng sợ hãi?

Các học trò cũ không ngừng suy đoán.

Rất nhiều người khi ngồi xuống, lại nhìn nhìn chỗ ngồi chuyên thuộc về tam giác vàng Gryffindor.

Vị trí của Kẻ Được Chọn vẫn trống, hình ảnh trên tàu trước đó như là ảo ảnh trên sa mạc, chỉ nháy mắt đã biến mất rồi.

Chẳng lẽ... vừa nãy thật sự không phải Kẻ Được Chọn?

Chẳng lẽ người ở đây hoa mắt?

Lừa quỷ à! Người ở đây nhiều như vậy, chẳng lẽ lại hoa mắt tập thể? Họ rất nhớ Kẻ Được Chọn nhưng lại tập thể sinh ra ảo giác? Hay vẫn còn ở toa xe Malfoy?

Rất nhiều người trong lễ đường còn đang suy đoán lung tung, lúc này giáo sư McGonagall dẫn học trò mới tiến vào.

Trong mắt các học trò mới còn lóe ra chút hoảng sợ, làm rất nhiều các học sinh cũ hiểu ý nhìn nhau mỉm cười.

Khi Mũ Phân Loại cất “lời ca”, rất nhiều người muốn bịt tai, nhưng lập tức bị “lời ca” của nó làm hoảng sợ.

“Khi Hogwarts mới thành lập, mọi chuyện đều rất tốt đẹp, Hufflepuff thiện lương cho rằng đứa nhỏ Nhà mình hẳn nên trung thực mà cố gắng, Ravenclaw thông minh thì cho rằng đứa nhỏ Nhà mình hẳn nên hiểu

học mà tìm hiểu sự thật, Gryffindor dũng cảm thì cho học trò Nhà mình nên nhiệt tình mà chân thành, còn Slytherin bình tĩnh lại cho rằng đứa nhỏ ngài dạy nên bình tĩnh thận trọng. Đến đây đi bọn nhỏ thân mến của ta, đội ta lên đầu, để ta quyết định các trò thuộc Nhà nào, để ta dẫn dắt các trò cảm thụ sự yên bình lúc ban đầu, tương lai Hogwarts là ở trên tay các trò.”

Lời ca khác với quá khứ, ngắn gọn nhưng khái quát bản chất của bốn Nhà, nhưng cái gọi là bản chất đó, lại làm nhóm học trò cũ ở đây sửng sốt.

Hiện giờ, Hufflepuff được công nhận là ngu ngốc, mà Ravenclaw lại chỉ biết là một sách chui đầu vào sách vở, Gryffindor nổi tiếng vì lỗ mãng, mà Slytherin lại không cần nói, ngoài âm hiểm chính là giả dối.

Cái gọi là trung thực, hiếu học, nhiệt tình, thận trọng, căn bản không liên quan tí nào với tình huống các Nhà hiện giờ cả.

Mũ Phân Loại có ý gì?

Khác với các học trò, khi nghe Mũ Phân Loại “hát”, rất nhiều vị giáo sư ở đây đều chua xót.

Hogwarts mà Mũ Phân Loại miêu tả, các thầy cô chưa từng nhìn thấy, nhưng.. khi nghe đến mấy câu đơn giản nhưng miêu tả toàn diện, họ lại nhận ra, mình vô cùng hướng tới một Hogwarts như vậy.

“Hiện tại đọc đến tên ai thì đứng lên phân loại.” Giáo sư McGonagall cố gắng làm mình tỉnh táo lại, tuy bàn tay cầm tấm da dê có chút run rẩy, nhưng giọng bà vẫn bình tĩnh như trước.

Nhưng làm họ ngạc nhiên là, Lễ Phân loại năm nay như không giống, vài đứa nhỏ sinh ra từ gia tộc máu trong được phân vào Ravenclaw hoặc Hufflepuff, vài đứa nhỏ vừa thấy đã biết không phải “xuất thân quý tộc” được phân vào Slytherin, hơn nữa còn mấy đứa nhỏ vừa thấy chỉ biết là “thuộc tính” Gryffindor lại được phân vào Hufflepuff.

“Mũ Phân Loại có chuyện gì?” Ron nhìn tình huống phân loại kỳ quái này, “Mũ Phân Loại bị hỏng rồi?”

“Không phải,” Hermione nhú mào, “Ron, cậu có thấy không, phân loại năm nay, nhân số học trò mới bốn Nhà gần như bằng nhau.”

Thường ngày khi phân loại, học trò Gryffindor thiên nhiều, mà Slytherin thường thiếu, Ravenclaw và Hufflepuff chỉ có thể được coi là bình thường. Nhưng năm nay, rất rõ ràng là nhân số học trò mới bốn Nhà gần như cân bằng.

Thực rõ ràng rất nhiều người phát hiện ra điều này, trong nhất thời, tiếng nghị luận vang lên không ngừng trong lễ đường.

Bên Slytherin, đối với vài học trò mới rõ ràng không phải là máu trong, rất nhiều người đang quan sát, hơn nữa Huỳnh Trưởng Draco Malfoy không nói chuyện nên phía dưới cũng không ai dám làm gì.

Đúng lúc này, Dumbledore đứng lên, cụ vươn tay ra, mọi người yên tĩnh lại, “Bọn nhỏ, thật đáng tiếc thông báo cho các trò, bắt đầu từ năm nay, thầy không còn đảm nhận hiệu trưởng của các trò nữa.” Dumbledore vừa nói xong, lễ đường “ầm” một tiếng nổ tung.

Đổi hiệu trưởng?

Chuyện gì vậy?

Trước không có ai nghe thấy là đổi hiệu trưởng mà, hơn nữa vì Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở về, Bộ Pháp thuật cũng chưa nói rằng đổi hiệu trưởng, năm nay xảy ra gì đây?

“Hiệu trưởng mới của chúng ta lát nữa sẽ nói cho các trò, a, thầy ấy đến rồi...”

Đúng lúc này, cửa lễ đường được đẩy ra, một người đàn ông tóc vàng đi đến.

Tất cả mọi người đều đang quan sát anh, chỉ có Hermione nhận ra, các hồn ma quanh đó đều cúi đầu với người đàn ông này.

Đối phương thoát nhìn chỉ mới hơn ba mươi tuổi, trong toàn bộ hàng ngũ giáo sư Hogwarts, chỉ có thể nói rằng thầy ấy trẻ tuổi, nhưng một người trẻ tuổi đẹp trai như vậy lại trở thành hiệu trưởng của họ?

Ngay trong lúc mọi người ngơ ngẩn, đối phương đi tới chỗ ngồi hiệu trưởng, thu hồi nụ cười ngả ngớn trước đó, anh mỉm cười hiền hòa với mọi người.

“Thầy biết các trò rất kỳ lạ vì sao Bộ Pháp thuật không có thông báo mà hiệu trưởng lại thay đổi, đối với việc này, thầy muốn nói với các trò rằng, từ nay trở đi, Hogwarts không nhận sự quản lý từ Bộ Pháp thuật, cũng không thể bị thế lực nào chen chân vào. Nó hoàn toàn chỉ là nơi dạy học, bất kỳ ai cũng không thể can thiệp,” Đôi mắt xanh lam của anh dưới ánh nến lóe ra tia sáng rạng rỡ, anh không dùng thần chú phóng đại, nhưng khó hiểu làm sao, tất cả mọi người có thể nghe thấy giọng nói không lớn không nhỏ của anh.

“Xin tự giới thiệu, thầy là hiệu trưởng mới của các trò, Godric Gryffindor!”

Tiếng nói vừa dứt, trong lễ đường như bị nổ mạnh, tiếng người ồn ào...

86. Chương 86: Cải Cách

“Thầy là hiệu trưởng mới của các trò, Godric Gryffindor!” Vừa nói xong, lễ đường như bị đánh bom, nổ ầm ầm.

“Thầy ấy nói gì?”

“Thầy ấy tên là gì?”

“Là trùng tên? Trùng tên đúng không, tuyệt đối là trùng tên!”

“Ai lại can đảm dùng tên người sáng lập thế?”

“Cậu có thấy những năm gần đây có ai có họ này không?”

“Nhưng nếu không trùng tên, chẳng lẽ tai mình bị ừ sao?”

“Nên không phải thật?”

“Merlin ơi, đây không phải là thật?”

“Không thể nào, tuyệt đối không phải như mình nghĩ...”

“Nhưng mà...”

“Đây không phải là thật, tuyệt đối không phải!”

“Thật ra hôm nay không phải là 1/9 mà là 1/4 đúng không?”

“Không phải mình đang nằm mơ chứ? Mình vẫn luôn mơ đó, tối qua vừa mới mơ mình chơi Quidditch thắng Harry Potter, hôm nay mình lại có thể mơ thấy người sáng lập? Quá may mắn!”

“Chẳng lẽ hiệu trưởng sợ thời gian trước chúng ta quá khó khăn nên mới đùa như vậy?”

“Dù thế nào, lời nói đùa này tuyệt đối không buồn cười.”

“Có thể tí nữa khi xuất hiện bữa tối chúng ta cần một phát bỗng nhiên tỉnh ra phát hiện hóa ra chúng ta đang nằm mơ, thật ra chúng ta đang cần tay mình đúng không?”

“Nhưng chúng ta nhiều người thế này đều muốn gặp người sáng lập à?”

“A, Merlin ơi, giấc mơ này quá hạnh phúc.”

“...”

“...”

Đủ loại lời nói đang không ngừng ầm ĩ, vài người có thể đoán được là xảy ra chuyện gì, như Ron và Hermione, như Blaise và Pansy, từ hoảng sợ ban đầu, khi kịp phản ứng mới khổng chế không xì xào.

“Harry chết tiệt, dám gạt chúng ta.”

Vốn lúc trước họ còn cảm thấy hâm mộ vì Harry có thể tới ngàn năm trước gặp được người sáng lập, nhưng khi thật sự người sáng lập xuất hiện trước mặt họ, hâm mộ kia lập tức trở thành hoảng sợ, làm cả buổi họ không thể tỉnh táo lại.

Mà đối với Draco biết người sáng lập đi vào thế giới này, lại vì không biết họ sẽ xuất hiện ở Hogwarts, cũng bị hoảng sợ.

Nhưng gần đây cậu đã bị hoảng sợ đủ nhiều, nên cậu ra vẻ bình tĩnh nhìn mọi chuyện, Draco như vậy không khỏi được các Slytherin sùng bái.

Không hổ là thủ tịch, trước tin tức lớn cỡ này cũng có thể bình tĩnh thản nhiên đến vậy.

Godric đứng trên bục, chờ tiếng thảo luận của bọn nhỏ dần nhỏ lại, mới ho nhẹ vài tiếng.

Lẽ đường lại yên lặng, tất cả mọi người nhìn anh chằm chằm.

Tất cả mọi người muốn biết người này có phải chính là người sáng lập mà họ nghĩ hay không.

“Đối với suy đoán của các trò, đáp án của thầy là khẳng định. Thầy không muốn giải thích vì sao thầy lại ở đây, các trò có thể coi thầy sống một ngàn năm, cũng có thể là đội mồ sống dậy vì thất vọng với hành động của các trò, nhưng điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là..., hiện tại thầy đứng trước mặt các trò, trở thành hiệu trưởng của các trò, mà còn chắc chắn nói cho các trò biết, Hogwarts sẽ tiến hành một cuộc cải cách lớn. Hạn chế của Bộ Pháp thuật với Hogwarts không hề có hiệu quả, những thế lực khác không thể can dự vào Hogwarts. Thầy yêu cầu các trò nhớ kỹ, các trò, đi vào Hogwarts, chỉ là học trò, các trò chỉ cần học tập hoặc chơi đùa cho tốt. Trước khi các trò trưởng thành, hãy hưởng thụ thời thơ ấu của mình.”

Gryffindor nghiêm túc nhìn bọn nhỏ ở đây, gần từng tiếng.

Đối với rất nhiều bọn nhỏ mà nói, đây là một chuyện khó có thể tin được.

Như Slytherin, cha mẹ của rất nhiều người đều là Tử thần Thực tử, họ cũng rất có thể trở thành Tử thần Thực tử tiếp theo. Mà Gryffindor, họ đều cho rằng mình ghét cái ác, rất nhiều người cho rằng sau này mình sẽ trở thành Thần Sáng, chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Bọn nhỏ biết Hội Phượng Hoàng thì khát vọng gia nhập Hội Phượng Hoàng, cống hiến năng lực của mình.

Hưởng thụ thời thơ ấu, câu này, trong mắt họ, cực kỳ gian nan để hiểu được hàm nghĩa của nó.

“Bắt đầu từ học kỳ này, Hogwarts sẽ mở thêm vài lớp, pháp thuật hắc ám, thuật đánh nhau, và cổ ngữ Rune sẽ từ môn tự chọn trở thành bắt buộc.” Godric nhanh chóng nói xong các lớp tăng thêm, rất nhiều người khi nghe thấy lớp pháp thuật hắc ám đã rất kinh ngạc, dù sao hiện giờ, pháp thuật hắc ám đã bị liệt vào pháp thuật cấm, nhưng hiện giờ Hogwarts khôi phục lớp này, bên Bộ Pháp thuật có thể thờ ơ sao?

Nhưng Godric không cho họ cơ hội nghị luận, nói tiếp, “Giáo sư pháp thuật hắc ám sẽ do giáo sư Salazar Slytherin và giáo sư Rowena Ravenclaw phân biệt đảm nhiệm, mà cổ ngữ Rune vẫn do giáo sư cổ ngữ Rune trước đó và giáo sư Albus Dumbledore đảm nhiệm, thuật đánh nhau sẽ do giáo sư Helga Hufflepuff và giáo sư Dyers Slytherin phân biệt đảm nhiệm.”

Vì chương trình học mới bổ sung, họ cần cam đoan lớp năm trên học được tri thức trước khi tốt nghiệp, nên tạm thời đặt hai giáo sư.

Nghe được Godric tuyên bố, lần này ngay cả sức lực thảo luận các học trò cũng không có.

Nghe xem họ nghe thấy cái gì?

Không chỉ có Gryffindor, ba người sáng lập khác cũng “đội mồ sống dậy tìm bọn họ”.

Khoan đã, không phải nói ngàn năm trước Slytherin cãi nhau với Gryffindor mà rời khỏi Hogwarts à? Vì sao ngài ấy còn xuất hiện trong này?

Đây là chuyện gì?

Merlin ơi, có phải bốn người sáng lập này thật đáng sợ nên người không dám cho họ đến tìm người mà để lại tai họa cho chúng con không?

Không ít học trò oán thầm trong lòng.

Godric nhìn một đám không còn sức lực bên dưới, vẫn còn duy trì trạng thái dại ra, lần thứ hai nở nụ cười, “Vây, chúng ta chào đón giáo sư mới của chúng ta nào, Slytherin, Ravenclaw và Hufflepuff.”

Tiếng nói vừa dứt, cửa lễ đường lại được mở ra, bốn người phong cách khác nhau xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người phụ nữ đi tới dãy bàn Hufflepuff, mang theo nụ cười hòa ái, trong bốn người cũng coi là bình thường nhất. Nhưng nụ cười của cô lại như có một sức hút, đây là nụ cười cổ vũ, dường như nụ cười chân thành đến từ trong tim, có thể làm cho người ta cảm nhận được dòng khí nào đó.

Người phụ nữ xinh đẹp đi đến bên Ravenclaw kia, giống như nữ hoàng đi ra từ bức ảnh, mọi thứ của cô đều thuyết minh lên sự “trang nhã”, đôi mắt xinh đẹp mang theo trí tuệ, mang theo hiểu biết.

Hồn ma thường trú Ravenclaw vừa thấy được cô liền cúi đầu, “Mẹ...” Giọng nói kia mang theo áy náy, mang theo hối hận.

Người biết thân phận của hồn ma này, ngay giây đầu tiên cô kêu lên, không bao giờ có thể lừa gạt sự thật mà họ không muốn tin tưởng.

Người này, thật sự là người sáng lập ngàn năm trước, dù không biết là nguyên nhân nào, nhưng thật sự cô lại xuất hiện trước mắt mọi người một lần nữa.

Mà, hai người đàn ông đi tới dãy bàn Slytherin có gương mặt tương tự nhau, chỉ là trong đó có một vị nhìn khá trẻ, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người lại không thấy anh kích động gì.

Hai người tương tự gần như bước đi cũng giống nhau, bình tĩnh kiềm chế, từng bước đi tới vị trí tượng trưng cho thủ tịch Slytherin.

Vị khá trẻ kia đi lên dãy bàn giáo sư, mà vị còn lại đứng ở trước vị trí thủ tịch.

Draco đứng lên gần như trong nháy mắt.

Salazar vừa lòng nhìn cậu một cái, ba vị giáo sư không đến dãy giáo sư mà là ngồi vào chỗ học sinh của mình.

Điều này làm rất nhiều học trò bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng.

Ngồi cùng bàn với người sáng lập, đây là một chuyện mơ mộng cỡ nào, rất nhiều người sau khi véo mình lại véo bạn bên cạnh mình, sau đó xác định được đây là sự thật, rồi chột té xỉu trên vai bạn.

Merlin cái gì cũng được, nhưng đây thật sự là kích thích quá lớn!

Tuy nhiên vẫn rất có nhiều học trò lên nhìn ba vị giáo sư này.

Merlin ơi, thật sự không phải họ đang nằm mơ chứ? Lại có thể gặp người sáng lập?

Hơn nữa họ sẽ trở thành giáo sư của mình.

Thật không phải họ vì mơ thấy mình về ngàn năm sau nên mới xuất hiện ảo giác chứ?

Ngay lúc rất nhiều học trò còn đang đánh giá ba vị giáo sư, mà trong lòng vẫn chưa thể tin, Godric mở miệng lần nữa, “Mặt khác, từ học kỳ này, mỗi Nhà sẽ khôi phục lại chế độ thủ tịch, còn chế độ thủ tịch là gì, lát nữa chúng ta sẽ giải thích cho các trò.”

Chế độ thủ tịch của bốn Nhà cho tới giờ chỉ có Slytherin duy trì, mà đã lệch lạc nghiêm trọng ý tứ ban đầu.

Thậm chí chế độ thủ tịch này lại trở thành tượng trưng cho quyền lực, lúc trước, Tom Riddle cũng dựa vào cái ghế này mà chiếm được thế lực lớn nhất cho mình, làm Salazar nhú mày.

Tuy rằng thay đổi theo thời gian, có một số chế độ hẳn nên đào thải nhưng, chế độ thủ tịch này, tuyệt đối không thể biến mất.

Hiện giờ, tuy Slytherin bị cô lập nhưng ít nhất họ không đến mức chia năm xẻ bảy, các Nhà khác, tình trạng thật sự khá tệ.

Khi nghĩ về đám người Salazar đã thảo luận rất nhiều lần, theo tình trạng hiện giờ của Hogwarts quyết định khôi phục lại một ít chế độ đã biến mất, mà hủy bỏ một số chế độ trong mắt họ là vô dụng.

“Còn một điều nữa, thầy biết các trò luôn luôn lo lắng, có liên quan tới Voldemort.” Godric vừa nói ra tên này, anh cảm thấy rõ ràng các học trò ở đây chợt yên tĩnh lại.

Là vì nghe thấy tên này mà sợ hãi làm yên tĩnh không dám nói lời nào hay là vì họ rất muốn biết Godric sẽ nói gì, đó cũng không phải phạm vi Godric phán đoán, anh chỉ biết là, khi thấy những đứa nhỏ này nghe đến tên này không tự chủ được mà run rẩy, còn phản xạ không dám nói gì, bất mãn với Voldemort lại tăng vài phần.

Ngay cả các nhà sáng lập ngồi chỗ học trò cũng vì phản ứng này của bọn nhỏ mà nhúm mày.

“Thầy muốn nói cho các trò biết, gã, không phải là đời sau của Salazar Slytherin.” Tiếng nói vừa dứt, không khác gì tiếng bom, nổ làm mọi người sửng sốt.

Sao có thể, người kia rõ ràng biết xà ngữ, hơn nữa nghe nói gia tộc của ông ta là một nhánh cuối cùng của Slytherin mà...

Người kia...

“Ở thời đại của thầy, “Slytherin” là một gia tộc, cũng không chỉ có một người. Có lẽ gã có dòng máu Slytherin nhưng không phải là đời sau của Salazar Slytherin. Nếu không tin, các trò có thể hỏi giáo sư Slytherin.” Anh chỉ vào Salazar im lặng không nói, mọi người nhìn sang bên Salazar, nhưng cuối cùng không có ai dám hỏi.

Dù sao, với nhận thức của họ về Salazar Slytherin, vẫn còn ở mức “phù thủy hắc ám mạnh nhất trong lịch sử”, mà phù thủy hắc ám, đối với những phù thủy hiện tại mà nói, chính là khái niệm tàn bạo âm ngoan, những thuật cấm làm nguy hại giới phù thủy.

Dường như rất nhiều người vẫn còn e ngại, chỉ cần họ dám mở miệng, Salazar sẽ giết họ vậy.

“Đối với tên phé vật kia, đúng vậy, thầy nói chính là phé vật, gã không thể được chúng ta đồng ý, các trò cũng không cần phải lo lắng gã, a, dựa theo lời các trò, Salazar chính là phù thủy hắc ám mạnh nhất trong lịch sử mà, không phải sao? Có phù thủy hắc ám mạnh như vậy ở đây, các trò cần gì sợ Chúa tể Hắc ám nữa?” Anh nói đùa, nhưng đáng tiếc không có ai phụ họa anh.

“Tốt lắm, những chuyện khác chúng ta sẽ nói sau, hiện tại, hãy để chúng ta hưởng thụ bữa tiệc linh đình đi.”

Mặc dù ngay lúc anh vừa nói dứt lời, trên bàn xuất hiện một đồng đồ ăn, nhưng mọi người thật sự không biết mùi vị thế nào.

Dù sao bữa tiệc khai giảng này, chuyện ngoài ý muốn quá nhiều, rất nhiều người còn đang chìm trong sương mù, vẫn cảm thấy mọi chuyện rất không chân thật, rất giống mộng ảo...

Trên dãy giáo sư, rất nhiều giáo sư phức tạp nhìn Godric.

Người sáng lập này, hoàn toàn không giống với họ nghĩ.

“Haha, chú Godric cũng chỉ ở trường hợp này mới có thể thoáng đứng đắn một ít, mọi người không cần để ý.” Tiếng cười nhẹ nhàng chợt vang lên, đám người Dumbledore tỉnh táo lại, nhìn bên cạnh Snape.

Harry mà Hermione và Ron tìm nửa ngày cũng không tìm được không biết khi nào đã xuất hiện cạnh Snape, nhưng rõ ràng người phía dưới không thấy cậu, mọi người còn đang chìm trong sợ hãi và giật mình, không biết đồ ăn trong đĩa có mùi vị gì kia.

87. Chương 87: Ngây Thơ

“Đã lâu không gặp Harry,” Dumbledore phản ứng đầu tiên, mỉm cười chào hỏi Harry, “Có vẻ trò rất khỏe.”

Vì người sáng lập nói trước nên dây bàn giáo sư theo lời Dumbledore sắp xếp còn thừa một ghế, nhưng cụ chưa từng nghĩ chỗ đó là để cho Harry, càng không ngờ Harry có thể ở đây khi mà không bị các giáo sư phát hiện.

Xem ra, “ít nhất còn có chút tiến bộ” mà Sev đã nói khi trở về cũng không chỉ là một chút thể thôi.

Có điều cũng lạ, biết rõ hàm súc người này nói chuyện – thật ra hàm súc đó chỉ là cá nhân ngài hiểu thôi – còn tin bảy tám phần lời anh nói, nhìn tình huống, dù là hoàn mỹ, nhưng với Severus mà nói, anh chỉ miễn cưỡng gật đầu, huống chi là với Harry chứ.

Harry hiện tại tuyệt đối không chỉ tiến bộ một chút thôi đâu.

Cũng khó trách, vượt qua những ngày ở không gian đó, mà nơi kia thật sự tồn tại đủ loại nguy cơ, làm sao Harry có thể không tiến bộ chứ, chẳng qua Harry tiến bộ ngoài dự đoán của mọi người mà thôi.

“Da, cảm ơn ngài quan tâm.” Harry mỉm cười với Dumbledore, “Trước kia, cũng làm ngài lo lắng.”

Dumbledore nhìn vết sẹo Harry, dường như hiểu Harry chỉ cái gì, cụ thoải mái mỉm cười, “Là thầy có lỗi với trò.”

Đặt trọng trách cả giới phù thủy lên người trò, là thầy phải nói xin lỗi.

“Giáo sư.” Harry lắc đầu, “Ngài quá mệt mỏi.”

Các giáo sư ở đây ngẩn ra, cực kỳ ngạc nhiên vì Harry lại nói vậy.

Bọn họ theo bản năng nhìn ông cụ mặc áo chùng ngoài tưởng tượng kia, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ.

Ông cụ này đã hơn 100 tuổi, nhưng, khi Kể Được Chọn còn chưa trưởng thành, cụ gần như gánh vác mọi hy vọng của giới phù thủy, mặc dù có Bộ Pháp thuật nhưng dường như cụ đã trở thành trụ cột của mọi người, mọi người đặt mọi thứ lên vai cụ.

So sánh với Harry gánh vác tương lai giới phù thủy, ông cụ này, có thể nói là gánh vác toàn bộ giới phù thủy.

Nhưng, không ai từng nghĩ điều này không nên, đơn giản cụ là bạch phù thủy vĩ đại nhất, nên mọi người theo lý thường gửi gắm mọi chuyện cho cụ.

So với Kể Được Chọn đang trưởng thành, dường như cụ còn gánh vác nhiều hơn.

Mà, không ai ngờ, ông cụ này, đã hơn 100 tuổi, cụ cũng biết mệt, cũng có khi mệt mỏi.

Một câu đơn giản này của Harry, thế mà lại làm họ cảm thấy xấu hổ.

Dumbledore chớp chớp đôi mắt, không nói gì.

“Tương lai Hogwarts, có ba ba bọn họ, ngài có thể nghỉ ngơi thật tốt, đi cứu vãn những thứ ngài muốn cứu vãn, như vậy không tốt sao ạ?” Vì ba ba họ muốn biết, Harry không có biện pháp, chỉ có thể giúp đi sâu tầm cuộc đời của Tom Riddle, cùng với hiệu trưởng, còn cả bốn chủ nhiệm của bốn Nhà, nên, cậu mới biết, hóa ra hiệu trưởng Dumbledore, cũng đã từng tiếc nuối.

Dumbledore ngẩn người, tuy rằng rất ngạc nhiên có lẽ Harry đã biết chuyện quá khứ của mình, nhưng lại càng ngạc nhiên hơn... “Ba ba?” Nếu cụ nhớ không lầm thì James hẳn đã qua đời mới đúng, chẳng lẽ Harry trở về một chuyến, không chỉ mang về bốn nhà sáng lập, còn mang cha mẹ mình về?

“Salazar Slytherin, cha nuôi của con.” Harry mỉm cười.

“Lặng xẽng...”

Tất cả mọi người phía dưới không tự chủ được ngẩng đầu nhìn lên trên, tỏ vẻ không hiểu vì tập thể giáo sư cùng rơi dao nĩa.

Chỉ có hiệu trưởng mới và một vị giáo sư trẻ tuổi khác đang thảo luận gì đó, còn mấy giáo sư khác...

Một ghế trống, ai cũng không thấy Harry đang cười rất vui vẻ.

Được rồi, cậu không phải cố ý dọa họ trong bầu không khí thương cảm này, đây chỉ là ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn...

“Giáo sư, thật xin lỗi, con không phải cố ý, ba ba bọn họ khi tới không nói cho các thầy ạ?” Harry nghi hoặc chớp mắt mấy cái, ánh mắt kia muốn vô tội bao nhiêu thì vô tội bấy nhiêu.

“A, có lẽ có,” Dù chưa nói, nhưng cũng không thể trách người sáng lập đúng không, Dumbledore sờ sờ mũi, “Nhưng trò biết không, lúc ấy chúng ta rất kinh ngạc, nên nhất thời không nghe kỹ lời họ nói.”

Sáng sớm nay, là cuộc họp thường niên của các giáo sư khi khai giảng, họ cần sắp xếp trước khi bọn nhỏ tới trường, hiện giờ Voldemort trở về, họ cần phải sắp xếp về hệ thống phòng ngự trường học.

Nhưng khi họ vừa ngồi xuống, Severus xuất hiện tại Hogwarts.

Lúc ấy đầu tiên họ nghĩ rằng có người giả mạo, cho đến khi hỏi mấy câu xong mới xác định là bản thân Snape.

“A, Severus, đứa nhỏ của tôi, thầy bình an trở về thật sự là quá tốt!” Dumbledore bất ngờ nói.

Dường như Dumbledore thấy khóe mắt đối phương giật giật, rồi mới như thường ngày gằm nhẹ, “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không phải đám quý khổng lồ tay sai của cụ.”

“Đừng thế mà, Severus.” Dumbledore cười cười, lập tức nghiêm túc, “Severus, Harry biến mất cùng thầy, thầy có nhìn thấy trò ấy không?”

“Tên nhóc kia rất khỏe mạnh.” Lập tức Dumbledore nhận ra Harry chắc ở cùng Severus, nếu Severus trở lại, như vậy chắc chắn Harry cũng không sao.

“Tôi có thể hỏi hai người đã đi đâu trong khoảng thời gian này không?”

“Cho mọi người gặp vài người, mọi người sẽ biết.”

Snape nói xong, cúi mình với cửa.

Động tác của Snape đều làm các giáo sư ở đó nghi hoặc.

Phải biết, ngay cả Dumbledore, anh cũng mang thái độ lạnh lùng hoặc không kiên nhẫn, còn bị anh rổng giận, rốt cuộc là ai có thể làm Snape cung kính như vậy, điều này khiến họ cực kỳ khó hiểu.

Lập tức năm người đi vào, họ có thể cảm thấy, trong nháy mắt năm người này đi vào, toàn bộ phòng ngập tràn pháp lực khổng lồ, nhất là Dumbledore, vì cụ là hiệu trưởng, rõ ràng cảm giác được Hogwarts đang sinh ra cộng minh, giống như chào mừng họ đã đến vậy.

Điều này khiến Dumbledore vô cùng kinh ngạc.

Cụ cố gắng làm mình bình tĩnh lại, “Severus, không giới thiệu những vị khách này với chúng tôi sao?”

Sau đó, cụ thấy Snape gợi lên một nụ cười thản nhiên, nhưng rất quý dị.

“Khách? Không, vài vị này chính là chủ nhân ở đây.”

“A?” Dumbledore rất kinh ngạc, “Vì sao?”

“Bốn vị này là người sáng lập của chúng ta, còn một người là con trai của ngài Salazar Slytherin.”

Câu nói đằng sau kỳ thật không quan trọng, quan trọng nhất là câu trước kia.

Người sáng lập?

Cái gì người sáng lập?

Người sáng lập của chúng ta?

“Chúng ta”?

...

Người sáng lập trường học của chúng ta!

Giáo sư Binns hồn ma, vì nhớ lại thân phận bốn người này, kích động ngất xỉu...

Dumbledore cảm thấy cả người mình như bị hóa đá, cụ cảm thấy khi mình nhìn Snape khựng lại một chút.

“Ôi không,” Giáo sư McGonagall phản ứng đầu tiên. “Severus, lời nói đùa này không hề buồn cười.”

“Tôi là người thích đùa?” Snape nhúu mày với họ.

Thầy không hề... thậm chí thầy cười lạnh cũng không muốn mà!

Nhưng chúng tôi thà tin thầy đang nói đùa còn hơn!

Các giáo sư nghĩ trong lòng.

Họ nhìn về phía bốn người kia, bỗng nhiên không biết làm gì.

Thật ra cái này không thể trách họ, nếu họ hiểu Muggle sẽ biết thật ra trạng thái của họ thật sự rất bình thường.

Đây là tình huống có tên là “chết máy”, giống như là máy móc bị chịu tải quá nhiều hay vận hành quá nhiều mà dừng hoạt động.

Đương nhiên, họ không phải máy móc, nhưng hiện tại đầu óc họ cũng không khác lắm so với mấy khối máy này, xuất phát từ hiện tượng chết máy, họ không kịp phản ứng, là rất bình thường.

Là hiệu trưởng Dumbledore có thể cảm nhận được Hogwarts cộng minh với đối phương, nên bản năng cụ biết Severus không nói sai.

Nhưng, trong tiềm thức vẫn không muốn tin tưởng.

Đây là... người sáng lập trường học của họ, nhân vật một ngàn năm trước?

Một ngàn năm trước... có nghĩa gì?

Nghĩ lúc trước, bạn tốt của cụ Nicolas Flamel lợi dụng Hoàn đá Phù thủy cũng chỉ sống hơn 600 tuổi, chẳng lẽ bốn người sáng lập này lợi dụng Hòn đá Phù thủy sống một ngàn năm hay sao?

Dumbledore lần đầu tiên cảm thấy mình đã già rồi, vì đầu của cụ đã ngừng chuyển động, thậm chí cụ cảm thấy tư duy mình hỗn loạn.

Trọng điểm cụ chú ý không phải là người sáng lập vì sao lại xuất hiện, mà là bằng cách nào người sáng lập sống tới ngày nay...

Vì thế, dưới tình huống hỗn loạn, ngây thơ trên, Snape cũng kể lại chuyện anh và Harry đến thời không ngàn năm trước, cố gắng đơn giản hóa nói cuộc sống vài năm gần đây.

Sau đó, không đợi họ kịp phản ứng, Godric đã tuyên bố, cụ xuống chúc! Xuống chúc?

Đúng vậy, xuống chúc, vì tên không chịu ngồi yên nhìn thấy hiện trạng Hogwarts mà cực kỳ đau lòng, cảm thấy nếu Hogwarts còn tiếp tục thế này anh sẽ bùng nổ, cho nên lập tức quyết định một lần nữa chiếm vị trí hiệu trưởng, thực quyết đoán giảm chức của Dumbledore xuống giảng dạy.

Sau đó, chính là tuyên bố một loạt cải cách.

Ngay trong lúc họ hỗn loạn và giật mình, thậm chí đầu óc chết máy trải qua cuộc họp lần này.

“Như vậy hẳn là trách Sev, sao anh ấy không giải thích cho rõ ràng chứ.” Harry nhìn Snape bên cạnh mình.

Với việc cậu trách cứ, Snape cực lạnh nhạt mà cắt thịt bò trong đĩa, sau đó đặt nó ở trước mặt Harry.

Thực hiển nhiên anh biết Harry có ý gì.

“Sev?” Dumbledore chớp mắt mấy cái, dường như muốn mượn động tác này để giảm bớt kinh ngạc của mình, làm tứ chi mình khôi phục lại, “A, Harry, thầy không biết quan hệ của hai người lại thân thiết như vậy.”

Dumbledore chân thành nói.

Những năm gần đây, cụ vẫn luôn đau đầu vì thái độ Severus đối xử với Harry, dù họ biết ân oán giữa Severus và đám người James, nhưng nói thật, hận thù này không nên chuyển lên người Harry, hiện giờ thấy quan hệ giữa Severus và Harry thân mật như vậy, cụ cực kỳ vui vẻ.

Harry học động tác của Dumbledore, nhưng nhìn lại có vẻ khờ dại, nói chung chỉ có một mình Snape biết được ý tưởng ác ma của Harry lúc này mà thôi.

“Sev nói sao? Con và anh ấy đến với nhau ý.” Harry cười rạng rỡ, vươn tay nắm chặt tay Snape.

Trong nháy mắt, tiếng động bốn phía như biến mất hoàn toàn, Dumbledore mở miệng, trừng đôi mắt sắp lọt khỏi tròng, không nói được lời nào nhìn Harry và Snape.

“Minerva...” Tiếng bà Pomfrey khê gọi vang lên, Harry quay đầu, mới phát hiện giáo sư McGonagall vốn đứng lên muốn tạm thời rời khỏi dãy giáo sư lại vì kích thích vừa rồi, nhất thời vô ý trực tiếp đụng vào bàn ngã ra đất, dù bà Pomfrey la lên cũng không thể kịp phản ứng.

Chắc bà còn phải ngơ ngác một lúc nữa.

Harry xin lỗi nhìn nhìn vài vị giáo sư ở dãy bàn giáo sư, hiếm khi thấy vẻ mặt hóa đá của các thầy cô, mà lại còn duy trì liên tục lâu như vậy, Harry xin lỗi cười cười.

Hình như... hơi quá rồi...

Snape ở sau gõ đầu cậu, “Lại nghịch ngợm?”

“Sev, em sai rồi.” Harry xoay người thề lười với anh.

Dumbledore ở một bên, ngây thơ nhìn.

Ai có thể nghĩ hai người đã từng như nước với lửa lại có thể ở chung ấm áp như vậy?

Người đã từng lạnh lùng kia hiện giờ khóe mắt có thêm một ít lo lắng khó nói nên lời, mà thiếu niên đã từng vừa thấy đối phương lập tức nhảy vào trạng thái chiến đấu lúc này lại thân mật dựa trên người anh ta. Quan trọng nhất là, nhìn cảnh này, dĩ nhiên lại hài hòa như vậy.

Thật ra... hôm nay là ngày 1/4 đúng không?

88. Chương 88: Sắp Đến Ngày Mai

Bọn nhỏ Hogwarts trải qua một bữa tiệc khai giảng khó quên.

Đối với việc bốn nhà sáng lập xuất hiện, lúc đầu thì kinh ngạc, hoảng sợ, không thể tin được rồi cảm giác nằm mơ qua đi, sùng kính và tò mò kéo tới.

Cứ như fan hâm mộ một người nổi tiếng, rồi có một ngày người nổi tiếng đó đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, kinh ngạc rồi tò mò.

Hiện tại, bọn nhỏ đang ở trạng thái này.

Như hiệu trưởng mới đã nói, dù bốn nhà sáng lập là dùng cách nào để xuất hiện trước mặt bọn họ, hiện tại họ đã xuất hiện, chỉ cần chú trọng sự thật này là được rồi.

Vì thế, sau khi cảm xúc ban đầu tán đi, rất nhiều người bắt đầu nhìn về người sáng lập Nhà mình.

Ngoài Gryffindor, ba người sáng lập khác đều ngồi cùng dãy bàn, lịch sự ăn bữa tối.

Bốn người có đặc trưng riêng, nói chung cũng khá giống với lịch sử ghi lại.

Gryffindor nhiệt tình sáng sủa, Ravenclaw trí tuệ trang nhã, Hufflepuff bình thường hiền hòa, Slytherin tôn quý lạnh nhạt.

Harry tựa vào Severus, đánh giá các học trò bên dưới.

Phần lớn họ đều đang ngắm người sáng lập nhà mình.

Harry nhẹ nhàng nở nụ cười, kéo tay áo Snape, “Sev, em mệt rồi.”

Snape dùng khăn lau khóe miệng mình, “Chúng ta trở về nghỉ ngơi.”

Slytherin có ngài Salazar ở đó, không cần anh làm gì cả.

Harry cười hì hì gật đầu.

Ngay lúc Harry bọn họ đi, Godric thừa lúc tất cả bọn nhỏ đều buông dao nĩa, liền đứng lên vỗ vỗ tay, các gia tinh lập tức rửa sạch dãy bàn.

“Được rồi bọn nhỏ, hiện tại từng người trở lại phòng sinh hoạt chung của mình, trước đừng vội trở về phòng, phải biết thói quen ăn no rồi ngủ cũng không tốt lắm đâu.”

Dù sao cũng phải kích thích các trò mới có thể tiêu hóa được đúng không nào?

Godric cười hì hì nghĩ.

Bọn nhỏ gật gật đầu, dừng như là vì có thể lưu lại ấn tượng tốt với người sáng lập, họ rời đi một cách trật tự chứ không phải như ong vỡ tổ trước kia.

Điều này làm các giáo sư ở đây cực kỳ ngạc nhiên.

Godric phát phát tay với họ, bản thân đi trước.

“Draco,” Salazar gọi Draco đang định dẫn đội ngũ rời đi.

Draco đứng lại, toàn bộ Slytherin cũng dừng.

Rất nhiều người nhìn Draco, kinh ngạc trong đáy mắt mang theo một chút suy nghĩ.

Xem ra, người sáng lập không phải vừa đến Hogwarts, ít nhất, trước đó ngài ấy đã quen Malfoy, thực rõ ràng thái độ giáo sư Slytherin đối với Draco không lạnh như vậy.

Có lẽ, đêm nay gửi thư về nhà, còn cần thêm mấy tin tức nữa.

“Giáo... giáo sư,” Draco hơi do dự gọi, hiển nhiên về sau Nhà Slytherin sẽ do vị phù thủy vĩ đại trước mắt này tiếp nhận, nhưng hiệu trưởng mới cũng không công bố đối chủ nhiệm, nên khi gọi đối phương quả thật cậu có hơi do dự, “Ngài tìm con?”

“Hôm nay trận tranh thủ tịch đừng bắt đầu vội,” Salazar thản nhiên mà nói, “Các trò cứ về phòng sinh hoạt chung trước, lát nữa thầy sẽ qua.”

“Dạ.” Draco gật gật đầu, mang theo đội ngũ rời đi.

Vì người sáng lập phân phó, nên sau khi rời khỏi lễ đường mọi người cũng không vội vàng trở lại ký túc xá, mà là đứng trong phòng sinh hoạt chung, chờ họ xuất hiện.

Mười phút sau, cửa phòng sinh hoạt chung được đẩy ra, bốn người sáng lập xuất hiện trước mặt họ.

“Khai giảng hàng năm, sau khi tiệc kết thúc, các Nhà hân hạnh lựa chọn thủ tịch Nhà và thủ tịch năm. Bắt đầu từ năm nay, chế độ này sẽ khôi phục lại, đồng thời hủy bỏ chế độ Huỳnh Trưởng.” Họ nói vậy.

“Ngoài Slytherin, có lẽ các trò cũng không hiểu cái gì là chế độ thủ tịch, trước đó, thầy/cô muốn cho các trò nhìn vài thứ.”

“Thầy rất vui vì các trò giữ lại chế độ thủ tịch, nhưng, thực rõ ràng, các trò đã không hiểu được nguyện vọng ban đầu của chế độ này, vì thế, trước khi khiêu chiến tối nay bắt đầu, thầy nghĩ, các trò cần nhìn vài thứ.”

Đó là ký ức của bốn nhà sáng lập.

Có liên quan tới chế độ thủ tịch trong quá khứ.

Họ để nó vào từng Chậu Tượng Ký rồi dùng pháp thuật mà mọi người không rõ, hiện hình ảnh ký ức từ trong Chậu Tượng Ký ra bên ngoài, hiện lên trước mặt họ.

Đây là “thủ tịch” mà tất cả mọi người chưa từng thấy qua.

Anh ta có thể có diện mạo bình thường, có thể năng lực không xuất sắc, nhưng anh ta nhất định là có trách nhiệm rất lớn. Anh ta có thể giúp các học trò của Nhà, trên học tập, khi ở cạnh người khác. Anh ta cần năng lực phòng ngự rất mạnh, vì một khi Giáo Hội tấn công, anh ta cần phải giúp các giáo sư ngăn địch, sau khi xác nhận bọn nhỏ Nhà mình rời khỏi, mình mới có thể đi.

Anh ta có trách nhiệm rất quan trọng, vài năm mâu thuẫn giữa Giáo Hội và phù thủy trở nên gay gắt, thậm chí anh ta cần phải chuẩn bị cho cái chết.

Đây là Hogwarts mà bọn nhỏ chưa từng thấy.

Đoàn kết chống đỡ kẻ thù bên ngoài, hòa thuận vui vẻ, dù là Nhà nào, khi gặp mặt chỉ có mỉm cười hoặc gật đầu chào hỏi, sẽ không như bây giờ, khinh bỉ, khinh thường, địch ý, khó chịu.

Đối lập với Hogwarts hiện tại, Hogwarts thời đại đó, càng như là một gia đình ấm áp.

“Đương nhiên, hiện tại đã không giống ngàn năm trước, cần các trò chuẩn bị có thể hy sinh bất cứ lúc nào, cần các trò giúp giáo sư ngăn địch gì đó.” Các giáo sư cười nói với bọn nhỏ từng Nhà, “Nhưng các trò biết, Hogwarts hiện tại, tình huống rất không tốt, nên, các thủ tịch, điều đầu tiên phải làm chính là bản thân làm tốt quan hệ với Nhà khác. Đừng ngạc nhiên nhìn thầy/cô như vậy, Hogwarts là trường học pháp thuật tốt nhất, nó được tạo thành từ bốn Nhà, thiếu một Nhà cũng không được!”

“Thủ tịch, không phải là chế độ để các trò tranh đoạt quyền lợi,” Salazar thản nhiên nhìn bọn nhỏ phía dưới, “Tuy hiện giờ, quả thật có một số gia tộc lấy đủ loại hình thức để biểu hiện người thừa kế nhà mình xuất sắc, nhưng không cần đưa cái này vào Hogwats,” Anh nhìn vài người cúi đầu xuống, “Thủ tịch, không phải để ra lệnh cho người khác, mà là bảo vệ người khác. Nếu các trò không làm được điều này, vậy, khiêu chiến thủ tịch năm nay, mời các trò đứng một bên quan sát là được rồi.”

“Hiện tại,... khiêu chiến bắt đầu.”

Hầm

“Sev, anh không yên lòng.” Harry nửa nằm trên ghế salon, nhìn Snape đang xem sách, “Anh đang lo cho Slytherin?”

Snape buông quyển sách nửa tiếng vẫn chưa gỡ trang nào, gật gật đầu lại không nói lời nào.

“Ba ba có chừng mực, đừng lo.” Harry khẽ khuyên nhủ, “Vấn đề của Hogwarts cũng không phải ngày một ngày hai, muốn thay đổi hoàn toàn, tuyệt đối không thể chỉ trong một sớm một chiều, đừng lo ba ba sẽ đi quá nhanh, phải biết, không có kiên nhẫn thường là chú Godric.”

“Không nói cái này nữa... mệt không? Nếu mệt nghỉ ngơi trước.” Snape nhìn Harry, “Hôm nay đi tàu cả ngày, em cũng có thể chịu nổi?”

Có lẽ quá khứ thì có, dù sao sức sống của Harry rất nhiều, nhưng hiện tại Harry mang thai, hơn nữa từ một tuần trước cậu bắt đầu thích ngủ, dù chỉ là rất nhỏ nhưng Snape đã nhận ra.

Rowena nói đây là tình huống bình thường, đợi nửa tháng nữa, Harry có thể sẽ ngủ cả nửa ngày trời, đương nhiên, cho tới lúc này, có lẽ thay đổi cũng không biết chừng.

“Ngủ cùng em?” Harry kéo áo Snape, “Sáng mai gọi em dậy.”

“Sao?”

Harry cười cười, “Ngày mai, là bắt đầu mới của Hogwarts.”

Hogwarts có được bốn nhà sáng lập, không lo không có ngày mai tốt đẹp.

Snape nhẹ nhàng gọi khẽ miệng, “Được.”

Bên trong một căn phòng.

“Chuyện gì vậy?” Scrimgeour cau mày, “Không dò xét được phản ứng pháp lực của Hogwarts?”

“Đúng vậy.” Nữ phù thủy lo âu cau mày, muộn thế này mà làm phiền bộ trưởng không phải ý của cô, nhưng chuyện này thật sự rất quỷ dị. Dù Hogwarts có thần chú đuổi đi, nhưng nhân viên Bộ Pháp thuật kỳ thật có cách tìm được vị trí của Hogwarts, tuy không thể trực tiếp dọn thổ vào.

Mà từ xế chiều hôm nay cô lại phát hiện ra một chuyện lạ, quanh Hogwarts cô không cảm nhận được sự tồn tại của Hogwarts, trở lại Bộ Pháp thuật tìm đồ thí nghiệm một lúc, tới tối mới xác định phản ứng pháp lực đã biến mất. Dù là nhân viên của Bộ Pháp thuật, nhưng cô dùng phương pháp đặc biệt đi tìm kiếm, mà vẫn không thành công.

Hogwarts chính là nơi tập trung của bọn nhỏ, nếu bọn nhỏ bên trong xảy ra chuyện gì, khoa trưởng mà nói chỉ sợ tương lai giới phù thủy xong đời.

Vì lo lắng, nên cô mới có thể tới tìm bộ trưởng báo cáo vào tối muộn thế này.

Dù sao, bây giờ là thời kỳ đặc biệt, nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không chế được Hogwarts thì bọn nhỏ sẽ gặp nguy hiểm mất.

“Cô tiếp tục đi quan sát, tôi liên hệ với Dumbledore.” Bộ trưởng Bộ Pháp thuật mới nhậm chức không có ngu xuẩn như bộ trưởng Fudge tiền nhiệm còn do dự không quyết, đối với vấn đề có thể xảy ra, có thể tạo thành hậu quả, ông sẽ xử lý ngay lập tức.

Dù có nhiều chuyện bất hòa với Dumbledore, nhưng ông biết rõ, sau Hogwarts thì Dumbledore càng không thể xảy ra chuyện.

Nữ phù thủy gạt đầu, rời đi tiếp tục công tác của mình, mà Scrimgeour thì phát ra một Thần Hộ mệnh.

Bây giờ, thư tín là cực kỳ không an toàn.

Ông nhìn Thần Hộ mệnh dần dần đi xa, vẻ mặt ngưng trọng.

89. Chương 89: Bữa Sáng

Vì ngày hôm trước có mưa – Harry vẫn không rõ, vì sao mỗi năm khai giảng, trên đường tới đây trời đều quang đãng, nhưng tới Hogwarts thì lại mưa không ngừng – ngày hôm sau, không khí tốt hơn thường ngày, mới mẻ trong lành mang theo ít mùi đất ẩm ướt.

Harry dậy từ sớm, tuy năng lực hiện tại của cậu đã không cần lên lớp nhưng việc này cũng ảnh hưởng đến thói quen dậy sớm của cậu.

“Sao lại dậy sớm vậy?” Snape nhìn Harry đã thức dậy mặc quần áo, có chút kinh ngạc hỏi.

“Ừm?” Harry xoay người nhìn anh, “Không ngủ được.” Dù mất trí nhớ, thật ra Harry cũng dậy rất sớm, “Sev, anh không ngủ thêm sao?”

“Không cần.” Snape nhìn cậu đứng lên, cũng không buồn ngủ, “Đi ra ngoài dạo một chút.”

“Sáng sớm cũng là thời gian hái được liệu?” Harry như cười nhạo nhìn anh.

Snape im lặng không nói.

Cách bữa sáng còn chưa tới một tiếng, hơn nữa thật ra Harry cũng không sốt ruột, không chỉ vì hiện tại cậu không cần lên lớp, mà cách cậu làm việc cũng bình tĩnh hơn ngày thường nhiều, không còn là người sôi nổi như trước.

Vì rảnh rang không có chuyện gì, cậu liền cùng Snape tới bên Rừng Cấm, thuận tiện giúp Snape hái chút dược liệu.

Vì trận mưa tối qua, bên Rừng Cấm rụng rất nhiều lá, hơn nữa nước nhỏ từ ngọn cây xuống tạo ra không ít bãi nước nhỏ, không lớn, nhưng nếu dẫm vào chắc chắn sẽ ướt giày.

Snape và Harry ở trong Rừng Cấm chậm rãi đi, tuy nói là hái dược nhưng tiếp theo, đưa Harry đi dạo mới là trọng điểm.

“Năm thứ hai em đã từng cùng Ron đi đường này.” Harry chỉ vào một con đường nói, “Khi đó chúng em không tin là Hagrid đã thả quái vật tấn công học trò, nên chúng em liền khoác áo tàng hình đi tìm Hagrid, ai biết chưa nói được một nửa, Fudge đã tới rồi, mà sau đó Hagrid cho chúng em một ít gợi ý, bảo chúng em đi theo nhện.”

“Vì thế hai người cũng ngu xuẩn chạy theo chúng chứ gì.” Snape thi thoảng sẽ đáp lại mấy câu, nhưng phần lớn đều là trào phúng.

Đối với anh mà nói, dù anh và Harry đã xác định quan hệ nhưng vẫn không thể thay đổi cái nhìn của anh về rất nhiều hành vi của Harry trước kia.

Ví dụ như chuyện Harry đang nói chẳng hạn.

Quả thực chính là việc mà tên ngốc mới có thể làm!

“A, khi đó chúng em rất muốn biết rốt cuộc sự thật là gì.” Harry cười hì hì nói.

“Kết quả là các trò suýt nữa đi theo sự thật vào bụng nhện.”

“Trên thực tế, chúng em chỉ biết chuyện năm đó là Hagrid vô tội, nhưng thật đáng tiếc, nếu chúng em nói ra chuyện Hagrid nuôi nhện tám mắt ra, vô tội cũng thành có tội, sau đó vẫn là do Hermione tìm ra sự thật.”

“Cũng may đó không phải là một con Tử Xà hoàn toàn, nếu không dù em có thêm thanh kiếm cũng không thể ngăn cản.” Đối với Herpo mà nói, trừ khi chủ nhân chết, nếu không dù bị thương nặng nó cũng có thể chậm rãi phục hồi như cũ.

“Sev, nhìn kia.” Harry nở nụ cười, bỗng nhiên chỉ vào phía trước, “Mục đích của chúng ta là bên này đúng không?”

Snape nhìn theo ngón tay cậu, chỉ thấy cách đó không xa là một mặt cỏ phẳng màu xanh nhạt, thực khó tưởng tượng, ở mùa tháng chín này lại có thể nhìn thấy thực vật vừa mới đâm chồi.

Ở giữa mặt cỏ, có một hồ nước, mấy con bạch kỳ mã đang nhàn nhã uống nước bên kia, dưới chân chúng, so le không đồng đều mọc vài đóa hoa màu tím nhạt.

Dưới ánh bình minh, những giọt nước trên bông hoa đó mờ ảo lung linh.

Snape gật gù đầu, không nói, anh liếc qua bạch kỳ mã, tạm dừng vài giây mới kéo tay Harry đi lên trước.

Dược liệu họ muốn hái rất bình thường, chính là những đóa hoa màu tím này, chỉ khi hái xuống lúc nó vừa mới nở vào sáng sớm mới có thể sử dụng cho dược đặc biệt.

Sáng sớm hôm nay, đối với Harry và Snape mà nói, cực kỳ yên bình.

Nhưng đối với Ron mà nói, sáng dậy, quả thật kích thích không ngừng.

“Her... Hermione...” Ron cầu xin nhìn Hermione.

“Sao vậy?” Hermione bị dáng vẻ giật mình của cậu làm sợ, vội vàng hỏi.

“Harry... Harry cả đêm qua không thấy đâu.” Ron kinh hoảng nói, “Tối qua mình cho rằng cậu ấy khoác áo tàng hình, nhưng đến tận trước khi mình ngủ vẫn không thấy cậu ấy. Khi đó mình cho rằng cậu ấy lượn

đêm gì đó, nhưng sáng nay dậy mình vẫn không thấy cậu ấy đâu cả. Hermione, cậu nói có phải Harry gặp chuyện gì rồi hay không?”

“Ron, cậu bình tĩnh một chút.” Hermione cau mày, “Hiện tại đừng hoảng, đợi lát nữa khi ăn sáng chúng ta đi tìm giáo sư McGonagall hỏi một chút xem. Harry trở lại hẳn sẽ nói cho giáo sư Dumbledore, nếu không Harry sẽ không tiện xuất hiện trước mặt người khác.”

“Được chứ?” Ron bán tín bán nghi.

“Chắc vậy, mình đoán thôi, hôm qua cậu xem phản ứng mọi người khi Harry xuất hiện thì biết, hơn nữa Harry nói với chúng ta cậu ấy tới không gian ngàn năm trước. Hiện tại bốn người sáng lập trở lại, mình cảm thấy có lẽ liên quan tới Harry, chúng ta đừng hoảng, chậm rãi chờ, có khi lát nữa Harry xuất hiện cũng không biết chừng.”

Ron nghe lời Hermione nói, gật gật đầu.

Dù thế nào, ngày hôm qua đúng là cậu đã thấy Harry, cũng biết trong khoảng thời gian này Harry đã đi đâu, còn biết Harry lo lắng nên cậu phải thông cảm cho Harry mới đúng.

Tuy lo nhưng Ron vẫn định đi ăn sáng trước.

Bữa sáng, bốn nhà sáng lập đã không ngồi ở dãy nhà nữa, bốn người họ ngồi cùng nhau, còn một vị giáo sư Slytherin khác thì ngồi cạnh họ. Đường như họ đang trao đổi cái gì đó, thì thoảng nhìn sang bên này.

Có lẽ vì có năm người này nên lễ đường hôm nay yên lặng hơn bình thường rất nhiều, ít nhất lúc thường, bên Gryffindor đều cãi nhau, nhưng giờ lại im lặng hơn.

Lúc này, giáo sư McGonagall phát thời khóa biểu cho họ.

Ron nhìn thời khóa biểu của mình, phát hiện nhiều thêm mấy lớp, nhất là cổ ngữ Rune mà trước giờ cậu không hứng thú gì, bỗng nhiên xuất hiện trên thời khóa biểu của cậu.

“Ôi không!” Ron ai thán, “Mình dốt đặc cán mai!”

“Hiện tại chúng ta đã năm thứ sáu, muốn học sâu cổ ngữ Rune là không thể, mình nghĩ, hẳn các giáo sư sẽ chỉ dạy nhập môn cho chúng ta thôi. Nếu ai có hứng thú đương nhiên sẽ học cái này, tối qua hẳn cậu cũng nhận ra. Trong danh sách giáo sư mà hiệu trưởng công bố, các lớp học mới tăng thêm đều là hai người, nên mình đoán, cổ ngữ Rune và pháp thuật hắc ám và thuật đánh nhau, ở năm của chúng ta mà nói, chỉ cần học nhập môn là được.”

“Thật vậy chẳng?” Ron mong chờ nhìn Hermione, nếu chỉ là nhập môn, vậy cậu có thể qua cuộc thi rồi.

Hermione cau mày, cầm một quyển sách cạnh mình đập lên đầu Ron, “Dù là nhập môn thì cũng rất quan trọng, nội dung thi nhập môn là rất nhiều, bây giờ cậu vui vẻ quá sớm rồi đó!”

“Đừng thế mà.” Ron ôm đầu, ủy khuất nói, “Hiện tại cậu nói khó vậy, mình không có tin.”

Hermione hừ một tiếng, không để ý tới cậu.

Đợi khi bữa sáng sắp chấm dứt, Ron nhìn trái nhìn phải, lại khẽ khàng sờ sờ cạnh mình, nhưng vẫn không phát hiện thấy bóng dáng người mình muốn tìm đâu cả.

“Hermione, mình muốn nói là mình thật sự lo cho Harry.” Ron cau mày nói, “Dù Harry muốn tránh né thì cũng không nên trễ thế này không tới gặp người chứ.” Hơn nữa, dù khoác áo tàng hình, Harry cũng có thể chào hỏi họ mà, hoặc là ám chỉ cho họ một chút mới đúng, nhưng đợi tới giờ, cậu vẫn không thấy gì cả.

Đợi khi dòng người đi gần hết, Hermione và Ron còn ở lại tại chỗ.

Godric nhận ra họ, có chút không hiểu đi tới.

“Bọn nhỏ, nếu thầy không đoán sai, tiết đầu tiên Gryffindor có lớp.” Mà hiện tại, cách tiết đầu tiên còn chưa đầy hai mươi phút nữa.

“A, dạ đúng, thưa giáo sư.” Hermione có vẻ hơi căng thẳng, nhưng ít nhất bình tĩnh hơn Ron nhiều, “Chúng con đang tìm người, nhưng mà...”

“Ừ?” Godric mang theo nụ cười ôn hòa cổ vũ cô nói tiếp.

Dường như Hermione hạ quyết tâm gì đó, cô hít sâu một hơi nói, hỏi, “Thưa giáo sư, Harry nói trong lúc cậu ấy biến mất là đến không gian của ngài, con cảm thấy quan hệ giữa ngài và Harry chắc là rất tốt, ngày hôm qua Harry chỉ xuất hiện trên tàu, lúc xuống xe liền không thấy đâu... Khi đó chúng con chỉ cho rằng cậu ấy khoác áo tàng hình, nhưng tới tận giờ, chúng con vẫn không thấy, chúng con có chút lo lắng...”

Godric nhìn Hermione, lại nhìn Ron, cười lên tiếng, “Xem ra, bạn tốt mà Harry thường xuyên lái nhái là hai trò.” Anh vỗ vỗ vai Hermione và Ron, “Đừng khẩn trương, tối qua chắc Harry tới chỗ Severus, thằng bé không sao.”

Ron và Hermione ngẩn người.

Vì sao, họ cảm thấy “Severus” rất quen nhỉ?

A, hiệu trưởng Dumbledore thường xuyên gọi lão dơi già như thế.

Khoan đã!

Lão dơi già!

Tối qua Harry ở chỗ lão dơi già?

“Cái gì!” Ron gần như nhảy dựng lên, “Tối qua Harry ở hầm? Cậu ấy ở hầm sao có thể không sao sao, Snape không nấu cậu ấy thành độc được chứ? Ông vẫn luôn rất muốn làm vậy mà, Harry sao lại chạy tới hầm, chẳng may Snape tâm trạng không tốt lấy cậu ấy làm thí nghiệm độc được thì sao, ai cũng biết độc được trong hầm không có độc được bình thường nào cả...”

“Nhưng thật có lỗi chính là, độc được bên bệnh thất chính là từ hầm cung cấp độc được “không bình thường” kia. Thật sự có lỗi để trò Weasley uống “độc được không bình thường” lâu như vậy.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên đằng sau Ron.

Chợt nghe tới giọng Snape, Ron cả người như có phản xạ rụt cổ lại.

Sau đó cậu run rẩy xoay người liền thấy lão dơi già ôm một thiếu niên đứng sau cậu.

Mà người thiếu niên kia, mỉm cười nhìn họ, “Ron, buổi sáng tốt lành!”

Ron thấy bộ dáng thân mật của Harry và Snape, dường như hiểu được cái gì, run rẩy lấp bắp cả buổi, rốt cuộc, răng đập vào nhau, hai mắt trợn trắng, ngã về sau.

Lần phản ứng cực nhanh duy nhất của cậu, lại cho cậu tin tức kinh khủng như thế...

90. Chương 90: Lời Chúc Phúc Tạm Thời

“Oa a.” Godric nhìn phản ứng của Ron, đột nhiên chặc chặc lưỡi, đương nhiên, Harry không bỏ qua ý cười trong mắt anh, “Tên nhóc kia, còn phải học hỏi nhiều.” Godric cười hì hì nói.

“Ron cậu ấy chỉ là... ừm, có chút phản ứng quá độ.” Harry ngại ngần cười cười.

“Đi ăn sáng trước.” Snape cúi đầu nói với Harry, họ cũng không phải cố ý đi đến, chủ yếu là họ vừa mới hái những bông hoa nhỏ bên Rừng Cấm, Harry vừa nói chuyện, lúc phục hồi tinh thần thì phát hiện bữa sáng đã kết thúc rồi.

Đơn giản có gia đình, đúng lúc qua thời gian dùng cơm nhưng chỉ cần họ yêu cầu, gia đình vẫn đặt bữa sáng dinh dưỡng tới trước mặt họ, nên họ cũng không sốt ruột.

Ai biết vừa đến đã nghe thấy giọng Ron.

Tuy đối với chuyện mình trải qua, quả thật Harry có chút nhớ nhưng muốn hù người bên cạnh, nhưng dùng quan hệ của mình và Snape dọa người khác, tuyệt đối không phải cố ý.

Dù sao, đối với quan hệ của mình và Snape, Harry tuy định nói cho các bạn nhưng không phải lấy phương thức này.

Nên, trong nhất thời, Ron nhìn thấy mà kích động.

Harry đoán được nếu Ron tỉnh lại, cổ họng cậu ấy tuyệt đối có thể ném cả đỉnh lễ đường – đừng nhìn lễ đường thoát nhìn không có đỉnh, đây chỉ là tác dụng của pháp thuật – đại khái chính là biểu hiện kích động của Ron, đương nhiên, cái gọi là kích động này cũng không phải tin tức tốt đối với Harry.

Tuy Snape và Harry thật ra cũng không thêm để ý cái nhìn với bọn họ, nhưng đối với Harry mà nói, cậu vẫn luôn hy vọng có thể được Ron và Hermione chúc phúc.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà cậu chậm chạp không nói cho Hermione và Ron quan hệ giữa mình và Snape.

Ngay cả bản thân cậu khi biết quan hệ hai người cũng không thể tin được, né tránh, hướng chỉ là Ron?

“Hermione...” Harry thật cẩn thận gọi tên Hermione.

Lúc này Hermione bình tĩnh nhìn họ, đối với Harry mà nói, mỗi khi Hermione bình tĩnh chính là thời khắc nguy hiểm nhất. Cậu thả Hermione cầm một quyển sách nên cậu hỏi có phải cậu điên rồi không cũng không muốn Hermione cứ bình tĩnh nhìn cậu như thế.

Snape ở một bên nhú mày, đối với anh mà nói, cứ đứng ở đây để một Gryffindor không kiêng nể gì mà quan sát là chuyện cực kỳ ngu xuẩn, nhưng có một bàn tay nắm chặt bên hông làm anh bất đắc dĩ thở dài, nuốt nọc độc mình sắp phun ra, không nói gì.

Anh có thể không quan tâm ý kiến của người khác với mình, nhưng anh không thể không để ý Harry.

Đối với Harry từ nhỏ chưa được nhận tình thân mà nói, trong Gryffindor có được tình bạn lại quý giá như thế, thậm chí tình bạn kia đã ngược lại thăng hoa là tình thân.

Harry dường như rất quý trọng hai người bạn này nên mới thấp thỏm bất an như vậy.

Đối với Harry mà nói, thật ra cậu càng sợ hãi thái độ của Hermione về chuyện này.

Một bên, Godric và các bạn nhìn nhau vài lần, ăn ý đứng bên cạnh nhìn, cũng không lên tiếng khuyên bảo, chỉ yên lặng nhìn.

Harry càng nhìn Hermione bình tĩnh lại càng hoảng sợ, cậu dành ra một chút thời gian suy nghĩ có phải nên nói Hermione nên đi học không đến muộn, để Hermione rời đi trước rồi nói lại không.

Ngay lúc này, Hermione mở miệng, “Harry, mình rất ngạc nhiên...” cô nói, “Cậu đi tới không gian khác một lần lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng...” cô thật cẩn thận nhìn Snape, “Mình không hiểu, vì sao lại là thầy ấy.”

Đối mặt với nghi hoặc của Hermione, Harry thở phào một hơi.

Dù thế nào, có thể khiến Hermione mở miệng vẫn tốt hơn.

“Hermione,” Harry thở ra một hơi nghẹn từ nãy giờ, “Anh ấy rất tốt,” Cậu nhìn nhìn Snape bên cạnh mình, vì mình căng thẳng mà không nói lời nào, ầm ập cười cười, “Nếu như nói chuyện mình cảm kích nhất trong “cuộc du lịch bất ngờ” kia là gì, đại khái chính là năm đầu tiên mình mất trí nhớ ở bên kia.”

“Mất trí nhớ?” Hermione kinh ngạc nhìn Harry, trong nháy mắt đau lòng, đối với cô mà nói, Harry khỏe mạnh vĩnh viễn đều quan trọng hơn mọi thứ, “A, Harry, mình không biết, chắc chắn cậu chịu khổ rất nhiều!”

“Không có,” Harry cười lắc đầu, “Đây chẳng qua là vì đi qua không gian và các nguyên nhân khác làm mất trí nhớ, nhưng nhờ vậy, mình và Sev mới có thể vượt bỏ hiểm khích lúc trước, bắt đầu nhận thức lại đối phương,” Tuy lúc cậu vừa mới khôi phục ký ức mình cũng rất ngạc nhiên, “Hermione, mình không phải nhất

thời xúc động, cũng không phải bị mê hoặc tâm trí, mình là thật lòng, muốn ở cạnh Sev, cậu sẽ chúc phúc cho chúng mình, đúng không?”

Hermione nhìn ánh mắt mong chờ của Harry, cúi đầu, “Mình xin lỗi, Harry, mình không biết.”

“Hermione!” Harry có chút hoảng sợ nhìn Hermione, bàn tay lại tăng thêm lực.

“Hai người ở cạnh nhau lâu như vậy, nhưng Harry à, với mình mà nói, giáo sư Snape... vẫn chỉ là một vị giáo sư thích tìm cậu gây rắc rối mà thôi,” Hermione hít sâu một hơi, có chút áy náy nhìn Harry, “Mình tôn trọng lựa chọn của cậu, cậu đã cho rằng thầy ấy thích hợp với cậu, như vậy dù mình không hiểu, nhưng mình vẫn chọn tôn trọng. Nhưng, muốn mình chúc phúc cậu, mình nghĩ, hiện giờ mình chưa làm được.”

Nhất thời, Harry không biết nói gì.

Đúng vậy, đối với Hermione và Ron, thậm chí với những người khác mà nói, Harry Potter và Severus Snape không vừa mắt nhau, giữa hai người mùi thuốc súng rất nồng không khác gì giữa Harry và Draco, họ đã biến mất hơn một năm, trong lúc này, họ đi đâu, làm gì, không ai biết cả.

Harry vừa về đã cùng Snape xác định quan hệ, tin tức như thế, dù là ai cũng không thể nào chấp nhận.

Đối với Harry mà nói, cậu và Snape cùng vượt qua nhiều năm ở một thời không khác, cực kỳ hiểu nhau, họ đã trải qua rất nhiều, nên họ xác định làm bạn lẫn nhau.

Nhưng với người khác mà nói, Snape và Harry chỉ biến mất một năm đã biến thành người yêu, tin tức này khiến người ta không thể tin rằng tình cảm của hai người là chân thật.

Có lẽ, rất nhiều người sẽ nghi ngờ Harry trúng Tình Dược, đây là biện pháp mà lão dơi già đang chỉnh cậu, có lẽ, rất nhiều người sẽ nghi ngờ đây là một lời nói đùa kinh khủng.

Đối với Hermione mà nói cũng vậy.

Trước khi biến mất quan hệ giữa Harry và Snape vẫn cực xấu, nhưng khi cậu trở về, họ lại nắm tay nhau.

Có lẽ Harry rất hiểu Snape, nhưng Hermione và Ron thì không thể.

Ấn tượng của Ron về Snape không thể nào thảm hại hơn, mà Hermione, tuy cô vẫn luôn muốn dùng thái độ công bằng nhìn nhận vị giáo sư này, nhưng ngoài trình độ dạy học rất tốt, nghiêm túc với luận văn của học trò – điều này, Hermione đã nhận ra từ mỗi bài luận văn cô cho rằng là hoàn mỹ nhưng Snape vẫn đánh dấu đỏ ầm ầm – những thứ khác, thật ra Hermione có cùng cái nhìn với Ron.

Chuyện này quá đột nhiên, tuy Hermione không ghét xui như Ron, nhưng cũng hoảng sợ.

“Harry, mình xin lỗi.” Hermione nói với cậu, “Nhưng trước khi mình tận mắt nhìn thấy, mình không thể chúc phúc cho cậu.”

Harry hiểu rõ gật gật đầu, “Hermione, chúng mình sẽ cho cậu thấy.” Mình sẽ cho cậu thấy, bây giờ mình rất hạnh phúc.

“Giáo sư Snape.” Hermione hít sâu một hơi mới dám nhìn lại Snape, lúc này cô nhìn Snape, không phải là nhìn một vị giáo sư mà là nhìn người yêu của bạn, vì thế trong mắt cô có thêm vài phần nghiêm khắc mà thiếu đi vài phần tôn kính – “Sarah, mình dám chắc Rowena sẽ thích cô bé này.” bên kia Godric khẽ nói với Salazar – “Nếu, thầy chỉ là đang lợi dụng, hoặc đùa bỡn Harry, dù cậu ấy chọn thầy, con cũng sẽ cho cậu ấy một Obliviate.”

“Hừ.” Snape dường như muốn nói gì, nhưng lại ngại bàn tay đang muốn kéo rách thịt bên hông anh xuống, Snape chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

“Ron giao cho mình.” Hermione nhìn Ron còn chưa tỉnh lại nói với Harry, “Nhưng cậu biết tính cách của cậu ấy, nên mình chỉ có thể cam đoan, khi cậu ấy thấy cậu sẽ không làm tin tức này vang vọng Hogwarts.”

Harry thở phào, “Hermione, cậu là cứu tinh của mình.”

“Chắc là mình điên rồi.” Hermione vừa than thở vừa nâng Ron dậy, “Mình lại bỏ lớp biến hình mà ở đây hoảng sợ, chỉ mong giáo sư McGonagall sẽ không chém mình.”

“Cô bé đừng lo, chúng ta sẽ giúp trò nói rõ lý do.” Rowena đúng là rất thích Hermione, cô nghe được than thở của Hermione rồi cười nói.

Hermione nhìn về phía Rowena sau đó cảm kích gật đầu, “Cám ơn ngài giáo sư, con đưa bạn ấy đến bệnh thất trước.”

Được đám người Rowena gật đầu, Hermione không hề ngần ngại kéo Ron rời đi.

“Thật là đáng tiếc, cô bé thông minh này lại không phải là Ravenclaw.” Rowena đáng tiếc lắc đầu.

“Được rồi Harry,” Godric xem xong náo nhiệt sờ sờ mũi, xem nhẹ ánh mắt khó chịu của Rowena, “Con nên đi ăn sáng rồi, ăn đủ ba bữa mới có lợi cho bé con.”

“A!” Harry thét lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Snape nhìn Harry, “Không thoải mái?”

“Không phải,” Harry vẻ mặt đau khổ, “Nếu Hermione biết em không nói chuyện này cho bạn ấy, bạn ấy sẽ tìm em tính sổ!”

Merlin ơi, thật ra Hermione tuyệt đối không dễ chọc, thật sự đó!

91. Chương 91: Thiếu Niên

Vài ngày sau Harry vẫn không thể gặp được Ron, đương nhiên không phải Ron tránh cậu, dù sao phần lớn thời gian cậu đều ở trong hầm. Theo phản ứng của Snape, tình trạng của Ron trên lớp không hề tốt – từ khi Godric đoạt chức vị giáo sư độc dược của Snape, Snape rất cuộc như mong muốn trở thành giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, về điều này, bản thân Snape cảm thấy có hơi ảo giác – thường xuyên sững sờ nhìn cái ghế trống bên cạnh.

Vì tình bạn của tam giác vàng Gryffindor mọi người đều biết, khi đi học đều ngồi cùng một chỗ, dù Harry không có ở đây nhưng vị trí thuộc về Harry vẫn không ai chiếm cứ.

Tuy thoát nhìn Hermione đã làm công tác tư tưởng cho cậu, nhưng xem ra Ron cậu bé đơn tế bào nào này cần một ít thời gian thích ứng nhỉ?

Harry tỏ vẻ thông cảm, cậu hy vọng ngày ấy có thể đến nhanh, ít nhất trước khi cơ thể mình thay đổi.

Trời mới biết khi Ron phát hiện mình mang thai sẽ có phản ứng gì?

Không phải là phản ứng vì Harry mang thai, mà là với chuyện Harry lại mang thai con của Snape, chắc cậu còn cần nhanh chóng thăng thần với Hermione thì hơn.

Nhưng trước đó, cậu cần làm một chuyện.

“Con muốn mở biệt thự Slytherin?” Khi Harry nói với Salazar, anh có chút kinh ngạc hỏi lại.

Harry gật gật đầu.

“Sao lại đột nhiên muốn mở phong ấn?” Salazar ngạc nhiên hỏi.

“Chỉ là con cảm thấy... biệt thự không nên khóa lại như vậy, hơn nữa, từ khi lâu đài Gryffindor hủy diệt, nơi đó chính là nhà mà không phải ả?” Harry chớp mắt mấy cái.

Quả thật Harry có thể kế thừa biệt thự Potter, mà rất lâu trước kia, khi Adopher biết tình huống của cậu, đã nói phương pháp dùng áo tàng hình tìm gia tộc, nhưng dù sao đó cũng là biệt thự Potter, đối với ba ba và anh trai cậu mà nói, có lẽ, biệt thự Slytherin mới có thể cho họ lòng trung thành – dù hai người kia nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng Harry cho là như thế.

Hiện giờ, ba ba đã giao gia tộc cho mình, vậy mình cũng không nên trốn tránh trách nhiệm này.

Cậu muốn bỏ thần chú biệt thự đi, để biệt thự Slytherin xuất hiện trước mặt mọi người.

“Harry thật là một đứa bé ngoan.” Rowena hiền hòa nhìn Harry, dù Harry nghịch ngợm nhưng cậu cũng không phải không ngoan, chỉ sợ chỉ có người có thành kiến với phù thủy – như dì dượng Harry chẳng hạn – mới có thể không thích Harry mà thôi.

“Không vội.” Salazar sờ sờ đầu Harry, anh không biết nói lời nhỏ nhẹ, hoàn cảnh anh trưởng thành tạo nên tính cách lạnh lùng, lạnh nhạt nói chuyện với người khác, thậm chí rất nhiều lúc giọng điệu đều làm người ta cảm thấy anh thờ ơ. Người không biết Salazar thì thế nào cũng cho rằng Salazar không coi ai ra gì, nhưng chỉ có người hiểu rõ Salazar mới biết, đây là cách nói chuyện của anh.

Khi Harry vừa mới tới ngàn năm trước, vì mất trí nhớ mà tâm trí ở giai đoạn trẻ con, rất miễn cảm với thái độ của người khác, mà lúc đó cậu vừa lúc tẩy tủy mà ý lại Salazar, rất thân cận Salazar, dù với Dyers, Salazar cũng mang thái độ hiền hòa, giọng điệu lạnh nhạt, Dyers đã quen, nhưng Harry lại cực kỳ miễn cảm, luôn cho rằng “ba ba” không thích cậu.

Salazar không biết cách biểu đạt tình cảm của mình, nên muốn thân mật với Harry hơn, như nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Harry để diễn tả quan tâm của mình chẳng hạn.

Hành vi này lại trở thành một thói quen, rồi duy trì đến nay. Sau nhiều lần ghen không có kết quả, Godric cũng học Salazar vuốt tóc Harry, làm Harry rất bất đắc dĩ.

Ngay lúc Salazar buông tay, “móng vuốt” Godric không có ý tốt mà đuổi tới.

Harry vội vàng trốn sau lưng Snape, “Khi nào chúng ta mới đi ạ?”

“Con cứ nghỉ ngơi đã, chờ sinh đứa bé ra rồi tính.” Salazar kéo Godric lại, tỏ vẻ cực kỳ bất đắc dĩ với hành động của Godric, “Dù sao trong biệt thự không có bức ảnh nào chờ con cả.”

Harry sờ sờ mũi, cười cười.

Thực hiện nhiệm vụ khi họ đi, dưới sự nuôi nấng của Ellis và Gelanne, Nelson ở với bên Alves rất vui, ít nhất Harry biết được từ chỗ Nelson, khi họ đi rồi, Nelson ở với mọi người rất thân thiết. Hơn nữa gia tộc bạch phù thủy và phù thủy hắc ám giới pháp thuật nháy mắt suy sụp, gia tộc Black bị thương nặng, có gia tộc Prince, gia tộc Potter, gia tộc Gaunts và vài gia tộc lớn tuy hiện tại không còn nhưng lúc ấy vẫn là gia tộc lớn, ngược lại giới phù thủy không còn hỗn loạn nữa. Ít nhất khi biết Dornier ? người này là ai? có trong bộ này sao ==! mất lúc hơn trăm tuổi, giới phù thủy vẫn yên bình, ngoài việc Giáo Hội mấy lần phát động tấn công quy mô lớn làm giới phù thủy bị thương nặng ra.

Vì cùng đứng lên chống đỡ Giáo Hội, giới phù thủy đoàn kết lại, ngay lúc đó giữa mấy gia tộc lớn cũng rất thân thiết.

Nên ở gia tộc Malfoy, Adopher có thể “đi thăm” giữa các bức ảnh, từ khi bức ảnh Nelson có động tĩnh, vài người quen bức ảnh cũng lục tục có động tĩnh mà còn “thăm hỏi” lẫn nhau, do đó lúc nhìn thấy vẻ mặt của Lucius khi lần đầu tiên thấy người gia tộc Potter ở trong hành lang dài bức ảnh gia tộc mình, Harry tỏ vẻ thật ra cậu còn muốn nhìn thêm vài lần nữa.

Adopher vẫn luôn giục Harry trở về biệt thự Potter một chuyến, nhưng Harry lại ngại Severus, đều chưa trở lại gia tộc.

Không chỉ là vì để Severus theo cậu đến “nhà James Potter” làm anh không vui, cũng vì, trong gia tộc rất có thể sẽ có ảnh Lily.

Đối với Severus mà nói, anh còn chưa chuẩn bị tốt, sao có thể đối mặt với Lily chứ.

Có đôi khi con người là vậy, tuy với chuyện mình làm sai, hối hận hàng vạn lần trong lòng, nghĩ tất cả biện pháp muốn bồi thường, hoặc chuộc tội, nhưng khi đối mặt với đối tượng cần xin lỗi, thì từ đơn giản kia lại không thể nào nói nên lời.

Harry cảm thấy Severus cũng đang như vậy, có thể trong lòng anh đã ra quyết định, muốn bồi thường chuyện mình đã làm sai, tựa như năm đó, anh cảm thấy mình có lỗi đây mình, mục đích sống sót duy nhất chỉ là cam đoan Harry có thể sống sót trong trận chiến, để chuộc lỗi.

Nhưng, khi thật sự đối mặt với Lily – chẳng sợ chỉ là một bức ảnh – câu “xin lỗi” vô cùng đơn giản ấy lại mang theo rất nhiều hối hận, làm anh không thể mở miệng.

Vì thế Harry chậm chạp không dẫn Snape đi biệt thự Potter.

Cậu đang chờ, chờ Snape có thể thực sự đối mặt với khúc mắc của mình.

Chuyện kể thừa biệt thự Slytherin được hoãn lại, Harry yên tâm ở trong hầm dưỡng thai.

Harry rất ít ra hầm, gần đây cậu càng ngày càng thích ngủ, nên phần lớn thời gian đều ngủ cả, hoặc không thì giúp Snape chỉnh sửa luận văn – đương nhiên cậu không bắt chước được giọng của Snape, vì thế trong khoảng thời gian này, bọn nhỏ Gryffindor rất thoải mái. Họ nhất trí cho rằng “lão dơi già đạt được nguyện vọng, tính tình cũng tốt lên” – nhưng cậu rất thích kéo Snape đi dạo bên Rừng Cấm vào sáng sớm.

Harry rất thích thời gian vào sáng sớm, trong Rừng Cấm không khí mới mẻ, nếu đêm trước trời mưa vậy ngày hôm sau sẽ mang theo mùi bùn đất ẩm mát lại cảm làm người ta thoải mái.

Có đôi khi cậu sẽ cùng Snape đi vào trong Rừng Cấm, cùng anh hái dược liệu, đương nhiên, đại đa số thời gian, là Harry đứng một bên thường đi đi lại lại, nhìn Snape hết sức chăm chú hái dược liệu một cách hoàn mỹ nhất.

Thi thoảng gặp may họ có thể gặp bạch kỳ mã đi ra ngoài “dạo”, mỗi lúc ấy, Snape sẽ lưu luyến nhìn chúng, Harry khuyên can mãi mới có thể khiến anh hoàn hồn.

Một tháng sau.

Khi bọn nhỏ Hogwarts rốt cuộc dần dần quen mấy lớp bổ sung này, khi họ rốt cuộc phát hiện hóa ra pháp thuật hắc ám không phải đều tà ác, khi họ rốt cuộc quen được nỗi đau trong lúc học thuật đánh nhau, khi họ rốt cuộc phát hiện hóa ra “phù thủy hắc ám tà ác” trong truyền thuyết không tà ác như vậy:

Trong hầm, Snape đang phê chữa những luận văn không có giá trị, bên cạnh anh, một Gryffindor và hai Slytherin đang cầm tức.

Mà nội dung cầm tức lần này của họ vẫn không thoát khỏi việc xử lý những dược liệu ghê tởm, chẳng sợ hiện tại anh không còn là giáo sư độc dược.

Về mặt hai Slytherin có hơi khó coi, nói chung đây là lần đầu tiên, chủ nhiệm cùng cầm tức Gryffindor và Slytherin nhỉ.

Quan trọng nhất là, chủ nhiệm hôm nay lại cầm tức hai Slytherin!

Chẳng lẽ hôm nay tâm trạng chủ nhiệm không tốt?

Nhưng, nếu tâm trạng không tốt, Gryffindor không phải càng xui xẻo hơn sao?

Ba tiết hôm nay, Gryffindor chỉ bị trừ chưa tới 30 điểm, thật sự rất lạ!

Họ vừa cẩn thận xử lý độc dược vừa nghĩ trong lòng.

Lúc này, cửa phòng ngủ chủ nhiệm của họ được mở ra, một thiếu niên dụi dụi mắt, mơ màng đi ra, “Sev... em đói...”

Ba đứa trẻ đang xử lý dược liệu ngạc nhiên nhìn người này.

Một thiếu niên đi ra từ phòng chủ nhiệm (lão dơi già)?

Một thiếu niên mặc áo ngủ đi ra từ phòng chủ nhiệm (lão dơi già)?

Một thiếu niên như vừa mới tỉnh ngủ mặc áo ngủ đi ra từ phòng chủ nhiệm (lão dơi già)?

“Loảng xoảng!” Cái chậu đựng những dược liệu còn sống đó rơi trên mặt đất, một Gryffindor hai Slytherin nhìn nhìn thiếu niên đi ra kia, chột hóa đá!

92. Chương 92: Không Thể Tin Được

Harry thật không ngờ hiện trong hầm lại có người.

Cậu ngủ mơ mơ màng màng, phải nói, trong khoảng thời gian này thật ra cậu vẫn luôn ngủ mơ mơ màng màng, trừ mỗi sáng sớm hoàng hôn đúng giờ đi dạo, chỉ cần buồn ngủ, cậu căn bản sẽ không gắng gượng, tự nhiên mà đi ngủ.

Cậu ngủ không lâu, từ một tiếng đến hai tiếng, nhưng lại thường xuyên buồn ngủ, nên ban ngày, rất nhiều lúc mơ mơ màng màng.

Hôm nay cậu ngủ khá lâu, Snape không đành lòng đánh thức cậu, để gia tinh cho thêm thần chú giữ ấm ở bữa tối, chờ Harry tỉnh lại.

Tuy đồ ăn đặt trong phòng nhưng Harry đã quên sau khi tỉnh lại có Snape bên cạnh mình, nên khi vừa tỉnh lại, cũng không cần liếc chung quanh một cái, vì không thấy Snape, nên cậu cứ thể mơ mơ màng màng đi ra.

Nghe được tiếng thứ gì rơi xuống, cậu mới chú ý tới hóa ra nơi này còn có người khác.

Harry chớp mắt mấy cái nhìn về phía họ, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng.

Chắc đến cảm tức rồi.

Lúc này ba người kia nhìn cậu mà không thể tin được.

Bị cảm tức đều là học trò năm thứ năm, ngoài học trò năm nay mới đến trường, có ai là không biết Harry Potter chứ?

Có lẽ bên Ravenclaw sẽ có người ham học hỏi sẽ còn đang nghĩ “nghe nói qua người này nhưng cụ thể là ai cũng chưa gặp qua”, nhưng với Gryffindor và Slytherin mà nói, ngoài học trò mới, không ai không biết Harry.

Gryffindor không cần phải nói, Nhà này thường xuyên ầm ĩ, danh tiếng của Harry lại lớn như vậy, học trò mới tới trường, sau khi vào Nhà chuyện đầu tiên không phải hỏi thăm Harry Potter là ai thì là gì?

Mà Slytherin, mấy năm nay đối đầu với Gryffindor, hơn nửa hai năm nay, do Draco Malfoy cầm đầu, Slytherin và Gryffindor không biết đã xảy ra bao nhiêu mâu thuẫn, Slytherin nào mà không biết Harry?

Nhưng ba người trước mắt thì không biết Harry còn hơn!

Người đi ra khỏi phòng lão dơi già (chủ nhiệm), còn mặc áo ngủ.

Họ vẫn luôn cho rằng chủ nhiệm (lão dơi già) độc thân, như tính cách của ông, nói thật, muốn xây dựng gia đình thật sự rất khó.

Nhưng nếu có ngày có một bà cô nào không rõ sự thật gả cho anh, họ cũng chỉ có thể cảm thán chủ nhiệm (lão dơi già) may mắn, nói thật, dù Snape luôn luôn bảo vệ Slytherin, nhưng với tính cách của Snape, nhóm Slytherin thật không dám khen ngợi.

Nào có người suốt ngày ở trong bóng tối, câu nói thì ngập tràn châm chọc chứ.

Nhưng là chủ nhiệm họ, dù với học trò Nhà mình, họ cũng từng bị chủ nhiệm châm chọc không bằng cỏ rác, nên tính cách của chủ nhiệm thật sự là không tốt.

Đương nhiên, nếu ngày nào đó có người muốn xây dựng gia đình với thầy, là học trò của thầy, đương nhiên họ sẽ chúc phúc chủ nhiệm.

Dù...

Dù cuối cùng xây dựng gia đình với chủ nhiệm, là đàn ông đi nữa...

Được rồi, kết hôn nam nam ở giới phù thủy không phải chuyện lạ, dù không nhiều nhưng không phải không có, sở thích của chủ nhiệm không giống người thường họ cũng có thể cổ cảm thông.

Nhưng, khi người cùng xây dựng gia đình với chủ nhiệm, không chỉ là con trai, mà vẫn là một vị thiếu niên gần tuổi với họ, quan trọng nhất là người này là bạn học của họ, quan trọng nhất là người này một năm trước vẫn không vừa mắt nhau, nghe nói trên lớp học bị bắt nạt mà bình thường lúc gặp mặt bị châm chọc cộng trừ điểm, ai cũng có thể nhận ra họ tuyệt đối có mối thù trời sinh.

Bọn nhỏ Nhà Slytherin tỏ vẻ chỉ có thể đại ra mà nhìn, mà bọn nhỏ Nhà Gryffindor tỏ vẻ... không có tỏ vẻ!

Merlin ơi, cậu nhìn thấy gì?

Kẻ Được Chọn đi ra từ phòng lão dơi già?

Kẻ Được Chọn mặc áo ngủ đi ra từ phòng lão dơi già?

Kẻ Được Chọn mặc áo ngủ còn buồn ngủ đi ra từ phòng lão dơi già?

Merlin ơi, thật là ngài đã từ bỏ thế giới này rồi sao?

Nếu không chuyện kinh khủng này làm sao lại xảy ra ở Hogwarts chứ.

Giờ phút này bọn nhỏ vô cùng thống hận thị lực của mình, nếu thị lực của mình kém một chút thì chắc họ sẽ không nhìn thấy vết sẹo đã nhạt đi không rõ nguyên nhân trên trán đối phương, biết có một thiếu niên đi ra từ phòng Snape vẫn tốt hơn biết Harry Potter đi ra đúng không?

Hơn nữa hẳn Harry Potter đã đi đâu rồi mới đúng, sao lại bỗng nhiên xuất hiện còn đi ra từ phòng Snape?

Chẳng lẽ một năm anh ta biến mất chính là đi cùng Snape sao?

Không, đây quả thực còn đáng sợ hơn Voldemort đã trở về!

Giây phút chậu được liệu rơi xuống đất, Harry gần như bị sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại.

Cậu nhìn ba người đại ra kia, sau đó vô tội nhìn Snape – cậu không biết có người cảm tức, thậm chí cậu đã quên giờ khai giảng rồi, tính tình Snape không tốt, có thể cảm tức người ta bất cứ lúc nào, hơn nữa gần đây Sev cần được liệu để điều chế nhưng mình lại không rảnh xử lý, Harry cảm thấy cậu đã biết vì sao Snape muốn trở thành giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám rồi, nhưng cái chậu rơi trên mặt đất kia là đựng được liệu đó nha.

Hogwarts nhiều học trò như vậy, mỗi ngày cảm tức vài người, như vậy Snape cũng không cần xử lý được liêu!

Mấy đứa nhỏ này học trong này đã nhiều năm, chia đều một tuần cảm tức ở hầm một lần, cách xử lý được liệu còn tốt hơn thành tích đọc được.

“Kết thúc cảm tức, bảy giờ tối mai, tiếp tục.” Snape đen mặt nhìn ba người, “Hiện tại, rời khỏi hầm.”

Họ gần như ngã mà đi – dù là Slytherin, cũng không giữ được hình tượng.

Trước khi rời hầm, giọng điệu lạnh lùng được mềm hóa mang theo chút hiền hòa của Snape vang lên, “Trước thay quần áo rửa mặt chải đầu, bữa tối trong phòng, xem có hợp khẩu vị hay không.”

Vì thế, họ “lăn” càng nhanh.

Đợi họ rời khỏi hầm, xác định Snape không thể cảm giác được hành động của họ, họ mới tỉnh táo lại, ba người khác Nhà lại cùng cảm khái, “Thật sự quá đáng sợ!”

Sau khi phát hiện đối phương cảm thán giống mình, thế mà họ không mở miệng châm chọc gì.

Vì chuyện này với họ mà nói, thật sự đúng là đáng sợ.

Harry Potter và giáo sư đọc được “ở chung”?

Tuy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở về, nhưng chỉ cần họ ở Hogwarts, chỉ cần Dumbledore ở Hogwarts, thật ra ngoài cảm giác lo lắng cho người nhà thì họ không có gì.

Hiện tại có bốn nhà sáng lập, họ càng cho rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cách mình rất xa, có lẽ cho đến khi chiến tranh kết thúc, họ cũng không thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy lần nào cũng nên. Tuy nghe đến ông ta, nghe tên ông ta sẽ cảm thấy run rẩy, nhưng gì thì gì không phải thật sự gặp mặt, không đối mặt, trong lòng sẽ thả lỏng.

Nhưng hiện tại lại khác, Harry Potter là đàn anh của họ, đối phương chỉ lớn hơn họ một tuổi, nên đương nhiên họ biết rõ ân oán của anh ta với giáo sư Snape.

Tất cả mọi người đều nhận ra, khi Malfoy ở cạnh Potter, tuyệt đối là đánh nhau, dù số lần không nhiều lắm – vì mỗi lần, Snape đều có thể thần bí xuất hiện sau đó ngăn cản đánh nhau rồi thuận tiện trừ điểm Gryffindor – nhưng cùng lắm họ cũng chỉ dùng đũa phép ném một ít thần chú chỉnh người.

Một lần duy nhất Draco Malfoy ném pháp thuật hắc ám với Potter, đó là năm hai làm mẫu ở câu lạc bộ đấu tay đôi, rất nhiều người nhìn thấy, Snape nói gì đó với Malfoy rồi cậu ta mới dùng pháp thuật hắc ám không gọi là tà ác đó.

Việc này, trong mắt người lớn cũng chỉ là trẻ con đánh nhau mà thôi.

Nhưng, họ có thể ngửi được mùi thuốc súng rõ ràng giữa Potter và Snape.

Mắt Snape nhìn Potter, họ nhận ra chán ghét và oán hận, mà Potter thì tức giận và căm hận.

Nếu đối phương không phải giáo sư, Potter rút đũa phép sẽ niệm thần chú, có lẽ không phải là thần chú ấu trĩ “Rictusempra” thôi đâu.

Đã từng có người nói đùa, thành tích Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của Harry tốt như vậy, nếu ngày nào đó Hogwarts không tìm thấy được giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, khi Snape được “như mong muốn”, để cướp đoạt vị trí giáo sư này, chắc sẽ là Harry.

Tuy đây chẳng qua chỉ là lời nói đùa, nhưng từ đó có thể nhận ra, mọi người biết rõ ân oán giữa Harry và Snape đến mức nào.

Nhưng hai người oán hận nhau lại ở cạnh nhau?

Mà dường như phát triển đến mức ngủ cùng giường, này... này này này...

Ba đứa nhỏ tỏ vẻ dung lượng não của họ quá nhỏ, hoàn toàn không dám tưởng tượng chuyện khủng bố như vậy.

Họ cảm thấy loại chuyện kinh khủng này nên cho người Nhà mình biết đầu tiên, người Slytherin cho rằng chủ nhiệm bị lừa, mà Gryffindor cho rằng nếu đối phương là giáo sư độc được, điều chế một hai bình Tình Được cũng không phải không thể, có lẽ là ổng muốn Harry yêu ông ta rồi đợi hiệu quả của Tình Được hết mà làm nhục cậu?

Vì thế, vài đứa nhỏ hai Nhà cho rằng chuyện này cần giao lưu với “các bạn” trong Nhà mình, nên, họ vội vã chạy về phòng sinh hoạt, cũng không để ý tin tức mình mang về sẽ tạo ra bùng nổ cỡ nào.

93. Chương 93: Đêm Hai Nhà Không Ngủ

Đối với Harry mà nói, thế giới bên ngoài trở thành thế nào căn bản cậu không quan tâm, cậu đã quen rồi, cậu không cần phải rụt rè vì người xung quanh, à, đây căn bản không phải là tác phong của cậu.

Cậu chính là Gryffindor, dù cậu có một người cha Slytherin, nhưng nói thật, cậu vẫn là Gryffindor, đây là tính cách ở tận xương cậu, không thể nào bài mơn đi được.

Đối với chuyện mình và Snape ở chung dọ vài vị đến cấm túc kia, cậu tỏ vẻ áy náy nhưng...

Thôi, coi như xong, cậu không cần phải cảm thấy mất tự nhiên vì mấy đứa trẻ đó.

Mà cậu thật không ngờ, chuyện này không chỉ dọa ba người đơn giản như vậy, mà là sau khi ba người này mang tin tức về mang lại phản ứng như nào.

Slytherin:

“Đây cũng không phải chuyện cậu nói đùa.” Nói vậy, Snape đều rất bao che Slytherin, dù cấm túc, thời gian cũng không lâu, nên khi hai người bị cấm túc xuất hiện tại phòng sinh hoạt chung, các Slytherin không hề ngạc nhiên.

Nhưng hai người kia đi vào phòng sinh hoạt chung Nhà Slytherin, hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất, nếu không có người thấy không ổn lắm đỡ lấy, chỉ sợ sẽ mất mặt.

“Sao vậy?” Có người quan tâm hỏi.

Hai người run rẩy nhìn người đỡ mình, một người run rẩy mở miệng, “Chúng tôi... chúng tôi thấy một người đi ra từ phòng chủ nhiệm...”

“A?” Người chỗ này không tự chủ được mà nhúu mày, “Rốt cuộc chủ nhiệm muốn kết hôn rồi?”

“Đó là con trai.” Cậu bổ sung.

“Sở thích của chủ nhiệm... thật sự là độc đáo.” Đối với tin tức này, mọi người tỏ vẻ còn có thể chấp nhận.

“Đó là một thiếu niên.” Người bên cạnh lo lắng nói.

Phòng sinh hoạt im lặng một hồi, sau đó mọi người miễn cưỡng nuốt một ngụm nước miếng, “Được rồi, nếu chủ nhiệm thích...”

“Người kia là Harry Potter!” Cậu rốt cuộc không nhịn được gào lên.

Draco vừa mới vào phòng sinh hoạt suýt bị tiếng gào này dọa ngã.

Nơi cậu vào đúng là phòng sinh hoạt chung Slytherin chứ không phải tòa tháp Gryffindor?

Draco vô cùng nghi ngờ chuyện này.

“Parse...” Có người nhìn cậu, “Lời nói đùa này không hề buồn cười.”

Người tên là Parse kia gần như suy sụp gào lên, “Tôi nhìn thấy, Harry Potter mặc áo ngủ đi ra từ phòng chủ nhiệm, còn tìm chủ nhiệm muốn ăn, chủ nhiệm vì cậu ta đuổi chúng tôi ra hầm, chủ nhiệm... chủ nhiệm... chủ nhiệm ôm Potter khi chúng tôi ra!” Có thể làm Slytherin luôn bình tĩnh mất khống chế thế này, Harry à, chỉ có thể là cậu mà thôi.

Draco nhìn Parse hiển nhiên quá mức hoảng sợ, ở trong lòng càng khinh bỉ sự tử nào đó.

Phòng sinh hoạt chung yên lặng vài giây, sau đó bỗng nhiên ồn ào, “Không thể nào!”

“Chủ nhiệm và Potter? Ta thà tin chủ nhiệm và thủ tịch còn hơn!”

“Căn bản không thể!”

“Quả thực còn hoảng sợ hơn chuyện bốn nhà sáng lập sống một ngàn năm.”

“Parse, mấy ngày nay tin tức đã đủ kinh hồn rồi, không cần cậu thêm một cái tin không thể nào xảy ra dọa chúng tôi đâu!”

Draco đỡ trán, nhìn Zabini bên cạnh.

Nhà Slytherin cũng có một ngày thế này... đây mới thật là...

“Được rồi.” Cuối cùng không nhịn được Draco rốt cuộc lên tiếng, sau khi cải cách chế độ thủ tịch Draco tiếp tục dẫn dắt toàn bộ Slytherin, mà còn đang thay đổi theo hướng Salazar mong đợi. Toàn bộ Slytherin cũng biết cậu được ngài Slytherin thích, nên học trò hiện tại, sợ dĩ tôn kính Draco, không hoàn toàn là vì thể lực gia tộc sau lưng Draco, càng là vì năng lực của bản thân cậu.

Vì thế, Draco có thể vừa lên tiếng đã khiến các Slytherin yên tĩnh lại.

“Không phải là chuyện tình yêu của chủ nhiệm sao, các cậu có cần thiết vứt bỏ toàn bộ lễ nghi Slytherin mà tiến hóa thành sư tử?” Draco nhìn bọn họ, thản nhiên nói.

Đương nhiên, trong lúc này, cậu còn cố gắng quên đi đủ loại sự cố khi vừa biết chuyện của Harry.

Các Slytherin nhìn thủ tịch của họ, nhất thời không biết nên nói gì.

Đây không ổn, thật sự không được bình thường!

Rõ ràng thủ tịch là người có quan hệ ác liệt nhất với Potter, toàn bộ Hogwarts cũng biết thủ tịch và Potter vừa thấy mặt không châm chọc thì cũng rút đũa phép, hai người không vừa mắt nhau đã lâu rồi!

Nếu nói ai sẽ phản ứng kịch liệt nhất khi hai người họ đến với nhau, ngoài cái tên xúc động ở tam giác vàng, chỉ sợ thủ tịch của họ cũng sẽ như vậy.

Hơn nữa với họ mà nói, thái độ chủ nhiệm đối với Potter cũng biết, chủ nhiệm ghét Potter, Potter hận chủ nhiệm, nhưng chỉ một năm, họ lại ở cạnh nhau, chuyện này thậm chí còn khó tin hơn cả việc bốn nhà sáng lập xuất hiện trước mặt họ kìa.

Nhưng càng làm họ khó tin hơn cả là thủ tịch họ lại bình thản như vậy, bình tĩnh như vậy, như là hai người bạn của mình đến với nhau, tuy đều là con trai nhưng không có cảm giác quá giạt mình.

Nhưng Potter không phải là bạn của cậu ấy, hơn nữa cậu ta cũng không nên có tình cảm như vậy với chủ nhiệm mà!

Bọn nhỏ Slytherin cảm thấy mình vô cùng hỗn loạn, thế giới này quả thực quá khủng bố, chủ nhiệm và Potter có thể ở cùng nhau, còn có cái gì là không thể nữa?

Gryffindor :

Đối với Gryffindor thích náo nhiệt mà nói, dù mười giờ cũng không phải muộn, huống chi hiện giờ còn lâu nữa mới tới mười giờ, nên phòng sinh hoạt chung vô cùng náo nhiệt.

Dù người nào đó nghiêng ngả chạy vào, còn không cẩn thận trượt chân cũng không có nhiều người để ý, nhiều nhất chính là vài người bạn khá thân trên cậu, “Phía sau là Peeves cầu hôn cậu à? Nhìn cậu sợ hãi như vậy.”

“Cái này còn đáng sợ hơn bị Peeves cầu hôn nữa!” Người nọ thét chói tai.

Vì tiếng thét của cậu ta phòng sinh hoạt dừng một chút, lập tức một đám người nở nụ cười.

“A, mình rất muốn biết chuyện gì mới có thể dọa Gryffindor luôn vô địch thành như vậy, truyền ra ngoài thì cậu tiêu rồi, chắc phải chuyển Nhà mất.”

“Dù đối mặt với kích thích nào đó, chúng ta cũng có thể bắt nó trở thành một chuyện tốt đẹp, lấy thái độ nhiệt tình chào đón nó!”

Đám người cười hì hì nhìn cậu nói.

Người nọ nhìn đám người kia, họ đều là không thèm để ý, đối với Gryffindor mà nói, dù người khác cảm thấy sợ hãi, trong mắt họ cũng là kích thích mà mới mẻ.

Vì thế với phản ứng nhát gan của cậu, không hề ác ý đùa giỡn.

Cậu hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên gào lên, “Mình nhìn thấy Harry Potter!”

Bọn nhỏ trong phòng sinh hoạt sững sốt một giây lập tức hoan hô, “Quá tuyệt vời, Kẻ Được Chọn của chúng ta trở lại rồi?”

“A, đừng quên kỳ trước các cậu đối xử với Harry thế nào, có thể chính vì thế mà cậu ấy không xuất hiện ý.”

“Nhưng không phải lúc ấy các cậu cũng phản đối cậu ta sao.”

“Nhất định là vậy, nếu không sao trở về Harry lại không tới phòng sinh hoạt chung chứ.”

“A, các cậu cần phải tìm thời gian giải thích đi.”

“Harry thân mến, chúng mình sai, cậu trở về đi!” Người này nói xong rồi nở nụ cười.

Ron và Hermione vừa trở về từ bên ngoài, nghe được họ thảo luận chuyện của Harry, nhìn nhau một cái, Hermione vốn muốn nói gì, nhưng Ron ngăn cô lại.

Không thể nào chỉ có một mình cậu hoảng sợ được!

Ron nghĩ vậy.

Tuy dưới sự khuyên giải cộng thêm bạo lực uy hiếp của Hermione mà cậu miễn cưỡng chấp nhận, nhưng với chuyện Harry và Snape, Ron tỏ vẻ chính mình và Hermione không thể đi chúc phúc họ.

Dù sao Harry cũng là anh em của cậu.

Ron cảm thấy, nếu lão dơi già chỉ vui đùa Harry một chút, làm bạn, làm anh em, cậu có trách nhiệm tách Harry khỏi Snape.

Vì thế với chuyện này, cậu mang thái độ quan sát.

Giờ phút này có người gặp Harry và Snape, Ron tỏ vẻ không định nói gì.

Chỉ một mình cậu bị hoảng sợ – rõ ràng Hermione cũng bị hoảng sợ nhưng biểu hiện của cô thật sự làm Ron rất xấu hổ – không công bằng, phải dọa mọi người mới được!

“Hiện tại Harry đang ở chỗ lão dơi già, mình nhìn thấy anh ấy mặc áo ngủ đi ra từ phòng lão dơi già!”

Nói xong câu đó, dù là Ron cũng hiểu được tim mình quá nặng!

Phòng sinh hoạt chung chìm vào yên lặng ngán ngửi.

Đây là yên lặng chỉ có khi đêm khuya, chỉ khi lượn đêm trở về mới có thể thấy.

Sau đó, như bùng nổ, tình huống lễ khai giảng ngày đó lần thứ hai xuất hiện – hoàn toàn không cần nghi ngờ bản lĩnh Gryffindor có thể tái diễn rầm rộ khi đó.

“Không thể nào, không thể nào!” Có người thét chói tai, dường như chỉ cần giọng nói cậu đủ to, thì chuyện này sẽ biến thành giả vậy.

“Potter và lão dơi già? Merlin ơi, mình thà tin Potter và Malfoy còn hơn!”

“Cái này không hề buồn cười, có lẽ cậu ấy bị lão dơi già cắn tét thì sao...” Cậu hoàn toàn không suy nghĩ đến vì sao bị cắn tét sẽ ở trên giường lại còn mặc áo ngủ.

“Nhất định cậu nhìn lầm rồi, mình thà tin Harry còn chưa trở về!”

“Chắc chắn lão dơi già ếm thần chú làm cậu nhìn lầm đó!”

“Harry và lão dơi già làm sao có thể ở cạnh nhau, làm sao có thể!”

“Mình hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!”

“Thượng đế ơi!”

“Dyse, nơi này là giới phù thủy, đừng kêu thượng đế, phải gọi Merlin!”

“Nhưng, Harry có thể ở cạnh lão dơi già, chẳng lẽ không phải Merlin vứt bỏ thế giới này rồi à?”

“Dù kêu gì cũng được, nói mình biết đây không phải thật đi!”

“Chắc chắn là nhìn lầm, chắc chắn vậy!”

Bên Gryffindor hỗn loạn ảnh hưởng tới Godric đang thảo luận với giáo sư McGonagall về cải cách Gryffindor sau này.

Họ đi tới phòng sinh hoạt chung, nhìn thấy một đám học trò bối rối.

“Chuyện gì vậy?” Giáo sư McGonagall vẻ mặt khó coi nhìn đám học trò làm ầm ĩ này, “Tuy hiện tại chưa đến giờ giới nghiêm, nhưng các trò cũng không thể ầm ĩ như vậy!”

Tiếng ồn này quả thực là muốn làm hỏng Hogwarts đây mà!

“Giáo sư!” Có người cười gượng nhìn giáo sư McGonagall, “Dyse nói là cậu ấy thấy được Harry ở hầm của... giáo sư Snape, ôi, Merlin ơi, quá khủng bố.”

Tập mãi thành quen Godric có chút không hiểu nhìn họ, hỏi lại, “Họ ở cạnh nhau đã lâu rồi, Harry ở hầm thì có gì kỳ lạ đâu?”

Họ ở cạnh nhau đã lâu rồi...

Cạnh nhau đã lâu rồi...

Đã lâu rồi...

...

Hermione đỡ trán, khe khẽ thở dài.

Ron nuốt nước miếng, cố gắng chịu đựng.

Các Gryffindor trợn mắt há mồm nhìn Godric.

Godric vẽ mặt vô tội nhìn lại bọn họ.

Sau đó, phòng sinh hoạt vốn rất vắng vẻ mới có thể yên lặng lại la lên, “Không thể nào!”

Trong tiếng la quanh quẩn, rốt cuộc có người không chịu nổi, từng người, ngã trước giờ...

94. Chương 94: Pháp Lực Không Thể Đo Lường

Ngày hôm sau, Harry vẫn cùng Snape đi dạo.

Lúc này họ còn không biết chuyện xảy ra tối hôm trước, người biết rõ Harry cho rằng là chuyện đương nhiên, rất nhiều người lại cảm thấy đây chính là ác mộng làm người ta sợ hãi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, rất nhiều người ngơ ngác nhìn cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa, không khí tươi mới, thì thoảng truyền tới tiếng chim hót làm lòng người xao xuyến.

Mọi thứ tốt đẹp như vậy, như cảnh tượng khủng bố tối qua chưa từng xuất hiện.

Rất nhiều người đều đang thôi miên, cho rằng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Họ lại mơ thấy Potter đi cùng với lão dơi già, thật sự quá khủng bố, không thể nào nói ra được, nếu không chờ Potter trở lại, nghe được lời nhắn đó, chỉ sợ lời giải thích định nói không còn tác dụng gì nữa.

Các Gryffindor nghĩ vậy, sau khi rời giường im lặng không đề cập tới “giấc mơ” tối qua, trong lúc mơ hồ, dường như họ cũng đang cố tránh né “giấc mơ” này.

A, đúng vậy, dù là mơ, nhưng giấc mơ này cũng quá khủng bố, khủng bố đến mức họ không dám nhắc tới.

Gryffindor thế mà lại có ngày nhát gan như vậy, thật sự là kỳ tích!

Rất nhiều người nghĩ thế.

Chỉ cần họ không nhắc tới thì sẽ không ai biết họ đã từng mơ một giấc mơ hoang đường đến vậy.

Vì thế, họ giả vờ lạnh nhạt chào hỏi bạn bè, sau đó cùng cười hì hì đi ăn sáng, vờ không đề cập chuyện tối qua.

Thật sự đó không phải là chuyện tốt gì.

Họ nghĩ.

Cũng có suy nghĩ giống họ, là Slytherin mà họ luôn đối đầu.

Đối với Slytherin mà nói, suy nghĩ của họ không khác gì Gryffindor, tối qua tuy bình tĩnh nhưng không có nghĩa họ không để ý chuyện này.

Vì thế, họ thà chưa nghe thấy tin tức này.

Vì thế, chuyện sáng nay, vờ không đề cập chuyện tối qua nghe được.

Đây chẳng qua là một ác mộng.

Họ khuyên nhủ mình.

Cho nên, sáng ngày thứ hai, lễ đường Hogwarts... phải nói là chỉ có thể dùng từ “hòa thuận vui vẻ” để miêu tả.

Tuy người sáng suốt đều có thể nhận ra không đúng!

Nhưng cụ thể không đúng chỗ nào, vì các học trò không nói gì mà ngược lại nhất thời họ không đoán ra!

“Ngay cả Hufflepuff không quan tâm tới chung quanh cũng thấy họ không bình thường, bọn nhỏ ngốc nghếch này cho rằng chúng có thể lừa được ai.” Godric khẽ nói với Salazar.

“Chúng xảy ra chuyện gì?” Salazar biết chuyện muộn nhất.

“Còn không phải là chuyện Harry sao.” Godric buồn cười kể lại chuyện bên Gryffindor tối qua với Salazar, “Chắc chúng muốn quên chuyện này đi.”

Nhưng thật đáng tiếc họ không thành công.

Nụ cười gượng gạo kia gần như làm người ta nghĩ họ sắp gặp tai vạ đến nơi.

Dáng vẻ lừa người dối mình, hai Nhà khác đều phát hiện không đúng, chỉ có họ, một Nhà giả vờ như không có gì ăn sáng, một Nhà khác lại cố ý cười đùa, để xua tan bầu không khí quái dị tràn ngập Nhà mình sáng nay.

Càng cố gắng xây dựng càng làm người ta thấy không thích hợp.

Vì thế ngay lúc họ cũng không biết xảy ra chuyện gì, bầu không khí lễ đường lại càng kỳ quái.

Chỉ có chính họ còn giả vờ như không thêm để ý, như không có việc gì lên lớp.

Nếu họ có thể đi ra sớm một chút hay muộn một chút thì có lẽ sẽ tốt hơn?

Vừa mới ra lễ đường các học trò ngơ ngác thuận tiện nghĩ.

Rồi, họ nghe được phía sau có người kinh ngạc kêu lên.

Họ nhìn bạn mình một cái, lập tức thấy vẻ sắp khóc lên của đối phương.

Các Slytherin tuy không đến mức té xỉu như Gryffindor, nhưng đả kích cũng không nhỏ, gương mặt trắng bệch cứng lại tại chỗ, ngoài Draco, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Mà các Gryffindor lại gào lên, “Không thể nào!”

“Lão dơi già và Harry thật sự ở cạnh nhau!”

“Merlin ơi, thật ra con vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không? Thật sự con vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không?”

“Đây là mơ, đây là mơ!”

“Aaaaaaa!”

“Sao có thể, mình nhìn thấy lão dơi già ôm Harry qua bên này!”

“Đây không phải Harry, tuyệt đối không phải!”

“Merlin ơi, mình vẫn luôn cho rằng ngày hôm qua mình nằm mơ, chẳng lẽ hiện tại mình vẫn chưa tỉnh sao?”

Mà, vì họ thét chói tai, bọn nhỏ vốn chưa ra lễ đường nghe rõ mồn một.

Lập tức, trong lễ đường vang lên tiếng loảng xoảng, dao dĩa trong tay vì tin tức này rơi trên mặt đất, các gia đình không biết cũng mặc kệ giữa Harry và Snape xảy ra chuyện gì, hoặc là không biết chuyện này làm người ta kinh ngạc bao nhiêu.

Chúng nó chỉ biết là còn có người đang ngồi trên bàn, dao dĩa không được rời khỏi mặt bàn, nếu không thì chúng không làm tròn trách nhiệm.

Vì thế, ngay giây đầu tiên dao dĩa rơi xuống, chúng nó liền đổi một bộ dao dĩa mới cho bọn nhỏ còn ngồi trên bàn cơm.

Nhưng đã không còn ai để ý dao dĩa mới này nữa, họ đều bị dọa.

Nếu như tin tức này chỉ truyền trong hai Nhà tối qua thôi, thì hôm nay tin tức này đã bùng nổ ở cả bốn Nhà.

Hơn nữa hiệu quả bùng nổ này, hiển nhiên còn lớn hơn tối qua.

Dù là Hufflepuff và Ravenclaw không quan tâm ai và ai đến với nhau, cũng vì tin tức này mà ghen hòng, không dám tin.

Tất cả mọi người chặn lại ở cửa lễ đường, hoặc là rất nhiều người sững sờ ngồi chỗ mình không biết làm gì cho phải.

Tin tức này, quả thực chính là ngàn lẻ một đêm, nhưng nhiều người thấy như vậy, không thể nào là giả đúng không?

Hơn nữa bảo Slytherin và Gryffindor liên hợp lại lừa họ, thà kêu người hai Nhà đi chết còn nhẹ nhàng hơn.

“Bọn nhỏ.” Vì bọn nhỏ gần như cứng ngắc không dám làm gì, Godric bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Không phải chỉ là thấy Severus ôm Harry thôi sao, có gì kinh ngạc chứ. Nhớ năm đó, khi ở Hogwarts, Harry còn mỗi ngày làm nũng để Severus cưng kìa.” Anh lắc đầu, dường như nói bọn nhỏ thế này đã không chịu nổi, lúc Harry và Severus càng thêm thân mật mà khoe khoang trước mặt không phải họ chỉ lạnh nhạt nhìn thôi sao?

“Nếu cũng muốn có người thương giống như Harry, thì đi tìm một “người bạn” đi.”

“Gody, câm miệng.” Salazar có chút đau đầu nhìn Godric, người kia hoàn toàn sai trọng điểm, nếu cứ để anh tiếp tục, không chỉ là học trò, chỉ sợ ngay cả các giáo sư ở đây cũng không động dậy nổi.

“Được rồi, Harry nhìn có vẻ là lạ, chúng ta đi nhìn xem.” Rowena vừa mới thoáng thấy vẻ mặt Harry dường như không ổn lắm, nên cô có chút lo lắng.

Hơn nữa cô biết thật ra mấy ngày nay Harry và Snape đều đi dạo vào mỗi sáng sớm và hoàng hôn, không chỉ vì hai thời điểm này không khí Rừng Cấm trong lành nhất, mà cũng là lúc Harry có tinh thần nhất.

Không có lý nào khi đi dạo lại đột nhiên buồn ngủ chỉ có thể để Snape ôm Harry về cả.

Vì thế chắc Harry xuất hiện tình huống nào mới đúng.

“Đừng đùa, đi xem xảy ra chuyện gì thôi.” Helga nói.

“Được được được, chúng ta đi ngay thôi.” Đối với ba người cũng bảo mình dừng lại, Godric chỉ có thể bất đắc dĩ mà buông tay, “Đi thôi đi thôi, đi xem cậu chủ nhỏ trong bụng Harry có phải bắt đầu làm mình làm mấy rồi hay không.”

Vì thế cậu kéo Salazar đỡ trán vì câu nói sau cùng của mình rời đi.

“Tên ngu ngốc này!” Trước khi đi Rowena nhìn các học trò chung quanh lại nhìn giáo sư phía sau mình, bỗng nhiên cảm thấy mình đồng ý lời của Godric.

Nhớ năm đó Godric ở Hogwarts, dẫn nhóm Gryffindor của cậu ta “làm xằng làm bậy” trong Hogwarts, nhưng thật ra học trò ba Nhà khác rất ít trúng chiêu, đối mặt với sự tử lớn nhỏ làm đủ chuyện làm không ai không thể bùng nổ, họ đều có thể lạnh nhạt mà nhìn, sau đó bình tĩnh rời đi.

Hiện tại xem ra, bọn nhỏ thời không này còn cần phải cố gắng nhiều!

Chỉ là một câu của Godric đã bị dọa như thế này, nói vậy, về sau chờ Godric nhàn chán, thật sự bắt đầu “gây sóng gió” ở Hogwarts, chỉ sợ khi tốt nghiệp một đám sẽ có bóng ma tâm lý mất!

Rowena lắc đầu, bắt đắc dĩ ra ngoài.

Trên thực tế, không phải họ không thừa nhận nổi kích thích như vậy, mà vì kích thích vượt quá phạm vi thừa nhận của họ.

Đây quả thực là ác mộng!

Ngay khi đám người Godric rời khỏi, người đầu tiên ngã xuống chính là vài học trò cách gần anh nhất.

Giọng Godric không lớn nhưng cũng không phải nhỏ, ít nhất vài học trò cách anh khá gần đều có thể nghe thấy.

Mà với những học trò ở lại lễ đường này, phần lớn đều là vì ngoài lễ đường xôn xao mới biết được hóa ra Potter và Snape đến với nhau.

Đây vốn đã là chuyện vô cùng rung động rồi, nhưng ai biết hiện tại lại nghe được tin tức này từ miệng sư tổ chứ!

Harry Potter và giáo sư Snape ở cạnh nhau, còn mang thai?

Potter là con trai, Snape cũng là đàn ông, nhưng giữa họ lại có con?

Thượng đế ơi, thế giới này thật đáng sợ!

Đây là phản ứng đầu tiên của vài học trò Muggle nghe được tin tức này – dù sao không phải mọi học trò do Muggle sinh ra cũng đều như Hermione, vừa mới vào Hogwarts đã gần như hiểu rõ một số phong tục tập quán của giới phù thủy rồi.

Rất nhiều học trò do Muggle sinh ra còn không biết trong giới phù thủy có chuyện bạn đời là nam, càng miễn bàn lấy thân phận con trai mà mang thai.

Đối với bọn nhỏ lớn lên ở giới phù thủy, nhất là Nhà Slytherin, khi nghe tin Harry mang thai cũng cực kỳ khiếp sợ.

Họ biết bạn đời nam ở giới phù thủy là chuyện rất bình thường, nhưng họ càng biết, lấy thân phận nam mang thai lại gian nan cỡ nào.

Bản thân con trai không có ưu thế may mắn như phụ nữ, trong việc mang thai vĩ đại, chỉ có con gái mới có thể hoàn thành chức trách thần thánh này, vì các cô có cấu tạo cơ thể.

Mà con trai, bản thân không có tử cung mà mang được đứa bé, nhưng “không có tử cung” ở trong giới phù thủy cũng không phải chuyện gì khó.

Phù thủy nam muốn có con, ngoài việc điều chế độc dược, còn có một số trường hợp là mang thai tự nhiên.

Nhưng nếu thật sự muốn mang thai, nói dễ hơn làm?

Dù là sử dụng độc dược sinh con, hay là mang thai tự nhiên đều phải cần hai người bạn đời phù thủy có pháp lực mạnh mẽ, yêu cầu về pháp lực của nó quả thật khiến rất nhiều người phải dừng chân.

Vì chỉ có được pháp lực khổng lồ, bạn mới có thể có đứa bé, sau đó cơ thể cung cấp đầy đủ pháp lực để đứa bé hấp thụ, còn phải dùng pháp lực trong cơ thể tạo nên một màng bảo vệ, bảo vệ đứa nhỏ không bị thương tổn. Dù sao trong cơ thể con trai không có cơ màng mềm mại bảo vệ đứa bé như con gái.

Vì thế pháp lực trở thành lựa chọn đầu tiên.

Dùng pháp lực bảo vệ đứa nhỏ, dùng pháp lực thành dinh dưỡng cung cấp đứa nhỏ, đều có quan hệ trực tiếp với pháp lực.

Nếu không có pháp lực cường đại, dù là dùng Được sinh con ép mang thai, dùng độc được tạo màng bảo vệ đứa nhỏ, nhưng cũng vì thiếu pháp lực chống đỡ mà dẫn đến ngày sau đứa nhỏ cần rất nhiều độc được mới có thể cam đoan sau khi đứa nhỏ trưởng thành, pháp lực tuần hoàn đuổi kịp những đứa nhỏ khác.

Mà hiện tại, Potter mang thai con của chủ nhiệm?

Cậu ta lấy cơ thể của một thiếu niên, mang thai?

Pháp lực của cậu ta, lớn đến thế sao?

Lớn đến mức vừa chống đỡ pháp lực vận chuyển của mình còn phải cung cấp cho con?

Với người hiểu rõ, kinh ngạc lớn hơn đã không còn là chuyện Harry và Snape đến với nhau.

Họ càng ngạc nhiên càng sợ hãi, Harry Potter biến mất một năm, khi trở về lần hai cũng thành một phù thủy có năng lực mang thai. == ! cái gì đây ???

Dù là uống Được sinh con – dù sao chủ nhiệm là bậc thầy độc được, thật sự muốn làm vậy cũng không phải là không thể – hay là tự nhiên mang thai, không có pháp lực trụ cột nhất định thì không thể nào thành công.

Mà hiện tại, Harry Potter lấy cơ thể vị thành niên – dù ở thời không khác đã vượt qua nhiều năm, nhưng cơ thể hiện tại của Harry thực sự chỉ là thiếu niên 16 tuổi – mang thai!

Có nghĩa là gì?

Rất nhiều người biết, chuyện này phải viết thư về nhà.

Dù lời hiệu trưởng “Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã không còn uy hiếp” là thật hay giả, chỉ cần với tình huống hiện tại của Harry, có lẽ đã có thực lực có thể đấu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy rồi.

Hiện tại với họ mà nói, chuyện Harry mang thai đã lớn hơn chuyện Harry và Snape đến với nhau!

95. Chương 95: Nghi Hoặc Của Ron

Mặc lời nói Godric vừa rồi phần lớn là dọa người hay chỉ là bắt đắc dĩ vì nhóm động vật nhỏ Hogwarts, nhưng anh lo lắng Harry là sự thật.

Còn chưa tới bệnh thất, anh chịu khó chạy tới chỗ Harry.

“Severus.” Khi anh tới bệnh thất, tìm Severus đầu tiên, “Harry không sao chứ?”

Severus gật gật đầu, “Bà Pomfrey nói, đứa nhỏ bắt đầu hấp thụ pháp lực Harry.”

Mấy tháng trước đứa nhỏ không có chuyện gì, nhưng khi bắt đầu hấp thụ pháp lực, lúc đầu, pháp lực Harry sẽ xói mòn phần lớn.

Nên Harry mới có thể đột nhiên choáng váng, Snape lo cho cậu liền ôm cậu tới bệnh thất, để bà Pomfrey kiểm tra.

Đây là lần đầu tiên, khi Harry vào bệnh thất, Snape hay Dumbledore không bị bà Pomfrey mắng.

“A, tôi không thể không nói, Severus,” Vốn thấy Harry được ôm vào bệnh thất, bà Pomfrey gần như gào lên – mấy năm nay số lần Harry vào bệnh thất đều bằng tổng số lần cái đám Gryffindor nghịch ngợm kia tiến vào – nhưng đợi bà kiểm tra xong, bà hiếm khi lộ ra vẻ mặt hài lòng, “Thầy chăm sóc Harry rất tốt.”

“Harry không sao?” Snape hỏi.

“A, không sao, trạng thái của Harry bây giờ là hoàn hảo nhất trong mấy năm nay đây.” Bà Pomfrey vừa lòng nhìn Harry, nhìn nhìn Snape, phải biết “vài năm trước” mỗi lần Harry vào bệnh thất gần như là bị thương chồng chất, chỉ hiện tại, thật hiếm khi, Harry khỏe mạnh như một đứa trẻ bình thường.

Không phải nói Harry không là đứa trẻ bình thường, nhưng bà Pomfrey thật sự là căm thù trạng thái sức khỏe của Harry đến tận xương tủy.

Có thể nói, sức khỏe quá khứ của Harry tuyệt đối không đạt tiêu chuẩn mà đứa trẻ cùng tuổi nên có.

Mà hiện tại, cơ thể Harry vô cùng khỏe mạnh, khiến bà Pomfrey hết sức hài lòng, thậm chí không so đo chuyện cậu vị thành niên đã mang thai, liên quan, sắc mặt nhìn Snape cũng khá lên nhiều – mỗi lần Harry bị thương hoặc hôn mê vào bệnh thất, dù là hiệu trưởng hay Snape, cũng không thể thoát được bà Pomfrey trách cứ.

“Nhưng vừa nãy Harry rất không thích hợp.” Sáng sớm thi thoảng Harry sẽ có hiện tượng choáng váng, hiện tượng thích ngủ của Harry ngày càng tăng, mỗi lần Harry tỉnh lại, Harry đều cần mở to mắt trên giường mấy phút đồng hồ.

Nhưng sáng sớm nay khi Harry đi dạo, trạng thái này lại càng nghiêm trọng, về sau, thậm chí còn không thể đi được.

Snape đơn giản kiểm tra cơ thể Harry nhưng không phát hiện ra cái gì, lập tức anh nhớ đến hiện tại Harry đang mang thai, lo lắng có phải đứa bé xảy ra chuyện gì không, nên anh không nói hai lời liền ôm Harry đến bên này.

“Đó là vì đứa nhỏ bắt đầu hấp thụ pháp lực Harry để hình thành màng bảo hộ.” Bà Pomfrey từ ái nhìn Harry, bà thích trẻ con, nên mới từ chối lời mời của St Mungo mà ở lại Hogwarts, đối với bà mà nói, trẻ con là tồn tại tốt đẹp nhất trên thế giới, mà người mang thai, dù là trai hay gái đều đáng được tôn trọng và kính nể.

“Pháp lực Harry còn lớn hơn tôi tưởng tượng, không trực tiếp bị ngắt là trạng thái không thể tốt hơn. Tình huống thế này còn kéo dài ba bốn ngày, đợi màng bảo vệ bên ngoài đứa nhỏ thành hình Harry sẽ không tổn thất pháp lực phạm vi lớn nữa, sau đó, nếu thầy không muốn pháp lực Harry xói mòn nhiều thì tự mình cũng có thể đưa pháp lực truyền cho đứa bé.”

Nghe xong lời kể của Snape, Godric cuối cùng yên lòng.

Lúc này Harry ngồi trên giường thông thả ăn bữa sáng mà gia đình vừa mới đem tới.

“Bà Pomfrey nói, mấy ngày nay tốt nhất Harry nên ở bệnh thất, bà cần lập ra một danh sách thực phẩm cho Harry.” Snape nói.

Tuy danh sách thực phẩm gì đó anh có thể tự mình lập cho Harry, nhưng anh hiểu rõ mình không nên phản bác bà Pomfrey, anh có thể không nể mặt Dumbledore, nhưng với bà Pomfrey, thật sự anh không phản bác được.

Sở dĩ bà Pomfrey lại mạnh mẽ, sở dĩ có thể làm cho các giáo sư Hogwrats không dám nghi ngờ bà “chăm sóc” bọn nhỏ, không chỉ vì khi bà giận có thể liều lĩnh quở trách bạn, càng vì toàn bộ Hogwarts, không có ai quan tâm bọn nhỏ trường này bằng bà, không có ai nhiệt tình chăm sóc bọn nhỏ như bà.

Mạnh mẽ của bà, đều là vì những đứa trẻ này.

Điều bà hy vọng nhất, chính là bệnh thất này không có ai tới quét dọn.

Vì ít nhất điều đó có thể chứng minh không có đứa trẻ nào đang bị ốm, hay bị thần chú tra tấn.

Không ai có thể phản bác bà, vì mọi chuyện bà làm đều là vì bọn nhỏ. Mặc kệ là Ravenclaw “chỉ biết đọc sách”, hay là Hufflepuff “chậm hiểu”, hoặc là Gryffindor “lỗ mũi xúc động”, thậm chí là cả Slytherin “âm hiểm giả dối”.

Có thể nói, trở lại Hogwarts lâu như vậy, bà Pomfrey là vị duy nhất được cả bốn nhà sáng lập tán thành.

Vì trong mắt bà không phân biệt Nhà, mọi đứa trẻ đều là “bọn nhỏ Hogwarts”.

“Nếu Poppy đã lên tiếng,” Chúng có trực tiếp bốn nhà sáng lập tán thành bà Pomfrey chính là bốn người đã bắt đầu gọi tên của bà – ngay cả Salazar cũng không ngoại lệ – Salazar ngồi cạnh Harry, nói, “VẬY Harry, mấy ngày nay con ở đây, Severus sẽ ở cùng con, giờ là thời kỳ quan trọng, được không?”

Harry ngoan ngoãn gật đầu, miệng không ngừng ăn cơm, cũng không phải cậu quá đói bụng nên cũng không kịp trả lời Salazar, mà là trước khi bà Pomfrey ra ngoài đã đích thân ra lệnh, nếu lúc bà trở về mà Harry vẫn chưa ăn xong bữa sáng...

Harry tỏ vẻ cậu không muốn nghĩ ý tứ sau dấu chấm lửng, dù sao số lần cậu “ở” bệnh thất là rất nhiều, hơn nữa mỗi lần xuất hiện thì cậu đều xảy ra sự cố kỳ quá, vì thế bà Pomfrey cũng không phải lần đầu tiên “chăm sóc” cậu, cậu thân thiết hiểu được trong câu nói chưa hoàn kìa có ý gì.

Đối với cậu mà nói, chọc giận giáo sư McGonagall cũng không thể đắc tội bà Pomfrey, đây là tự cậu trải nghiệm.

Ngoài cửa, Ron ở cửa đau đầu khi nhìn thấy một đám người trong bệnh thất rồi rút lại.

Họ cũng vừa mới biết được chuyện Harry mang thai, nhưng sau khi giật mình lại càng lo lắng.

Họ cũng vừa mới thấy Harry được người nào đó ôm về bệnh thất.

Từ hoảng sợ và giật mình ban đầu, càng nhiều là lo lắng cho bạn mình.

Mà Hermione càng trực tiếp, vươn tay kéo sau cổ Ron tha tới bệnh thất, Ron đáng thương một thằng con trai đang hoảng bước chân lại kém hơn cả một đứa con gái.

Draco ở phía sau nhìn động tác của Hermione, sau đó nhìn nhìn lại Pansy bên người, cảm thán tự đáy lòng.

Tuy những năm gần đây Pansy quả thật có khuynh hướng bạo lực, dù là Draco hay là Zabini thậm chí là rất nhiều Slytherin đều đã từng gặp cô “ra tay”, nhưng ít nhất Pansy còn chưa tới trình độ của người nào đó.

Nhưng Ron đi tới cửa bệnh thất, ngại bên trong có người, vì thế co đầu giật tóc không muốn đi vào.

Hermione cuối cùng không chịu nổi, đập cậu một cái.

Lần này, Ron liền được mọi người chú ý.

“Chào buổi sáng, giáo sư.” Hermione khéo léo chào hỏi các giáo sư ở đây, “Chúng con đến thăm Harry, vừa thấy cậu ấy có vẻ không ổn, chúng con có hơi lo lắng.” Sau đó cô nhìn thấy Salazar ngồi bên giường Harry, mắt giật lại nhưng không nói gì.

Harry đã thấy được ánh mắt không tốt của Hermione, vì thế cậu sợ hãi kéo kéo quần áo Salazar.

Salazar cười cười, biết lúc này Harry không còn đói bụng nữa, để gia tinh mang đi rồi biến ra hai ghế cho Hermione và Ron.

“Đừng ngại ngần, ngồi đi.”

Hermione thoải mái ngồi xuống, Ron ngồi sau cô một chút, cậu ấy luôn nhìn Salazar, sau đó lại nhìn nhìn Godric bên cạnh

Đây có thể nói là lần đầu tiên Ron đánh giá hai người kia gần thế này, bình thường đều nhìn khi đi học mà thôi.

Nhưng, dù là khi đi học Ron cũng có thể cảm giác được đối phương rất mạnh.

Cậu thật sự không hiểu, rốt cuộc sự tổ làm thế nào mà “ép buộc” xà tổ nhỉ.

Cho nên nói... hiểu lắm thật sự đáng sợ!

“Harry, cậu không sao chứ?” Tuy Hermione cực kỳ bất mãn vì Harry lại gạt cô chuyện quan trọng thế này, nhưng hiện tại quan trọng nhất là Harry không sao.

Harry gật đầu.

“Vây,” Cô mỉm cười, nhưng Harry chợt có dự cảm xấu.

Quả nhiên, một giây sau, Hermione bắt đầu gào lên, “Harry Potter, tin tức quan trọng như vậy mà cậu không thèm nói sớm, là muốn đợi sinh con rồi mới cho chúng mình một “bất ngờ” sao hả? Cậu cái tên đáng chết này còn có coi bọn mình là bạn không, có biết chúng mình sẽ lo cho cậu không hả!”

Chuyện Harry và Snape đến với nhau, cô có thể chấp nhận, Harry đã từng nói với cô ở ngàn năm trước hai người đã cùng nhau đi một đoạn đường, cô chấp nhận còn muốn chúc phúc. Harry trở về nhưng không tìm cô và Ron ngay cô có thể không để ý, dù sao Harry lo lắng vẫn có thể hiểu.

Nhưng, vì sao chuyện quan trọng như vậy Harry lại không nói cho họ?

Chẳng lẽ người kia đi một chuyến thời không khác rồi không coi họ là bạn nữa?

Nếu người kia dám nghĩ như vậy, cô sẽ là người đầu tiên đánh cậu ta.

Harry rút cổ lại trong lòng Salazar.

Ron nhìn tình huống này có chút mất tự nhiên, nhưng Hermione thì hoàn toàn mặc kệ.

Cô có thể nói là dung hợp ưu điểm của giáo sư McGonagall và bà Pomfrey – giáo sư McGonagall không đồng ý học trò mình phá hỏng nội quy trường học, đối với bà mà nói, bọn nhỏ chỉ cần học tập là được rồi, đụng vào nội quy trường học đi làm chuyện nguy hiểm giáo sư McGonagall tuyệt đối không cho phép, mà bà Pomfrey lại yêu cầu nghiêm khắc với bọn nhỏ.

Sở dĩ Hermione không để ý chung quanh có nhiều người như vậy, đó là vì cô lo cho Harry, cũng vì hành động của Harry mà cô có chút đau lòng, sự quan tâm của cô sẽ không vì có giáo sư ở đây mà không dám biểu đạt.

“Cậu ngồi đằng hoàng nói rõ cho mình, lớn đầu rồi còn tránh trong ngực người lớn à!” Hermione hung tợn nhìn cậu.

“Hermione...” Quả nhiên Harry ngồi thẳng dậy, Salazar nhìn nhìn Hermione, rồi nhìn các bạn mình, sau đó hiểu ý mỉm cười. Cô bé này, rất có phong cách của Rowena, “Mình sai rồi, ngày đó mình quên không nói cho cậu, rồi trong khoảng thời gian này mình vẫn luôn...”

Biện pháp tốt nhất đối phó với Hermione đang nổi giận là làm mình đáng thương một chút, ngàn lần không thể nổi cáu lên với Hermione, dù lúc này Hermione không đúng thì cậu cũng phải tự nói với mình là cô đúng.

Đây là kinh nghiệm những năm gần đây của Ron, xuyên qua “dạy dỗ bằng máu” mà đưa ra kết luận.

Hermione trừng Harry.

Harry lại kéo kéo ống tay áo Salazar.

Salazar nhẹ nhàng bật cười, “Trò Granger,” giọng nói lạnh nhạt của anh mang theo một chút hiền hòa, tuy khó có thể nhận ra nhưng người chỗ này đều vô cùng thân thiết với Salazar, họ không thể không phát hiện ra Salazar thay đổi, xem ra, sau bà Pomfrey, Hermione sẽ trở thành người thứ hai Salazar đồng ý, “Mấy ngày nay Harry rất thích ngủ, đừng trách thằng bé.”

Hermione há miệng, nhưng không biết nên nói gì.

“Ở ngàn năm trước, sau khi hồi phục ký ức, thằng bé nhắc tới hai người các trò nhiều nhất.” Salazar nói khẽ.

“Cũng không phải thế đâu.” Một người ghen tị ở phía sau ôm Salazar, tựa cằm vào vai anh, đôi mắt lam lờ sáng nhìn Hermione và Ron, “Người kia khen hai trò đến ba hoa chích chòe, người không biết còn tưởng rằng đang nhớ người yêu ý chứ.”

Hermione và Ron ngạc nhiên nhìn nhìn Harry, Harry cười với họ.

“Gần đây tinh thần Harry không được tập trung, đừng trách thằng bé.” Rowena đi đến bên Hermione, vỗ nhẹ vai Hermione.

Bên kia, Hermione đang giải thích với Harry vì mình xúc động, mà bên này, Ron nhìn hành động thân mật của Salazar và Godric, càng xem càng thấy không ổn.

Cậu luôn luôn nghĩ những lời Harry đã nói trên tàu tốc hành.

Sau đó, vì ngỡ ngác quá, đợi Hermione vỗ vai cậu hỏi cậu đang nghĩ gì, cậu nhất thời vô ý, trực tiếp thốt ra suy nghĩ trong lòng, “Mình nghĩ, không phải nói Slytherin và Gryffindor đến với nhau là do Gryffindor ép buộc sao, nhưng giờ xem ra, sao lại không giống tí nào hết?”

Nói xong mình cũng tỉnh táo lại, rồi nhìn Godric ngây ngẩn cả người, chính mình cũng gia nhập đội ngũ sững sờ.

Đợi họ tỉnh táo lại, Rowena và Helga cùng đầu sỏ nào đó cất tiếng cười to.

96. Chương 96: Ron Tối Chơi

Harry đang ngồi trong phòng khách đọc sách.

Thời gian trôi qua, thời tiết đã càng ngày càng lạnh, thời tiết nước Anh thay đổi thất thường, nhưng, nếu đã đến mùa đông, thì dù thất thường thế nào nó cũng không thể vừa rơi tuyết xong rồi lập tức tăng nhiệt độ không khí lên 30 độ hòa tan tuyết đọng, cho mọi người một buổi sáng ấm áp được.

Trong thời gian này, Harry thả ở trong hầm đọc sách còn hơn.

Lò sưởi trong hầm đang rực lửa, Snape ếm một ít thần chú trong hầm, ít nhất hiện tại Harry mặc một áo cũng không cảm thấy lạnh.

Lucius đã từng có ý qua lò sưởi tới đây mấy lần – Voldemort còn bị Salazar nhốt trong tầng hầm nhà anh, làm vợ chồng Lucius luôn luôn có cảm giác giết mình hoảng sợ – nhưng mỗi lần đều thấy lò sưởi cháy bùng bùng, mặc dù có bột Floo bảo vệ, không đến mức làm Lucius vừa mới tới đã bị đốt nhưng lò sưởi cháy có nghĩa là càng nhiều than, vì thế sau tháng mười hai, Lucius không bao giờ muốn qua lò sưởi tới bên này nữa.

Harry nằm trên ghế, một tay đặt lên bụng mình, một tay cầm một quyển sách.

Bụng cậu đã bắt đầu nổi lên, mà nổi lên này thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Mấy tháng trước, gần như không có thay đổi gì, nhưng bắt đầu từ lúc đứa nhỏ hấp thụ pháp lực Harry, Harry bắt đầu lộ bụng, mà mức lộ bụng còn nhanh hơn cả người mang thai bình thường.

Bà Pomfrey nói, đây là vì đứa nhỏ không chỉ bắt đầu hấp thụ pháp lực Harry và dinh dưỡng trong cơ thể Harry cung cấp, nhanh chóng lớn lên, cũng vì màng pháp lực bên người đứa nhỏ đang không ngừng lớn lên, mới xuất hiện hiện tượng này.

Vượt qua thời kỳ thích ngủ ban đầu, gần đây Harry lại có tinh thần, ít nhất vào buổi trưa cậu chỉ cần ngủ hai tiếng là có thể tỉnh táo.

Nhưng ngại bên ngoài rất lạnh, Harry vẫn không thích ra ngoài, trừ bỏ buộc phải đi dạo vào sáng sớm và hoàng hôn cậu vẫn ở trong hầm.

Ron suy nghĩ nhiều lần, rốt cuộc vẫn gõ cửa hầm, “Harry, là mình.”

Harry buông sách, đi mở cửa.

“Ron.” Harry nhìn về mặt Ron không được tự nhiên, hơi kinh ngạc, “Sao vậy?”

Ron đi theo Harry, ngồi trên ghế salon, có chút thấp thỏm bất an.

Phải biết, nơi cậu đang ngồi là nơi mà lão dơi già hay ngồi sửa bài tập đó...

“Được rồi, Sev không ở đây, đừng mất tự nhiên.” Harry rót chén trà cho Ron, bây giờ cậu còn chưa đến mức không tiện hành động, tuy bụng bắt đầu nổi lên, hai chân cậu bắt đầu mỏi, “Sao vậy? Chú Godric lại gây rắc rối cho cậu?”

Từ một tháng trước Ron nói ra suy nghĩ trong lòng mình, từ đó về sau Ron bị Godric theo dõi.

Có lẽ đã từng, đối với Ron mà nói, giáo sư khủng bố nhất chính là Snape, nhưng hiện tại, sau khi bị Godric chinh một tháng, có lẽ Snape cũng tụt hạng rồi.

Khi Hermione mang tin tức tới đã không ngừng nói Ron đáng thương.

Snape dù “ác độc” thế nào cũng chỉ ở mặt ngoài, nói thí dụ như, dùng ngôn ngữ làm người ta nghi ngờ về chỉ số thông minh của mình, hay là, anh sẽ dùng động vật mà bạn muốn ăn để bạn “cẩn thận” xử lý dẫn đến vài ngày bạn ăn không vô bữa tối – nhưng chuyện này với Ron thần kinh dày mà nói, gần như là chuyện không thể.

Nhưng ít nhất Snape sẽ quang minh chính đại mà tỏ vẻ “ta chính là nhìn trộm không vừa mắt chính là muốn chinh trộm cái tên sư tử dần có bản lĩnh trộm thử chống đối ta vài câu xem ta sẽ trừ sạch điểm Nhà trộm” để “dạy dỗ” người ta.

Nhưng Godric không giống.

Anh giấu đao vào trong nụ cười, cho cậu chịu thiệt rồi mới hối hận không thôi.

Mấy ngày nay Ron đều bị như vậy.

Rất nhiều người cho rằng hiệu trưởng mới thú vị, cho rằng hiệu trưởng mới rất tốt, đương nhiên, trước Ron cũng cho là vậy, nhưng sau nhiều lần Godric chinh cậu, cậu liền thật sự không tỏ vẻ gì với “hiệu trưởng là người tốt” cả.

Người kia đoạt vị trí giáo sư Snape, không thể không nói, thành tích độc được của bọn nhỏ Gryffindor có tăng lên một chút, ngoài Longbottom vẫn không ngừng xảy ra sự cố thì ít nhất số lần vạc nổ cũng giảm đi, tuy các học trò đưa bài tập vẫn tệ như trước.

Tình huống như vậy duy trì liên tục đến khi Ron đắc tội Godric.

Cậu trở thành học trò có tần suất vạc nổ cao thứ hai sau Neville, dù có Hermione quan sát cũng không làm được chuyện gì, về nguyên nhân tại sao lại nổ, chỉ có bản thân cậu biết.

Mà hậu quả nổ vạc của cậu chính là cấm túc nhiều lần.

Godric cũng sẽ không nói phải bắt Ron đi làm một ít chuyện cậu không làm được, anh chỉ để Ron vào cuối tuần không phải lên lớp giúp anh tới Rừng Cấm hái một ít dược liệu mà thôi.

Thật ra đây là một chuyện rất dễ, nhưng không có nghĩa là nơi sinh trưởng dược liệu kia không có vấn đề gì.

Kỳ thật cũng không phải chuyện to tát, chính là chỗ đó có nhiều nhện một chút, rồi chúng nó lại rất thích kết mạng nhện trên đóa hoa kia, để bắt được một ít côn trùng muốn lấy mật.

Vì thế trong biển hoa nhỏ, nhện lớn nhện nhỏ có vẻ dày đặc.

Những con nhện đó rất nhỏ, nhỏ hơn rất nhiều so với con nhện tám mắt mà Ron đã từng thấy, Ron dám khẳng định, một con nhện này cũng không đủ nhét vào kẽ răng con nhện tám mắt kia.

Nhưng dù sao đó cũng là nhện!

Một người nếu sợ hãi một thứ gì, dù nó cực kỳ nhỏ cũng có hiệu quả tương tự.

Vì thế Ron hét rầm lên, nếu không kiêng kị cậu đã ngất rồi, rất có thể trở thành đồ ăn của nhện, có lẽ cậu đã nghĩ nằm nửa tiếng trên mặt đất.

Ron đi vào Rừng Cấm vào ban trưa, chờ cậu hoàn thành chuyện Godric phân phó đã là chiều tối rồi.

Mà rõ ràng đây chỉ cần một tiếng là có thể xong.

Chỉ có thể nói, về khoản chinh người, ai cũng không thể bằng Godric.

Mà, đối với cầu cứu lúc đầu của Ron, Harry tỏ vẻ mình cũng bất lực.

Dù sao... e hèm, Ron thật sự là...

Vì thế, hôm nay Ron lại tới hầm tìm cậu, thật sự làm cậu có hơi ngạc nhiên.

“Ừ...” Ron bưng chén trà, có vẻ do dự.

“Bạn tốt à, hôm nay cậu làm sao vậy? Định học Slytherin biến mấy từ đơn giản thành mấy câu dài dòng sao?” Harry nhìn Ron, cười vỗ vai cậu, “Tin mình đi, cậu không hề hợp với cái này.”

Ai biết, mặt Ron lại đỏ!

Harry chớp chớp mắt, cảm thấy không thích hợp.

Nhìn biểu hiện của Ron, đôi mắt quay vòng, bỗng nhiên đã cảm thấy có gì đó không được bình thường.

Dựa theo thói quen trong quá khứ, Ron không phải là nhảy dựng lên kiên quyết tỏ vẻ mình và Slytherin không hề có quan hệ gì mà còn không định làm rắn độc chứ?

Cho nên, biểu hiện hiện tại của Ron là chuyện gì?

“Ron?” Harry đi đến trước mặt Ron, nhìn trái nhìn phải cậu một vòng, “Cậu không thích hợp.”

Chẳng lẽ là vì bị chú Godric chỉnh nhiều rồi ba ba biết không làm chú dừng tay vì thế Ron chợt phát hiện kỳ thật Slytherin cũng có người tốt rồi vì hành vi khinh bỉ họ của mình mà cảm thấy áy náy hay ấu trĩ?

Đừng đùa, chuyện này không thể nào xảy ra trên người Ron đâu!

“Cái kia...” Vì đôi mắt sáng lờ của Harry, nếu không phải chuyện này không hợp thảo luận với Hermione cậu sẽ không tìm đến Harry... từ khi biến mất một năm, cái tên bắt đầu e sợ thiên hạ không loạn này.

“Ừ ừ!” Harry gật gật đầu cổ vũ Ron nói tiếp.

“Mỗi tháng có một bữa tiệc dạ vũ cậu biết không?” Ron gãi đầu.

“Biết, khi ba ba bọn họ thảo luận khôi phục cái này mình ở đấy mà.”

Nói đến dạ vũ, phải ngược dòng vào lúc Harry còn ở ngàn năm trước, khi đó từ sáng tới tối, lễ đường Hogwarts mở tiệc, đó là bữa tiệc học trò tự động tổ chức, ngay từ đầu là đề nghị của Godric, mọi người cùng khiêu vũ tăng tình cảm.

Phải biết, vì tiêu chuẩn nhận học trò độc đáo của Salazar làm học trò Hogwarts không chỉ có phù thủy Muggle hay phù thủy, nó còn bao quát cả những chủng tộc khác.

Mà khi những người này sống chung, khá khó để hòa hợp.

Vì thế, đám người Godric bắt đầu đau đầu suy nghĩ.

Rồi ở một bữa tiệc gia tộc Ravenclaw, anh bỗng nhiên có một ý tưởng.

Để các học trò tự phát tổ chức khiêu vũ, khiêu vũ là một hoạt động trang trọng, vừa có thể tăng tình bạn vừa có thể tăng năng lực xã giao.

Đề nghị của Godric được đa số giáo sư tán thành, vì thế quyết định này lập tức được truyền đến thủ tịch các Nhà, để các thủ tịch đi sắp xếp chuẩn bị.

Mà đám người Godric lại phân phó gia tinh một tiếng sau cơm tối đặt các bàn qua một bên.

Khi đó nhạc cụ đơn giản, nhạc nhè nhẹ cũng đơn điệu, nhưng không thể phủ nhận, ý tưởng của Godric đạt hiệu quả.

Bọn nhỏ Hogwarts càng hiểu nhau hơn từ khi bắt đầu tổ chức bữa tiệc loại nhỏ này, cũng làm trường học trở nên càng hòa hợp. Vì thế đến bên này phát hiện dạ vũ đã bị hủy bỏ từ hai thế kỷ trước, đám người Godric suy nghĩ khôi phục lại nó.

Nhưng nghĩ tới chế độ này biến mất đã lâu, nên họ chỉ tạm thời đặt ra một tháng một lần, khi qua kỳ nghỉ Giáng sinh sẽ ngắn lại thành nửa tháng, rồi chậm rãi rút ngắn lại thành một tuần. Về việc có thể khôi phục

đến mức một ngày một lần hay không thì Rowena cười nói việc đó còn phải nhìn khi nào thì ngăn cách giữa Slytherin và Gryffindor có thể tiêu trừ.

Hiện tại âm nhạc phong phú hơn trước kia nhiều, hơn nữa cũng không chỉ có một điệu nhảy, nhưng thực đáng tiếc, ngoài Slytherin, đứa nhỏ các Nhà khác không phải ai cũng biết khiêu vũ, dù năm thứ tư của Harry Hogwarts đã từng tổ chức một lần dạ vũ rồi.

Nhưng Godric lại rất hài lòng với chuyện này.

“Giáo sư và học trò, vậy hiệu quả rất tốt.”

Không thể phủ nhận đây là một ý kiến hay, ít nhất mỗi lần Harry thấy Godric nhắc tới chuyện này đều mang vẻ mặt hài lòng cả.

“Chẳng lẽ cậu muốn tìm mình nhảy cùng? Đừng dọa mình chứ.” Harry trêu Ron, dạ vũ tổ chức không phải yêu cầu mỗi người đều phải vào sân nhảy, nhưng không thể không nói hoạt động này khiến rất nhiều học trò tự phát tham gia, nếu lần này Ron không tìm thấy người cũng không cần tìm cậu đến cứu nha.

Nếu cậu xuất hiện trước mặt người khác thế này, chắc kỳ dạ vũ này không cần tổ chức nữa – Kẻ Được Chọn lớn bụng, cậu có thể thấy được vẻ mặt của người khác rồi.

“Không phải...” Ron hơi lo lắng, nhưng không biết nói từ đâu.

“Ừ?” Harry tò mò nhìn cậu.

“Chính là... cái kia...”

Harry giật giật khoe miệng, “Ron, trước kia sao mình không biết cậu là người không dám nói được cả câu thế này?”

Ron bị Harry kích thích, rốt cuộc nói ra.

Nhưng lần này đến lượt Harry ngạc nhiên, “Cái... Cái gì?” Blaise mời cậu tham gia lần dạ vũ này?”

97. Chương 97: Cậu Chỉ Là Cần Ủng Hộ Thôi

Blaise mời Ron tham gia dạ vũ? Có nghĩa là gì?

“Các cậu... khi nào thì thông đồng... a không, là khi nào thì tình cảm lại tốt như vậy?” Cái này, ngay cả Harry cũng ngẩn người.

Không phải chỉ ba tháng cậu không thấy Ron bọn họ sao? Sao lại lập tức thay đổi thế này?

Ron và Blaise?

A, thật sự làm người ta ngạc nhiên mà sung sướng.

“Mình... chúng mình...” Harry vốn tưởng rằng Ron sẽ lập tức phản bác, nói cậu và Blaise không có quan hệ gì, nhưng Ron ập a ập ứng lại làm Harry nheo mắt lại.

“Ừm hừ, các cậu có chuyện gì? Thằng thần được khoan hồng, đừng để mình đi tìm Hermione đến thăm vấn cậu.” Chờ Hermione tới, tuyệt đối là thủ đoạn bạo lực!

Vừa nghĩ tới nếu là Hermione sẽ làm gì, Ron rung mình một cái, lập tức đầu hàng.

Vì bốn nhà sáng lập bắt đầu chinh đồn Hogwarts, Nhà Slytherin và Nhà Gryffindor trở thành đối tượng đầu tiên được chinh đồn.

Vì thế, Slytherin và Gryffindor tiếp xúc nhiều hơn.

Nhưng vì có bốn nhà sáng lập, cơ hội họ ra tay ít đi rất nhiều,

Nói thật, không có Draco và Harry đi đầu, chỉ cần không dính tới Quidditch, Slytherin và Gryffindor cũng yên bình.

Vì luôn có lòng để quan hệ giữa Slytherin và Gryffindor dịu đi, ngay cả Godric luôn nóng nảy cũng kiên nhẫn hơn.

Khi học họ tạo tổ giữa Slytherin và Gryffindor – ngay cả Ravenclaw và Hufflepuff khi đi học cũng được xen kẽ – sau đó phân tán dạy.

Khi đi học, áp dụng phương pháp cộng đồng thăm dò cộng đồng.

Nếu là quá khứ, ai sẽ để ý tới nhóm mình đối đầu chứ?

Nhưng các giáo sư lại cho một câu “Nếu muốn trừ điểm sẽ là mỗi người một nửa” rất nhiều người cũng không làm gì nữa.

Nói đùa à, mỗi người một nửa?

Nếu trừ 10 điểm, chính là mỗi Nhà 5 điểm, 5 điểm rất ít, đối với Gryffindor mỗi tuần không thấy mấy chục điểm hoặc trăm điểm mà nói, 5 điểm quả thực như cơm bữa.

Nhưng với Slytherin thì lại là con số cắt da cắt thịt.

Vì hành vi nghiêm cấm, tính cách cô lập hơn nữa họ đôi khi thừa hành chính sách giấu dốt, đôi khi một tuần tuy Slytherin không cộng thêm bao nhiêu điểm nhưng cũng không bị trừ nhiều. Họ vẫn luôn ở trong trạng thái không tăng không giảm, ngoài việc chủ nhiệm cộng điểm thì gần như họ có thể được cộng điểm và trừ điểm.

Nhưng nếu vì con sư tử ngu xuẩn này làm điểm Nhà giảm xuống, thật sự là oan uổng.

Mà các sư tử, có vài vị khá nghịch ngợm, chuyên muốn dùng trừ điểm chỉnh Slytherin, sau nhiều lần Godric “dạy yêu”, sôi nổi thu tay lại.

Ngoài hai tuần đầu khai giảng xuất hiện một ít sự cố, hai tháng tiếp theo, các Nhà cũng yên bình,

Sau đó, trong thời gian kế tiếp, vì giao tiếp với nhau, hỗ trợ nhau, ngược lại làm mùi thuốc súng giữa Slytherin và Gryffindor giảm đi nhiều.

Tuy thi thoảng vẫn không tránh được đôi co trên học tập nhưng đôi co này, đám người Godric mặc kệ.

“Họ chính là từ nhỏ đã được người lớn “dạy dỗ”, ở trong lòng nhận định Slytherin đều là người xấu, hoặc nhận định ngoài phù thủy máu trong thì những loại khác đều là thấp kém không xứng với mình, nhưng dù sao cũng là trẻ con, chỉ cần thật sự ở cạnh nhau, chúng sẽ phát hiện ra rất nhiều chuyện, không giống với điều mình biết từ nhỏ.” Khi đó, Godric nói với Harry như vậy.

Harry gật gật đầu.

Tựa như chính mình, kỳ thật khi đó trong lời nói của Hagrid cũng cảm thấy ghét các Slytherin, sau đó lúc Draco vươn tay tới mình, cảm nhận được Draco khinh thường phù thủy không phải máu trong.

Mà trong lời nói của họ, đều bỏ đi “tất cả mọi người nói”, “ba ba của tôi nói”.

Mà ngay cả Harry cũng không khác gì.

Vì người quanh mình đều nói Slytherin xấu, nên dù cậu không ngại Slytherin nhưng theo bản năng cũng muốn rời xa họ.

Cho đến lúc tới ngàn năm trước, cho đến lúc mình mất trí nhớ, sau đó chậm rãi tiếp xúc với những chuyện mình bài xích, bắt hòa trong quá khứ, đợi khôi phục ký ức mới biết được hóa ra không phải như vậy.

Godric hiểu được tình trạng bây giờ, nên anh mới có thể để bọn nhỏ xen kẽ nhau.

Chỉ khi thật sự ở chung mới xác định được mình có phải bài xích đối phương như vậy hay không.

Hơn nữa Slytherin trầm ổn, Gryffindor lớn mật, tính cách của họ đặt cạnh nhau đúng lúc bổ sung cho nhau.

Đương nhiên, bổ sung này chỉ sợ còn cần thời gian mới có thể xuất hiện, hiện tại họ có thể yên bình, thì thoảng cãi nhau trên vấn đề học tập nhưng không đánh nhau đã là tiến bộ rất lớn.

Nếu trước khi bốn nhà sáng lập đến mà có ai nói cho họ biết có một ngày bốn Nhà sẽ hài hòa như vậy, chỉ sợ cậu ta đã bị đưa vào tầng năm bệnh viện St Mungo rồi.

Đề nghị của Godric đạt hiệu quả, mà Ron, cũng ở trong đám người thay đổi này.

Người hợp tác với cậu vừa lúc là Blaise.

Hai người họ đã từng ngồi chung trên tàu tốc hành vì Harry, tuy rằng từ đầu tới cuối cũng không nói một câu nhưng dù gì biết chuyện Harry đã trải qua, cũng biết được giới phù thủy sẽ thay đổi thế nào vì bốn nhà sáng lập trở về.

Ron nghĩ đến Harry, mà Blaise nghĩ đến Draco, ngược lại hai người họ không hề xuất hiện hành động chường tai gai mắt nào.

Ngoài dự đoán của mọi người, khi Pansy và Hermione hòa hợp, hai người họ là tổ thứ hai hài hòa, không hề có khúc mắc.

Đương nhiên, dù sao một là Slytherin một là Gryffindor, hai người không biết cách ứng xử, cho đến gần đây Ron gặp xui xẻo, mà còn bị Blaise nhìn thấy, được cậu giúp đỡ, họ mới tiếp xúc nhiều hơn.

Còn trong đó đã xảy ra chuyện gì, Ron ấp úng không chịu nói cho Harry, đến cuối cùng nói với Harry là hôm nay cậu cảm tức xong bị Blaise ngăn lại, sau đó đối phương mời cậu tham gia dạ vũ này.

Ron lập tức không biết nên làm gì.

Theo lý mà nói, Ron không muốn tiếp xúc với Slytherin quá nhiều, phân tổ trên lớp học đã là nhường nhịn lớn nhất rồi.

Nhưng ngay lúc cậu muốn từ chối, cậu bỗng nhiên nhìn thấy chờ mong bị che dấu trong mắt Blaise.

Chỉ một chút thôi nhưng Ron lại ngạc nhiên mình nhận ra được.

Sau đó cậu nói với Blaise rằng mình cần suy nghĩ.

Dù cậu vẫn luôn tự nói với mình, thật ra cậu không muốn quan hệ yên bình tĩnh thật vất vả mà Slytherin và Gryffindor mới có được bị phá hỏng, nhưng cậu biết, đây chỉ là lừa mình dối người.

Chỉ có tên gốc Harry mới có thể gánh trách nhiệm lên người mình, mà cậu cần gì phải để ý giữa Slytherin và Gryffindor có gì chứ?

Cậu dùng cớ này mà thuyết phục mình, đừng từ chối Blaise.

Sau đó, Ron hoang mang lo sợ chạy tới hầm tìm Harry.

Bồi hồi ở cửa, cuối cùng hạ quyết định dù Snape ở trong cũng mặc kệ, cậu cần Harry cho cậu ý kiến.

Harry nghe xong lời của Ron, im lặng một lúc rồi nói, “Ron, không phải cậu cần có người cho cậu ý kiến, mà cậu hy vọng có người có thể ủng hộ cậu.”

Ron nhìn Harry, sau đó cúi đầu, im lặng.

“Tuy vì ba ba họ đề nghị, hiện tại giữa các Nhà đã thay đổi không ít, nhưng nếu là Slytherin và Gryffindor, chỉ sợ cùng lắm là không mâu thuẫn mà thôi.” Dù vì Salazar cổ vũ, Slytherin cũng có một số người tham gia dạ vũ, nhưng phần lớn đều là mời học trò Nhà mình, hoặc mời học trò Ravenclaw và Hufflepuff, đến nay, mấy kỳ dạ vũ, Slytherin và Gryffindor không có ai ở cạnh nhau.

Blaise mời Ron, nếu Ron đồng ý, thì hai người có thể trở thành mấu chốt đánh vỡ quan hệ hai Nhà.

Nếu họ cùng nhảy thì có lẽ lần dạ vũ sau sẽ xuất hiện Gryffindor và Slytherin với nhau.

Nhưng trước đó, một số Gryffindor và Slytherin khá cực đoan đều sẽ mượn cơ hội phát uy rồi?

Muốn đồng ý hay không, kỳ thật trong lòng Ron đã có câu trả lời, cái cậu ấy cần, chỉ là ủng hộ.

Harry nghĩ vậy, vỗ vỗ vai Ron, “Bạn à, cậu biết không, mình vẫn luôn ủng hộ quyết định của cậu.”

Ron nhìn Harry.

Harry mỉm cười cổ vũ cậu, “Kết bạn với Slytherin không phải là chuyện khủng bố, tin mình đi.”

Ron vẫn không lập tức đồng ý, nhưng Harry biết, do dự trong mắt cậu ấy đã giảm đi nhiều.

Hơn nữa, Harry có chuyện không nói cho Ron.

Tuy hiện nay mâu thuẫn giữa Slytherin và Gryffindor không hề gay gắt, nhưng quan hệ giữa hai Nhà vẫn cực kỳ gượng gạo, nếu vì quan hệ của Ron và Blaise mà làm quan hệ giữa hai Nhà bị đánh vỡ, Harry cảm thấy, chắc Godric sẽ vừa lòng mà buông tha Ron... đúng không?

Vì tên kia đã buồn rầu vì chuyện này lâu rồi.

Nể mặt Ron “xúc tiến” quan hệ hai Nhà phát triển, chắc Godric sẽ thoáng bớt giận, chắc là vậy...

Nhưng Harry không định nói.

Cậu cũng không thể để Ron đáp ứng lời mời của Blaise chỉ vì không bị Godric gây rắc rối không phải sao?

Lời đồng ý đó sẽ rất không có lợi cho tình bạn sau này của hai người.

Vì thế Harry cảm thấy, vẫn đợi tự Ron nghĩ thông thì tốt hơn.

98. Chương 98: Bước Nhảy

“Đang nghĩ gì?” Buổi tối, khi Snape trở về, đã thấy Harry nằm trên ghế, ngón tay đang gõ lên quyển sách đặt trên đùi.

“Sev...” Harry vừa thấy Snape, đã đóng sách lại, “Hôm nay Ron tới tìm em.”

Snape cởi áo ngoài ra, anh vừa mới từ bên ngoài trở về, tuy thần chú sẽ không để những bông tuyết nhỏ phủ lên người anh nhưng dù sao cái áo ngoài này cũng bị khí lạnh làm lạnh rồi.

Anh đi qua ôm Harry vào lòng, “Ta để gia tình làm bữa tối, đợi lát nữa ăn một ít.” Tuy Harry bắt đầu lộ bụng, cậu cũng bắt đầu xuất hiện một ít tình trạng mới, rõ ràng nhất chính là Harry ăn nhiều một chút đã buồn nôn, tuy không đến mức vừa nhìn thấy đồ ăn đã muốn nôn nhưng gần đây sức ăn của Harry đã giảm bớt, “Cậu ta tới tìm em làm gì?”

“Dạ vũ tháng này.” Harry điều chỉnh tư thế trong lòng Snape, làm mình thoải mái hơn, giọng nói của cậu có chút lười biếng, trong mắt cậu, thật ra trong lòng Ron đã có đáp án, nên cậu cũng không lo lắng nhiều.

“Hử?” Snape nhéo nhéo vai Harry, “Chẳng lẽ cậu ta muốn mời em khiêu vũ?”

“A, đừng đùa.” Harry hôn Snape một cái, “Không nói tới hiện tại em không thể khiêu vũ, dù có thể, cậu ấy cũng không phải đối tượng em muốn tìm, nếu muốn nhảy em sẽ nhảy cùng anh.”

Snape vui sướng hừ mũi, “Vậy tên nhóc đó tìm em làm gì?”

“Hôm nay Blaise ngăn cậu ấy lại, muốn mời cậu ấy cùng khiêu vũ.”

“A?” Snape ngạc nhiên nhíu mày, “Sở thích của Blaise... thật sự là không giống người thường.”

“Anh có ý gì.” Harry nắm hai bên má Snape, bĩu môi hỏi, “Anh là đang khinh thường bạn của em?”

“Ta cũng không nói.” Snape không thêm để ý hành động của Harry, cứ mặc cậu nắm, vì phòng ngừa Harry trượt xuống, anh còn dùng tay nắm thắt lưng của Harry.

“Chính là anh nghĩ thế.” Harry dùng sức, “Đó là bạn em đó, anh khinh thường cậu ấy chẳng phải là khinh thường em sao?”

“Em đã không cần ta khinh thường rồi.” Snape nói.

“Severus!” Harry nghiêng rặng nghiêng lợi, cắn tai Snape, “Anh cái lão chết tiệt.”

Cơ thể Snape run rẩy vì hành động của Harry, mà người nào đó không biết vẫn dùng răng nanh nhay nhay tai anh.

“Harry...” Giọng Snape trở nên thấp hơn, “Đừng nghịch.”

“Anh khen em vài câu em sẽ không nghịch nữa.” Harry dối nói.

Mà, vì hành động của Harry, Snape lập tức nắm thắt lưng xoay vòng, sau đó nghiêng đầu hôn lên đôi môi Harry mở ra vì hành động thành công của anh.

Khác với nụ hôn lướt qua bình thường, nụ hôn này tràn ngập chiếm đoạt, Snape cẩn thận né bụng Harry, ôm chặt lấy thắt lưng Harry, để Harry không trốn được.

Nụ hôn ngập tràn khí thế kia làm Harry lập tức chìm vào, thậm chí cũng không có suy nghĩ đẩy Snape ra.

Snape liếm từng góc khoang miệng cậu, hai tay giam cầm Harry cũng bắt đầu ma sát quần áo Harry.

Vì Harry ngại quần áo mùa đông quá nặng, hơn nữa hàm được ém thần chú lại có lò sưởi, nên trong hàm thật ra cậu chỉ mặc một chiếc áo đơn giản, thậm chí cũng lười mặc áo chùng phù thủy.

Tay Snape nhanh chóng tiến vào trong quần áo, khi ngón tay chạm vào làn da trơn mịn kia, anh không tự chủ được thở dài một tiếng.

Vì tay Snape đang chạy bên hông mà Harry run rẩy, lúc này môi Snape rời khỏi môi Harry, đi xuống dưới.

Harry ôm Snape, thở dốc, nhưng không đẩy đối phương ra mà mặc đối phương làm trò.

Tay Snape lưu luyến một lúc bên eo cậu, lập tức chậm rãi đi lên trên, khi tới trước ngực Harry, thông thả vuốt ve.

“Sev...” Harry căng người, vì mang thai mà cơ thể càng thêm mẫn cảm, Snape chỉ chạm vào đã xuất hiện phản ứng mãnh liệt.

Snape hôn lên vai Harry, để lại dấu vết ái muội.

Harry nhúc nhích trong lòng Snape.

Cậu đã cảm giác được Snape phản ứng, mặt cậu đỏ hơn, lúc này đẩy Snape cũng không được, để anh tiếp tục cũng không được.

“Ta đã nói em đừng nghịch.” Snape dừng lại trên vai Harry, khẽ nói.

“Em sao nghĩ tới...” Harry đỏ mặt thở hổn hển nói, “Anh không thể khống chế mình một chút sao?”

Snape khẽ nở nụ cười, lại hôn Harry một cái, cho đến khi Harry suýt nữa vì thiếu oxy mà khó thở mới buông cậu ra.

“Vì đó là em.”

Vì đó là em, nên ta không thể, cũng không muốn chống chế mình.

Harry hiểu được ý Snape, đỏ mặt vùi vào lòng Snape.

Tay Snape ra khỏi quần áo Harry, ôm chặt Harry, bình phục dục vọng vừa mới dâng lên.

Cho đến lúc gia tình bùng nổ ăn lên, họ mới rời nhau ra.

“Ăn trước một chút gì đã.” Snape hôn nhẹ lên trán cậu.

Harry gật gật đầu, nhưng không đi ra, chơi xấu để Snape ôm cậu qua.

Snape cũng không nói gì, thật cẩn thận ôm lấy Harry, dù đến chỗ ngồi cũng không buông cậu.

“Sev, em rất nặng.” Harry nói khẽ cạnh tai Snape.

Snape cười như không cười nhìn cậu, “Câu này của em đừng để ba ba em nghe được, nói cách khác chỉ sợ ngài ấy sẽ tự mình giám sát em ăn, cho đến khi em đạt được tiêu chuẩn “nặng” của họ mới thôi.”

Harry nghĩ đến tác phong nói một không hai của ba ba nhà mình, rùng mình.

Ba ba cậu rất cứng cậu, nhưng có một số việc vẫn nói một không hai, Harry biết rõ những năm gần đây bốn người họ luôn không hài lòng về cân nặng của mình, dù Harry cho rằng mình thật sự không thể nặng hơn nữa.

Snape đưa hoa quả tới bên miệng Harry, Harry há miệng cắn.

Gần đây Harry bắt đầu buồn nôn với đồ ăn nhiều dầu mỡ, vì để cậu có thể ăn uống bình thường, trước đó Snape sẽ đều cho cậu ăn một ít đồ ăn nhẹ nhàng không khiến cậu buồn nôn, mà hiện tại, hoa quả mới mẻ chính là đồ ăn khai vị hôm nay.

Snape bảo gia tình chuẩn bị nhiều một ít rau, không cần nhiều nhưng cần đa dạng, dù một ít cũng không sao, để Harry có lựa chọn, tuy rất nhiều lúc, ăn không hết làm gia tình thần kinh một đoạn thời gian.

Ăn xong cơm tối, họ nghỉ ngơi mười mấy phút đồng hồ, rồi Snape cẩn thận mặc quần áo cho Harry, hai người cùng tới Rừng Cấm đi dạo.

Gặp được vài vị học trò, nói chung phần lớn là Ravenclaw, các cô hoặc đứng trên hành lang đọc vở, hoặc ôm sách vở vội vàng đi tới thư viện.

Cũng có vài Nhà khác, vừa thấy Snape và Harry đã lập tức mở to hai mắt, rồi hóa đá.

Dù chuyện Harry và Snape đã truyền ra nhưng không phải chỉ cần truyền ra là họ đã quen ngay được.

Quá điên rồi, mới một năm không thấy, hai người vốn như nước với lửa đến với nhau, rồi còn có con?

Dù bao nhiêu lần họ cũng không thể quen được.

Nên, khi thấy Snape đỡ Harry, nhàn nhã đi tới rừng Cấm, họ cũng chỉ có thể sững sờ tại chỗ, nhìn họ đi khuất.

“Chúng ta dọa họ rồi.” Harry cười hì hì nói.

Họ nắm tay nhau, Snape đỡ Harry đi vững, nhàn nhã tới Rừng Cấm.

Snape luôn đi nhanh, bản thân anh không phải là người kéo dài, nên ngoài độc được, dù làm chuyện gì anh cũng hành động nhanh chóng.

Nhưng từ khi bắt đầu đi dạo với Harry, ngoài dự đoán của Harry, anh lại có kiên nhẫn làm bạn với cậu.

Đi từ bên ngoài tới một mảnh đất trống trong Rừng Cấm, dựa theo tốc độ thường ngày của Snape, chỉ cần 10 – 15 phút là đủ rồi, nhưng Snape lại lãng phí hơn một tiếng cùng Harry chậm rãi đi đến, rồi dừng lại đó chốc lát, lại mất hơn một tiếng nữa cùng Harry đi về.

Toàn bộ quá trình đi dạo, ít nhất cũng phải hai tiếng, nếu Harry hưng trí muốn ở nơi đó nhiều thêm một chút, rất có thể phải hơn hai tiếng.

Nếu là quá khứ, Snape có lẽ tình nguyện lãng phí thời gian này đi điều chế mấy vạc độc được đơn giản nhất, nhưng anh lại đi bộ cùng Harry.

Thay đổi này của anh, thói quen này của anh, đều là vì Harry.

Giữa họ có lẽ không có lời ngon tiếng ngọt, dù là Harry cũng rất ít nói ra những lời đó, nhưng họ có thể sử dụng hành động để diễn tả tình cảm của mình.

Họ đang thay đổi thói quen của mình vì nhau, có lẽ có một ngày, họ có thể thực sự hòa làm một – không cần ngôn ngữ, không cần ánh mắt, một hành động có thể truyền tới tin tức rồi.

Giống như Godric và Salazar hiện tại vậy.

Nghe khó giải thích mà ảo diệu, nhưng ai có thể bảo đảm, tương lai của họ sẽ không như vậy chứ?

“Sev, kỳ thật em muốn tham gia dạ vũ.” Harry nhìn bụng mình, cảm khái nói.

Snape nhìn Harry, bỗng nhiên cúi đầu vươn tay tiêu chuẩn, “Cậu bé xinh đẹp, không biết, ta có vinh hạnh mời cậu nhảy một điệu không?”

Harry sững sờ nhìn Snape.

Sau đó chợt nở nụ cười.

Cậu đặt tay lên tay Snape, nhẹ nhàng nói, “Đương nhiên rồi!”

Không có âm nhạc, không có ánh nến, không có cảnh tượng huy hoàng.

Ngay trên mảnh đất trống này, họ thông thả khiêu vũ.

Tia nắng lúc vào đông không có ấm áp, đã gần hoàng hôn lại càng như thế.

Nhưng xuyên qua cành cây trụi lủi, nhẹ nhàng chấm sáng lên trên người họ, thần kỳ làm người ta cảm thấy ấm áp.

Giống như tình cảm kia của họ, không mãnh liệt, lại ấm áp hòa tan mọi thứ.

Có lẽ đó cũng không phải là bước nhảy, vì thật ra không khác gì tốc độ Harry đi dạo là mấy.

Chung quanh không có ai thưởng thức hoặc nhạo báng, chỉ có mình họ.

Giữa họ, mặc kệ người khác đồng ý hay không, giữa họ là ngọt ngào là khổ đau, người thể nghiệm cũng chỉ có hai người họ mà thôi.

Dưới cành cây trụi lủi, họ nhảy bước nhảy đẹp nhất...

99. Chương 99: Sinh Ra

Bệnh thất Hogwarts:

Gần như mọi người thân của Harry đều tập trung ở đây.

Ngoài lần trước Harry kích thích mọi người làm vài vị khách đến ở bệnh thất vài ngày ra thì thật lâu rồi bệnh thất không náo nhiệt thế này.

Đám người Snape khấn trương ở ngoài cửa bệnh thất.

Kỳ sinh sản của Harry muộn hơn rất nhiều so với dự đoán của họ, vốn đầu tháng tư cậu nên sinh rồi, hiện tại lại kéo dài tới giữa tháng năm.

Có điều đối mặt với tình huống này, bà Pomfrey an ủi đây cũng không phải là không có lợi.

Đứa nhỏ có thể ở thêm trong cơ thể Harry một ngày thì pháp lực của đứa nhỏ càng nhiều, xương cốt lại càng chắc, mà trong vài năm sau khi sinh ra có thể ổn định pháp lực.

Tuy vì đứa nhỏ sinh ra muộn hơn một tháng, chắc chắn Harry sẽ chịu chút khổ, nhưng cơ bản mà nói sẽ không quá nghiêm trọng.

Đương nhiên, những lời cuối cùng bị Snape cười nhạo.

Đối với anh mà nói, dù thế nào cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm!

Vừa lúc này thôi, anh vẫn cùng Harry đi dạo – dù hiện tại thân mình Harry đã rất nặng nề, nhưng Harry vẫn không từ bỏ thói quen đi dạo mỗi ngày – đang đi thì Harry chợt nắm tay anh, nói với anh rằng có lẽ đứa trẻ muốn ra đời.

Anh lập tức chấn động, rồi ôm Harry chạy tới bệnh thất.

Đọc theo đường đi, Harry thở dốc, sắc mặt dần đau đớn, tay nắm chặt cánh tay anh, quá trình thay đổi kia rất nhanh, làm anh biết được đau đớn của Harry đang tăng rất nhiều.

Mà bà Pomfrey lại nói cho anh rằng Harry sẽ không sao.

Con mẹ nó không sao, anh tận mắt thấy vẻ mặt Harry không ổn.

Bản thân Harry là người có thể chịu khổ, dù bị thương Harry vẫn không hé răng, ở thời không ngàn năm trước, ngài Slytherin tự mình bồi dưỡng năng lực thực hành pháp thuật hắc ám của Harry cũng không thấy Harry kêu đau, trừ một tháng đầu nằm bất động mặt ủ mảy ẽ thì những ngày tiếp theo dù đau cỡ nào Harry cũng sẽ chịu đựng.

Đã thật lâu rồi anh chưa thấy dáng vẻ này của Harry.

Vì quá lo lắng, nên đối với anh mà nói, những lời an ủi trước đó của bà Pomfrey đều buồn cười.

“Severus, đừng lo, Harry không sao.” Dumbledore tận mắt thấy Snape bị bà Pomfrey đuổi ra, đối với trình độ hung dữ của bà Pomfrey cụ cũng chỉ có thể sờ sờ mũi mà không dám phản đối.

Dù bà Pomfrey am hiểu thuật chữa trị nhưng không có nghĩa là bà không sử dụng kỹ năng khác, cụ dám nói, nếu chọc giận bà Pomfrey, dù là hiệu trưởng đương nhiệm, bà Pomfrey cũng sẽ chăm sóc chu đáo.

“Câm miệng!” Đương nhiên anh biết Harry không sao, nhưng vừa nghĩ Harry chịu đau, anh liền không khỏi đau lòng.

Cơ thể Harry quá gầy, dù huấn luyện Quidditch hàng năm khiến cậu khỏe hơn nhưng với cơ thể gầy như thế mà sinh đứa nhỏ, vẫn làm người ta khó có thể yên tâm.

“Đều là tên chết tiệt mảy mới làm Harry chịu khổ!” Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt, lúc trước khi đám người Harry trở về Sirius vừa lúc rời khỏi nước Anh tới nước Pháp tìm Harry, nhưng không ngờ tháng tám chú vừa đi, tháng chín Harry đã xuất hiện.

Vì chú là contrai độc nhất lại lẳng lẽ đi, ai cũng không thể tìm được chú.

Hơn nữa, tin tức Harry mang đến làm người ta khiếp sợ, lại vì bốn nhà sáng lập chinh đồn Hogwarts ngay cả Dumbledore cũng cực kỳ bận rộn, nên mới làm đám người Dumbledore không có thời gian liên hệ với Sirius.

Đợi đến tháng một rồi cuộc Salazar không nhin Voldemort nữa, ném ông ta cho Dumbledore, mà Dumbledore lại tìm bộ trưởng Bộ Pháp thuật, công bố mọi chuyện ra ngoài dẫn đến bùng nổ làm Sirius tại nước Pháp xa xôi cũng không thể không về nước nhìn một cái, do đó phát hiện Harry đang được Snape ôm, mọi chuyện càng không thể cứu vãn.

Giữa tháng một, liên tục nửa tháng, Sirius bị thân phận của Harry mang tới kích thích liên tục, cuối cùng kích thích đến mức chết lặng không nói nên lời.

Rồi bà Pomfrey quyết định định vị giường của Sirius trong thời gian dài, ai bảo gần đây Sirius bị kích thích lớn vậy chứ? Vì thế, cả một thời gian dài Sirius không nhìn thấy Harry.

Rồi một ngày nào đó, Sirius quyết định đi tìm Harry, chú không thể để Harry cứ tiếp tục sai lầm như vậy.

Nhưng, chưa đến một nửa, chú liền gặp Harry và Snape đúng lúc đi dạo về.

Vì nhìn thấy Harry và Snape “ở” cùng một chỗ, Sirius lần thứ hai bùng nổ.

Đối với Sirius mà nói, dù Harry là con nuôi của Slytherin, dù cậu mang bốn nhà sáng lập về, dù hiện tại cậu gọi anh em với một Slytherin, dù hiện tại cậu biến thành tổ tiên gia tộc Malfoy cũng không khủng bố bằng chuyện Harry và Snape trở thành bạn đời lại còn đang mang thai.

Đối với chú mà nói, Harry là thuần khiết, là thiện lương, là tốt đẹp, mà Snape là xấu xí, là ghê tởm, là chán ghét.

Nói tóm lại, trong mắt chú, Harry và Snape hoàn toàn là hai thái cực.

Một người hiền hòa như ánh nắng vào đông, chỉ cười thôi cũng có thể an ủi lòng người, một tên khác thì như ban đêm giá rét đông về, lạnh lùng mà sợ hãi, làm hy vọng của mọi người tiêu tan.

Hai người đó lại đến với nhau?

Không phải Snape dùng thần chú thì chính là Snape dùng được!

Nên Sirius tức giận.

Nên đương nhiên chú đánh Snape.

Nhưng Harry chắn trước mặt Snape, vì thế bàn tay vốn mạnh mẽ vung ra lập tức thu lại, chú chuyển một cái, đập vào... “mắt” mình.

Vì thế ba đỡ đầu nào đó ủy khuất, hai mắt đầm lệ nhìn con đỡ đầu nhà mình, nước mắt ở khóe mi đen thui lù lù đáng thương biết bao nhiêu.

Sau đó con đỡ đầu nào đó liền mềm lòng, mang theo ba đỡ đầu nhà mình tới Phòng Yêu Cầu.

Vì bụng nổi, hành động có chút gian nan nhưng lúc này Harry kéo góc áo ba đỡ đầu nhà mình lại đi vô cùng thoải mái, các bạn vốn vây xem Harry lập tức nghĩ tới nữ vương bề hạ ảnh hưởng quá sâu tới Harry.

Vị nữ vương kia nổi giận lên, cũng đối xử với Harry và Ron như vậy.

Sau đó một đám người lập tức biết chiêu này Harry học từ ai, sờ sờ mồ hôi vốn không hề tồn tại trên trán, họ hạ quyết tâm về sau kiên quyết không thể làm người nào đó tức giận được.

Nhìn xem, hiện tại ngay cả Harry cũng trở nên hung dữ như vậy... không không không, là không câu nệ, bản thân còn thể nào nữa?

Bây giờ nghĩ lại, từ khi người nào đó tỏa sáng trên thuật đánh nhau, được Helga cưng, khủng bố của cô gia tăng lũy thừa, người Gryffindor gặp cô “ra tay” nhiều không đếm xuể, ngay cả Slytherin nhìn thấy cô cũng giật giật khóe miệng.

Sau đó, không biết Harry nói gì với ba đỡ đầu nhà mình, tóm lại, khi Sirius trở về, chú không còn vung nắm tay với Snape nữa.

Mà Snape, cam chịu chỉ cần Sirius không trêu mình thì mình tuyệt đối không để ý đối phương, chỉ cười lạnh với châm chọc và khiêu khích của Sirius.

Harry biết, đây đã là cực hạn, muốn ba đỡ đầu và người yêu ở chung hòa bình, quả thực còn khó hơn bảo chú Godric chia tay ba ba nhà mình.

Lúc này, đối với lửa giận của Sirius, Snape phá lệ không phản ứng.

Lúc này tâm trí của anh đều ở trên người Harry trong bệnh thất rồi.

Anh không nghe được âm thanh nào bên trong, có lẽ là Harry để bà Pomfrey ếm thần chú tĩnh âm không muốn anh lo lắng, cũng có thể bà Pomfrey cho Harry hôn mê, dù là khả năng nào, đều làm Snape lo lắng không thôi.

“Sirius, anh nói ít đi vài câu.” Dumbledore bắt đắ dĩ liếc Sirius một cái, rồi nhìn nhìn Salazar bên người.

Cụ nhận ra lúc này tâm trạng của ngài Salazar không hề tốt, người kia còn kêu la bên cạnh, đừng đợi tí nữa bị đuổi khỏi Hogwarts không gặp được Harry mới biết khóe là gì.

Phương thức mà rất nhiều người biểu đạt khấn trương đều không giống nhau, một số người sẽ im lặng ngồi trên ghế, một số người sẽ dồn dập đi tới đi lui, còn một số, chính là không chỉ đi tới đi lui mà còn lẩm miêng.

Thực rõ ràng Sirius chính là người như vậy.

Nhưng tuy nói nhiều có thể trút được khấn trương và lo lắng trong lòng nhưng cũng làm người bên cạnh bực bội.

Nếu ngài Slytherin thật sự bực bội, Sirius chịu đủ.

Sirius liếc Salazar một cái, nuốt một ngụm nước miếng, không nói gì nữa.

Sirius chưa bao giờ sợ ai, ngay cả Voldemort chú cũng có thể mắng được, còn ai làm chú sợ nữa?

Nhưng Salazar lại khác, Salazar không phải là người không chỉ không nói lý mà còn thích dùng pháp thuật hắc ám trừng phạt người khác như Voldemort, ngược lại, thậm chí anh còn kiên nhẫn hơn cả Godric.

Nhưng khi anh thật sự ra tay, tuyệt đối sẽ không dễ dàng.

Ở phương diện này Sirius đã chịu khổ rồi.

Sirius tuy lỗ mãng nhưng không phải là người không thể nói lý – trừ khi là chọc tới con đỡ đầu của chú, nếu không vẫn có lý trí – trong lúc không để ý chú có thể đánh với đối phương cả ngày, nhưng khi có lý, anh cũng chỉ có thể bị đánh mà không lên tiếng.

Mặc dù Salazar là xà tổ nhưng anh cũng không ngại dùng phương thức Gryffindor đánh làm Sirius khâm phục mới thôi.

Vì thế, Sirius chưa từng sợ ai lại có sợ hãi mới Salazar đã từng dạy dỗ chú.

Lúc này nhìn sắc mặt Salazar càng lạnh lùng, rốt cuộc Sirius ngậm miệng lại.

Cũng không lâu lắm, họ liền cảm nhận được dao động pháp thuật từ trong cánh cửa, xem ra thần chú tĩnh âm được cởi bỏ rồi.

Snape gần như đứng lên ngay lập tức.

Anh nghe được, bên trong truyền tới tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Là tuyên bố đầu tiên khi chúng đi tới thế giới này.

100. Chương 100: Chính Văn Hoàn

Mười một năm sau.

Biệt thự Slytherin.

Snape đang ngồi trên ghế đọc sách, tuy đã gần tháng chín nhưng nhiệt độ không khí vẫn duy trì trên mức 30 độ.

Snape hiếm khi không vào tầng hầm làm độc dược, mà ở trong phòng khách đọc sách.

Harry đang ngồi trên sàn nhà, nhìn Snape, rồi đọc báo chí có liên quan tới Quidditch.

Tuy mấy ngày hôm trước cậu vừa mới đi xem trận đấu Quidditch kia nhưng cậu cũng không ngại đọc báo lần nữa, nhìn xem lời bình, dù sao bên trong cũng có rất nhiều truyện cười mà.

Tiếng bước chân dồn dập truyền tới, không bao lâu cửa đã bị đá văng.

“Ba ba, cha, chúng con nhận được thư nè.” Một đứa trẻ giọng cao bức thư nói, phía sau cậu nhóc, một đứa nhỏ bộ dáng giống hệt, chẳng qua so với cậu nhóc thì đứa trẻ sau có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Collis, lễ nghi của con.” Snape đang đọc sách giương mắt nhìn thoáng qua đứa nhỏ nôn nóng, khó chịu nói.

Collis phanh gấp, ủy khuất nhìn Snape.

“Được rồi Sev, đừng nghiêm khắc như vậy.” Harry chậm rãi đứng lên, “Collis, nào.”

Collis ủy khuất chạy tới chỗ cha.

“Cha à, con chỉ là muốn chia sẻ niềm vui vì nhận được thư thông báo thôi mà.” Cậu nhóc bĩu môi, ủy khuất nói.

“Chúng ta rất vui, Collis à.” Harry sờ sờ đầu Collis, nhìn một đứa con trai khác đứng cạnh mình không nói gì nhưng trong mắt không giấu được hâm mộ.

Cậu cười khê kéo cậu nhóc qua, ôm vào lòng, “Kleist, thật vui vì con nhận được thư thông báo.”

Mặt Kleist thoáng đỏ, cậu nhóc khê nói, “Cảm ơn cha.”

“Ngày mai gọi ba đỡ đầu các con, chúng ta đi Hẻm Xéo mua đồ, dù cách khai giảng còn một ít thời gian nhưng chuẩn bị sớm một chút vẫn tốt hơn.”

Hai đứa trẻ gật gật đầu.

“Tốt lắm Collis, có lẽ hai con muốn gửi thư cho ông ngoại bà ngoại chứ?”

“Con đi ngay!” Collis lập tức nhảy dựng lên, kéo anh trai mình lên tầng hai.

“Nói nhỏ một chút, đừng đánh thức Serena.” Harry vội vàng kêu.

“Em sẽ chiều thằng bé hư mất.” Sau khi chúng lên tầng hai, Snape kéo cậu đến cạnh mình, đặt cằm trên đầu Harry, chậm rãi cọ.

“Chiều thằng bé hư không phải em, là hai người.” Harry bĩu môi.

Collis và Kleist chính là đôi song sinh sinh ra ở bệnh thất năm ấy, hai nhóc trung hòa vẻ ngoài xuất sắc của Harry và Snape, ngược lại không hướng về ai. Hai anh em giống nhau như đúc, chẳng qua Kleist kế thừa tính cách của Snape, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, theo cách nói của Ron chính là cứng nhắc như Snape.

Mà Collis, nói là cậu nhóc kế thừa tính cách của Harry còn không bằng nói cậu nhóc kế thừa tính cách của Harry khi mất trí nhớ.

Hoàn toàn là tính tình trẻ con – được rồi, cậu nhóc vốn là trẻ con, nghịch ngợm một chút cũng không đáng trách, nhưng cùng là anh em, tính cách hai đứa khác xa như vậy, thật sự làm người ta khó hiểu.

Mà Collis lại có ba đỡ đầu e ngại thiên hạ không loạn là Ron cưng chiều, có ông ngoại Godric tính tình trẻ con, ai có thể nói Collis chứ?

Ngay cả Salazar cũng cưng chiều thằng bé.

Không phải nói Kleist không tốt, nhưng so với Collis nghịch ngợm thì mọi người theo bản năng lo cho thằng bé, mà ngay cả Harry và Snape cũng biết cô công chúa nhỏ Serena còn trầm ổn hơn Collis nhiều.

“Hừ.” Snape khê hừ một tiếng.

Harry buồn cười nắm tay anh, “Sev, em rất hạnh phúc.” Cậu khê nói.

Snape cúi đầu nhìn cậu.

Ở góc độ này anh không thấy gương mặt Harry, nhưng anh có thể cảm nhận được tâm trạng của cậu.

Anh sờ sờ đầu Harry, không nói gì.

Harry không cam lòng ngẩng đầu, kéo anh xuống, bá đạo ấn một nụ hôn bên môi anh, “Mau nói anh cũng rất hạnh phúc!”

Snape dở khóc dở cười nhìn cậu, “Ừ, ta cũng rất hạnh phúc.” Cuối cùng anh vẫn thỏa mãn nguyện vọng của Harry.

Harry hừ hừ mà cười cười.

Ngày hôm sau, vì con gái Serena phát sốt, Harry không dẫn hai đứa con của mình đi Hẻm Xéo, chuyện này do ba đỡ đầu của bọn nhỏ ôm đồm.

Tuy nói Kleist và Collis là song sinh, nhưng ba đỡ đầu của hai đứa không phải là cùng một người, ba đỡ đầu của Kleist là Draco, mà ba đỡ đầu của Collis là Ron. Lúc đầu, Snape cũng không đồng ý để hai đứa nhỏ chưa tốt nghiệp làm ba đỡ đầu cho con mình, trên thực tế, Dyers càng thích hợp trở thành ba đỡ đầu của đứa nhỏ, nhưng vì Harry kiên trì nên đành phải để Ron và Draco làm ba đỡ đầu của tụi nhỏ.

Không thể không nói khi mà tính cách bọn nhỏ còn chưa hiện ra Harry sắp xếp ba đồ đầu cho hai đứa rất phù hợp với tính cách của chúng. Dù là song sinh nhưng hai đứa lại không giống tính nhau, theo lời Godric thì chính anh cũng không dám để Kleist tiến vào Gryffindor, tính cách đứa nhỏ này quá rõ, Gryffindor không dám nhận cậu nhóc.

Còn Collis, ngược lại Godric ủng hộ cậu nhóc vào Slytherin.

Phải biết, năm đó khi Harry tới thời không của họ, cũng là vào Slytherin, tuy nói tính cách Gryffindor của Harry quá rõ nhưng thi thoảng Slytherin nhận một đứa nhỏ hoạt bát cũng không phải là chuyện gì xấu không phải sao?

Để Collis vào làm sinh động không khí Slytherin cũng tốt.

Đương nhiên, giây tiếp theo sau khi Godric nói ra câu đó, anh không thể không chạy tới Phòng Yêu Cầu ngồi xồm một tuần.

Không có Harry và Snape cũng không ảnh hưởng nhiệt tình của bọn nhỏ, khi tối về, gia đình bao lớn bao nhỏ cất đồ vật lên bàn, Harry vừa thấy đã cảm nhận chắc Filch cần về hưu trước thời hạn – đương nhiên, ở giới Muggle, kỳ thật Filch đã sớm qua tuổi về hưu rồi.

“Ai giúp thằng bé mua?” Harry vô lực nói.

“Chú Ron ạ.” Kleist thản nhiên trả lời.

“Sao không ngăn chú lại?” Mấy thứ này nhìn thì có vẻ bình thường nhưng theo tính cách con trai, Harry biết rõ mấy thứ này không thể nào phát huy theo tính bình thường của chúng được.

“Cha à, Collis rất vui.” Kleist trả lời.

Harry không còn lời nào để nói.

Sev còn nói mình làm hư Collis, trên thực tế, cưng Collis nhất vẫn là cái tên nhóc trước mắt này, từ nhỏ đến lớn, chuyện rắc rối Collis gặp không phải tìm anh trai nhà mình chịu tiếng xấu cho sao? Cũng không thấy Kleist không vui gì.

“Thôi thôi, cất kỹ mấy thứ đi, đừng để ba ba con thấy.” Sev đang ở trên dĩa Serena uống thuốc, tình huống của Serena không tốt lắm, tâm trạng của Sev cũng không tốt, đừng để bị Sev tóm mới được.

Kleist gật đầu, dẫn em trai dọn một đám nguyên vật liệu đưa dai lên tầng.

Harry vô cùng chắc chắn, Hogwarts lại sắp có một tên làm giáo sư đầu đầu.

Nhiều năm trước, là bốn người James, nhiều năm sau là hai người Fred, mà không chừng về sau, chắc sẽ là hai đứa nhóc này.

Haizzzz.

Harry lắc đầu, khe khẽ nở nụ cười, họ luôn có con đường của mình, không phải sao?

Ngày một tháng chín.

Cạnh sân ga tàu tốc hành Hogwarts, Harry sửa sang lại quần áo cho con trai, nhẹ nhàng hôn lên trán, “Trên đường cẩn thận, chỉ mong khi chúng ta gặp lại các con, gương mặt con vẫn đẹp.”

“Không sao cưng à, dù con làm gì trên tàu, cha con cũng không biết đâu.” Godric một bên vô lương tâm cười nói.

“Ông ngoại...” Collis nhìn bốn người đột nhiên xuất hiện, vui vẻ lao lên.

Hai năm trước, sau khi Hogwarts “được chỉnh đốn tương đối” bốn người sáng lập vừa lòng gật đầu, rồi sắp xếp tốt người nối nghiệp liền rời khỏi Hogwarts Tuy theo thời đại phát triển, xã hội Muggle càng lúc càng phồn vinh, rất nhiều rừng rậm nguyên thủy đã biến mất, nhưng cũng không ngăn được sự nhiệt tình của họ với sinh vật huyền bí.

Bọn họ mạo hiểm rất nhiều nơi, mệt rồi tạm thời ở giới Muggle một thời gian, hưởng thụ cuộc sống, rồi lại tới nơi khác mạo hiểm, một năm hiểm khi trở về một lần.

Tuy Harry đã mở ra biệt thự Slytherin nhưng Salazar cũng không đề nghị để một trong hai đứa song sinh kế thừa dòng họ này.

“Dòng họ này không cần phải tiếp tục.” Salazar thản nhiên nói với Harry, “Ngàn năm trước, nên hủy diệt theo gia tộc Gryffindor rồi.”

Harry tôn trọng ý của Salazar.

Nhưng không ngờ, pháp thuật lại vẫn làm tên đệm của đôi song sinh có dòng họ Slytherin, mà ngay cả Salazar cũng không rõ.

Mà Rowena thông minh cũng chỉ thần bí cười cười, “Pháp thuật hiểu được tình cảm con người, nó sẽ kéo dài mối tình cảm này.” Cô nhìn Harry, cuối cùng vẫn không nói gì.

Nhưng, Harry cảm thấy mình hiểu được ý cô.

Thật ra cậu không muốn Slytherin cứ thế mà biến mất, nên pháp thuật tôn trọng cậu.

“A, cực cưng đáng yêu của ông.” Godric ôm lấy Collis, hôn hôn gò má cậu nhóc, “Rất vui vì con sắp gia nhập đại gia đình Hogwarts.”

“Cám ơn ông ngoại.” Collis hôn trả Godric, “Ông ngoại, con nghĩ các ông không kịp trở về.”

Khi họ nhận được thư thông báo đã muộn, gửi thư cũng vài ngày sau mới nhận được hồi âm, không ngờ Godric bọn họ có thể gấp rút trở về.

“Collis và Kleist nhà chúng ta đến trường, sao chúng ta không đến chứ?”

Kleist đến trước mặt họ, Sarah sờ đầu cậu nhóc, lộ ra chút hiền hòa.

“Ông ngoại,” Collis kéo quần áo Salazar.

Salazar quay đầu nhìn cậu nhóc.

“Ba ba nói không cho con đi Slytherin gây họa cho mọi người.” Collis có chút ủy khuất nói.

Sự khác nhau giữa các Nhà ở Hogwarts biến mất, không còn ai lo lắng mình sẽ bị phân đến “Nhà phù thủy hắc ám” hay là “Nơi tập trung bọn gốc” nữa, mọi người tôn trọng sự lựa chọn của bọn nhỏ, lắng nghe đề nghị của Mũ Phân Loại. Tuy rằng trong xã hội vẫn không ít người khinh thường phù thủy hắc ám, không ít người khinh thường huyết thống ngoài máu trong, nhưng họ đều biết, mọi chuyện này đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

“Đừng để ý.” Salazar nói khẽ với cậu nhóc.

“Ba ba con mạnh mẽ nhưng mềm lòng, cùng lắm thì anh ta cấm túc con vài buổi, có cha con mà, tại sao con phải sợ chứ?” Godric cười trêu nói.

Lúc này, tiếng còi tàu tốc hành vang lên.

“Bọn nhỏ, các con phải lên tàu.” Harry nói.

Collis hôn mỗi người quan tâm cậu nhóc một cái, “Ông ngoại bà ngoại, ba ba, cha, chúng con đi.”

Harry cũng hôn cậu nhóc một cái, rồi kéo con trai cả của mình, “Chăm sóc cho em trai con, cũng phải chăm sóc bản thân, biết không?”

Kleist gật đầu, trong mắt người khác cậu nhóc vẫn luôn luôn trưởng thành không cần người khác lo lắng, nhưng cha sẽ không bởi vậy mà mặc kệ cậu nhóc.

“Được rồi, các con lên xe đi.” Harry đưa chúng đến cửa xe, chúng vội vàng đi lên, chỉ chốc lát sau, cửa xe đóng lại.

Tuy biết buổi tối vẫn có thể gặp cha mình, nhưng Collis vẫn thò đầu ra, vẫy vẫy tay với Harry.

Đến khi tàu đi xa, không thấy bóng dáng, Snape mới kéo Harry qua, “Chúng có con đường của mình.” Anh khẽ nói với Harry.

Harry gật gật đầu, lau nước mắt trên khóe mi.

Mỗi người đều có con đường riêng của mình, tiến vào Hogwarts, chính là một sự khởi đầu mới.

Cậu tin, bọn nhỏ của cậu có thể đi trên con đường vui vẻ thuộc về mình.

Rất lâu sau đó, đợi mọi người đi hết, bốn người Salazar cũng rời đi không làm phiền họ, Snape khẽ nói bên tai Harry, “Harry, chúng ta cũng nên đi.”

Harry mỉm cười gật đầu, “Được.”

Bọn nhỏ có tương lai của mình, mà họ, cũng có con đường cần tiếp tục phải đi.

Câu chuyện của họ vẫn còn tiếp tục, mà con họ sẽ tạo ra một đoạn đường mới.

Thời gian trôi qua, cuộc sống chắc chắn càng thêm vui vẻ...

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-luyen-ngan-nam>